

*„Fiți atenți, ceva remarcabil tocmai a început...”
Steven Erikson*

R. Scott Bakker

La început a fost întunericul

La început a fost întunericul

R. SCOTT BAKKER

LA ÎNCEPUT A FOST ÎNTUNERICUL

Traducere de CEZARA-MARIA PĂSTRĂV

TRITONIC
fiction.ro

R. Scott Bakker s-a născut la 2 februarie 1967 în Simcoe, Ontario, Canada. Este licențiat în limba și literatura engleză și, în prezent, pregătește o teză de doctorat în filozofie. După apariția primei cărți s-a dedicat total scrisului. Trăiește în London, Ontario. N-a luat premii, dar s-a găsit mereu pe listele cu cărți favorite, atât ale publicului, cât și ale profesioniștilor.

În multe sale interviuri, Bakker declară că a vrut să scrie fantasy, dar într-o manieră modernă, să se apropie de cititor și de lumea cunoscută lui, să vină cu personaje credibile, umane, să creeze o lume cât mai diversă, în care să se îmbine istorie, credințe, filozofie și literatură. Întrebat fiind cum vede ignorarea literaturii de gen de către literați, scriitorul canadian a răspuns: „Am ajuns să ne definim mai mult în funcție de ceea ce respingem decât de ceea ce acceptăm. Literatura de gen este un prag al explorării literare și sînt destule semne că această explorare a început. Din punct de vedere social cred că asta e un lucru foarte bun cîtă vreme semnifică reintegrarea artistului în cultura populară. Numai că asta cere timp.“ Și mai zice el ceva despre literatura de gen: „Genul fantasy îmi dă posibilitatea să spun ceea ce am de spus fără să mă gîndesc la asociațiile pe care cititorul le-ar face în mod obișnuit, să iau totul de la capăt, să reconstruiesc totul“.

R. Scott Bakker este autorul trilogiei **The Prince of Nothing: The Darkness That Comes Before** (2003), **The Warrior-Prophet** (2005), **The Thousandfold Thought** (2006).

Site: www.princeofnothing.com

PROLOG

PUSTIUL KÛNIÛRI

Dacă doar mai apoi înțelegem ce a fost mai întâi, atunci nu înțelegem nimic. Deci vom defini sufletul după cum urmează: ceea ce precede tuturor lucrurilor.

—AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

2147 Anul-Colțului, Munții Demua

Nu se pot ridica ziduri împotriva a ceea ce a fost uitat.

Citadela Ishuäl s-a prăbușit în timpul apogeului Apocalipsei. Dar meterezele nu i-au fost luate cu asalt de nici o armie de șranci neumani. Porțile nu i-au fost sfărâmate de nici un dragon cu inima de foc. Ishuäl era refugiul tainic al Înălților Regi Kûniürici și nimeni, nici măcar Non-Zeul, nu putea asedia un secret.

Cu luni înainte, Anasûrimbor Ganrelka al II-lea, Înalt Rege din Kûniûri, se refugiase în Ishuäl cu ceea ce mai rămăsese din curtea sa. De pe ziduri, străjerii priveau îngândurați peste pădurile întunecate de dedesubt, cu mințile lovite de amintirea orașelor arzînd și a mulțimilor jelind. Cînd vîntul gemea, se încleștau de piatra nepăsătoare a Ishuälului, amintindu-și de coarnele srance. Se încurajau unii pe alții cu răsuflarea tăiată. Doar își pierduseră următorii. Doar Ishuälul avea ziduri puternice. Unde altundeva ar fi putut un om supraviețui sfîrșitului lumii?

Ciuma pretinse întâi viața Înaltului Rege, după cum era și potrivit, poate. Ganrelka nu plînsese decît în Ishuäl.

mînios cum doar un Împărat al nimicului poate fi. În noaptea ce urmă, membrii curții îi purtară catafalcul în pădure. Zăriră ochi de lup reflectați în lumina rugului său. Nu îl bociră, intonară doar cîteva rugăciuni amorțite.

Înainte ca vînturile dimineții să-i fi putut sufla cenușa spre cer, ciurma lovi alte două suflete: pe concubina lui Ganrelka și pe fiica ei. Tot mai mulți membri ai curții sale fură atinși, de parcă boala îi urmărea linia de sînge pînă la cel mai subțire amestec. Străjerii de pe ziduri se împuținară și, deși continuau să vegheze orizontul muntos, aproape că nu vedeau nimic. Țipetele muribunzilor le ticseau mințile de oroare.

În curînd nici străjeri nu mai rămaseră. Cei cinci Cavaleri din Tryse care îl salvaseră pe Ganrelka după dezastrul din Cîmpia Eleneöt zăceau nemișcați în paturile lor. Marele Vizir, cu roba aurie însîngerată de propriile măruntaie, zăcea răschirat peste textele sale vrăjitoarești. Unchiul lui Ganrelka, cel care condusesese atacul sfișietor asupra porților Golgotterathului în zilele de început ale Apocalipsei, atîrna de o funie în încăperile sale, răsucindu-se încet într-o adiere. Regina privea la nesfîrșit peste așternuturi putrezite.

Dintre toți cei care fugiseră la Ishuāl, doar fiul bastard al lui Ganrelka și Preotul Bardic supraviețuîră.

Îngrozit de înfățișarea stranie a Bardului și de ochiul său alb, băiatul se ascunse, aventurîndu-se afară doar cînd foamea devenea de neîndurat. Bătrînul Bard îl căuta fără conținere, intonînd vechi cîntece de dragoste și luptă, dar mînjind cuvintele în chipuri batjocoritoare.

— De ce nu te arăți, copile? striga în timp ce se tîra prin galerii. Lasă-mă să-ți cînt. Să te vrăjesc cu cîntece tănuite. Lasă-mă să-ți împărtășesc gloria a ceea ce a fost cîndva!

Într-o noapte Bardul îl prinse pe băiat. Îi mîngîie mai întîi obrazul, apoi coapsele.

— Iartă-mă, murmură iar și iar, dar singur ochiul cel alb îi lăcrima. Nu există fărădelegi cînd nu mai trăiește nimeni, bolborosi apoi.

Dar băiatul trăi. Cinci nopti mai tîrziu îl ademeni pe Preot pe zidurile falnice ale Ishuälului. Cînd bărbatul se tîrî spre el într-o uluială de bețiv, îi făcu vînt în gol. Rămase multă vreme ghemuit pe margine, holbîndu-se în jos prin întuneric la leșul frînt. Decise că era altfel decît restul doar pentru că era proaspăt. Se mai numea omor dacă nu mai trăia nimeni?

Iarna adăugă frig peste pustietatea din Ishuäl. Sprijinit de creneluri, copilul asculta lupii cîntînd și învrăjbindu-se în pădurile întunecate. Își trăgea brațele din mînci și își îmbrățișa trupul ca să se apere de răcoare, murmurînd cîntecele mamei sale moarte și savurînd mușcătura vîntului pe obraz. Alerga prin curți, răspunzînd lupilor cu strigăte de luptă kûniürice, fluturînd arme care îl făceau să se clatine sub greutatea lor. Și, din cînd în cînd, cu ochii măriți de speranță și spaimă superstițioasă, împunea morții cu sabia tatălui său.

Cînd zăpada începu să se topească, fu adus la poarta din față a Ishuälului de strigăte. Aruncînd priviri furișe prin ambrazuri întunecate, văzu un grup de femei și bărbați cadaverici — refugiați ai Apocalipsei. Zărindu-i umbra, strigară după mîncare, adăpost, orice, dar băiatul era prea îngrozit ca să le răspundă. Privațiunile le dăduseră înfățișări teribile — bestiale, ca de oameni-lupi.

Cînd începură să escaladeze zidurile, fugi în galerii. La fel ca Preotul Bardic, îl căutară, strigîndu-i asigurări că nu îi vor face nici un rău. În cele din urmă, unul din ei îl găsi pitit după un butoi cu sardine. Cu un glas nici blînd, nici aspru îi spuse:

— Sîntem dînyaini, copile. De ce te-ai teme de noi?

Dar băiatul își încheștă mîna pe sabia tatălui său, strigînd:

— Cîtă vreme trăiesc oameni, există fărădelegi!

Surprinderea inundă ochii bărbatului.

— Nu, copile, spuse. Doar cîtă vreme oamenii sînt amăgiți.

O clipă tînărul Anasûrimbor nu putut decît să-l privească cu ochi mari. Apoi, solemn, puse deoparte sabia tatălui său și luă mîna străinului.

— Am fost un prinț, murmură.

Străinul îl aduse la ceilalți și împreună își sărbătoriră ciudatul noroc. Strigară — nu către Zeii pe care îi abandonaseră, ci unul către altul — că aici era evidentă o mare potrivire a cauzelor. Aici puteau căuta cea mai sfîntă stare de luciditate. În Ishual își găsiseră adăpost împotriva sfîrșitului lumii.

Piele și oase încă, dar acoperiți de blănuri de regi, dînyainii curățară cu dalta runele vrăjitoarești de pe pereți și arseră cărțile Marelui Vizir. Bijuteriile, calcedoniile, mătăsurile și veșmintele țesute cu fir de aur fură îngropate împreună cu cadavrele unei dinastii.

Și lumea îi uită pentru două mii de ani.

Neoameni, sranci și oameni:

Primii uită

Ultimii regretă

Și cei din mijloc au parte de toată distracția.

—STRĂVECHE POEZIE KÛNIÛRICĂ PENTRU COPII

Aceasta este povestea unui măreț și tragic război sfânt, a marilor facțiuni care au urmărit să-l posede și să-l pervertească și a unui fiu în căutarea tatălui său. Și cum se întâmplă cu toate poveștile, noi, supraviețuitorii, îi vom scrie finalul.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Toamnă târzie, 4109 Anul-Colțului, Munții Demua
Din nou visele.

Priveliști nesfârșite, istorii, lupte între credințe și culturi, toate întrezărite în cascade de detalii. Cai patinând pe pământ. Pumni încleștați în noroi. Morți înșirați pe malul unei mări calde. Și, ca întotdeauna, un oraș străvechi, uscat ca iasca în soare, ridicându-se pe fundalul unor coline cenușii. Un oraș sfânt... *Shimeh*.

Și apoi vocea, subțire, parcă ieșită din gîtlejul strîmt al unui șarpe, rostind: *Trimiteți pe fiul meu la mine*.

Visătorii se treziră ca unul, gîfîind, luptîndu-se să despartă rațiunea de imposibil. Urmînd protocolul stabilit după primele vise, se regăsiră în adîncurile neluminate ale Celor o Mie de Mii de Săli.

Hotărîră că o asemenea pîngărire nu mai putea fi tolerată.

Urcînd pe poteci accidentate de munte, Anasûrimbor Kellhus se sprijini pe un genunchi și se întoarse să privească citadela monastică. Meterezele Ishuălului se înălțau deasupra unui paravan de pini, doar pentru a fi copleșite de versanții brăzdați ai munților de dincolo de ele.

L-ai văzut astfel, tată? Te-ai întors să arunci o ultimă privire?

Siluate îndepărtate se înșiruiau între creneluri înainte de a dispărea dinapoia pietrei — dînyainii în vîrstă abandonîndu-și veghea. Kellhus știa că aveau să coboare grandioasele scări și să intre unul cîte unul în întunericul celor O Mie de Mii de Săli, marele Labirint ce se răsucea în adîncuri sub Ishuāl. Aveau să moară, așa cum fusese hotărît. Toți cei pe care tatăl său îi murdărise.

Sînt singur. Mi-a rămas doar misiunea.

Întoarse spatele Ishuălului și își continuă urcușul prin pădure. Briza de munte avea miros amărui de pin strivit.

Tîrziu după-amiază trecu de limita pădurilor, iar după două zile de escaladat povîrnișuri înghețate ajunse pe culmea munților Demua. În depărtare, pădurile ținutului ce se numise cîndva Kûniûri se întindeau sub nori purtați de vînt. Se întrebă cîte asemenea priveliști va trebui să străbată pînă își va găsi tatăl. De cîte ori locul zărilor crestate va fi luat de alte zări pînă să ajungă la Shimeh?

Shimeh îmi va fi cămin. Voi locui în casa tatălui meu.

Coborînd versanți de granit, pătrunse în sălbăticie.

Rătăci prin umbra interiorului pădurii, prin coridoare mărginite de imenși pini roșii și tăcute în mult prea lungă absență a oamenilor. Își agătă pelerina prin hățisuri și se luptă cu furia rîurilor de munte.

Deși pădurea de sub Ishuāl fusese aproape la fel, Kellhus era tulburat fără să știe de ce. Se opri încercînd să se regăsească, folosind tehnici străvechi pentru a impune

disciplină intelectului. Pădurea era liniștită, îmblinzită de cîntecele păsărilor. Și totuși auzea tunete...

Ceva se petrece cu mine. E asta prima încercare, tată?

Găsi un pîriu marmorat de lumina strălucitoare a soarelui și îngenunche pe marginea lui. Apa pe care o duse la buze era mai îndestulătoare, mai dulce decît orice apă gustase înainte. Dar cum putea apa să fie dulce? Cum putea lumina soarelui, frîntă de spinarea apelor curgătoare, să fie atît de *frumoasă*?

Ceea ce a fost mai întîi hotărâște ceea ce va fi mai apoi. Călugării dînyaini își petreceau întreaga viață cufundați în studiul acestui principiu, descurcînd rețeaua intangibilă a cauzelor și efectelor care hotărau orice întîmplare și minimizînd tot ce era sălbatic și imprevizibil. De aceea, în Ishuâl, evenimentele se desfășurau cu o certitudine de nezdrcinat. Traectoria unei frunze alunecînd prin tufișurile terasei era mereu cunoscută. Fiecare știa mereu ce va spune celălalt înainte să vorbească. A înțelege ce a fost mai întîi însemna a ști ce va fi mai apoi. Și a ști ce va fi mai apoi era frumusețea care aducea nemișcarea, acea sacră comuniune dintre intelect și împrejurare — darul Logosului.

Prima surpriză adevărată a lui Kellhus, în afară de zilele formării lui din copilărie, fusese această misiune. Pînă atunci viața fusese un ritual premeditat de studiu, condiționare și înțelegere. Totul era controlat. Totul era lămurit. Dar acum, pășind prin pădurile pierdutului Kûniûri, i se părea că lumea se prăbușea și el rămînea nemișcat. Ca țărîna în apă curgătoare, era lovit de o înșiruire nesfîrșită de surprize: ciripitul subțire al unei păsări necunoscute, ghimpi în pelerină de la o plantă necunoscută, un șarpe ondulînd printr-o poiană în căutarea unei prăzi necunoscute.

În după-amiaza celei de-a șaptesprezecea zile o ramură îi intră între sandală și talpă. O ridică spre norii de furtună și o studie, se pierdu în forma ei, în traectoria pe care o străbătea prin aer — în ramificațiile subțiri, puternice, care

acaparau atît de mult din goliciunea cerului. Era această formă rodul întîmplării, sau fusese turnată, ca într-o matriță golită de ceară? Ridică privirea și văzu un cer striat de nenumăratele bifurcații ale ramurilor. Exista vreun mod de a cuprinde cerul? Nu își dădu seama cît stătu acolo, dar se întunecase înainte ca ramura să-i alunece dintre degete.

În dimineața celei de-a douăzeci și noua zile, se ghemui pe pietre înverzite de mușchi și urmări somoni sărind și avîntîndu-se împotriva unui rîu năvalnic. Soarele răsări și apuse de trei ori înainte ca gîndurile să i se elibereze din inexplicabilul război dintre pești și ape.

În clipele cele mai rele, își simțea brațele nelămurit, ca pe umbre peste alte umbre, iar picioarele o luau mult înaintea lui. Misiunea rămase ultima rămășiță a ceea ce fusese cîndva. Altfel, era golit de intelect, principiile dînya-inilor date uitării. În fiecă zi i se ștergeau cuvinte din minte, ca de pe un pergament expus elementelor naturii — pînă rămase un singur imperativ: *Shimeh... Trebuie să-mi găsesc tatăl în Shimeh.*

Continuă să rătăcească spre sud, prin colinele de la poalele munților Demua. Ajunse atît de secătuit încît nu-și mai unse sabia după ce îi era udată de ploaie, încît nu mai mîncă și nu mai bău. Existau doar sălbăticia, mersul și trecerea zilelor. Noaptea se refugia ca un animal în întuneric și răcoare.

Shimeh. Tată, te rog.

În cea de-a patruzeci și treia zi trecu un rîu puțin adînc și se cățăără pe maluri negre de cenușă. Pămîntul pîrjolit era înțesat de buruieni și de nimic altceva. Copaci morți împungeau cerul, ca niște sulite înnegrite. Își căută drumul printre resturi, înțepat de buruienile ce i se frecau de pielea dezgolită. În cele din urmă ajunse pe o creastă.

Imensitatea văii de dedesubt îi tăie răsuflarea lui Kellhus. Dincolo de prăpădul focului, acolo unde pădurea era încă întunecată și deasă, se deslușeau fortificații antice deasupra copacilor, formînd un inel imens peste priveliștea tomnatică. Privi păsările rotindu-se pe deasupra și

împrejurul celor mai apropiate metereze, săgetînd peste întinderile de piatră marmorată înainte de a se adînci în adăposturi. Ziduri în ruină. Recî și abandonate, cum pădurea n-ar fi putut fi vreodată.

Ruinele erau mult prea vechi pentru a se desprinde pe de-a-ntregul de pădure. Fuseseră năpădite, roase și zdruncinate timp de veacuri de apăsarea ei. Adăpostite în văi pline de mușchi, zidurile spărgeau valuri de pămînt doar pentru a se termina brusc, parcă strunite de vițele înfășurate peste ele ca niște vene mari peste oase.

Dar exista ceva acolo, ceva de *altcîndva*, care îl tulbură pe Kellhus în feluri nebănuite. Cînd își freca mîinile de piatră, știa că atinge suflarea și sudoarea oamenilor — însemnul unui popor distrus.

Pămîntul se învîrte. Se aplecă înainte și își apăsă obrazul de piatră. Asprime și răceală de pămînt dezgolit. Deasupra, lumina soarelui era întretăiată de o coroană de ramuri noduroase. Oameni... aici, în piatră. Străvechi și neatinși de rigoarea dînyainilor. Cumva, se împotriviseră somnului, înfruntaseră sălbăticia cu munca mîinilor.

Cine a construit acest loc?

Kellhus rătăci peste valurile de pămînt, intuind ruinele îngropate dedesubt. Ciuguli din tolba uitată — turte uscate și ghinde. Curăță de frunze suprafața unui mic iaz cu apă de ploaie, bău, apoi își privi curios reflexia întuneată a propriei fețe, a părului blond care îi crescuse pe față și pe cap.

Eu sînt acesta?

Studie veverițele și păsările pe care le putea distinge în încîlceala umbrită a copacilor. O dată zări o vulpe alunecînd prin tufișuri.

Nu sînt un alt animal.

Intelectul se zbatu, găsi puncte de sprijin și se încleștă. Percepea cauzalitatea frenetică gonind împrejurul lui în valuri statistice. Atingîndu-l și lăsîndu-l neatins.

Sînt om. Sînt diferit de aceste lucruri.

O dată cu înserarea, începu să plouă. Privi printre ramuri norii adunându-se reci și cenușii. Pentru prima dată în multe săptămîni, își căută adăpost.

Își făcu drum printr-un făgaș unde eroziunea făcuse ca stratul de pămînt să se prăbușească, dînd la iveală fațada de piatră a unei construcții. Urcă pe noroiul acoperit de frunze într-o deschidere adîncă și întunecată. Înăuntru, frînse gîtul unui cîine sălbatic care îl atacase.

Întunericul îi era cunoscut. Lumina fusese interzisă în adîncurile Labirintului. Dar nu exista nici un fel de cunoaștere matematică în întunericul înghesuit pe care îl descoperi, doar o harababură de pereți îngroșați de țărînă. Anasûrimbor Kellhus se întinse și dormi.

Cînd se trezi, pădurea tăcea sub zăpadă.

Dûnyainii nu știau cît de departe se afla Shimeh, de fapt. Îi asiguraseră doar atîtea provizii cîte putea căra în mod eficient. Tolba i se subția cu fiecare zi, iar Kellhus nu putea decît să privească neajutorat cum foamea și elementele îi rodeau trupul.

Dacă sălbăticia nu-l putea supune, avea să-l ucidă.

Rămase fără mîncare și continuă să meargă. Toate — experiențele, analiza — deveniră misterios de ascuțite. Avu parte de mai multă zăpadă și de vînturi aspre, înghețate. Merse pînă nu mai fu în stare să facă nici un pas.

Calea e prea îngustă, tată. Shimeh e prea departe.

Cîinii de sanie ai vînătorului scheunară și adulmecară prin zăpadă. Îi trase de-o parte și le legă hamurile la baza unui pin pipernicit. Uimit, curăță zăpada de pe membrele răsucite de dedesubt. Primul lui gînd fu să dea mortul ca hrană la cîini. Altfel, l-ar fi mîncat lupii, și carnea era greu de găsit în nordul abandonat.

Își scoase mînușile și atinse cu obrazul bărbos. Pielea era cenușie și era sigur că fața avea să fie la fel de rece ca zăpada în care era pe jumătate îngropată. Nu era. Strigă, și cîinii răspunseră cu un cor de urlate. Înjură, apoi contracără cu semnul lui Husyelt, Vînătorul Întunecat.

Membrele bărbatului atirnau fără vlagă cînd îl ridică din zăpadă. Hainele de lînă și părul îi erau țepene în vînt.

Lumea fusese mereu plină de semne stranii pentru vînător, dar acum acestea deveniseră înfricoșătoare. Alergînd în timp ce cîinii trăgeau sania, fugi dinaintea urgiei furtunii ce se apropia.

— Leweth, spuse bărbatul, punîndu-și o mînă pe pieptul dezgolit.

Părul lui scurt era argintiu, cu urme de bronz, și mult prea fin pentru a-i încadra cum trebuia trăsăturile grosolane. Sprîncenele îi păreau veșnic arcuite a surpriză, iar ochii neliniștiți păreau să-și caute mereu scuze, prefăcîndu-se interesați de detalii neînsemnate pentru a evita privirea cercetătoare a celui pe care îl îngrijea.

Doar mai tîrziu, după ce a învățat bazele limbii lui Leweth, a aflat Kellhus cum a ajuns în grija vînătorului. Blănuri transpirate și focuri mocnite erau primele lucruri de care își amintea. Piei de animale atirnau în mănunchiuri de un tavan jos. În colțurile singurei camere erau îngrămădiți saci și butoaie. Puținul spațiu rămas era umplut de mirosuri de fum, grăsimi și putreziciune. După cum avea să afle Kellhus, interiorul haotic al cabanei era de fapt o expresie, și încă una minuțioasă, a numeroaselor frici superstițioase ale vînătorului. Fiecare lucru are locul său, îi explica lui Kellhus, și acele lucruri nelalocul lor prevesteau dezastre.

Vatra era destul de mare pentru a scălda tot interiorul, inclusiv pe Kellhus, în căldură aurie. Dinapoia pereților, iarna șuiera prin leghe de pădure lipsită de drumuri, în cea mai mare parte a timpului nedîndu-le nici o atenție, dar scuturînd periodic cabana, suficient de tare ca blănu-rile să se legene în cîrlige. Ținutul se numea Sobel, îi spunea Leweth, provincia cea mai nordică a străvechiului oraș Atrithau — deși fusese abandonată de generații. Spunea că preferă să trăiască departe de grijile altor oameni.

Deși Leweth era un bărbat solid de vîrstă mijlocie, pentru Kellhus era doar puțin mai mult decît un copil. Musculatura fină a figurii lui era cu totul neantrenată, legată ca prin sfori de trăirile sale. Ce se mișca în Leweth îi mișca și expresia, și în scurt timp Kellhus nu trebuia decît să arunce o privire spre fața lui pentru a-i afla gîndurile. Capacitatea de a-i anticipa gîndurile, de a reface trăirile sufletului lui Leweth de parcă ar fi fost ale sale, avea să vină mai tîrziu.

Între timp se instalează o rutină. În zori, Leweth înhăma cîinii și pleca să-și verifice traseele. În zilele în care se întorcea devreme îl pune pe Kellhus să repare curse, să pregătească piei, să facă o nouă oală de tocană de iepure — ca să-și „plătească șederea“, după cum îi zicea. Noaptea, Kellhus își cosea, după cum îl învățase vîntătorul, surtuc și carîmbi. Leweth îl privea din partea cealaltă a focului, mîinile lui trăind o viață secretă a lor, tăind, cosînd sau doar strîngîndu-se una pe alta — mici lucruri care, în mod paradoxal, îl înzestrau cu răbdare și chiar cu grație.

Kellhus vedea mîinile lui Leweth odihnindu-se numai cînd acesta dormea sau era grozav de beat. Băutura îl definea pe vîntător mai mult decît orice altceva.

Dimineata Leweth nu-l privea pe Kellhus în ochi, aruncîndu-i doar priviri nervoase cu coada ochiului. O înjumătățire curioasă îl amorțea, de parcă gîndurilor sale le lipsea impulsul de a deveni cuvinte. Dacă se întîmpla să vorbească, vocea îi era sugrumată, chinuită de o groază ce părea să-l înconjoare. Spre după-amiază, o anume roșeață i se furișa în obraji. Ochii îi ardeau în lumina fragilă a soarelui. Zîmbea, rîdea. Dar, la lăsarea întunericului, fața i se buhăia, devenea o parodie descompusă a ceea ce fusese cu doar cîteva ore mai devreme. Amenința în conversații, cădea pradă acceselor de furie și rafalelor de umor negru.

Kellhus învăță multe din pasiunea exagerată pentru băutura a lui Leweth, dar veni o vreme cînd nu mai putu permite ca observațiile sale să continue pe o caricatură. Într-o noapte rostogoli butoaiele cu whisky în pădure și le

goli pe pământul înghețat. În timpul suferinței ce urmă, văzu de treburile zilnice.

Sedcau față în față, cu vatra între ei, cu spatele sprijinit de grămezile confortabile de piei de animale. Leweth vorbea, cu expresia gravată de lumina focului, animat de sincera vanitate de a-și împărtăși viața cu cineva captivat de faptele descrise. Vechi dureri reveniră în povestire.

— N-am avut de ales, a trebuit să părăsesc Atrithau, recunosc Leweth, vorbind din nou de răposata lui soție.

Kellhus zîmbi amar. Analiză subtila interacțiune dintre mușchii de sub pielea bărbatului. *Pretinde că jelește pentru a-și asigura compasiunea mea.*

-- Atrithau îți amintea de pierderea ei? *Asta e minciuna pe care și-o spune singur.*

Leweth încuviință, cu ochii plin de lacrimi și în același timp așteptînd ceva.

-- Atrithau părea un mormînt după moartea ei. Într-o dimineată militia a fost chemată pe ziduri și îmi amintesc că priveam departe spre nord. Pădurile păreau să ... îmi facă semn, într-un fel. Teroarea copilăriei mele devenise un sanctuar! Toți cei din oraș, chiar și compatrioții mei din cohorta cantonului, păreau să-i sărbătorească în secret moartea — să se bucure de nefericirea mea. A trebuit... am fost nevoit să...

Să te răzbuni.

Leweth își coborî privirea în foc.

— Să fug, spuse.

De ce se minte singur astfel?

— Nici un suflet nu se mișcă singur în lume, Leweth. Fiecare gînd se trage din gîndurile celorlalți. Fiecare cuvînt e doar o repetare a cuvintelor rostite înainte. De fiecare dată cînd ascultăm, permitem mișcărilor altor suflete să-l poarte pe al nostru.

Făcu o pauză, scurtîndu-și replica pentru a-l tulbura pe bărbat. Înțelegerea lovca mult mai puternic cînd limpezia confuzia.

— Acesta este adevăratul motiv pentru care ai fugit în Sobel, Leweth.

Timp de o clipă, ochii lui Leweth încremeniră îngroziți.

— Dar nu înțeleg...

Din tot ce aș putea zice, se teme cel mai mult de adevărurile pe care le știe deja, dar pe care le neagă. Sînt toți oamenii de lume așa slabi?

— Ba da, *înțelegi*. Gîndește-te, Leweth. Dacă nu sîntem decît suma gîndurilor și pasiunilor noastre, iar dacă gîndurile și pasiunile noastre nu sînt decît mișcări ale sufletului nostru, atunci nu sîntem decît suma celor care ne mișcă. Cel care ai fost cîndva, Leweth, a încetat să existe cînd soția ta a murit.

— Și din cauza asta am fugit! strigă Leweth, cu privirea în același timp imploratoare și provocatoare. N-am putut îndura. Am fugit ca să *uit*!

O fluctuație în ritmul pulsului. O ezitare în contractia mușchilor delicăți de deasupra ochilor. *Știe că e o minciună.*

— Nu, Leweth. Ai fugit ca să-ți *amintești*. Ai fugit ca să păstrezi toate felurile în care ai fost mișcat de soția ta, pentru a proteja durerea pierderii ei de impulsul celorlalți. Ai fugit ca să-ți faci ziduri din propria nefericire.

Pe obrajii supti ai vînătorului începură să curgă lacrimi.

— Ah, crude cuvinte, Kellhus! De ce spui asemenea lucruri?

Ca să te stăpînesc mai bine.

— Pentru că ai suferit destulă vreme. Ai petrecut ani întregi singur, lîngă focul ăsta, tăvălindu-te în durerea acestei pierderi, întrebîndu-ți cîinii iar și iar dacă te iubesc. Îți aduni durerea pentru că, cu cît suferi mai mult, cu atît lumea devine mai odioasă. Plîngi pentru că plînsul a devenit dovada. „Uite ce mi-ai făcut!“, strigi. Și ții adunare noapte de noapte, retrăindu-ți chinul pentru a condamna circumstanțele care te-au condamnat. Te chinuiesti singur, Leweth, ca să poți da vina pe lume pentru chinul tău.

Din nou îmi va nega vorbele...

— Și ce dacă? Lumea este odioasă, Kellhus. *Odioasă!*

— Poate că este, răspunse Kellhus pe un ton de compătimire și regret, dar lumea a încetat de multă vreme să fie cauza chinului tău. De câte ori ai strigat exact aceste cuvinte? Și de fiecare dată au fost strivite de aceeași deznădejde, deznădejdea cuiva care are nevoie să creadă ceva ce știe că e fals. Oprește-te o clipă, Leweth, refuză să mergi pe făgașele pe care aceste gânduri le-au ros în tine. *Oprește-te și ai vezi.*

Cu gândurile fiindu-i forțate spre interiorul propriei ființe, Leweth ezită, cu fața năucită și amorțită.

Înțelege, dar nu are curaj s-o recunoască.

— Întreabă-te, insistă Kellhus, de ce deznădejdea asta?

— Nu sînt deloc deznădăjduit, răspunse Leweth apatic.

Vede ce e dincolo de ușa pe care am deschis-o pentru el, își dă seama de inutilitatea oricăror minciuni în prezența mea, chiar și a celor pe care și le spune lui însuși.

— De ce continui să minți?

— Pentru că... pentru că...

Prin șuieratul focului, Kellhus auzea bătăile inimii lui Leweth, înfierbîntată ca cea a unui animal în capcană. Barbatul fu scuturat de hohote de plîns. Își ridică palmele ca să-și ascundă fața, dar se opri. Își ridică privirea spre Kellhus și plînsese ca un copil dinaintea mamei sale. *Doare!* striga expresia lui. *Doare așa de tare!*

— Știu că doare, Leweth. Eliberarea de suferință se poate obține doar prin mai multă suferință. *Atît de asemănător unui copil...*

— C-ce ar trebui să fac? plînsese vînătorul. Kellhus... Te rog, spune-mi!

Treizeci de ani, tată. Ce putere trebuie să ai asupra oamenilor de felul acesta.

Și Kellhus, cu fața bărboasă încălzită de lumina focului și de compasiune, răspunse:

— Nici un suflet nu se mișcă singur, Leweth. Cînd o iubire moare, trebuie să înveți să iubești pe altcineva.

După un timp focul din vatră se domoli și cei doi ședeau tăcuți, ascultînd cum se aduna furia încă unei furtuni.

Vîntul suna ca niște pături imense lovindu-se de pereți. Afară, pădurea gemea și vuia sub burta întunecată a furtunii de zăpadă.

— Poate că plînsul murdărește fața, spuse Leweth, punînd capăt tăcerii cu un vechi proverb, dar curăță inima.

Kellhus zîmbi în loc de răspuns, cu o față de apreciere amuzată. De ce, se întrebaseră dînyainii din vechime, să limităm pasiunile la cuvinte, cînd acestea vorbesc în primul rînd prin expresie? O întreagă legiune de fețe trăia în interiorul lui și putea să le schimbe între ele cu aceeași ușurință cu care își alegea cuvintele. Dinapoia zîmbetului vesel, a rîsului înțelegător, se găsea răceala scrutătoare.

— Dar nu crezi asta, spuse Kellhus.

Leweth ridică din umeri.

— De ce, Kellhus? De ce mi te-au trimis Zeii?

Kellhus știa că pentru Leweth lumea era plină de zei, spirite, chiar și demoni. Era înecată în conspirațiile lor, ticsită de semne și prevestiri ale dispozițiilor lor capricioase. Ca un al doilea orizont, intențiile lor încercuiau zbaterile oamenilor — ascunse, crude și, în cele din urmă, întotdeauna mortale.

Pentru Leweth, descoperirea lui sub zăpezile din Sobel nu fusese o întîmplare.

— Vrei să știi de ce am venit?

— De ce ai venit?

Pînă în acel moment, Kellhus se ferise să vorbească de misiunea sa, iar Leweth, îngrozit de repeziciunea cu care se înzdrăvenise și îi învățase limba, nu întrebase. Dar studiul progresase.

— Îmi caut tatăl, Moënghus, spuse Kellhus. Anasûrimbor Moënghus.

— S-a pierdut? întrebă Leweth, peste măsura de bucuros de această recunoaștere.

— Nu. A părăsit poporul meu acum multă vreme, pe cînd eram încă un copil.

— Atunci de ce îl cauți?

— Pentru că a trimis după mine. A cerut să călătoresc ca să-l întîlnesc.

Leweth încuviință, de parcă toții fiii trebuie să se întoarcă la tații lor cîndva.

— Unde e?

Kellhus făcu o pauză cît o bătaie de inimă, cu ochii aparent fixați asupra lui Leweth, dar de fapt privind un punct în aer, undeva dinaintea lui. Așa cum un om înfrigurat se strînge într-o minge, adunîndu-și cît mai mult din corp între brațe pentru a-l apăra de frig, tot așa Kellhus își retrase suprafața din cameră și se adăposti în intelect, neatins de presiunea evenimentelor exterioare. Legiunile din el fură grupate, variabilele izolate și dezvoltate, și haosul posibilelor consecințe ce urmau unui răspuns sincer la întrebarea lui Leweth înflori în sufletul lui. Transa probabilității.

Se ridică, clipi în lumina focului. La fel ca în cazul atîtor de multe întrebări legate de misiunea lui, răspunsul era incalculabil.

— Shimeh, spuse Kellhus într-un tîrziu. Un oraș de parte în sud numit Shimeh.

— A trimis după tine din *Shimeh*? Cum se poate una ca asta?

Kellhus adoptă o figură surprinsă, care nu era departe de a fi adevărată.

— Prin vise. A trimis după mine prin vise.

— Vrăjitorie...

Ca întotdeauna, rostirea acestui cuvînt era însoțită de un curios amestec de venerație și groază. Existau vrăjitoare, îi spusese Leweth, ale căror voințe puteau comanda puterilor neîmblînzite ce dormeau în pămînt, animale și copaci. Existau preoți ale căror rugi puteau răsuna în Exterior. să miște Zeii care făceau lumea să se miște pentru a da oamenilor răgaz. Și existau vrăjitori ale căror afirmații erau decrete. ale căror cuvinte dictau mai degrabă decît descriau cum trebuia să fie lumea.

Superstiții. Peste tot și în toate. Leweth confunda ceea ce era mai întâi cu ceea ce era mai apoi, confundase cauza cu efectul. Oamenii erau mai apoi, așa că el îi puneă mai întâi și îi numea „zei“ sau „demoni“. Cuvintele erau mai apoi, așa că le puneă mai întâi și le numea „scripturi“ sau „incantații“. Limitat la consecințele evenimentelor și orb la cauzele care-l precedaseră, nu făcea decît să se cramponeze de ruine, oameni și acțiunile lor, ca model pentru ceea ce fusese mai întâi.

Dar dînyainii aflaseră că ceea ce fusese mai întâi nu era uman.

Trebuie să existe o altă explicație. Nu există vrăjitorie.

— Ce știi despre Shimeh? întrebă Kellhus.

Pereții se scuturară sub o succesiune feroasă de rafale și flacăra se răsuci, strălucind neașteptat. Pieile atîrnate se legănară ușor înainte și înapoi. Leweth privi în jur, încruntat, de parcă încerca să audă pe cineva.

— E un drum lung pînă acolo, Kellhus, prin ținuturi primejdioase.

— Shimeh nu e... sfînt pentru tine?

Leweth zîmbi. La fel ca locurile prea apropiate, locurile prea îndepărtate nu puteau fi vreodată sfînte.

— Am mai auzit numele doar de cîteva ori, spuse. Nordul aparține srancilor. Puținii oameni care au rămas sînt mereu asediați, legați de orașele Atrithau și Sakarpus. Cunoaștem puține despre Cele Trei Mări.

— Cele Trei Mări?

— Națiunile Sudului, răspunse Leweth cu ochii rotunjiți de mirare.

Kellhus știa că îi găsește ignoranța de-a dreptul divină.

— Vrei să zici nu ai auzit niciodată de Cele Trei Mări?

— Oricît de izolat este poporul tău, al meu e și mai izolat.

Leweth încuviință grav. În sfîrșit, era rîndul său să spună lucruri profunde.

— Cele Trei Mări erau tinere cînd Nordul a fost distrus de Non-Zeu și de Sfatul său. Acum că nu sîntem decît o umbră, acolo se află tronul puterii Oamenilor.

Se opri, descurajat de cît de repede se terminară cunoștințele lui.

— Asta e tot ce știu, plus cîteva nume.

— Atunci de unde ai aflat de Shimeh?

— Am vîndut cîndva hermină unui om din caravane. Un bărbat cu piele întunecată. Un ketyai. Nu mai văzusem un om cu pielea întunecată înainte.

— Caravane?

Kellhus nu auzise în viața lui cuvîntul, dar vorbi de parcă voia să știe la ce caravană anume se referea vîntorul.

— În fiecare an o caravană din sud sosește în Atrithau asta dacă supraviețuiește srancilor. Călătorește dintr-un ținut numit Galeoth prin Sakarpus, aducînd mirodenii, mătăsuri — lucruri minunate, Kellhus! Ai gustat vreodată piper?

— Ce ți-a spus acest bărbat cu pielea întunecată de Shimeh?

— Nu prea multe, de fapt. A vorbit mai mult de religia lui. Spunea că e inrithi, un adept al Celui din Urmă Profet, Inri — sprîncenele i se încruntară o clipă — sau așa ceva. Îți poți închipui? Un cel *din urmă* profet?

Leweth se opri, cu privirea pierdută, chinuindu-se să redca episodul în cuvinte.

— Tot zicea că sînt damnat dacă nu mă supun profetului lui și nu-mi deschid inima dinaintea Celor O Mie de Temple — n-o sa uit niciodată numele asta.

— Deci Shimeh era sfînt pentru acest om?

— Cel mai sfînt dintre cele mai sfînte. A fost orașul profetului său cu multă vreme în urmă. Dar existau niște probleme, cred. Ceva despre niște războaie și despre păgînii care l-au luat de la inrithi.

Leweth se opri, lovit parcă de ceva de o importanță deosebită.

— În Cele Trei Mări *oamenii* se războiesc cu alți *oameni* și nu le pasă deloc de sranci. Îți poți închipui?

— Deci Shimeh e un oraș sfânt în mâinile unui popor păgîn?

— Tot răul spre bine, cred, răspunse Leweth, neașteptat de amar. Ciinele mă tot numea și pe *mine* păgîn.

Continuară să vorbească de ținuturi îndepărtate pînă tîrziu în noapte. Vîntul urla și lovea în pereții zdraveni ai cabanei. Și, în umbra unui foc ce se stingea, Anasûrimbor Kellhus îl atrase treptat pe Leweth în propriile ritmuri descrescătoare — respirație mai rară, ochi somnoroși. Cînd vînătorul căzu complet în transă, îl coji și de ultimele secrete, îl vîna pînă nu-i mai rămase nici un refugiu.

Singur, Kellhus pășea în rachetele de zăpadă printre șiruri înghețate de pini spre cea mai apropiată dintre înălțimile care înconjurau cabana vînătorului. Troiene se cățărau pe trunchiurile întunecate. Aerul mirosea a tăcere de iarnă.

Kellhus se remodelase în timpul ultimelor săptămîni. Pădurea nu mai era cacofonia ametoitoare care fusese cîndva. Sobel era un ținut al caribuului de iarnă, al jderilor, al castorilor și al zibelinei. În pămîntul lui se găsea chihlimbar. Sub cerul lui zăceau stînci golașe, iar lacurile îi erau pline de pești argintii. Nimic mai mult, nimic demn de venerație sau groază.

În față, zăpada căzu de pe pantă blîndă. Kellhus privi în sus, căutînd cărarea care să-l ducă mai degrabă spre vîrf. Urcă.

Cu excepția cîtorva păducei piperniciți și lipsiți de frunze, vîrful era gol. În centrul lui se ridica o stelă străveche — o coloană de piatră înclinată spre depărtări. Rune și mici figuri gravate brăzdau cele patru laturi. Ceea ce îl atrăgea pe Kellhus acolo iar și iar nu era deloc limba textului gravat — în afară de dialect, nu se deosebea cîtuși de puțin de a sa — ci *numele* autorului.

Începea.

Iar eu, Anasûrimbor Celmomas II, privesc din acest loc și sînt martorul gloriei făptuite de mîna mea...

și continua cu însemnarea unei mari bătălii între regi de mult răposați. Conform spuselor lui Leweth, acest ținut fusese cîndva la granița dintre două națiuni: Kûniûri și Eămnor, ambele pierdute de milenii în războaie legendare împotriva a ceea ce Leweth numea „Non-Zeul”. Așa cum făcuse cu multe dintre poveștile lui Leweth, Kellhus își înlăturase complet din minte poveștile lui despre Apocalips. Dar numele Anasûrimbor gravat în piatră străveche era ceva ce nu putea nega. Acum înțelese că lumea e mult mai bătrînă decît dînyainii. Iar dacă linia lui de sînge ajungea pînă la acest Înalt Rege, atunci la fel de bătrîn era și el.

Dar asemenea gînduri erau irelevante pentru misiunea sa. Studiul său asupra lui Leweth se apropia de final. În curînd va fi nevoit să pornească spre sud, spre Atrithau, unde Leweth insistase că putea obține mijloace de a-și continua drumul spre Shimeh.

De pe înălțime, Kellhus privi spre sud, peste pădurea iernatică. Ishuâl se găsea undeva dinapoia lui, ascuns în munții înghețați. Dinaintea lui se afla un pelerinaj printr-o lume de oameni legați de obiceiuri arbitrare, de nesfîrșita repetare a minciunilor tribale. Va veni în mijlocul lor ca unul care e *treaz*. Se va adăposti în golurile ignoranței lor și prin adevăr îi va transforma în instrumentele lui. Era dînyain, unul dintre cei Condiționați, și va stăpîni toate popoarele și toate circumstanțele. Va fi mai întîi.

Dar un alt dînyain îl aștepta, unul care studiasse sălbăticia mult mai multă vreme. Moënghus.

Cît de mare îți este puterea, tată?

Întorcîndu-și privirea de la panoramă, observă ceva ciudat. De partea cealaltă a stelei văzu urme în zăpadă. Le studie cîteva clipe înainte de a decide să-l întrebe pe vînător despre ele. Autorul lor pășise pe două picioare, dar nu fusese cu totul uman.

— Așa arată, spuse Kellhus.

Cu un deget gol desenă repede o replică a urmei.

Leweth îl urmări cu chipul grav. Kellhus trebui să-i arunce doar o privire pentru a vedea groaza pe care se străduia s-o ascundă. În fundal, cîinii scheunau, se învîrteau în cercuri la capetele leșelor.

— Unde? întrebă Leweth, holbîndu-se încordat la urma stranie.

— Lîngă vechea stelă kûniürică. Se mișcă tangent cu cabana, spre nord-vest.

Fața bărboasă se întoarse spre el.

— Și nu știi ce sînt urmele astea?

Înțelesul întrebării era simplu. *Ești din nord și nu le recunoști?* Apoi Kellhus înțelese.

— Sranc, spuse.

Vînătorul privi dincolo de el, cercetînd zidul de copaci ce îi înconjura. Călugărul observă tresărirea din măruntaiele bărbatului, accelerarea bătăilor inimii și litania gîndurilor, prea rapidă ca să fie o întrebare: *ce-ne-facem-ce-ne-facem..*

— Ar trebui să ne ținem după urme, spuse Kellhus. Să ne asigurăm că nu se intersectează cu traseele tale. Iar dacă o fac...

— A fost o iarnă grea pentru ei, spuse Leweth.

Simțea nevoia să stoarcă niște sens din teroare.

— Au venit în sud după hrană... Își vînează hrana. Da, după hrană.

— Și dacă nu?

Leweth îi aruncă o privire cu ochii înnebuniți.

— Pentru sranci, oamenii sînt un alt fel de hrană. Ne vînează pentru a-și liniști nebunia inimilor.

Păși printre cîini, fu tulburat de îngrămădirea lor în jurul picioarelor sale.

— Liniște, șșșș, liniște.

Îi bătu peste coaste, le apăsă boturile în zăpadă frecîndu-le cu putere ceafa. Brațele i se legănau larg și la întîmplare, împărțind afecțiune în mod egal între ei.

— Poti să-mi aduci botnitele, Kellhus?

Urma era subțire și cenușie printre troiene. Cerul se întuneca. Serile de iarnă aduceau cu ele o tăcere stranie în pădure, o senzație că ceva mai însemnat decît lumina zile se apropie de sfîrșit. Alergaseră mult în rachetele de zăpadă, iar acum se opriră.

Stăteau dinapoia ramurilor goale ale unui stejar.

— N-ar trebui să ne mai întoarcem, spuse Kellhus.

— Dar nu putem abandona cîinii.

Călugărul îl privi pe Leweth timp de cîteva clipe. Aburul respirațiilor se lovea de aerul înghețat. Știa că îl putea lesne face pe vînător să se răzgîndească din a se întoarce după orice. Indiferent ce era ceea ce urmăreau, știa de trasee, poate chiar de cabană. Dar urmele din zăpadă — nimic mai mult decît semne seci — erau prea mici ca să-i fie de folos. Pentru Kellhus, amenințarea exista doar în frica vînătorului. Pădurea continua să-i aparțină lui.

Kellhus se întoarse și împreună o luară spre cabană, alergînd cu grația tîrșită a rachetelor de zăpadă. Dar, după o scurtă distanță, Kellhus îl opri pe bărbat cu o mîină fermă pe umăr.

— Ce... începu vînătorul să întrebe, dar fu redus la tăcere de sunete.

Un cor de urlete și țipete înfundate străpunse tăcerea. Un singur scheunat răzbătu prin văi, urmat de o tăcere înghețată, înspăimîntătoare.

Leweth era la fel de nemișcat ca trunchiurile întunecate ale copacilor.

— De ce, Kellhus? întrebă cu voce dogită.

— Nu-i vreme pentru asta. Trebuie să fugim.

Kellhus ședea în ceața cenușie, privind degetele liliachii ale zorilor împungînd prin desişuri și printre pinii întunecați. Leweth dormea încă.

Am alergat repede, tată, dar a fost oare destul de repede?

Văzu ceva. O mișcare repede ascunsă vederii de adîncurile pădurii.

— Leweth, spuse.

Vînătorul tresări.

— Ce-i? spuse bărbatul tușind. E încă întuneric.

O altă siluetă. Mai departe spre stînga. Apropiindu-se.

Kellhus rămase nemișcat, cu ochii rătăciți în cercetarea cotloanelor împădurite.

— Vin, spuse.

Leweth se ridică din păturile lui înghețate. Fața îi era pămîntie. Neliniștit, urmări privirea lui Kellhus în negura înconjurătoare.

— Nu văd nimic.

— Se furișează.

Leweth începu să tremure.

— Fugi, spuse Kellhus.

Leweth se holbă la el uluit.

— Să fug? Srancii pot ajunge din urmă orice creatură, Kellhus. Nu poți fugi de ei. Sînt prea iuți!

— Știu, răspunse Kellhus. Rămîn aici. Să-i încetinesc.

Leweth putu doar să se holbeze la el. Nu se putea mișca. Copacii trosneau în jurul lui. Cerul îl apăsa cu pustietatea lui. Apoi o săgeată îi trecu prin umăr și el căzu în genunchi, se holbă la vîrfurile roșu ce-i ieșea din piept.

— *Kellllluuss!* șuieră.

Dar Kellhus dispăruse. Leweth se rostogoli în zăpadă, căutîndu-l, îl găsi alergînd spre copacii din preajmă cu o sabie în mînă. Primul sranc fu decapitat, iar călugărul se mișca neconținut, ca o nălucă palidă printre troiene. Altul muri, cuțitul căzîndu-i neputincios prin aer. Ceilalți îl încercuiră pe Kellhus, ca niște umbre de piele tăbăcită.

— *Kellhus!* strigă Leweth, poate de frică, poate sperînd să-i atragă spre cineva care era deja mort. *Aș muri pentru tine.*

Dar siluetele căzură, încleștîndu-se în zăpadă, și un urlet neomenesc săgetă printre copaci. Căzură altele și altele pînă cînd nu mai rămase decît călugărul înalt.

În depărtare, vînătorul crezu că-si aude cîinii lătrînd.

Kellhus îl tîra după el. În jurul lor cioburi de zăpadă luceau în lumina răsăritului în timp ce se prăbușeau prin desişuri. Leweth simţea că întreaga lui fiinţă se strînge în jurul agoniei din umăr, dar călugărul era neobosit, forţîndu-l să meargă într-un ritm pe care cu greu l-ar fi putut menţine chiar teafăr. Se poticniră prin troiene şi copaci, mai mult se rostogoliră prin rîpe şi se căţărară de partea ccalaltă. Braţele călugărului erau mereu acolo, un reazem subţire de fier care îl sprijinea iar şi iar.

Continua să audă cîini.

Cîinii mei...

În cele din urmă fu aruncat lîngă un copac. Trunchiul din spatele lui părea un stîlp de piatră, un reazem de care să te sprijini şi să mori. Abia îl putea distinge pe Kellhus, cu barba şi părul închegate de gheaţă, din încîlceala de ramuri golaşe.

— *Leweth*, spunea Kellhus, trebuie să *gîndeşti!*

Nemiloase cuvinte. Îl smulseră din starea de confuzie, îi reamintiră cu brutalitate de agonia sa.

— Cîinii mei, hohoti. Îi... aud.

Ochii aceia albaştri nu luară nimic în seamă.

— Alţi sranci se apropie, spuse Kellhus printre respiraţii chinuite. Ne trebuie adăpost. Un loc unde să ne ascundem.

Leweth se rostogoli pe spate, înghiţi ţepuşa de durere din gît, încercă să se adune.

— În... în ce direcţie am mers?

— Spre sud. Mereu spre sud.

Leweth se împinse de copac, îmbrăţişă umerii călugărului. Fu cuprins de un tremur incontrollabil. Tuşi şi cercetă cu privirea printre copaci.

— Cîte p-păraie — răsufală — am t-trecut?

He felt the heat of Kellhus's breath.

— Cinci.

— Sssspre vssst! gîfii.

Se lăsă pe spate pentru a-l privi pe călugăr în față, încă încheștat de el. Nu îi era rușine. Nu exista rușine în preajma acestui om.

— T-trebuie să m-mergem spre vest, continuă, lipindu-și fruntea de buzele călugărului. Ruine. Ruine ale N-Neoame-
nilor. Multe locuri în care să ne a-a-ascundem.

Gemu. Lumea se învîrte cu el.

— Le p-poți vedea nu d-departe de a-aici.

Leweth simți pămîntul înzăpezit izbindu-i trupul. Nău-
cit, nu putu decît să se ridice în genunchi. Printre copaci,
văzu silueta lui Kellhus, deformată de lacrimi, afundîndu-se
în pădure.

Hohoti.

— Kellhus? *Kellllhussss!*

Ce se petrece?

— *Nuuuuu!* țipă.

Silueta înaltă dispăru.

Panta era înșelătoare. Kellhus înainta ținîndu-se de
ramuri și pășind cu grijă printre gropile de sub zăpadă.
Coniferele păreau să urască orice cărare deschisă pe pă-
mîntul întunecat. Schelete radiale de crengi îl zgîriau. O
umbră neobișnuită se așternea în jurul lui.

Cînd, în cele din urmă, ieși deasupra pădurii, călugărul
se încruntă spre cer și încremeni la vederea priveliștii.
Acoperit de zăpadă, pămîntul se înălța în forma înfometată
a unui cîine. Ruinele unei porți și ale unui zid se ridicau
deasupra pantelor învecinate. Dincolo de ele, un stejar
mort, de dimensiuni enorme, se înclina sub cer.

Ploaia cădea din nori întunecați alunecînd peste pietre-
le masive ale porții. Multe din ele aveau o circumferință
la fel de uriașă ca și stejarul pe care îl ascundeau vederii.
O față ridicată fusese tăiată în lintou — ochi goi, la fel de
răbdători ca și cerul. Trecu pe sub ea. Pămîntul se nivelă
oarecum. Dinapoia lui, întinderea pădurii se pierdu în
ploaia ce se îndesea. Dar zgomotele se întetiră.

Copacul murise de multă vreme. Tendoanele lui colosale erau cojite de scoarță iar ramurile i se întindeau spre depărtări precum niște fildeși răsuciți. Lipsit de frunze, nu putea stăvili ploaia.

Se răsuci pe cînd srancii ieșeau din desişuri, urlînd în timp ce săltau prin zăpadă.

În locul acesta atît de deschis, săgețile şuierară pe lîngă el. Culese una din aer şi o studie. Era caldă, de parcă fusese lipită de piele. Apoi sabia fu în mîna sa şi luci tăind spaţiul din jurul lui, capturîndu-l ca ramurile unui copac. Veniră o năvală sumbră — iar el fu acolo *înaintea* lor, suspendat într-un moment pe care nu-l putură prevedea. O caligrafie de ţipete. Bufnitura cîrnii surprinse. Străpunse extazul de pe fețele lor neomeneshi, păşi printre ei şi le zdrobi inimile încă bătînd.

Nu puteau înţelege că circumstanţele erau sfînte. Erau doar înfometati. Pe de altă parte, el era unul dintre Condiţionaţi, un dînyain, şi toate evenimentele i se supuneau.

Dădură înapoi şi urletele se potoliră. Se îmbulziră în jurul lui o clipă — umeri înguşti şi piepturi ca de cîini, piele duhnind şi coliere din dinţi umani. Stătu răbdător dinaintea ameninţării. Netulburat.

Fugiră.

Se aplecă asupra unuia care încă i se zvîrcolea la picioare, îl ridică ţinîndu-l de gît. Faţa frumoasă se contorsionă de furie.

— *Kuz'inirishka dazu daka gurankas...*

Creatura îl scui pă. O ţintui cu sabia de copac. Făcu un pas în spate. Creatura chirăia, se zbătea.

Ce sînt fiinţele astea?

Un cal sforăi dinapoia lui, bătu zăpada şi gheaţa cu copitele. Kellhus îşi recupără sabia şi se învîrti.

Prin zloată, calul şi călăreţul erau doar siluete cenuşii. Kellhus le urmări apropierea liniştită, păstrîndu-şi poziţia, cu părul aspru îngheţat în mici colţi care zornăiau în vînt. Calul era mare, de vreo optsprezece palme, şi negru. Călă-

rețul era acoperit de o mantie lungă și cenușie brodată cu modele vagi — fețe stilizate. Purta un coif fără panaș care îi ascundea fața. O voce puternică răsună în graiul kûniüric:

— Văd că nu te lași omorât.

Kellhus rămase tăcut. Atent. Ploaia foșnea ca nisipul suflat de vînt.

Silueta descălecă, dar păstră o distanță prudentă. Studie formele inerte împrăștiate împrejur.

— Extraordinar, spuse străinul, apoi privi spre el.

Kellhus îi putea vedea strălucirea ochilor sub marginea coifului.

— Trebuie să fii un *nume*.

— Anasûrimbor Kellhus, răspunse călugărul.

Tăcere. Kellhus avu impresia că percepe confuzie, o confuzie stranie.

— Știe graiul, murmură bărbatul în cele din urmă. Se apropie cercetîndu-l pe Kellhus.

— Da, spuse. Da... Nu îți bați joc de mine cîtuși de puțin. Văd sîngele *lui* pe fața ta.

Din nou, Kellhus tăcu.

— Ai și răbdarea unui Anasûrimbor.

Kellhus îl studie, observînd că mantia lui nu era brodată cu reprezentări stilizate de chipuri, ci cu fețe reale, cu trăsăturile deformate din cauză că erau aplatizate. Sub mantie, bărbatul era solid, purta o armură grea și, din felul în care se purta, nu era cîtuși de puțin înfricoșat.

— Văd că ești un discipol. Cunoașterea e putere, nu? Țsta nu era ca Leweth. Deloc.

Zloata continua să cadă, îngropînd răbdătoare morții în zăpada înghețată.

— N-ar trebui să te temi de mine, muritorule, știind ce sînt? Și frica e putere. Puterea de a supraviețui.

Silueta porni să-l înconjoare, pășind cu grijă printre mădulare srance.

— Asta e ceea ce desparte neamul meu de al tău. Frica. Impulsul acela de a te agăța de viață cu colții și cu ghearele.

Pentru noi, viața e mereu o... decizie. Pentru voi... Să spunem doar că decide ea.

Kellhus vorbește, în sfârșit:

— Atunci se pare că decizia îți aparține.

Silueta se opri.

— Ah, batjocura, spuse cu amărăciune. Pe asta o avem în comun.

Kellhus îl provocase voit, dar nu obținuse nimic — sau așa i se păru la început. Străinul își coborî brusc fața ascunsă, dădu din cap înainte și înapoi, murmurînd:

— Mă *momește!* Muritorul mă *momește*... Îmi amintește, amintește...

Începu să dibuie prin mantie, înșfăcă o față stîlcită.

— De asta! Oh, impertinentul — ce bucurie a fost acesta! Da, îmi amintesc...

Își ridică privirea spre Kellhus și șuieră:

— Îmi amintesc!

Iar Kellhus înțelese primele principii ale acestei întâlniri.
Un Neom. Alt mit de-al lui Leweth devenit realitate.

Cu solemnitate studiată silueta trase paloșul din teacă. Lucea nefîresc în negură, parcă reflectînd soarele altei lumi. Dar se întoarse spre unul din srancii morți, îl întoarse pe spate cu latul lamei. Pielea albă a creaturii începea să se innegrească.

— Acest sranc — n-ai fi putut să-i rostești numele — era *elju*-ul nostru... „cartea“ noastră, cum ai zice în graiul tău. Un animal foarte devotat. Voi fi distrus fără el — o vreme, cel puțin.

Studie ceilalți morți.

— Sînt niște creaturi depravate și dezgustătoare, de fapt.

Își întoarse privirea spre Kellhus.

— Dar cu adevărat remarcabile.

Kellhus folosi ocazia. Spuse:

— Atît de reduși. Ați devenit atît de demni de milă.

— Mă compătimești? Un *cîine* îndrăznește să compătimească?

Neomul rîse aspru.

— Anasûrimbor mă compătimeste! Așa că ar trebui să...
Ka'cûnuroi souk ki'elju, souk hus'jihla.

Gesticulă cu sabia spre morții din jur.

— Aceștia... Acești sranci sînt copiii noștri acum. Dar *înainte!* Înainte voi erați copiii noștri. Ni se smulseseră inimile, așa că le ocroteam pe ale voastre. Tovarășii „măreților” regi Norsirai.

Neomul se apropie.

— Dar s-a terminat, continuă. Au trecut veacuri și unii din noi au început să aibă nevoie să-și amintească de mai mult decît gîlcevile voastre copilărești. Unii din noi aveau nevoie de o brutalitate mai sublimă decît ne-ar fi putut oferi vreodată vrajbele voastre. Mare blestem al neamului nostru — îl cunoști? Desigur că îl cunoști! Ce sclav nu se bucură de decăderea stăpînului, hmmm?

Vîntul îi înfășura mantia pămîntie în jurul trupului. Mai făcu un pas.

— Dar îmi caut scuze ca un om. Pierzania e înscrisă chiar în glie. Noi sîntem doar cea mai dramatică aduce-re-aminte a ei.

Neomul își înălțase vîrfurile sabiei către Kellhus, care coborîse în poziția de luptă, cu propria-i sabie curbată ridicată deasupra capului.

Din nou tăcere, mortală de această dată.

— Sînt un luptător de veacuri, Anasûrimbor... *veacuri*. Mi-am înmuiat *nimil*-ul într-o mie de inimi. Am luptat *pentru* și împotriva Non-Zeului în marile războaie care au creat această sălbăticie. Am escaladat meterezele Golgotterahului, am privit inimile Înălților Regi plesnind de furie.

— Atunci de ce, întrebă Kellhus, să ridici sabia asupra unui singur om?

Risete. Mîna liberă gesticulă spre Srancii morți.

— O nimica toată, da, dar totuși vei fi *remarcabil*.

Kellhus lovi primul, dar lama ricoșă pe zalele de sub mantia Neomului. Se ghemui, devie contra lovitura puternică, mătura picioarele siluetei de sub aceasta. Neomul se

răsturnă pe spate, dar reuși să se rostogolească cu ușurință înapoi în picioare. Rîsete răsunară dinspre fața ascunsă sub coif.

— Cu adevărat remarcabil! strigă, aruncîndu-se asupra călugărului.

Și Kellhus se simți strîmtorat. O ploaie de lovituri strașnice îl forță să dea înapoi, îndepărtîndu-l de copacul mort. Cercul de oțel al dînyainilor și *nimil*-ul Neomenesc alunecară peste înălțimile bătute de vînturi. Dar Kellhus putea intui momentul — deși era cu mult, mult mai slab decît fusese cînd luptase cu srancii.

Se retrase în acea clipă îngustă, iar lama nepămînteană căzu din ce în ce mai departe de țintă, mușcînd în gol. Apoi sabia lui Kellhus începu să creșteze silueta întunecată, tăind și împungînd armura, zdrențuind mantia macabra. Dar nu putu vărsa sînge.

— Ce fel de ființă ești? strigă Neomul înfuriat.

Exista un singur gol între ei, dar modurile de a-l traversa erau infinite...

Kellhus deschise bărbia neprotejată a Neomului. Sînge, negru în întuneric, curse pe pieptul lui. O a doua lovitură trimise lama stranie să alunece peste zăpadă și gheață.

Kellhus sări și Neomul se dezechilibra, căzu. Vîrfurile săbiei lui Kellhus, nemișcat deasupra deschizăturii coifului, îl țintui.

Călugărul respira regulat în ploaia înghețată, privind în jos, spre silueta căzută. Trecură cîteva clipe. Acum interogatoriul putea începe.

— Îmi vei răspunde la întrebări, îl informă Kellhus, pe un ton lipsit de orice emoție.

Neomul rîse sumbru.

— Dar *tu*. Anasûrimbor, ești întrebarea.

Și apoi veni *cuvîntul*, acel cuvînt care, o dată auzit, disloca intelectul cumva.

O incandescență aprigă. Precum o petală suflată din palmă, Kellhus fu aruncat înapoi. Se rostogoli prin zăpadă și, năucit, se luptă să se ridice în picioare. Privi amorțit

cum Neomul fu tras în capul oaselor ca de sfori. Lumină palidă, lichidă, forma o sferă în jurul lui, de pe care ploaia de gheață împrôsca și şuiera. Dinapoia lui se înălța copacul imens.

Vrăjitorie? Cum se putea una ca asta?

Kellhus fugi, alergă peste formele moarte ce ieșeau din zăpadă. Alunecă pe gheață și derapă peste marginea îndepărtată a înălțimilor, se rostogoli prin ramurile nemiloase ale copacilor. Își adună picioarele sub el și se avîntă prin desișurile aspre. Ceva ca un tunet înfioră aerul și focuri mari, orbitoare trecură ca niște ghiulele prin pinii din spatele lui. Fu scăldat în căldura lor și fugi mai repede, pînă ce povîrnișurile deveniră salturi, iar pădurea întunecată un haos curgător.

— ANASŪRIMBOR! îl chemă o voce nepămînteană sfărîmînd tăcerea iernii. FUGI, ANASŪRIMBOR! tună. ÎMI VOI AMINTI.

Rîsete, ca o furtună, și pădurea din urma lui fu sfîșiată de alte lumini infernale. Sparseră întunericul și Kellhus își văzu propria umbră tremurătoare gonind dinaintea lui.

Aerul rece îi nenorocea plămînii, dar fugi — mult mai repede decît îl făcuseră srancii să fugă.

Vrăjitorie? Este asta una din lecțiile pe care trebuie să le înveți, tată?

Se lăsă o noapte rece. Undeva în beznă, urlau lupi. Păreau să spună că Shimeh e prea departe.

Partea I

Vrăjitorul

Capitolul I

Carythusal

Există trei și numai trei feluri de oameni în lume: cinici, fanatici și Învățați ai Mandatului.

—ONTILLAS, DESPRE NESĂBUIŢA OAMENILOR

Autorul a observat că în geneza evenimentelor însemnate, adesea oamenii nu au nici o bănuială în legătură cu dez-nodămîntul acţiunilor lor. Aceasta nu este o problemă care se datorează, după cum s-ar putea presupune, faptului că oamenii sînt orbi cînd e vorba de consecinţele faptelor lor. Este mai degrabă urmarea felului nebunesc în care teribilul devine neînsemnat cînd scopurile unui om înlînesc scopurile altuia. Învăţaţii Turnurilor Stacojii au o veche zicală: „Cînd un om aleargă după un iepure, găseşte un iepure. Dar cînd mai mulţi oameni aleargă după un iepure, găsesc un dragon.“ Cînd oamenii îşi vînează interesele, rezultatul este întotdeauna necunoscut, şi mult prea adesea înspăimîntător.

—DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI
RĂZBOI SFÎNT

Miezul iernii, 4110 Anul-Colţului, Carythusal

Totii spionii erau obsedaţi de informatorii lor. Era un joc pe care îl jucau înainte să adoarmă sau chiar în timpul pauzelor stînjenite din conversaţii. Un spion îşi privea

informatorul, așa cum Achamian îl privea pe Geshrunni acum, și se întreba: *Cît de multe știe?* Ca multe alte taverne de la marginea Viermelui, numele dat marilor mahalale ale Carythusalului, Sfînta Lepră era în același timp luxoasă și sărăcăcioasă. Podeaua era acoperită de ceramică la fel de fină ca cea din palatul Guvernatorului-Palatin, dar pereții erau din chirpici vopsit, iar tavanul era atît de jos ca bărbații mai înalți trebuiau să se aplece pe sub lămpile de alamă, imitații autentice, după cum auzise Achamian cîndva de la proprietar, ale celor din Templul din Exorietta. Localul era mereu aglomerat, plin de bărbați dubioși și uneori periculoși, dar vinul și hașîșul erau suficient de scumpe pentru a-i împiedica pe cei care nu-și puteau permite să se spele să se calce pe picioare cu cei care își permiteau.

Lui Achamian nu-i plăcuseră niciodată ainonii, mai ales cei din Carythusal, înainte de a începe să frecventeze Sfînta Lepră. Ca cei mai mulți locuitori ai Celor Trei Mări, îi considera vanitoși și efeminați: își ungeau bărbile cu prea mult ulei, erau prea mari iubitori ai ironiei și cosmeticelor, iar obiceiurile sexuale le erau prea nechibzuite. Dar această părere i se schimbase în orele nesfîrșite în care așteptase sosirea lui Geshrunni. Realizase că subtilitățile firii și ale gusturilor care afectau doar castele înalte ale altor națiuni erau ca o febră contagioasă printre acești oameni, infectînd chiar și cetățenii din castele de jos și sclavii. Crezuse mereu că Ainonul de Sus era o națiune de libertini și conspiratori neînsemnați, dar nu-și imaginase vreodată că asta îi făcea o națiune de spirite asemenea.

Poate de asta nu își dădu imediat seama de pericolul ce-l păștea cînd Geshrunni spuse:

— Te cunosc.

Întunecat chiar și în lumina lămpilor, Geshrunni își coborî bratele pe care le ținuse încrucișate peste jiletca din mătase albă și se aplecă înainte în scaun. Era un personaj impunător, cu o față vulturească de oștean, o barbă creată care arăta ca niște cureluse de piele și brațe groase atît de bronzate încît șirul de pictograme ainoni tatuat de la

umăr pînă la încheietura mîinii putea fi zărit, dar nu și descifrat.

Achamian încercă să rînjească amabil.

— Tu și nevestele mele, spuse, dînd pe gît încă un bol de vin.

Oftă și plesni din buze. Geshrunni fusese întotdeauna, sau cel puțin asta fusese presupunerea lui Achamian, un bărbat mărginit, cineva pentru care făgașele gîndurilor și cuvintelor erau puține și adînci. Așa erau majoritatea războinicilor, mai ales cînd erau sclavi.

Dar nu fusese nimic mărginit în afirmația sa.

Geshrunni îl urmări cu atenție, bănuiala din ochii săi fiind rotunjită de o ușoară mirare. Scutură din cap dezgustat.

— Ar fi trebuit să spun: știu cine ești.

Bărbatul se lăsă pe spate într-un fel contemplativ atît de străin purtării unui soldat că lui Achamian i se strînse pielea de groază. Taverna gălăgioasă se încețoșă, deveni un cadru de siluete nelămurite și puncte aurii de lumină de lampă.

— Atunci scrie undeva, răspunse Achamian, de parcă începea să se plictisească, și dă-mi foaia cînd oi fi treaz.

Privi în altă parte, cum fac adesea bărbații plictisiți, și observă că intrarea tavernei era goală.

— Știu că nu ai neveste.

— Nu mai spune! Cum de?

Achamian aruncă o privire scurtă dinapoia lui, zări o tîrfă rîzînd în timp ce își apăsa un ensolarii strălucitor din argint de sîinii transpirați. Gloata grosolană din jurul ei mugî:

— *Unu!*

— E foarte pricepută la asta, să știi. Folosește miere. Geshrunni nu se lăsă distras.

— Celor de felul tău nu li se permite să aibă neveste.

— Felul meu, eh? Și care e felul meu, mă rog?

Încă o privire aruncată spre intrare.

— Ești un vrăjitor. Un Învățat.

Achamian rîse, știind că ezitarea de moment îl dăduse de gol. Dar existau destule motive să continue pantomima. În cel mai rău caz, i-ar putea oferi cîteva clipe în plus. Timp pentru a rămîne în viață.

— Pe Cel din Urmă amărît de Profet, prietene, strigă Achamian, aruncîndu-și din nou privirile spre intrare, jur că îți pot măsura acuzațiile după cît ai băut. Ce m-ai acuzat că aș fi noaptea trecută? Un fiu de curvă?

Printre voci care chicoteau trecu un strigăt tunător:
— *Doi!*

Faptul că Geshrunni se strîmbă nu-i spuse mare lucru lui Achamian — însăși expresia omului părea o strîmbătură, mai ales zîmbetul. Dar mîna care fulgeră și-i încheștă încheietura îi spuse tot ce avea nevoie să știe.

Sînt pierdut. Ei știi.

Puține lucruri erau mai înfricoșătoare decît „ei“, mai ales în Carythusal. „Ei“ erau Turnurile Stacojii, cea mai puternică Școală din Cele Trei Mări, și stăpînii ascunși ai Aionului de Sus. Geshrunni era un căpitan al javrehilor, slavii-războinici ai Turnurilor Stacojii, motiv pentru care Achamian îl curtase în ultimele cîteva săptămîni. Asta făceau spionii: peteau sclavii rivalilor.

Geshrunni îl privi crunt în ochi, îi răsuci palma în sus.

— Exisă un mod de a-mi confirma suspiciunea, spuse blînd bărbatul.

— *Trei!* răsună prin chirpici și mahon scrijelit.

Achamian se crispă, atît din cauza strînsorii puternice a bărbatului, cît și pentru că știa „modul“ la care se referise Geshrunni. *Nu așa.*

— Geshrunni, te rog. Ești beat, prietene. Ce Școală ar risca urgia Turnurilor Stacojii?

Geshrunni ridică din umeri.

— Poate Mysunsai. Sau poate Saikul Imperial. Cishaurimii? Sînt atîția de felul tău blestemat. Dar, dacă ar fi să pariez, aș zice că ești un Învățat al Mandatului. Siret sclav! De cîtă vreme știa?

Cuvintele imposibile erau acolo, suspendate în mintea lui Achamian, cuvinte care puteau orbi ochi și arde carne. *Nu-mi dă de ales.* Avea să fie vacarm. Oamenii vor zbiera, își vor încleșta mâinile pe săbii, dar nu vor face altceva decît să fugă din drumul lui. Aionii se temeau de vrăjitorie mai mult decît orice alt popor din Cele Trei Mări. .

N-am de ales.

Dar Geshrunni băgase deja mîna sub jiletca brodată. Pumnul îi era o umflătură sub mătase. Se strîmbă ca un sacal ce rînjește.

Prea tîrziu...

— Arăți, spuse Geshrunni cu un calm amenințător, de parcă ai vrea să spui ceva.

Bărbatul își retrase mîna și dădu la iveală o Choree. Îi făcu din ochi, apoi, cu o bruschete înspăimîntătoare, rupse lanțul de aur de care era suspendată în jurul gîtului. Achamian o simțise de la prima lor întîlnire, se folosise chiar de murmurul ei demoralizant pentru a identifica profesia lui Geshrunni. Acum Geshrunni o va folosi pentru a-l identifica pe el.

— Asta ce mai e acum? întrebă Achamian.

Un fior de groază animalică îi străbătu brațul țintuit.

— Cred că știi, Akka. Cred că știi mult mai bine decît mine.

Choree. Învățații le numeau Jucărele. Adesea lucrurilor înfiorătoare li se dau nume mici. Dar pentru alții, pentru cei care, alături de Cele O Mie de Temple, considerau vrăjitoria drept blasfemie, acestea se numeau Lacrimile lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu avusese nici o legătură cu fabricarea lor. Choreele erau relicve ale Străvechiului Nord, atît de valoroase încît doar căsătoria moștenitorilor, crima sau tributul unei întregi națiuni le puteau cumpăra. Își meritau prețul: Choreele își făceau purtătorul imun la vrăjitorie și ucideau orice vrăjitor suficient de ghinionist să le atingă.

Ținînd cu ușurință mîna lui Achamian nemișcată, Geshrunni ridică Choreea între arătător și degetul mare.

Arăta destul de modest: o mică sferă de fier, cam de mărimea unei măslina, dar înfășurată în scrierea cursivă a neoamenilor. Achamian o simțea smuncindu-i măruntaiele, de parcă Geshrunni ținea o *absență* în loc de un lucru, o mică gaură în însăși țesătura lumii. Pulsul îi bubuia în urechi. Se gândi la cuțitul din teaca de sub tunică.

— *Patru!*

Rîsete răgușite.

Se zbatu să-și elibereze mîna captivă. În zadar.

— Geshrunni...

— Fiecare Căpitan al javrehilor primește una din astea, spuse Geshrunni pe un ton în același timp gînditor și mîndru. Dar știai asta deja.

Tot acest timp, s-a jucat cu mine de parcă aș fi fost un nătărău! Cum de nu mi-am dat seama?

— Stăpînii tăi sînt binevoitori, spuse Achamian, încătușat de oroarea suspendată deasupra palmei sale.

— Binevoitori? scuipe Geshrunni. Turnurile Stacojii nu sînt *binevoitoare*. Sînt nemiloase. Crude cu cei care li se opun.

Și, pentru prima dată, Achamian întrezări chinul care îl însuflețea pe bărbat, frica din ochii strălucitori. *Ce se petrece aici?* Riscă o întrebare:

— Și cu cei care le servesc?

— Nu fac deosebire.

Ei nu știu! Numai Geshrunni...

— *Cinci!* bubui pe sub tavanul scund.

Achamian își linse buzele.

— Ce vrei, Geshrunni?

Sclavul-războinic privi în jos spre palma tremurătoare a lui Achamian, apoi coborî Jucăria ca un copil curios ce s-ar putea întîmpla. Simpla ei vedere îl ameți pe Achamian, îi urcă fiere în gît. Choree. O lacrimă de pe obrazul lui Însuși Dumnezeu. Moarte. Moarte pentru toți hulitorii.

— Ce vrei? suieră Achamian.

— Ce vor toți oamenii, Akka. Adevărul.

Toate lucrurile pe care le văzuse Achamian, toate încercările cărora le supraviețuise se aflau strînse în spațiul acela îngust dintre palma lui lucitoare și fierul uns. Jucăria. Moartea suspendată între degetele bătătorite ale unui sclav. Dar Achamian era un Învățat, iar pentru Învățați nimic, nici măcar viața, nu era la fel de valoros ca Adevărul. Erau zgîrciții lui păstrători și se războiau pentru posesia lui prin grotele întunecate de-a lungul și de-a latul Celor Trei Mări. Mai bine moartea decît să dea adevărul Mandatului pe mîna Turnurilor Stacojii.

Dar asta nu era tot. Geshrunni era singur — Achamian era sigur de asta. Vrăjitorii puteau vedea alți vrăjitori, vedeau vînătăile fărâdelegilor lor, și Sfînta Lepră nu găzduia vrăjitori, nici Învățați ai Turnurilor Stacojii, doar bețivi care făceau pariuri cu tîrfe. Geshrunni juca acest joc pe cont propriu.

Dar pentru ce motiv smintit?

Spune-i ce vrea să audă. Știe deja.

— Sînt un Învățat al Mandatului, șopti repede Achamian. Apoi adăugă: Un spion.

Primejdioase cuvinte, dar nu avea de ales.

Geshrunni îl studie timp de un moment sufocant, apoi adună încet Choreea în pumn. Dădu drumul mîinii lui Achamian.

Urmă un moment ciudat de tăcere, întrerupt doar de zăngănitul unui ensolaru de argint pe lemn. Un hohot de rîs și o voce răgușită zbieră:

— *Ai pierdut, tîrfă!*

Dar Achamian știa că nu era adevărat. Cumva cîștigase în această noapte și o făcuse în felul în care cîștigă mereu tîrfele: fără să înțeleagă.

La urma urmei, spionii se deosebeau prea puțin de tîrfe. Iar vrăjitorii și mai puțin.

Deși în copilărie visase să fie vrăjitor, posibilitatea de a deveni spion nu-i trecuse niciodată prin gînd lui Drusas Achamian. Cuvîntul „spion“ pur și simplu nu făcea parte

din vocabularul copiilor crescuți în satele de pescari nroni. Pentru el, Cele Trei Mări avuseseră doar două dimensiuni când era copil: existau locuri apropiate și îndepărtate și oameni de sus și de jos. Asculta poveștile bătrînelor neveste de pescari în timp ce el și ceilalți copii ajutau la curățatul scoicilor și învăța foarte devreme că era unul dintre oamenii de jos și că oamenii puternici locuiau foarte departe. Nume misterioase după alte nume misterioase curgeau de pe buzele îmbătrînite — Shriahul celor O Mie de Temple, păgînii răuvoitori din Kian, scylvendii atotcuceritori, vrăjitorii intriganți ai Turnurilor Stacojii și așa mai departe — nume care schițau dimensiunile lumii sale, o impregnau de o maiestuositate terifiantă, o transformau într-o arenă pentru fapte imposibil de tragice și de eroice. Adormea simțindu-se foarte neînsemnat.

S-ar zice că pentru un spion lumea simplă a unui copil căpătase noi dimensiuni, dar se întîmplă exact opusul. Cu siguranță, pe măsură ce acesta se maturiza, lumea lui Ahamian devenea din ce în ce mai complicată. Învăța că existau lucruri sfinte și profane, că Zeii și Exteriorul aveau propriile lor dimensiuni, și nu erau oameni foarte importanți sau locuri foarte îndepărtate. Mai învăța că erau vremuri recente și străvechi, că „acum multă vreme“ nu era un alt loc, ci mai degrabă un fel de stafie bizară ce bîntuia orice ținut.

Dar, pentru un spion, lumea avea curiosul obicei de a se restrînge la o singură dimensiune. Oameni de speță înaltă, chiar și Împărații și Regii, aveau obiceiul de a părea la fel de josnici și de meschini ca și cel mai ordinar pescar. Națiuni îndepărtate ca Aionul de Sus, Conriya, Ce Tydon sau Kian nu mai păreau exotice sau fermecate, ci erau la fel de murdare și de ofilite ca orice sat de pescari nroni. Lucruri sfinte, cum erau Colțul, cele O Mie de Temple sau chiar Cel din Urmă Profet, deveneau simple versiuni ale lucrurilor profane, cum erau fanimii, Cishaurimii sau Scolile vrăjitorești, de parcă noțiunile de „sfînt“ și „profan“ puteau fi schimbate între ele cu ușurința cu care se schimbă

locurile la o masă de joc. Iar recentul devenea o repetiție de prost gust a străvechiului.

Achamian străbătuse Cele Trei Mări în lung și în lat și ca vrăjitor, și ca spion, văzuse multe din acele lucruri care îi făcuseră cîndva măruntaiele să se zbată de groază superstițioasă și acum știa că poveștile din copilărie erau întotdeauna mai bune. De cînd fusese identificat în tinerețe ca fiind unul dintre Cei Puțini și dus în Atyersus pentru a fi pregătit de Școala Mandatului, educase prinți, insultase mari maestrii și înfuriase preoți Shriali. Și acum știa cu siguranță că lumea era golită de minunile sale de cunoaștere și călătorii, că atunci cînd era despuiată de mistere dimensiunile ei se micșorau în loc să înflorească. Bineînțeles, pentru el lumea era un loc mult mai sofisticat acum decît fusese în copilărie, dar era de asemenea și mult mai simplă. Peste tot oamenii înhățau și inhățau, de parcă titlurile de „rege“, „shriah“ și „mare maestru“ erau doar niște măști ale aceluiași animal înfometat. I se părea că singura dimensiune a lumii era avariția.

Achamian era un vrăjitor și un spion de vîrstă mijlocie și se săturașe de ambele vocații. Și, deși n-ar fi recunoscut vreodată, era adînc mîhnit. După cum ar fi spus bătrînele neveste de pescari, scosese de prea multe ori plasele goale.

Uluit și descurajat, Achamian îl lăsă pe Geshrunni la Sfînta Lepră și se grăbi spre casă — dacă se putea numi astfel — pe drumurile sumbre ale Viermelui. Întinzîndu-se de la malul de nord al rîului Sayut pînă la renumitele Porți Surmantice, Viermele era un labirint de locuințe pe punctul de a se prăbuși, bordeluri și temple cultice sărăcite. Achamian considerase întotdeauna că locul își merita numele. Umed, ciuruit de străduțe strîmte. Viermele se asemena foarte bine cu ceva găsit sub o piatră.

Avînd în vedere misiunea sa, Achamian nu avea nici un motiv de descurajare. Ba dimpotrivă. După momentul înnebunitor cu Choreea, Geshrunni îi spusese secrete — secrete ametoitoare. Se dovedi că Geshrunni nu era un sclav

fericit. Îi ura pe Magii Stacojii cu o intensitate aproape înspăimîntătoare.

— Nu m-am dat prieten cu tine pentru aurul promis, spuse Căpitanul Javreh. La ce bun? Să-mi cumpăr libertatea de la stăpîinii mei? Turnurile Stacojii n-ar renunța la nimic de valoare. Nu, m-am dat prieten cu tine pentru că știam că îmi vei fi de folos.

— De folos? Dar în ce scop?

— Răzbunare. Vreau să umilesc Turnurile Stacojii.

— Deci ai știut... Ai știut mereu că nu sînt un negustor. Rîsete disprețuitoare.

— Bineînțeles. Prea aruncai în stînga și-n dreapta cu ensolarii. Stai la masă cu un cerșetor și cu un negustor și cerșetorul o să-ți dea primul de băut.

Ce fel de spion ești?

Achamian se întunecase la gîndul că era atît de transparent. Dar, oricît de mult îl tulbura puterea de pătrundere a lui Geshrunni, era îngrozit de cît de greșit îl judecase. Geshrunni era un războinic și un sclav — exista formulă mai sigură pentru prostie? Dar sclavii, presupunea Achamian, aveau motive întemeiate să-și ascundă inteligența. Poate că un sclav înțelept trebuia prețuit, ca în cazul învățaților-sclavi din vechiul Imperiu Ceneian. Dar un sclav viclean trebuia temut, eliminat.

Dar acest gînd îl consola prea puțin. *Dacă m-a putut prosti atît de ușor...*

Achamian smulsese un secret important din umbra Carythusalului și a Turnurilor Stacojii — poate cel mai important de mulți ani înapoi. Dar asta nu se datora abilității sale, de care arar se îndoise de-a lungul anilor — doar incompetenței sale. Prin urmare aflase două secrete — unul suficient de înfricoșător în contextul Celor Trei Mări, celălalt înfricoșător în ceea ce-l privea numai pe el.

Nu mai sînt bărbatul care am fost, realizez.

Povestea lui Geshrunni fusese neliniștitoare pe bună dreptate, fie și numai pentru că dovedea îndemînarea Turnurilor Stacojii cînd venea vorba de a păstra secrete.

Geshrunni spusese că Turnurile Stacojii erau în stare de război, de mai bine de zece ani. La început, Achamian nu fusese prea impresionat. Școlile vrăjitoarești, ca toate Marile Facțiuni, se hărțuiau fără contenire prin spioni, asasinări, sancțiuni comerciale și delegații de trimiși ultragiați. Dar Geshrunni îl asigură că acest război era cu mult mai violent decît orice hărțuială.

— Acum zece ani, spuse Geshrunni, fostul nostru Mare Maestru, Sasheoka, a fost asasinat.

— Sasheoka?

Achamian nu obișnuia să pună întrebări stupide, dar ideea că un Mare Maestru al Turnurilor Stacojii putea fi asasinat era ridicolă. Cum se putea așa ceva?

— Asasinat?

— În sanctuarul interior al Turnurilor înseși.

Cu alte cuvinte, în mijlocul celui mai formidabil sistem de Paveze din Cele Trei Mări. Nu numai că Mandatul nu ar fi îndrăznit vreodată o asemenea faptă, dar nici măcar nu exista vreo modalitate de reușită, chiar și cu Abstracțiile științietoare ale Gnozei. Cine fusese în stare de așa ceva?

— De către cine? întrebă Achamian, cu răsufierea tăiată.

Ochii lui Geshrunni sclipiră de-adevăratalea în lumina rumenă a lămpilor.

— De către păgîni, spuse. De Cishaurimi.

Achamian fu în același timp zăpăcit și satisfăcut de această revelație. Cishaurimii — singura Scoală păgînă. Cel puțin asta explica asasinarea lui Sasheoka.

Exista o vorbă în Cele Trei Mări: „Doar Cei Puțini îi pot vedea pe Cei Puțini“. Vrăjitoria era violentă. A o grăi însemna a tăia în lume parcă folosind un cuțit. Dar numai Cei Puțini — vrăjitorii — puteau vedea această mutilare și numai ei puteau vedea în plus sîngele de pe mîinile mutilatorului — „însemnul“, după cum era numit. Doar Cei Puțini se putea vedea unul pe altul și își puteau vedea crimele unul altuia. Și, cînd se întâlneau, se recunoșteau unul pe altul cu siguranța cu care oamenii obișnuiți recunoșteau criminalii după lipsa nasului.

Dar nu și în cazul Cishaurimilor. Nimeni nu știa cum sau de ce, dar înfăptuiau lucruri la fel de mărețe și de devastatoare ca orice vrăjitorie fără a însemna lumea și fără a purta însemnul fărâdelegii lor. Achamian văzuse o singură dată vrăjitoria Cishaurimilor, pe care o numeau Psûkhe — într-o noapte, cu multă vreme în urmă, în îndepărtatul Shimeh. Folosind Gnoza, vrăjitoria Străvechiului Nord, își distrusese atacatorii în robă de culoarea șofranului, dar în timp ce se adăpostea după Pavezele sale i se păruse că vede fulgere mute. Nu exista tunet. Nu exista însemn.

Doar Cei Puțini îi puteau vedea pe Cei Puțini, dar nimeni — nici un Învățat, cel puțin — nu-i putea distinge pe Cishaurimi de oamenii obișnuți și nici faptele lor de lumea obișnuită. Și Achamian presupuse că asta le permisesse să-l asasineze pe Sasheoka. Turnurile Stacojii aveau Paveze contra vrăjitorilor, sclavi-războinici împotriva oamenilor cu Choree, dar nu aveau nimic care să le apere de vrăjitoria imposibil de deosebit de creația lui Dumnezeu. Geshrunni îi spuse că acum prin sălile Turnurilor Stacojii alergau liberi copoi dresați să adulmece șofranul și henna pe care Cishaurimii le foloseau pentru a-și vopsi robele.

Dar de ce? Ce îi putea determina pe Cishaurimi să declare pe față război Turnurilor Stacojii? Oricât de străină le era metafizica, nu aveau nici o șansă de câștiga un asemenea război. Turnurile Stacojii erau pur și simplu prea puternice.

Cînd Achamian îl întrebă pe Geshrunni, sclavul-războinic nu făcu decît să ridice din umeri.

— Au trecut zece ani și tot nu se știe.

Asta măcar era un motiv de consolare mărunță. Ignoranții nu prețuiau nimic mai mult decît ignoranța altora.

Drusas Achamian se adînci și mai mult în Vierme, către locuința mizeră unde închiriase o cameră, încă temîndu-se mai mult de el decît de ceea ce-i rezerva viitorul.

Geshrunni se strîmbă în timp ce se împleticea afară din tavernă. Se îndreptă pe praful bătătorit al aleii.

— Gata, bolborosi, apoi chicoti într-un fel pe care nu îndrăzne să-l arate altora.

Ridică privirea spre o fișie îngustă de cer tivit și ascuns de ziduri de cărămidă și de prelate zdrențuite pe post de apărători de soare. Nu vedea decît cîteva stele.

Dintr-o dată trădarea aceasta i se păru jalnică. Divulgase singurul secret adevărat pe care îl știa unui dușman de-al stăpînilor lui. Acum nu mai rămăsese nimic. Nici o trădare care să-i liniștească ura din inimă.

Și ce ură amară era. Dincolo de toate, Geshrunni era un bărbat mîndru. Și se născuse sclav, fusese cîinele dorințelor unor bărbați slabi și efeminați... Al vrăjitorilor! Știa că într-o altă viață ar fi fost un cuceritor. Ar fi zdrobit dușman după dușman cu forța propriilor mîini. Dar în această blestemată de viață nu putea decît să se furișeze cu alți bărbați efeminați și să bîrfească.

Unde era răzbunarea în bîrfă?

Se împletici o vreme pe alee înainte să-și dea seama că era urmărit. Îl fulgeră posibilitatea ca stăpînii lui să-i fi descoperit mărunta trădare, dar se gîndi că era puțin probabil. Vîrmele era plin de lupi, oameni disperați care urmăreau țintă după țintă căutîndu-i pe cei suficienți de beți pentru a putea fi jefuiți fără riscuri. Geshrunni chiar omorîse unul, cu cîteva ani mai devreme: un amărit de neghiob care riscase mai degrabă să fie ucis decît să se vîndă ca sclav, cum făcuse tatăl fără nume al lui Geshrunni. Continuă să meargă, cu simțurile atît de ascuțite cît permitea vinul, mintea beată depănînd un scenariu sîngeros după altul. Se gîndi că era o noapte bună pentru a ucide.

Geshrunni se îngrijoră numai după ce trecu pe sub fațada abia deslușită a templului pe care locuitorii Carythusalului îl numeau Gura Viermelui. Oamenii erau adesea urmăriți prin Vierme, dar foarte rar dincolo de ieșire. Geshrunni putea chiar să zărească cel mai înalt dintre Turnuri, purpuriu pe fondul cerului înstelat, peste dezordinea de acoperișuri. Cine ar îndrăzni să-l urmărească atît de departe? Doar dacă...

Se răsuci pe călcâie și văzu un bărbat plinuț, cu început de chelie, îmbrăcat, în ciuda căldurii, într-o tunică din mătase, bogat împodobită, care putea fi de orice culoare, dar părea albastră cu neagru în întuneric.

— Ești unul din nerozii care erau cu tîrfa, spuse Geshrunni, încercînd să scuture confuzia băuturii.

— Da, răspunse bărbatul, bărbiile duble rînjind o dată cu buzele. A fost foarte... ademenitoare. Dar adevărul este că eram mult mai interesat de ceea ce ai avut să-i spui Învățatului Mandatului.

Geshrunni își miji ochii într-o buimăceală de bețiv. *Deci ei știu.*

Pericolul îl trezea întotdeauna. Instinctiv, duse mîna în buzunar, își închise degetele în jurul Chroreei. O aruncă năprasnic spre Învățat...

Sau către cel pe care îl crezuse Învățat Stacojiu. Străinul prinse Jucăria din zbor de parcă fusese aruncată pentru examinarea lui prietenească. O studie un moment, ca un schimbător dubios de bani cu o monedă de plumb. Își ridică privirea și zîmbi din nou, clipind din ochii lui mari și bovini.

— Un dar extrem de valoros, spuse. Îți mulțumesc, dar mă tem că nu e un înlocuitor tocmai convenabil pentru ceea ce vreau eu.

Nu e vrăjitor! Geshrunni văzuse un vrăjitor atins de o Choree, destrămarea incandescentă de carne și oase. Dar atunci ce era acest om?

— Cine ești? întrebă Geshrunni.

— Nimic din ce ai putea să înțelegi, sclavule.

Căpitanul Javreh zîmbi. *Poate nu-i decît un nerod.* O bună-voie periculoasă, ca de bețiv, puse stăpînire peste purtarea lui. Se apropie de bărbat, îi puse o mîna bătătorită pe umărul vătuit. Simți parfum de iasomie. Ochii aceia ca de bovină priviră în sus spre el.

— Vai, șopti străinul, ești un nerod curajos, nu-i așa?

De ce nu se teme? Amintindu-și ușurința cu care bărbatul înșfăcase Choreea, Geshrunni se simți dintr-o dată îngrozitor de descoperit. Dar era hotărît.

— Cine ești? scriși Geshrunni. De cît timp mă urmărești?

— Să te urmăresc?

Grasul aproape chicoti.

— Nu se cade ca un sclav să fie atît de înfumurat.

Îl urmărește pe Achamian? Ce-i asta? Geshrunni era un ofițer, obișnuit să intimideze în amenințatoarea intimitate a unei înfruntări față în față. Nu și pe acest bărbat. Moale sau nu, era de-a dreptul în largul lui. Geshrunni o simțea. Și, dacă n-ar fi fost vinul neîndoit, ar fi fost îngrozit.

Își înfipse degetele adînc în umărul gras al bărbatului.

— Ți-am zis să-mi spui, grasule, șuieră el printre dinții înțeleștați, sau îngraș praful cu măruntaiele tale.

Cu mîna liberă își flutură cuțitul.

— Cine ești?

Netulburat, grasul rînji cu o ferocitate neașteptată.

— Puține lucruri sînt la fel de obositoare ca un sclav care nu vrea să-și accepte locul.

Uimit, Geshrunni își coborî privirea spre mîna amortită, își privi cuțitul căzînd în praf. Nu auzise decît plesnetul mîneii străinului.

— La picior, sclavule!

— Ce-ai zis?

Lovitura palmei îl săgetă, îi umplu ochii de lacrimi.

— Am spus *la picior!*

Încă o palmă, destul de tare ca să scoată dinți. Geshrunni se împletici cîțiva pași îndărăt, ridicînd o mîna neajutorat.

— La ce încercare ne-am înhămat, spuse străinul trist, urmărindu-l, cînd pînă și sclavii lor au o asemenea mîndrie.

Panicat, Geshrunni bîjbîi după plăselele săbiei.

Grasul se opri, ochii fulgerîndu-i către mîciulia acesteia.

— Scoate-o, spuse cu o voce imposibil de rece — inumană.

Cu ochii măriți, Geshrunni îngheță, paralizat de silueta profilată dinaintea lui.

— Am spus să o scoți!

Geshrunni ezită.

Următoare palmă îl făcu să cadă în genunchi.

— Ce ești? strigă Geshrunni printre buze însingurate.

În timp ce umbra grasului îl acoperea, Geshrunni privi fața aceea rotundă destinzându-se, apoi contractându-se la fel de strâns ca degetele unui cerșetor peste cupru. *Vrăjitorie! Dar cum se poate așa ceva? Ține o Choree...*

— Ceva imposibil de străvechi, spuse blînd monstrul. Inimaginabil de frumos.

Dinapoia ochilor Învățaților Mandatului privea un bărbat mort de multă vreme: Seswatha, marele adversar al Non-Zeului și fondatorul ultimei Școli Gnostice — Școala lor. La lumina zilei, era nedeslușit, la fel de nesigur ca o amintire din copilărie, dar noaptea îi poseda, iar tragedia vieții lui le tiraniza visele.

Vise fumegînde. Vise trase din teacă.

Achamian îl privi pe Anasûrimbor Celmomas, ultimul Înalt Rege din Kûniûri, prăbușindu-se sub ciocanul unei căpetenii srance lătrătoare. Deși Achamian strigă, știu în acea curioasă stare semiconștientă care aparținea viselor că cel mai mare rege al Dinastiei Anasûrimbor era deja mort — fusese mort de mai bine de două mii de ani. Mai mult, știu că nu el jelea, ci un om mult mai măreț. Seswatha.

Cuvintele îi clocotiră pe buze. Căpetenia srancă se zbătu prin flăcări mistuitoare, se prăbuși într-o grămadă de zdrențe și cenușă. Alți sranci goniră spre culmea dealului și muriră loviți de luminile nepămîntești chemate de cîntecul său. În depărtare, zări un dragon, ca o siluetă de bronz în soarele ce apunea, plutind deasupra cîmpului de luptă dintre oameni și sranci și gîndi: *Ultimul rege Anasûrimbor a căzut. Kûniûri e pierdut.*

Chemînd numele regelui lor, cavalerii înalți din Trysë galopară pe lîngă el, trecînd peste srancii pe care îi pîrjolise și căzură ca niște nebuni asupra maselor de dincolo. Cu un cavaler pe care nu îl cunoștea, Achamian îl tîrî pe

Anasûrimbor Celmomas printre strigătele delirante ale vasalilor și rudelor sale, prin duhoarea de sânge, măruntaie și carne arsă. Într-o mică poiană, trase trupul frînt al Regelui în poala sa.

Ochii albaștri ai lui Celmomas, de obicei atît de reci, îl implorară.

— Lasă-mă, suspină regele cu barbă căruntă.

— Nu, răspunse Achamian. Dacă mori, Celmomas, totul e pierdut.

Înaltul Rege surîse în ciuda buzelor sfărîmate.

— Vezi soarele? Îi vezi flacăra, Seswatha?

— Soarele apune, răspunse Achamian.

— Da! Da. Întunericul Non-Zeului nu este atotcuprinzător. Zeii încă ne mai văd, drag prieten. Sînt îndepărtați, dar îi aud galopînd de-a lungul cerurilor. Îi aud chemîndu-mă.

— Nu poți muri, Celmomas! Trebuie să nu mori!

Înaltul Rege clătină din cap, îl liniște cu privirea blîndă.

— Mă cheamă. Îmi spun că sfîrșitul meu nu e sfîrșitul lumii. Spun că această povară e *a ta*. A ta, Seswatha.

— Nu, răspunse Achamian.

— Soarele! Vezi soarele? Îl simți pe obraz? Asemenea revelații sînt ascunse în lucruri atît de simple. Văd! Văd atît de limpede ce nesăbuit amarnic și îndărătnic am fost... Și cu tine, cu tine mai mult decît cu oricine altcineva, am fost nedrept. Poți ierta un bătrîn? Poți ierta un bătrîn necugetat?

— Nu e nimic de iertat, Celmomas. Ai pierdut multe, ai suferit mult.

— Fiul meu... crezi că va fi acolo, Seswatha? Crezi că mă va întîmpina ca pe tatăl său?

— Da... Ca pe tatăl și regele său.

— Ți-am spus vreodată, zise Celmomas, cu vocea spartă de mîndrie deșartă, că fiul meu s-a furișat cîndva în cele mai adînci abisuri ale Golgotterahului?

— Da, surîse Achamian printre lacrimi. De multe ori, bătrîn prieten.

— Cît dor îmi e de el, Seswatha! Cît îmi doresc să-i stau din nou alături.

Bătrînul rege lăcrimă o clipă. Apoi ochii i se măriră.

— Îl văd atît de limpede. A luat soarele drept armăsar și galopează printre noi. Îl văd! Galopează prin inimile poporului meu, le tulbură cu încîntare și furie!

— Șșș... Păstrează-ți forțele, Măria Ta. Chirurcii sînt pe drum.

— Spune... spune cuvinte atît de dulci ca să mă liniștească. Spune că un copil din sămînța mea se va întoarce, Seswatha — un Anasûrimbor *se va întoarce*...

Un fior îl scutură pe bătrîn, silindu-l să scuipe aer și salivă printre dinți.

— La sfîrșitul lumii.

Ochii strălucitori ai lui Anasûrimbor Celmomas II, Lord Alb de Trysë, Înalt Rege din Kûniûri, se stinseră. Și, o dată cu ei, soarele șovăi, scufundînd gloria în armuri de bronz a norsirailor în amurg.

— Regele nostru! strigă Achamian către bărbații amuțiți din jurul lui. Regele nostru a murit!

Dar totul era întunecime. Nu era nimeni în jurul lui și nici un rege nu zăcea sprijinit de coapsele sale. Doar pături asudate și un gol imens, zumzăitor în locul unde fusese altă dată zgomotul războiului. Odaia sa. Zăcea singur în odaia sa.

Achamian își strînse cu putere brațele. Încă un vis tras din teacă.

Își duse mîinile la față și plînse, puțin pentru un Rege Kûniûric mort de veacuri și mult pentru alte lucruri, mai puțin clare.

În depărtare, crezu că aude urlete. Ale unui cîine sau ale unui om.

Geshrunni era tîrît prin alei puturoase. Văzu ziduri brăzdate derulîndu-se peste cerul negru. Membrele i se smunceau din propria lor voință, degetele i se încleștau de

cărămida unsuroasă. Prin sînge gilgîitor simţea mirosul rîului.

Faţa mea...

— Ce mai vrei? încercă să strige, dar îi era aproape imposibil să vorbească fără buze. *Ți-am spus totul!*

Sunet de cizme pășind prin nămol. Un chicotit venind de undeva de deasupra lui.

— Dacă ochiul dușmanului te smintește, sclavule, îl scoți, nu?

— Te rog... 'ilă. Te i'lor... 'ilăăăă.

— Milă? rîse lucrul. Mila este un lux al trîntorilor, nerodule. Mandatul are mulți ochi și avem mult de lucru.

Unde îmi e fața?

O senzație de plutire, apoi plesnetul apei reci, care îl îneca.

Achamian se trezi înainte de răsărit, cu capul vîjîindu-i la amintirea băuturii și a coșmarurilor. Vise despre Apocalips.

Tușind, se clătină de la patul de paie pînă la singura fereastră a *odăii. Deschise obloanele lăcuite cu mîni tremurătoare. Aer răcoros. Lumină cenușie. Palatele și templele Carythusalului se tolăneau printre desişuri de structuri mai mici. O ceață deasă acoperea rîul Sayut, curgînd pe aleile și bulevardele orașului de jos ca apa prin tranșee. Izolate și mici cît unghia, Turnurile Stacojii se profilau în depărtarea diafană, ridicîndu-se ca niște turle moarte din dune albe de nisip.

I se puse un nod în gît. Clipi ca să alunge lacrimile din ochi. Nici un foc. Nici un cor de bocete. Totul era nemișcat. Chiar și Turnurile afîșau o liniște monumentală, ce tăia respirația.

Această lume, se gîndi, nu trebuie să se sfîrșească.

Își întoarse privirea de la priveliște la singura masă din cameră și se prăbuși pe scaun, sau ceea ce ținea loc de unul — arăta ca ceva recuperat de pe o epavă. Își udă pana și.

derulînd un mic sul peste foi împrăștiate de pergament, scrise:

Vadurile din Tywanrae. La fel.

Incendierea bibliotecii din Sauglish. Diferit. Mi-am văzut propria față în oglindă și nu pe a lui S.

O curioasă nepotrivire. Ce-ar fi putut însemna? Timp de o clipă cugetă la inutilitatea amară a acestei întrebări. Apoi își aminti că se trezise în mijlocul nopții. După o pauză adăugă:

Moartea și Profeția lui Anasûrimbor Celmomas. La fel.

Dar era la fel? Amănuntele, cu siguranță, dar visul fusese de o intensitate tulburătoare — destul cât să-l trezească. După ce șterse „La fel“, scrise:

Diferit. Mai intens.

În timp ce aștepta să se usuce cerneala, revăzu însemnările precedente, urmărindu-le pînă la bucla sulului. Fiecare era însoțită de o cascadă de imagini și emoții, cerneala mută fiind transformată în lumi fragmentare. Trupuri căzînd prin apele involburate ale cataractelor unui rîu. O iubită scuipînd sînge printre dinții încleștați. Foc înfășurat ca o dansatoare lascivă în jurul unor turnuri de piatră.

Își apăsă ochii cu degetul mare și cu arătătorul. De ce era atît de obsedat de aceste însemnări? Alți oameni, mult mai importanți decît el, încercaseră descifrarea secvenței și permutărilor înnebunitoare ale Viselor lui Seswatha. Era conștient că nu avea să găsească în veci un răspuns. Atunci, era un fel de joc pervers? Unul ca acela pe care îl juca mama sa cînd tatăl său se întorcea beat de la docuri, întepîndu-l și chinuindu-l, cerînd *judecată* acolo unde nu era de găsit, tresărind de fiecare dată cînd tatăl său ridica mîna, țipînd de fiecare dată cînd, inevitabil, o lovea?

La ce bune întepături și chinul cînd în retrăirea vieții lui Seswatha era îndeajuns zbucium?

Ceva înghețat îi intră prin stern și îi înșfăcă inima. Vechiul tremur îi scutură mîinile și sulul se închise, cu cerneala încă udă. *Încetează...* Își încleștă mîinile împreună,

dar fiorul nu făcu decît să îi urce în brațe și umeri. *Încetează!* Urletul coarnelor srance năvăli prin fereastră. Se ghemui sub bătaia aripilor de dragon. Se legănă pe scaun, întregul trup scuturat de fiori.

— *Încetează!*

Cîteva clipe se luptă să respire. Auzi trosnetul îndepărtat al unui ciocan de fierar, gîlceava corbilor pe acoperișuri.

Asta ai vrut, Seswatha? Așa trebuie să fie?

Dar, cum se întîmpla cu atît de multe din întrebările pe care și le punea singur, știa deja răspunsul.

Seswatha supraviețuise Non-Zeului și Apocalipsului, dar știa că înfruntarea nu se terminase. Scylvendii se întorseseră pe pășunile lor, srancii se împrăștiaseră pentru a se hărțui pentru prăzile unei lumi în ruină, dar Golgotterahul rămăsese neatins. De pe meterezele lui negre, servitorii Non-Zeului, Sfatul, continuau să vegheze, cu o răbdare care copleșea perseverența Oamenilor, o răbdare pe care nici un ciclu de versete epice sau prevestiri ale scripturilor nu o puteau egala. Poate că cerneala era eternă, dar înțelesul nu. Seswatha știuse că amintirea lui va fi frîntă cîte puțin cu fiecare generație — și chiar Apocalipsul va fi uitat. Astfel încît moartea nu îl trecu dincolo, ci *în* adepții lui. Prin reîncarnarea vieții lui sfișietoare în visele lor, făcuse din moștenirea lui o neîntrepruptă chemare la arme.

Am fost merit suferinței, se gîndi Achamian.

Silindu-se să înfrunte ziua ce începea, își unse părul cu ulei și își spălă petele de noroi de pe tivul brodat cu alb al tunicii albastre. Stînd la fereastră, își liniști stomacul cu brînză și pîine veche în timp ce privea lumina soarelui arzînd ceața de pe spinarea neagră a rîului Sayut. Apoi pregăti Cînturile de Chemare și își informă superiorii din Atyersus, citadela Școlii Mandatului, despre tot ce îi spusese Geshrunni cu o noapte înainte.

Nu fu surprins de relativa lor lipsă de interes. La urma urmei, războiul secret dintre Turnurile Stacojii și Cishaurimi

nu era războiul lor. Dar faptul că fu chemat înapoi acasă fu o surpriză. Când întrebă de ce, i se răspunse doar că avea legătură cu cele O Mie de Temple — o altă facțiune, un alt război care nu era al lor.

Încă o altă misiune fără sens, se gândi în timp ce-și aduna puținele lucruri care îi aparțineau.

Cum să nu fie cinic?

În Cele Trei Mări, toate Marile Facțiuni se luptau cu dușmani tangibili pentru scopuri tangibile, în timp ce Mandatul se lupta cu un dușman pe care nu-l putea vedea nimeni pentru un scop în care nimeni nu credea. Asta îi făcea pe Învățații Mandatului proscriși, nu numai pentru că erau vrăjitori, ci și pentru că erau considerați smintiți. Bineînțeles, potentatii Celor Trei Mări, și ketyaii și norsiraii, știau de Sfat și de amenințarea celui de-al Doilea Apocalips — nici nu se putea altfel, după cicăleala de secole a trimișilor Mandatului — dar nu credeau.

După secole de hărțuială cu Mandatul, Sfatul dispăruse pur și simplu. Se făcuse nevăzut. Nimeni nu știa de ce sau cum, deși existaseră nesfârșite speculații. Fuseseră distruși de forțe necunoscute? Se anihilaseră din interior? Sau pur și simplu găsiseră un mod de a se feri de ochii Mandatului? Trecuseră trei secole de când Mandatul întâlnise ultima dată Sfatul. De trei secole duceau un război din care lipsea dușmanul.

Învățații Mandatului traversau Cele Trei Mări, vînînd un adversar pe care nu-l puteau găsi și în care nimeni nu credea. Oricît de mult erau invidiați pentru deținerea Gnozei, vrăjitoria Străvechiului Nord, erau obiect de batjocură, șarlatanul de la curtea oricărei Mari Facțiuni. Și totuși, noapte de noapte, Seswatha se întorcea la ei. Se deșteptau dimineata din groază și se gîndeau „*Sfatul este printre noi*“.

Achamian se întreba dacă existase vreo vreme în care să nu simtă această groază în sinea lui. Acel gol amețitor din coșul pieptului, de parcă nenorocirea atîrna de ceva de care uitase. Venea asemeni unei șoapte fără răsufare.

„Trebuie să faci ceva“... Dar nimeni din Mandat nu știa ce era de făcut și pînă nu aveau să afle, toate faptele lor aveau să fie la fel de deșarte ca o pantomimă.

Erau trimiși la Carythusal pentru a ademeni sclavi importanți, cum era Geshrunni. Sau la cele O Mie de Temple, pentru a face cine știe ce.

Cele O Mie de Temple. Ce treabă putea avea Mandatul cu cele O Mie de Temple? Orice-ar fi fost, merita abandonarea lui Geshrunni — primul informator veritabil din Turnurile Stacojii de generații întregi. Cu cît se gîndea mai mult la situație, cu atît i se părea mai extraordinară lui Ahamian.

Poate că această misiune va fi diferită.

Se neliniști dintr-o dată la gîndul lui Geshrunni. Oricît de mercenar ar fi fost el, riscase mult mai mult decît viața pentru a oferi Mandatului un mare secret. Mai mult, și inteligent și plin de ură — un informator ideal. Nu se făcea să-l piardă.

După ce-și despachetă cerneala și pergamentul, Ahamian se aplecă peste masă și scrijeli un scurt mesaj:

Trebuie să plec. Dar ține minte că favorurile nu îți vor fi uitate și că ai găsit prieteni care îți împărtășesc scopurile. Nu vorbi cu nimeni și să ne vedem cu bine. A.

Ahamian plăti pentru odaie proprietarului mușcat de vărsat, apoi o luă pe dibuite pe străzi. Îl găsi pe Chiki, orfanul pe care îl plătea ca să se ocupe de comisioane, adormit într-o alee din apropiere. Băiatul era ghemuit într-un sac de cînepă dinapoia unei grămezi zumzăitoare de resturi de pește. Cu excepția semnelui din naștere în formă de rodie care îi păta fata, era un băiat frumos, cu pielea măslinie fină ca a unui delfin în ciuda murdăriei și cu trăsături la fel de fine ca cele ale unei fiice de mare demnitar. Ahamian se cutremură gîndindu-se cum își cîștiga băiatul existența în afara acestor mărunte învoieli. Cu o săptămînă mai devreme, Ahamian fusese acostat de un bețiv, cu vopseaua de aristocrat pe jumătate ștearsă de

pe față, trăgîndu-se de vîntre și întrebîndu-l dacă i-a văzut dulcea lui „Rodie“.

Achamian trezi copilul adormit cu vîrful papucului său de negustor. Băiatul sări imediat în picioare.

— Ții minte ce te-am învățat, Chiki?

Băiatul se zgîi la el cu falsa atenție a celor abia treziți din somn.

— Da, stăpîne. Sînt alergătorul tău.

— Și ce fac alergătorii?

— Duc mesaje, stăpîne. Mesaje secrete.

— Bine, spuse Achamian, întinzînd băiatului pergamentul împăturit. Am nevoie să duci asta unui bărbat pe nume Geshrunni. Ține minte: *Geshrunni*. N-ai cum să-l ratezi. E un căpitan al javrehilor și merge des la Sfînta Lepră. Știi unde e Sfînta Lepră?

— Da, stăpîne.

Achamian pescui un ensolarii de argint din pungă și nu se putu abține să nu surîdă cînd văzu expresia uluită de pe fața băiatului. Chiki smulse moneda din palma lui ca dintr-o capcană. Dintr-un motiv sau altul, atingerea mîinii lui micuțe îl emoționează pe vrăjitor pînă la melancolie.

Capitolul II

Atyersus

Vă scriu pentru a vă informa că, în cursul ultimei audiențe, Împăratul Nansurului, cu totul neprovocat, m-a numit „smintit” în public. Fără îndoială că nu sînteți deloc mișcați de aceasta. A devenit ceva obișnuit. Sfatul ne este mai ascuns ca niciodată. Auzim de ei doar din secretele altora. Îi zărim doar prin ochii celor care le neagă însăși existența. De ce să nu fim numiți „smintiti”? Cu cît Sfatul se tăinuiește mai adînc în sînul Marilor Facțiuni, cu atît mai nebunești sună declarațiile noastre. Sîntem, așa cum ar spune blestemații de nansuri, „vînători în desiş” — cei care prin însuși actul vînătorii nimicesc orice speranță de a-și doborî prada.

— ÎNVĂȚAT ANONIM AL MANDATULUI,
SCRISOARE CĂTRE ATYERSUS

Iarnă tîrzie, 4110 Anul-Colțului, Atyersus .

Chemat înapoi acasă, se gîndi Achamian, rănit de ironia cuvîntului „acasă”. Îi veneau în minte prea puține locuri din lume — Golgotterah, cu siguranță, Turnurile Stacojii, poate — mai lipsite de inimă decît Atyersus.

Mărunt și singur în mijlocul sălii de audiențe, Achamian se luptă să-și păstreze calmul. Membrii Cvorumului, consiliul conducător al Școlii Mandatului, stăteau în grupuri mici, împrăștiați în umbră, cercetîndu-l din priviri. Știa că vedeau un bărbat îndesat, într-o haină simplă,

brună, de călătorie, cu barba tăiată drept brăzdată de dungi argintii. Avea aerul hotărît al cuiva care petrecuse ani întregi pe drumuri: spatele lat, pielea tăbăcită, bronzată a unui lucrător din castele de jos. Nu arăta deloc a vrăjitor, dar, ca spion, nici nu trebuia.

Enervat de privirile lor examinatoare, Achamian își reprimă impulsul de a-i întreba dacă nu vor, ca orice stăpîni de sclavi meticuloși, să-l caute la dinți.

În sfîrșit acasă.

Citadela Școlii Mandatului îi era cămin, îi va fi mereu cămin, dar locul acela îl copleșea în moduri inexplicabile. Era mai mult decît arhitectura lui apăsătoare: Atyersus fusese construit în maniera Străvechiului Nord, ai cărui arhitecți nu avuseseră habar de arce și domuri. Galeriile interioare erau păduri de coloane groase, tavanele erau ascunse de baldachine de întuneric și fum. Reliefuri stilizate îmbrăcau fiecare coloană, înzestrînd strălucitoarele vase de cărbuni cu prea multe detalii, sau cel puțin așa i se părea lui Achamian. Cu fiecare pîlpîire, însuși pămîntul părea să se deplaseze.

În cele din urmă, cineva din Cvorum i se adresă:

— Cele O Mie de Temple nu mai pot fi ignorate, Achamian, cel puțin de cînd Maithanet ăsta a ajuns pe Scaun și s-a declarat Shriah.

Inevitabil, Nautzera fusese cel care spărsese tăcerea. Ultimul om pe care Achamian voia să-l audă vorbea mereu primul.

— N-am auzit decît zvonuri, răspunse el pe un ton măsurat — tonul care trebuia luat cînd ți se adresa Nautzera.

— Crede-mă, spuse acru Nautzera, zvonurile nu sînt nici pe departe pe măsura omului.

— Dar cîtă vreme poate supraviețui?

O întrebare naturală. Mulți Shriahi trăsese de cîrma celor O Mie de Temple, doar pentru a descoperi că, la fel ca orice corabie imensă, refuzau să se întoarcă.

— Oh, supraviețuiește, spuse Nautzera. Înflorește, de fapt. *Toate* Cultele au venit la el în Sumna. *Toate* i-au

sărutat genunchiul. Și fără nici un fel de manevre politice necesare acestui tranzit de putere. Fără boicoturi mărunte. Nici măcar o singură abținere.

Făcu o pauză pentru a-i da timp lui Achamian să înțeleagă semnificația acestui lucru.

— A stîrnit ceva — vrăjitorul bătrîn și înalt își strînse buzele, parcă punînd lesă pe următorul cuvînt ca pe un cîine periculos — ceva *neobișnuit*. Și nu doar în cele O Mie de Temple.

— Dar cu siguranță că am mai întîlnit și alții de felul lui, se aventurează Achamian. Fanatici care flutură mîntuirea cu o mîină ca să distragă atenția de la biciul din cealaltă. Mai devreme sau mai tîrziu toată lumea vede biciul.

— Nu. Nu am mai întîlnit alții de „felul“ lui pînă acum. Nici unul nu s-a mișcat atît de repede sau cu atîta viclenie. Maithanet nu e un simplu entuziast. În primele trei săptămîni ale stăpînirii sale două comploturi de a-l otrăvi au fost date în vileag — și aici e chestiunea — *de către Maithanet însuși*. Nu mai puțin de șapte agenți de-ai Împăratului au fost demascați și executați în Sumna. Acest om este mai mult decît perspicace. Mult mai mult.

Achamian încuviință din cap și îngustă ochii. Acum înțelegea urgența cu care fusese chemat. Cei puternici detestau schimbarea mai mult decît orice altceva. Marile Facțiuni pregătiseră un loc pentru cele O Mie de Temple și pentru Shriahul lor. Dar acest Maithanet se pișase în whisky, după cum ar zice nronii. Ceea ce era mai neliștitor era că o făcuse într-un mod inteligent.

— Se pregătește un *Război Sfînt*, Achamian.

Uluit, Achamian căută confirmare la siluetele întunecate ale celorlalți membri ai Cvorumului.

— Glumești, fără îndoială.

Nautzera ieși cu pași mari din umbre, oprindu-se doar cînd fu destul de aproape pentru a se înălța deasupra lui. Achamian se împotrivi impulsului de a face un pas în spate. Prezența străvechiului vrăjitor fusese mereu deconcertantă: intimidantă din cauza înălțimii și totuși jalnică din cauza

vîrstei. Pielea lui părea să insulte mătăsurile care îl îmbrăcau.

— Te asigur că nu e o glumă.

— Atunci, împotriva cui? A fanimilor?

De-a lungul istoriei, Cele Trei Mări mai avuseseră parte doar de două Războaie Sfinte, amîndouă duse între Școli, și nu cu păgînii. Ultimul, așa-numitul Război Scolastic, fusese dezastruos pentru ambele tabere. Însuși Atyersus fusese asediat timp de șapte ani.

— Nu știm. Pînă acum Maithanet nu a catadicsit să spună nimănui împotriva cui. După cum am zis, este un om diabolic de viclean.

— Deci vă temeți de un alt Război Scolastic.

Lui Achamian abia de-i venea sa creadă că poartă o asemenea conversație. Știa că posibilitatea unui alt Război Scolastic ar fi *trebuit* să-l îngrozească, dar în schimb inima îi pulsa de bucurie. Se ajunsese la asta? Era atît de sătul de misiunea deșartă a Mandatului încît acum întîmpina planurile de război împotriva inrithilor ca pe un soi de ușurare sucită?

— Exact de asta ne temem. Încă o dată Preoții cultici ne condamnă pe față, ne numesc necurați.

Necurați. *Cronicile Coltului*, considerate de cele O Mie de Temple drept cuvîntul lui Dumnezeu Însuși, îi numiseră astfel pe cei Puțini cu educația și capacitatea înnăscută de a folosi vrăjitoria. „Tăiați-le limbile lor“, spuneau cuvintele sfinte, „căci blasfemie mai cumplită ca a lor nu se află...“. Tatăl lui Achamian — care, ca mulți alți nroni, disprețuia opresiunea Atyersusului asupra Nronului — băgase această convingere în el cu bătaia. Credința poate muri, dar simțămintele ei rămîn pe vecie.

— Dar n-am auzit nimic de acestea.

Bătrînul se aplecă înainte. Barba lui vopsită era tăiată drept ca a lui Achamian, dar era meticolos împletită după moda Ketyaiului de Răsărit. Achamian fu lovit de nepotrivirea dintre fața bătrînă și barba neagră.

— Dar nici nu aveai cum, nu-i așa, Achamian? Ai fost în Aionul de Sus. Ce preot ar condamna vrăjitoria într-o națiune condusă de Turnurile Stacojii, hmm?

Achamian se uită chiorîș la bătrînul vrăjitor.

— Dar era de așteptat, nu?

Dintr-o dată întreaga idee i se păru ridicolă. *Asemenea lucruri li se întîmplă altora, altă dată.*

— Spui că acest Maithanet e viclean. Ce altă metodă mai bună de a-și asigura puterea decît incitarea la ură împotriva celor condamnați de Colt?

— Ai dreptate, bineînțeles.

Nautzera avea cel mai enervant mod de a-și însuși obiecțiile altora.

— Dar există un motiv mult mai îngrijorător de a crede că va declara război împotriva noastră și nu a fanimilor...

— Și care e acel motiv?

— Pentru că, Achamian, răspunse o altă voce decît a lui Nautzera, nu există nici o posibilitate de a *cîștiga* un război împotriva fanimilor.

Achamian cercetă cu privirea întunericul dintre coloane. Era Simas, cu un zîmbet ironic care-i despica barba albă ca neaua. Purta o haină cenușie peste roba de mătase albastră. Era apă în contrast cu focul lui Nautzera chiar și în felul cum arăta.

— Cum ai călătorit? întrebă Simas.

— Visele au fost deosebit de rele, răspunse Achamian, întrucîtva uimit de trecerea de la speculații dure la amabilități ușoare.

Simas îi fusese învățător în ceea ce acum i se părea o altă viață, cel care îngropase inocența unui fiu de pescar nroni în revelațiile nebunești ale Mandatului. Nu mai vorbiseră direct de ani de zile — Achamian fusese plecat peste graniță multă vreme — dar naturalețea, abilitatea de a vorbi fără ocolișurile jnanului era aceeași.

— Ce vrei să spui, Simas? De ce să nu poată fi cîștigat un război împotriva fanimilor?

— Din cauza Cishaurimilor.

Din nou Cishaurimii.

— Mă tem că nu te înțeleg, bătrîne învățător. Cu siguranță că inrithilor le-ar fi mai ușor să se ducă un război împotriva Kianului, o nație cu o singură Școală, dacă Cishaurimii pot fi numiți astfel, decît împotriva tuturor Scolilor.

Simas încuviință din cap.

— La o primă privire, poate. Dar gîndește-te, Achamian. Estimăm că cele O Mie de Temple singure au între patru și cinci mii de Choree, ceea ce înseamnă că pot trimite în luptă cel puțin tot atîția oameni imuni la orice fel de vrăjitorii pe care le-am putea noi aduna. Adaugă-i la asta pe toți lorzii inrithi care de asemenea au Jucărele și Maithanet ar putea aduna o armată de aproximativ zece mii de oameni care ar fi imunizați în toate felurile în ceea ce ne privește.

În Cele Trei Mări, Choreea era o variabilă crucială în aritmetica războiului. În multe feluri, cei Puțini erau ca niște Zei în comparație cu masele. Doar Choreea împiedica o dominație totală a Școlilor asupra Celor Trei Mări.

— Cu siguranță, răspunse Achamian, dar Maithanet ar putea la fel de bine să trimită acei oameni împotriva Cishaurimilor. Oricît de diferiți ar fi ei, măcar sînt vulnerabili la aceleași lucruri ca și noi.

— Chiar ar putea?

— De ce nu?

— Pentru că între acei oameni și Cishaurimi ar sta toate oștile Kianului. Cishaurimii nu sînt o Școală, vechi prieten. Nu sînt separați, ca noi, de credința și poporul națiunii lor. În timp ce Războiul Sfînt s-ar lupta să-i biruiască pe marii Kianului, Cishaurimii ar ploua foc peste ei.

Simas își coborî bărbia, parcă încercînd să-și împungă sternul cu barba.

— Înțelegi?

Achamian înțelegea. Visase asemenea lupte înainte — Vadurile de la Tywanrae, unde oștirile străvechii Akksersia arseseră în focurile Sfatului. La simplul gînd al acestei

tragice bătălii, dinaintea ochilor îi săgetau imagini, siluete vagi de bărbați zbatându-se sălbatic în ape, mistuiți de focuri înalte... Cîți pieriseră oare la vaduri?

— Ca la Tywanrae, șopti Achamian.

— Ca la Tywanrae, răspunse Simas, cu o voce solemnă și în același timp blîndă.

Cu toții împărtășeau acest coșmar. Cei din Școala Mandatului împărtășeau toate coșmarurile.

În timpul acestui schimb de replici, Nautzera îi privise cu ochii mijiți. Judecata lui era palpabilă, ca a unui Profet al Colțului — doar că unde profeții vedeau păcătoși, Nautzera vedea nerozi.

— Și, după cum ziceam, remarcă bătrînul, acest Maithanet e perspicace, e un om rațional. Cu siguranță că își dă seama ca nu poate cîștiga un Război Sfînt împotriva fanimilor.

Achamian îl fixă pe vrăjitor cu o privire goală. Bucuria de mai devreme dispăruse, înlocuită de o frică rece și umedă. Un alt Război Scolastic... Amintirea celor întîmplăte la Tywanrae îi arătase dimensiunile terifiante ale unei asemenea perspective.

— De asta am fost chemat din Aionul de Sus? Ca să mă pregătesc pentru Războiul Sfînt al acestui nou Shriah?

— Nu, răspunse hotărît Nautzera. ți-am spus doar motivele pentru care ne *temem* că Maithanet ar putea declara Război Sfînt împotriva noastră. De fapt, nu știm ce plănuieste.

— Într-adevăr, adăugă Simas. Dintre Școli și fanimi, fanimii sînt fără îndoială cea mai mare amenințare pentru cele O Mie de Temple. Shimeh este sub stăpînirea păgînilor de secole și Imperiul e doar o umbră anemică a ceea ce a fost cîndva, în timp ce Kianul a devenit cea mai mare putere din Cele Trei Mări. Nu. Ar fi mult mai rațional ca Shriahul să-i declare pe fanimi ținta Războiului său Sfînt...

— Dar, interveni Nautzera, știm cu toții ca rațiunea și credința nu merg împreună. Diferența dintre rațional și

irațional nu înseamnă mare lucru când vine vorba de cele O Mie de Temple.

— Mă trimiteți la Sumna, spuse Achamian. Să aflu adevăratele intenții ale lui Maithanet.

Un zîmbet răutăcios încreți barba vopsită a lui Nautzera.

— Da.

— Dar ce aş putea eu să obțin? Au trecut ani de când am fost ultima dată în Sumna. Nu mai am legături acolo.

Aceasta era adevărat sau nu, în funcție de ce definiție primea cuvîntul „legături“. Exista o femeie pe care o cunoscuse în Sumna — Esmenet. Dar asta se întîmplase cum mult timp în urmă.

Și mai era... Achamian fu țintuit de acest gînd. Oare știau?

— Dar nu-i adevărat, răspunse Nautzera. De fapt, *Simas* ne-a informat de acel elev de-al tău care — făcu o pauză, parcă pentru a căuta un termen care să trateze o problemă prea respingătoare pentru o conversație politicoasă — care a dezertat.

Simas? Își privi fostul dascăl. De ce le-ai spune?

Achamian vorbi cu precauție.

— Te referi la Inrau.

— Da, răspunse Nautzera. Iar acest Inrau a devenit, sau așa mi s-a spus — din nou o privire chiorîșă spre *Simas* — un *Preot Shrial*.

Tonul lui mustea a cenzură. *Elevul tău, Achamian. Trădarea ta.*

— Ești prea aspru, ca întotdeauna, Nautzera. Inrau era blestemat: născut cu înclinațiile unui dintre cei Puțini și totuși cu înclinațiile unui preot. Căile noastre l-ar fi ucis.

— Ah, da... *înclinațiile*, replică chipul bătrîn. Dar spune-ne, dacă poți, așteptările tale în privința acestui fost elev. A trecut hotarele sau poate fi recuperat de Mandat?

— Ne poate fi spion? Asta întrebi?

Inrau spion? Evident, *Simas* îi complicase trădarea nespunîndu-le nimic despre Inrau.

— Credeam că e evident, spuse Nautzera.

Achamian tăcu, privi la Simas, a cărui față era descurajator de serioasă.

— Răspunde-i, Akka, spuse fostul său dascăl.

— Nu, răspunse Achamian, întorcându-se iar spre Nautzera.

Brusc, inima îi păru ca o piatră în piept.

— Nu. Inrau s-a născut de partea cealaltă a hotarelor. Nu se va întoarce.

Amuzament rece — atît de amar pe un chip atît de bătrîn.

— Ah, Achamian, dar se va întoarce.

Achamian știa ce anume cereau: vrăjitoriile și trădarea pe care acestea o vor antrena. Fusesse apropiat de Inrau, promisese că-l va proteja. Fuseseră... apropiați.

— Nu, replică. Refuz. Inrau are un spirit plătînd. Nu are zelul necesar pentru ceea ce-i cereți. Avem nevoie de altcineva.

— Nu mai e nimeni altcineva.

— Chiar și așa, răspunse, abia începînd să înțeleagă consecințele grabei sale. Refuz.

— Refuzi? scuipe Nautzera. Pentru că preotul ăsta e un nevolnic? Achamian, trebuie să sugrumi mama în ...

— Achamian se comportă astfel din loialitate, Nautzera, îl întrerupse Simas. Nu confunda una cu alta.

— Loialitate? se răsti Nautzera. Dar asta e chiar *miezul* problemei, Simas! Ce împărtășim noi e de neînțeles pentru alții. Ca unul strigăm în somn. Cu o asemenea legătură — ca un viciu! — cum ar putea loialitatea să fie altceva decît răzvrătire?

— Răzvrătire? strigă Achamian, știind că trebuie să procedeze cu grijă.

Asemenea cuvinte erau ca butoaiile de vin: dacă nu erau înfrîinate, lucrurile aveau tendința să degenereze.

— Mă înțelegeți greșit — amîndoi. Refuz din loialitate pentru Mandat. Inrau e prea firav. Riscăm să alienăm cele O Mie de...

— Ce minciună străvezie, mîrii Nautzera.

Apoi rîse, parcă dîndu-și seama că trebuia să se fi așteptat la această impertinență.

— Școlile *spionează*, Achamian. Sîntem alienați în *avans*. Dar știai deja asta.

Bătrînul vrăjitor îi întoarse spatele și-și încălzi degetele deasupra unui vas de cărbuni din apropiere. Lumina portocalie îi broda silueta înaltă, schițîndu-i contururile înguste pe lucrările colosale din piatră.

— Spune-mi, Achamian, dacă acest Maithanet și amenințarea unui Război Sfînt sînt lucrătura — să o zicem temperat — evazivului nostru adversar, n-ar merita să punem în joc viața delicată a lui Inrau sau chiar buna reputație a Mandatului?

— Dacă, Nautzera, răspunse el nehotărît, atunci cu siguranță ar merita.

— Ah, da. Am uitat că te numeri printre sceptici. Ce ziceai? Ca vînam *fantome*.

Ținu cuvîntul pe limbă de parcă era o îmbucătură de mîncare dubioasă.

— Atunci bănuiesc că *posibilitatea* ca noi să fim martorii primelor semne ale întoarcerii Non-Zeului este mai slabă decît o *realitate*, viața unui dezertor — că a juca Apocalipsa la zaruri merită pulsul unui nevolnic.

Da, asta era exact ceea ce simțea. Dar cum să recunoască așa ceva?

— Sînt pregătit să fiu sancționat, încercă să spună pe un ton egal.

Dar vocea sa! Ursuză. Rănită.

— *Eu nu sînt* plăpînd.

Nautzera îi studie chipul.

— Scepticii, pufni el. Cu toții faceți aceeași greșeală. Ne confundați cu celelalte Școli. Dar ne luăm noi la întrecere pentru putere? Alergăm noi prin palate, punînd Paveze și amușinînd vrăjitoria ca niște cîini? Scîncim noi în urechi de Împărați sau Regi? În lipsa Sfatului, ne iei

faptele drept ale celor care nu au alt scop decît puterea și recompensele ei copilărești. Ne iei drept tîrfe.

Era posibil oare? Nu. Se gîndise la asta de multe ori. Spre deosebire ceilalți, cei ca Nautzera, el putea distinge epoca sa de cea pe care o visa noapte de noapte. Vedea diferența. Mandatul nu era nici pe departe suspendat între epoci — era suspendat între vise și viața reală. Cînd scepticii, cei care credeau că Sfatul abandonase Cele Trei Mări, se gîndeau la Mandat, nu vedeau o Școală compromisă de ambiții lumești, ci exact opusul: o școală care nu ființa deloc în lumea asta. Scopul „mandatului”, care era mandatul istoriei pînă la urmă, nu era să poarte un război mort sau să sanctifice un vrăjitor mort de multă vreme înnebunit de ororile războiului, ci să *învețe* — să trăiască *din* trecut, nu în el.

— Vrei să discuți filozofie cu mine, deci, Nautzera? întrebă el, înfruntînd privirea feroce a bărbatului. Înainte erai prea aspru, acum ești doar prea prost.

Nautzera clipi uimit.

Simas interveni iute.

— Îți înțeleg împotrivirea, vechi prieten. Și eu am îndoielile mele — după cum știi.

Aruncă o privire ascuțită lui Nautzera, care continua să-l fixeze cu neîncredere pe Achamian.

— Există *putere* în scepticism, continuă Simas. Cei care cred fără să gîndească în vremuri primejdioase sînt primii care mor. Dar acestea *sînt* vremuri primejdioase, Achamian. Mult mai mult decît au fost de mulți, mulți ani. Poate destul de primejdioase pentru a-ți trata cu scepticism propriul scepticism, hmm?

Achamian se întoarse spre el, atras de ceva din tonul lui.

Privirea lui Simas șovăi. Un mic conflict îi întunecă fața. Continuă.

— Ai observat cît de intense au devenit visele. O văd în ochii tăi. Cu toții avem ochii puțin sălbatici în ultima vreme... Ceva...

Se opri cu privirea nefocalizată, de parcă își număra bătăile inimii. Achamian simțea cum i se ridică părul de pe ceafă. Nu-l mai văzuse astfel pe Simas. Ezitant. Înfri-coșat chiar.

— Întreabă-te, Achamian, spuse într-un târziu, dacă adversarul nostru, Sfatul, ar fi să obțină puterea în Cele Trei Mări, ce alt mijloc ar fi mai eficient decât *cele O Mie de Temple*? Unde s-ar putea ascunde mai bine și în același timp ar mânui o putere incredibilă? Și ce mod mai bun ar avea de a distruge Mandatul, ultima amintire a Apocalipsului, decât de a declara un Război Sfânt împotriva celor Puțini? Imaginează-ți Oamenii luptând împotriva Non-Zeului fără îndrumarea și protecția noastră.

Fără Seswatha.

Achamian îl fixă o clipă lungă pe fostul său dascăl. Îndoiala sa trebuie să fi fost destul de limpede pentru a fi văzută de toți. Cu toate acestea, imagini din Vise îi veniră în minte — mici picuri de oroare. Închiderea lui Seswatha la Dagliash. Crucificarea. Licărirea soarelui pe cuiele de bronz din antebratele lui. Buzele lui Mekeritrig recitând Cînturile Agoniei. țipetele lui... Ale lui? Dar tocmai asta era: aceste amintiri *nu erau* ale lui! Aparțineau altuia, lui Seswatha, peste a cărui suferință trebuiau să treacă dacă voiau să aibă vreo speranță de a merge mai departe.

Și totuși Simas îl privea atît de ciudat, cu ochii intrigați de propria lor nehotărîre. Ceva *se schimbase*. Visele deveniseră mai intense. Necruțătoare. Atît de mult încît orice slăbire a concentrării făcea ca prezentul să fie măturat în traume ale trecutului, uneori suficient de oribile pentru a face mîinile să tremure și buzele să formeze strigăte mute. *Posibilitatea* ca asemenea groază să revină. Merita sacrificarea lui Inrau, iubirea lui? A băiatului care îi ușurase inima ostenită. Care îl învățase să guste aerul pe care îl respira... Blestem. Mandatul era un blestem! Rupt de Dumnezeu. Rupt pînă și de prezent. Doar frica aceea care înșfăca și sugruma la gîndul că viitorul ar putea semăna trecutului.

— Simas... începu, dar se poticni.

Voia să cedeze, dar simplul fapt că Nautzera se afla în preajmă îl reducea la tăcere. *Atît de meschin am devenit?*

Erau vremuri agitate, fără îndoială. Un nou Shriah, înrithii înfierbîntați de credința reînnoită, posibilitatea ca Războaiele Scolastice să fie reînviolate, subita violență a Viselor...

Acestea sînt vremurile în care trăiesc. Toate acestea se întîmplă acum.

Părea imposibil.

— Ne înțelegi imperativele la fel de bine ca oricare dintre noi, spuse Simas liniștit. Și mizele. Inrau a fost cu noi scurtă vreme. Ar putea să fie făcut să înțeleagă — *fără* Cînturi, poate.

— În plus, adăuga Nautzera, dacă refuzi să te duci, nu faci decît să ne obligi să trimitem pe altcineva — cum sa zic? — mai puțin sentimental.

Achamian stătea singur pe parapet. Chiar și aici, în turnurile care dominau strîmtorile, se simțea apăsător de arhitectura Atyersusului, micșorat de zidurile ciclopice. Marea oferea prea puțină compensație.

Lucrurile se întîmplaseră atît de repede, de parcă fusese înșfăcat de mîini gigantice, răsucit între palme și apoi aruncat într-o altă direcție. Alta, dar mereu aceeași. Drusas Achamian bătuse multe drumuri de-a lungul și de-a latul Celor Trei Mări, aruncase multe sandale și nu zărise nici măcar o dată ceea ce vîna. Absență — mereu aceeași absență.

Întrevederea continuase. Părea obligatoriu ca orice audiență la Cvorum să fie prelungită, îngreunată de ritualuri și de seriozitate insuportabilă. Achamian presupuse că poate că o asemenea seriozitate era potrivită pentru Mandat, avînd în vedere natura războiului — dacă bijbîitul prin întuneric putea fi numit astfel.

Chiar și după ce Achamian capitulase, acceptase să-l recruteze pe Inrau prin orice metode, Nautzera considerase necesar să-l pedepsească pentru împotrivirea sa.

— Cum ai putut uita, Achamian? îl imploră bătrînul vrăjitor, cu o expresie în același timp acră și rugătoare. Vechile Nume încă veghează din turnurile Golgotterathului — și încotro crezi că-și îndreaptă privirile? Spre Nord? Nordul e sălbăticie, Achamian. Sranci și ruine. Nu. Privesc spre sud — spre noi! — și urzesc cu o răbdare care zădărnicește intelectul. Doar Mandatul împărtășește această răbdare. Doar Mandatul își amintește.

— Poate că Mandatul, răspunsese Achamian, își amintește prea mult.

Dar acum nu putea decît să gîndească *Oare am uitat?*

Învățații Mandatului nu puteau uita vreodată ceea ce se întîmplase — violența Viselor lui Seswatha nu permitea. Dar fie și numai atît, civilizația Celor Trei Mări era insistentă. Cele O Mie de Temple, Turnurile Stacojii, toate Marile Facțiuni se războiau neînterupt de-a curmezișul Celor Trei Mări. În mijlocul unui asemenea labirint, importanța trecutului putea fi uitată cu ușurință. Cu cît se adunau grijile prezentului, cu atît era mai greu de văzut felul în care trecutul prevestea viitorul.

Îl făcuse grija lui pentru Inrau, un elev care îi fusese ca un fiu, să uite asta?

Achamian înțelegea pe deplin geometria lumii lui Nautzera. Fusese cîndva și a lumii lui. Pentru Nautzera nu exista prezent, doar zgomotul unui trecut torturat și amenințarea unui viitor asemenea. Pentru Nautzera prezentul scăzuse pînă la dimensiunile unui punct, devenise reazemul precar unde istoria stătea în balanță cu destinul. O simplă formalitate.

Și de ce nu? Chinul Vechilor Războaie era dincolo de cuvinte. Aproape toate marile orașe ale Străvechiului Nord căzuseră dinaintea Non-Zeului și a Sfatului său. Marea Bibliotecă din Sauglish jefuită. Trysë, sfînta Mamă-a-Tuturor-Orașelor, prădată de viață. Turnurile din Myclai dărîmate la pămînt. Dagliash, Kelmeol... Națiuni întregi trecute prin sabie.

Pentru Nautzera acest Maithanet era însemnat nu pentru că era Shriah, ci pentru că se putea să aparțină acestei lumi fără prezent, acestei lumi al cărei unic cadru de referință era tragedia trecută. Pentru că ar fi putut fi un autor al celui de-al Doilea Apocalips.

Un Război Sfânt împotriva Școlilor? Shriahul, un agent al Sfatului?

Cum să nu tremure la aceste gânduri?

Achamian se cutremură, în ciuda vântului cald. Sub el, marea urca prin strîmtori. Valuri întunecate se luptau unele cu altele, se izbeau cu o forță nepămînteană, de parcă Zeii înșiși se înfruntau dedesubt.

Inrau... Pentru Achamian, gîndul acestui nume însemna un moment trecător de liniște. Cunoscuse atît de puțină liniște în viață. Și acum era nevoit să pună acea liniște în balanță cu teroarea. Trebuia să-l sacrifice pe Inrau pentru a răspunde acestor întrebări.

Inrau fusese un adolescent zburdalnic cînd venise prima dată la Achamian, un băiat încă clipind în zorii bărbăției. Deși nu avusese nimic ieșit din comun în înfățișare sau inteligență, Achamian văzuse îndată ceva diferit la el — o amintire, poate, a primului discipol pe care îl iubise, Nersey Proyas. Dar acolo unde Proyas devenise mîndru, îndopat de cunoștința că într-o zi va fi Rege, Inrau rămăsese... Inrau.

Profesorii găseau nenumărate motive egoiste de a-și iubi studenții. Mai mult decît orice, îi iubeau pentru că *ascultau*. Dar Achamian nu-l iubise pe Inrau ca elev. Își dăduse seama că Inrau era *bun*. Bun nu în sensul uzat al Mandatului, care făcea trafic de noroi ca toți ceilalți oameni. Nu. Bunătatea pe care o vedea în Inrau nu avea nimic de a face cu făcutul de fapte bune sau scopuri demne de laudă. Era ceva înnăscut. Inrau nu avea secrete, nu avea nici o nevoie sumbră de a tăinui defecte sau de a fi apreciat de ceilalți. Era deschis în felul copiilor și al nesăbuiților și avea aceeași naivitate binecuvîntată, o inocență cu gust de înțelepciune mai degrabă decît de ignoranță.

Inocență. Dacă Achamian uitase ceva, acel ceva era inocența.

Cum să nu se îndrăgostească de un asemenea băiat? Își amintea că stătuse cu el în exact acest loc, privind lumina argintie a soarelui rostogolindu-se pe spinarea valurilor.

— Soarele! strigase Inrau.

Iar când Achamian îl întrebase ce voia să spună, Inrau rîse doar și spuse:

— Nu vezi? Nu vezi soarele?

Și Achamian văzu: linii de lumină lichidă, strălucind în depărtarea tremurîndă — o glorie ineputabilă.

Frumusețea. Țasta era darul lui Inrau. Niciodată nu înceta să vadă frumusețe și din cauza asta întotdeauna înțelegea, vedea dincolo de aparențe și ierta multe cusururi care îi pătau pe alții. La Inrau iertarea *preceda* mai degrabă decît urma greșelii. *Fă ce poțtești*, spuneau ochii lui, *căci ești deja iertat*.

Decizia lui Inrau de a abandona Mandatul în favoarea celor O Mie de Temple îl mîhnise și în același timp îl ușurase pe Achamian. Îl mîhnise pentru că știa că îl pierduse pe Inrau și răgazul pe care i-l oferea compania sa. Dar fusese ușurat pentru că știa că Mandatul i-ar fi șters inocența dacă băiatul ar fi rămas. Achamian nu putea uita vreodată noaptea în care atinsese pentru prima dată Inima lui Seswatha. Fiul de pescar murise în acea clipă, ochii îi fuseseră dublați și însăși lumea se transformase, devenind cavernoasă prin tragedia istoriei. Inrau avea să moară de asemenea. Atingerea Inimii lui Seswatha i-ar fi carbonizat-o pe a sa. Cum ar putea asemenea inocență, orice inocență, să supraviețuiască terorii Viselor lui Seswatha? Cum ar mai putea cineva găsi mîngîiere în simpla lumină a soarelui, cînd amenințarea Non-Zeului se întrevădea la toate orizonturile? Victimelor Apocalipsului le era interzisă frumusețea.

Dar Mandatul nu tolera dezertorii. Gnoza era mult prea prețioasă pentru a fi încredințată răzvrătiților. Aceasta

fusese amenințarea nerostită a lui Nautzera în timpul întâlnirii: *Băiatul e un dezertor, Achamian. Într-un fel sau altul, ar trebui să moară.* De câtă vreme știa Cvorumul că povestea înecului lui Inrau era o minciună? Chiar de la început? Sau Simas chiar îl trădase?

Dintre nenumăratele fapte pe care Achamian le făcuse, asigurarea evadării lui Inrau era cea pe care o considera o realizare adevărată, unica faptă bună în și de la sine, chiar dacă se lepădase de Școala sa pentru a o realiza. Achamian protejase inocența, îi permisesese să fugă spre locuri mai sigure. Cum ar fi putut cineva condamna un asemenea lucru?

Dar fiecare faptă putea fi condamnată. La fel cum orice linie de sânge putea fi urmată pînă la un rege de multă vreme mort, așa orice faptă putea fi urmărită pînă la un posibil dezastru. Era nevoie doar să urmărești bifurcațiile destul de departe. Dacă o altă Școală ar pune mîna pe Inrau și l-ar forța să le divulge cele cîteva secrete pe care le cunoștea, atunci Gnoza ar fi fost în cele din urmă pierdută, iar Mandatul redus la anonimatul neputincios al Școlilor Minore. Poate chiar distrus.

Făcuse ceea ce trebuia? Sau pur și simplu făcuse un pariu? Merita pulsul unui om bun să joace Apocalipsa la zaruri? Nautzera susținuse că nu, iar Achamian fusese de acord. Visele. Ceea ce se întîmplase nu trebuia să se întîmple din nou. Această lume nu trebuia să moară. O mie de inocenți — o mie de mii! — nu meritau posibilitatea unui Al Doilea Apocalips. Achamian fusese de acord cu Nautzera. Avea să-l trădeze pe Inrau din motivul pentru care inocenții erau trădați mereu: frica.

Se sprijini de piatră și privi în jos și de-a curmezișul strîmtorii înspumate, luptîndu-se să-și amintească cum arăta în acea zi însoțită cînd era cu Inrau. Nu reuși.

Maithanet și un război sfînt. În curînd Achamian avea să pornească spre Nansur, spre orașul Sumna, cel mai sfînt dintre orașe pentru inrithi, căminul celor O Mie de Temple

și al Colțului. Doar Shimeh, locul nașterii Celui din Urmă Profet, era la fel de sfânt.

Cîți ani trecuseră de cînd vizitase Sumna ultima dată? Cinci? Șapte? Se întrebă într-o doară dacă avea s-o găsească acolo pe Esmenet, dacă mai trăia sau nu. Ea reușise întotdeauna să-i ușureze sufletul într-un fel sau altul. Și avea să fie plăcut să-l revadă pe Inrau, în ciuda împrejurărilor. Cel puțin băiatul trebuia avertizat. *Au aflat, băiete drag. Te-am dezamăgit.*

Marea oferea atît de puțină mîngîiere. Năpădit de o singurătate ștearsă, Achamian privi dincolo de strîmtoare în direcția îndepărtatului Sumna. Tînjea să-i revadă pe acești doi oameni, unul pe care îl iubise doar pentru a-l pierde în favoarea celor O Mie de Temple, altul pe care crezuse că l-ar fi putut iubi...

De-ar fi fost un om, și nu un vrăjitor și un spion.

După ce privi silueta singuratică a lui Achamian șerpuiind prin pădurile de cedru de sub Atyersus, Nautzera zăbovi pe parapete, savurînd ciudatele fulgerări de lumină și studiind norii de furtună care despicau cerul spre nord. În această perioadă a anului, călătoria lui Achamian avea să stea fără îndoială sub semnul unei vremi neîndurătoare. Nautzera știa că avea să supraviețuiască drumului — prin Gnoză dacă trebuia — dar avea să supraviețuiască furtunii mult mai mari care îl aștepta? Avea să-i supraviețuiască lui Maithanet?

Sarcina noastră este atît de mare, se gîndi, iar uneltele noastre atît de firave.

Scuturîndu-se din reverie — un obicei prost, care nu făcea decît să se înrăutățească cu vîrsta — se grăbi spre galeriile mari, ignorînd și egalii și subordonații pe lîngă care trecea. După un timp ajunse în umbra de papirus a bibliotecii, cu oasele bătrîne îndurerate de efort. Așa cum se aștepta, îl găsi pe Simas aplecat peste un manuscris străvechi. Lumina lămpilor lucea pe o linie subțire de cerneală vărsată, pe care Nautzera o luă pe moment drept

sînge. Îl privi pe bărbatul uitat o vreme, tulburat de o pîlpiire de ciudă. De ce îl invidia atît de mult pe Simas? Pentru că vederea bărbatului nu slăbise încă, în timp ce Nautzera, ca atîția alții, trebuia să se bizuiască pe studenții care le citeau?

— Lumina e mai bună în scriptoriu, spuse Nautzera, făcîndu-l pe bătrînul vrăjitor să tresară.

Fața prietenoasă se ridică brusc, cercetă întunericul.

— Chiar e? Dar nu și compania, îmi imaginez.

Întotdeauna cîte o remarcă ironică. Pînă la urmă, Simas era un om previzibil. Sau și asta era parte din înșelăciune, ca și ușorul aer de blîndețe șovăitoare pe care îl folosea pentru a-și dezarma studenții?

— Ar fi trebuit să-i spunem, Simas.

Bătrînul se încruntă și își scărpină absent barba.

— Ce să-i spunem? Că Maithanet a chemat deja credincioșii pentru a declara ținta Războiului Sfînt? Că jumătate din misiunea sa e doar un pretext? Achamian va afla asta în curînd.

— Nu.

Avuseseră nevoie de această omisiune, cel puțin, pentru a face perspectiva trădării elevului său mai acceptabilă pentru el.

Simas încuviință și oftă adînc.

— Deci îți faci griji din celălalt motiv. Dacă am învățat ceva de la Sfat, bătrîne prieten, aceea este că *ignoranța* e o unealtă puternică.

— La fel e și *cunoașterea*. Îi vom refuza uneltele de care are nevoie? Dacă e neatent? Oamenii tind să devină neatenți în absența unei amenințări reale.

Simas scutură din cap cu vigoare disprețuitoare.

— Dar călătorește spre *Sumna*, Nautzera. Sau ai uitat? Va fi atent. Ce vrăjitor ar proceda altfel în bîrlogul celor O Mie de Temple, hmm? Mai ales în vremuri ca acestea.

Nautzera strînse din buze și rămase tăcut.

Simas se aplecă înapoi peste manuscris, parcă limpezindu-și concentrarea. Îl studie pătrunzător pe Nautzera.

— Ai auzit noi rapoarte, spuse în cele din urmă. A mai murit cineva.

Simas posedase dintotdeauna capacitatea de a ghici cauzele multelor sale toane.

— Mai rău, spuse Nautzera. A dispărut. În dimineata asta, Parthelsus a raportat că informatorul lui principal de la curtea Tydonni a dispărut fără urmă. Agenții noștri sînt vînați, Simas.

— Ei trebuie să fie.

Ei. Nautzera ridică din umeri.

— Sau Turnurile Stacojii. Sau chiar cele O Mie de Temple. Spionii Împăratului, dacă îți amintești, au avut o soartă similară în Sumna... Oricum, lui Achamian trebuia să i se spună despre asta.

— Mereu atît de moral, Nautzera. Nu. Indiferent cine ne atacă, e prea fricos sau prea viclean pentru a o face în mod direct. În loc să lovească în vrăjitori, lovesc în informatori, ne atacă ochii și urechile în Cele Trei Mări. Dintr-un motiv sau altul, speră să ne facă surzi și orbi.

Deși înțelegea implicațiile îngrozitoare, Nautzera nu reușea să vadă legătura.

— Și?

— Și Drusas Achamian mi-a fost elev mulți ani. Îl cunosc. Se folosește de oameni, ca orice spion, dar nu i-a prins niciodată gustul — cum ar trebui să facă orice spion. Prin natura sa, este un om neobișnuit de... deschis. Slab.

Achamian era slab, sau asta fusese mereu impresia lui Nautzera, dar cum influența asta obligațiile lor față de el?

— Sînt prea obosit pentru ghicitorile tale, Simas. Vorbește clar.

Ochii lui Simas fulgerară enervați.

— Ghicitori? Am crezut că vorbesc foarte clar.

În sfîrșit îți arăți adevărata față, „bătrîne prieten“.

— Se rezumă la asta, continuă Simas. Achamian se împrietenește cu oamenii pe care îi folosește, Nautzera. Dacă ar ști că oamenii lui de contact sînt vînați ar ezita. Și poate chiar mai important de atît, dacă ar ști că Atyersus a fost infiltrat, ar putea să cenzureze informațiile pe care ni le

dă pentru a-și proteja contactele. Amintește-ți că *a mințit*, Nautzera, *a riscat însăși Gnoza*, pentru a-l proteja pe trădătorul acela de elev al lui.

Nautzera îl gratifică pe bărbat cu un zîmbet arar văzut și, deși îl simțea pervers pe fața sa, părea cu totul justificat.

— Sînt de acord. O asemenea faptă ar fi intolerabilă. Dar de multă vreme, Simas, succesul nostru a depins de autonomia pe care le-o acordăm agenților pe teren. Am avut mereu încredere că cei de la fața locului vor lua cele mai bune decizii. Și acum, la insistențele tale, refuzăm unui frate de-al nostru cunoașterea de care are nevoie. Cunoaștere care i-ar putea salva viața.

Simas se ridică brusc și se îndreaptă spre el în umbre. În ciuda staturii lui mici și a minei de bunic, lui Nautzera i se făcu pielea de găină în timp ce acesta se apropia.

— Dar niciodată nu e chiar atît de simplu, nu-i așa, bătrîne prieten? Aranjamentul de cunoaștere și ignoranță ne asigură deciziile. Ai încredere în mine cînd îți spun că am nimerit proporțiile potrivite cu Achamian. M-am înșelat oare cînd ți-am spus că dezeraterea lui Inrau ne va fi folositoare într-o bună zi?

— Nu, recunosc Nautzera, amintindu-și certurile lor înfierbîntate din urmă cu doi ani.

Își făcuse griji că Simas nu făcea decît să protejeze un elev iubit — atunci. Dar, dacă trecerea anilor îl învățase ceva pe Nautzera despre Polchias Simas, aceea era că era pe cît de pătrunzător, pe atît de lipsit de inimă.

— Atunci ai încredere în mine și acum, îl îndemnă Simas, punîndu-i prietenos o mînă pătată de cerneală pe umăr. Vino, bătrîne prieten. Avem și noi treburile noastre anevoioase.

Nautzera încuviință, mulțumit. Anevoioase treburi, într-adevăr. Oricine ar fi fost cei care le vîneau informatorii o făceau cu o ușurință exasperantă, iar asta putea însemna un singur lucru: în ciuda faptului că retrăia chinul lui Seswatha noapte de noapte, un Învățat al Mandatului devenise trădător.

Capitolul III

Sumna

Dacă lumea e un joc ale cărui reguli sînt scrise de Dumnezeu, iar vrăjitorii sînt cei care trișează și trișează, atunci cine a scris regulile vrăjitoriei?

—ZARATHINIUS, O APĂRARE A ARTELOR ARCANE

Primăvară timpurie, 4110 Anul-Colțului, pe drum spre Sumna

Pe Marea Meneanor fură loviți de o furtună.

Achamian se trezi dintr-un alt vis, strîngîndu-se în brațe. Străvechile războaie din somnul lui păreau împletite cu întunericul cabinei sale, cu podeaua în tangaj și corul tunător al apelor. Zăcu ghemuit, tremurînd în timp ce bîjbîia să despartă realitatea de vis. Chipuri bîntuiau întunericul, crispate de uimire și groază. Siluete în armuri de bronz se luptau în depărtare. Zarea era mînjită de fum, și, noduros ca niște ramuri de fier, un dragon se înălța. *Skafra...*

Un tunet.

Pe punte, loviți de perdelele de ploaie, marinarii nroni se văitau, îl implorau pe Momas, Aspect al mării și furtunii. Și Zeu al zarurilor.

Negustorul nroni aruncă ancora în portul Sumna, străvechiul centru al credinței inrithi. Sprijinit de o parîmă

roasă, Achamian privea barca pilotului vîslind către ei printre valuri. Marele oraş era neclar în fundal, dar putea distinge structurile Hagernei, întinsul complex de temple, grînare şi barăci care forma centrul administrativ al celor O Mie de Temple. În centrul său se ridicau legendarele bastioane ale Junriümei, sfîntul sanctuar al Colţului.

Simţi atracţia a ceea ce ar fi trebuit să fie grandoarea lor, dar păreau mute în depărtare, amortite. Doar nişte piatră. Pentru inrithi era locul unde raiul sălăşluia pe pămînt. Sumna, Hagerna şi Junriüma erau mult mai mult decît locuri pe hartă, erau înnodate de înseşi ţelurile istoriei. Erau balamalele destinului.

Dar pentru Achamian nu erau decît coji de piatră. Hagerna vorbea unor oameni care nu erau ca el, oameni care nu se puteau elibera de apăsarea vremurilor în care trăiau, presupuse. Oameni ca fostul lui elev, Inrau.

De cîte ori Inrau discuta despre Hagerna, vorbea de parcă Dumnezeu Însuşi era la cîrma cuvintelor sale. Achamian se simţea puţin îndepărtat, cum se întîmpla mereu cînd era confruntat cu entuziasmul excesiv al altuia. Exista o energie în tonul lui Inrau, o certitudine nebunească, care putea trece oraşe, chiar naţiuni întregi, prin sabie, de parcă dreapta lui încîntare putea fi ataşata vreunei fapte smintite. Încă un motiv pentru care Maithanet trebuia să fie foarte de temut: a avea acest fel de energie era deja o boală, dar să fii purtător... Rămînea loc de gîndire.

Maithanet era purtătorului unei ciume al cărei prim simptom era certitudinea. Cum de se putea pune egal între Dumnezeu şi absenţa ezitării era ceva ce Achamian nu putuse niciodată să înţeleagă. La urma urmei, nu era Dumnezeu misterul care îi apăsa pe toţi? Nu însemna şovăiala faptul de a sălăşlui în inima acestui mister?

Atunci poate că sînt unul dintre cei mai pioşi, se gîndi zîmbind în sinea sa. Era un om generos cu linguşelile prefăcute. Prea multă visare.

— Maithanet, murmură în șoaptă, dar și numele era gol.

Nu se lega de zvonurile grandioase care forfoteau în jurul lui și nici nu se dovedea un motiv suficient pentru fărădelegile pe care urma să le comită.

Atras parcă de un simț al obligației doar pe jumătate înțeles față de unicul său pasager, căpitanul corabiei de negoț se alătură tăcerii lui meditative, stînd ceva mai aproape de el decît prevedea jnanul — o greșeală obișnuită printre castele de jos. Era un bărbat solid, alcătuit parcă din același lemn ca și corabia. Sare și soare pe antebrațe, apă de mare în părul și în barba sa lăptoasă.

— Acest oraș, spuse în cele din urmă, nu e un loc tare potrivit pentru cineva ca tine.

Cineva ca mine... Un vrăjitor într-un oraș sfînt. Nu exista nici o urmă de acuzație în tonul bărbatului. Nronii se obișnuiseră cu darurile și cu cerințele Mandatului. Dar continuau să fie inrithii, credincioși. Soluția lor la această contradicție era să afișeze o expresie oarecum goală. Niciodată nu vorbeau direct despre erezia lor, de parcă, dacă nu o atingeau cu cuvinte, ar fi putut să-și păstreze credința intactă.

— Niciodată nu-și dau seama ce sîntem, spuse Achamian. Țsta e groaznicul adevăr despre păcătoși. Sîntem imposibil de distins de cei dreți.

— Mi s-a spus, răspunse omul, evitîndu-i privirea. Doar cei Puțini se vād unul pe altul.

Era ceva supărător în tonul lui, de parcă omul încerca să afle detaliile unui act sexual interzis.

De ce vorbim despre asta? Încearcă nesăbuitul să mi se vîre pe sub piele?

Achamian fu lovit de o imagine: el însuși copil, cătărîndu-se pe bolovanii mari pe care tatăl său usca plasele de pescuit, oprindu-se la fiecare cîteva clipe cu răsufierea tăiată doar ca să privească în jur. Ceva se întîmplase. De parcă mai ridicase de pe ochi un rînd de pleoape, de dedesubtul celor pe care le deschidea în fiecare dimineată.

Totul era atît de chinuitor de strîns, ca și cum carnea lumii se uscase și se întinsese peste golurile dintre oase: plasele pe pietre, gratiile de umbră peste deschideri, mărgelele de apă adunate în îndoiturile tendoanelor de pe mîinile sale — atît de limpezi! Și, în această strîngere, senzația de înflorire interioară, de prăbușire a vederii înlăuntrul *ființei*, de parcă ochii îi fuseseră răsuciți spre inima lucrurilor. Se vedea pe sine de pe suprafața pietrei, un copil întunecat pe fundalul discului solar.

Însăși țesătura existenței. Onta. O — și nici acum nu putea să exprime asta — „simțise“. Spre deosebire de majoritatea, știuse numaidecît că era unul dintre cei Puțini, știuse cu certitudinea încăpățînată a unui copil. Își aminti că strigase „Atyersus!“, ametit de o viață care nu mai era hotărîtă de caste, de tatăl său sau de trecut.

Dățile în care Mandatul trecuse prin satul său îl marcase ră profund în copilărie. Mai întii venea zăngănitul cimbalelor, apoi siluetele în pelerine apărute de umbrele de soare și purtate de sclavi, atinse doar de cele mai fine cosmetice și de disprețul jnamic pentru pescarii și fiii lor din castele de jos. Doar bărbați de talie mitică puteau să se găsească dinapoia acestor chipuri — asta știa. Bărbați sprijiniți de gloria din *Saga*. Ucigași de dragoni și asasini de regi. Profeti și monștri.

În doar cîteva luni de pregătire în Atyersus aceste copilării păliră. Erau obosiți, pompoși și se amăgeau singuri — Atyersus era diferit doar prin mărimea sa.

Sînt chiar așa de diferit de acest om? se întrebă Achamian, privindu-l pe căpitanul de lîngă el. *Nu chiar*, se gîndi, dar totuși îl ignoră și îi întoarse spatele ca să privească spre Sumna, încetoșată pe fundalul dealurilor întunecate.

Și totuși *era* diferit. Avea atîtea griji și răsplata era atît de slabă. Era diferit prin faptul că toanele lui puteau smulge porti de cetăți, pulveriza carne și frînge oase. Asemenea putere și totuși aceleași vanități, aceleași frici, și capricii mult mai întunecate. Se așteptase ca miticul să-l înalțe, să-i înflăcăreze fiece faptă și în loc de acestea era

aruncat în voia sortii... Detașarea nu ilumina pe nimeni. Ar fi putut face din corabia aceea un infern strălucitor, apoi să pășească nevătămat pe apă și cu toate acestea nu putea avea vreodată... *certitudinea*.

Aproape că șoptise aceste cuvinte.

Căpitanul plecă pentru o clipă, vizibil ușurat că fusese chemat de echipaj. Pilotul se apropiase de corabia în raliu.

De ce sînt atît de distanți cu mine? Întepat de acest gînd, își coborî privirea în adîncurile de culoarea vinului întunecat. *Pe cine disprețuiesc eu?*

A pune această întrebare însemna să-i dea și răspunsul. Cum ar fi putut oricine să nu se simtă izolat, detașat, cînd însăși existența răspundea limbii lor? Unde se afla pămîntul solid pe care puteai sta, dacă niște simple cuvinte puteau mătura totul din cale? Pentru învățații Celor Trei Mări devenise un truism să compare vrăjitorii cu poeții. Lui Achamian i se păruse mereu o absurditate. Abia de-și putea imagina două vocații la poli atît de tragic de opuși. Un vrăjitor nu crease niciodată nimic prin cuvinte, în afară de frică și mașinațiuni politice. Puterea, strălucitoarele rafale de lumină, aveau o direcție irezistibilă, și era cea greșită: direcția distrugerii. De parcă oamenii nu puteau decît să maimuțărească limba lui Dumnezeu, puteau doar să-i înjosească și să-i abrutizeze cîntecul. Se spunea că, atunci cînd vrăjitorii cîntă, oamenii mor.

Cînd vrăjitorii cîntă. Și totuși, chiar și printre ai săi era anatemizat. Celelalte Școli nu-i puteau ierta Mandatului moștenirea sa, faptul că poseda Gnoza, cunoașterea Străvechiului Nord. Înainte de a fi exterminate, marile Școli ale Nordului avuseseră binefăcători, piloți care să-i ajute să navigheze pe tărîmuri pe care nici o minte omenească nu le-ar fi putut concepe. Gnoza Magilor neoameni, Quya, rafinată timp de o altă mie de ani de violență umană.

În atît de multe feluri era ca un zeu pentru acești nerozi. Trebuia să-și amintească mereu asta — nicidecum pentru că era măgulitor, ci pentru că *ei* erau cei care nu trebuiau să uite. Ei, cei care se temeau și deci inevitabil urau — atît

de mult încît să riște totul într-un Război Sfînt împotriva Școlilor. Un vrăjitor care uita această ură, uita cum să rămînă în viață.

Stînd dinaintea imensității tulburi a Sumnei, Achamian ascultă marinarii ciondănindu-se în fundal și corabia oftînd în ritmul valurilor. Se gîndi la arderea Corăbiilor Albe în Neleost, cu mii de ani în urmă. Încă simțea gustul încins al fumului, vedea lucirea pierzaniei de-a curmezișul apelor pe înserate, își simțea celălalt trup tremurînd în frig.

Și Achamian se întrebă unde se duseseră toate, trecutul, și de ce, dacă era dus, îi făcea sufletul să sufere astfel.

Pe străzile înfundate de dincolo de cheiuri, Achamian, care deseori devenea contemplativ în prezența altor oameni, fu din nou izbit de absurditatea prezenței lui acolo. Faptul că cele O Mie de Temple permiseseră cîndva Școlilor să mențină misiuni în Sumna era un mic miracol. Impresia credincioșilor înrithi că Sumna nu era doar inima credinței și preoțimii lor, ci însăși inima lui Dumnezeu. La propriu.

Cronicile Colțului erau cea mai străveche și deci cea mai tunătoare voce a trecutului, atît de străveche încît ele însele nu aveau o istorie clară — erau „inocente“, după cum scrisese marele cronicar ceneian, Geaterius. Vărgat de personaje, Colțul consemna marile invazii migratoare care au însemnat ascendentul oamenilor în Eärwa. Dintr-un motiv sau altul, Colțul aparținuse mereu aceluiași trib, Ketyaiul, și încă din zilele de început ale Shigekului, înainte de ridicarea kyraeenilor, fusese așezat în Sumna — sau cel puțin așa sugerau consemnările care supraviețuiseră. Prin urmare, Sumna și Colțul deveniseră inseparabile în gîndurile Oamenilor, pelerinajele la Sumna sau la Colț erau unul și același lucru, de parcă locul devenise un artefact, iar artefactul devenise un loc. A păși prin Sumna însemna a păși prin scripturi.

Nu era de mirare că se simțea nelalocul lui.

Se trezi înghiontit de un mic șir de catîri. Brațe și umeri, fețe furioase și strigăte. Mișcarea pe străduță se opri. Nu

văzuse niciodată orașul atît de înnebunitor de aglomerat. Se întoarse spre unul dintre bărbații care îl înghesuiau, un conriyan după înfățișare — solemn, cu umeri lați și cu o barbă stufoasă, un membru al castei războinicilor.

— Spune-mi, întrebă Achamian în limba sheyică, ce se petrece aici?

Sări peste jnan în graba sa: la urma urmei își amestecau sudoarea.

Bărbatul îl cîntări din ochii întunecați, cu o expresie curioasă pe chip.

— Vrei să spui că nu știi? întrebă, ridicînd vocea ca să se facă auzit peste larmă.

— Ce să știu? răspunse Achamian, simțind un mic fior pe șira spinării.

— Maithanet a chemat credincioșii la Sumna, spuse el, intrigat de ignoranța lui Achamian. Urmează să dezvăluie ținta Războiului Sfînt.

Achamian rămase trăsnit. Privi repede la fețele înghesuite în jurul lui, dîndu-și seama dintr-o dată cîte dintre ele aveau căutătura aspră a războinicilor. Aproape toți purtau arme la vedere. Prima jumătate a misiunii lui, aflarea țintei Războiului Sfînt al lui Maithanet, era pe punctul de se realiza.

Nautzera și ceilalți trebuie să fi știut. Dar de ce nu mi-au spus?

Pentru că aveau nevoie de el în Sumna. Știuseră că se va împotrivi recrutării lui Inrau, astfel încît adunaseră tot ce putuseră aduna ca să-l convingă că trebuie să vină. O minciună prin omisiune — poate nu un păcat atît de mare — dar cu toate acestea îl făcuse maleabil pentru scopurile lor.

Manipulare după manipulare. Pînă și Cvorumul juca jocuri cu propriile lui piese. Era o jignire veche, dar îl înțepa de fiecare dată.

Bărbatul continuă să vorbească, cu ochii strălucind subit de fervoare:

— Roagă-te să ne războim cu Școlile, prietene, mai degrabă decît cu fanimii. Vrăjitoria a fost dintotdeauna boala cea mai mare.

Achamian aproape fu de acord.

Achamian se întinse, plănuiind să deseneze cu degetul o linie prin adîncitura din mijlocul spatelui lui Esmenet, dar ezită, strîngînd în schimb în mînă cuvertura pătată. Încăperea era întunecată, plină de fierbințeala acuplării lor. Printre umbre, vedea firimituri și fleacuri împrăștiate pe podea. O crăpătură orbitor de albă în obloane era singura sursă de lumină. Tunetul străzii de dedesubt ajungea un huruit prin pereții subțiri.

— Nimic altceva? spuse, ușor lovit de nesiguranța vocii sale.

— Cum adică „nimic altceva“?

Vocea ei era marcată de o veche și statornică rană.

Îl înțelesese greșit, dar înainte să-i poată explica, fu cuprins de o senzație neașteptată de greață și fu izbit de căldura sufocantă. Se ridică în picioare și avu imediat impresia că va cădea în genunchi. Picioarele i se îndoiră și se sprijini amețit de dulap. Îl trecură fiori prin părul de pe brațe pînă la cap și la spinare.

— Akka? întrebă ea.

— Sînt bine, îi răspunse. Căldura.

Se ridică și se rostogoli înapoi pe salteaua care se învîrtea cu el. Trupul ei părea făcut din țipari fierbinți lipit de al lui. Asemenea călduri atît de devreme primăvara! De parcă întreaga lume se înfierbîntase la gîndul Războiului Sfînt al lui Maithanet.

— Ai mai suferit de Fierbințeli și înainte, spuse ea, cu o voce neliniștită.

Fierbințelile nu erau contagioase — toată lumea știa asta.

— Da, spuse cu glas îngroșat, ținîndu-și fruntea în palme. *Ești în siguranță.* M-au luat acuma șase ani, în timpul unei misiuni în Cingulat... Aproape am murit.

— Acum şase ani, repetă ea. Fiica mea a murit în acelaşi an.

Amărăciune.

Se trezi că era indignat de uşurinţa cu care durerea lui devenea a ei. O imagine a cum ar fi arătat fiica ei îi veni în minte: robustă, dar cu oase fine, cu păr întunecat şi moale, tăiat scurt în felul castelor de jos, cu obrazul urmînd perfect curba unei palme făcută căuş. Dar Esmi era cea pe care şi-o imagina. Ea cînd era copil.

Rămaseră tăcuţi multă vreme. Gîndurile lui se liniştiră. Căldura deveni îmbălsămătoare, îşi pierdu izul acru al opintelilor lor. Îşi dădu seama, amintindu-şi tonul ei rănit, că îl înţelesese greşit mai devreme. Voise doar să ştie dacă nu mai era nimic altceva în legătură cu zvonurile.

Într-un fel ştiuse mereu că se va întoarce aici, nu doar în Sumna, ci în acest loc, în braţele şi între picioarele acestei femei obosite. Esmenet. Un nume ciudat, demodat pentru o femeie cu personalitatea ei, dar în acelaşi timp bizar de potrivit pentru o prostituată.

Esmenet. Cum de putea un nume să-l emoţioneze atît de mult?

Slăbise în cei patru ani de cînd fusese el ultima dată în Sumna. Mai sălbatic, umorul ei se adîncise prin adunarea de mici răni. Fără ezitare, o căutase după ce se luptase să iasă din portul supraaglomerat, şocat de propria-i dorinţă. Fusese ciudat să o vadă stînd în fereastra ei, un amestec de pierdere şi vanitate, de parcă recunoscuse un vechi rival din copilărie dinapoia feţei muşcate a unui lepros sau a unui cerşetor.

— Încă mai alergi după beţe, după cum văd, spusese ea, cu ochii remarcabili de neatinşi de surprindere.

Şi nu mai făcea glume despre cît se îngrăşase în timpul sarcinii.

Treptat, îl îndepărtă de grijile sale, atrăgîndu-l în lumea ei complicată de anecdote şi satiră. Inexorabil, clipele duseseră în această cameră, iar Achamian făcuse dragoste cu ea cu o intensitate care îl şocase, de parcă găsise un

răgaz imposibil în animalitatea actului — un răgaz de la zbuciumul misiunii sale.

Achamian venise în Sumna din două motive: să stabilească dacă noul Shriah plănuia să declare război Școlilor și să afle dacă Sfatul avea ceva de-a face cu aceste evenimente remarcabile. Primul fusese un scop tangibil, ceva ce putea folosi pentru a raționaliza trădarea lui Inrau. Al doilea... fantomatic, avînd anemia înfierbîntată a scuzelor în care nu putea nici pe departe să-și găsească iertarea. Cum să folosească războiul Mandatului împotriva Sfatului pentru a raționaliza trădarea cînd războiul în sine devenise atît de irațional?

Cum altfel să descrii un război fără un dușman?

— Mîine trebuie să-l găsesc pe Inrau, spuse, adresîndu-se mai mult întunericului decît lui Esmenet.

— Încă intenționezi să-l... întorci?

— Nu știu. Știu foarte puține de-o vreme.

— Cum poți spune așa ceva, Akka? Uneori mă întreb dacă există lucru pe care tu să nu-l știi.

Fusese mereu o tîrfă desăvîrșită, îngrijindu-se mai întîi de șalele salê, apoi de sufletul său. *Nu știi dacă mai pot îndura asta încă o dată.*

— Mi-am petrecut întreaga viață printre oameni care mă cred nebun, Esmi.

Ea rîse la auzul acestor vorbe. Deși se născuse într-o castă de slugi și nu primise vreo educație — formală, cel puțin — Esmenet avusese mereu un simț deosebit de ascuțit al ironiei. Era unul din multele lucruri care o deosebeau de alte femei, de alte prostituate.

— Mi-am petrecut întreaga viață printre oameni care mă cred tîrfă, Akka.

Achamian zîmbi în întuneric.

— Dar nu e același lucru. Tu ești o tîrfă.

— Deci tu nu ești nebun?

Chicoti și Achamian deveni acru. Aerul acesta de fetiță era o șaradă — sau așa crezuse mereu — ceva ticluit pentru

bărbații ei. Îi amintea că era un client, că nu erau iubiți, de fapt.

— Dar exact asta e problema, Esmi. Dacă sînt sau nu nebun depinde de existența dușmanului meu.

Ezită, de parcă aceste cuvinte îl aduseră pe marginea unei prăpăstii care îi tăia răsufarea.

— Esmenet... *Tu* mă crezi, nu-i așa?

— Să cred un mincinos înrăit ca tine? Nu mă insulta, te rog.

O răbufnire de indignare imediat regretată.

— Nu. Serios...

Făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Dacă eu cred că Sfatul există?

Nu crede. Achamian știa că oamenii care repetă întrebările se tem să dea un răspuns.

Frumoșii ei ochi căprui îl studiară în întuneric.

— Să zicem doar, Akka, că eu cred că există *întrebarea* referitoare la Sfat.

În privirea ei exista ceva care implora. Îl trecură alți fiori.

— Nu e de ajuns? întrebă ea.

Chiar și în ceea ce-l privea, Sfatul se retrăsese din teroarea faptului în neliniștea dezrădăcinată a întrebărilor. Uitase oare, tot bocind lipsa unui răspuns, importanța întrebării?

— Trebuie să-l găsesc pe Inrau mâine, spuse el.

Degetele ei i se adînciră în barbă, de-a curmezișul bărbiei. Lăsă capul pe spate ca un motan.

— Sîntem un cuplu trist, spuse ea de parcă observînd asta întîmplător.

— De ce spui asta?

— Un vrăjitor și o tîrfă. E ceva trist în asta.

Îi strînse mîna și îi sărută vîrfurile degetelor.

— E ceva trist în toate cuplurile, spuse el.

În visul său, Inrau păsea prin canioane de cărămidă arsă, printre chipuri și siluete luminate de lumina

zdrențuită a tortelor. Și auzea o voce venind de nicăieri, țipînd prin oasele sale, de-a curmezișul fiecărei pîrticele de piele, rostind cuvinte ca umbrele unor lovituri de pumn chiar dincolo de colțurile ochilor săi. Cuvinte care zdrobeau ultimele resturi de voință care îi rămăsese. Cuvinte care păseau o dată cu membrele sale.

Zări fațada strîmbă a tavernei, apoi o despărțitură de un auriu palid, plină de fum, mese și grinzi deasupra capului. Intrarea îl înghiți. Pămîntul care se înălța se înclină în față, îl ghidă spre o întunecime răuvoitoare în colțul îndepărtat al încăperii. Acaesta îl înghiți la rîndul ei — o altă intrare. Totul se năpusti spre bărbatul bărbos, cu capul sprijinit de stucul crăpat, cu fața întoarsă relaxat în sus, dar congestionată de un fel de extaz interzis — lumina curgea din gura care i se mișca. Avea cioburi de soare în ochi.

Achamian...

Apoi murmurul imposibil fu tîrît în vuietul clienților. Interiorul întunecos al tavernei deveni solid și lăunesc. Unghiurile de coșmar se îndreptară. Jocul de lumini și umbre se transformă în contrast.

— Ce cauți aici? bolborosi înrau, luptîndu-se să-și facă ordine în gînduri. Nu-ți dai seama ce se petrece?

Scrută interiorul tavernei și printre grinzi și aburi văzu o masă de Cavaleri Shriali în colțul îndepărtat. Pînă acum nu-l observaseră.

Achamian îl privi acru.

— Mă bucur că te văd, băiete.

Înrau se încruntă.

— Nu-mi spune „băiete“.

Achamian rînji.

— Cum altcumva — îi făcu din ochi — să-i spună un unchi preaiubit nepotului său? Hmm, băiete?

Înrau suflă adînc și se lăsă pe spate în scaun.

— Și eu mă bucur că te văd... unchiule Akka.

Asta nu era o minciună. În ciuda împrejurărilor supărătoare, chiar se bucura să-l vadă. O vreme regretase că-și

părăsise profesorul. Sumna și cele O Mie de Temple nu erau locurile, sanctuarele, pe care și le imaginase — cel puțin pînă cînd Maithanet fusese ales pe Scaun.

— Mi-a *fost* dor de tine, continuă Inrau, dar Sumna...

— Nu e un loc tare bun pentru cineva ca mine — știu.

— Atunci de ce ai venit? Cu siguranță ai auzit zvonurile.

— Nu am „venit” pur și simplu, Inrau...

Achamian se opri, cu chipul dintr-o dată tulburat.

— Am fost trimis.

Lui Inrau i se făcu pielea de găină.

— Oh, nu, Achamian. Te rog spune-mi...

— Trebuie să vorbim despre acest Maithanet, spuse Achamian pe un ton forțat. Despre acest Război Sfînt. Cu siguranță că înțelegi asta.

Achamian își coborî bolul cu vin. Timp de o clipă arătă învins. Dar mila subită pe care Inrau o simți pentru acest bărbat, bărbatul care în nenumărate feluri îi devenise tată, fu copleșită de o senzație amețitoare de nedreptate.

— Dar ai promis, Akka. Ai *promis*.

În ochii Învățatului luciră lacrimi. Lacrimi chibzuite, dar cu toate acestea pline de regret.

— Lumea are obiceiul, spuse Achamian, de a frînge spatele promisiunilor mele.

Deși Achamian sperase să-i ofere lui Inrau fața unui profesor în sfîrșit recunoscînd un fost elev drept unul dintre egalii săi, o întrebare nerostită continua să-i vuiască în minte: *Ce naiba fac?*

Studiîndu-l pe tînăr, simți un junghi de afecțiune. Chipul său arăta ciudat de acvilin, ras după moda din Nansur. Dar vocea îi era familiară — felul în care se încîlcea din ce în ce mai tare în idei care se luau la întrecere unele cu altele. La fel și ochii: exuberanți, largi, de un căprui sticlos, mereu balansîndu-se în virful unei îndoieli de sine sincere. Inrau fusese blestemat mai mult decît alții să primească darul celor Puțini, reflectă Achamian. Ca temperament era ideal pentru a fi preot al celor O Mie de

Temple. Atingerea candorii altruiste, a pasiunii deschise — acestea erau lucruri pe care Mandatul i le-ar fi smuls.

— Dar Maithanet e mai mult decît poți înțelege, spunea Inrau.

Întregul trup al tînărului părea să se înfioare în curentul de aer din tavernă.

— Unii aproape că-l venerează, deși asta îl înfurie. Trebuie să i se dea ascultare, nu să fie venerat. De aceea și-a luat numele ...

— Numele?

Lui Achamian nu-i trecuse prin cap ca numele lui putea să însemne ceva. Acest fapt în sine îl tulbură. Era o tradiție a Shrialilor să-și ia nume noi. Cum de îi scăpau lucruri atît de simple?

— Da, răspunse Inrau. De la *mai'tathana*.

Cuvîntul îi era necunoscut lui Achamian. Dar, înainte să apuce să întrebe, Inrau își continuă explicația, pe un ton sfidător, de parcă fostul elev își permitea doar acum, cînd în sfîrșit Mandatul nu-l mai putea atinge, să se elibereze de vechi resentimente.

— N-ai avea de unde să-i cunoști înțelesul. *Mai'tathana* e în limba thoti-eännoreană, limba Colțului. Înseamnă „învățătură“.

Deci care e lecția?

— Și nimic din toate astea nu te tulbură? întrebă Achamian.

— Nimic din ce anume să mă tulbure?

— Din faptul că Maithanet a pus mîna atît de ușor pe Scaun. Că a fost capabil, în cîteva *săptămîni*, să curețe Structurile Shriale de spionii Împăratului.

— *Să mă tulbure?* strigă Inrau nevenindu-i să creadă. Sufletul îmi *radiază*. Habar n-ai cît de adîncă mi-a fost disperarea cînd am venit prima dată în Sumna. Cînd mi-am dat pentru prima dată seama cît de meschine și de corupte deveniseră cele O Mie de Temple — cînd mi-am dat seama că *însuși Shriahul* nu era decît un cîine de-al Împăratului. Și apoi a sosit Maithanet. Ca o furtună! Una din acele rare

furtuni de vară care spală și curăță pământul. Să fiu tulburat de ușurința cu care a curățat Sumna? Achamian, *am sărbătorit*.

— Atunci ce zici de acest Război Sfânt? Îți radiază sufletul și la acest gând? La gândul unui nou Război Scolastic?

Inrau ezită, parcă șocat că energia lui de mai devreme se epuizase atât de repede.

— Nimeni nu cunoaște ținta Războiului său Sfânt, spuse el amortit.

Oricât de mult ar fi disprețuit Inrau Mandatul, Achamian știa că gândul distrugerii lui îl îngrozea. *O parte din el este încă alături de noi*.

— Și dacă Maithanet declară într-adevăr război Școlilor, ce-ai să crezi despre el atunci?

— N-o va face, Akka, sînt sigur de asta.

— Dar nu asta te-am întrebat, nu?

Achamian se crispă în sinea sa la cruzimea din tonul lui.

— Dacă Maithanet declară război Școlilor, *atunci ce?*

Inrau își trecu mîinile — pe care Achamian le considerase mereu delicate pentru un bărbat — peste față.

— Nu știu, Akka. Mi-am pus de mii de ori întrebare asta și tot nu știu.

— De ce? Acum ești un Preot Shrial, Inrau, un apostol al Dumnezeuului, așa cum a fost el dezvăluit de Cel din Urmă Profet și de Colt. Nu cere Colțul ca toți vrăjitorii să fie arși?

— Ba da, dar...

— Dar Mandatul e diferit? E o excepție?

— Da. *Este diferit*.

— De ce? Pentru că un bătrîn nesăbuit pe care l-ai iubit cîndva e unul dintre ei?

— Nu ridică vocea, șuieră Inrau, aruncînd priviri speriate spre masa Cavalerilor Shriali. Știi foarte bine de ce, Akka. Pentru că te iubesc ca pe un părinte și ca pe un

prieten, bineînțeles, și pentru că de asemenea... respect misiunea Mandatului.

— Deci dacă Maithanet ar declara război Școlilor, ce-ai crede despre el?

— Aș jeli.

— Să jelești? Nu cred, Inrau. Ai crede că *a greșit*. Oricît de strălucit și de sfînt ar fi Maithanet, ai gândi „N-a văzut ce-am văzut eu!”

Inrau încuviință absent.

— Cele O Mie de Temple, continuă Achamian pe un ton mai blînd, au fost mereu cea mai puternică dintre Marile Facțiuni, dar puterea lor a fost adesea tocită sau chiar frîntă de corupție. Maithanet e primul Shriah în cîteva secole care le revendică rangul. Și acum, în consiliile secrete ale fiecărei Facțiuni, oameni necruțători se întrebă ce va face Maithanet cu puterea asta? Pe cine va învăța el o lecție cu Războiul său Sfînt? Pe fanimi și pe preoții lor Cishaurimi? Sau îi va învăța pe cei condamnați de Colț, Școlile? Niciodată nu a fost Sumna atît de plină de spioni cum e acum. Dau tîrcoale Sfîntelor Pămînturi ca vulturii unui cadavru. Casa Ikurei și Turnurile Stacojii vor încerca să scornească modalități de subjuga planurilor lui Maithanet propriilor lor intenții. Kianinii și Cishaurimii vor fi cu ochii prudenți pe fiecare mișcare de-a sa, temîndu-se că lecția lui e pentru ei. Să minimizeze sau să exploateze, Inrau — cu toții sînt aici cu unul din aceste două scopuri. Doar Mandatul se află în afara acestui cerc meschin.

O veche tactică, făcută eficientă de istetime disperată. Cînd se recruta un spion, trebuia să i se deschidă prin cuvinte un loc sigur, să i se arate că miza nu era trădarea, ci o formă mai avansată, mai dificilă de loialitate. Cadre de referință — dă-le cadre de referință mai mari în care să-și interpreteze faptele trădătoare. Înainte de toate, un spion care recrutează alți spioni trebuia să fie un maestru în a spune povești.

— Știu asta, spuse Inrau, fixîndu-și palma mîinii drepte cu privirea. Chiar știu asta.

— Și dacă există vreun loc, spuse Achamian, unde s-ar putea afla o facțiune ascunsă, acela e *aici*. Toate motivele pe care mi le-ai dat pentru devotamentul tău față de Maithanet sînt motive pentru ca Mandatul trebuie să aibă ochi în cele O Mie de Temple. Dacă Sfatul se află undeva, Inrau, atunci se află *aici*.

Într-un fel, Achamian nu făcuse decît să enunțe un șir de afirmații discutabile, dar povestea pe care o invocase pentru Inrau era limpede, chiar dacă tînărul nu o vedea astfel. Dintre toți Preoții Shriali din Hagerna, doar Inrau putea vedea cadrul mai larg, putea acționa în interese care nu erau provinciale sau auto-amăgiri. Cele O Mie de Temple era un loc bun, dar fără noroc. Trebuia protejat de propria inocență.

— Dar Sfatul, spuse Inrau, fixîndu-l pe Achamian cu o privire îndurerată. Dacă s-au stins *cu adevărat*? Dacă fac degeaba ceea ce îmi ceri, Akka, atunci voi fi damnat.

Aruncă o privire neliniștită peste umăr, de parcă se temea că va fi pedepsit instantaneu.

— Dar întrebarea, Inrau, este dacă încă...

Achamian se opri, împietrit de expresia îngrozită a preotului.

— Ce e?

— M-au văzut.

Înghiți cu greu.

— Cavalerii Shriali din spatele meu... la stînga ta.

Achamian îi văzuse pe Cavaleri intrînd la puțin timp după sosirea sa, dar, după ce se asigurase că nu erau dintre cei Puțini, nu le mai acordase nici un fel de atenție. De ce-ar fi trebuit? Cînd era în astfel de misiuni, a ieși în evidență era de obicei un lucru valoros. Blegii atrăgeau atenția, nu fanfaronii.

Riscă o privire spre bula de lumină de lampă în care ședeau cei trei Cavaleri. Unul din ei, un bărbat îndesat, cu păr lînos, încă își purta zalele, dar ceilalți doi erau înveșmîntați în albul tivit cu auriu al celor O Mie de Temple, la fel ca Inrau, deși veșmintele lor erau un amestec

bizar de uniformă marțială și straie preotești, întâlnit doar la Cavalerii Shriali. Bărbatul în armură schița bucle prin aer cu un os de pui, descriind cu pasiune ceva — o femeie sau poate o bătălie — pentru tovarășii lui de masă. Bărbatul dintre ei, cu un chip pe care se citea indiferența arogantă a castelor de sus, întâlni privirea lui Ahamian și încuviință din cap.

Fără un cuvânt pentru însoțitorii săi, cavalerul se ridică și se îndreptă cu pași mari spre masa lor.

— Unul din ei vine înapoi, spuse Ahamian, turnându-și încă un bol de vin. Teme-te, rămâi calm, fă ce vrei, dar lasă-mă pe mine să vorbesc. Priceput?

O încuviințare cu răsuflarea tăiată.

Cavalerul Shrial trecu grosolan printre mese și clienți, oprindu-se o singură dată pentru a împinge hotărît un căruțaș care se împleticea în drumul lui. Era uscățiv, înalt ca un aristocrat, ras, cu păr scurt, negru ca pana corbului. Albul tunicii sale lucrate cu grijă părea să se scuture de orice umbră, dar, dintr-un motiv sau altul, nu și fața sa. Ajunse la ei, aducînd arome de iasomie și mir. Inrau își ridică privirea.

— Mi s-a părut că te recunosc, spuse Cavalerul Shrial. Inrau, nu-i așa?

— D-da, Lord Sarcellus.

Lord Sarcellus? Numele nu îi era cunoscut lui Ahamian, dar după cît era de zguduit Inrau nu putea fi decît cineva important — prea important ca să se deranjeze în mod obișnuit cu funcționari mărunți de templu. *Un Cavaler-Căpitan...* Ahamian aruncă o privire pe lîngă bustul lui și-i văzu pe ceilalți doi Cavaleri privind. Cel în armură se aplecă într-o parte și murmură ceva care-l făcu pe celălalt să rîdă. *Asta trebuie să fie un fel de glumă. Ceva cu care să-și distreze prietenii.*

— Și acesta cine mai e? întrebă Sarcellus, întorcîndu-se spre Ahamian. Îți face vreun fel de necazuri?

Achamian dădu vinul pe gît și își întoarse furios privirea de la Cavalerul-Căpitan — un bătrîn bețiv care nu suferea întreruperile.

— Băiatul e fiul soră-mii, scrișni el, și-i în rahat pînă la gît.

Apoi, ca și cînd s-ar fi gîndit mai bine, adăugă:

— Domnule.

— Așa să fie, deci? De ce, mă rog?

Bijbiind prin buzunare ca și cum ar fi căutat o monedă pierdută, Achamian scutură din cap cu un dezgust prefăcut, încă refuzînd să-și privească inchizitorul.

— Pentru că-i un nerod, de ce altceva? Poate că poartă tunică albă-cu-auriu, dar tot un idiot fudul rămîne.

— Și cine ești tu să dojenești un Preot Shrial, hmm?

— Ce? Eu să-l pedepsesc pe Inrau? exclamă Achamian, afișînd spaima sarcastică a bețivilor? În ceea ce mă privește, băiatul e o bomboană. Nu fac decît să-i transmit mesajul soră-mii.

— Înțeleg? Și ea cine e, deci?

Achamian ridică din umeri și rînji, regretînd pe moment gura lui cea mare.

— Soră-mea? Soră-mea e o scroafă în călduri.

Sarcellus clipi.

— Hmm. Și atunci tu ce ești?

— Fratele unei scroafe! strigă Achamian, în sfîrșit privindu-l pe bărbat drept în față. Nu-i de mirare că băiatul e în rahat, eh?

Sarcellus zîmbi, dar ochii lui mari, căprui, rămîneau curios de morți. Se întoarse din nou spre Inrau.

— Shriahul cere de la noi sîrguință, tinere apostol, acum mai mult ca niciodată. În curînd va dezvălui ținta Războiului nostru Sfînt. Crezi că a sta la băut cu bufoni — chiar și cei de care ești legat prin sînge — e înțelept în ajunul unui asemenea eveniment?

— Și de *tine* ce să mai zic? bolborosi Achamian, întinzîndu-se după vin. Ia aminte la unchiul tău, băiete. Jigodii umflate și pompoase ca...

Dosul palmei lui Sarcellus îl plesni, trimițându-i capul într-o parte, îi aruncă scaunul pe două picioare șovăitoare, apoi îl trînti pe podeaua de piatră.

Taverna izbucni în strigăte și mugete.

Sarcellus împinse scaunul deoparte cu un șut și, cu aerul obișnuit al unui vînător care examinează niște urme, se lăsă pe vine deasupra lui. Achamian își apără față cu brațe tremurătoare. Cumva, actorul din el reuși să urle:

— Crimă!

O mîină de fier îi strînse ceafa și-l smunci înainte, ridicîndu-i urechea la buzele lui Sarcellus.

— Cît mi-am dorit să fac asta, porcule, șopti bărbatul.

Apoi dispăru. Simțea duritatea podelei care-l zdrobise. Zări o străfulgerare a spatelui său îndepărtîndu-se. Achamian încercă să se ridice. Nenorocitele de picioare! Pe unde erau? Capul îi atîrna pe spate. O lacrimă de lumină albă de lampă strălucind pe alamă atîrnată, luminînd grinzi și tavan, pînze de păianjen și muște mumificate. Apoi Înrau fu în spatele său, gemînd în timp ce-l împingea în picioare, șoptind ceva indescifrabil în timp ce-l ghida spre scaun.

Proptit în scaunul său, îndepărtă cu o fluturare a palmei mîinile protectoare ale lui Înrau.

— Sînt bine, cîrîi. Lasă-mă doar o clipă să-mi trag sufletul.

Achamian trase aer pe nări, își apăsă jumătate de față cu mîna și își trecu degetele încîrligate prin barbă. Înrau se așeză pe scaunul lui și îl privi îngrijorat cum se întinde după vin.

— Ceva m-mai dramatic decît am intenționat, spuse Achamian încercînd fără succes să pară bine dispus.

Cînd mîinile lui șovăitoare vărsară vinul, Înrau se întinse și îi luă cu grijă carafa.

— Akka...

Nenorocitele de mîini! Mereu tremură.

Achamian îl privi cum îi turna un bol de vin. Era calm. Cum de putea băiatul să fie atît de calm?

— Puțin cam dramatic, d-dar eficient... Cu toate acestea, eficient. Și asta e tot ce contează.

Cu degetul mare și arătătorul își șterse lacrimile din ochi. De unde apăruseră? *Din cauză că mă înțepă. Da, înțepătura.*

— L-am jucat cum am vrut, băiete.

Un sforăit care se voia hohot de râs.

— Ai văzut cum am făcut-o?

— Am văzut.

— Bine, zise el, bîndu-și vinul cu înghițituri mari și oftînd. Privește și învață. Privește și învață.

Inrau îi turnă în tăcere încă un bol. Falca și obrazul lui Achamian, mai devreme arzătoare și amorțite, începură să doară.

Fu cuprins de o turbare inexplicabilă.

— Ce furii aș fi putut dezlănțui! scui pă el, destul de jos ca să fie sigur că nu putea fi auzit de alții.

Și dacă se întoarce? Aruncă o privire scurtă spre Sarcellus și ceilalți doi Cavaleri Shriali. Rîdeau de ceva. O glumă sau ceva. Ceva.

— *Ce cuvinte cunosc! Mîrîi. I-aș fi putut fierbe inima în piept!*

Încă un bol dat pe gît cu nesăț, pîrînd ulei încins în măruntaiele lui înghețate.

— Am mai făcut așa ceva.

Am fost eu acela?

— Akka, spuse Inrau. Mi-e teamă.

Achamian nu văzuse niciodată atîția oameni strînși laolaltă. Nici măcar în Visele lui Seswatha.

Marea piață centrală a Hagernei era o junglă de oameni. În depărtare, scîldate în soare, zidurile înclinate ale Junriūmei se înălțau deasupra maselor. Dintre toate structurile din preajmă, doar ele păreau imune la mulțimi. Celelalte clădiri, ridicate în zilele din urmă, mai elegante, ale Imperiului Ceneian, erau copleșite de hățisuri viermuitoare de războinici, neveste, sclavi și negustori. Brațe

atîrînde și fete nedeslușite se aglomerau în balcoanele și colonadele lungi ale complexelor administrative. Grupuri de tineri erau cocotați ca porumbeii pe coarnele și pe spinările celor trei Tauri Agoglieni care dominau de obicei inima pieței. Chiar și largile bulevarde de procesiune care șerpuiau spre negura restului Sumnei erau înțesate de oameni — întîrziați care încă sperau să își facă loc mai aproape, mai aproape de Maithanet și de revelația lui.

În scurt timp Ahamian regretă că își făcuse loc pînă ajunsese atît de aproape de Junriüma. Sudoarea îi înțepa ochii. Din toate părțile membre și trupuri se clătinau peste el. În sfîrșit, Maithanet urma să anunțe ținta Războiului său Sfînt, și credincioșii inundaseră locul așa cum apa inundă o luncă.

Ahamian se trezea periodic antrenat de valuri de mișcare. Îi era imposibil să stea nemișcat. Presiunea din spatele său creștea și se trezea aruncat peste cei din față. Aproape că i se părea că de fapt se mișcă pămîntul sub picioarele lor, smuncit de vreo oaste ascunsă de preoți dornici să-i vadă pe toți sufocați.

La un moment dat blestemă totul: soarele necruțător, cele O Mie de Temple, antebrațul înfîpt între umerii lui, Maithanet. Dar cele mai feroce momente le rezerva blestematei lui de curiozități și lui Nautzera. Se părea că acestea două combinate îl aduseseră în acel punct.

Apoi își dădu seama: *Dacă Maithanet declară război Scolilor...*

Între atîția oameni, care erau șansele de a fi descoperit ca vrăjitor și spion? Deja întîlnise cîțiva care purtau aura amețitoare a Jucărelelor. Era obiceiul celor din castele conducătoare să-și poarte Choreele la vedere la gît. Gloatele erau înțepate de mici puncte care șopteau moarte.

Eu... prima victimă a noului Război Scolastic.

Ironia acestui gînd îl făcu să se strîmbe. Dinaintea ochilor minții îi defilă imagini ale fanaticilor arătîndu-l cu degetul și țipînd „*Hulitorul! Hulitorul!*“, ale trupului său frînt aruncat gloatelor infuriate.

Cum de-am putut fi atît de nerod?

Teama, căldura și duhoarea îi provocară greață. Falca și obrazul îi pulsau din nou. Îi văzuse pe alții — cu tîmplele zăbrelite de vene strălucitoare, cu ochii pe jumătate adormiți de confuzia celor pe punctul de a-și pierde cunoștința — ridicați din mulțime și trecuți pe sub soare de valuri de mîini ridicate. La vederea lor, Achamian împietrise de mirare și de spaimă, deși nu știa de ce.

Privi spre imensitatea Junriümei, Tainița-Colțului, ridicîndu-se în tăcere deasupra mulțimilor. Cete de preoți și alți funcționari se învîrteau pe înălțimi, aplecîndu-se printre creneluri. Văzu o siluetă turnînd ceva ce părea petale albe și galbene dintr-un coș. Fluturară în josul pantelor de granit înainte de a fi suflate spre rîndurile de Cavaleri Shriali care baricadau terenurile de dedesubt. Și templu și fortăreață, Junriüma avea forma monolitică a unei structuri menite pentru a respinge oștiri — cum făcuse de atîtea ori în trecut. Singura concesiune făcută credinței era nișa boltită a porții din față. Flancată de două coloane kyraneene, dimensiunile ei copleșeau orice om care stătea dinaintea ei. Achamian spera că Maithanet se va dovedi o excepție.

În ultimele cîteva zile, mai ales după descurajanta întîlnire cu Cavalerul-Căpitan, noul Shriah săpase o gaură adîncă în gîndurile lui Achamian, gaură pe care trebuia să o umple cu prezența bărbatului.

Merită devoțiunea ta, Inrau? Merită Maithanet viața ta? Cornurile de Chemare, al căror timbru ca un abis fără fund se asemana atît de mult cu al cornurilor srance, răsunară dinapoia lui. Sute de cornuri, răsfrîngîndu-se în marile goluri ale cerului de deasupra. Peste tot în jurul lui Achamian, oamenii începură să strige în extaz, producînd un vuiet care umplu și apoi eclipsă geamătul oceanic al Cornurilor de Chemare. Sunetul lor se stinse și vuietul crescă pînă cînd păru că înseși zidurile Junriümei vor crăpa și se vor prăbuși.

O procesiune de copii chei îmbrăcați în stacojiu curse pe poarta Tainitei, pășind desculți în josul scărilor și teraselor monumentale, fluturînd frunze de palmier. Vuietul scăzu în intensitate destul cît să se facă auzite strigăte peste murmurul curgător al oamenilor. Se auziră fragmente de imnuri, dar acestea șovăiră și se stinseră. Mulțimea devenise o cîmpie nerăbdătoare, liniștindu-se puțin cîte puțin în așteptarea sunetului de pași pe punctul de a călca peste ea. *Noi toți pentru tine, Maithanet. Ce senzație trebuie să fie...* În ciuda a ceea ce îi spusese Inrau, Achamian știa că tînărul, în felul său, îl venera pe acest nou Shriah — o realizare care îi rănise vanitatea. Acum fostul maestru fusese înlocuit. Cum ar fi putut concura cu un om care putea dispune de evenimente ca acesta?

Dar se descurcase cumva. Cumva asigurase Mandatului ochi și urechi în inima celor O Mie de Temple. Oare Inrau fusese convins prin viclenia lui sau prin umilința primită din mîinile lui Sarcellus. Prin milă?

Cîștigase din nou dînd greș?

O imagine a lui Geshrunni îi fulgeră prin minte.

Faptul că `reuşise fără Cînturi îi oblojea rușinea — oarecum. Le-ar fi folosit dacă Inrau ar fi refuzat. Achamian nu-și făcea iluzii. Dacă ar fi dat greș în această misiune, Cvorumul l-ar fi ucis pe Inrau. Pentru oameni ca Nautzera, Inrau era un dezertor și toți dezertorii trebuiau să moară — era cît se poate de simplu. Gnoza, chiar și cele cîteva rudimente pe care le cunoștea Inrau, era mult mai valoroasă ca orice viață de om.

Dar dacă ar fi folosit Cînturile de Subjugare, mai devreme sau mai tîrziu, Luthymeea, Colegiul de călugări și preoți care administrau vasta rețea de spioni a celor O Mie de Temple, ar fi identificat însemnul vrăjitoriei pe Inrau. Nu toți cei Puțini deveneau vrăjitori. Mulți își foloseau „darul“ împotriva Școlilor. Iar Colegiul Luthymeei l-ar fi omorît pe Inrau pentru că purta semnul vrăjitoriei. Mai pierduse agenți din cauza lor și înainte.

În cel mai bun caz, Subjugarea putea cumpăra niște timp — și să-i frîngă inima.

Poate de asta acceptase Inrau să devină spion. Poate că întrezărise dimensiunile capcanei pe care soarta și Achamian i-o întinseseră. Poate se temea nu de ce i s-ar fi putut întîmpla lui dacă ar fi refuzat, ci de ceea ce i s-ar putut întîmpla fostului lui profesor. Achamian ar fi folosit Cînturile, l-ar fi transformat pe Inrau într-o marionetă vrăjitoarească și și-ar fi pierdut mințile.

Preoți drapați în robe tivite cu auriu, purtînd replici din aur ale Colțului, se înșiruiră cîte patru între coloanele kyraneene. Colții luceau în soare. Cîteva strigăte răgușite izbucniră din vuietul jos al mulțimii, devenind într-o clipită nenumărate. Mulțimea se strînse și mai mult în jurul lui Achamian, ca o pereche de palme umede. Spatele îi fu arcuit de opintirea spre înainte a maselor. Marginile cerului începură să alunece. Clipind ca să-și alunge sudoarea din ochi, întinse gîtul după aer mai proaspăt, de parcă undeva, chiar deasupra lui, era o suprafață unde respirația a mii de oameni se sfîrșea și începea cerul. Vocile erau tunete. Își coborî privirea și Junriüma îi umplu ochii. Prin cîmpuri de brațe ridicate, privi apariția siluetei lui Maithanet.

Noul Shriah avea o ținută puternică, la fel de înalt ca orice norsirai, purtînd o robă de un alb imaculat și afișînd o barbă deasă și neagră. Îi făcea pe preoții care îl flancau să pară efeminați. Achamian simți brusc dorința de a-i vedea ochii, dar de la această distanță erau ascunși în umbra sprîncenelor sale.

Maithanet era din sudul îndepărtat, după cum îi spusese Inrau, din Cingulat sau din Nilnamesh, unde influența celor O Mie de Temple era nesigură. Mersese pe jos, un inrithi singuratic prin ținuturile păgîne ale Kianului. Nu doar venise la Sumna, o cucerise. Printre administratorii istoviți ai celor O Mie de Temple, misterioasa lui origine îi fusese un avantaj. Simplul fapt de a fi un funcționar al celor O Mie de Temple însemna a duhni a

corupție. un miros pe care nici o puritate a convingerilor sau măreție a spiritului nu puteau să-l spele vreodată.

Cele O Mie de Temple îl chemaseră pe Maithanet, iar Maithanet venise.

Oare descoperise Sfatul acest gol? Te-a creat pentru a-l umple?

Achamian împietrea doar la gîndul acestui nume, Sfatul. Nenumărate coșmaruri îl îmbibaseră de atîta ură și atîta groază încît devenise o ancoră a ființei sale ca și propriul nume.

Gîndurile îi fură copleșite de reverberațiile umede de respirația mulțimii. Timp de cîteva clipe, aerul se cutremură de strigătele ei. Simți că i se întunecă vederea, o răceală în piept și pe față. Zgomotul mulțimii se subție și se stinse. Auzi ceva incoerent, dar era sigur că era vocea lui *Maithanet*. Alte strigăte tunătoare. Oameni sfortîndu-se să-i atingă imaginea îndepărtată cu degetele. Se clătină în încheștarea umedă a oamenilor care îl înconjurau, simți ceva agitîndu-i-se în fundul gîtului, gustul înțepător al vomei.

Fierbîntelile...

Apoi simți atingerea mîinilor peste tot și fu ridicat de străini la suprafața mulțimii. Palme și degete, atît de multe atingeri și atît de ușoare, le simțea o clipă și apoi dispăreau. Simțea soarele arzîndu-i negrul bărbii, sarea umedă de pe obraji. Prinse străfulgerări de crevase încetoșate de pînză udă, de păr și piele — un pămînt de fețe privindu-i umbra trecînd. Peste cerul din ochii săi pe jumătate închiși, soarele era înnodat cu lacrimi, și auzi o voce, limpede și caldă ca o după-amiază de toamnă.

— Prin sine însăși, fanimia este un afront adus lui Dumnezeu, striga Shriahul. Dar faptul că cei credincioși, inrithii, tolerează această blasfemie este destul pentru a aduce mînia Domului asupra noastră!

Cu trupul întins peste mîini sub soare, Achamian se trezi mișcat pînă la mirare delirantă de sunetul vocii bărbatului. O asemenea voce! Una care era auzită de

pasiuni și de gînduri mai degrabă decît de urechi, cu intonații splendid subliniate pentru a incita, pentru a înfuria.

— Acest popor, acești *kianini*, sînt o rasă obscenă, adepții unui Profet Fals. Un Profet Fals, copiii mei! Colțul ne spune că nu există monstruozitate mai mare decît Falsul Profet. Nici un om nu e atît de ticălos, de nelegiuit, ca cel care își bate joc de vocea Domnului. Și cu toate acestea semnăm tratate cu fanimii, cumpărăm mătase și turcoaz care au trecut prin mîinile lor necurate. Schimbăm aur pe cai și sclavi care au crescut în grajdurile lor corupte. S-au sfîrșit zilele cînd credincioșii se împreunau cu aceste națiuni de tîrfe! S-au sfîrșit zilele cînd credincioșii își potoleau indignarea în schimbul flecurilor din ținuturi păgîne! Nu, copiii mei, acum le vom arăta *turbare*! Vom dezlănțui asupra lor *răzbunarea lui Dumnezeu Însuși*!

Achamian se poticni în mijlocul strigătului tunător al mulțimii, scuturat de palme care ar fi preferat să se strîngă în pumni, de mîini care ar fi preferat să trîntească decît să ridice.

— Nu! Nu vom mai face negoț cu păgînii. Începînd de azi vom *acapara*! În veci nu vor mai fi inrithii nevoiți să facă favoruri unor asemenea obscenități! Vom blestema ceea ce e blestemat! NE! VOM! RĂZBOI!

Și vocea se apropia, de parcă nenumăratele mîini care îl purtau pe Achamian nu puteau decît să-l ducă spre sursa cuvintelor atît de răsunătoare — cuvinte care tăiaseră vâlul de pe viitor cu o promisiune teribilă. Războiul Sfînt.

— *Shimeh*! strigă Maithanet, de parcă în acel nume se afla rădăcină tuturor suferințelor. Orașul Celui din Urmă Profet zace cuprins de palme păgîne. În mîini necurate și hulitoare! Sfîntul pămînt al Shimehului a devenit chiar inima unui rău îngrozitor. *Cishaurimii*! *Cishaurimii* au făcut din Juterum — înălțimile sacre! — o vizină pentru ceremonii de nedescris, un coteț de ritualuri păgîne și nelegiuite! Amoteu, Sfintele Meleaguri ale Celui din Urmă Profet, Shimeh, Sfîntul Oraș al lui Inri Sejenus, și Juterum,

sfîntul loc al Înălțării, toate au devenit casă pentru fărădelegi după alte fărădelegi. Pentru păcate dezgustătoare! Vom revendica aceste nume sfinte! Vom curăța aceste pămînturi sfinte! Vom pune mîna la munca sîngeroasă a războiului! Vom lovi în păgîni cu tăișul săbiilor ascuțite. Îi vom împunge cu vîrfurile sulitelor lungi. Îi vom biciui cu agonia focului sfînt! *Ne vom război și ne vom război pînă cînd SHIMEH VA FI LIBER!*

Masele izbucniră în urlete și, în trecerea lui de coșmar, Achamian se întrebă, cu ciudata luciditate din pragul leșinului, de ce fanimii cînd Școlile erau un cancer în mijlocul lor? De ce să ucidă pe altcineva cînd propriul trup trebuia vindecat? Și de ce să declare un Război Sfînt care nu avea sorti de izbîndă?

O suprafață de piatră imposibil de îndepărtată se apleca spre soare — Junriüma, cetatea Colțului — și oamenii îl coborau peste treptele umbrite. Apă îi fu vărsată pe față, îi curse între buze. Ridicîndu-și capul, văzu un zid de strigăte, fețe îmbujorate și brațe ridicate.

Vor Shimehul... Shimeh. Școlile nu au fost niciodată amenințate.

Fiecare moment era întins de tunetele exaltate ale adunării, dar, dintr-un motiv sau altul, pe acele trepte exista un fel de intimitate. Achamian privi la ceilalți — cei care fuseseră ridicați în mulțime ca și el, tremurînd și uzi learcă de epuizare — dar erau cu toții transfigurați de ceva de pe treptele de deasupra lui. Își ridică privirea, surprins de o cizmă uzată la o palmă de fruntea sa. Privi în nișa mărginită de membre a unui om îngenunchind lîngă genunchiul altuia. Bărbatul plînsese, clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi, apoi îl observă. Șocat, Achamian urmări chipul bărbatului schimbîndu-se, recunoscîndu-l, apoi congestionîndu-se de furie monolitică — un vrăjitor... *aici.*

Proyas.

Era Prințul Nersei Proyas al Conriyei... Un alt elev pe care îl iubise. Patru ani Achamian îl instruisese în artele ne-vrăjitoarești.

Dar înainte ca vreunul din ei să apuce să vorbească, Prințul, încă fixîndu-l cu privirea, fu condus într-o parte și Achamian se trezi privind în fața senină și surprinzător de tînără a lui Maithanet.

Mulțimea bubuia, dar o liniște stranie se lăsase între cei doi.

Fața Shriahului se întunecă, dar ochii îi sclipiră de... de...

Vorbi blînd, ca unui apropiat:

— Cei de felul tău nu sînt bineveniți aici, prietene. *Fugi.*

Și Achamian fugi. Oare un corb ar declara război unui leu? Și în tot timpul cît se luptă să-și facă drum într-o nebunie chinuitoare prin oștirile de inrithii, era transfigurat de un singur gînd: *Îi poate vedea pe cei Puțini.*

Doar cei Puțini îi vedeau pe cei Puțini.

Maithanet îl înșfăcă hotărît pe Proyas de braț, apoi șopti, suficient de tare ca să se facă auzit peste adulația bubuitoare a mulțimii:

— Am multe lucruri de discutat cu tine, Prințul meu.

Cu mintea încă vîjîindu-i din cauza furiei și șocului de a-și fi întîlnit fostul tutore, Proyas șterse lacrimile care îi brăzdau obraji și încuviință amortit.

Maithanet îl pofti să-i urmeze pe Gotian, ilustrul Mare Maestru al Cavalerilor Shriali, care îl conduse adînc în galeriile ca niște morminte ale Junriümei, departe de strălucitoarea Procesiune Shrială. Gotian încercă să-i adreseze cîte complimente prietenești, fără îndoială încercînd să-l atragă într-o conversație, dar Proyas nu putea gîndi decît: *Achamian! Netrebnic impertinent! Cum ai putut comite un asemenea afront?*

Cîți ani trecuseră de cînd își văzuse ultima dată profesorul? Patru? Poate chiar cinci? Tot acest timp petrecut în încercarea de a-și curăța sufletul de influența acestui bărbat. Tot acest timp conducîndu-l spre acest penultim moment, cînd îngenunchease la picioarele Sfintului Părinte, simțindu-i gloria curgînd peste el ca un torent auriu, îi

sărutase genunchiul într-un moment de supunere pură, absolută lui Dumnezeu...

Doar ca să-l vadă pe *Drusas Achamian* tremurînd pe treptele mai jos de el! Un hulitor care nu se căise ghemuindu-se în umbra celui mai glorios suflet care pășise pe pămînt în ultima mie de ani. Maithanet. Marele Shriah care avea să elibereze Shimehul, care va ridica jugul împăraților și al păgînilor de pe credința Celui din Urmă Profet.

Achamian. Te-am iubit cîndva, drag profesor, dar asta! Asta e dincolo de orice îngăduință!

— Pari tulburat, Prințul meu, spuse Gotian într-un tîrziu, conducîndu-l prin încă un coridor.

Fumul unui amestec de lemn parfumat plutea prin spațiile deschise, dăruind punctele de lumină de felinar cu halouri. Undeva un cor repeta imnuri.

— Îmi cer iertare, Lord Gotian, răspunse el. A fost o zi cu totul remarcabilă.

— Într-adevăr, Prințul meu, spuse Marele Maestru cu păr argintiu, un zîmbet înțelept încrețindu-i chipul. Și e pe care să devină și mai remarcabilă.

Înainte că Proyas să apuce să-l întrebe ce voia să spună, holul mărginit de coloane se sfîrși și se deschise spre o încăpere vastă, flancată de coloane colosale... sau ce crezu că era o încăpere, pentru că își dădu repede seama că se află într-o curte. Lumina soarelui curgea prin tavanul îndepărtat, străpungînd întunericul cu raze înclinate și degete întinse de lumină printre coloanele de apus. Proyas clipi și privi peste podeaua de mozaic, scufundată a curții...

Era posibil oare?

Căzu în genunchi.

Colțul.

Un corn de fildeș, imens, răsucit, jumătate în lumină, jumătate în umbră, suspendat de lanțuri care se ridicau spre înălțimi pînă ce se pierdeau în contrastul cerului luminos și al întunericului coloanelor.

Strălucind de uleiuri și ciuruit de inscripții, ca membre tatuatale ale unei Preotese a lui Gierra.

Primele versete ale Zeilor. Primele scripturi. *Aici*, dinaintea ochilor săi!

Aici.

După câteva clipe fără răsuflare, Proyas simți mîna liniștitoare a lui Gotian coborîndu-i pe umăr. Clipind ca să-și alunge lacrimile din ochi, își ridică privirea către Marele Maestru.

— Îți mulțumesc, spuse, cu vocea redusă la o șoaptă de imensitatea a ceea ce-l înconjura. Îți mulțumesc că m-ai adus în acest loc.

Gotian încuviință, apoi îl lăsă cu rugăciunile lui.

Triumfuri și regrete i se învîrteau prin minte: victoria sa asupra tydonnilor în Bătălia de la Paremti, cuvintele pline de ură pe care i le aruncase fratelui său cu o săptămînă înainte ca acesta să moară. Se părea că *aici* năvoadele ascunse erau în sfîrșit trase la suprafață, astfel ca toate aceste evenimente să poată fi adunate pe puntea acestei clipe. Chiar și anii pe care îi petrecuse sub Achamian în copilărie, iritat de disciplina fier, rîzînd la glumele lui blînde, avusese un rol în pregătirea acestui moment. Acum. Dinaintea Colțului.

Mă supun Cuvîntului tău, Doamne. Îmi încredințez sufletul sarcinii cumpline pe care ai așezat-o dinaintea mea. Voi face un templu din cîmpul de luptă.

Sunetul păsărilor zbenguindu-se printre streșinile înalte. Mirosul lemnului de santal limpezit de aerul proaspăt. Dungii de lumină curgătoare. Și Colțul suspendat în umbrele mărețelor coloane kyraneene. Nemișcat. Mut.

— E sfișietor, nu-i așa, spuse o voce puternică dinapoia sa, să vezi Colțul pentru prima dată?

Proyas se întoarse și, deși crezuse multă vreme că e dincolo de adulație, nu se putu abține să îl privească pe bărbat cu ochi adoratori. Maithanet. Noul, incoruptibilul Shriah al celor O Mie de Temple. Bărbatul care va aduce pacea națiunilor Celor Trei Mări oferindu-le un Război Sfînt.

Un nou învățător.

— A fost cu noi de la începuturi, continuă Maithanet, privind cu smerenie la Colt, călăuză, sfătuitor și judecător. Este unicul lucru care ne *este martor* chiar în vreme ce-l privim.

— Da, spuse Proyas. O simt.

— Prețuiește acest sentiment, Proyas. Strânge-l bine la piept și nu uita niciodată. Pentru că în zilele ce vor urma vei fi asediat de mulți care au uitat.

— Sfinția Ta?

Maithanet veni lângă el. Schimbase roba măiestrit lucrată cu fir de aur cu o sutană albă, simplă. Lui Proyas i se părea că fiecare mișcare a sa, fiecare atitudine, transmitea un simț al inevitabilului, de parcă scriptura faptelor sale fusese deja scrisă.

— Mă refer la Războiul Sfânt, Proyas, marele ciocan al Celui din Urmă Profet. Mulți vor încerca să-l pervertească.

— Am auzit deja zvonuri cum că Împăratul...

— Și vor mai fi și altele, spuse Maithanet pe un ton tăios și în același timp întristat. Oameni de-ai Școlilor...

Proyas se simți pedepsit. Numai tatăl său, Regele, îndrăzneala să-l întrerupă, și doar dacă spusese vreo prostie.

— Școlile; Sfinția Ta?

Shriahul își întoarse profilul puternic, bărbos, către el și Proyas fu izbit de albastrul proaspăt al ochilor săi.

— Spune-mi, Nersei Proyas, spuse Maithanet ca și cum ar fi dat un edict. Cine era acel bărbat, acel *vrăjitor*, care a îndrăznit să-mi profaneze prezența?

Capitolul IV

Sumna

A fi ignorant și a fi amăgit sînt două lucruri diferite. A fi ignorant înseamnă a fi sclavul lumii. A fi amăgit înseamnă a fi sclavul unui alt om. Întrebarea va fi mereu de ce, cînd toți oamenii sînt ignoranți și deci deja sclavi, ne înțeapă atît de mult sclavia aceasta din urmă!

—AJENCIS, EPISTEMOLOGIILE

Dar, în ciuda poveștilor despre atrocitățile fanimilor, realitatea este că, păgîni sau nu, kianinii au fost surprinzător de toleranți cu pelerinajele inrithi la Shimeh — înainte de Războiul Sfînt. De ce ar manifesta un popor dedicat distrugerii Colțului o asemenea amabilitate către „idolatri”? Poate că erau parțial motivați de perspectivele negotului, după cum au sugerat alții. Dar motivul de bază se găsește în tradiția lor de popor al deșertului. Cuvîntul kianin pentru loc sfînt este si'ihkhalis, care înseamnă, literal, „mare oază”. Este obiceiul lor strict să nu refuze apă călătorilor, chiar dacă aceștia sînt dușmani.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Sfîntul Război al inrithilor împotriva fanimilor a fost declarat de Maithanet, al 116-lea Shriah al celor O Mie de Temple, în Dimineata Înălțării în 4110 Anul-Colțului. Ziua

fusese absurd de călduroasă, de parcă Dumnezeu însuși binecuvîntase Războiul Sfînt cu o premoniție a verii. Într-adevăr, Cele Trei Mări zumzăiau de zvonuri despre semne și viziuni, toate atestînd sanctitatea sarcinii ce le stătea dinainte inrithilor.

Vorba se împrăstie. În fiecare națiune, preoții din templele Shriale și Cultice rosteau invective împotriva atrocităților fanimilor. Cum, întrebau ei, puteau inrithii să se numească credincioși cînd orașul Celui din Urmă Profet era înrobît? Prin invective și cuvîntări înfierbîntate, pacatele abstracte ale unui popor exotic și îndepărtat erau aduse dinaintea congregațiilor de inrithi și făcute ale lor. A tolera nelegiuirea, li se spunea, însemna a prăsi ticăloșia. Nu creșteau buruieni în grădină dacă aceasta nu era plivită? Iar inrithilor li se părea că fuseseră treziți dintr-o inertie mercantilă, că fuseseră bolnavi de o lene absurdă a spiritului. Cum să sufere Zeii un popor care făcuse tîrfe din inimile sale? Cîtă vreme pînă cînd Zeii aveau să-i abandoneze sau, chiar mai rău, să se întoarcă împotriva lor aprinși de furie?

Pe străzile marilor orașe, vînzătorii schimbau cu clienții zvonuri despre care potentat s-a mai alăturat Colțului. Iar în taverna, veteranii se gîlceveau asupra ipocriziei relative a stăpînilor lor. Chemați în jurul vetrelor, copiii îi ascultau cu ochi mari, absorbiți de evlavie și groază, povestind cum fanimii, popor spurcat și nelegiuit, prădaseră un loc imposibil de încîntător, Shimeh. Se trezeau țipînd în miez de noapte, plîngînd în hohote din cauza Cishaurimilor fără ochi care vedeau prin capete de șerpi. În timpul zilei, în timp ce zburdau pe străzi sau pe cîmpuri, frații mai mici erau siliți să joace rolul păgînilor pentru ca frații mai mari să i poată pedepsi cu bețe pe post de săbii. Și, pe întuneric, totu le spuneau soțiilor ultimele vești despre Războiul Sfînt și vorbeau în șoapte solemne despre gloria sarcinii pe care Shriahul o așezase dinaintea lor. ~~Iar soțiile~~ plîngeau — în tăcere, căci credința în ~~înțeles~~ — știind că în curînd soții lor le vor părăsi.

Shimeh. Bărbații scrișneau din dinți la gândul acestui nume sfânt. Și li se părea că Shimeh trebuie să fie un loc tăcut, un pământ care și-a ținut răsuflarea timp de secole de chinuri, așteptînd ca adepții amoriți ai Celui din Urmă Profet să se trezească din adormirea lor și să îndrepte o străveche și atroce crimă. Vor veni cu săbii și pumnale și vor curăța pămîntul acela. Iar cînd fanimii vor fi morți, vor îngenunchea și vor săruta acel dulce pământ care dăduse naștere Celui din Urmă Profet.

Cele O Mie de Temple emisera edicte care afirmau că cei care aveau să profite de absența oricărui mare lord care se alăturase Colțului vor fi judecați pentru erezie în tribunalele ecleziastice și executați sumar. Astfel, știindu-și asigurate drepturile prin naștere, prinții, conții, marii demnitari și lorzii tuturor națiunilor se declarară Oameni ai Colțului. Războaiele neînsemnate fură uitate. Pămînturile fură ipotecate. Cavalerii vasali fură chemați de nobilii și baronii lor. Servitorii fură aprovizionați cu arme și găzduiți în barăci temporare. Mari flote de corăbii fură contractate pentru călătoria pe mare spre Momemn, unde Shriahul anunțase adunarea Războiului Sfînt.

Maithanet chemase și întregul ținut al Celor Trei Mări răspunsese. Păgînii aveau să fie frînți. Sfîntul Shimeh avea să fie purificat.

Miezul primăverii, 4110 Anul-Colțului, Sumna

Fiica lui Esmenet era mereu undeva în gîndurile sale. Era ciudat cum orice întîmplare, chiar și cea mai neînsemnată, putea să invoce amintirea ei. De data asta fu Achamian și obiceiul lui curios de a miroși fiecare prună înainte de a o prinde cu dinții.

Fiica ei mirosise odată un măr în piață. Era o amintire stearsă, spălăcită, parcă spălată de culoare de oribila ei moarte. O fetiță adorabilă, strălucitoare în umbra trecătorilor, cu păr negru și drept și ochi ca o speranță eternă.

— Mamă, miroase a..., spusese, cu vocea frîntă cînd intuiția nu o ajută, miroase a apă și a flori.

Îi aruncase mamei sale un zîmbet triumfător.

Esmenet ridicase privirea spre vînzătorul acru, care elătinase din cap spre șerpii împlețiți de pe dosul mîinii ei stîngi. Mesajul era clar: *Nu vînd celor ca tine.*

– Ciudat, scumpa mea. Mie îmi miroase a preț piperat.

– Dar, *mamă...*, spusese odorul ei.

Esmenet clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi. Ahamian îi vorbea.

– Mi se pare dificil, îi spuse cu aerul unei confesiuni.

Ar fi trebuit să cumpăr un măr de altundeva.

Ședeau pe taburete joase în odaia ei, lîngă masa ei uzată, înaltă pînă la genunchi. Obloanele erau deschise și aerul răcoros de primăvară părea să amplifice sunetele străzii de dedesubt. Ahamian își aruncase o pătura de lînă peste umeri, dar Esmenet se mulțumea să tremure.

Fusese așa de ciudat la început. În multe dimineți zăcea trează, ascultînd sunetul groaznic al lui Ahamian făcîndu-și nevoile în oala ei. Își îngropa capul sub așternuturi, insistînd să se ducă la un doctor sau la un preot — glumind doar pe jumătate pentru că era într-adevăr *groaznic*. Începuse s-o numească „apocalipsa de dimineată” pentru că ea îi strigase odată, mai mult de exasperare decît de amuzament, „Numai pentru că re trăiești Apocalipsul noapte de noapte, Akka, nu înseamnă că trebuie să-l împărtășești cu mine dimineată.” Ahamian chicotea trist în timp ce se curăța, bolborosind ceva despre meritele băutului strașnic și ale măruntaielor curate. Iar Esmenet găsea și tihnă și veselie la vederea unui vrăjitor stropindu-și fundul cu apă.

Se ridica din pat, deschidea obloanele și ședea pe jumătate goală pe pervaz cum făcea mereu, cînd contemplînd agitația fumegîndă a Sumnei, cînd cercetînd strada de dedesubt după posibili mușterii. Mîncau amîndoi un mic dejun frugal din pîine nedospită, brînză acră și altele la fel, în timp ce vorbeau despre tot felul de lucruri: ultimele zvonuri despre Maithanet, ipocrizia venală a preoților, felul în care căruțașii putea face și un soldat să roșească cu mîjurăturile lor și așa mai departe. Iar lui Esmenet i se

părea că erau fericiți, că într-un fel ciudat locul lor era acolo și atunci.

Cu toate acestea, mai devreme sau mai târziu, cineva o striga din stradă sau unul din clienții ei obișnuiți îi bătea la ușă, și atmosfera devenea amară. Achamian devenea macabru, își înșfăca pelerina și tolba și invariabil pleca să se îmbete prin vreo tavernă jengoasă. De obicei îi pîndea întoarcerea de pe pervaz, un bărbat plinut, trecut de tinerețe, mergînd singur prin nesfîrșita îmbulzeală de oameni, arătînd de parcă pierduse toți banii la jocurile de noroc. Întotdeauna, fără excepție, el o privea deja cînd îl vedea. Încerca ezitant să zîmbească și o prindea un junghi de întristare, uneori atît de puternic încît suspina cu voce tare.

Ce simțea de fapt? Multe lucruri, se părea. Milă pentru el, bineînțeles. Între necunoscuți, Achamian arăta mereu atît de singur, de neînțeles. *Nimeni*, se gîndea ea adesea, *nu îl cunoaște cum îl cunosc eu*. De asemenea, era ușurată că se întorsese — se întorsese la ea, chiar dacă avea destul aur ca să-și cumpere tîrfe mult mai tinere. Era o tristețe egoistă asta. Și rușine. Rușine pentru că știa că o iubea și că de fiecare dată cînd accepta un mușteriu îi frîngea inima.

Dar avea de ales?

Nu urca niciodată în odaia lor decît dacă o vedea pe pervaz. Odată, după ce fusese bătută de un maniac deosebit de obscen care se dăduse drept fierar, se tîrîse pur și simplu sub așternuturi și plînsese pînă adormise. Se trezi înainte de răsărit și se grăbi la fereastră cînd își dădu seama că Achamian nu se întorsese. Rămase acolo ghemuită ore întregi așteptîndu-l, uitîndu-se după el, privind soarele poleind marea cu bronz și apoi străpungînd orașul scufundat în ceturi. Primele roți de olar prinseseră viață cu un hîriit pe stradă învecinată și primele dire de fum de la cuptoare și de la focurile pentru gătit se răsuceau spre cerul albastru. Plîngea încet. Dar chiar și atunci își lăsă un sîn să iasă dintre pături, ca o mamă care alăptează, și dădu voce unui picior lung și palid să atîrne pe cărămida rece

ca cei care priveau în sus să poată zări promisiunea umbrită dintre genunchii ei.

Și în sfârșit, când soarele începea să-i încălzească fața și umărul dezgolit, auzi o bătaie în ușă. Zbură prin cameră și o deschise cu o smuncitură, iar dinaintea ei se găsea vrăjitorul ciufulit. „Akka!“ strigase, cu lacrimi și roindu-i din ochi.

Privi la ea, apoi la patul gol, îi spuse că adormise dinaintea ușii ei. Și în acel moment știuse că îl iubea cu adevărat.

Legătura lor era una stranie, dacă se putea numi legătură. O legătură de proscriși sfințită de jurăminte neros-tite. Un vrăjitor și o tîrfă. Poate că o anume disperare era de așteptat, ca și cum acel straniu cuvînt, „iubire“, devenea cu atît mai profund cu cît persoana era mai disprețuită de ceilalți.

Esmenet își îmbrățișă umerii. Îl studie pe Achamian cu un oftat nerăbdător.

Ce? întrebă fără vlagă. Ce ți se pare dificil, Akka?

Achamian își întoarse privirea rănită și nu spuse nimic.

Cînd aflate ce-i făcuse fierarul fusese ultragiat. O tîrîse la propriu la cîteva fierării, cerîndu-i să-l identifice pe bărbat. Și, deși protestase, susținînd că asemenea atacuri făceau parte din meseria ei, în secret era încîntată și parte din ea spera că el îl va arde pînă nu va rămîne decît o mîină de cenușă. Pentru prima dată, poate, înțelese că Achamian putea face așa ceva și că o mai făcuse în trecut.

Dar nu îl găsiseră niciodată.

Bănuia că Achamian continuase să umble după fierari, cautînd pe cineva care să se potrivească descrierii ei. Și nu se îndoia că Achamian l-ar fi ucis dacă l-ar fi găsit. Continuase să vorbească despre el multă vreme după întimplare, prefăcîndu-se galant cînd de fapt, sau asta era impresia lui Esmenet, o mică parte din el voia să-i ucidă totuși mușterii.

De ce stai aici, Achamian? îl întrebă, cu o ușoară ostilitate în voce.

O privi supărat și întrebare lui era limpede: De ce continui să te culci cu ei, Esmi? De ce insiști să rămii o tîrfă cîtă vreme locuiesc cu tine?

Pentru că mai devreme sau mai tîrziu mă vei părăsi, Akka... Iar bărbații care îmi dau de mîncare își vor fi găsit alte tîrfe.

Dar înainte să-i poată răspunde, se auzi o bătaie timidă în ușa.

— Plec, spuse Achamian, ridicîndu-se.

Fu străbătută de un fulger te teroare.

— Cînd te vei întoarce? întrebă, luptîndu-se să nu pară disperată.

— După, spuse el. După...

Îi oferi pătura, pe care o primi cu mîini înnodate. Încleștase totul cu o ferocitate stranie în ultima vreme, parcă sfidînd lucrurile mici să devină sticlă. Îl privi deschizînd ușa.

— Inrau, spuse Achamian. Ce faci aici?

— Am aflat ceva important, spuse tînarul, cu răsufierea tăiată.

— Intră, intră, spuse Achamian, conducîndu-l pe preot spre scaunul său.

— Mă tem că n-am fost precaut, spuse Inrau, evitînd privirile amîndurora. S-ar putea să fi fost urmărit.

Achamian îl studie o clipă, apoi ridică din umeri.

— Chiar dacă ai fost urmărit, nu contează. Preoții au un gust aparte pentru tîrfe.

— E adevărat, Esmenet? întrebă Inrau cu un zîmbet nervos.

Esmenet știa că prezența ei îl făcea să se simtă nelalocul lui. Și, ca toți bărbații amabili, încercase să o ascundă cu umor silit.

— Seamănă mult cu vrăjitorii în privința asta, spuse ea ironic.

Achamian îi aruncă o privire de indignare prefăcută și Inrau rîse nervos.

— Deci, zi-ne, spuse Achamian, ochii trădându-i zîmbetul. Ce-ai aflat?

O expresie de concentrare copilărească trecu peste chipul lui Inrau. Avea păr întunecat și era zvelt, bine ras, cu ochi mari, căprui, și buze feminine. Avea, se gîndi Esmenet, vulnerabilitatea atrăgătoare a unui tînăr în umbra ciocanelor amare ale lumii. Asemenea bărbați erau la mare preț printre tîrfe, și nu doar pentru că tindeau să plătească și pentru stricăciunile făcute și pentru plăcerea primită. Ofereau o altfel de compensație. Asemenea bărbați puteau fi iubiți fără griji — așa cum mamele își iubeau fiii gingași.

Înțeleg de ce te temi astfel de el, Akka.

Trăgînd aer în piept, Inrau spuse:

Turnurile Stacojii au acceptat să se alătore Războiului Sfînt.

Achamian se încruntă.

— Asta e un *zvon* pe care l-ai auzit?

— Presupun.

Făcu o pauză.

— Dar am aflat de la un Orator al Colegiului Luthymeci. Bănuiesc că Maithanet a făcut oferta cu ceva vreme în urmă. Pentru a-i dovedi seriozitatea, a trimis șase Jucărele la Carythusal — ca un gest de bunăvoință. Avînd în vedere că Luthymeea are mare putere asupra dispensării Chorcilor, Maithanet s-a simțit obligat să le dea o explicație.

— Deci e adevărat?

— E adevărat.

Inrau îl privi cum privește un flămînd care a găsit o monedă la un schimbător de bani. *Cît valorează asta?*

— Excelent. Excelent. Astea sînt într-adevăr vești importante.

Exaltarea lui Inrau era contagioasă, iar Esmenet se trezi că zîmbește o dată cu el.

— Te-ai descurcat bine, Inrau, îi spuse ea.

— Într-adevăr, adăugă Achamian. Turnurile Stacojii, Esmi, sînt cea mai puternică școală din cele Trei Mări. Stăpînitorii Ainonului de Sus de la ultimul Război Scolastic...

Dar prea multe întrebări păsură să-i inunde gîndurile pentru a continua. Achamian avusese mereu tendința de a da explicații pline de sine — știa foarte bine că ea auzise de Turnurile Stacojii. Dar Esmenet îl ierta. Într-un fel, explicațiile lui erau o măsură a dorinței de a o include în viața sa. În atîtea feluri, Achamian era diferit de alți bărbați.

— Șase Jucărele, îi scăpă. Un dar extraordinar! Neprețuit!

De asta îl iubea? Lumea părea atît de mică — atît de sordidă — cînd era singură. Iar cînd el se întorcea era de parcă aducea toate cele Trei Mări în spinare. Ducea o viață afundată, o viață în catacombe de sărăcie și ignoranță. Apoi sosea acest bărbat solid și tandru, un bărbat care arăta mai puțin a spion chiar decît arăta a vrăjitor și, pentru o vreme, acoperișul vieții ei era smuls, iar soarele și lumea curgeau înăuntru.

Te iubesc, Drusas Achamian.

— Jucărele, Esmi! Pentru cele O Mie de Temple sînt chiar Lacrimile lui Dumnezeu. Să dea șase din ele unei Școli de hulitori! Remarcabil.

În timp ce vorbea, își pieptăna barba cu degetele care îi urmăreau iar și iar cele cinci dungi argintii.

Jucărele. Acestea îi aminteau lui Esmenet că, în ciuda faptului că era minunată, lumea lui Achamian era deosebit de mortală. Legea ecleziastică cerea ca prostituatele, ca și adulterele, să fie omorîte cu pietre. Același lucru, reflectă ea, era valabil și pentru vrăjitori, numai că exista o singură piatră care îi putea lovi și nu trebuia să-i atingă decît o singură dată. Din fericire, existau puține Jucărele. Lumea, pe de altă parte, era plină de pietre pentru tîrfe.

— De ce totuși, întrebă înrau, cu vocea oarecum mîhnită acum. De ce ar murdări Maithanet Războiul Sfînt invitînd o Școală?

Cît de greu trebuie să-i fie, se gîndi Esmenet, să fie prins între oameni ca Achamian și Maithanet.

— Pentru că trebuie, răspunse Achamian. Altfel Războiul Sfînt ar fi pierdut. Amintește-ți că în Shimeh sălășluiesc Cishaurimii.

— Dar Choreele sînt la fel de mortale pentru ei ca și pentru vrăjitori.

— Poate... Dar asta nu prea contează într-un asemenea război. Înainte ca Războiul Sfînt să poată ajunge cu Jucărelele la Cishaurimi, trebuie să înfrîngă oștile Kianului. Nu, Maithanet are *nevoie* o Școală.

Un asemenea război! se gîndi Esmenet. În tinerețe, inima îi bătea mai repede ori de cîte ori auzea povești de război. Și chiar și acum, cerea soldaților povești de război în schimbul plăcerii. O clipă, aproape că văzu tumultul, văzu săbiile fulgerînd în lumina focurilor vrăjitoarești.

— Iar *Turnurile Stacojii*, continuă Achamian. Nu există Școală mai potrivită pentru...

— Nu există Școală mai odioasă, protestă Inrau.

Esmenet știa că Mandatul păstra o ură anume pentru Turnurile Stacojii. Nici o altă Școală, îi spusese Achamian, nu invidia mai mult Mandatul pentru că poseda Gnoza.

— Colțul nu face deosebire între abominații, răspunse Achamian. Evident Maithanet a deschis negocierile din motive strategice. Umblă vorba că Împăratul deja face manevre pentru a face din Războiul Sfînt instrumentul său de recucerire. Aliindu-se cu Turnurile Stacojii, Maithanet nu trebuie să depindă de Școala Împăratului, Saikul Imperial. Gîndește-te ce-ar face Casa Ikurei din Războiul lui Sfînt.

Fără un motiv anume, această precizare atrase privirea lui Esmenet spre cei doi talanți de cupru zăcînd pe masa ei, unul pieziș peste celălalt, cu profilele miniaturale ale lui Ikurei Xerius al II-lea, Împăratul Nansurului. Împăratul *et*. Ca toți locuitorii Sumnei, nu se gîndea niciodată la el ca la conducătorul ei, deși avea la fel de mulți mușterii printre soldații lui ca și printre Preoții Shriali. Shriahul

era prea aproape, presupuse. Dar nici Shriahul nu însemna mare lucru pentru ea. *Sînt prea neînsemnată*, se gîndi.

Apoi o întrebare îi trecu prin minte.

— N-ar... începu Esmenet, dar tăcu atunci cînd cei doi bărbați o priviră ciudat. N-ar trebui ca întrebarea să fie de ce au acceptat *Turnurile Stacojii* oferta lui Maithanet? Ce ar putea determina o *Școală* să se alătore unui Război Sfînt? Sînt parteneri ciudați, nu vi se pare? Nu cu mult timp în urmă, Akka, te temei că Războiul Sfînt va fi declarat Școlilor.

Urmă un moment de tăcere. Inrau zîmbi, amuzat parcă de propria-i prostie. Din acea clipă, își dădu seama Esmenet, Inrau avea s-o considere un egal în asemenea probleme. Totuși, Achamian avea să păstreze distanța, să judece toate întrebările. După cum se și cuvenea, probabil, avînd în vedere vocația sa.

— De fapt există mai multe motive, spuse Achamian într-un tîrziu. Înainte de a pleca din Carythusal am aflat că *Turnurile Stacojii* se războiesc — în secret — cu preoții-vrăjitori ai fanimilor, Cishaurimii. Sînt în război de zeci ani amari.

Își mușcă o clipă buzele.

— Dintr-un motiv sau altul, Cishaurimii l-au asasinat pe Sashaoka, care era pe atunci Marele Maestru al *Turnurilor Stacojii*. Acum Eleăzaras — discipolul lui Sasheoka — este Marele Maestru. Se zvonește că era apropiat de Eleăzaras în felul în care se apropie bărbații din Aion...

Inrau spuse:

— Deci *Turnurile Stacojii*...

— Speră să se răzbune, spuse Achamian, completînd gîndul protejatului său, pentru a pune capăt războiului lor secret. Dar asta nu e tot. Nici una din Școli nu înțelege metafizica Cishaurimilor, Psûkhe. Toate, chiar și Școala Mandatului, sînt îngrozite de faptul că nu poate fi văzută ca vrăjitorie.

— De ce te îngrozește așa faptul că nu vezi? întrebă Esmenet.

Era doar una din multele mici întrebări pe care nu îndrăznea să le pună vreodată.

— De ce? repetă Achamian, dintr-o dată foarte serios. Pui asemenea întrebări, Esmenet, pentru că nu ai habar de puterea pe care o mînuim. N-ai nici o idee cît de disproporționată față de cît de plăpînde ne sînt trupurile. Sasheoka a fost ucis exact din cauză că nu a putut distinge faptele Cishaurimilor de faptele lui Dumnezeu.

Esmenet se posomorî. Se întoarse spre Inrau.

— Îți face și ție asta?

— Adică să saboteze întrebarea în loc să răspundă la ea? spuse Inrau, ironic. Tot timpul.

Dar Achamian se întunecă la chip.

— Ascultă. Ascultă-mă cu atenție. Țsta nu e un joc pe care îl jucăm. Oricare din noi — dar mai ales Inrau — poate sfîrși cu capul fiert în sare, tăvălit prin smoală și înfipt dinaintea Tainitei-Colțului. Și miza e mai mare decît propriile noastre vieți. Mult mai mare.

Esmenet tăcu, oarecum șocată de mustrare. Uneori, își dădu ea seama, uita cît de profund era Drusas Achamian. De cîte ori nu-l ținuse în brațe după ce se trezise dintr-unul din visele sale? De cîte ori nu-l auzise bolborosind în limbi stranii în vis? Îi aruncă o privire și îi văzu mînia din ochi înlocuită de durere.

— Nu mă aștept ca vreunul din voi să înțeleagă mizele. Si eu m-am săturat să mă tot aud trîncănind despre Sfat. Dar de data asta ceva e altfel. Știu că te doare gîndul acesta, Inrau, dar Maithanet al tău...

— Nu e Maithanet *al meu*. Nu aparține nimănui și *asta*

Inrau ezită, parcă tulburat de propria-i ardoare — asta îl face demn de devoțiunea mea. Poate că nu înțeleg pe deplin mizele, după cum zici, dar știu mai mult decît majoritatea. Și îmi fac griji, Akka. Chiar îmi fac griji că asta e doar o altă vînătoare de cai verzi pe pereți.

În timp ce Inrau spuse asta, aruncă o privire — involuntar, presupuse Esmenet — la însemnul șerpuitor al

tîrfelor tatuat pe dosul palmei. Își strînse pumnul sub brațele încrucișate.

Apoi, inexplicabil, o lovi adevăratul mister dinapoia acestor evenimente. Se uită la fiecare bărbat pe rînd, cu ochii mari. Inrau privi în jos. Dar Achamian o privi ascuțit.

Știe, se gîndi Esmenet, știe că am un talent la aceste lucruri.

— Ce este, Esmi?

— Spui că Mandatul abia a aflat de războiul secret dintre Turnurile Stacojii și Cishaurimi?

— Da.

Se aplecă înainte, de parcă acestea erau cuvinte ce trebuiau șoptite.

— Dacă Turnurile Stacojii pot păstra un asemenea secret față de Mandat timp de zece ani, Akka, atunci cum se face că *Maithanet*, un om care a devenit doar de curînd Shriah, știe?

— Ce vrei să spui? întrebă Inrau alarmat.

— Nu, spuse Achamian gînditor. Are dreptate. *Maithanet* nu ar fi abordat în nici un caz Turnurile Stacojii decît dacă știa că Școala e în război cu Cishaurimii. Altfel ar fi absurd. Cea mai mîndră dintre Școlile din cele Trei Mări să se alăture unui Război Sfînt? Gîndește-te. *De unde să știe?*

— Poate, încercă Inrau, cele O Mie de Temple au dat pur și simplu peste informație — cum ai făcut și tu mai devreme.

— Poate, repetă Achamian. Dar e puțin probabil. Aceasta cere să-l studiem mai îndeaproape, cel puțin.

Esmenet se înfioră din nou, dar de această dată de bucurie. *Lumea se învîrte în jurul acestui fel de oameni și eu tocmai m-am alăturat lor.* Aerul, se gîndi, mirosea a apă și a flori.

Inrau o privi o clipă pe Esmenet înainte de a-și întoarce ochii rugători spre mentorul său.

— Nu pot face ce-mi ceri... Nu pot.

-- Trebuie să te apropii mai mult de Maithanet, Inrau. Shriahul tău este mult prea viclean.

— Ce? spuse tânărul preot cu un sarcasm moale. Prea viclean să fie un credincios?

- Deloc, prietene. Prea viclean pentru a fi ceea ce pare.

Primăvară târzie, 4110 Anul-Colțului, Sumna

Ploua. Dacă un oraș era vechi, cu adevărat vechi, rigolele și bălțile sclipeau întotdeauna în negru, îmbibate de grohotișul vremii. Sumna era străvechi, apele sale erau ca smoala.

Cuprinzându-se cu brațele, Paro Inrau cercetă curtea întunecată. Era singur. De peste tot auzea sunetul apei: susurul potolit al ploii, gîlgîitul streșinilor și plesnetul rigolelor. Prin ploaie auzea tînguirea imploratorilor. Arcuite în forme ale durerii și jelei, cîntecele lor alunecau peste piatra udă și îi învăluiau gîndurile în note prelungi. Immuri ale suferinței. Două voci: una înaltă și rugătoare, întrebînd de ce trebuie să suferim, mereu de ce, cealaltă joasă, plină de grandoarea visătoare a celor O Mie de Temple și purtînd gravitatea adevărului — că Oamenii erau uniți prin suferință și ruină, că lacrimile erau singura apă sfîntă.

Viața mea, se gîndi. Viața mea.

Inrau își coborî privirea în pămînt, încercă să-și alunge plînsul cu o grimasă. Numai de-ar fi putut să uite. Numai de-ar...

Shriahul. Dar cum se putea una ca asta?

Atît de singur. Împrejurul lui, clădirea ceneiană din piatră se înălța în vasta întunecime a Hagernei. Alunecă într-o poziție ghemuită și se sprijini de piatra udă. O frică atît de cuprinzătoare nu oferea portită de scăpare. Nu putea decît să se strîngă în sinea lui, să încerce să plîngă pînă devenea nimic.

Achamian, iubit profesor... Ce mi-ai făcut?

Cînd Inrau se gîndea la anii petrecuți în Atyersus, studiind sub privirea atentă a lui Drusas Achamian, își

amintea de acele timpuri cînd ieșea cu tatăl și cu unchiul lui să arunce plasele departe de țărmul Nroni, acele timpuri cînd cerul se întunecase și tatăl său, trăgînd peștii argintii din mare, refuzase să se întoarcă în sat.

— Ia uite la prada asta! striga el cu ochii turbați de un noroc disperat. Momas ne privilegiază, băieți! Dumnezeu ne privilegiază!

Inrau își amintea de acele timpuri periculoase nu pentru că Achamian ar fi semănat cu tatăl său — nu, tatăl său fusese puternic, cu picioarele îndoite pe punte, cu spiritul neîmblînzit dinaintea mării întunecate — ci pentru că, la fel ca și peștii, bogățiile pe care le trăsese din sînul vrăjitoriei fuseseră obținute sub amenințarea pierzaniei. Lui Inrau, Atyersus i se păruse o furtună sălbatică înghețată în coloane înalte și draperii negre de piatră, iar Achamian i se păruse că seamănă cu unchiul său, supus urgiei tatălui său și totuși străduindu-se din răspuțeri să prindă destul pește pentru a-și salva și fratele și pe fiul acestuia. Își datora viața lui Drusas Achamian — Inrau era sigur de asta. Învățații Mandatului nu se mai întorceau la țărm și îi ucideau pe cei care își abandonau plasele pentru a face așa ceva.

Cum plăteau oamenii asemenea datorii? Cînd datorau bani, pur și simplu înapoiau cît datorau plus dobînda. Ceea ce era dat era același lucru cu ceea ce era înapoiat. Dar era schimbul la fel de simplu cînd un om își datora viața altuia? Îi datora Inrau lui Achamian o ultimă călătorie pe mările furtunoase ale Mandatului pentru că îl adusese la țărm? Părea greșit să-l plătească pe Achamian cu aceeași monedă, de parcă fostul lui profesor anulasese pur și simplu darul în loc să ceară un dar în schimb.

Inrau făcuse multe schimburi în viață. Părăsind Mandatul pentru cele O Mie de Temple, schimbase suferința lui Seswatha cu frumusețea tragică a lui Inri Sejenus, groaza Sfatului cu ura Cishaurimilor și condescendența respingere a credinței cu pioasa condamnare a vrăjitoriei.

Și se întrebasese, în acele prime zile, ce anume câștigase prin acest schimb de vocații.

Totul. Câștigase totul. Credința în locul cunoașterii, înțelepciune în locul vicleniei, suflet în locul rațiunii — nu existau balanțe pentru asemenea lucruri, doar oameni și inclinațiile lor multicolore. Inrau fusese născut pentru cele () Mie de Temple și, permițându-i să părăsească Mandatul, Achamian îi oferise totul. Și din această cauză, recunoștința pe care Inrau i-o purta fostului său profesor era dincolo de cuvinte. *Orice preț*, se gîndea în timp ce hoinărea prin Hagerna, îmbătat de ușurare și fericire. *Orice preț*.

Și acum furtuna venise. Se simțea neînsemnat, ca un băiat abandonat pe o mare întunecată și agitată.

Te rog! Lasă-mă să uit!

() clipă crezu că aude ecoul unor cizme pășind pe una din alei, dar apoi sunară Cornurile de Chemare — imposibil de adînci, ca spuma oceanului lovindu-se de un zid de piatră. Se grăbi prin curte către porțile imense ale templului, adăpostindu-se de ploaia torențială sub pelerină. Porțile Irreümei se deschiseră scrișnind, aruncînd o fișie largă de lumină peste pietrele de rîu sfîrînd în ploaie. Atent să evite privirile curioase, trecu cu capul băgat între umeri printre mulțimea de preoți și de călugări care începură deodată să iasă în șiruri din templu. Urcă în pas alergător scarile largi, dintre șerpii de bronz care împodobeau intrarea.

Păzitorii intrării se încruntară cînd intră. La început se făcu mic, dar apoi își dădu seama că le cărase apă și nisip pe podele. Îi ignoră. Dinaintea lui, două rînduri de coloane formau un interval larg, slab luminat de vase de carbuni suspendate. Coloanele se ridicau pentru a sprijini lucarna, partea de mijloc a acoperișului, prea înaltă pentru a putea fi atinsă de lumină. De-o parte și de alta a intervalului lucarnei se găseau alte două rînduri de coloane mai mici, flancînd micile capele ale diferitelor zeități Cultice. Totul părea să se întindă, să se întindă.

Atinse absent calcarul cu mîna. Rece. Nepăsător. Nici un semn al mării greutăți pe care o purta. Acesta era puterea lucrurilor neînsuflețite. *Dă-mi această putere, Zeiță. Fă-mă asemenea unei coloane.*

Inrau înconjură o coloană și pași în umbra capelei ei, simțindu-se alinat de piatra ei rece. *Onkis... preaiubito.*

„*Dumnezeu are o mie de fețe*“, spusese Sejenus, „*dar oamenii au o singură inimă.*“ Fiecare mare religie era un labirint de nenumărate mici grote, locuri pe jumătate secrete unde abstracțiunile se pierdeau și unde obiectele venerației deveneau destul de neînsemnate pentru a alina neliniști de zi cu zi, destul de familiare ca să plîngi nestăpînit din cauza lucrurilor mărunte. Intrau își găsise grota în sanctuarul lui Onkis, Cea-care-Cîntă-în-Întuneric, Aspectul care se afla în inimile tuturor oamenilor, îndemnîndu-i să ia mai mult decît puteau duce.

Îngenunche. Suspinele îl scuturară.

De-ar fi putut să uite... să uite ce-l învățase Mandatul. Dacă ar fi reușit să facă asta, atunci această ultimă revelație sfișietoare ar fi fost fără sens pentru el. De n-ar fi venit Achamian. Prețul era prea mare.

Onkis. I-ar fi iertat ea întoarcerea la Mandat?

Idolul era lucrat în marmură albă, cu ochi închiși, scufundați ca ai morților. La prima vedere părea să fie capul tăiat al unei femei, frumoasă, dar ușor comună, înfipt într-un băț. La o a doua privire, totuși, bățul se dovedea a fi un copac în miniatură, ca cei cultivați de străvechii Norsirai, doar că lucrat în bronz. Ramuri împungeau prin buzele ei desfăcute și i se întindeau pe toată fața — natura renăscută de pe buze omenești. Alte ramuri se întindeau în spate, prin părul ei înghețat. Imaginea ei stîrnea mereu ceva în el și de aceea se întorcea mereu la ea: ea *era* ceea ce stîrnea, locul întunecat unde rafalele gîndurilor sale se dezlănțuiau. Ea venea dinaintea lui.

Tresări la auzul unor voci venind dinspre poarta templului. *Păzitorii porților. Ei trebuie să fie.* Apoi bîjbîi prin pelerină și scoase o mică tolbă cu mîncare: caise uscate,

curmale, migdale și niște pește sărat. Se apropie suficient ca ea să-i simtă căldura răsuflării și, cu mâini tremurînde, depuse mîncare într-o mică adîncitură săpată în pedestalul ei. Orice mîncare avea esența ei, duhul ei — ceea ce hulitorii numeau onta. Totul arunca o umbră pe Exterior, unde se mușcau Zeii. Cu mâini tremurînde, scoase lista scurtă a strămoșilor și șopti numele, oprindu-se pentru a-și implora stră străbunicul să intervină de partea sa.

Putere, murmură. Te rog, putere...

Micul sul căzu pe podea cu un clinchet. Tăcerea era totală, apăsătoare. Îl durea inima, atît de mare era miza. Acestea erau evenimentele care făceau lumea să se învîrtă. Destul pentru o Zeiță.

Te rog... Vorbește-mi.

Nimic.

Lacrimi îi șiroiră pe chip. Își ridică brațele, le ținu deschise pînă începură să-i ardă umerii.

Orice! strigă.

Fugi, îi șopteau gîndurile. *Fugi*.

Era atît de laș! Cum de putea fi așa de laș? Ceva dinapoi lui. Bătăi de aripi! Ca fluturarea stofei printre coloane falnice.

Își întoarse privirea spre tavanul întunecat, căutînd cu urechile. Încă un murmur. Undeva sus în lucarnă. Pielea îl furnica.

Tu ești?

Nu.

Mereu îndoială. De ce se îndoia mereu? Ridicîndu-se în picioare, ieși în grabă din capelă. Poarta templului fusese închisă și păzitorii nu se vedeau nicăieri. În cîteva clipe găsi scara îngustă care urca prin perete spre balcoanele lucarnei. La jumătatea scărilor întunericul deveni de nepătruns. Se opri o clipă și răsuflă adînc. Aerul mirosea a praf.

Îndoiala, mereu atît de puternică în sufletul lui, era alungată. *Tu ești!*

Capul îi vijîia de extaz cînd ajunse în sfîrșit la capătul scărilor. Ușa balconului era întredeschisă. Prin deschidere se cernea lumină cenușie. În sfîrșit — după ce-i oferise toată iubirea lui, tot timpul lui — Onkis avea să-i cînte lui, în loc să cînte prin el. Păși cu grijă pe balcon. Își linse buzele, stomacul îi tresălta.

Auzea vuietul ploii prin piatră. Capitoliile coloanelor fură primele lucruri pe care le distinse în întuneric, apoi tavanul deslușindu-se puțin deasupra lor. Părea nenatural ca atîta greutate să fie suspendată atît de sus. Trunchiurile coloanelor se luminau pe măsură ce se pierdeau din vedere. Lumina de dedesubt era îndepărtată și difuză, catifelată ca marginile roase ale pietrei.

Balustrada balconului purta o aură de ameteală, așa încît își ținu spatele lipit de zid. Zidăria părea fragilă, cu străvechi crăpături în întuneric. Frescele murale se cojiseră. Tavanul era încrustat cu sute de cuiburi din lut de viespi și îi amintea de chilele năpădite de crustacee ale corăbiilor de război trase pe nisipul plajei.

— Unde ești? șopti.

Apoi o văzu, iar groaza îl sugrumă.

La mică distanță, cocotată pe balustradă, privindu-l cu ochi albaștri lucioși. Avea corp de cioară, dar capul îi era micuț, chel și uman — cam de mărimea unui pumn de copil. Zîmbi, întinzînd buzele micuțe peste dințișori perfecți.

Dulce-Sjenus-oh-Dumnezeule-nu-se-poate-nu-se-poate!

O parodie a surprizei trecu peste fața miniaturală.

— Știi ce sînt, spuse cu o voce subțire. Cum?

Nu-se-poate-nu-se-poate-să-fie-Sfatul-aici-nu-nu-nu!

— Pentru că, răspunse o altă voce, a fost cîndva unul din studenții lui Achamian.

Cel care vorbise fusese ascuns în umbre în josul lucrării. Acum pășea în lumina tulbure.

Cutias Sarcellus zîmbi drept salut.

— Nu-i așa. Inrau?

Un Cavalier-Căpitan însoțindu-se cu o Sinteză de-a Sfatului?

Akka-akka-salvează-mă!

Teroare de coșmar și neîncredere, tăindu-i respirația, panicându-i mintea. Inrau se clătină înapoi. Podeaua se învîrte. Sunetul fierului scrișnind pe piatră din spatele său îl făcu să strige. Se întoarse pe călcîie și văzu un alt Cavaler Shrial venind cu pași mari din întuneric. Și pe acesta îl cunoștea: Mujonish, care îl însoțise la adunarea zeciuiei în trecut. Bărbatul se apropie, precaut, cu brațele larg deschise de parcă avea de a face cu un taur periculos.

Ce se petrece? *Onkis?*

- După cum vezi, spuse Sinteza cu corp de cioară, nu am unde să fugi.

- Cine? reuși Inrau să gîfîie.

Acum vedea însemnul vrăjitoriei, cicatricea Cînturilor folosite pentru a lega sufletul cuiva de acest recipient monstruos dinaintea lui. Cum de o ratase?

- Știe că forma asta nu e decît un înveliș, îi spuse Sinteza lui Sarcellus, dar nu văd Chigra în el.

Ochii cît mazărea — mici mărgele de sticlă de albastrul cerului — se întoarseră spre Inrau.

- Hmmm, băiete? Nu visezi Visul ca ceilalți, nu? Altfel nu ai fi recunoscut. Chigra mă recunosc mereu.

Onkis. Tîrfa de zeiță trădătoare!

Fu înșfăcat de groază și de o certitudine imposibilă. O revelație. Cuvintele rugăciunilor deveniseră un voal. Dedesubt simțea alte cuvinte, cuvinte ale puterii.

- Ce vrei? întrebă Inrau cu voce mai stăpînită de această dată. Ce faci aici?

Nu-i păsa deloc de răspuns, îl interesa să cîștige timp.

Te-rog-amintește-ți-te-rog-amintește-ți...

- Să fac? Păi, ceea ce face neamul nostru mereu: ne supraveghem miza în aceste treburi.

Își strînse buzele peste dinții micuți, dar cu acreală, parcă scîrbită de gustul lor.

— La fel, presupun, cu ceea ce faci tu în odăile Shriahului, hmm?

Respirația devenise dureroasă. Nu putea vorbi.

*Da-da-da-asta-e-asta-e-dar-ce-urmează-ce-urmează?
Ce-vine-pe-urmă?*

— Tt̃t̃, tt̃t̃, spuse Sarcellus, trăgîndu-se mai aproape. Mă tem că este în parte vina mea, Bătrîne Tată. Acum cîteva săptămîni i-am cerut tînărului apostol să fie sîrguincios.

— Deci *este* vina ta, spuse Sinteza cu o încruntare miniaturală prefăcută.

Țăcăni cîteva pași pe balustradă spre Inrau, urmărindu-i retragerea.

— Fără o direcție dată, și-a pus toată ardoare în *vocația* greșită. Îl spionează pe Dumnezeu în loc să I se roage.

Un mic sforăit, ca un strănut de pisică.

— Ah, vezi, Inrau? Nu ai absolut nici un motiv să te temi. Răspunderea e a Cavalerului-Căpitan.

Inrau îl simți pe Mujonish ivindu-se dinapoia lui. Rugăciunea îi înșfăcă limba. Blasfemia i se rostogoli de pe buze.

Răsucindu-se cu rapiditate vrăjitoarească, lovi cu două degete în zalele lui Mujonish, îi frînse sternul, apoi îi apucă inima. Își eliberă mîna cu o smuncitură, trăgînd o funie de sînge lucitor prin aer. Alte cuvinte imposibile. Sîngele izbucni în flăcări incandescente, îi urmări alunecarea mîinii spre Sinteză. Chirăind, creatura se aruncă în gol de pe balustradă. Mărgele orbitoare de sînge trosniră în piatra goală.

S-ar fi întors către Sarcellus, dar încremeni la vederea lui Mujonish. Cavalerul Shrial se prăbușise în genunchi, ștergîndu-și mîinile însîngerate de pelerină. Apoi, ca și cum s-ar fi vărsat dintr-o beșică, fața i se desfăcu pur și simple, căzînd în afară, *descleștîndu-se...*

Fără însemn. Fără cea mai slabă șoaptă de vrăjitorie.

Dar cum?

Ceva îl lovi cu putere în cap și căzu. Se luptă. O lovitură în stomac îl trimise de-a dura. Zări forma nelămurită a lui Sarcellus dansînd deasupra lui. Gîfii alte cuvinte — cuvinte de apărare. Paveze fantomatice săltară deasupra lui...

Dar erau inutile. Întinzînd brațul prin scuturile luminescente de parcă erau din fum, Cavalerul-Căpitan îl apucă de gît și-l săltă în aer. Cu cealaltă mînă ridică o Choree și o trecu ușor peste obrazul lui Inrau.

Agonie arzătoare. Pardoseala de piatră îl lovi pe Inrau drept în față. Își încheștă mîna pe obrazul îndurerat. Pielea se sfărîmă sub degetele sale, transformată în sare de atingerea Choreei. Carnea expusă îl ardea. Țipă din nou.

– Te va *potoli!* auzi strigătul Sintezei.

Niciodată.

Aruncînd o privire feroce creaturii monstruoase, Inrau își reluă cîntecul blasfemator. Văzu soarele strălucind prin ferestrele chipului său. Prea tîrziu.

Lumina ca o mie de cange țîșni din gura Sintezei. Pavezele lui Inrau crăpară și se fărîmițară într-un murmur orbitor. Apoi cîntecul îi fu înăbușit pe buze. Aerul îl sugruma, dens ca apa. Se înălță plutind de pe podeaua lucarnei. Șiroaie de bule argintii îi erau trase de pe buzele căscate pînă a se sparge de tavan. Greutatea unui ocean îl zdrobi cu un pumn înmiresmat.

La început stătu liniștit. Privi Sinteza aterizînd pe umărul Cavalerului și întorcîndu-și spre el ochii mititei ca niște nasturi albaștri. Îi admiră negrul penelor, injectate cu urme lucioase de purpuriu. Se gîndi la Achamian, neajutorat, necunoscînd primejdia.

Oh, Akka, e mai rău decît ai îndrăznit să-ți închipui.

Dar nu era nimic de făcut.

În timp ce gîtul continua să i se strîngă, gîndurile lui Inrau se întoarseră spre Zeiță, spre trădările ei și ale lui. Dar inima îi urca din ce în ce mai multă presiune în craniu pînă cînd buzele i se răsuciră și se deschiseră. Apoi se prăbuși într-o stare de nebunie frenetică, gîndurile sale idioate fiind sigure că undeva trebuie să existe o suprafață de străpuns, o deschidere spre aer. Un reflex brut, irezistibil, îi deschise plămîinii. Convulsii sufocante, apa ca o sosetă în gît, smuncindu-se într-o ceață de mărgele albe...

Apoi pardoseala dură, tușind, arzînd, înecîndu-se cu aer.

Sarcellus îl tîrî în genunchi de păr, îi smunci capul spre pata încetoșată a Sintezei. Inrau vomă, scuipă mai mult foc din plămîni.

— Sînt un Vechi Nume, spuse chipul micuț. Chiar și în această coajă ți-aș putea arăta Agoniile, neghiob al Mandatului.

— D-d... Inrau înghiți. *De ce?*

Din nou zîmbetul mititel.

— Venerezi suferința. *De ce crezi?*

Fu cuprins de o furie monumentală. Creatura nu înțelegea! Nu *înțelegea!* Cu un muget înecat, se întinse în față, smulgîndu-și părul din cap. Sinteza păru să pîlpîie din calea lui, dar nu moartea ei o dorea. *Orice preț, bătrîne profesor.* Balustrada de piatră se lovi de coapsele lui, se rupse ca surcelele. Plutea din nou, dar era atît de diferit — aerul îi biciuia fața, îi scâlda trupul. Cu o singură mînă întinsă, Paro Inrau urmă o coloană spre pămînt.

Partea a II-a

Împăratul

Capitolul V

Momemn

Diferența dintre un împărat puternic și unul slab este pur și simplu că primul își face din lume arenă, în timp ce ultimul își face din ea harem.

—CASIDAS, ANALELE CENEIULUI

Ceea ce n-au înțeles niciodată Oamenii Colțului era că Nansurul și Kianul erau vechi dușmani. Când două popoare civilizate se războiesc secole întregi, un număr de interese comune se vor ivi în sînul marelui lor antagonism. Dușmanii ancestrali împărtășesc multe lucruri: respect reciproc, o istorie comună, triumfuri în stări de pat și o abundență de armistiții nerostite. Oamenii Colțului erau intruși, o inundație imper-tinentă care amenința să rupă canalele păstrate cu grijă ale unui dușman cu mult mai vechi.

—DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI
RĂZBOI SFÎNT

Începutul verii, 4110 Anul-Colțului, Momemn

Proiectată pentru a captura lumina asfințitului, Sala Imperială de Audiențe nu avea ziduri dinapoia podiumului maltat al Împăratului. Lumina soarelui curgea spre interiorul boltit, lucind pe coloanele din marmură ale sălii și poleind covoarele suspendate între ele. Briza ciufulea fumul

cădelnițelor înșiruite împrejurul podiumului, amestecînd mirosul uleiurilor parfumate cu cel al cerului și al mării.

— Vreo veste de la nepotul meu? își întrebă Ikurei Xerius al III-lea Primul Sfătuitor. Vreo veste de la Conphas?

— Nu, Zeu-al-Oamenilor, răspunse bătrînul. Dar totul e bine. Sînt sigur de asta.

Xerius strînse din buze, făcînd tot posibilul să pară senin.

— Poți începe, Skeaös.

Cu un foșnet al robei sale din mătase, Sfetnicul uscățiv se întoarse către funcționarii adunați în jurul podiumului. De cînd se știa, Xerius fusese mereu înconjurat de oșteni, ambasadori, sclavi, spioni și astrologi... De cînd se știa fusese centrul agitatei sale turme, cuiul de care atîrna mantia zdrențuită a Imperiului. Acum, fu dintr-o dată izbit de faptul că nu privise niciodată în ochii nici unuia din ei — nici măcar o dată. Celor cărora nu le curgea Sînge Imperial prin vene le era interzis să înfrunte privirea Împăratului. Gîndul îl îngrozi.

Nu cunosc pe nici unul din acești oameni în afara lui Skeaös. Primul Sfetnic li se adresă.

— Aceasta va fi diferită de oricare audiență la care ați participat vreodată. După cum știți deja, cel mai mare dintre lorzii inrithi a sosit deja. Noi sîntem poarta prin care egalii săi trebuie să treacă înainte de a se alătura Războiului Sfînt. Nu le putem opri sau taxa trecerea, dar îi putem influența, să-i facem să înțeleagă că interesele noastre coincid cu ceea ce este drept și adevărat. În timp ce audiența se va desfășura, păstrați tăcerea. Nu vă foiți. Nu vă mișcați. Afișați o expresie de compasiune gravă. Dacă neghiobul semnează Înscrișul, atunci și doar atunci ne vom lipsi de protocol. Vă puteți amesteca cu anturajul său, să gustați din mîncărurile și băuturile pe care le vor oferi sclavii săi. Dar drămuiți-vă cuvintele. Nu destăinuiți nimic. *Nimic.* Puteți crede că vă aflați în afara cercului acestor evenimente, dar nu este așa. Voi *sînteți* cercul. Fiți siguri, prieteni, că însuși Imperiul e în balanță.

Primul Sfetnic privi către Xerius care încuviință din cap.

- A sosit vremea, strigă Skeaös, făcînd un gest către partea îndepărtată a Sălii Imperiale de Audiențe.

Ușile mari din piatră, relicve kyraneene recuperate din ruinele Mehtsoncului, se deschiseră cu încetineală maiestuoasă.

- Eminența sa, strigă o voce, Lordul Nersei Calmemunis, Mare Demnitar al Kanampureei.

Simțind că respiră curios de greu, Xerius își privi Ușierii Imperiali conducînd anturajul conriyan în josul sălii. În ciuda hotărîrii sale de mai devreme de a rămîne nemișcat era convins că bărbații care semănau cu niște statui afișau înțelepciune — se trezi trăgînd de ciucurii kiltului său de în. Promise nenumărați solicitanți în cei patruzeci sau cinci de ani ai săi, ambasadori de război și de pace din toate colțurile celor Trei Mări, dar, după cum spusese Skeaös, nu ținuse niciodată o asemenea audiență.

Imperiul însuși...

Trecuseră luni de cînd Maithanet declarase Război Sfînt împotriva păgînilor din Kian. Ca naphta, chemările acelui diavol aprînseseră inimile oamenilor din fiecare națiune inrithi — pioși, însetați de sînge și lacomi, fără deosebire. Chiar în acel moment dumbrăvile și viile din afara zidurilor Momemnului adăposteau mii dintre acești așa numiți Oameni ai Colțului. Dar pînă la sosirea lui Calmemunis, fuseseră doar o gloată: meșteșugari din castele de jos, cersetori, preoți Cultici ne-ereditari și chiar, după cum i se spusese lui Xerius, o bandă de leproși — oameni fără altă speranță decît promisiunea lui Maithanet și înțelegînd prea puțin groaznica sarcină pe care Shriahul lor o așezase dinaintea lor. Asemenea oameni nu meritau un scuipat de Împărat, darămite interesul lui.

Dar Nersei Calmemunis era cu totul altceva. Dintre toți marii nobili inrithi despre care se zvonise că-și ipotecaseră drepturile din naștere pentru Războiul Sfînt, el era cel dintîi care ajungea la țărmlul Imperiului. Sosirea sa stîrnise mare zarvă în Momemn. Plăcuțe din lut binecuvîntate fuseseră

înşirate pe străzi. Focurile-altar ale Cmiralului arseseră o procesiune nesfârşită de jertfe donate în numele său. Cu toţii înţelegeau că bărbaţi precum Calmemunis, împreună cu baronii şi cavalerii supuşi, vor fi corabia şi cîrma acestui război.

Dar cine îi va fi conducător?

Eu.

Cuprins pentru o clipă de panică, Xerius îşi ridică privirea de la conriyeni la fluturările aripilor de deasupra. Ca întotdeauna, sub bolta umbrită se roteau şi se zbenguiau vrăbii. Ca întotdeauna, îl calmau. O clipă se întrebă ce însemna un împărat pentru vrăbii. Doar un alt om?

Se îndoia.

Cînd îşi coborî privirea, conriyenii îngenuncheau pe podeaua de sub el. Cîţiva dintre ei, observă Xerius cu dezgust, aveau mici petale de flori în păr şi în buclele unse cu ulei ale bărbilor — însemne ale veneraţiei Momemnului. Se ridicară la unison, unii clipind, alţii ferindu-şi ochii de soare cu palmele.

Pentru ei sînt întuneric încadrat de soare şi cer.

— Este mereu o bucurie să primim, spuse el cu voce surprinzător de hotărîtă, vizita unui văr al rasei noastre de dincolo de mare. Cum merg lucrurile, Lord Calmemunis?

Marele Demnitar al Kanampureei se desprinsese de anturajul său şi se opri sub treptele monumentale, alegînd nechibzuit umbra lungă a lui Xerius pentru a feri lumina. Înalt, cu umeri laţi, bărbatul era o persoană impozantă. Gura mică strînsă în barbă trimitea cu gîndul la vreun defect din naştere, dar fineţurile albastre cu trandafiriu pe care le purta meritau chiar şi invidia unui împărat. Poate că înfăţişarea conriyenilor părea grosolană din cauza bărbilor, mai ales în mijlocul elegantelor chipuri rase de la Curtea Imperială a Nansurului, dar veşmintele le erau impecabile.

— Bine. Cum merge războiul, unchiule?

Xerius aproape sări din scaun. Cineva icni.

N-a intenționat să te insulte, Zeu-al-Oamenilor, murmură repede Skeaös în urechea sa. Nobilii conrieni se adresează adesea celor de rang superior cu „unchiule“. Este obiceiul lor.

Da, cugetă Xerius. Dar de ce aduce vorba de război? Îmi anunță o momeală?

La ce război te referi? La Războiul Sfânt?

Calmemunis privi cu ochi îngustați spre ceea ce trebuia să fi fost un zid de siluete deasupra lui.

Mi s-a spus că nepotul tău, Ikurei Conphas, e în marș spre scylvendi, în nord.

Oh. Acela nu e un război. Doar o expediție punitivă. Nimic mai mult decât un raid, de fapt, dacă e să fie comparat cu marele război ce va să vină. Scylvendii sînt nimic. Fanimii din Kian sînt singurii care mă interesează. La urma urmei, nu scylvendii au pîngărit Sfîntul Shimeh.

Îi putea oare auzi golul din piept?

Calmemunis se încruntă.

– Dar am auzit că scylvendii sînt un popor formidabil, că n-au fost niciodată învinși pe cîmpul de luptă.

– Ai fost indus în eroare... Deci, spune-mi, Mare Demnitar, călătoria din Conriya a fost fără incidente, presupun..

– Nici unul demn de menționat. Momas ne-a binecuvîntat cu mări blînde.

– Prin mila lui călătorim... Spune-mi, ai avut ocazia să te sfătuiești cu Proyas înainte de a părăsi Aöknysus?

Aproape că auzi cum Skeaös întepenește lîngă el. Cu încă trei ore în urmă, Primul Sfetnic îi adusese la cunoștință vrajba dintre Calmemunis și ilustrul său neam de singe. Conform surselor pe care le aveau în Conriya, Proyas poruncise biciuirea lui Calmemunis pentru neascultare în Batălia de la Parenti, cu un an înainte.

– Proyas?

Xerius zîmbi.

— Da. Vărul tău. Prințul Încoronat.

Chipul cu gură mică se înnegură.

— Nu. Nu ne-am sfătuit.

— Dar credeam că Maithanet l-a însărcinat să rînduiască întreaga Conriye pentru Războiul Sfînt.

— Ai fost indus în eroare.

Xerius își înăbuși rîsul. Bărbatul era un prost, își dădu seama. Adesea se întreba dacă nu cumva acesta era adevăratul rost al jnanului, de a separa imediat grîul de tărîțe. Conducătorul Kanampureei era tărîțe, acum știa asta.

— Nu, spuse Xerius. Nu cred.

Cîțiva membri ai anturajului lui Calmemunis se încruntară — ofițerul îndesat din dreapta sa chiar deschise gura să protesteze — dar își ținură limbile legate. Nu aveau de gînd, presupuse Xerius, să sugereze că Marelui Demnitar chiar îi scăpase ceva.

— Eu și Proyas nu...

Calmemunis se opri, de parcă își dăduse seama la mijlocul fraze că spusese prea multe. Mica gură se deschise, derutată.

Oh, asta deja e artă! Un adevărat prost al proștilor.

Xerius încheie subiectul cu o fluturare de mîină și-i privi umbra filfiind peste oamenii Marelui Demnitar. Simți căldura soarelui pe degete.

— Dar destul despre Proyas.

— Într-adevăr, mușcă Calmemunis.

Xerius nu se îndoia că mai tîrziu Skeaös va găsi o cale josnică de a-l pedepsi pentru că-l pomenise pe Proyas. Faptul că Marele Demnitar îl insultase nu avea să conteze. În ceea ce-l privea pe Skeaös, erau acolo pentru a seduce, nu pentru a se duela. Bătrînul ingrat devenea la fel de rău ca și maică-sa, Xerius era convins de asta. Nu conta. *El* era Împăratul.

— Proviziile... șopti Skeaös.

— Tu și contingentul tău veți fi aprovizionați, desigur, continuă Xerius. Și pentru a mă asigura că vei fi găzduit pe măsura rangului tău, am pregătit o vilă în apropiere pentru bunăstarea ta.

Se întoarse către Primul Sfetnic.

– Skeaös, binevoiește să-i arăți Marelui Demnitar Încrisul nostru.

Skeaös pocni din degete și un eunuc imens ieși tropăind dintre draperiile departe din dreapta podiumului cărînd un pupitru din bronz. Fu urmat de un al doilea, cu un sul de pergament odihnindu-se ca o relicvă în brațele lui de morskă. Calmemunis se dădu uimit înapoi în timp ce primul eunuc așeză pupitrul dinaintea lui. Al doilea bîjbîi o clipă cu pergamentul — o greșeală care nu avea să scape nepedepsită — apoi îl desfăcu lin peste bronzul înclinat. Amîndoi se retraseră la o distanță discretă.

Marele Demnitar conriyan miji ochii întrebător la Xerius, apoi se aplecă să studieze documentul stufos.

Trecură cîteva clipe. În cele din urmă Xerius întrebă:

Înțelegi scrierea sheyică?

Calmemunis îi aruncă o privire fioroasă.

Trebuie să fii mai atent, își dădu Xerius seama. Puține lucruri erau mai imprevizibile ca un om în același timp prost și sensibil.

Pot să citesc sheyica. Dar nu înțeleg.

Asta nu e bine, spuse Xerius, aplecîndu-se înainte în scaun. Ești primul bărbat de mare rang, Lord Calmemunis, care onorează adunarea Războiului Sfînt. Este de importanță crucială să ne înțelegem implicit unul pe altul, nu?

Într-adevăr, răspunse Marele Demnitar, cu un ton de o înfățișare țepene, în felul celor care încearcă să-și pastreze demnitatea în mijlocul buimăcelii.

Xerius zîmbi.

Bine. Imperiul Nansur, după cum bine știi, a fost în război cu fanimii încă de cînd primele triburi kiani au venit culară hăulind din deșert. Timp de generații ne-am luptat cu ei în sud, chiar în timp ce ne luptam cu scylvendii în nord, pierzînd provincie după provincie din cauza zelului lor fanatic. Eumarna, Xerash, chiar și Shigek — pierdute cu pretul vieților a o mie de mii de fii ai Nansurului. Tot ce se numește acum Kian a aparținut cîndva strămoșilor

mei Imperiali, Mare Demnitar. Fiindcă ceea ce sînt eu acum, Ikurei Xerius al III-lea, nu e decît un chip al unui singur Împărat Divin, tot ce se numește acum Nansur cîndva mi-a aparținut *mie*.

Xerius se opri, mișcat de propriile-i cuvinte și încîntat de rezonanța vocii sale în depărtarea din marmură lustruită. Cum să nu-i recunoască talentul oratoric?

— Înscrișul dinaintea ta, Lord Calmemunis, nu face decît să te lege, așa cum toți oamenii ar trebui să fie legați, de adevăr. Iar adevărul — adevărul de netăgăduit — este că toate guvernoratele Kianului sînt de fapt provincii ale Imperiului Nansur. Semnînd acest Înscriș, juri să desfăci un rău străvechi. Juri să redai toate pămînturile eliberate prin Războiul Sfînt posesorului lor de drept.

— Poftim? întrebă Calmemunis.

Aproape tremura de suspiciune. Deloc bine.

— După cum am zis, este un înscriș prin care juri...

— Te-am auzit de prima dată, lătră Calmemunis. Nu mi s-a spus nimic despre asta! A fost consfințit de Shriah? A poruncit Maithanet asta?

Nesăbuitul ăsta slab de minte avea tupeul să-l întrerupă pe *el*? Pe Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul care avea să restaureze Nansuriumul? Ce ultragiu!

— Generalii mei îmi spun că ai adus în jur de cincizeci de mii de oameni cu tine, Mare Demnitar. Cu siguranță că nu te aștepti să găzduiesc și să hrănesc atîția la sînul meu pe *degeaba*, nu?

Cuvîntul „sîn“ îi plăcu atît de mult încît nu se putu abține să nu adauge:

— Imperiul are ugere numărate, prietenul meu Conriyan.

— N-n-am auzit nimic despre asta, se bîlbîi Calmemunis. Trebuie să jur că toate pămînturile păgîne pe care le cuceresc vor fi date? Îți vor fi date *ție*?

Ofițerul îndesat din dreapta sa nu mai putu îndura:

— Nu semna nimic, Mare Demnitar. Pun rămășag că nici Shriahul nu știe nimic de asta.

— Și tu cine mai ești? se răsti Xerius.

— Krijates Xinemus, spuse vioi bărbatul. Lord Mareşal al Attrempusului.

— Attrempus... Attrempus. Skeaös, spune-mi te rog de unde sună atît de cunoscut numele acesta?

— Desigur, Zeu-al-Oamenilor. Attrempus este sora lui Atyersus, fortăreaţa pe care Şcoala Mandatului o dă în arendă Casei Nersei. Lord Xinemus aici de faţă este un prieten apropiat de-al lui Nersei Proyas — bătrînul Sfetnic se opri o clipă, fără îndoială pentru a-i permite Împăratului său să digere importanţa acestui fapt — instructorul lui de luptă cu sabia din copilărie, dacă nu mă înşel.

Desigur. Proyas nu era atît de nechibzuit încît să permită unui imbecil, mai ales unuia atît de puternic precum Calmemunis, să negocieze de unul singur cu Casa Ikurei. În trimisese dădacă. *Ah, mamă, se gîndi el, întregul ţinut al celor Trei Mări ne cunoaşte reputaţia.*

— Lord Mareşal, spuse Xerius, îţi uiţi locul. N-ai fost instruit de Maestrul meu de Protocol să păstrezi tăcerea?

Xinemus rîse întristat şi scutură din cap. Întorcîndu-se către Calmemunis, spuse:

— Am fost avertizaţi că s-ar putea întîmpla aşa ceva, domnul meu.

— Avertizaţi că se va întîmpla ce, Mareşale? strigă Xinemus.

Asta nu putea fi tolerată!

— Casa Ikurei va încerca manevre cu cele sfînte.

— Manevre? exclamă Calmemunis, răsucindu-se pe călcîie pentru a-l înfrunta pe Xerius? Manevre cu *Războiul Sfînt*? Am venit dinaintea ta cu inima deschisă, Împărate, ca un Om al Colţului dinaintea altui Om al Colţului şi tu faci manevre?

Tăcere mormîntală. Împăratul Nansurului tocmai fusese *acuzat*.

— Te-am rugat... Xerius se opri, încercînd să-şi cureţe scrîsnetul din voce. Te-am rugat — cît se poate de politicoasă. Mare Demnitar! — să binevoieşti să-mi semnezi Înscrişul.

Ori îl semnezi, ori oamenii tăi vor flămânzi. E cât se poate de simplu.

Calmemunis adoptase poziția cuiva gata să tragă sabia din teacă și, pentru o clipă, Xerius se luptă cu dorința nebună de a o lua la fugă, deși armele bărbatului fuseseră confiscate. Poate că Marele Demnitar era un idiot, dar era unul înfiorător de bine proporționat. Arăta de parcă ar fi fost în stare să urce toate treptele dintre ei dintr-un salt.

— Deci ai de gând să refuzi să ne aprovizionezi? strigă Calmemunis. Să-i înfometezi pe *Oamenii Colțului* pentru a perverti Războiul Sfânt în scopurile tale?

Oameni ai Colțului. Lui Xerius îi venea să scuie la auzul acestor cuvinte, iar acest neghiob flecar le rostea de parcă erau numele secret al lui Dumnezeu. Iarăși fanaticism îndobitocit. Skeaös îi avertizase și de aceasta.

— Spun doar ceea ce îmi cere adevărul, Mare Demnitar. Dacă adevărul îmi servește scopurile, e pentru că eu servesc scopurile adevărului.

Împăratul Nansurului nu-și putu reține un zîmbet răutăcios.

— Decizia de a-ți înfometa sau nu oamenii este a *ta*, Lord Calmemunis. Este...

Ceva cald și vâscos îi stropi obrazul. Șocat, își plesni obrazul, apoi studie mizeria de pe degete. Fu izbit de o premoniție de pierzanie, pieptul i se goli de aer. Ce era asta? Vreun fel de semn?

Își ridică privirea spre vrăbiile care se ciorovăiau.

— Gaenkelti! țipă ascuțit.

Căpitanul Gărzii sale Eothice se grăbi spre el, aducînd miros de balsam și de piele tăbăcită.

— Ucide păsările acelea! șuieră Xerius.

— Acum, Zeu-al-Oamenilor?

În loc să-i răspundă, înșfăcă pelerina purpurie a lui Gaenkelti, pe care bărbatul o purta după obiceiul nansurian, aruncată înainte peste umărul stîng și agățată de șoldul drept. O folosi ca să-și șteargă găinațul de pe obraz și de pe degete..

Una din păsări îl pîngărise... Ce putea să însemne asta? Ruscase totul. Totul!

- Arcași! strigă Gaenkelti către galeriile superioare unde erau ascunse Gărzile Eothice. Uciideți vrăbiile!

O scurtă pauză, apoi zbîrniitul corzilor de arcuri nevăzute de deasupra.

- Muriți! mugi Xerius. Trădătoare ingrate!

În ciuda furiei, rînji la vederea lui Calmemunis și a ambasadei sale luptîndu-se să evite săgețile care cădeau. Acestea zăngăneau pe pardoseală în întreaga Sală de Audiențe. Cele mai multe își rataseră ținta, dar cîteva se roteau spre pămînt ca semințele de arțar, ducînd cu ele mici umbre care se zbăteau. În curînd sala fu presărată cu vrăbii căzute, unele plescăind din aripi ca pești într-o țeapă, altele fură viață.

Arcașii se opriră. Liniștea era punctată de bătăi de aripi.

O vrabie străpunsă căzuse pe trepte la jumătatea distanței dintre el și Marele Demnitar al Kanampureei. Pradă unui capriciu, Xerius se ridică de pe tron și coborî treptele. Se aplecă, culese săgeata și mesajul ei zdrobit. Studie pasărea timp de o clipă, îi privi convulsiile și tremurăturile. *Tu ai fost micuț? Cine ți-a cerut să faci asta? Cine?*

O simplă pasăre n-ar fi îndrăznit vreodată să insulte un împărat.

Își ridică privirea spre Calmemunis și fu cuprins de un alt capriciu, de data aceasta cu mult mai întunecat. Ținînd săgeata și vrabia dinaintea sa, se apropie de Demnitarul uluit.

— Primește asta, spuse Xerius liniștit, ca semn al prețuirii mele.

Fură schimbate cuvinte de ultragiu mutual, apoi Calmemunis, Xinemus și escorta lor părăsiră ca o furtună Sala Imperială de Audiențe, lăsîndu-l pe Xerius singur cu bătăile tunătoare ale inimii.

Își scărpină obrazul amintindu-și de găinațul de pasăre. Mijind ochii în soare, ridică privirea spre tronul său, spre

siluetele lucitoare are servitorilor săi. Îl auzi nelămurit pe Marele său Postelnic strigînd să se pregătească un lavoar de apă caldă. Împăratul trebuia purificat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Xerius amărît.

— Nimic, Zeu-al-Oamenilor, răspunse Skeaös. Ne așteptasem ca ei să refuze la început să semneze înscrisul. Ca orice fruct, planul nostru are nevoie de timp pentru a se coace.

Planul nostru, Skeaös? Vrei să spui planul meu.

Încercă să se zgîiască în jos la bătrînul neghiob, dar soarele îl încurcă.

— Nu vorbeam nici cu tine, nici despre Înscriș, catîr bătrîn ce ești.

Pentru a-și sublinia spusele, lovi cu piciorul în pupitrul de bronz, răsturnîndu-l. Înscrișul pendulă prin aer înainte de a aluneca pe pardoseală. Apoi făcu un gest către păsările căzute la picioarele lui.

— Ce înseamnă *asta*?

— Noroc, strigă Arithmeas, astrologul și augurul său favorit. În castele de jos, dacă se... ăăă, găinățează o pasăre pe tine, e motiv de mare sărbătoare.

Xerius vru să rîdă, dar nu putu.

— Găinațul de pasăre care cade pe ei e singurul noroc pe care îl cunosc, nu-i așa?

— Cu toate acestea, există mare înțelepciune în această credință, Zeu-al-Oamenilor. Mici ghinioane ca acestea, se crede, prevestesc lucruri bune. O mică pacoste simbolică trebuie să însoțească orice mare triumf pentru a ne aminti de fragilitatea noastră.

Obrazul îl gîdila, parcă recunoscînd adevărul spuselor augurului. Era un semn! Și încă bun. O putea *simți*!

Am fost din nou atins de Zei!

Dintr-o dată revigorat, urcă treptele, ascultînd lacom vorbele lui Arithmeas care continua să-i explice cum acest eveniment coincidea cu steaua sa, care tocmai intrase în orizontul lui Angake, Tîrfa Sortii, și acum se afla pe două axe neprevăzute cu Cuiul Raiului.

O conjuncție excelentă, exclamă augurul corpolent.
O conjuncție excelentă, într-adevăr!

În loc să-și reia locul în scaunul înalt, Xerius trecu pe lângă el cu pași mari, cerîndu-i lui Arithmeas să-l însoțească. Trăgînd după el o mică turmă de funcționari, păși printre impunătoarele coloane din marmură trandafirie care marcau locul peretelui lipsă pe terasa învecinată.

Că o frescă întinsă, înecată în fum, Momemn se deschidea sub el, deșirîndu-se către soarele care apunea. Palatul său, Înălțimile Andiamine, ocupa sfertul de oraș dinspre mare, astfel încît, dacă voia, putea să vadă Momemnul în totalitatea sa labirintică doar întorcînd capul dintr-o parte în alta: turnurile în unghiuri drepte ale Garizoanei Eothice spre nord, promenadele monumentale și clădirile complexului de temple ale Cmiralului drept spre vest și balamucul aglomerat al portului de-a lungul malurilor rîului Phayus spre sud.

Încă ascultîndu-l pe Arithmeas, privi cercetător dincolo de ziduri, acolo unde dumbrăvile și cîmpiile înconjurătoare erau albite de pîntecele soarelui. Acolo, în mănunchiuri sau împrăstiate în decor ca mucegaiul pe pîine, se vedeau corturile și pavilioanele Războiului Sfînt. Deocamdată nu prea multe, dar Xerius știa că în cîteva luni ar putea să ajungă să înconjoare zarea.

- Dar Războiul Sfînt, Arithmeas... Înseamnă toate acestea că Războiul Sfînt va fi al meu?

Augurul Imperial își încheștă degetele grăsuțe și clătină din cap afirmativ.

- Dar căile Sortîi sînt înguste, Zeu-al-Oamenilor. Avem multe de făcut.

Xerius era atît de concentrat la diagnosticele și prescripțiile augurului său, care includeau instrucțiuni detaliate pentru măcelărirea a zece tauri, că la început nu observă sosirea mamei sale. Dar iat-o, o umbră subțire în vederea sa periferică. la fel de ușor de recunoscut ca și moartea.

— Atunci pregătește victimele, Arithmeas, spuse el categoric. Ajunge deocamdată.

În timp ce augurul se îndepărta, Xerius zări sclavii cărînd lavoarul de apă care fusese cerut mai devreme.

— Arithmeas?

— Da, Zeu-al-Oamenilor?

— Obrazul meu... Să-l spal?

Bărbatul își flutură comic mîinile.

— Nu! A-absolut deloc, Zeu-al-Oamenilor. E crucial să aștepți măcar trei zile. Crucial.

Fu asaltat de alte cîteva întrebări, dar mama sa se apropiase, urmată de masivitatea legănată a eunucului ei. Se mișca cu grația de trestie a unei fecioare de cincisprezece ani, în ciuda celor șaiszeci de ani destrăbălați. Cu o fluturare de muselină și mătase albastră, își întoarse profilul către el, studiind orașul așa cum făcuse și el cu cîteva clipe înainte. Lumina soarelui scînteia pe jadul vălului pe care îl purta pe cap.

— Un fiu, spuse ea sec, agățîndu-se de cuvintele unui neghiob flecar și umflat. Cum încălzește asta inima unei mame.

Simți ceva ciudat în purtarea ei, ceva *reținut*. Dar toată lumea păruse straniu de crispată în prezența lui în ultima vreme — fără îndoială, presupuse Xerius, din cauză că în sfîrșit zăriseră divinitatea care sălășluia în el, acum că cele două mari brațe ale planului său se puseseră în mișcare.

— Acestea sînt vremuri apăsătoare, mamă. Prea primejdioase pentru a ignora viitorul.

Se întoarse și-l cîntări într-un fel care era în același timp cochet și masculin. Soarele îi adîncea ridurile și-i desena umbra nasului pe obraz. Xerius considerase mereu că bătrînii erau *urîți* și la trup și la suflet. Vîrsta transforma întotdeauna speranța în resentiment. Ceea ce era viril și ambițios în ochi tineri devenea neputincios și pizmaș în ochi îmbătrîniți.

Te găsesc respingătoare, mamă. Și ca înfățișare, și ca purtare. Frumusețea mamei sale fusese una de legendă.

Cât timp trăise tatăl lui, fusese cea mai celebrată posesiune a Imperiului. Ikurei Istriya, Împărăteasa Nansurului, a cărei zestre fusese arderea Haremului Imperial.

Ți-am urmărit audiența cu Calmemunis, spuse ea blând. Un dezastru. Exact cum ți-am spus, hmm, divinul meu fiu?

Zîmbetul îi ciurui cosmeticele din jurul buzelor cu mici crapături. O poftă de a săruta acele buze îl lovi pe Xerius cu o forță fizică.

Presupun că da, mamă.

Atunci de ce persisti în acest nonsens?

Și acum această bizară întorsătură. Mama sa împotrivindu-se rațiunii.

Nonsens, mamă? Înscrișul va duce la *reîntregirea* Imperiului.

Dar dacă un neghiob ca acest Calmemunis nu poate fi amăgit să-l semneze, ce speranțe are Înscrișul tău, hmm? Nu, Xerius, cel mai bine servești Imperiul servind Războiul Sfânt.

- Te-a vrăjit Maithanet și pe tine, mamă? Cum se vrajește o vrăjitoare?

Risete.

- Prin oferta de a-i distruge dușmanii, cum altfel?

-- Dar întreaga lume îți este dușman, mamă. Sau mă înșel?

-- Lumea este dușmanul oricărui om, Xerius. Ar fi bine să-ți amintești asta.

Cu coada ochiului zări un gardian apropiindu-se de Skeaös și șoptindu-i ceva în ureche. Armonia, îi spusese augurul său, era ceva muzical. Cerea să fii acordat la toate nuanțele fiecărei circumstanțe. Xerius era un om care nu avea nevoie să privească lucrurile pentru a le înțelege. Poseda un sens rafinat al suspiciunii.

Bătrînul Sfetnic încuviință, apoi aruncă o privire scurtă spre Împărat, cu ochi îngrijați.

Urzesc? E asta trădare? Dar se scutură de aceste gînduri, apăreau mult prea adesea pentru a putea avea încredere în ele.

Parcă ghicind sursa distragerii sale, Istriya se întoarse către bătrînul Sfetnic.

— Tu ce părere ai, hmm, Skeaös? Ce părere ai despre lăcomia copilărească a fiului meu?

— Lăcomie? strigă Xerius.

De ce îl provoca astfel?

— *Copilărească?*

— Ce altceva? Risipești darurile Tîrfei. Întîi Soarta ți-l dăruiește pe acest Maithanet și în ciuda sfaturilor mele, încerci să-l asasinezi. De ce? Pentru că nu e al tău. Apoi îți oferă Războiul Sfînt, un ciocan cu care să-ți zdrobești străvechiul dușman! Și pentru că nu e al tău, încerci să-l distrugi și pe acesta! Acestea sînt toane de copil, nu manevrele unui Împărat viclean.

— Ai încredere în mine, mamă, urmăresc să obțin, nu să distrug Războiul Sfînt. Cîinii de străini îmi *vor semna* Înscrișul.

— Cu propriul tău sînge! Ai uitat ce se întîmplă cînd unești burți goale cu inimi fanatice? Aceștia sînt bărbați războinici, Xerius. Bărbați intoxicați de credința lor. Oamenii care *acționează* cînd sînt confrunțați cu mîrșăvie! Chiar te aștepti ca ei să îndure să fie storși? Riști Imperiul, Xerius!

Să riște Imperiul? Nu. Spre nord-vest, cei cîțiva nansuri locuiau la orizontul munților, atît de mare le era frica de scylvendi, iar la sud, toate „vechile provincii“, care aparținuseră Nansuriumului în culmea puterii lui, erau sclave Kianului păgîn. Acum, de-a lungul și de-a latul fostelor lui cuceriri răsunau tobele fanimilor, chemînd oamenii să se închine unui Profet Fals, lui Fane. Acum, fortăreața Asgilioch, pe care străvechii kyraneeni o ridicaseră pentru a se apăra de Shigek, era din nou frontiera. Nu risca Imperiul, doar pretenția unuia. Imperiul era răsplată. nu miza.

Din fericire, fiul tău nu este chiar atât de greu de cap, mamă. Oamenii Colțului nu vor flămânzi. Vor mânca din strachina mea, dar cîte o zi pe rînd. Nu intenționez să le refuz proviziile de care au nevoie ca să trăiască, doar cele de care au nevoie pentru a porni la luptă.

Și Maithanet? Dacă îți poruncește să îi aprovizionezi?

În problemele unui Război Sfînt, o străveche lege îl lega pe Împărat de Shriah. Xerius era obligat să aprovizioneze Războiul Sfînt sub amenințarea cu Ocara Shrială.

Ah, dar vezi tu, mamă, nu poate face așa ceva. Știe la fel de bine ca și noi că acești Oameni ai Colțului sînt niste neghiobi care cred că Dumnezeu însuși a poruncit ca paginii să fie înfrînți. Dacă îl aprovizionez pe Calmemunis cu tot ce are nevoie, ar porni la luptă în două săptămîni, cu certitudinea că poate să-i distrugă pe fanimi doar cu servitorii lui neînsemnați. Maithanet se va preface ultragrat, desigur, dar va aplauda în secret ceea ce fac, știind că astfel ofer Războiului Sfînt timpul de care are nevoie pentru a se aduna. De ce crezi că a ordonat adunarea lîngă Momemn și nu lîngă Sumna? Pe lîngă faptul că îmi golește vistieria, *a știut* că voi face asta.

Îa se opri, cu ochii dintr-o dată îngustați, cercetători. Nu se putea ca un suflet atât de perfid ca al ei să nu aprecieze subtilitatea unei asemenea mișcări.

– Dar asta înseamnă că tu îl manevrezi pe Maithanet, nu că Maithanet te manevrează pe tine?

Xerius putea să recunoască acum că în primele cîteva luni îl subestimase pe acest nou Shriah. Dar nu avea să-l mai subestimeze din nou pe diavolul acela. Nu de data asta.

Xerius își dădu seama că Maithanet înțelese că Nansuriumul era pierdut. În ultimul secol și jumătate, cei care detinuseră cunoașterea sau puterea în Nansur așteptaseră catastrofa, vestea că triburile scylvendi se uniseră ca în vechime și se îndreptau vuind spre coastă. Așa se prăbușise Kyranas cu două mii de ani în urmă, și tot așa se prăbușise Imperiul Ceneian la mai mult de o mie de ani după aceea. Și tot așa, Xerius era convins de asta, avea să cadă și

Nansuriumul. Dar ceea ce îl îngrozea cu adevărat era perspectiva acestui fapt inevitabil îmbinat cu ridicarea Kianului, o națiune păgînă, chiar în vreme ce Nansurul se scufunda. După ce scylvendii aveau să plece, și plecau mereu, cine avea să-i împiedice pe kianinii păgîni să verse sîngele murdărit al Kyraneasului, să smulgă cele Trei Inimi ale lui Dumnezeu: Sumna, cele O Mie de Temple și Colțul?

Da, acest Shriah era șiret. Xerius nu mai regreta eșecul asasinilor săi. Maithanet îi oferise un ciocan cum nu se afla altul — un Război Sfînt.

— Noul nostru Shriah, spuse el, este mult supraestimat.

Lasă-l să creadă că mă manevrează pe mine.

— Dar în ce scop, Xerius? Chiar dacă mai marii Războiului Sfînt se vor supune cererilor tale, doar nu te aștepți ca ei să-și verse sîngele pentru a înălța Soarele Imperial, nu? Chiar semnat, Înscrișul tău este inutil.

— Nu inutil, mamă. Nici chiar dacă își încalcă jurămîntul nu este inutil.

— Atunci *de ce*, Xerius? De ce toate aceste riscuri nebunești?

— Hai, mamă. Așa de mult ai îmbătrînit?

O clipă prinse o sclipire curioasă a lucrurilor așa cum trebuie să le fi văzut ea: cererea mercantilă, și deci extraordinară, ca fiecare mare nobil al Războiului Sfînt să-i semneze Înscrișul, trimiterea celei mai mari oștiri nansure de generații întregi nu împotriva Kianului, ci împotriva unui dușman mai vechi și mai înflăcărat, scylvendii. Cît trebuie s-o fi solicitat doar aceste două lucruri! În planuri atît de sublime ca ale sale, logica era mereu ascunsă.

Xerius nu era destul de nechibzuit încît să creadă că își egala strămoșii în forța armelor sau a spiritului. Ikurei Xerius al III-lea nu era un nechibzuit. Aceste vremuri erau diferite și cereau un alt fel de forță. În acele zile, armele celor puternici erau alți oameni și calcularea subtilă a evenimentelor. Xerius le avea acum pe amîndouă: nepotul său precoce, Conphas, și Războiul Sfînt al acestui Shriah

nebun. Cu aceste două instrumente urma să recîştige Imperiul.

— Care îți e planul, Xerius? Trebuie să-mi spui!

— E dureros, nu-i așa, mamă? Să te găsești în inima Imperiului și cu toate acestea să nu-i auzi bătaia — și asta după o viață în care ai folosit-o ca pe o tobă!

Dar în loc de a se arăta ultragiați, ochii ei se măriră sub șocul unei revelații.

— Înscrișul e doar un *pretext*, icni ea. Ceva care să te apere de Ocara Shrială cînd...

— Cînd *ce*, mamă?

Xerius aruncă priviri nervoase micii mulțimi care îi înconjură. Acesta nu era un loc potrivit pentru o asemenea conversație.

— De asta mi-ai trimis nepotul la moarte? strigă ea.

Iată, în sfîrșit, adevăratul ei motiv pentru acest interogatoriu atîțător. Preaiubitul ei nepot, bietul și scumpul de Conphas, care în acel moment era în marș undeva prin Stepă Jiünati, în căutarea temuților scylvendi. Acesta era Istriya pe care Xerius o știa și o disprețuia: golită de orice sentiment religios, dar obsedată de progeniturile ei, de moarta Casei Ikurei.

Conphas trebuia să fie Restauratorul, nu-i așa, mamă? Nu m-ai crezut capabil de o asemenea glorie, nu-i așa, căteia batrînă!

— Te întinzi, Xerius! Vrei să înhați prea multe!

— Ah, și pentru o clipă am crezut că ai înțeles.

Rostise cuvintele cu certitudine nonșalantă, dar mare parte din el o credea, destul ca dormitul să necesite un sfert întreg de vin neîndoit cu apă acum. Chiar și mai mult în noaptea aceasta, după incidentul cu păsările...

— Înțeleg destul de bine, se răsti Istriya. Apele tale nu sînt atît de adînci încît să nu mă pot bălăci în ele, Xerius. Speri să storci semnături pentru Înscrișul tău, nu pentru ca te aștepți ca vreunul din Oamenii Colțului să-ți cedeze cuceririle lor, ci pentru că te aștepți să *le declari război pe urmă*. Cu Înscrișul tău vei fi imun la Ocara Shrială cînd

vei supune neînsemnatele și subpopulatele fiefuri care vor apărea cu siguranță în urma Războiului Sfânt. Și *de asta* l-ai trimis pe Conphas în așa numita expediție punitivă împotriva scylvendilor. Planul tău necesită oameni de care nu poți dispune dacă trebuie să aperi provinciile din nord.

Groaza îi clocoti în măruntaie.

— Ah, spuse ea răutăcios, e una să-ți repeți planurile în întunecimea sufletului și cu totul altceva să le auzi de pe buzele altuia, nu-i așa, băiatul meu necugetat? Ca și cum ai asculta un papagal imitându-ți vocea. Ți se par nechibzuite acum, Xerius? Ți se par *nebunești*?

— Nu, mamă, reuși să spună oarecum încrezător. Doar îndrăznețe.

— Îndrăznețe? strigă ea, de parcă acel cuvânt eliberase ceva bolnav în interiorul ei. Pe Zei, cum îmi doresc să te fi sugrumat în leagăn! Un fiu atît de necugetat! Ne-ai dus la pierzanie, Xerius. Nu înțelegi? Nimeni, nici un Înalt Rege al Kyraneasului, nici un Împărat-Aspect al Ceneiului nu i-a înfrînt vreodată pe scylvendi pe teritoriul lor. Sînt *Poporul Războinic*, Xerius! Conphas e mort! Floarea armatei tale e moartă! Xerius! *Xerius!* Ai adus dezastrul peste noi toți!

— Mamă, nu! Conphas m-a asigurat că poate s-o facă! I-a studiat pe scylvendi ca nimeni altul! Le cunoaște *slăbiciunile!*

— Xerius. Biet și scump neghiob, nu înțelegi? Conphas e doar un copil încă. Strălucit, neînfricat, frumos ca un Zeu, dar încă un copil...

Își strînse mîinile la piept și începu să se zgîrie.

— Mi-ai ucis copilul! se văită ea.

Logica, sau poate teroarea ei, îl străbătu cu forța unei cascade. Panicat, Xerius privi către ceilalți de pe balcon, văzu frica mamei sale pe fețele tuturor și își dădu seama că fusese acolo în tot acest timp. Nu de Ikurei Xerius se temeau ei, ci de ce ceea ce făcuse acesta!

Am distrus oare totul?

Se răsuci, îl apucă pe bătrînul Sfetnic de roba împodobită și-l scutură atît de tare încît broșa sa, un ochi cu pupila de onix, plesni și căzu zornăind pe pardoseală.

— Spune-mi că înțelegi! strigă Xerius. *Spune-mi!*

Încleștîndu-și roba cu mîinile ca să o împiedice să se desfacă, bătrînul își ținu ochii respectuos în pămînt.

— A-ai pus un rămășag, Zeu-al-Oamenilor. Doar după ce bețele-numere vor fi fost aruncate vom știi.

Da! Asta era!

Doar după ce bețele-numere vor fi fost aruncate...

Lacrimi i se prelinseră din ochi. Luă obrajii bătrînului Sfetnic în palme și fu șocat de asprimea pielii. Mama sa nu-i spusese nimic nou. Știuse mereu că pusese totul rămășag. Cîte ore nu urzise cu Conphas? De cîte ori nu fusese impresionat pînă la lacrimi de geniul marțial al nepotului său? Niciodată nu avusese Imperiul un Exalt-General asemeni lui Ikurei Conphas. Niciodată!

Îi va înfrînge pe scylvendi. Va îngenunchea Poporul Războinic! Iar lui Xerius i se părea că știuse aceste lucruri cu o imposibilă certitudine. *Steaua mea intră în Tîrfă, legată cu semne gemene de Cuiul Raiului...*

O pasăre s-a găinățat pe mine!

Își lăsă mîinile pe umerii lui Skeaös și fu izbit de noblețea actului. *Trebuie că mă iubește.* Privi spre Geankelti, Ngarau și ceilalți și dintr-o dată cauza îndoielilor și fricii lor i se păru atît de limpede. Se întoarse spre mama sa, care căzuse în genunchi.

— Voi — cu toții — credeți că vedeți un *om* care a pus un rămășag. Dar oamenii sînt fragili, mamă. Oamenii sînt supuși greșelii.

Îl fixă cu privirea, negreala din jurul ochilor ei mînjită de lacrimi.

— Și împărații nu sînt și ei oameni, Xerius?

— Preoții, augurii și filozofii ne învață cu toții că ceea ce vedem nu e decît fum. Omul care sînt eu nu e decît fum, mamă. Fiul căruia i-ai dat naștere nu este decît masca *mea*, o altă formă pe care am luat-o pentru această istovitoare

orgie de sînge și sămînță pe care o numești viață. Sînt ceea ce mi-ai spus că voi fi! *Împărat*. Divin. Nu fum, ci *foc*.

La aceste cuvinte, Geankelti căzu în genunchi. După o clipă de ezitare, ceilalți i se alăturară.

Dar Istriya își încleștă mîinile de brațul eunucului ei și se trase în picioare, în tot acest timp holbîndu-se la el.

— Și dacă Conphas va muri în fum, hmm, Xerius? Dacă scylvendii vor veni călare din fum și îți vor stinge „focul“, atunci ce va fi?

Se luptă să-și controleze furia.

— Ți se apropie sfîrșitul și te agăți de fum fiindcă te temi că nu există decît fumul. Îți este frică, mamă, pentru că ești bătrînă și nimic nu te tulbură mai mult decît frica.

Istriya îl privi poruncitor.

— Vîrsta mea mă privește numai pe mine. N-am nevoie de neghiobi să mi-o amintească.

— Nu. Presupun că ȋtețele nu prea te lasă să uiți.

Istriya ȋpă ascuțit, se aruncă asupra lui cum făcuse în copilărie. Dar eunucul ei uriaș, Pisathulas, o stăpîni, prinzînd-o cu pumni care îi făceau antebrățelele să pară beȋsoare. Își săltă capul ras într-o buimăceală îngrozită.

— Ar fi trebuit să te omor! ȋpă ea. Să te sugrum cu propriu-ȋi cordon ombilical!

Inexplicabil, Xerius începu să rîdă. Bătrînă și speriată! Pentru prima oară arăta comună, nici pe departe matriarha neîmblinzită și atotștiutoare care părăuse mereu. Mama sa arăta jalnic!

Aproape că merita pierderea unui Imperiu.

— Du-o în odăile ei, îi spuse uriașului. Ai grijă să fie îngrijită de medicii mei.

Scuipînd și ȋpînd, fu luată pe sus din balcon. Imensitatea Înălȋimilor Andiamine îi înghiți strigătele ucigașe.

Culorile bogate ale asfînțitului pălisera în cele ale amurgului. Soarele apusese pe jumătate, încadrat de o mantie de nori purpurii. Timp de cîteva clipe, Xerius rămase pur și simplu în picioare, răsufliînd adînc, frîngîndu-și

mîinile pentru a le potoli tremurul. Oamenii săi îl priveau nervoși, cu coada ochiului. Turma.

În cele din urmă, Gaenkelti, al cărui sînge Norsirai îl făcea mai direct decît părea, rupse tăcerea.

— Zeu-al-Oamenilor, pot vorbi?

Xerius aprobă iritat, fluturînd o mîină.

— Împărăteasa, Zeu-al-Oamenilor... Lucrurile pe care le-a spus...

— Temerile îi sînt întemeiate, Gaenkelti. N-a făcut decît să rostească adevărul care sălășluiește în inimile noastre, ale tuturor.

— Dar a amenințat că te va ucide!

Xerius îl lovi pe Căpitan drept în față. Mîinile bărbatului blond se strînseseră în pumni o clipă, apoi se descleșară. Fixă picioare lui Xerius cu o privire fîroasă.

— Îmi cer iertare, Zeu-al-Oamenilor. Îmi era doar frică pentru...

— Pentru nimic, spuse Xerius tăios. Împărăteasa îmbătrînește, Gaenkelti. Valurile au tras-o atît de departe în larg încît nu mai vede țărmul. E doar dezorientată.

Gaenkelti căzu la pămînt, își apăsă buzele de genunchiul drept al lui Xerius.

— Ajunge, spuse Xerius, trăgîndu-l pe Căpitan în picioare.

Își lăsă degetele să întîrzie pe splendidele rețele tatuate pe antebrățele bărbatului. Ochii îi ardeau. Îl dorea capul. Dar se simțea extraordinar de liniștit.

Se întoarse către Skeaös.

— Cineva ți-a adus un mesaj, bătrîne prieten. Erau cumva vești de la Conphas?

O întrebare nebunească, dar straniu de trivială cînd era pusă cu răsufierea tăiată.

Cînd Sfetnicul ezită, tremurăturile reveniră.

Te rog... Sejenus, te rog.

— Nu, Zeu-al-Oamenilor.

Ușurare amețitoare. Xerius aproape se clătină.

— Atunci? Ce e?

— Fanimii au trimis un emisar ca răspuns la cererea noastră de negocieri.

— Bine... bine.

— Dar nu e un emisar oarecare, Zeu-al-Oamenilor. Skeaös își linse buzele subțiri, de om bătrîn.

— Un *Cishaurim*. Fanimii au trimis un Cishaurim. Soarele apuse, și o dată cu el și orice speranță.

Focul vaselor de cărbuni din curtea mică pe care Gaenkelti o alesese pentru întâlnire flutura ca o pînză zdrențuită în vînt. Înconjurat de cireși pitici și lauri plîngători, Xerius strînse cu putere Choreea, pînă simți că-i plesnesc încheieturile degetelor. Cercetă întunericul porticurilor învecinate, numărînd fără să-și dea seama siluetele nedeslușite ale oamenilor săi. Se întoarse spre vrăjitorul zvelt de la dreapta sa: Cememketri, Marele Maestru al Saikului său Imperial.

— Ai destui?

— Mai mult decît destui, răspunse Cememketri revoltat.

— Ia aminte la ton, Mare Maestru, se răsti Skeaös din stînga lui Xerius. Împăratul nostru ți-a pus o întrebare.

Cememketri își plecă fruntea țeapăn, parcă împotriva voinței sale. Focuri gemene se reflectară în ochii lui mari și umezi.

— Sîntem trei aici, Zeu-al-Oamenilor, și doisprezece arcași, toți purtînd Choree.

Xerius se crispă.

— Trei? Doar tu și încă doi?

— Nu s-a putut face mai mult, Zeu-al-Oamenilor.

— Desigur.

Xerius se gîndi la Choreea din mîna sa dreaptă. L-ar fi putut umili pe acest mag plin de sine dintr-o singură mișcare, dar atunci ar fi rămas numai doi. Cît îi disprețuia pe vrăjitori! Aproape la fel de mult pe cît disprețuia faptul că avea nevoie de ei.

— Sosesc, șopti Skeaös.

Xerius strînse Choreea atît de tare că inscripția gravată pe ea i se imprimă în palmă.

Doi membrii ai Gărzii Eothice intrară în curte, purtînd felinare în loc de arme. Își ocupară pozițiile de-o parte și de alta a ușilor de bronz, și Gaenkelti, încă înveșmîntat în armura lui ceremonială, trecu printre ei, însoțit de o siluetă în robe de în negru, cu capul acoperit de o glugă. Căpitanul îl conduse pe emisar în punctul hotărît, unde sferele de lumină aruncate de cele patru vase de cărbuni se suprapuneau. În ciuda luminii, Xerius nu putea să vadă decît o parte din buzele și obrazul stîng al bărbatului sub glugă.

Cishaurim. Pentru Nansur, singurul nume mai odios era scylvendi. Copiii din Nansur — chiar și copiii de Împărați — erau întărcați cu povești despre preoții-vrăjitori păgîni, despre ritualurile lor corupte și despre puterile lor impenetrabile. Simpla rostire a numelui semăna teroare în sînul Nansurului.

Xerius se luptă să respire. *De ce să trimită un Cishaurim? Pentru a mă ucide?*

Emisarul își trase gluga pe spate, lăsînd-o peste umeri. Apoi își coborî brațele astfel încît roba îi căzu la pămînt, dînd la iveală sutana lungă de culoarea șofranului pe care o purta pe dedesubt. Scalpul chel era șocant de palid, iar fața îi era dominată de orbitele goale de sub frunte. Fețele lipsite de ochi îl descurajau mereu pe Xerius, îi aminteau mereu de craniul mort de sub chipul fiecărui om, dar cunoștința că acest bărbat putea cu toate aceste să vadă îi trimise un junghi în fundul gîtului, unul care nu putea fi alungat înghițînd. Exact așa cum îi spusese tutorele său din copilărie, în jurul gîtului Cishaurimului se încolăcea un șarpe — o năpîrcă iute de Shigek, neagră și lucioasă de parcă era unsă cu ulei, cu limba care se repezea în afară tremurînd și ochii înlocuitori suspendați lîngă urechea dreaptă a bărbatului. Găurile oarbe rămîneau fixate asupra lui Xerius, dar capul năpîrcii se ridică și se roti, examinînd încet întinderea curții, gustînd metodic aerul.

— Îl vezi, Cememketri? șuieră șoptit Xerius. Vezi însemnul vrăjitoriei?

— Deloc, spuse vrăjitorul, cu vocea sugrumată de frica de a nu fi auzit.

Ochii șarpelui întârziară o clipă pe porticurile întunecate care flancau curtea, parcă estimînd amenințarea umbrelor dinapoia lor. Apoi, ca un mîner răsucindu-se pe un pivot bine uns, se întoarse către Xerius.

— Sînt Mallahet, spuse Cishaurimul într-o sheyică fără greșală, fiul adoptat al lui Kisma, din tribul Indara-Kishauri.

— Tu ești Mallahet? exclamă Cememketri.

Încă o indiscreție: Xerius nu îi acordase permisiunea de a vorbi.

— Iar tu ești Cememketri.

Chipul lipsit de ochi se înclină, dar capul șarpelui rămase țeapăn.

— Onoare unui vechi dușman.

Xerius simți că Marele Maestru înțepenește lîngă el.

— Împărate, murmură vrăjitorul, trebuie să pleci imediat. Dacă acesta este într-adevăr Mallahet atunci ești în mare primejdie. Cu toții sîntem!

Mallahet... Mai auzise numele acela, fusese pus la curent de Skeaös. Cel ale cărui brațe purtau cicatrice ca cele ale unui scylvendi.

— Deci trei nu ajung, răspunse Xerius, inexplicabil de încurajat de frica Marelui său Maestru.

— Dintre Cishaurimi, numai Seökti îl depășește pe Mallahet. Și numai pentru că Legea lor Profetică nu permite ca un ne-kianin să devină Heresiarh. Chiar și Cishaurimii se tem de puterea lui!

— Ceea ce a spus Marele Maestru e adevărat, Zeu-al-Oamenilor, adaugă Skeaös cu voce joasă. Trebuie să pleci imediat. Lasă-mă pe mine să negociez în locul tău...

Dar Xerius îi ignoră. Cum puteau fi atît fricoși cînd Zeii înșiși vegheau asupra acestor fapte?

— Bun găsit, Mallahet, spuse el, surprins de siguranța glasului său.

După o scurtă pauză, Gaenkelti lătră:

— Te afli în prezența lui Ikurei Xerius al III-lea. Îngenunchează, Mallahet.

Cishaurimul flutură un deget și năpîrca se legănă o dată cu el, parcă în bătaie de joc.

— Fanimii îngenunchează numai dinaintea Unicului, dinaintea Zeului-care-este-Singuratic.

Din reflex sau doar din ignoranță, Gaenkelti ridică un pumn pentru a-l lovi pe bărbat. Xerius îl opri cu o palmă întinsă în față.

— Vom trece peste protocol cu această ocazie, Căpitane, spuse el. Păgînii vor îngenunchea dinaintea mea cît de curînd.

Strînse pumnul în care ținea Choreea cu cealaltă mînă, mînat de un impuls nelămurit de a o feri de ochii șarpelui.

— Ai venit să negociezi? îl întrebă pe Cishaurim.

— Nu.

Cememketri murmură o înjurătură de oștean.

— Atunci-de ce ai venit? întrebă Xerius.

— Am venit, Împărate, ca să poți negocia cu un altul. Xerius clipi.

— Cu cine?

O clipă, păru că din fruntea Cishaurimului fulgerase Cuiul Raiului. Urmă un strigăt din întunericul porticurilor și Xerius își ridică ambele palme dinaintea sa.

Cememketri intona ceva de neînțeles, amețitor. Un glob, alcătuit doar din dîre fantomatice de foc albastru, se închise în jurul lor.

Dar nu se întîmplase nimic. Cishaurimul rămînea la fel de nemișcat ca și mai înainte. Ochii năpîrcii luceau ca niște bucățele de chihlimbar în lumina focului.

Apoi Skeaös icni:

— Fața lui!

Suprapusă ca o mască transparentă peste chipul ca de craniu al lui Mallahet se găsea fața altuia, un luptător

kianin încărunțit care purta încă însemnul deșertului pe trăsăturile vulturești. Din orbitele goale ale Cishaurimului priveau ochi cercetători și o bărbuță fantomă atârna de bărbia lui, împletită în maniera unui nobil kianin.

— Skauras, spuse Xerius.

Nu-l mai văzuse niciodată pe bărbat, dar cumva știa că-l privea pe Sapatișahul-Guvernator al Shigekului, lepădătura păgînă cu care Coloanele Sudului se duelaseră mai bine de două de decade.

Buzele fantomatice se mișcă, dar tot ce auzi Xerius fu o voce îndepărtată vorbind în ritmurile lungite ale limbii kiani. Apoi buzele reale se mișcă dedesubt, spunînd:

— Excelent, Ikurei. Pe tine te recunosc după monezi.

— Deci ce e asta? Padirajahul își trimite unul din cîinii Sapatișahi să se consulte cu mine?

Din nou decalajul alarmant dintre buze și voci.

— Nu meriți atenția Padirajahului, Ikurei. Aș putea frînge de unul singur spatele Imperiului tău de genunchii mei. Fii recunoscător că Padirajahul e un om pios și se supune tratatelor.

— Toate tratatele noastre sînt discutabile, Skauras, acum că Maithanet e Shriah.

— Deci încă un motiv pentru ca Padirajahul să te disprețuiască. Și tu ai ajuns discutabil.

Skeaös se aplecă și îi șopti în ureche:

— Întreabă-l de ce tot acest dramatism dacă ai devenit irelevant. Păgînii se tem, Zeu-al-Oamenilor. Este singurul motiv pentru care au venit astfel dinaintea ta.

Xerius zîmbi, convins că bătrînul său sfetnic nu făcuse decît să confirme ceea ce știa deja.

— Dacă am ajuns discutabil, atunci de ce aceste măsuri ieșite din comun, hmm? De ce să faci un mesager din cel mai bun om al tău?

— Din cauza Războiului Sfînt pe care tu și idolatrii tăi frați întru credință îl porniți împotriva noastră. De ce altceva?

— Și pentru că știi că Războiul Sfânt e instrumentul meu.

Chipul ca de nălucă zîmbi și Xerius auzi rîsete îndepărtate.

— Ai de gînd să-i smulgi Războiul Sfânt lui Maithanet, nu-i așa? Să faci din el marea pîrghie cu care să întorci secole de înfrîngeri? Știm de intrigile tale mărunte de a-i lega pe idolatri de Înscrișul tău. Și știm și despre oștile pe care le-ai trimis împotriva scylvendilor. Urzelile unui neghiob — cu toatele.

— Conphas a promis să însemne drumul din Stepă și pînă la picioarele mele cu capete de scylvendi înfipite în țepușe.

— Conphas e pierdut. Nimeni nu deține viclenia sau puterea de a-i înfrînge pe scylvendi. Nici măcar nepotul tău. Armata și moștenitorul tău sînt morți, Împărate. Hoituri. Dacă n-ar fi atîția inrithi adunați pe țărmurile tale, aș călări chiar acum spre tine și te-aș pune să-mi bei de pe sabie.

Xerius își încheștă strîns mîna pe Choree pentru a-și potoli tremurăturile. O imagine a lui Conphas sîngerînd la picioarele vreunui tîlhar sălbatic de scylvendi îi fulgeră prin minte și o savură în ciuda implicațiilor ei groaznice. *Mama nu m-ar avea decît pe mine...*

Din nou vocea lui Skeaös în urechea sa:

— Minte ca să te sperie. Am primit vești de la Conphas chiar în dimineața asta și totul era în regulă. Amintește-ți, Zeu-al-Oamenilor, că scylvendii i-au zdrobit pe kianini cu nici opt ani în urmă. Skauras a pierdut trei fii în acea expediție, inclusiv pe Hasjinnet, cel mai mare dintre ei. *Întărită-l*, Xerius. *Întărită-l!* Oamenii furioși fac greșeli.

Dar desigur că el deja se gîndise la asta.

— Te măgulești singur, Skauras, dacă îți imaginezi că Conphas e la fel de nesăbuit ca Hasjinnet.

Ochii străvezii clipiră peste orbitele goale.

— Bătălia de la Zirkirta a fost o mare jale pentru noi, da. Dar o jale pe care o vei împărtăși foarte curînd. Încerci

sa ma rănești, Ikurei, dar nu faci decît să îți prezici propria ți piere.

— Nansuriumul, spuse Xerius, a suferit pierderi mult mai mari și a supraviețuit.

Dar Conphas nu poate să piardă! Semnele!

— Prea bine, Ikurei. Voi fi de acord cu tine în acest fleac. Zeul Solitar știe că voi, nansurii, sînteți un popor încă-pățînat. Voi fi chiar de acord că Conphas ar putea reuși acolo unde fiul meu a dat greș. Nu-l voi subestima pe șarpele ăla fermecător. Mi-a fost ostatic patru ani, îți amintești? Dar nimic din toate astea nu face ca Războiul Sfînt al lui Maithanet să fie al tău. Nu ții nici un ciocan deasupra capetelor noastre.

— Ba da, Skauras. Oamenii Colțului nu știu nimic despre poporul tău — chiar mai puțin decît Maithanet. Cînd vor înțelege că nu se războiesc doar cu voi, ci și cu Cis-haurimii voștri, conducătorii Războiului Sfînt îmi vor semna Înscrișul. Războiul Sfînt are nevoie de o Școală, iar acea Școală se întîmplă să îmi aparțină.

Buzele lipsite de trup rînjiră peste linia severă a gurii lui Mallahet.

Din nou acea stranie voce îndepărtată:

— *Hesha? Ejoru Saika? Matanati jeskuti kah...*

— Poftim? Saikul Imperial? Crezi că Shriahul tău îți va ceda Războiul Sfînt pentru Saikul Imperial? Maithanet ți-a smuls ochii din cele O Mie de Temple, nu-i așa? Înțelegi, Ikurei? Înțelegi în sfîrșit cum te afunzi în nisipuri mișcătoare?

— Ce vrei să spui?

— Chiar și noi știm mai multe despre planurile blestematului tău de Shriah decît tine.

Xerius aruncă o privire spre chipul lui Skeaös, văzu cum trăsăturile ridate îi sînt inundate de îngrijorare în loc de socoteli. Ce se petrecea?

Skeaös... Zi-mi ce să spun! Ce vrea să zică?

— Ai amuțit, Ikurei? răspunse sarcastic înlocuitorul vocii lui Mallahet. Ei bine, înecă-te cu asta: Maithanet a

semnat un pact cu *Turnurile Stacojii*. Chiar în acest moment, Magii Stacojii se pregătesc să se alătore Războiului Sfînt. Maithanet deține deja o Școală, una care umilește Saikul tău Imperial și ca număr și ca putere. După cum ziceam, ești discutabil.

— Imposibil! scuiță Skeaös.

Xerius se răsuci către bătrînul Sfetnic, uimit de îndrăzneala acestuia.

— Și asta ce mai e, Ikurei? Lași cîinii să latre la masa ta?

Xerius știa că ar fi trebuit să fie revoltat, dar o asemenea izbucnire din partea lui Skeaös era... nemaiîntîlnită.

— Dar minte, Zeu-al-Oamenilor! strigă Skeaös. Asta e un truc păgîn ca să stoarcă o concesie...

— De ce să mintă? se răsti Cememketri, evident dornic să umilească un vechi dușman de la curte. Nu crezi că păgînii vor ca noi să deținem controlul Războiului Sfînt? Sau crezi că ar prefera să trateze cu *Maithanet*?

Uitaseră de prezența Împăratului lor? Vorbeau de parcă el era o invenție a cărei utilitate se sfîrșise. *Mă cred lipsit de însemnătate?*

— Nu, ripostă Skeaös. Știu că Războiul Sfînt ne aparține, dar vor să ne facă să credem că nu e așa!

O furie rece se descolăci în Xerius. Avea să se strige mult în seara aceea.

Fie că cei doi bărbați își amintiră locurile lor, fie că simțiră ceva din dispoziția lui Xerius, pentru că tăcură amîndoi brusc. Cu doi ani în urmă, un zeumî distrase curtea lui Xerius cu tigri dresați. După aceea, Xerius îl întrebasese cum de poate stăpîni asemenea fiare sălbatice doar din priviri.

— Pentru că, răspunse bărbatul înalt cu pielea neagră, își văd viitorul în ochii mei.

— Iartă zelul servitorilor mei, spuse Xerius nălucii care sălășlui în chipul Cishaurimului. Poți fi sigur că eu n-o voi face.

Fața lui Skauras pîlpîi, apoi reapăru, de parcă dipăruse și reapăruse într-o coloană nevăzută de lumină. Cum trebuie să se fi amuzat bătrînul lup. Xerius aproape că-l vedea desfătîndu-l pe Padirajah cu descrierea dezordinii de la Curtea Imperială.

— Îi voi jeli atunci, spuse Sapatișahul.

— Păstrează-ți bocetele pentru propriul popor, păgîne. Indiferent al cui va fi Războiul Sfînt, sînteți pierduți.

Fanimii *erau* pierduți. Lăsînd deoparte insolența insultătoare, ceea ce spusese Cememketri cu cîteva clipe mai devreme era cu totul adevărat. Padirajahul voia ca el să posede Războiul Sfînt. Nu se putea negocia cu fanatici.

— Ah, puternice cuvinte! În sfîrșit vorbesc cu un împărat al Nansurului. Spune-mi atunci, Ikurei Xerius al III-lea, acum că înțelegi că amîndoi negociem de pe o poziție de inferioritate, ce propui?

Xerius se opri, socotind rece. Dintotdeauna fusese cel mai chibzuit cînd era mînios. Alternativele i se rostogoliră prin minte, cele mai multe întemeiate pe agerimea și pe violența diabolică a lui Maithanet. Se gîndi la Calmemunis și la ura pe care i-o purta vărului său, Nersei Proyas, urmașul la tronul Conriyei...

Și atunci înțelese.

— Pentru Oamenii Colțului, tu și poporul tău nu sînteți decît jertfe, Sapatișahule. Vorbesc și se poartă de parcă triumful lor e deja scris în scripturi. Poate că va veni o vreme cînd vă vor respecta așa cum o facem și noi.

— *Shrai laksara kah.*

— Vrei să spui așa cum vă temeți de noi.

Acum totul depindea de nepotul său, departe în nord. Mai mult ca oricînd. *Semnele...*

— După cum am spus — vă respectăm.

Capitolul VI

Stepa Jiünati

Se spune: un om se naște din mama sa și se hrănește din ea. Apoi se hrănește din pământ, iar pământul trece prin el, luînd și lăsînd un fir de praf de fiecare dată, pînă cînd omul nu mai este al mamei sale, ci al pământului.

—PROVERB SCYLVENDI

... iar în sheyica veche, limba castelor conducătoare și religioase ale Nansürumului, skilvenas înseamnă „catastrofă” sau „apocalipsă”, de parcă scylvendii au transces cumva rolul unui popor în istorie și au devenit un principiu.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Începutul verii, 4110 Anul-Colțului, Stepa Jiünati

Cnaiür urs Skiötha îi găsi pe Regele-Triburilor și pe ceilalți adunați de-a lungul unei culmi care le oferea panorama Munților Hethanta și a oștilor Nansurului campate dedesubt. Oprindu-și surul cu o smucitură a hățurilor, îi studie din depărtare, inima bătîndu-i atît de puternic, de parcă i se îngroșase sîngele. O clipă se simți ca un puști exclus de frații lui mai mari și de prietenii lui răutăcioși. Se așteptă pe jumătate să audă zeflemele plutind pe vînt.

De ce mă dezonorează astfel?

Dar nu era un copil. Era mult sîngeroasa căpetenie a utemoșilor, un războinic scylvendi întărit, de mai bine de patruzeci și cinci de veri. Deținea opt neveste, douăzeci și trei de sclavi și mai bine de trei sute de vite. Era tatăl a treizeci și șapte de fii, dintre care nouăsprezece cu sînge pur. Brațele îi era vărgate de swazondele, cicatricele trofeu ritualice, a mai bine de două sute de dușmani uciși. Era Cnaiür, cel-care-frînge-oameni-și-cai.

Aș putea să-lucid pe oricare dintre ei — să-l zdrobesc pînă la o ruină însîngerată — și totuși mă sfidează astfel! Ce-am făcut?

Dar, ca orice ucigaș, cunoștea răspunsul. Ultragiul nu se găsea în dezonoarea sa, ci în îngîmfarea lor de a o cunoaște.

Strălucind printre vîrfuri acoperite de zăpadă, soarele scălda adunarea căpeteniilor în lumina de un auriu palid a dimineții. Arătau ca niște războinici din diferite nații și vremuri, în ciuda coifurilor kianine de luptă cu țepi purtate de veteranii Bătăliei de la Zirkirta. Unii purtau cămăși străvechi din zale, alții platoșe de zale și cuirase de diferite feluri — prăzile unor prinți și nobili inrithi de multă vreme morți. Doar brațele cu cicatrice, chipurile de piatră și părul lung și negru îi însemnau ca aparținînd Poporului — ca scylvendi.

Xunnurit, Regele ales al Triburilor, ședea în mijlocul lor, cu brațul stîng sprijinit poruncitor de coapsă și cu dreptul înălțat spre depărtări. Parcă spre el, călărețul de lîngă el își ridică semicercul crestă al arcului. Cnaiür zări o săgeată din lemn de mesteacăn plutind pe cer, o văzu dispărînd în iarba dinspre rîu. Măsurau distanța, își dădu el seama, ceea ce nu putea însemna decît că își pregătesc atacul.

Fără mine. Se putea să-l fi uitat pur și simplu?

Înjurînd, Cnaiür își îndemnă calul spre ei. Își păstră chipul întors spre răsărit, scutindu-se de jignirea fețelor lor rînjitoare. Rîul Kiyuth șerpuia prin vale, negru, cu

excepția locurilor unde era înspumat de torente puțin adânci. Chiar și de la această depărtare putea vedea oștirea Nansurului adunându-se de-a lungul malurilor sale, tăind plopii care mai rămăseseră, tîrîndu-i de acolo cu atelaje de cai. Fortificată cu valuri de pămînt și palisade, tabăra imperială se găsea cam la o milă mai departe, un mare dreptunghi de nenumărate corturi și căruțe sub muntele pe care amintitorii îl numeau Sakthuta, cei „Doi Tauri“.

Cu trei zile în urmă fusese buimăcit și îngrozit de această priveliște. Faptul că Nansurul le încălcase teritoriul era o ofensă suficient de mare, dar și să bată stîlpi și să ridice ziduri?

Cu toate aceste, acum îi provoca doar presimțiri rele.

Dezgolindu-și dinții, galopă în mijlocul fraților săi căpetenii.

— Xunnurit! mugi el. De ce nu am fost chemat?

Regele-Triburilor înjură și își smunci murgul ca să-l înfrunte. Briza dimineții ciufulea blana de vulpe care îi ținea coiful de luptă kianin. Privindu-l pe Cnaiür cu dispreț nedisimulat, spuse:

— Ai fost chemat ca toți ceilalți, utemotule.

Cnaiür îl întâlnește pe Xunnurit cu doar cinci zile în urmă, la puțină vreme după ce sosise cu războinicii săi utemoți. Antipatia fusese mutuală și imediată, ca cea dintre pețitorii aceleiași frumuseți. Cnaiür nu avea nici o îndoială că disprețul lui Xunnurit își avea rădăcinile în zvonurile despre moartea tatălui său, cu multă vreme în urmă. Pe de altă parte, motivele propriiei sale dușmăнії îi scăpau. Poate că răspunsese pur și simplu cu desconsiderare la desconsiderare. Poate că era din cauza tivului de mătase al tunicii de lînă a lui Xunnurit sau din cauza vanității încarnate în zîmbetul său. Nu era nevoie de motive pentru a urî, fie și numai din cauză că motivele erau atît de multe și atît de ușor de găsit.

— N-ar trebui să atacăm, spuse Cnaiür sincer. E o nesăbuintă tinerească.

Dezacordul atârna ca mirosul de mosc în aerul dimineții. Celelalte căpetenii îl studiară, cu chipuri ferite. În ciuda zvonurilor pe care fără îndoială le auziseră, brațele sfîrtecate ale lui Cnaiür impuneau respect cu de-a sila. Cnaiür știa că nici unul dintre bărbații de acolo nu ucisese nici pe jumătate la fel de mulți ca el.

Xunnurit se aplecă înainte și scuipă în ierburi — un gest lipsit de respect.

— Nechibzuință? Nansurii se cacă, se pișă și se scobesc în fund pe sacrul nostru pămînt, utemotule. Ce-ai vrea să fac? Să negociez? Să capitulez și să-i plătesc tribut lui Conphas?

Cnaiür medită dacă să discrediteze omul sau planul său.

— Nu, răspunse, alegînd înțelepciunea în locul calomniei. Aș aștepta. Îl avem pe Ikurei Conphas — ridică o mîna cu degete groase și o încleștă într-un pumn — în capcană. Caii lui au nevoie de nutreț bogat, ai noștri nu. Oamenii săi sînt obișnuiți cu acoperișuri, cu perne, cu vin și cu plăceri de femei ușoare, în timp ce ai noștri dorm în șeile lor și au nevoie doar de sîngele cailor lor pentru subzistență. Ascultă ce-ți zic, o dată cu trecerea zilelor, iezi or să înceapă să le zburde prin inimi și șacali prin burți. Vor fi înfricoșați și înfometați. Fortificațiile de pămînt și cherestea vor căpăta gust de captivitate în locul celui de siguranță. Și în curînd disperarea îi va împinge către un teren ales de noi.

Un vuiet gros trecu printre căpeteniile adunate și Cnaiür își aruncă privirile de la o față bătută de vînturi la alta. Unele erau tinere și nerăbdătoare să verse sînge, dar multe aveau înțelepciunea hotărîtă a multor campanii — fețe mai în vîrstă, ca și a sa. Erau bărbați care supraviețuiseră multelor nerăbdări ale tinereții și cu toate aceste rămăseseră în floarea puterii lor. Ei înțelegeau înțelepciunea vorbelor lui.

Dar Xunnurit nu păru impresionat.

— Mereu un tactician, eh, utemotule? Spune-mi, Cnaiür urs Skiötha, dacă ai intra în yakshul tău și ai da peste niște

bărbați care îți violează nevestele, ce tactică ai adopta? Le-ai întinde o ambuscadă afară, unde ai fi sigur de reușită? Ai aștepta pînă *după* ce ți-au spurcat și vatra și pîntecele?

Cnaiür rînji disprețuitor, observînd pentru prima oară cele două degete lipsă de la mîna stîngă a lui Xunnurit. Putea măcar neghiobul să întindă un arc?

— Poalele Munților Hethantas sunt un lucru foarte diferit de yakshul meu, Xunnurit.

— Chiar așa? Asta ne învață amintitorii?

Cnaiür nu fu șocat atît de viclenia bărbatului, cît de realizarea faptului că îl subestimase.

Ochii lui Xunnurit sclipiră triumfători.

— Nu. Amintitorii ne spun că bătălia ne este vatră, pămîntul pîntece și cerul yaksh. Am fost pîngăriți la fel de sigur ca și cînd Conphas ne-ar fi siluit nevestele și ne-ar fi spart piatra vetrei. Pîngăriți. Spurcați. Umiliți. Am trecut de cîntărirea avantajelor tactice, utemotule.

— Și izbînda noastră asupra fanimilor la Zirkirta? întrebă Cnaiür.

Cei mai mulți dintre cei de față fuseseră la Zirkirta cu opt ani în urmă, unde el însuși îl doborîse pe Hasjinnet, generalul kianin.

— Ce-i cu ea?

— Cît timp s-au retras triburile dinaintea kianinilor? Cît timp i-am sîngerat înainte de a-i frînge?

Îl cinsti pe Xunnurit cu un zîmbet macabru, cel care le făcea adesea pe nevestele lui să izbucnească în lacrimi. Regele-Triburilor înțepeni.

— Dar aceea...

— E o altă treabă, Xunnurit? Cum poate o bătălie să fie ca un yaksh, dar nu ca o altă bătălie? La Zirkirta am fost răbdători. Am așteptat și astfel am distrus complet un dușman puternic.

— Dar nu e pur și simplu o problemă de așteptare, Cnaiür, strigă o a treia voce.

Era Oknai Un-Ochi, căpetenia puternicelor triburi Munuāti din interior.

— Întrebare e *cît de mult* trebuie să așteptăm. În curînd încep secetele și noi, cei din inima Stepei, trebuie să ne mînam turmele spre pășunile de vară.

Numeroase strigăte urmară acestei remarci, de parcă fusese primul lucru de bun simț spus pînă atunci.

— Într-adevăr, adăugă Xunnurit, întremat de acest sprijin nesperat. Conphas a venit încărcat din greu, cu un convoi de provizii mai mare decît propria-i oștire. Cît să așteptăm ca iezii și șacalii să chinuie inimile și burțile? O lună? Două? Șase chiar?

Se întoarse către ceilalți și fu răsplătit cu o furtună de aprobări guturale.

Cnaiür își trecu o mînă peste cap, căutînd cu privirea printre fețele ostile din jurul lui. Le înțelegea grijile pentru că erau și ale sale. O absență îndelungată însemna multe primejdii. Neglijarea turmelor însemna lupi, molimă, chiar și foamete. Dacă se adăugau și răscoalele sclavilor, nevestele neînfrîinate și, pentru triburile de la frontiera de nord ca al său, srancii, atunci imboldul unei întoarceri grabnice devenea irezistibil.

Se întoarse către Xunnurit, dîndu-și seama că decizia de a ataca nu le fusese îndesată pe gît celorlalți. Deși știau că graba era blestemul înțelepciunii, voiau să încheie acest război cît mai repede, mult mai mult decît o doriseră la Zirkirta. Dar de ce?

Toate privirile erau îndreptate spre el.

— Ei bine? întrebă Xunnurit.

Fusese aceasta intenția lui Ikurei Conphas? Presupuse că era destul de ușor de aflat necesitățile pe care anotimpurile le impuneau Poporului. Alesese Conphas intenționat săptămînile dinaintea secetei de vară?

Gîndul îl ameți pe Cnaiür cu implicațiile sale. Dintr-o dată tot ceea ce văzuse și auzise de cînd se alăturase hoardei căpătă un alt sens: sodomizarea captivilor lor scylvendi, soliile batjocoritoare, chiar și poziționare latrinelor lor — toate calculate pentru a provoca Poporul să atace.

— De ce? întrebă dintr-o dată Cnaiür. De ce ar aduce Conphas atît de multe provizii?

Xunnurit sforăi.

— Pentru că aici e Stepă. Nu există nutreț.

— Nu. Pentru că se așteaptă la un război al *răbdării*.

— Exact! exclamă Xunnurit. Intenționează să aștepte pînă cînd foamea va dezbină triburile. De asta trebuie să atacăm imediat!

— Să le dezbină? strigă Cnaiür îngrozit că intuiția sa putea fi atît de ușor pervertită. Nu! Intenționează să aștepte pînă cînd foamea sau mîndria vor forța triburile să *atace*.

Îndrăzneala afirmației sale provocă strigăte din partea privitorilor. Xunnurit rîse în felul trist al cuiva care confundase naivitatea cu înțelepciunea.

— Voi, utemoților, sălășluiți departe de Imperiu, spuse el, adresîndu-se parcă unui neghiob, așa încît poate că necunoașterea politicilor imperiale este de așteptat. De unde să știi că poziția lui Ikurei Conphas se întărește, în timp ce cea a unchiului său, Împăratul, slăbește? Vorbești de parcă Ikurei Conphas a fost trimis aici să cucerească, cînd de fapt a fost trimis să moară!

— Îți arde de șagă? strigă Cnaiür exasperat. Te-ai uitat la oștirea lui? Cavaleria lor de elită, trupele străine ale norsirailor, aproape toate coloanele Armatei Imperiale, chiar și Garda Eothică a Împăratului însuși! Au despuiat Imperiul pentru a pune laolaltă expediția asta. Trebuie că s-au semnat tratate, că s-au promis și s-au cheltuit averi de aur. Asta e o armată de *cucerire*, nu o procesiune de îngropăciune...

— Întreabă-i pe amintitori! se răsti Xunnurit. Alți împărați au sacrificat la fel de mult, dacă nu mai mult. Xerius trebuia să-l păcălească pe Conphas, nu?

— Pfah! Și mai zici că utemoții nu știu nimic despre Imperiu! Nansuriumul este un loc asediat. Abia de-și poate permite să piardă o fracțiune dintr-așa o oaste!

Xunnurit se aplecă înainte în șa, își ridică amenințător pumnul. Sprâncenele se strînseră deasupra ochilor fioroși. Nările îi fluturau.

— Atunci ce alt motiv mai bun ne trebuie pentru a-i zdrobi acum! Pe urmă vom călări spre Marea cea Mare ca strămoșii noștri de altădată! Le vom dărîma templele, le vom însămînța fiecele, le vom ucide fiii!

Spre îngrijorarea lui Cnaiür, strigăte de aprobare străbătură aerul dimineții. Le reduse la tăcere cu o privire ucigașă.

— Sînteți beți cu toții, cîinilor? Ce motiv mai bun avem să lăsăm Nansurul să se stingă? Ce credeți că ar face Conphas dacă ar fi printre noi? Ce...

— Și-ar scoate sabia mea din fund! strigă cineva, declanșînd o cascadă de rîsete.

Cnaiür o putu adulmeca atunci, caramaderia bine-dispusă care era puțin mai mult decît cîrdășia de a lua pe cineva în bătaie de joc. Buzele i se strîmbară într-o grimasă. Era mereu la fel, în ciuda îndemînării lui cu armele sau a inteligenței. Îl cîntăriseră cu mulți ani în urmă — și îl găsiseră inferior.

Dar cîntărirea nu înceta niciodată...

— Nu! mugi Cnaiür. Ar rîde de voi cum rîdeți voi de mine! Ar spune că trebuie să cunoști un cîine ca să-l frîngi, iar eu îi cunosc pe acești cîini! Mai bine decît se cunosc ei înșiși!

O notă tînguitoare i se strecurase în voce și în expresia chipului. Se luptă s-o zdrobească.

— Ascultați-mă! Trebuie să mă ascultați! Conphas a riscat chiar pe acest sfat — pe aroganța noastră, pe... tradițiile noastre. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să ne provoace! Nu înțelegeți? Noi îi vom hotărî genialitatea pe cîmpul de luptă. Numai noi îl putem face de rîs. Făcînd singurul lucru care îl îngrozește, singurul lucru pe care a încercat din răputeri să-l prevină. Trebuie să așteptăm! Să așteptăm să vină el la noi!

Xunnurit îl privise gînditor, cu ochi strălucind de un amuzament debordant. Acum zîmbi batjocoritor.

— Oamenii te numesc Cnaiür Ucigaşul-de-oameni, vorbesc de dibăcia ta pe cîmpul de luptă, de foamea nepotolită de sfîntul măcel. Dar acum — scutură muştrător din cap — unde ți-e foamea, utemotule? Să te numim de-acuma Cnaiür Ucigaşul-de-timp?

Alte rîsete care zguduiau măruntaie, aspre, venind din fundul gîtului, în acelaşi timp sincere în felul unui popor simplu şi cu toate acestea măcinate de o veselie greţoasă, sunetul oamenilor inferiori distrîndu-se pe seama înjosirii unuia mai bun decît ei. Lui Cnaiür îi vîjîiau urechile. Cerul şi pămîntul se strînseră pînă cînd întreaga lume deveni feţe cu dinţi îngălbeniţi, rîzînd. Îl putea simţi stîrnit înăuntrul lui, cel de-al doilea suflet, cel care întuneca soarele şi scâlda pămîntul în sînge. Rîsetele lor şovăiră dinaintea ameninţării lui. Privirea lui cumplită le şterse pînă şi rînjetele de pe feţe.

— Mîine, declară Xunnurit, smuncindu-şi nervos murgul către îndepărtata tabără nansuriană, vom sacrifica o întreagă naţie Zeului-Mort. Mîine vom trece un imperiu prin sabie!

Legănîndu-se tăcuţi în şeile de lemn, nenumăraţi călăreţi înaintau prin ierburile reci şi cenuşii de la roua dimineţii. Trecuseră aproape opt ani de la Bătălia de la Zirkirta, opt ani de cînd Cnaiür văzuse ultima oară o asemenea adunare a Poporului. Cete mari îşi urmau căpeteniile, împresurînd pante şi înălţimi pe distanţe de aproape o milă. Umbrite de desişuri de lănci ridicate, sute de drapele din piele de cal ţîşneau din mulţime, marcînd triburile şi federaţiile din toată Stepă.

Atît de mulţi!

Înţelegea Ikurei Conphas ce făcuse? Scylvendii erau dezbinaţi prin natura lor şi, în afara raidurilor rituale de graniţă asupra Nansuriumului, îşi petreceau majoritatea timpului ucigîndu-se între ei. Această înclinaţie pentru

vrajbă și război devastator era cel mai mare zid de apărare al Imperiul împotriva lor, chiar mai mare decît munții Hethanta care sfîșiau cerul. Invadînd Stepă, Conphas unise Poporul, punînd astfel Imperiul în cea mai mare primejdie pe care o cunoscuse de o întreagă generație.

Ce putea determina un asemenea risc? Aparent fără motiv, Ikurei Xerius al III-lea mizase însuși Imperiul pe nepotul său cel precoce. Ce îi promisese Conphas? Ce împrejurări îl împinseseră?

Lucrurile nu erau ceea ce păreau, Cnaiür era sigur de asta. Și totuși, în timp ce privea peste întinderea de călăreți în armuri, nu se putu abține să nu se căiască pentru îndoiile de mai devreme. Oriunde își îndrepta privirile vedea călăreți necruțători, războinici, cu piei bătute în cuie pe scuturile rotunde, cu caii acoperiți de pături cusute cu monede jefuite de la kianini și nansurieni. Nenumărate mii de scylvendi, încrîncenați de anotimpurile crude și de războaiele fără sfîrșit, acum uniți ca în zilele de legendă. Ce speranță putea avea Conphas?

Coarnele nansuriene trîmbițară de sub munte, făcînd oameni și cai să tresară. Toții ochii se întoarseră către creasta prelungă care ascundea valea. Surul lui Cnaiür sforăi și se ridică în două picioare, foșnind scalpurile care îi decorau frîul.

— Curînd, murmură el, liniștind capul agitat al calului cu o mîină fermă. În curînd se va dezlănțui nebunia.

Cnaiür își amintea mereu de orele dinaintea unei lupte ca fiind de neîndurat și din cauza asta era mereu surprins de cîte ori chiar reușea să le îndure. Existau clipe cînd enormitatea a ceea ce urma să se întîmple îl cuprindea, îl ametea ca pe unul care tocmai evitase o cădere mortală. Dar aceste clipe erau trecătoare. În mare parte, orele treceau ca oricare alte ore, mai neliniștite, poate, și punctate de străfulgerări de ură comună și venerație, dar altfel, la fel de anoste ca și restul. De cele mai multe ori trebuia să-și reamintească de nebunia care avea să urmeze.

Cnaiür fu primul din tribul său care ajunsese pe vîrfurile crestei. Mocnind între doi munți ca niște incisivi, soarele

care răsărea îi orbi și trecură cîteva clipe înainte ca Cnaiür să poată distinge rîndurile îndepărtate ale Armatei Imperiale. Falange de infanterie formau o mare dungă segmentată de-a lungul terenului deschis dintre rîu și tabăra fortificată a nansurienilor. Lăncieri călare se înșiruiau de-a lungul coastelor accidentate dinaintea lor, plasați pentru a hărțui orice scylvendi care încerca să traverseze Kiyuthul. Parcă întîmpinîndu-și străvechiul dușman, coarnele nansuriene răsunară încă o dată, tremurînd prin aerul rece al dimineții. Un strigăt puternic se ridică din rînduri, urmat de bătaia dogită a săbiilor lovind în scuturi.

În timp ce restul triburilor se adunau de-a lungul crestei, Cnaiür îi studie pe nansurieni, cu o mîină ridicată în soare. Faptul că ocupaseră terenul din centru în locul malului estic al rîului nu fu o surpriză, deși își imagină că Xunnurit și ceilalți se agitau acum să-și schimbe planurile. Încercă să numere rîndurile — formațiile păreau extraordinar de adînci — dar îi era greu să se concentreze. Magnitudinea absurdă a acestor împrejurări îl apăsă ca ceva fizic. Cum de se putea întîmpla așa ceva? Cum se putea ca națiuni întregi...

Își coborî capul, își scărpină ceafa, repetînd litania de autoacuzare care îi consuma mereu asemenea gînduri rușinoase. Cu ochii minții îl văzu pe tatăl său, Skiötha, cu fața înnegriindu-i-se în timp ce se sufoca în noroi.

Cînd își ridică privirea, gîndurile îi erau la fel de goale ca și expresia. Conphas. Ikurei Conphas era centrul a ceea ce urma să se întîmple, nu Cnaiür urs Skiötha.

O voce îl făcu să tresară: Bannut, fratele tatălui său mort.

— De ce sînt desfășurați atît de aproape de tabără?

Bătrînul războinic își dresă glasul — cu un sunet ca al unui nechezat de cal.

— Ai zice că se folosesc de rîu ca să ne împiedice să șarjăm.

Cnaiür își reluă evaluarea Armatei Imperiale. Ameteala vărsării iminente de sînge îi pluti prin membre.

— Deoarece Conphas are nevoie de o bătălie decisivă. Vrea să ne desfășurăm liniile de partea sa a râului. Să ne limiteze spațiul de manevră și să forțeze o înfruntare totul-sau-nimic.

— E nebun?

Bannut avea dreptate. Conphas era nebun dacă credea că oamenii săi pot învinge într-o luptă deschisă. Disperați, kianinii încercaseră ceva asemănător la Zirkirta, cu opt ani în urmă. Nu obținuseră decît dezastrul. Poporul nu fusese înfrînt.

Prin murmurul neamurilor sale se auzi un rîset. Cnaiür își smunci capul de jur împrejur. Era pentru el? Rîdea cineva de el?

— Nu, răspunse distant, supraveghind profilele de dincolo de umerii lui Bannut. Ikurei Conphas nu e nebun.

Bannut scui pă, un gest menit, sau așa presupuse Cnaiür, pentru Exalt-Generalul nansurian.

— Vorbești de parcă l-ai cunoaște.

Cnaiür îi aruncă bătrînului o privire cruntă, încercînd să descifreze dezgustul din tonul său. Într-un fel chiar îl cunoștea pe Conphas. În timpul unui raid în Imperiu toamna trecută, capturase cîțiva soldați nansurieni, bărbați care pălăvrăgeau despre Exalt-Generalul cu o adorație care atrăsese atenția lui Cnaiür. Folosind cărbuni încinși și întrebări aspre, aflase multe despre Ikurei Conphas, despre cît de strălucit fusese în Războaiele Galeothe, despre tacticile lui îndrăznețe și despre antrenamentele inovatoare — destul cît să-ți dea seama că era diferit de toți ceilalți pe care îi întîlnise pe cîmpul de luptă. Dar această cunoaștere era risipită pe șerpi bătrîni ca Bannut, care nu-i iertaseră niciodată uciderea tatălui său.

— Călărește spre Xunnurit, ordonă Cnaiür, știind foarte bine că Regele-Triburilor n-o să vrea să aibă de-a face cu un mesager utemot. Află ce are de gînd.

Bannut nu se lăsă dus de nas.

— Îl iau pe Yursalka cu mine, spuse el aspru. A luat-o pe una din fetele lui Xunnurit de nevastă, pe cea deformată,

chiar primăvara trecută. Poate că Regele-Triburilor își va aminti de această generozitate.

Bannut scuipă pentru ultima oară, ca pentru a-și sublinia sensul cuvintelor, și dădu pinteni calului printre utemoții din jur.

Multă vreme, Cnaiür stătu dezolat în spinarea calului, privind indiferent bondarii săgetînd printre capete săltărețe de trifoi purpuriu chiar sub el. Nansurienii continuau să bată în scuturile lor îndepărtate. Soarele prinse cuprinse încet valea în îmbrățișarea lui fierbinte. Caii tropăiau nerăbdători.

Mai multe coarne răsunară peste întindere, iar nansurienii încetară gălăgia. Vuietul murmurilor neamurilor scăzu în intensitate și o furie fierbinte îi alungă amărăciunea din piept. Vorbeau mereu între ei, niciodată cu el, de parcă era mort printre ei. Se gîndi la toți cei pe care îi ucisese în primii cîțiva ani după moartea tatălui său, toți acei utemoți care urmăriseră să smulgă Yakshul Alb al căpeteniei din dezonoarea numelui său. Șapte veri, un unchi și doi frați. Fusese inundat de o ură încăpățînată, o ură care asigură că nu va ceda, indiferent cîte insulte îi aruncau în spinare, indiferent cîte șoapte sau priviri ferite. Avea să-i omoare pe toți, oricine ar fi fost ei, dușmani și neamuri fără deosebire, înainte de a ceda.

Își pironi privirea pe întinderea zbîrlită a oștirii lui Conphas.

Te voi ucide azi, Exalt-Generale? Așa cred.

Strigăte neașteptate îi atraseră atenția spre stînga. Peste o aglomerație de arme și călăreți, văzu stindardul lui Xunnurit unduind pe fundalul cerului. Cozi vopsite de cai fluturau în sus și-n jos, refăcînd ordinea pentru un avans încet. Departe spre nord, hoarde de scylvendi începuseră deja să se înșiruiască în josul pantelor. Strigînd către neamurile sale, Cnaiür dădu pinteni calului către rîu, călcînd peste trifoi și împrăștiind albinele. Roua se uscăse și ierburile se frecau acum de crupa cailor. Aerul mirosea a pămînt cald.

Hoarda scylvendilor cuprinse treptat partea de răsărit a văii. Zorindu-se prin tufişurile din luncă, Cnaiür îi zări pe Bannut şi pe Yursalka gonind spre el pe terenul deschis, cu tolbele de săgeţi din piele legănându-li-se la şold, cu scuturile săltînd pe crupele cailor. Săriră peste nişte tufe şi Bannut aproape că fu aruncat din şa de o viroagă puţin adîncă aflată de partea cealaltă. În cîteva clipe îşi struniră caii paralel cu Cnaiür.

Dintr-un motiv sau altul, păreau şi mai prost-dispuşi decît de obicei. După ce aruncă o privire conspirativă spre Bannut, Yursalka îl pironi pe Cnaiür cu ochi goi.

— Trebuie să luăm vadul cel mai de la sud, apoi să ne poziţionăm în partea opusă Coloanei Nasueret, la stînga duşmanului. Dacă Conphas avansează înainte de a ne regrupa, trebuie să ne retragem spre sud şi să-i hărţuim flancurile.

— Xunnurit în persoană ţi-a spus asta?

Yursalka încuviinţă cu grijă. Bannut îi aruncă o privire feroce, singurul său ochi strălucind de o răutăcioasă mulţumire de sine.

Legănîndu-se în ritmul calului, Cnaiür privi peste Kiyuth, iscodind printre flamurile stacojii din stînga Armatei Imperiale. Găsi stindardul Coloanei Nasueret repede: Soarele Negru al Nansurului înjumătăţit de o aripă de vultur, cu simbolul sheyic al cifrei nouă brodat cu fir de aur dedesubt.

Bannut îşi dresе vocea din nou.

— A noua coloană, spuse el aprobator. Regele-Triburilor ne onorează.

Deşi în mod tradiţional erau staţionaţi la frontiera kianină a Imperiului, se zvonea despre bărbaţii din Nasueret că ar fi fost dintre cei mai buni din Armata Imperială.

— Asta, sau ne ucide, adăugă Cnaiür.

Poate că Xunnurit spera că vorbele dure rostite cu o zi în urmă aveau să aibă nişte urmări dure.

Cu toţi mă vor mort.

Yursalka sforăi ceva imposibil de înțeles, apoi dădu pinteni calului și se îndepărtă, în căutarea unei companii mai onorabile, își imaginează Cnaiür. Bannut rămase lângă Cnaiür fără să spună nimic.

Cînd Kiyuthul fu destul de aproape ca să-i poată adulmeca vechimea înghețată, cîteva detașamente se rupseră de formația scylvendilor și își croiră drum prin numeroasele vaduri ale rîului. Cnaiür privi cu atenție aceste cohorte, știind că soarta lor imediată avea să dezvăluie intențiile lui Conphas. Lăncierii nansurieni de pe malul îndepărtat al rîului se retraseră dinaintea lor, apoi rupseră rîndurile și fugiră, atacați de salve de săgeți. Scylvendii îi urmăriră către grosul Armatei Imperiale, apoi se răsuciră într-un galop paralel cu liniile nansuriene, trăgînd nori de săgeți de pe spinările cailor care goneau. Alte și alte cohorte li se alăturară, conducîndu-și caii numai din pinteni, strigăte și genunchi. Curînd, mii alunecau pe lângă liniile Imperiale.

Cnaiür și utemoții săi traversară Kiyuthul acoperiți de acești tîlhari, tîrînd perdele de apă în timp ce urcau pe malul îndepărtat, apoi galopară spre noua lor poziție, în partea opusă Nasueretului. Cnaiür știa că traversarea rîului și desfășurarea imediat următoare avea să fie o perioadă critică și în tot timpul cît aceasta dură se așteptă să audă coarnele sunînd înaintarea nansurilor. Dar Exalt-Generalul își ținu coloanele pe loc, permițîndu-le scylvendilor să se adune într-un mare corn de lună de-a lungul malului rîului.

Ce făcea Conphas?

Dincolo de ierburile neregulate ca barba unui tînăr. Armata Imperială îi aștepta. Cnaiür privi rînd după rînd de siluete cu scuturi, acoperite de armuri și însemne, purtînd fuste din piele roșie și armuri legate în fier, tivite cu zale. Nenumărați și nenumiți, urmînd să moară curînd pentru fărădelegile lor.

Coarnele mugiră. Mii de săbii se auziră ca una. Și totuși părea că o tăcere stranie se lăsase peste câmpul de luptă, ca și cum cu toții ar fi tras aer în piept în același timp.

O briză trecu prin vale, tîrînd cu ea mirosul de cai, piele transpirată și bărbați nespălați. Frecarea și zăngănitul tecilor de platoșe îi aminti lui Cnaiür de propria sa armură. Cu mâini ușoare ca bășicile umplute cu aer, își verifică cureaua coifului alb, emailat, un trofeu obținut în victoria asupra lui Hasjinnet la Zirkirta, apoi șireturile cămășii sale din zale de fier. Se răsuci din șolduri în șa ca să-și miște mușchii și ca să mai reducă din încordare. Șopti o pomenire a Zeului-Mort.

Semnale din păr de cal fură schimbate între triburile adunate, iar Cnaiür lătră comenzi către neamurile lui. Primul val de lăncieri se adună în dreptul lui. Scuturile fură atîrnate la gîturi.

Simțind privirile scrutătoare ale lui Bannut, Cnaiür se întoarse către el și se trezi neliniștit de expresia acestuia.

— Tu, spuse bătrînul războinic, vei fi cîntărit în această zi, Cnaiür urs Skiötha. Cîntărirea nu încetează niciodată.

Cnaiür se holbă la el, copleșit de furie și uimire.

— Acesta nu este locul potrivit, unchiule, pentru a re-deschide vechi răni.

— Nu-mi vine în mine alt loc mai potrivit ca ăsta.

Îngrijorare, suspiciune și presimțiri îl asaltară, dar nu era timp pentru ele. Lăncierii băteau în retragere. În depărtare, linii de călăreți se dezlipeau de grosul hoardei, îndreptîndu-se la pas către falangele Armatei Imperiale. Pelerinajul se sfîrșise, venerarea era pe cale să înceapă.

Cu un strigăt, îi conduse pe utemoți înainte la trap. Ceva asemănător cu frica îl încleștă, o senzație ca de cădere în abis. În cîteva clipe ajunseră în raza arcașilor nansuri. Strigă și lăncierii lui porniră în galop, sprijinind scuturile de umeri și de coarnele șeilor. Se prăbușiră printr-un desis de sumac pipernicit. Primele săgeți fluierară printre ei, sfișiind aer și pînză, bufnind în scuturi, țărînă, carne. Una

îi ciupi umărul, alta se înfipse de-un deget în pielea dură a scutului său.

Galopară tunător pe o fișie de teren drept, căpătînd un impuls fatal. Alte săgeți coborîră asupra lor, și rămaseră mai puțini. Țipete de cai, zornăit de săgeți, apoi doar vuietul adînc a mii de copite lovind pămîntul. Cu capul coborît, Cnaiür îi privi pe infanteriștii din Coloana Nasueret pregătindu-se. Sulițele fură coborîte, sulițe mai lungi decît văzuse el vreodată. Răsuflarea îi ezită. Dar își îndemnă calul cu pintenii să gonească mai repede, coborîndu-și lancea, urlînd strigătul de luptă al utemoților. Neamurile lui îi răspunseră, iar aerul tremură, „*Război și venerație!*” Smocuri de ierburi și flori sălbatice săgetau pe sub el. Zidul de sulițe și scuturi și soldați năvăli spre el. Tribul lui galopa o dată cu el, desfăcut ca două mari brațe.

Lovit în piept, calul său se răsturnă, adîncindu-se în ierburile stepei. Se lovi de pămînt și de picioarele animalului, scrîntindu-și umărul și gîtul.

O clipă fu încîlcit în membre strînse. Tresări sub o imensă umbră zdrobitoare, dar nimic nu căzu și se eliberă, aruncîndu-și scutul, trăgîndu-și sabia din teacă, chinuindu-se să înțeleagă dezordinea din jurul lui. Trecînd atît de aproape că l-ar fi putut atinge, un cal fără călăreț alerga în cercuri largi, lovind cu copitele în nansuri. Fu ciopîrțit de bărbați adunați atît de strîns laolaltă că păreau bătuți în cuie unii de alții.

Rîndurile nansurilor fuseseră în mare parte păstrate și aceștia luptau cu un profesionalism încăpățînat. Utemoții pîrură dintr-o dată sălbatici și împrăștiați dinaintea lor, săraci în pieile lor nevopsite și armurile prădate. De-o parte și de alta a sa, neamurile lui erau tăiate. Îl văzu pe Okkiür, vărul său, tras de pe cal și ciomăgit la pămînt. Își zări nepotul, pe Maluti, prăbușindu-se sub săbii, încă ȝipînd strigătul de luptă al utemoților. Atît de mulți căzuseră deja?

Aruncă o privire peste întinderea din spate, aștep-tîndu-se să vadă un al doilea val de lăncieri utemoți. În afara unui cal șchiopătînd spre rîu, nu se vedea nimeni.

Îi văzu pe ceilalți membrii ai tribului său învîrtindu-se pe locurile lor inițiale, privind cînd ar fi trebuit să călărească. Ce se petrecea?

Trădare?

Trădare! Privi în jur după Bannut, îl găsi încovrigat în ierburile din apropiere, bîjbîind cu propriul său stomac de parcă ar fi fost o jucărie. Un nansur se împletici din încăierarea dimprejur, își trase sabia scurtă înapoi pentru a o înfige în gîtul lui Bannut. Cnaiür culese o sulită de pe jos și o aruncă. Soldatul îl văzu, ridică prosteste scutul. Sulita trecu prin colțul de sus, trase scutul la pămînt cu greutatea ei. Cnaiür sări spre el, îi prinse sulita, apoi împinse năprasnic scutul și bărbatul înainte. Pedestrasul se tîrî pe coate și pe genunchi, se agită sub sabia ridicată a lui Cnaiür, apoi căzu la pămînt, fără cap.

Cnaiür îl înșfăcă pe Bannut de armură și îl tîrî din iureșul luptei. Bătrînul războinic bolborosi cu sîngele gîlgîindu-i printre buze.

— Xunnurit și-a amintit de favoarea pe care i-a făcut-o Yursalka! strigă el.

Cnaiür se holbă la el îngrozit.

— Ce-ai făcut?

— Te-am ucis! Am ucis ucigașul de neam! Am ucis pederastul plîngăcios care avea să ne fie căpetenie!

Coarnele mugiră prin vacarm. Între două bătăi de inimă, Cnaiür își văzu tatăl în chipul încărunțit al lui Bannut. Dar Skiötha nu murise astfel.

— Te-am privit în noaptea aceea! hîrîi Bannut, cu vocea chinuită de agonie. Am văzut adevărul a ceea ce — trupul i se crispă și tremură într-o tuse devastatoare — ce s-a petrecut acum treizeci de ani. Am spus tot adevărul! Acum utemoții vor scăpa de povara rușinii tale!

— Nu știi nimic! strigă Cnaiür.

— Știu totul! Am văzut cum îl priveai. Știu că îți era amant!

Amant?

Ochii lui Bannut începură să sticlească, de parcă privea în ceva fără fund.

— Numele tău e numele ruşinii, icni el. Pe Zeul-Mort, îl vreau şters!

Lui Cnaiür i se păru că sângele îi devine pietriş. Îşi întoarse capul pentru a-şi alunga lacrimile din ochi. *Plîngăciosule!*

Printr-o perdea de siluete încordate, lovind cu săbiile, îl văzu pe Sakkeruth, un prieten din copilărie, căzînd de pe calul său ridicat în două picioare. Îşi aminti că pescuise cu el cu suliţa sub cerul larg al verii. Îşi aminti... *Nu.*

Pederast. Asta credeau?

— Nu! mîrii el, răsucindu-se înapoi spre Bannut.

Îşi regăsise în sfîrşit vechea furie de fier.

— Sînt Cnaiür urs Skiötha, cel-care-frînge-oameni-şi-cai.

Înfipse sabia în ţărîna şi îl înşfăcă pe bărbatul uimit de gît.

— Nici unul nu a omorît cîţi am omorît eu! Nici unul nu poartă atîtea cicatrice sacre ca mine! Eu sînt măsura ruşinii şi onoarei. Măsura ta!

Unchiul său se înecă, îl lovi cu palme unse şi însîngerate. Apoi rămase inert. Strangulat. Aşa cum erau strangulate copilele sclavilor.

Recuperîndu-şi sabia, Cnaiür se împletici de lîngă cadavrul unchiului său, privi în jur cu ochi goi. Dinaintea sa, pămîntul era brodat cu cadavre de oameni şi cai. Reduşi la grupuri de războinici pedestri, utemoţii săi băteau în rétragere dinaintea zidului ţepos al infanteriştilor. Cîţiva urlau către neamurile lor din depărtare, dîndu-şi seama că fuseseră abandonati. Cîţiva lipsiţi de ruşine se rupseră de restul şi fugiră. Alţii se adunară în jurul lui Cnaiür.

Ofiţerii Imperiali zbierară peste larmă. Rîndurile nansurilor avansară. Cu stînga întinsă dinaintea sa, Cnaiür luă poziţia de luptă, înălţîndu-şi sabia pînă cînd soarele fulgeră pe lama ei mînjită. Pedestrasii îşi făcură drum peste cei căzuţi, cu scuturile purtînd blazonul Soarelui Negru,

cu chipurile măști de triumf macabru. Cnaiür îl văzu pe unul înfigînd sulița în trupul lui Bannut. Alte strigăte izbucniră din rîndurile ofițerilor, aspre, acoperind mugetul îndepărtat al coarnelor. Pe neașteptate, primele trei rînduri atacă.

Cnaiür se ghemui, ciopîrți fluierile picioarelor cu jambiere ale primului bărbat care năvăli spre el. Neghiobul căzu. Îi lovi scutul cu piciorul, înfipse sabia prin armura lui, chiar sub subțioară. Exultare. Își eliberă sabia cu o smucitură, se răsuci și ciopîrți un altul, sfărîmîndu-i clavicula prin platoșă. Cnaiür strigă și își înalță brațele acoperite de cicatrice, semne mărețe ale trecutului său sîngeros.

— *Cine?* mugi în limba lor de muieri. Cine dintre voi va duce cuțitul la brațele mele?

Un al treilea căzu, vomînd sînge, dar restul îl încolțiră, conduși de un ofițer cu ochi de piatră care zbiera „Moarte!” cu fiecare lovitură de sabie. Cnaiür îi făcu pe plac, tăindu-i o parte din falcă cu tot cu dinții de jos. Neintimidați, ceilalți se înghesuiră în jurul lui cu scuturi și sulițe, împingîndu-l înapoi. Un alt ofițer îl atacă, un nobil tînăr cu motivul Casei Biaxi pe scut. Cnaiür îi văzu teroarea din ochi, realizarea că scylvendiul mătăhălos dinaintea sa e mai mult decît un om. Cnaiür îi lovi sabia din mîinile femeiești, îi trase cu brutalitate un șut, izbi. Băiatul căzu pe spate, țipînd, lovind cu palmele sîngele care împrôșca din vintre de parcă era foc.

Se înghionteau dinaintea lui, acum la fel de dornici să-l evite ca și să-l împresoare.

— *Unde vă sînt marii războinici?* țipă Cnaiür. *Arătați-mi marii voștri războinici!*

Membrele îi ardeau de ură atotcuprinzătoare, îi tăia, pe cei slabi și pe cei puternici fără deosebire, luptînd ca un om cu inima frîntă, ciopîrțind scuturi pînă cînd rupea brațe, lovind siluete pînă ce acestea cădeau și vărsau șiroaie de sînge.

Rindurile avansară, înghițindu-i, dar Cnaiür și utemoții săi ucideau și ucideau, pînă cînd țărîna deveni noroi însîngerat, presărat de leșuri. Nansurii șovăiră, dădură înapoi cîtiva pași, holbîndu-se la căpetenia utemoților. Băgîndu-și sabia în teacă, Cnaiür sări peste mormanul de cadavre dinaintea sa. Prinse un rănit rătăcit de gît, îi zdrobi traheea. Mugind, ridică trupul care se zbătea deasupra capului.

— Sînt *tilharul!* strigă el. Măsura tuturor oamenilor! Aruncă trupul la picioarele lor.

— Nu există nici o *pulă* printre voi?

Scuipă, apoi rîse de tăcerea lor șocată.

— Numai pizde deci!

Își scutură sîngele din coamă, își ridică din nou sabia.

Strigăte panicate izbucniră printre nansuri. Cîtiva se aruncară spre bărbații înghesuiți dinapoia lor, înnebuniți de înfățișarea lui răvășită. Apoi vacarmul marii bătălii fu acoperit de vuiet de copite și toate capetele se întoarseră. Alți călăreți utemoți năvăliră în mijlocul lor, străpungînd cîtiva nansuri cu lăncile lungi, pe alții zdrobindu-i sub copite. Urmă o scurtă clipă de încăierare aprigă, și Cnaiür mai doborî doi, cu sabia acum tocită ca o țeavă de fier cu muchii. Apoi bărbații din Coloana Nasueret o luară la fugă, lepădîndu-și armele și scuturile în timp ce goneau.

Cnaiür și neamurile lui se treziră singuri, gîfîind, cu sîngele prelingîndu-li-se din răni deschise.

— *Aiaaah!* strigară în timp ce cohorte sălbatice după alte cohorte sălbatice galopau pe lîngă ei. Război și venerație!

Dar Cnaiür îi ignoră, alergînd în schimb spre vîrfurile unui dîmb jos. Valea se deschise sub el, clocotind de praf, fum și nenumărate mii de oameni încleștați în luptă. O clipă, enormitatea acestui spectacol îi tăie răsufarea. Departe spre nord, văzu divizii de călăreți scylvendi, întunecați prin perdele de praf, schimbînd direcția și atacînd ceea ce părea a fi o coloană nansură abandonată. Urmărind stindardul din piele de cal al tribului Munuăti, companii de călăreți

curgeau spre vest printre coloana izolată și centru, gonind bărbați care fugeau din calea lor. La prima vedere i se păru că goneau spre tabăra nansură, dar o a doua privire îi spuse că se înșela. Tabăra ardea deja, iar Cnaiür văzu sclavi, preoți și meșteșugari nansuri legându-se și căzînd de pe palisade. Cineva înălțase deja stindardul politilor, cel mai sudic dintre triburile scylvendi, pe poarta din cherestea. Atît de repede...

Scrută nebunia din centru. Cineva dăduse foc ierburilor și prin fum îi văzu pe akkunihorii lui Xunnurit împinși către apele de un negru lucitor ale Kiyuthului, atacați din toate părțile de Garda Eothică și elemente ale unei coloane pe care nu reuși s-o identifice. Cai și oameni morți presărau brazda întinsă de pămînt dintre el și locul unde Xunnurit rezista disperat. Unde erau kuötii? Alkussii? Cnaiür se întoarse spre vest, spre malul îndepărtat al rîului — malul greșit — și văzu o luptă îndîrjită de-a lungul crestei încrețite a văii. Îi identifică pe kidruhili, elita Cavaleriei Imperiale Grele, copleșind o cohortă împrăștiată de scylvendi. Văzu călăreții nymbricani, trupele norsirai ale Împăratului, dispărînd după o creastă mai departe spre nord, și falangele perfecte a ceea ce păreau să fie două coloane intacte în marș dinapoia lor, una din ele purtînd stindardele *Nansueretului*...

Dar cum se putea una ca asta? Utemoții lui tocmai îi terminaseră pe nansuereți. Nu? Iar kidruhili nu fuseseră poziționați pe extrema flancului drept, poziție de onoare printre ketyai? Poziția din fața politilor...

Își auzi oamenii strigîndu-l, dar îi ignoră. Ce făcea Conphas?

O mîină îi încheștă umărul. Era Balait, fratele mai mare al celei de-a doua neveste ale sale, un om pe care îl respectase mereu. Vesta de zale a bărbatului fusese sfîșiată și acum îi atîrna de un umăr. Încă mai purta coiful cu țepi, dar pe tîmpla dreaptă i se prelingea sînge, desenînd o linie printre stropi.

— Vino, Cnaiür, icni el. Othkut ne-a adus cai. Cîmpul de luptă e în dezordine. Trebuie să ne regrupăm pentru a ataca.

— Ceva nu-i în regulă, Bala, răspunse Cnaiür.

— Dar nansurii sînt pierduți... Tabăra lor arde deja.

— Dar dețin centrul.

— Cu atît mai bine! Flancurile sînt ale noastre și ce-a mai rămas din armata lor e atrasă spre teren deschis. Chiar acum, Oknai Un-Ochi îi conduce pe munuătii lui ca să-l ajute pe Xunnurit! Ne vom închide în jurul lor ca un pumn!

— Nu, spuse Cnaiür lipsit de expresie, privindu-i pe kidruhili croindu-și drum cu armele peste cresta din spatele lor. Ceva nu-i în regulă! Conphas ne-a *dat* flancurile ca să poată pune stăpînire pe centru...

Asta explica de ce poliții cuceriseră atît de repede tabăra. Conphas își retrăsese kidruhili la începutul luptei ca să-i arunce împotriva centrului scylvendi. Și dăduse coloanelor stindarde false ca să-i înșele în a crede că își desfășurase forțele principale pe flancuri. Exalt-Generalul *voia* centrul.

— Poate, propuse Balait, s-a gîndit că uciderea Regelui-Triburilor ne va dezorganiza.

— Nu. Nu-i așa de necugetat... Uite. Și-a aruncat toți caii spre centru... de parcă *vînează* ceva.

Cnaiür își frămîntă falca, cercetînd întinderea, ochii trecîndu-i de la o scenă de violență îndepărtată la alta. Loviturile tăioase ale săbiilor. Opintirile și izbiturile ucigăse ale lucrăturii sîngeroase a războiului. Iar dedesubtul frumuseții ei, ceva impenetrabil, de parcă întregul cîmp de luptă devenise o pictogramă ca acelea pe care străinii le foloseau ca să înghețe răsufllarea pe piatră și pergament.

Ce însemna?

Balait i se alătură în meditație.

— E pierdut, spuse bărbatul, scuturînd din cap. Nici măcar Zeii lui nu-l mai pot slava acum!

Iar Cnaiür înțelese. Răsufllarea îi îngheță în piept. Furia fierbinte a vîrsării de sînge îi părăsi membrele. Simțea

numai durerea rănilor și golul crunt deschis de cuvintele lui Bannut.

— Trebuie să fugim.

Balait se holbă la el cu dispreț buimăcit.

— Să facem ce?

— Arcașii cu Choree — Conphas știe că îi plasăm dinapoia centrului. Ori au fost răpuși, ori i-a alungat de pe câmpul de luptă. Oricum noi...

Zări primele străfulgerări de lumină necurată. Prea târziu.

— O Școală, Bala! *Conphas a adus o Școală!*

Aproape de inima văii, din falangele de infanterie aliniate în grabă pentru a-l întâmpina pe Oknai Un-Ochi și pe muniții săi, cel puțin două duzini de siluete în robe negre se înălțau încet deasupra câmpului de luptă spre cer. Învățați. Vrăjitorii Saikului Imperial. Cîțiva se împrăștiară peste vale. Cei care rămăseseră își cântau deja cîntecul nepămîntean, pîrjolind pămînt și scylvendi cu flăcări sclipitoare. Atacul munițiilor se prăbuși într-o avalanșă de oameni și cai arzînd.

Timp de o clipă lungă, Cnaiür nu se putu mișca. Privi siluetele călare căzînd în inima focurilor aurii. Văzu oameni azvîrliți precum pleava de flori incandescente. Văzu sori părăsind zările și prăbușindu-se spre pămîntul în flăcări. Aerul răsuna de izbiturile tunetelor vrăjitorești.

— O capcană, murmură. Întreaga bătălie ne-a fost oferită ca să nu ne putem folosi de Choree!

Dar Cnaiür avea propria lui Choree — o moștenire de la tatăl său mort. Cu degete amortite și brațe nesigure de oboseală, trase sfera de fier de sub zale și o strînse cu putere.

Parcă pășind pe spinarea fumului și prafului învîrtejit, un Învățat pluti spre ei. Încetini, suspendat la înălțimea unui vîrf de copac deasupra lor. Roba lui de mătase neagră fierbea în vîntul de munte, iar tivul ei auriu ondula ca șerpui în apă. Lumină albă fulgeră din ochii și din gura sa. Un baraj de săgeți fu redus la cenușă într-o clipită de Pavezele

lui sferice. Stafia unui cap de dragon se ridică încet din mâinile sale. Cnaiür văzu solzi sticloși și ochi ca niște globuri de apă însîngerată.

Capul maiestuos se aplecă.

Se întoarse către Balait, strigînd:

— Fugi!

Dinți clănțăniră. Pielea se bășică și se coji. Dar Cnaiür nu simți nimic, doar căldura aruncată de umbra în flăcări a lui Balait. Urmă un țipăt de-o clipă, sunetul oaselor și măruntaielor explodînd.

Apoi suflarea de foc strălucitor ca soarele dispăru. Năucit, Cnaiür se regăsi în mijlocul unei ruine pîrjolite. Balait și ceilalți utemoți ardeau încă, sfîrîind precum carnea pe jăratec. Aerul mirosea a cenușă și a carne de porc arsă.

Morți cu toții...

Un strigăt puternic întări cacofonia și prin perdele de fum și scylvendi puși pe fugă văzu valul însîngerat al pedestrașilor nansuri năvălind către el peste povîrnișuri.

Vocea unui străin șopti: *Cîntărirea nu încetează nici-odată...*

Cnaiür fugi, sărind peste morți, gonind ca ceilalți către linia întunecată a rîului. Se împiedică de o săgeată înfiptă în țărînă și se izbi cu capul înainte de un cal mort. Sprijinindu-se de coastele încălzite de soare, se împletici în picioare și porni clătinat să alerge. Alunecă pe lîngă un războinic tînăr care șchiopăta cu o săgeată în coapsă, apoi pe lîngă altul ingenucheat în ierburi, scuipînd sînge. Apoi o ceată de utemoți de-ai săi hurui pe lîngă el, călare, condusă de Yursalka. Cnaiür îl strigă pe nume, și deși bărbatul îi aruncă o privire scurtă, continuară să călărească. Înjurînd, goni și mai repede. Urechile îi vuiau. Scuipe la fiecare răsufare. Înainte sa, văzu sute de luptători înghesuiți de-a lungul malului, unii sfîșiindu-și frenetic armurile ca să poată înota, alții avîntîndu-se spre sud, spre niște praguri care promiteau apă puțin adîncă. Yursalka și utemoții lui năvăliră printre înotătorii aspiranți și se prăbușiră în ape. Mulți dintre cai se scufundară

în curentul iute, dar cîțiva reușiră să ajungă pe malul celălalt cu tot cu călăreți. Pămîntul se înclină și Cnaiür înghitea distanța cu pași mari și săltați. Sări peste un alt cal mort, apoi se prăbuși printr-un desiş de smeoaică legănîndu-se în vînt. La dreapta zări o companie de kidruhili imperiali desfășurîndu-se ca un evantai pe povîrniș și galopînd iute către fugari. Se împletici pe lunca îngustă, apoi dădu buzna în sfîrșit printre compatrioții săi. Îmbrînci oameni din calea sa, făcîndu-și drum cu forța către nămolul și tufișurile călcate în picioare de la malului rîului.

Îl văzu pe Yursalka răzbătînd prin năvala apei și îndemnîndu-și calul ud learcă să urce pe malul îndepărtat. O duzină de alți utemoți îl așteptau, cu caii pe jumătate panicați și bătînd din picioare.

— Utemoți! mugi el și cumva îl auziră prin vacarm. Doi dintre ei arătară în direcția lui.

Dar Yursalka striga la ei, lovind aerul cu o palmă deschisă. Cu chipuri goale, își struniră caii și, mînați de Yursalka, galopară către sud-vest.

Cnaiür scui pă în direcția siluetelor care se îndepărtau. Își înșfăcă pumnalul și începu să-și taie zalele. De două ori aproape fu înghiontit în apă. Strigăte de alarmă tăiară aerul, făcute și mai urgente de tunetul crescînd al copitelor. Auzi lănci plesnind și cai țipînd. Începu să înjunghie legăturile zalelor din dreptul pîntecelui. Trupuri se împinseră în el și se poticni. Zări un călăreț kidruhul înălțîndu-se negru pe fondul soarelui. Își smulse zalele, se răsuci către Kiyuth. Ceva îi explodă în cap. Sînge fierbinte îi înecă ochii. Căzu în genunchi. Pămîntul brăzdat îl lovi în față.

Tipete, vaiete și sunetul trupurilor plonjînd în rîul năvalnic de munte.

Atît de mult ca tatăl meu, se gîndi, apoi întunericul coborî învîrtejît peste el.

Voci aspre, extenuate, încadrate de un cor mai îndepărtat și mai beat de cîntăreți. Durere, ca și cum capul i-ar

fi fost bătut în cuie de pământ. Trupul ca de plumb, la fel de nemișcat ca noroiul rîului. Îi era greu să gîndească.

— Ce, se umflă imediat după ce mor?

Groază pîndind. Vocea venise din spate, de foarte aproape. Jefuitori?

— Alt inel? exclamă o a doua voce. Taie nenorocitul de deget și gata!

Cnaiür auzi pași apropiindu-se, picioare în sandale împiedicîndu-se prin ierburi. Încet, pentru că mișcările rapide atrăgeau priviri, își încercă degetele și încheieturile mîinilor. Se mișcau. Pipăi cu grijă prin brîu, luă Choreea cu degete care îl furnicau și o îndesă în noroi.

— I se face rău ușor, remarcă o a treia voce. Așa a fost mereu.

— Ba nu! Doar... Doar...

— Doar ce?

— Sacrilegiu, asta e tot. Jefuitul morților e una. Pîngărirea lor e altceva.

— Să-ți amintesc, spuse a treia voce, că morții ăștia de aici sînt *scylvendi*. E cam greu să pîngărești ceva ce-i deja blestemat — Hei! Încă unul viu aici!

Sunetul unei săbii nisipoase ieșind cu un scrîșnet din teacă, un bufnet, apoi un icnet sugrumat. În ciuda bătăilor puternice ale inimii, Cnaiür își mînji fața în noroi, adună din el cît putu îndura în gură.

— Tot nu pot să iau blestematul de inel...

— Retează nenorocitul de deget și gata, bine? strigă a doua voce, acum atît de apropiată că lui Cnaiür i se zbîrli părul pe ceafă. Pe Cel din Urmă amărît de Profet! E singurul destul de norocos ca să găsească aur la sălbaticii ăștia împutiți și-i paralizat de scrupule! Hopa. Ce-avem aici? O brută mare. Dulce Sejenus, uite la cicatricele lui!

— Oricum, umblă vorba că vrerea lui Conphas e să le adunăm capetele, spuse a treia voce. Ce mai contează un deget?

— Așa. Puțin scuipat. Crezi că astea ar putea fi rubine?

O mîină aspră încleștă umărul lui Cnaiür, îl desprinse din noroi. Ochi pe jumătate deschiși în soarele care apunea. Membre încordate imitînd înțepeneala morții. Gura înecată de nămol, trasă înapoi într-un rînjete sardonice. Fără suflare.

— Vorbesc serios, spuse o umbră abia deslușită. Uitați-vă la cicatricile de pe nemernicul ăsta! A omorît sute!

— Ar trebui să ofere recompense pentru cei ca el. Imaginează-ți unul dintre ai noștri pentru fiecare cicatrice.

Mîini trecură repede peste trupul său, pipăind, împungînd. Fără suflare. Nemișcare țeapănă.

— Poate ar trebui să-l ducem la Gavarus, se aventurează prima voce. Poate că vor să-l atîrne undeva sau ceva în genul ăsta.

— Măreață ideea, spuse umbra caustic. Ce-ar fi să-l cari tu?

Un rîset.

— Nu mai e așa măreață acum, nu? spuse a doua voce. Ai găsit ceva acolo, Naff?

— Nici un amărît de lucru, spuse umbra, aruncîndu-l pe Cnaiür înapoi la pămînt. Următorul inel pe care îl găsești e al meu, nemernic mic ce ești. Altfel îți tai *ție* degetele!

Un șut din întuneric. Durere ca nici una pe care o mai simțise înainte. Lumea vui. Se luptă să nu vomite.

— Desigur, spuse prima voce amabil. La urma urmei, cui îi trebuie aur după o zi ca asta? Imaginează-ți triumful întoarcerii noastre! Imaginează-ți cîntecele! *Scylvendii* nimiciți în propriul lor ținut. *Scylvendii*! Cînd vom fi bătrîni n-o să trebuiască să spunem decît că am luptat sub Conphas la Kiyuth și toți or să ne privească cu adorație și evlavie.

— Gloria nu-ți aduce traiul bun, băiete. Luciul. Totul stă în luciul.

Dimineată. Cnaiür se trezi dîrdîind. Auzea doar susurul adînc al rîului Kiyuth.

O durere intensă, ca de fier, iradia din spatele capului și o vreme zăcu nemișcat, zdrobit de apăsarea ei. Fu scuturat de convulsii și vărsă bilă în urmele de tălpi din fața lui. Tuși. Pipăi cu limba un gol moale și sărat dintre dinți.

Dintr-un motiv sau altul, primul gând limpede care se desprinsese din suferința lui fu cel al Choreei. Zgîrie cu degetele prin vomă și noroi, o găsi repede. O vîrî sub briul placat cu fier.

A mea. Răsplata mea.

Durerea îi apăsă capul ca o copită potcovită, dar reuși să se împingă pe miini și pe genunchi. Iarba era spoită cu noroi și ascuțită ca niște mici pumnale între degetele sale. Se tîrî departe de năvala rîului.

Tărîna malului fusese călcată de copite pînă ajunsese nămol, iar acum era întărită într-o însemnare zburlită a măcelului de mai devreme. Cadavrele păreau cimentate de pămînt, cu carnea tăbăcită sub muște, cu sîngele închegat ca cireșele zdrobite. Se simțea de parcă se tîra peste unul din acele ameteitoare reliefuri de piatră care acopereau pereții templelor din Nansur, unde bărbați luptînd erau înghețați în reprezentări necurate. Dar aceasta nu era o reprezentare.

Pe vîrfurile povîrnișului dinaintea sa se ridica un cal mort, precum silueta rotunjită a unor munți, cu burta în umbră, cu punctul strălucitor al soarelui răsărind de partea cealaltă. Caii morți arătau cu toții la fel, ridicol de țepeni, de parcă erau ciopliți în lemn și doar împinși pe-o parte. Se împinse în el, se rostogoli chinuit de partea cealaltă. Îl simțea pe obraz, la fel de rece ca și lutul rîului.

În afara stăncuțelor, a vulturilor și a morților, cîmpul de luptă era abandonat. Privi de-a lungul pantei peste care fugise.

Fugise... Închise ochii strîns. Iar și iar alerga, iar cerul albastru era micșorat de vuietul din spatele său.

Am fost puși pe fugă.

Înfrînți. Umiliți de străvechiul lor dușman.

Multă vreme nu simți nimic. Își aminti de acele dimineți din tinerețe cînd, dintr-un motiv oarecare, se trezea înaintea zorilor. Se strecura afară din yaksh și se furișa prin tabără, în căutarea unui punct mai înalt de unde să poată privi soarele îmbrățișînd ținutul. Și se gîndea: *Sînt ultimul. Sînt singurul.*

Ca acum.

Timp de o clipă absurdă, îl încercă bizara veselie a unuia care și-a prezis propria nimicire. Îi spusese lui Xunnurit, neghiobul ăla cu opt degete. L-au crezut o babă, unul care învîrte frici ridicole. Unde le era rîsul acum?

Erau morți, își dădu el seama. Erau morți cu toții. Cu *toții!* Hoarda plumbuise orizontul, atît de numeroasă fusese, zguduise Tainița-Raiului cu tunetul galopului ei, iar acum era dusă, pusă pe fugă, moartă. De unde stătea putea să vadă marile brazde de pămînt pîrjolit, cojile pîrjolite a ceea ce fusese mii de aroganți. Mai mult decît puși pe fugă — măcelăriți.

Și de către *Nansur!* Cnaiür luptase în prea multe hărțuiri de graniță ca să nu-i respecte ca războinici, dar în cele din urmă îi disprețuia pe nansuri în felul în care îi disprețuia orice scylvendi: ca pe o rasă de corcitură, un fel de paraziți umani, care trebuiau vînați pînă la extincție dacă era posibil. Pentru scylvendi, pomenirea Imperiului-de-dincolo-de-Munți aducea nenumărate imagini ale degradării: preoți lacomi umilindu-se dinaintea Colțului lor necurat, vrăjitori legați în straie de tîrfe, rostind obscenități nepămîntene în timp ce curteni sulemenți, cu trupurile moi pudrate și parfumate, comiteau unele pămîntești. Acesta era poporul care îi cucerise. Plugari ai pămîntului și scriitori de cuvinte. Bărbați care se culcau cu alți bărbați. Răsuflarea i se opri într-un junghi în fundul gîtului. Se gîndi la Bannut, la trădarea neamurilor lui. Încleștă iarba cu mîini îndurerate — ancore — de parcă era atît de slab. de gol, încît putea fi suflat într-o clipă în prăpastia cerului. Un strigăt deznădăjduit i se descolăci în piept, dar fu sugrumat la un șuierat de dinții încleștați. Icnî, gemu, își

răsuci capul dintr-o parte în alta în ciuda agoniei. *Nu!* Apoi suspină. Plânse. *Plîngăciosule...*

Bannut gîlgiind, scuipeînd sînge lăptos. „*Am văzut cum îl priveai! Știu că erai amant!*”

— Nu! strigă Cnaiür, dar ura îl abandonă.

Totți acești ani — cumpănindu-le tăcerea, obsedat de muștrarea nerostită din ochii lor, crezîndu-se nebun din cauza suspiciunilor, vorbindu-se singur de rău din cauza temerilor, și totuși mereu cumpănindu-le gîndurile ascunse. Cîte calomnii fuseseră murmurate în lipsa lui? De cîte ori, atras de rîsete, nu intrase într-un yaksh numai pentru a da peste buze strînse și ochi insolenți? În tot acest timp ei... Își încleștă pieptul.

Își stoarse lacrimile din ochi, lovi cu un pumn mînjit în țărîină mai tare și mai tare, de parcă alimenta un cuptor. Chipul de acum treizeci de ani îi pluti dinaintea ochilor minții, posedat de un calm demonic.

— Mă încerci din greu! șuieră el în șoaptă. Îngrămădești povară după povară...

O străfulgerare de teroare neașteptată îl reduse la tăcere. Sunetul vocilor duse de vînt.

Zăcînd nemișcat, cu ochii deschiși doar atît cît genele să-i umbrească vederea, ascultă. Vorbeau în sheyică, dar nu putea înțelege ce spuneau.

Încă mai cutreierau jefuitorii cîmpul de luptă?

Nenorocit cu inimă de ied! Ridică-te și mori!

Vîntul se domoli și sunetele crescînd în intensitate. Auzea pașii cailor și zornăitul periodic al hamurilor. Cel puțin doi bărbați, călare. Pronunția aristocratică a cuvintelor sugera că erau ofițeri. Se apropiau, dar din ce direcție? Sufocă impulsul nebunesc de a se ridica în capul oaselor ca să privească împrejur.

— Încă din zilele Kyraneasului, scylvendii s-au aflat aici, spunea vocea mai rafînată, la fel de neîmblînziți și de răbdători ca oceanul. Și neschimbați! Popoare întregi se ridică și se prăbușesc, întregi națiuni sînt șterse de pe fața pămîntului, și totuși scylvendii rămîn. Și i-am studiat,

Martemus! M-am chinuit cu fiecare însemnare despre ei pe care am putut-o găsi, nouă sau străveche. Mi-am pus agenții să pătrundă chiar și în Biblioteca Sareoților! Da, în Iothiah! — deși n-au găsit nimic. Fanimii au lăsat-o să devină o ruină. Dar aici e chestia: orice relatare despre scylvendi, oricît de veche, ar fi putut fi scrisă ieri. Mii de ani, Martemus, și scylvendii au rămas neschimbați. Ia-le scările de șa și fierul și vor fi imposibil de deosebit de cei care l-au nimicit pe Mehtsonc acum două mii de ani sau de cei care au prădat Ceneiul o mie de ani mai târziu! Scylvendii sînt exact așa cum a afirmat filozoful Ajencis: un popor fără istorie.

— Dar la fel sînt toate popoarele analfabete, nu? răspunse celălalt, Martemus.

— Chiar și popoarele analfabete se schimbă peste secole, Martemus. Migrează. Descoperă noi zei și îi abandonează pe cei vechi. Unde noi ridicăm vaste edificii de piatră pentru a rezista trecerii anilor, ei își fac monumente din faptele lor, temple din războaiele lor.

Descrierea îi aduse o dorință grozavă în suflet. Cine erau acești oameni? Acela aparținea în mod cert de o Casă.

— Interesant, presupun, spuse Martemus, dar asta nu lămurește cum de-ai știut că o să-i înfrîngi.

— Nu fi obraznic. Disprețuiesc asta la ofițerii mei. Întîi îmi pui întrebări impertinente, apoi refuzi să accepți răspunsurile mele drept răspunsuri.

— Îmi cer iertare, Lord Exalt-General. N-am vrut să te jignesc. Tu însuți mă lauzi și mă pedepsești pentru sinceritatea...

— Ah, Martemus... mereu aceeași șaradă. Modestul general din provincie, fără altă ambiție decît cea de a servi. Dar te cunosc mai bine decît crezi. Ți-am văzut interesul crescînd cînd pomenesc afaceri de stat. La fel cum vîd lăcomia pentru glorie în ochii tăi acum.

Cnaiür simți că-i cade o piatră imensă pe piept. Nu putea respira. Era el. El. Ikurei Conphas!

— Nu voi nega. Dar jur că nu m-am gîndit să te pun pe *tine* la îndoială. Doar că... că...

La aceste cuvinte bărbații se opriră. Cnaiūr îi vedea acum, umbre călare prin umbra genelor sale. Răsufă uşor.

— Doar că ce, Martemus?

— În timpul întregii campanii mi-am ținut gura. Ceea ce-ai făcut mi s-a părut sminteală, atît de mult încît...

— Încît ce?

— Încît pentru o vreme încrederea mea în tine a şovăit.

— Şi totuşi nu ai spus nimic, n-ai întrebat nimic... De ce?

Cnaiūr încercă să se smulgă de la pămînt, dar nu putu. În urechile lui vocile lipsite de trupuri deveniseră tunete batjocoritoare. Ucide-l. Trebuie!

— Frica, Lord Exalt-General. Nimeni nu se ridică de jos cum am făcut eu fără să înveţe că punerea la îndoială a superiorilor poate fi mortală... mai ales cînd aceştia sînt disperați.

Rîsete.

— Deci acum, înconjurați de asta — umbra lui Conphas gesticulă către cîmpurile de morți sfărîmați — presupui că nu mai sînt disperat, crezi că poți să pui întrebările alea purulente ale tale în siguranță.

O conștientizare bruscă a sinelui și a mediului înconjurător îl izbi pe Cnaiūr. Era ca și cum se vedea pe sine de la mare depărtare, un bărbat abject ghemuit după cadavrul unui cal, înconjurat de cercuri din ce în ce mai largi de morți. Chiar și aceste imagini declanșară reproșuri. Ce fel de gînduri erau acestea? De ce trebuia să-i vină mereu un gînd în plus? De ce trebuia mereu să gîndească?

Ucide-l!

— Întocmai, răspunse Martemus.

Năvălește spre ei. Sperie-le caii. Taie-le beregatele în confuzie!

— Să-ți fac pe plac? continuă Conphas. Să-ți permit să mai faci un pas către vîrf, Martemus?

— Loialitatea și discreția mea vă aparțin fără rezerve. Lord Exalt-General.

— Asta presupusesem deja, dar îți mulțumesc pentru asigurare... Dacă ți-aș spune că lupta pe care tocmai am dus-o, victoria glorioasă pe care am obținut-o, nu e nimic mai mult decît prima bătălie a *Războiului Sfînt*?

— Războiul Sfînt? Războiul Sfînt al *Shriahului*?

— Dacă Războiul Sfînt e sau nu al *Shriahului* nu face subiectul acestei discuții.

Mișcă! Răzbună-te! Răzbună-ți poporul!

— Dar cum rămîne cu...

— Mă tem că ar fi iresponsabil din partea mea să divulg mai multe, Martemus. În curînd, poate, dar nu acum. Triumful meu de aici, cît de magnific, de *divin* ar fi el, nu va fi nimic în comparație cu ceea ce va urma. Curînd, întreg ținutul celor Trei Mări îmi va sărbători numele, și atunci... Ei bine, ești mai mult soldat decît ofițer. Înțelegi că uneori comandanții au nevoie de ignoranța subordonaților la fel de mult ca de cunoștințele lor.

— Înțeleg. Presupun că trebuia să mă fi așteptat la asta.

— Să te aștepți la ce?

— Că răspunsurile tale îmi vor adînci în loc să-mi sature curiozitatea!

Rîsete.

— Of, Martemus, dacă ți-aș spune tot ce știu, ai suferi de aceeași lipsă. Răspunsurile sînt ca opiul: cu cît absorbi mai multe, cu atît ai nevoie de mai multe. De aceea omul treaz își găsește alinarea în mister.

— Vrei măcar să-mi explici — ca pentru neghiobi — cum de-ai știut că vom învinge?

— După cum am spus, scylvendii sînt obsedați de tradiții. Asta înseamnă că *repetă*, Martemus. Urmează aceeași formulă iar și iar. Înțelegi? Venerează războiul, dar nu înțeleg cîtuși de puțin cum se poartă el de fapt.

— Și cum se poartă, deci, războiul?

— Cu inteligență, Martemus. Războiul se poartă cu *intelență*.

Conphas își îndemnă calul înainte, lăsîndu-și subordonatul să se lupte cu importanța aceea ce tocmai fusese

rostit. Cnaiür îl privi pe Martemus scoțându-și coiful cu pene, trecîndu-și o mîină prin părul scurt. Timp de o clipă fără suflare păru să privească drept spre el, de parcă putea auzi bătăile ca de tobă ale inimii lui Cnaiür. Dintr-o dată, dădu pînteni calului după Exalt-Generalul său.

În timp ce Martemus se apropia de el, Conphas strigă:

— În după-amiaza asta, cînd oamenii noștri se vor fi refăcut după chefuri, vom începe să adunăm capetele scylvendilor. Am de gînd să fac un drum de trofee, Martemus, de aici pînă la marea noastră capitală suferindă, Momemn. Gîndește-te la glorie!

Vocile slăbiră în intensitate, lăsînd doar năvala apelor reci peste liniște țiuitoare și mirosul slab de țărîină hăcuită.

Atît de rece. Pămîntul era atît de rece. Unde să se ducă?

Fugise din copilărie și se furișase în onoarea numelui tatălui său, Skiötha. Căpetenia utemoților. După moartea rușinoasă a tatălui său, fugise și se refugiase în numele poporului său, scylvendi, cei care erau urgia lui Lokung, mai mult răzbunare decît carne și oase. Acum și aceștia muriseră rușinos. Nu mai avea unde să se ducă.

Zăcea nicăieri, printre morți.

Unele întîmplări ne marchează atît de adînc încît au mai multă forță după decît în timp ce s-au petrecut. Există momente care se infectează dacă devin trecut, astfel încît rămîn mereu contemporane cu inimile noastre pulsînde. Unele întîmplări nu sînt reamintite — sînt rețrăite.

Moartea tatălui lui Cnaiür, Skiötha, era o asemenea întîmplare.

Cnaiür șade în întunericul din yakshul mare al Căpeteniei, cum șezuse cu douăzeci și nouă de ani în urmă. Un foc pălește în centru, strălucitor, dar dînd puțină lumină. Înevsmîntat în blănuri, tatăl său vorbește cu ceilalți membri de rang înalt ai tribului despre obrăznicia neamurilor lor kuöti din sud. În umbrele aruncate de bărbații aspri, sclavii zăbovesc neliniștiți, purtînd piei cu *gishrut*, lapte fermentat de iapă. Cînd un braț acoperit de cicatrice ridică

un corn, îl umplu din nou. Încăperea duhnește a fum și a zeamă acră.

Yakshul Alb a văzut multe asemenea scene, dar de această dată unul dintre sclavi, un bărbat norsirai, părăsește umbra și pășește în lumina focului. Își ridică fața și se adresează membrilor uimiți ai tribului într-o scylvendi perfectă — de parcă s-ar fi născut pe acele meleaguri.

— Vreau să pun un rămășag cu tine, Căpetenie a ute-moților.

Tatăl lui Cnaiür e uluit de această obrăzncie, precum și de această transformare. Un bărbat pînă atunci frînt a devenit la fel de august ca orice Rege. Numai Cnaiür nu e surprins.

Ceilalți bărbați, care se eschivează în umbre, amuțesc.

Peste foc, tatăl său răspunde:

— Ți-ai făcut deja mișcarea, sclavule. Și ai pierdut.

Sclavul zîmbi batjocoritor, ca un suveran în mijlocul unui popor necopt.

— Dar îmi pun viața rămășag, Skiötha.

Un sclav *rostind un nume*. Cum dădea asta peste cap datini străvechi, cum răsturna ordinea fundamentală!

Skiötha bijbîie prin absurditate și într-un tîrziu rîde. Rîsul micșorează, iar acest ultragiu trebuie micșorat. Furia ar recunoaște adîncimea acestei înfruntări, ar face din el un concurent. Dar sclavul *știe* asta.

Deci sclavul continuă:

— Te-am privit, Skiötha, și m-am întrebat care îți este măsura puterii. Mulți dintre cei de aici se întrebă... Știi asta?

Rîsul tatălui său se pierde. Focul șuieră ușurel.

Apoi Skiötha, temîndu-se să-și privească neamurile în față, spune:

— *Am fost cîntărit, sclavule.*

Parcă alimentat de aceste vorbe, focul pîlpîie strălucitor, și luminează mai departe în buzunarele de întuneric dintre bărbații adunați. Căldura lui înnoită mușcă din pielea lui Cnaiür.

— Dar cîntărirea, răspunde sclavul, nu e ceva îndeplinit și apoi uitat, Skiötha. Vechea măsură nu e decît temeiul uneia noi. Cîntărirea nu încetează niciodată.

Complicitatea nu permite uitarea, gravează scenele cu o limpezime de neîndurat, de parcă proporțiile condamnării se găsesc în precizia detaliilor. Focul e atît de fierbinte că ar putea să-i fie aprins în poală. Răceala pămîntului de sub coapse și fese. Dinții încleștați, parcă măcinînd nisip. Și chipul palid al norsiraiului întorcîndu-se către *el*, cu ochii albaștri strălucitori, mai cuprinzători decît orice văzduh. Ochi care cheamă! Ochi care înrobesc și spun: *Îți amintești rolul tău?*

Lui Cnaiür i s-a oferit un scenariu pentru acest moment. Dintre bărbații așezați, rostește:

— Ți-e *frică*, Tată?

Cuvinte smintite! Smintite și trădătoare!

O privire înțepătoare dinspre tatăl său. Cnaiür își lasă ochii în jos. Skiötha se întoarce către sclav cu indiferență prefăcută.

— Care este, deci, rămășagul tău?

Iar Cnaiür e cuprins de groază că ar putea să moară.

Teamă că *sclavul*, Anasûrimbor Moënghus, ar putea să moară.

Nu tatăl său — *Moënghus...*

După aceea, cînd tatăl său zăcea mort, plînsese dinaintea ochilor tribului. Plînsese de ușurare.

În sfîrșit, Moënghus, cel care își spunea dînyainul, era liber.

Unele nume ne marchează atît de profund. Treizeci de ani, o sută douăzeci de anotimpuri — vreme lungă în viața unui om.

Și nu însemnase nimic.

Unele întîmplări ne marchează atît de adînc.

Cnaiür fugi. După căderea întunericului, se furișă printre focurile strălucitoare ale patrulelor nansure. Bolul nopții, întins și adînc, părea ceva în care s-ar fi putut prăbuși, atît de mare era dojana tinutului. Cu propriile sale picioare, morții îl urmăreau.

Capitolul VII

Momemn

Lumea e un cerc cu atâtea centre cîți oameni sînt în ea.

—AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

Începutul toamnei, 4110 Anul-Colțului, Momemn

Întregul Momemn se cutremură.

Înfrigurat de umbră, Ikurei Conphas descălecă sub imensitatea Arcului Xatantian. Ochii îi întîrziară o clipă pe imaginile gravate în el, urmărind scenă după scenă de prizonieri și prăzi de război. Se întoarse către Generalul Martemus, pe punctul de a-i reaminti că nici măcar Xatantius nu pacificase triburile de scylvendi. *Am făcut ce n-a făcut nici un om. Nu mă face asta mai mult decît uman?*

Conphas nici nu mai știa de cîte ori acest gînd care îi tăia răsufarea pusese stăpînire pe el și, deși n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, tînjea să-l audă repetat de alții — mai ales de Martemus. De-ar fi putut scoate cuvintele acestea de la el! Martemus deținea candoarea naturală a cuiva care fusese toată viața ofițer de campanie. Disprețuia linguseala. Dacă omul spunea ceva, Conphas știa că e adevărat.

Dar acum nu era momentul. Martemus stătea năucit, holbîndu-se peste Campusul Scuări, terenul de paradă al Domeniilor Imperiale. Înșiruite sub stindardele fiecărei

coloane din Armata Imperială, falange de infanterie în uniforme ceremoniale umpleau întinderea Scuăriului. Sute de flamuri negre cu roșu fluturau în briză deasupra formațiilor, pictate cu rugăciuni aurii. Între falange, un bulevard larg ducea către fațada Forumului Allosian. Grădinile, complexe și colonadele Înălțimilor Andiamine se înălțau în negură de dincolo de el.

Conphas își văzu unchiul așteptându-i, o siluetă îndepărtată, încadrată de coloanele mărețe ale Forumului. În ciuda fastului imperial, părea mic, ca un pustnic mijind ochii la intrarea peșterii sale.

— Asta e prima ta Audiență Imperială de Stat? îl întreabă Conphas pe Martemus.

Generalul încuviință, se răsuci spre el cu un ușor aer de ameteală:

— E prima mea vizită pe Domeniile Imperiale.

Conphas rânji.

— Bun venit în bordel.

Caii le fură luați de rîndași. Conform obiceiului, preoții ereditari ai lui Gilgaöl aduseră lavoare de apă. După cum se așteptase Conphas, îi stropiră membrele cu sînge de leu și, murmurînd rugăciuni, îi curățară rănile simbolice. Cu toate acestea, Preoții Shriali care sosiră în urma lor îl surprinseră. Îl unseră cu uleiuri și murmure, apoi încheiară muindu-și degetele în vin de palmier și desenîndu-i Colțul pe frunte. Doar cînd terminară ritualul strigîndu-i noul titlu, Pavăza-Colțului, înțelese de ce îi inclusesse unchiul său în ceremonie. Scylvendii erau la fel de păgîni ca și kianinii, deci de ce să nu facă legătura cu universala fervoare a Războiului Sfînt?

Conphas își dădu seama cu un oarecare dezgust că de fapt era un plan strălucit, ceea ce probabil însemna că în spatele lui se afla Skeaös. Din cîte își dădea seama Conphas, unchiul său își epuizase strălucirea pe care o fi avut-o — mai ales în ceea ce privea Războiul Sfînt.

Doar la acest gînd lui Conphas îi venea să scuie ca un scylvendi, și sosise la Momemn cu doar o zi în urmă.

Conphas nu simțise niciodată în viața lui ceva care să semene cu euforia pe care o încercase în Bătălia de la Kiyuth. Înconjurat de statul său major pe jumătate panicat, privise peste câmpul luptei încă nedecise și cumva, inexplicabil, *știuse* — știuse cu o siguranță care îl făcea să-și simtă oasele ca de fier. *Acest loc e al meu... Sînt mai mult...* Sentimentul fusese înrudit cu extazul religios. Fusese, își dăduse el seama mai târziu, o *revelație*, un moment de înțelegere divină a puterii nemăsurate ce stătea în mîna lui.

Nu putea exista o altă explicație.

Dar cine s-ar fi gîndit că revelațiile, ca și carnea, se pot strica o dată cu trecerea zilelor?

La început lucrurile merseseră excesiv de bine. După bătălie, scylvendii supraviețuitori se retrăseseră în adîncurile Stepei. Cîteva cete împrăștiate continuaseră să hărțuiască armata, dar nu puteau face nimic mai mult decît să măcelărească vreo patrulă răzlețită. Nereușind să se abțină de la o ultimă răsucire de cuțit, Conphas aranjase ca o duzină de prizonieri să-i audă „întîmplător“ pe ofițerii lui ridicînd în slăvi acele triburi care trădaseră hoarda — captivi care, prin îndrăzneală și ingenuitate care nu le aparțineau, reușiseră mai târziu o evadare miraculoasă. Conphas știa că scylvendii nu numai că aveau să creadă poveștile despre trădare, aveau să fie recunoscători. Era mult mai bine ca Poporul să fi înfrînt Popcrul decît Nansurul. Ah, dulce dezbinare. Avea să treacă multă vreme înainte ca scylvendii să se adune ca unul pe câmpul de luptă.

De-ar fi fost dezbinarea la fel de ușor de desfăcut. Cu luni în urmă Conphas îi promisese unchiului său că avea să-și însemne marșul de întoarcere de la hotar cu capete de scylvendi înfipite în țepe. În acest scop, ordonase să se adune capetele tuturor scylvendilor uciși la Kiyuth, date prin smoală și încărcate în căruțe. Dar îndată ce Armata Imperială trecu hotarul, cartografii și matematicienii începură să se certe care să fie distanța potrivită dintre hidoasele lor trofee. Cînd disputa continuă, se amestecară și vrăjitorii Saikului Imperial, care, ca toți vrăjitorii, se

considerau cartografi mai buni decît cartografii și matematicieni mai buni decît matematicienii. Ceea ce urmă fu un război birocratic demn de curtea unchiului său, unul care, urmărind cumva alchimia dintre mîndrie rănită și ciudă, dusesse la uciderea lui Erathius, cel mai franc dintre cartografii imperiali.

Cînd ancheta militară ulterioară nu reuși să rezolve nici crima, nici certurile, Conphas îi arestă sumar pe cei mai sonori partizani ai fiecărei facțiuni și, folosindu-se de articole sărace în cuvinte din Codul Marțial, puse să fie biciuiți în public. Deloc surprinzător, toate disputele erau rezolvate în ziua următoare.

Dar dacă această chestiune supărătoare îi pătase extazul, întoarcerea la Momemn aproape că i-l stricase de tot. Găsi capitală înconjurată de tabăra Războiului Sfînt, care devenise o mahala întinsă de corturi și barăci de-a lungul zidurilor dinspre uscat ale orașului. Oricît de tulburătoare era această priveliște, Conphas încă se aștepta să fie primit de mulțimi adoratoare. În schimb, gloate de inrithi neîngrijii urlară insulte, aruncară cu pietre și chiar aruncară o dată cu saci de excremente umane în flăcări. Cînd își trimisese kidruhili înaintea să deschidă drumul, se iscă ceva ce se putea numi doar bătălie îndîrjită.

— Îl văd doar pe nepotul Împăratului, îi explică un ofițer trimis de unchiul său, nu pe bărbatul care i-a cucerit pe scylvendi.

— Atît de mult îl urăsc pe unchiul meu?

Ofițerul ridică din umeri.

— Pînă cînd lorzii lor nu-i semnează Înscrișul, le dă doar atîta hrană cît să supraviețuiască.

Războiul Sfînt, îi spusese bărbatul, creștea cu sute de oameni zilnic, chiar dacă, după cum se zvonea, contingentele principale din Galeoth, Ce Tydonn, Conriya și Aionul de Sus aveau să sosească doar peste cîteva luni. Pînă atunci doar trei mari lorzi se alăturaseră Oamenilor Colțului: Calmemunis, Marele Demnitar al Kanampureei, provincie Conriyană, Tharschilka, un conte de la un hotar

obscur al Galeothului și Kumrezzer, Demnitarul-Guvernator al Kutapilethului, un district al Ainonului. Fiecare dintre ei refuzase violent cererea Împăratului de a semna Înscrișul. De atunci, negocierile se deterioraseră într-o întrecere îndirjită între voințe, cu lorzii inrithi devastând ce se putea, aproape atrăgându-și mînia Shriahului, și cu Ikurei Xerius al III-lea emițînd proclamație după proclamație într-o încercare de a-i constrînge și de a-i storce și mai mult.

— Împăratul, concluzionă ofițerul, este foarte însuflețit de sosirea ta, Lord Exalt-General.

Conphas aproape chicoti la auzul acestor vorbe. Întoarcerea unui rival nu însufletea nici un împărat, dar orice împărat era însuflețit de întoarcerea armatei sale, mai ales cînd era asediat. Ceea ce de fapt se întîmpla. Conphas fusese nevoit să intre în Momemn cu barca.

Iar acum, marele triumf pe care îl anticipase atît, prea-importanta *recunoaștere* a ceea ce făptuise, fusese trecut pe locul doi de evenimente mai importante. Războiul Sfînt îi umbrise gloria, copleșea distrugerea scylvendilor. Oamenii aveau să-l sărbătorească, da, dar în felul în care sărbătoreau praznicele religioase în timp de foamete: indiferenți, prea preocupați de apăsarea evenimentelor pentru a înțelege cu adevărat ce sau pe cine sărbătoreau.

Cum să nu urască Războiul Sfînt?

Cimbalele trosniră. Coarnele răsunară. Încheind ceremonia, Preoții Shriali făcură o reverență și se retraseră, lăsîndu-l muiat în duhoarea vinului de palmier. Aprozi înveșmîntați în kilturi brodate cu aur își făcură apariția. iar Conphas, cu Martemus lîngă el și cu alaiul în spate, îi urmă într-un marș lent prin aglomerația tăcută a Scuăriului. Cîmpuri întregi de infanteriști în fuste roșii căzură în genunchi în timp ce treceau, astfel încît, ca vîntul prin grîu, desenară o brazdă către cele mai îndepărtate colțuri ale Campusului. Conphas se înfioră pe moment. Nu fusese aceasta revelația? Sursa extazului său pe malurile rîului Kiyuth?

Cît văd cu ochii, mi se supun mie, mîinii mele. Cît văd cu ochii și mai departe...

Mai departe. Un gînd care îi tăie răsuflarea. Exuberant.

O privire aruncată peste umăr îl asigură că instrucțiunile pe care le dăduse mai devreme erau urmate. Două din gărzile sale personale îl urmau îndeaproape, tîrînd prizonierul între ele, în timp ce o altă duzină erau ocupate să le însemne trecerea cu ultimele capete retezate de scylvendi. Spre deosebire de alți Exalt-Generali, nu avea o paradă de sclavi și pradă pentru împărat, dar priveliștea capetelor smolite de scylvendi ridicate deasupra Campusului avea un efect izbitor, se gîndi el. Deși nu-și vedea bunica în mulțimea care îl înconjura pe unchiul său sub Forum, știa că se afla acolo și că îl aproba.

— Oferă-le spectacol, îi plăcea ei să spună, și îți vor oferi putere.

Unde se percepea putere, se oferea putere. Întreaga lui viață, Conphas fusese înconjurat de tutori. Dar bunica lui, apriga Istriya, fusese cea care făcuse cel mai mult pentru a-l pregăti pentru drepturile din naștere. În ciuda dorințelor tatălui său, insistase ca el să-și petreacă începutul copilăriei înconjurat de pompa și ceremonia Curtii Imperiale. Și acolo îl crescuse ca și cum ar fi fost copilul ei, învățîndu-l istoria dinastiei și, prin ea, secrete nescrise ale conducerii unui stat. Conphas bănuia chiar că avusese ceva de-a face cu acuzațiile mincinoase care duseseră la execuția tatălui său, doar ca să se asigure că bărbatul nu avea să se amestece în succesiune dacă s-ar fi întîmplat ca celălalt fiu al ei, Ikurei Xerius al III-lea, să se trezească pe neașteptate pe catafalc. Dar mai mult ca orice, asigurase, ba chiar îi impusese, intuiția că el și numai el era moștenitorul neîndoielnic. Chiar și cînd era un băiețel, făcuse din el un spectacol, de parcă fiecare suflare de-a sa era un triumf pentru Imperiu. Acum nici măcar unchiul său n-ar fi îndrăznit să contrazică această intuiție, chiar dacă ar fi reușit cumva să producă un fiu căruia să nu-i

curgă balele și să nu mai aibă nevoie de scutece la maturitate.

Făcuse atît de multe încît aproape că putea s-o iubească.

Conphas își studie din nou unchiul. Era mai aproape acum, atît de aproape încît Conphas îi putea distinge detaliile veșmintelor. Cornul de pîslă albă care se ridica din diadema lui de aur îi surprinse pe Exalt-General. Nici un Împărat al Nansurului nu purtase coroana Shigekului de cînd provincia fusese pierdută din cauza fanimilor cu trei secole în urmă. Îngîmfarea aceasta era de nesuportat! Ce l-ar fi putut împinge la un asemenea exces? Credea că acoperindu-se de ornamente deșarte avea să-și asigure gloria?

Știe... Știe că l-am depășit!

În timpul întoarcerii sale din Stepa Jiünati, Conphas se gîndise la unchiul său aproape obsesiv. Își dădu seama că adevărata întrebare era dacă unchiul său îi va găsi un loc ca unei unelte care îi mai era de folos sau dacă îl va înlătura ca pe o amenințare. Faptul că Xerius îl trimisese ca să-i distrugă pe scylvendi nu diminuă în nici un fel posibilitatea eliminării. Ironia uciderii cuiva pentru că își îndeplinise cu succes sarcina nu avea să însemne nimic pentru Xerius. Asemenea „nedreptăți“, cum le numeau filozofii, erau pîinea și vinul politicii imperiale.

Nu. Conphas își dăduse seama că, toate lucrurile fiind egale, unchiul său avea să încerce să-l ucidă. Problema era pur și simplu că-i învinsese pe *scylvendi*. Chiar dacă, așa cum se temea Conphas, triumful său nu însemna că avea puterea de a-l răsturna pe unchiul său, Xerius, care suspecta o conspirație de cîte ori doi sclavi de-ai săi se bășeau, avea să presupună pur și simplu că posedea acea putere. Toate lucrurile fiind egale, Conphas ar fi trebuit să se întoarcă la Momemn cu ultimatumuri și turnuri de asediu.

Dar toate lucrurile nu erau egale. Bătălia de la Kiyuth fusese primul pas dintr-un plan mai mare de a smulge Războiul Sfînt din mîinile lui Maithanet, iar Războiul Sfînt era cheia visului unui Imperiu Restaurat al unchiului său. Dacă Kianul putea fi zdrobit și dacă vechile provincii

puteau fi recucerite, atunci Ikurei Xerius al III-lea avea să fie ținut minte nu ca un împărat și războinic, precum Xatantius sau Triamis, ci ca un împărat și mare om de stat, precum Caphrinas cel Tânăr. Conphas își dădu seama că atîta timp cît Xerius se agăța de acest vis, avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-i găsi un loc nepotului său divin. Prin înfrîngerea scylvendilor, Conphas devenise mai mult folositor decît periculos.

Datorită Războiului Sfînt. Toate se întorceau la blestematul de Război Sfînt.

Cu fiecare pas al lui Conphas, Forumul cuprindea o porțiune din ce în mai mare din cer. Unchiul său, care arăta și mai ridicol acum că nepotul său știa ce purta, continua să se apropie. Deși fața lui sulemenită părea impasibilă, Conphas văzu, sau crezu că vede, cum i se încleștează mîinile timp de o clipă de roba purpurie. Un gest nervos? Exalt-Generalul aproape rîse. Găsea prea puține lucruri mai amuzante decît necazurile unchiului său. Viermii ar trebui să se tîrască.

Își urîse unchiul dintotdeauna — chiar și în copilărie. Dar, cu tot dîsprețul pe care i-l purta, învățase cu multă vreme în urmă să nu-l subestimeze. Unchiul său era ca bețivii aceia neobișnuți, care bîlmăjeau și se împleticeau zi după zi, dar deveneau mortal de alerti cînd erau puși în fața unei primejdii.

Simțea vreo primejdie acum? Dintr-o dată Ikurei Conphas păru o mare ghicitoare — inscrutabil. *La ce te gîndești, unchiule?*

— Spune-mi, Martemus, spuse el cu voce joasă, dacă ar fi să ghicești, la ce-ai zice că se gîndește unchiul meu?

Martemus fu scurt. Poate i se părea necuviincioasă purtarea unei conversații într-un moment ca acela.

— Îl cunoști mult mai bine decît mine, Lord Exalt-General.

— Un răspuns cît se poate de politic.

Conphas se opri, izbit de o presimțire că motivul neli-niștii lui Martemus era mai adînc decît perspectiva de a-și

întîlni prima dată Împăratul. Cînd fusese bărbatul acela cuprins vreodată de venerație dinaintea superiorilor?

Niciodată.

— Ar trebui să-mi fie teamă, Martemus?

Ochii Generalului rămaseră pironiți pe Împăratul din depărtare. Nu clipi.

— Da, ar trebui să te temi.

Fără să-i pese de ce credeau privitorii, Conphas studie profilul bărbatului, observînd din nou tăietura clasică, nansură, a fălcii și nasul spart.

— De ce?

Martemus mărșăluie în tăcere o vreme ce păru lungă. O clipă exasperată, lui Conphas îi veni să-l lovească. De ce să delibereze atîta vreme asupra unui răspuns cînd decizia era mereu aceeași? Martemus nu spunea decît adevărul.

— Știu numai că, răspunse într-un tîrziu Generalul, că dacă eu aș fi Împărat iar tu mi-ai fi Exalt-General, m-aș teme de tine.

Conphas sforăie încet.

— Iar dacă Împăratul se teme de ceva, atunci omoară acel ceva. Văd că pînă și voi, provincialii, îi intuiți adevărata fire. Dar unchiul meu s-a temut de mine încă de cînd l-am bătut prima dată la benjuka. M-ar fi strangulat — și ar fi dat vina pe o nefericită boabă de strugure — dacă n-ar fi fost bunica.

— Nu înțeleg...

— Unchiul meu se teme de toți și de toate, Martemus. Cunoaște prea bine istoria dinastiei noastre ca să nu se teamă. Din cauza asta, numai fricile *noi* îl incită la crimă. Abia mai observă fricile vechi, ca mine.

Generalul ridică imperceptibil din umeri.

— Dar n-a aranjat el...

Șovăie, parcă șocat de propria-i îndrăzneală.

— Dacă n-a aranjat el execuția tatălui meu? Bineînțeles că da. Dar de tatăl meu nu s-a temut de la început. Doar

mai târziu, după... după ce facțiunea Biaxi i-a otrăvit inima cu zvonuri.

Martemus îi aruncă o privire din colțul ochilor.

— Dar ceea ce ai *realizat*, Lord Exalt-General... Gîndește-te! La ordinul tău fiecare dintre acești soldați — pînă la ultimul! — și-ar da viața pentru tine. Cu siguranță că Împăratul știe asta! Cu siguranță asta e o *nouă* frică!

Conphas crezuse că Martemus nu-l putea surprinde, dar fu luat pe nepregătite de însemnătatea și vehemența răspunsului său. Sugera o rebeliune? Aici? Acum?

Pe neașteptate se văzu urcînd treptele Înălțimilor Andiamine, salutîndu-și unchiul, apoi răsucindu-se către miile de soldați adunați în Campusul Scuări și strigîndu-le, implorînd... nu, *ordonîndu-le* să atace Forumul și Înălțimile Andiamine. Își văzu unchiul ciopîrțit pînă la o zdreanță însîngerată.

Scena îi tăie răsufarea. Se putea să fie un fel de revelație? O întrezărire a viitorului său? Ar fi trebuit să...? Dar era o nebunie grosolană! Martemus pur și simplu nu vedea planul mai mare.

Chiar și așa, totul — rîndurile căzînd în genunchi în jurul lui, spinările unse cu ulei ale aprozilor dinaintea sa, unchiul său așteptîndu-l parcă la capătul unei căderi mortale — devenise ca de coșmar. Dintr-o dată fu indignat de Martemus și de temerile lui neîntemeiate. Asta trebuia să fie momentul lui! Clipa lui de triumf.

— Și cum rămîne cu Războiul Sfînt? se răsti el.

Martemus se încruntă, dar își păstră fața întoarsă către Forumul ce se contura dinaintea lor.

— Nu înțeleg.

Copleșit de o fulgerare neașteptată de nerăbdare, Conphas îi aruncă o privire cruntă. De ce îi era așa de greu să înțeleagă? Oare așa se simțeau Zeii cînd erau chinuiți de neputința oamenilor de a înțelege marea minune a planurilor lor? Oare aștepta prea mult de la adepții săi? Zeii cu siguranță o făceau.

Dar poate că acesta era și scopul. Există altă metodă mai potrivită de a-i face să se străduiască?

— Te gîndești, continuă Martemus, că Împăratul este mai mult avar decît temător? Că foamea lui de a restaura Imperiul eclipsează frica de tine?

Conphas zîmbi. Zeul fusese împăcat.

— Așa cred. Are *nevoie* de mine, Martemus.

— Deci e un joc de noroc.

Aprozii ajunseseră la treptele monumentale care duceau spre Forum și acum se îndepărtau cu spatele de ambele părți, făcînd temenele. Împăratul era aproape lîngă ei.

— Și pe cine ai paria, Martemus?

Pentru prima dată, Generalul îl privi drept în față, cu ochii lui căprui strălucitori plini de o adorație care nu îl caracteriza.

— Pe tine, Lord Exalt-General. Și pe Imperiu.

Se opriseră la baza scării monumentale. După ce-i aruncă o privire ascuțită lui Martemus, Conphas le făcu semn gărzilor sale personale să-l urmeze cu prizonierul, apoi începu să urce treptele. Unchiul său îl aștepta pe cea mai înalt dintre nivele. Conphas observă că Skeaös stătea lîngă el. Zeci de alți funcționari de curte se învîrteau printre coloanele Forumului. Cu toții priveau cu chipuri solemne.

Nepoftite, cuvintele lui Martemus îi reveniră în minte.

„*La ordinul tău fiecare dintre acești soldați și-ar da viața pentru tine.*“

Conphas era un soldat și deci credea în antrenamente, aprovizionare, planuri — pe scurt, în pregătire. Dar mai avea, de asemenea, așa cum trebuia să aibă orice mare conducător, un fin simț pentru fructele care se coceau în afara sezonului. Cunoștea foarte bine importanța sincronizării. Dacă lovea acum, ce s-ar întîmpla? Ce — și aici era problema — ar fi făcut toți cei adunați acolo? Cîți dintre ei vor fi de partea sa?

„*Pe tine... Aș paria pe tine.*“

Cu toate defectele sale, unchiul său era un fin judecător de caractere. De parcă neghiobul știa instinctiv cît de tare să întindă coarda, cînd să lovească și cînd să aline. Dintr-o dată, Conphas își dădu seama că nu are habar de partea

cui vor trece mulți dintre cei care contau. Desigur, Gaenkelti, Exalt-Căpitanul Gărzii Eothice, va rămîne lingă Împăratul său — pînă la moarte dacă trebuia. Dar Cememketri? Ar prefera Saikul Imperial un împărat puternic unuia slab? Și cum rămînea cu Ngarau, cel care controla foarte importanta vistierie?

Atîtea îndoieli!

O rafală caldă de vînt făcu frunzele unei vilcele neștiute să alunece prin drumul său. Se opri cu un nivel mai jos decît unchiul său, îl salută.

Ikurei Xerius al III-lea rămase nemișcat ca o statuie vopsită. Dar sfrijitul de Skeaös îi făcu semn să se apropie. Cu urechile vîjiîndu-i, Conphas urcă restul treptelor. Imagini ale soldaților răzvrătiți îi fulgerau prin minte. Se gîndi la pumnalul său ceremonial, se întrebă dacă putea străpunge mătase, damasc, piele și oase.

Avea să fie de ajuns.

Apoi se găsi dinaintea unchiului său. Expresia și membrele înțepeniră sfidător. Deși Skeaös îl fixa cu o privire evident alarmată, unchiul său nu păru să observe.

— Ce victorie măreată, nepoate! exclamă pe neașteptate. Ai adus glorie Casei Ikurei ca nimeni altul!

— Ești, spuse Conphas sec, prea amabil, unchiule.

Unchiul său se încruntă o clipă. Conphas nu îngenuncheară și nu-i sărutase genunchiul.

Privirile li se întîlniră și Conphas tresări. Uitase cît de mult semăna Xerius cu tatăl său.

Cu atît mai bine. Avea să îi apuce ceafa, ca pentru a-i da un sărut, apoi avea să-i înfigă pumnalul în stern. Avea să răsucescă lama și să-i despice inima în două. Asasinatul avea să fie rapid și remarcabil de lipsit de răutate. Își dădu Conphas seama. Apoi avea să strige către oamenii săi de dedesubt, să le ordone să preia controlul Domeniilor Imperiale. În cîteva bătăi de inimă Imperiul va fi al lui.

Își ridică mîna pentru sărut, dar unchiul său o îndepărtă și se înghesui pe lingă el, aparent captivat de ceva din josul treptelor.

— Iar asta ce mai e? strigă el, vorbind evident despre prizonier.

Conphas își plimbă ochii peste privitori, îi văzu pe Gaenkelti și pe alți câțiva scrutându-l precauți. Afișînd un zîmbet prefăcut, se întoarse pentru a se alătura Împăratului.

— Vai, unchiule, acesta este singurul prizonier pe care ți-l pot oferi. Toată lumea știe că scylvendii sînt niște sclavi cumpliți.

— Și cine e?

Bărbatul fusese îmbrîncit în genunchi și acum era aplecat peste goliciunea sa, cu brațele vîrgate de cicatrice legate la spate. Una dintre gărzi îl apucă de coama neagră și îi smunci fața către împărat. Deși amintirea disprețului îi bîntuia chipul, ochii săi cenușii erau goi, fixînd lucruri din altă lume.

— Xunnurit, spuse Conphas, Regele lor al Triburilor.

— *Auzisem* că fusese prins, dar n-am îndrăznit să dau crezare zvonurilor. Conphas! Conphas! Un *Rege al Triburilor* scylvendi luat în captivitate! În această zi ne-ai făcut Casa nemuritoare! Voi pune să-i fie scoși ochii, să fie castrat și legat de piciorul tronului meu, la fel ca străvechii Înalți Regi ai Kyraneasului.

— Splendidă idee, unchiule.

Conphas aruncă o privire spre dreapta și o văzu în sfîrșit pe bunica sa. Purta o rochie de mătase verde cu zigzagurile unei eșarfe albastre care îi urma formele. Că întotdeauna arăta ca o tîrfă bătrînă care o făcea pe cocheta. Dar era ceva în expresia ei. Era schimbată cumva.

— Conphas, oftă ea, cu ochii rotunjiți de mirare. Ne-ai părăsit ca moștenitor al Imperiului și te-ai întors ca un *zeu*!

O inspirație colectivă urmă acestor cuvinte. Trădare — sau ceva ce Împăratul avea să interpreteze cu siguranță astfel.

— Ești prea amabilă, bunică, spuse Conphas în grabă. Mă întorc ca un umil sclav care nu a făcut decît să îndeplinească voia stăpînului.

Dar are dreptate, nu?

Cumva alunecase de pe punctul de a-și ucide unchiul la a acoperi gafele bunicii sale. Hotărîre. Trebuia să-și păstreze concentrarea!

— Bineînțeles, dragul meu băiat, vorbeam la figurat...

Într-un fel curios de obscen pentru cineva atît de bătrîn, alunecă spre el și îi încîrligă brațul înjunghiator cu al ei.

— Să-ți fie rușine, Conphas. Înteleg că *turma* — aruncă o privire furioasă către miniștrii fiului ei — îmi găsește cuvintele scandaloase, dar tu?

— Mereu trebuie să-l răsfeți astfel, mamă? spuse Xerius.

Începuse să-și împungă trofeul, parcă încercîndu-i mușchii.

Din întîmplare, Conphas întîlni privirea lui Martemus de acolo de unde îngenunchease răbdător, pînă acum cu totul neluat în seamă. General încuviință primejdios.

În acel moment, un calm familiar puse stăpînire pe Conphas, cel care îi permitea să gîndească și să acționeze chibzuit acolo unde alții dădeau buzna. Privi peste rîndurile nesfîrșite de infanterie de dedesubt. „*La ordinul tău fiecare dintre acești soldați...*“

Se desprînse de bunica sa.

— Ascultă, spuse el, există lucruri pe care trebuie să le știi.

— Său ce? întrebă unchiul său.

Aparent, uitase de Regele-Triburilor. Sau fusese interesul tău un șiretlic?

Neintimidat, Conphas privi în ochii sulemeniți ai unchiului său, rînji la absurditatea coroanei Shigekului.

— Sau cît de curînd ne vom trezi în război cu Oamenii-Colțului. Știai că s-au răscolat cînd am încercat să intru în Momemn? Că mi-au ucis douăzeci dintre kidruhili?

Conphas se trezi că ochii îi alunecă spre gîtul moale, pudrat al unchiului său. Poate că acela era un loc mai bun pentru a lovi.

— Ah, da, spuse Xerius cu dezinteres. Un incident nefericit, Calmemunis și Tharschilka nu-și incită numai

proprii lor oameni. Dar te asigur că această problemă a fost rezolvată.

— Cum adică „rezolvată“?

Pentru prima oară în viață, lui Conphas nu-i păsa deloc ce crede unchiul său despre tonul lui.

— Mîine, declară Xerius de parcă emitea un decret, tu și bunica ta mă veți însoți în susul rîului pentru a supraveghea transportul ultimului meu monument. Știu, nepoate, că ești neliniștit prin natura ta, că preferi acțiunile decisive, dar trebuie să fi răbdător. Aici nu e Kiyuth și noi nu sîntem scylvendi... Lucrurile nu sînt ceea ce par, Conphas.

Conphas fu buimăcit. *Aici nu e Kiyuth și noi nu sîntem scylvendi.* Ce voia să însemne asta?

Ca și cum problema ar fi fost definitiv încheiată, Xerius continuă:

— Acesta e generalul pe care mi l-ai ridicat în slăvi? Martemus, nu-i așa? Sînt foarte mulțumit că e aici. N-am putut să aduc cu bărcile destui dintre oamenii tăi ca să umplu Campusul, așa că am fost nevoit să mă folosesc de Gărzile mele Eothice și de cîteva sute din Străjerii Orașului.

Deși năucit, Conphas răspunse fără ezitare:

— Și i-ai îmbrăcat în... în uniforme armatei mele?

— Bineînțeles. Această ceremonie este pentru ei la fel de mult pe cît este pentru tine.

Cu inima bubuind, Conphas îngenunche și sărută genunchiul unchiului său.

Armonie. Atît de dulce. Asta credea Ikurei Xerius al III-lea că dorește.

Cememketri, Marele Maestru al Saikului său Imperial, îl asigurase că cercul era cea mai pură dintre formele geometrice, cea care era cel mai bun conductor pentru vindecarea sufletului. Nu trebuie să-ți trăiești viața în linii, spunea el. Dar prin cercuri de sfoară se făceau noduri și prin cercuri de suspiciuni se făceau intrigi. Însăși forma armoniei era blestemată!

— Cît trebuie să mai așteptăm, Xerius? întrebă mama sa dinapoia lui, cu voce guturală din cauza vârstei și a iritării.

Frige soarele, nu-i așa, mamă-cătea?

— În curînd, spuse el rîului.

De la prova marii sale galere, Xerius privea peste apele cafenii ale rîului Phayus. Dinapoia lui ședeau mama sa, Împărăteasa Istriya, și nepotul său, Conphas, proaspăt întors de la uluitoare distrugere a triburilor scylvendi de la Kiyuth. De ochii lumii, îi invitase să asiste la transportul ultimului său monument de la carierele de bazalt din Osbeus în josul rîului pînă la Momemn. Dar, ca întotdeauna, existau mai multe scopuri dinapoia oricărei adunări ale Familiei Imperiale. Aveau să-și ridă de monumentul lui — mama sa pe față, nepotul său în tăcere. Dar nu vor — nu vor putea — ignora anunțul pe care îl va face în curînd. Simpla pomenire a Războiului Sfînt avea să fie destul pentru a-și asigura respectul lor.

O vreme, măcar.

Încă de cînd părăsiseră cheiurile de piatră din Momemn, mama sa își tot lingusea nepotul.

— Am ars două sute de votive aurite pentru tine, spunea ea, una pentru fiecare zi în care ai fost plecat. Și am oferit treizeci și opt de cîini preoților lui Gilgaöli, ca să fie măcelăriți în...

— Le-a asortat și un leu, strigă Xerius peste umăr. Albinosul pe care Pisathulas îi cumpăraseră de la nesuferitul acela de negustor kutnarmi, nu-i așa, mamă?

Deși nu o vedea, îi simțea privirea pîrjolindu-i spatele.

— Asta trebuia să fie o *surpriză*, Xerius, spuse ea cu o dulceață acidă. Sau ai uitat?

— Îmi cer iertare, mamă. Eu chiar...

— Am pus să se pregătească pielea, îi spuse ea lui Conphas, de parcă Xerius nu spusese nimic. Un dar potrivit pentru Leul din Kiyuth, nu?

Chicoti la propria-i minte de conspirator.

Xerius încleștă strîns balustrada de mahon.

— Un *leu*! exclamă Conphas. Și încă unul albinos! Nu-i de mirare că Dumnezeu a fost de partea mea, bunică.

— O mită, spuse ea, îndepărtându-i vorbele. Eram disperată să te întorci întreg. Nebună de disperare. Dar acum că mi-ai spus cum ai înfrînt acele brute mă simt ridicol. Încercam să mituiesc Zeii să aibă grijă de unul de-al lor! Imperiul n-a văzut niciodată pe cineva asemeni ție, dragul, scumpul meu Conphas. Niciodată!

— Toată înțelepciunea mea ție ți-o datorez, bunică.

Istriya aproape chicoti. Lingușirile, mai ales din partea lui Conphas, fuseseră mereu narcoticul ei favorit.

— Am fost un tutore aspru, acum că îmi amintesc.

— Cel mai aspru.

— Dar *întîrzi*ai mereu, Conphas. Așteptarea dă mereu la iveală ce-i mai rău din mine. Ți-aș fi putut scoate ochii cu ghearele.

Xerius scrișni din dinți. *Știe că ascult! Mă momește.* Conphas rîdea.

— Mă tem că am descoperit plăcerile femeilor la o vîrstă grozav de tînără, bunică. Aveam și alți profesori pe care trebuia să-i întîlnesc.

Istriya glumea — flirta chiar. Cotoroanță desfrînată.

— Lecții din aceeași carte, îmi imaginez.

— Totul se reduce la a fute, nu-i așa?

Rîsul lor acoperi corul șuierat al vîslelor galerei. Xerius își înăbuși un țipăt.

— Iar acum cu *Războiul Sfînt*, dragul meu Conphas! Vei fi mai mare, mult mai mare decît orice alt Exalt-General din istorie!

Ce încerca să facă? Istriya îl întăritase mereu, dar niciodată nu împinsese bătaia de joc atît de aproape de răzvrătire. Știa că victoria lui Conphas asupra scylvendilor îl transformase din instrument în amenințare. Mai ales după farsa de la Forum, de cu o zi în urmă. Xerius nu trebuia decît să arunce o privire spre chipul lui Conphas ca să-și dea seama că Skeaös avusese dreptate. *Existaseră*

intenții ucigașe în ochii lui Conphas. Dacă n-ar fi fost Războiul Sfânt, Xerius ar fi ordonat să fie omorât pe loc.

Istriya fusese acolo. Știa toate astea și totuși presa mai mult și mai mult. Încearca să...

Încearca să-l ucidă pe Conphas?

Conphas era în mod limpede încurcat.

— Oamenii mei ar numi asta numărarea morților înaintea să curgă sânge, bunică.

Dar era *cu adevărat* stînjenit? Se putea să se prefacă? Ceva scornit de ei doi pentru a-l face să le piardă urma? Cercetă galera în lungime, căutîndu-l pe Skeaös. Îl găsi cu Arithmeas, îl chemă dintr-o privire furioasă, dar apoi se blestemă singur. Ce nevoie avea el de neghiobul acela bătrîn? Mama sa se juca. Mereu se juca.

Ignoră-i.

Skeaös se grăbi să i se alătore — omul mergea ca un crab —, dar Xerius îl ignoră. Răsuflînd prelung și egal, studie în schimb traficul de pe rîu. Cu grație lentă, bărci de rîu treceau unele pe lîngă altele, cele mai multe încărcate din greu cu mărfuri. Văzu carcase de porci și vite, urne de ulei și butoaie de vin, văzu grîu, porumb, piatră de carieră și chiar ceea ce decise că trebuia să fie o trupă de dansatori, toate brăzdînd spatele lat al rîului către Momemn. Era bine că se găsea pe Phayus. Era marea funie de la care porneau întinsele rețele ale Nansuriumului. Negotul și sîrguința oamenilor, cu toatele consfințite de imaginea sa.

Aurul din mîinile lor, se gîndi el, poartă chipul meu.

Cercetă văzduhul. Ochii i se opriră pe un pescăruș suspendat în mod misterios în inima unui nor îndepărtat de furtună. O clipă crezu că simte atingerea armoniei, că uită de trîncăneala mamei și nepotului său dinapoia lui.

Apoi galera se clătină și se cutremură, oprindu-se. Xerius se împletici peste balustradă o clipă, dar se adună. Se împinse în picioare, privi furios după căpitanul galerei prin mica turmă de funcționari de la jumătatea ambarcațiunii. Auzi strigăte înăbușite de scîndură, apoi plesnetul bicelor. Imagini veniră nepoftite. Încăperi din lemn, în-

ghesuite și întunecate. Dinți putreziți încleștați în agonie. Sudoare și durere înțepătoare.

— Ce s-a întâmplat? o auzi Xerius pe mama lui întrebînd.

— Un banc de nisip, bunică, spuse Conphas, explicîndu-i. Încă o întîrziere, se pare.

Tonul îi mustea de nerăbdare — o libertate de exprimare pe care nu și-ar fi permis-o cu cîteva luni mai devreme, dar încă minoră în comparație cu ultragiul din ziua precedentă.

Țipete răsunară prin puntea acoperită cu plăci de gresie. Vislele tocară apele, dar fără folos. Cu o expresie care deja implora mila, căpitanul se apropie și recunoscă că se împotmoliseră. Xerius îl muștră pe neghiob, în tot acest timp simțind privirea scrutătoare a mamei sale. Lîngă ea, Conphas se lungise pe divanul său, rînjind de parcă privea o luptă de cocoși aranjată.

Descurajat de privirile lor, Xerius reteză cu o fluturare de mîna explicațiile jalnice ale căpitanului.

— De ce să culeagă vîslașii ce-ai semănat tu? strigă el.

Dezgustat de plînsetele infantile ale omului, îi întoarse spatele, porunci gărzilor să-l tîrască sub punte. Urletele ulterioare ale omului nu făcură decît să-i ațîțe mînia. De ce atît de puțini oameni puteau suporta urmările faptelor lor?

— O judecată, spuse mama lui sec, demnă de Cel din Urmă Profet.

— Vom aștepta aici, se răsti Xerius către nimeni în special.

O clipă mai tîrziu plesnetele biciului și țipetele încetară. Vislele tăcură. Pe punte trecu o clipă de tăcere neobișnuită. Lătratul unui cîine răsună peste ape. Copii se alergau unul pe altul pe malul de sud, aplecîndu-se pe sub copacii de piper, țipînd. Dar mai exista un sunet.

— Îi auzi? întrebă Conphas.

— Da, răspunse Istriya. întinzîndu-și gîtul ca să privească în susul riului.

Și Xerius îl auzea: un cor slab de strigăte peste ape. Mijind ochii, cercetă depărtarea, unde Phayus cotea și șerpuia printre povârnișuri întunecate, căutînd un semn vizibil al barjei care îi purta monumentul. Nu văzu nimic.

— Poate, îi șopti Skeaös în ureche, ar trebui să așteptăm la pupa galerei sosirea ultimei tale slăviri, Zeu-al-Oamenilor.

Se pregăti să-și dojenească Primul Sfetnic pentru că-l întrerupsese cu absurdități, apoi ezită.

— Continuă, murmură el, studiindu-l pe bătrîn.

Chipul lui Skeaös îi amintea adesea de un măr încrețit, cu două adîncituri unde se găseau ochii negri, strălucitori. Arăta ca un bebeluș bătrîn.

— De aici, Zeu-al-Oamenilor, monumentul tău divin va fi descoperit treptat, permițîndu-le mamei și nepotului tău să...

Expresia îi era îndurerată.

Xerius se strîmbă, se uită chiorîș la mama sa.

— Nimeni nu îndrăznește să-l tachineze pe Împărat, Skeaös.

— Bineînțeles, Zeu-al-Oamenilor. Desigur. Dar dacă așteptăm la pupa, obeliscul va fi expus într-o magnifică năvală în timp ce barja va trece pe lângă noi.

— M-am *gîndit* la asta.

— Dar desigur.

Xerius se întoarse către Împărăteasă și Exalt-General.

— Vino, mamă, spuse el, hai să ieșim din soare. Umbra te va înfrumuseța.

Istriya se încruntă la insultă, dar fu vizibil ușurată în rest. Soarele era sus pe cer și fierbinte pentru acea perioadă. Se ridică cu grație țeapănă și luă șovăielnic mîna pe care i-o oferă fiul ei. Conphas se rostogoli în picioare după ea, îi urmă. Grupuri de sclavi și funcționari parfumați se împrăștiară din calea lor. Xerius se însufleți cînd mama sa îi complimentă sclavii de la bucătărie. Lăudare servitorilor săi era felul ei de a se căi pentru nechibzuințele de

mai devreme — felul ei de a-și cere scuze. Xerius se gîndi că poate avea să fie indulgentă cu el astăzi.

Într-un sfîrșit se așezară la pupa acoperită de un baldachin a galerei, întinzîndu-se pe canapele nilnameshe. Skeaös stătea în picioare la dreapta lui Xerius, poziția sa obișnuită. Xerius găsi prezența lui mîngîietoare: ca vinul prea tare, familia sa trebuia îndoită.

— Și ce mai face sora mea vitregă? îl întrebă Conphas.

Începuse jnanul.

— E o soție mulțumitoare.

— Și cu toate aceste pîtecele îi rămîne închis, observă Istriya.

— Am un moștenitor, răspunse nepăsător, știind foarte bine că bătrîna cotoroanță se bucura de impotența sa. Sămînța puternică obligă pîtecele. Îl numise slab.

Ochii întunecați ai Istriiei fulgerară.

— Da... Un moștenitor fără moștenire.

Cît de directă era! Poate că vîrsta o ajunsese din urmă pe nemuritoarea Istriya. Poate că timpul era singura otravă de care nu se putea feri.

— Ai grijă, mamă.

Poate — iar gîndul îl umplu pe Xerius de o voioșie pătrunzătoare — avea să moară în curînd. Blestemata de cătea bătrînă.

Conphas interveni.

— Cred că bunica vorbește despre Oamenii Colțului, divin unchi... Chiar azi dimineată am primit vestea că au atacat și au jefuit Jarutha. Am trecut de revolte și de petiții Shriale, unchiule. Sîntem în pragul unui război deschis.

Atît de repede direct în inima lucrurilor. Era lipsit de eleganță. Brutal.

— Ce ai de gînd, Xerius? întrebă Istriya. Nu doar scorpia ta de mamă, uneori nechibzuită, se frămîntă din cauza acestor evenimente de rău augur. Chiar și cele mai demne de încredere Case ale Adunării sînt îngrijorate. Într-un fel sau altul, trebuie să acționăm.

N-am spus niciodată că ai fi lipsită de tact, mamă...
Doar că pari așa.

Răspunde-mi, Xerius. Ce intenționezi să faci?

Xerius oftă audibil.

Nu se mai pune problema de intenție, mamă. Fapta a fost înfăptuită. Ciinele conriyan, Calmemunis, a trimis soli. Îmi va semna Înscrișul mâine după-masă. Îmi dă asigurări personale că revoltele și raidurile vor înceta astăzi.

— *Calmemunis!* șuieră mama sa, parcă surprinsă.

După toate aparențele, știuse de asta înaintea lui Xerius însuși. După atîția ani în care uneltise împotriva soțului și fiilor săi, rețeaua ei de spioni ajungea pînă străfundurile Nansuriumului.

— Cum rămîne cu celelalte Nume Mari? Cum rămîne cu aionul — cum îl cheamă? — Kumrezzer?

— Știu doar că el, Calmemunis, Tharschilka și alți cîțiva se sfătuiesc astăzi.

Cu aerul unui oracol plictisit Conphas spuse:

— Și el va semna.

— Și ce te face așa sigur? întrebă Istriya.

Conphas își ridică bolul și unul dintre sclavii omniprezenți alergă să i-l umple.

— Toți cei care au sosit devreme vor semna. Ar fi trebuit să-mi dea mai devreme prin minte asta, dar, acum că mă gîndesc, pare limpede că acești neghiobi se tem de sosirea celorlalți mai mult decît de orice altceva. Se cred invincibili. Spune-le că fanimii sînt la fel de teribili în luptă ca scylvendii și vor rîde, îți vor aminti că Dumnezeu Însuși luptă alături de ei.

— Deci ce spui? întrebă Istriya.

Fără să gîndească, Xerius se aplecase înainte pe canapea.

— Da, nepoate. Ce spuneai?

Conphas sorbi din bol, ridică din umeri.

— Ei cred că triumful le este asigurat, și atunci de ce să-l împartă? Sau mai rău, să le fie luat de superiorii lor care nu-l merită. Gîndește-te. Cînd va sosi Nersei Proyas,

Calmemunis va fi doar unul dintre locotenenții lui. Același lucru e valabil și pentru Tharschilka și Kumrezzer. Când contingentele principale din Galeoth și din Aionul de Sus vor sosi, ei își vor pierde cu siguranță pozițiile superioare. Acum Războiul Sfânt e al lor și vor să-l stăpînească...

— Trebuie să întîrzii distribuirea proviziilor, atunci, Xerius, îl întrerupse Istriya. Să-i împiedici să pornească la luptă.

— Poate, adăugă Skeaös, le putem spune că am găsit gîndaci în hambare.

Xerius îi privi pe mama și pe nepotul său încercînd să-și îmblînzească rînjetul disprețuitor. Aici se termina cunoașterea lor și începea geniul său. Nici măcar Conphas, șarpele ăla viclean, nu putea anticipa așa ceva.

— Nu, spuse el. Vor porni la luptă.

Istriya îl fixă cu privirea, cu chipul atît de uimit pe cît îi permitea pielea zbîrcită.

— Poate, spuse Conphas, ar trebui să îndepărtăm sclavii.

Cu o bătaie din palme, Xerius alungă trupurile unse cu ulei de pe punte.

— Ce înseamnă acestea, Xerius? întrebă Istriya.

Vocea îi tremura, de parcă șocul îi tăiasе răsuflarea.

Conphas îi studie, cu buzele arcuite într-un ușor zîmbet.

— Cred că știu, bunică. E posibil, unchiule, ca Padirajahul să fi cerut un.. *gest*?

Redus la tăcere de uimire, Xerius făcu ochii mari la nepotul său. De unde știa? Prea multă putere de pătrundere și cu siguranță prea multă libertate în purtare. Într-un fel, Xerius fusese mereu îngrozit de Conphas. Era mai mult decît istețimea omului. Era ceva mort înlăuntrul nepotului său. Nu, mai mult decît mort — ceva *alunecos*. Cu ceilalți, chiar și cu mama sa — deși păruse și ea atît îndepărtată în ultima vreme — exista mereu un schimb de așteptări nerostite, de mici nevoi omenеști care susțineau și sprijineau orice conversație, chiar și tăcerile. Dar Conphas nu

avea decît suprafețe netede. Nepotul său nu era niciodată mișcat de un altul. Conphas era mișcat de Conphas, chiar dacă uneori se prefăcea mișcat de alții. Era un om pentru care totul era un moft. Un om perfect.

Dar a stăpîni un asemenea om! Și trebuia să-l stăpînească.

-- Lingușește-l, îi spusese odată Skeaös, și fă în așa fel încît să devii parte a glorioasei povești pe care și-o vede drept viață.

Dar nu putea. A-l linguși pe altul însemna să se umilească pe sine.

— De unde știi asta? se răsti Xerius.

Frica sa adăugă:

— E nevoie să te trimit la Ziek ca să aflu?

Turnul Ziek — care dintre locuitorii Nansurului nu se cutremura cînd îi zărea silueta înaltă din aglomerația Momemnului? Ochii nepotului său se aspriră pe moment. Fusesse mișcat — și de ce nu? Conphas fusesse amenințat. Xerius rîse.

Vocea ascuțită a Istriei îi întrerupse voioșia.

— Cum poți să glumești cu astfel de lucruri?

Glumise? Poate că da.

— Iartă-mi umorul necioplit, mamă, dar Conphas a ghicit corect, a ghicit un secret atît de mortal că ne-ar distruge, ne-ar distruge pe toți, dacă...

Se opri, se întoarse din nou către Conphas.

— De aceea trebuie să știu *cum* a anticipat asta.

Conphas era precaut acum.

— Pentru că asta aș fi făcut eu. Skauras... nu, *Kianul* trebuie să înțeleagă că *noi* nu sîntem fanatici.

Skauras. Skauras cel cu chip de vultur. Un nume vechi. Pătrunzătorul Sapatișah-Guvernator kianin al Shigekului și primul obstacol dur de care se va lovi Războiul Sfînt. Cît de puține știau Oamenii Colțului despre ținutul dintre riurile Phayus și Sempis! Nansurul și Kianul fuseseră intermitent în război de secole. Se cunoșteau intim, sigi-

laseră nenumărate armistiții cu fiice de rang mic. Cîți spioni, răscumpărări, chiar și ostatici...

Xerius se aplecă fulgerător înainte, scrutîndu-și nepotul. O imagine a chipului fantomatic al lui Skauras suprapus peste cel al emisarului Cishaurim îi pluti prin minte.

— Cine ți-a spus? întrebă cu o intensitate neașteptată.

În tinerețe, Conphas petrecuse patru ani ca ostatic al kianinilor. Și încă la curtea lui Skauras!

Conphas privi mozaicul floral de sub picioarele sale încălțate în sandale.

— Skauras însuși, spuse într-un târziu, privindu-l pe Xerius drept în față.

Avea o ținută jucăușă, dar era a cuiva care juca singur.

— N-am întrerupt nici o clipă comunicarea cu curtea sa. Dar cu siguranță că spionii tăi ți-au spus asta.

Și Xerius se mira de resursele mamei lui.

— Trebuie să fii prudent cu asemenea lucruri, Conphas, spuse Istriya pe un ton matern. Skauras este unul dintre vechii kianini. Un om al deșertului. La fel de nemilos pe cît e de ager. Va încerca să te folosească pentru a semăna discordie printre noi. Nu uita niciodată, *dinastia* e cea care contează. Casa *Ikurei*.

Cuvintele astea! Tremurături se scurseră în mâinile lui Xerius. Le încheștă una de alta. Încercă să-și adune gîndurile. Își luă privirea de la chipurile lor ca de lupi. Cu atîția ani în urmă! Bijbîind cu o mică fiolă neagră de mărimea unui deget de copil, turnînd otrava în urechea tatălui său. *Tatăl* său! Vocea mamei sale... nu, a *Istriiei* tunîndu-i în minte: *Dinastia, Xerius! Dinastia!*

Hotărîse că soțul ei nu avea nici colți, nici gheare destul de tari pentru a ține dinastia în viață.

Ce se întîmpla aici? Ce făceau? Urzeau?

Aruncă o privire spre vrăjitoarea bătrînă și desfrînată vrînd să *vrea* să pună să fie ucisă. Dar, de cînd se știa, ea fusese totemul, fetișul sfînt care menținuse mașinăria nebunească a puterii în funcțiune. Doar bătrîna, nesătula Împărăteasă era de neînlocuit. Acele vremuri. în tinerețea

sa, cînd îl trezea în mijlocul nopții, mîngîindu-i mădularul, chinuindu-l cu plăcere, gîngurindu-i în urechea udată de limbă: *Împăratul Xerius... O simți, minunatul, divinul meu fiu?* Fusesse frumoasă atunci.

Pe mîna ei terminase prima dată și ea îi luase sămînta și îl poftise să o guste. „*Viitorul*“, spusese ea, „*are gust sarat... Și înțepător, minunatul meu copil...*“ Rîsul acela cald care învelise marmura rece în alinare. „*Gustă-l să vezi cum înțepă...*“

— Vezi? spunea Istriya. Vezi cum îl tulbură? Asta speră Skauras.

Conphas îl privea atent.

— Nu sînt un neghiob, bunică. Și nici un păgîn din lumea asta nu m-ar putea prosti. Mai ales Skauras. Cu toate acestea, îmi cer iertare, unchiule. Ar fi trebuit să îți spun mai devreme.

Xerius îi privi inexpresiv pe amîndoi. Afară, soarele era aprig, suficient de strălucitor pentru a străpunge modelele brodate pe baldachinul roșu de deasupra: animalele împletite în cercuri în jurul Soarelui Negru, sigiliul Nansurului. Peste tot — prin umbra sangvină a baldachinului, peste mobilă, podele și membre — Soarele Imperiului înconjurat de bestii incestuoase.

O mie de sori, se gîndi el, simțindu-se liniștit. *De-a lungul și de-a latul vechilor provincii, o mie de sori! Străvechile noastre fortărețe vor fi recucerite. Imperiul va fi restaurat!*

— Adună-te, fiule, spunea Istriya. Știu că nu ești atît de nehibzuit încît să sugerezi că „gestul“ la care se referea nepotul meu este sacrificarea lui Calmemunis și a celorlalți care vor porni la luptă împotriva Kianului, a tuturor Oamenilor Colțului care s-au strîns pînă acum. Asta ar fi o nebunie, iar Împăratul Nansurului nu e nebun. Nu-i așa, Xerius?

În tot acest timp, strigătele pe care le auziseră mai devreme se apropiaseră. Xerius se ridică și păși spre balustrada de la tribord. Aplecîndu-se, văzu primele dintre bărcile lungi care remorcau barja tîrîndu-se de dinapoia bancurilor

îndepărtate. Îi zări pe vîslași, ca spinarea unui miriapod. Spinările le luceau în soare.

În curînd...

Se întoarse către mama și nepotul său, apoi îi aruncă o privire lui Skeaös, care era înlemnit în felul celor care s-au amestecat accidental.

— Imperiul rîvnește la ceea ce a pierdut, spuse Xerius obosit. Nimic mai mult. Și va sacrifica orice, chiar și un Război Sfînt, pentru a obține ceea ce rîvnește.

Atît de ușor de spus! Aceste cuvinte erau lumea în miniatură.

— *Ești* nebun! strigă Istriya. Deci ai de gînd să-i trimiți pe acești primi străini la moarte, să rupi în jumătate Războiul Sfînt, doar pentru a-i arăta de trei ori blestematului de Skauras că nu ești un fanatic religios? Risipești o avere, Xerius, și riști furia fără de sfîrșit a Zeilor!

Violența răspunsului ei îl șocă. Dar conta prea puțin ce credea ea despre planurile lui. De Conphas avea nevoie... Xerius îl studie.

După un moment grav de deliberare, Conphas încuviință lent și spuse:

— Înțeleg.

— *Vezi rațiune* în asta? șuieră Istriya.

Conphas îl cîntări pe Xerius din priviri.

— Gîndește-te, bunică. Mult mai mulți oameni trebuie să sosească decît cei care s-au adunat pînă acum — Nume cu adevărat Mari ca Saubon, Proyas, chiar și Chepheramunni, Regele-Regent al Aionului de Sus! Dar mai important e că se pare că masele vulgare au fost primele care au răspuns chemării lui Maithanet, cei nepregătiți, animați de sentimente mai degrabă decît de spiritul treaz al războiului. Ar fi în avantajul nostru în nenumărate feluri să scăpăm de această gloată: mai puține guri de hrănit, o armată mai unită pe cîmpul de luptă...

Se opri și se întoarse spre Xerius avînd în privire ceva ce putea fi descris doar ca minunare — sau ceva asemănător.

Și i-ar învăța pe Shriah și pe cei care urmează să vină să se *teamă* de fanimi. Dependența lor de noi, de cei care deja îi respectă pe păgîni, va crește proporțional cu frica lor.

Nebunie, scui pă Istriya, neimpresionată de dezertarea nepotului ei. Ce? Ne războim cumva cu kianinii sub condițiile unui tratat secret? De ce să le dăm ceva acum cînd avem în sfîrșit posibilitatea de a cucerii? De a frînge spinarea unui dușman detestabil! Și voi negociați cu ei? Spuneți „voi tăia acest membru, dar nu altul“? Nebunie.

Dar avem „noi“ această posibilitate, bunică? răspunse Conphas, iar respectul filial îi dispăruse din voce. Gîndește-te! Cine e acest „noi“ aici? Cu siguranță nu Ikurei. „Nor“ înseamnă cele O Mie de Temple. *Maithanet* învîrte acest ciocan — sau ai uitat? — în timp ce noi nu facem decît să alergăm după bucățele. *Maithanet* ne sărăcește, bunică! Pîna acum a făcut tot ce i-a stat în puteri să ne castreze. De aceea a chemat Turnurile Stacojii, nu-i așa? Ca să evite să plătească prețul pe care-l cerem pentru Saikul Imperial?

Scutește-mă de explicațiile tale pentru copii, Conphas. Încă nu-s așa de bătrînă și de slabă.

Se întoarce către Xerius, îi aruncă o privire cruntă cu ochi nimicitori. Amuzamentul său trebuie să fi fost limpede.

Deci Calmemunis, Tharschilka și nenumărate alte mii sînt distruși. Turma este aleasă. Și apoi ce urmează, Xerius?

Xerius nu-și putu abține un zîmbet. Așa un plan! Chiar și marele Ikurei Conphas îl venera! Iar *Maithanet*... La acest gînd, lui Xerius îi veni să jubileze ca un imbecil.

— Ce urmează? Shriahul nostru învață să se *teamă*. Să respecte. Toată mascarada sa — toate sacrificiile, minunile și linguşelile — vor fi fost în van. După cum ai spus mai devreme, mamă, Zeii nu pot fi mituiți.

— Dar tu poți.

Xerius rîse.

— Bineînțeles că pot. Dacă *Maithanet* ordonă Marilor Nume să semneze înscrisul meu, să jure că îmi vor înapoia

toate vechile provincii ale Imperiului, atunci le voi oferi — se întoarce către nepotul său și își plecă fruntea — Leul din Kiyuth.

— Splendid! strigă Conphas. De ce n-am înțeles mai devreme? Zdrobește-i cu o mână ca să îi alini cu cealaltă. Strălucit, unchiule! Războiul Sfânt *va fi* al nostru. Imperiul *va fi* restaurat!

Împărăteasa își privi șovăitor progenitura.

— Ce zici, mamă?

Dar privirea Istriei rătăcise către Primul Sfetnic.

— Ai fost groaznic de tăcut, Skeaös.

— Nu e l-locul convenit ca să vorbesc, Împărăteasă.

— Nu? Dar planul acesta nebunesc e al tău, nu?

— E al *meu*, mamă, se răsti Xerius, supărat de presupunerea ei. Netrebnicul s-a chinuit săptămîni întregi să mă convingă să renunț.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte știu că greșise.

— Așa e? Și de ce, Skeaös? Oricît te-aș disprețui pe tine și influența nemăsurată pe care o ai asupra fiului meu, mereu am găsit că gîndești sănătos. Ce cunoaștere ai să ne împărtășești?

Skeaös se uită la ea neajutorat, nu scoase nici un cuvînt.

— Te temi pentru viața ta, nu-i așa, Skeaös? spuse Istriya blînd. Așa cum ar și trebui. Dreptatea fiului meu este aspră și cu totul lipsită de consistență. Dar *mie* nu mi-e frică, Skeaös. Bătrînele sînt mult mai împăcate cu moartea decît bătrînii. Aducînd viață pe lume, ajungem să ne vedem ca datornice. Ceea ce se oferă e luat înapoi.

Se întoarce către fiul ei, cu buzele strînse într-un zîmbet de prădător.

— Ceea ce mă aduce la subiect. Din ce îmi spune Conphas. Xerius, oferi fanimilor prea puțin, ba chiar nimic, dacă le oferi prima jumătate a Războiului Sfînt.

Înăbușindu-și furia, Xerius răspunse:

— Cu siguranță că o sută de mii de vieți e mai mult decît „puțin“, mamă.

— Ah, dar vorbim de lucruri *realiste*, Xerius. Conphas spune că acești oameni sînt zgură, mai mult o piedică decît un avantaj. Avînd în vedere că Skauras știe și el asta, te întreb, dragul și scumpul meu fiu, ce ți-a cerut în schimb? Știu ce primești, deci spune-mi, *ce ai oferit?*

Xerius o privi gînditor. Amintirile întîlnirii lui cu Cishaurimul, cu Mallahet, ale negocierile sale tainice cu Skauras, îi fulgerară prin minte. Cît de rece părea acum acea noapte de vară! Rece și infernală...

Imperiul va fi restaurat... Cu orice preț.

-- Dă-mi voie, continuă Istriya, să simplific pentru tine, hmm? Spune-mi unde se trage linia, Xerius? Spune-mi unde se va clătina ce-a de-a *doua* jumătate a Războiului Sfînt, cea folositoare.

Xerius întîlni privirea lui Conphas. Văzu rînjetul cunosător, detestabil, care nu i se găsea nicăieri pe chip, dar găsi aprobare acolo — singurul loc unde avea cu adevărat nevoie de ea. Ce însemna Shimeh în comparație cu Imperiul? Ce însemna credința în comparație cu puterea imperială? Conphas trecuse de partea Imperiului — de partea *sa*. Pe neașteptate aerul păru parfumat de umilînța mamei sale. Îl savură.

— Acesta este războiul, mamă. Ca într-un joc de bețe-numere, cine poate spune ce triumfuri — sau ce catastrofe se găsesc în viitor?

Marea Împărăteasă îl fixă multă vreme cu privirea, cu fața deconcertant de lipsită de expresie sub pielea acoperită de cosmetice.

— Shimeh, spuse într-un tîrziu cu voce moartă. Războiul Sfînt trebuie să piară înainte de Shimeh.

Xerius zîmbi, apoi ridică din umeri. Se întoarse din nou către rîu. De-acum strigătele vîslașilor străbăteau văzduhul și prima dintre bărcile lungi trecea pe lîngă ei. Tîrînd funii lungi de cînepă, remorcau o imensă barjă din lemn, atît de gigantică încît părea să îndoiaie spinarea strălucitoare a riului. Vedea monumentul negru adăpostit între scîndurile ei, atît de lung pe cît erau de înalte portile Mo-

memnului: un mare obelisc pentru complexul de temple din Cmiral, în Momemn. În timp ce brăzda apele dinaintea sa, i se păru că simte căldura erotică a bazaltului în soare, radiind dinspre marile planuri și profilul masiv al feței sale, chipul teribil al lui Ikurei Xerius al III-lea, în vîrf. Își simți inima dînd pe dinafară și lacrimi adevărate i se prelinseră pe obraji. Își imagină înălțarea monumentului în inima Cmiralului în mijlocul a mii de ochi uimiți, cu obrazul său imperial întors pe veci către soarele alb. Un sanctuar.

Gîndurile îi făcură un salt. *Voi fi nemuritor...*

Se întoarse pe canapeaua sa și se lăsă pe spate, savurînd conștient flăcările speranței și ale mîndriei. Oh, dulce și divină vanitate!

— Ca un imens sarcofag, spuse mama sa.

Mereu, vipera adevărului.

Capitolul VIII

Momemn

Regii nu mint niciodată. Cer ca lumea să greșească.

—PROVERB CONRIYAN

Cînd îi înțelegem cu adevărat pe Zei, spun învățații nil-nameshi, îi recunoaștem nu ca regi ci ca hoți. Aceasta este printre cele mai înțelepte blasfemii, pentru că îi vedem mereu pe regii care ne înșeală, dar pe hoți niciodată.

—OLEKAROS, CONFESIUNI

Toamnă, 4111 Anul-Colțului, nordul Stepei Jiünati

Yursalka din tribul Utemot se trezi tresărind.

Un fel de zgomot...

Focul era mort. Totul era întuneric. Ploaia bătea darabana pe pereții din piele ai yakshului său. Una dintre nevestele sale gemea și își frămînta păturile.

Apoi îl auzi din nou. O bătaie în intrarea din piele.

— Ogatha? șopti el aspru.

Unul dintre fiii lui mai tineri plecase călare cu cîteva zile în urmă și nu se întorsese încă. Presupuseseră că băiatul fusese prins de ploaie și că avea să se întoarcă după ce

aceasta înceta. Ogatha mai făcuse din astea și înainte. Cu toate acestea, Yursalka era îngrijorat.

Mereu rătăcea băiatul acela.

— Oggie?

Nimic.

Încă o bătaie.

Mai mult curios decît alarmat, își eliberă picioarele din pătură, apoi se furișă în pielea goală după sabie. Era sigur că nu era decît Oggie jucîndu-se, dar vremuri grele veniseră asupra utemoților. Nu se știa niciodată.

Văzu fulgerul strălucind o clipă printr-o cusătură din tavanul conic. Un moment, apa care picura prin ea păru argint-viu. Tunetul care urmă îi făcu urechile să țiuie.

Apoi încă o bătaie. Se încordă. Își făcu drum cu grijă printre copiii și nevestele sale, se opri dinaintea intrării yakshului. Băiatul era poznaș, de asta îl răsfața Yursalka așa, dar să arunce cu pietre în yakshul tatălui său? Era asta o poznă?

Sau răutate?

Frămîntă mînerul săbiei cu mîna. Tremura. Afară, ploaia rece de toamnă curgea și curgea. Alt fulger mut, urmat de un tunet care cutremură văzduhul.

Dezlegă pielea care acoperea intrarea, apoi o trase încet deoparte cu sabia. Nu vedea nimic. Întreaga lume părea să șuiere cu sunetul păstos al ploii căzînd în băltoace și noroi. Mugetul îi amintea de Kiyuth.

Se aplecă și ieși în ploaia care cădea în rafale, își încheștă dinții ca să nu-i clănțâne. Degetele de la picioare i se închiseră în jurul unei pietre. Îngenunche, o ridică, dar nu văzu aproape nimic. Nu era o piatră, își dădu el seama, ci o bucată de carne uscată sau poate o bucată de sparanghel sălbatic...

Un alt fulger.

O clipă nu putu decît să clipească în lumina strălucitoare. Înțelegerea bubui o dată cu tunetul.

O bucată din degetul unui copil... Ținea în mînă degetul retezat al unui copil.

Oggie?

Blestemînd, aruncă degetul și cercetă cu priviri sălbătice întunericul din jur. Furie, durere și groază, toate erau coplesite de neîncredere.

Asta nu se întîmplă.

Cerul fu despicat de un alb incandescent și pentru o clipă văzu întreaga lume: orizontul sterp, întinderea pășunilor îndepărtate, yakshurile neamurilor sale în apropiere și silueta singuratică aflată la nu mai mult de o duzină de metri distanță, privind...

- Ucigașule, spuse Yursalka amortit. Ucigașule!

Auzi pași plescăind prin noroi.

- Ți-am găsit fiul rătăcind prin Stepă, spuse vocea detestabilă. Așa că ți l-am adus înapoi.

Ceva, o varză, îl lovi în piept. Fu cuprins de o panică neobișnuită.

-- T-trăiești, împrășcă el. Sînt a-atît de ușurat. Cu toții vor f-fi atît de ușurați!

Alt fulger și Yursalka îl văzu, ca un strigoi mătăhălos, la fel de sălbatic și de elementar ca ploaia și tunetul.

-- Unele lucruri stricate, scrișni vocea din întuneric, nu pot fi nicicînd reparate.

Yursalka urlă și se aruncă înainte, fluturîndu-și sabia într-un arc întins. Dar membre ca de fier îl prinseră pe întuneric. Ceva îi explodă în față. Scăpă sabia din mîinile amortite. O mîină îi strînse gîtul și Yursalka lovi într-un antebraț ca de piatră. Își simți degetele de la picioare trăgînd brazde prin mîzgă. Se înecă, simți ceva tăios trăgînd un arc deasupra vintrei. Simți o năvală aburindă peste coapse, senzația stranie de a fi golit pe dinăuntru.

Alunecă și căzu în noroi, zdruncinat peste măruntaiele sale.

Sînt mort.

O pîlpîire de lumină albă și Yursalka îl văzu ghemuit deasupra sa, îi văzu ochii răvășiți și rînjetul flămînd. Apoi totul deveni negru.

— Cine sînt? întrebă întunericul.

— Cnn-Cnaiür, icni el. Ucigaşul d-de oameni... C-cel mai c-crunt dintre oameni...

Fu plesnit, cu palma deschisă de parcă era un sclav.

— Nu. Sînt *sfirşitul* tău. Dinaintea ochilor tăi îţi voi trece sămînta prin sabie. Îţi voi hăcui cadavrul şi îl voi arunca la cîini. Îţi voi măcina oasele pînă vor fi praf şi le voi împrăştia în cele patru vînturi. Îi voi ucide pe cei care îţi vor rosti numele sau numele strămoşilor tăi pînă cînd „Yursalka“ va fi la fel de lipsit de sens ca bolboroseala unui bebeluş. Te voi şterge de pe faţa pămîntului, îţi voi vîna fiecă urmă! Linia vieţii tale a ajuns la mine şi mai departe nu va mai merge. Eu sînt *sfirşitul* tău, distrugerea ta totală!

Apoi întunericul fu inundat de lumina torţelor şi de agitaţie. Țipetele sale de mai devreme fuseseră auzite! Văzu picioare goale şi încălţate cu cizme păşind apăsător în noroi, auzi bărbaţi blestemînd şi mormăind. Îşi văzu fratele mai tînăr făcînd o piruetă cu pieptul dezgolit în noroi, îşi văzu ultimul văr supravieţuitor împleticindu-se în genunchi, apoi căzînd ca un beţiv într-o băltoacă.

— Sînt *Căpetenia* voastră! mugi Cnaiür. Provocaţi-mă sau priviţi-mi dreptatea! Într-un fel sau altul, dreptate se va face!

Curios de amortit, Yursalka îşi răsuci capul prin mîzgă, văzu alţi şi alţi utemoţi adunîndu-se în jurul lor. Torţele improşcau şi şuierau în ploaie, lumina lor portocalie albită de fulgere răzlete. O văzu pe una dintre nevestele sale, înfăşurată doar în pielea de urs pe care i-o dăruise tatăl său, privind îngrozită spre locul în care zăcea. Se împletici către el, cu chipul gol. Cnaiür o lovi cu putere, de parcă lovea într-un bărbat. Se rostogoli din piele, căzu goală şi nemişcată la picioarele căpeteniei. Părea atît de rece.

— Acest om, tună Cnaiür, şi-a trădat neamurile pe cîmpul de luptă!

— Ca să ne eliberez! reuşi Yursalka să strige. Pentru a scăpa utemoţii de jugul tău, de depravarea ta!

— I-aţi auzit mărturisirea! Viata sa şi vieţile a tot ce-i al lui sînt pierdute!

- Nu... tuși Yursalka, dar amorteala își cerea drepturile.

Unde era dreptatea aici? Își trădase căpetenia, da, dar pentru *onoare*. Cnaiūr își trădase căpetenia, pe tatăl său, din iubire pentru un alt bărbat! Pentru străinul care putea grai cuvinte ucigașe! Unde era dreptatea aici?

Cnaiūr își întinse brațele ca pentru a cuprinde întreg cerul zguduit de tunete.

- Sînt Cnaiūr urs Skiötha, cel-care-frînge-oamenii ca cai, Căpetenia utemoților, și m-am întors din morți! Cine îndrăznește să-mi contrazică judecata?

Ploaia continua să cadă. În afară de priviri de venerație și teroare, nimeni nu îndrăzni să-l contrazică pe nebun. Apoi o femeie, corcitura de norsirai pe care Cnaiūr o luase de nevastă, țîșni dintre ceilalți și se aruncă asupra lui, plîngînd nestăpînit. Îl lovea slab în piept, vătîndu-se ceva de neînțeles. O clipă, Cnaiūr o strînse tare în brațe, apoi o împinse ferm înapoi.

— Eu sînt, Anissi, spuse el cu tandrețe rușinoasă. Sînt întreg.

Apoi se întoarse de la ea la Yursalka, demon la lumina tortelor, stafie la cea a fulgerelor.

Nevestele și copiii lui Yursalka se adunaseră în jurul soțului și tatălui lor, jelindu-se. Yursalka simți coapse moi sub cap, fluturări de palme peste față și piept. Dar nu-și putea lua ochii de la chipul flămînd al căpeteniei. Îl privi înșfăcînd-o pe fiica lui cea mai mică de păr, retezîndu-i țipătul cu un fier tăios. Pentru o clipă îngrozitoare, rămase infiptă în lama sa, apoi o scutură ca pe o păpușă trasă în teapă. Nevestele lui Yursalka țipară și se ghemuiră. Conturîndu-se deasupra lor, căpetenia utemoților hăcui iar și iar, pînă cînd bîjbîiau și tremurau în noroi. Doar Omiri, fiica oloagă a lui Xunnurit pe care Yursalka o luase de nevastă primăvara trecută, rămăsese, plîngînd și încleștîndu-se de soțul ei. Cnaiūr o înșfăcă de ceafă cu mîna liberă, o săltă de la pămînt. Gura i se deschidea și i se închidea ca cea a unui pește, într-un țipăt mut.

— Asta e pizda bastardă a lui Xunnurit? mîrii el.

— Da, icni Yursalka.

Cnaiür o aruncă în noroi ca pe o zdreanță.

— Vă trăi să vadă distracția. Apoi va plăti pentru păcatele tatălui ei.

Înconjurat de membrii morți sau muribunzi ai familiei lui, Yursalka îl privi pe Cnaiür înfășurîndu-și măruntaiele lui pe brațele vârgate de cicatrice ca pe o sfoară. Zări ochii împietriți ai celorlalți membrii ai tribului și știu că nu vor face nimic.

Nu pentru că se temeau de căpetenia lor smintită, ci pentru că ăsta era obiceiul.

Sfîrșitul toamnei, 4111 Anul-Colțului, Momemn

De cînd Maithanet declarase Războiul Sfînt, cu un an și jumătate în urmă, nenumărate mii se adunaseră în jurul zidurilor Momemnului. Printre cei bine plasați în cele O Mic de Temple, circulau zvonuri despre consternarea Shriahului. Se spunea că nu se așteptase la un răspuns atît de covîrșitor la chemările lui. Mai ales, nu se așteptase ca atîți bărbați și femei din castele de jos să se alăture Colțului. Veștile despre oameni liberi care își vindeau nevestele și copiii ca sclavi pentru a-și putea plăti drumul spre Momemn erau ceva obișnuit. Se zvonea că un croitor văduv din orașul Meigeiri chiar își înecase cei doi fii mai degrabă decît să-i vîndă negustorilor de sclavi. Cînd fusese tîrît dinaintea judecătorului ecleziastic local, se spunea că pretinsese că i-a „trimis înainte” spre Shimeh.

Povești asemănătoare pătau aproape orice vești care ajungeau la Sumna, atît de des încît deveniseră mai mult o problemă de dezgust decît de neliniște pentru Oamenii Shriahului. Ceea ce îi deranja erau poveștile, la început mai rare, despre atrocitățile comise de sau împotriva Oamenilor Colțului. În apropierea coastelor Conriyei o mică furtună ucisese mai mult de nouă sute de pelerini din castele de jos, cărora li se promisese transport cu corăbii deloc vrednice de a pluti pe mare. În nord, o cohortă de tîlhari

putînd Colțul distruseseră nu mai puțin de șaptesprezece sute în marșul lor spre sud. Nu lăsaseră nici un martor și luaseră descoperiți doar cînd încercaseră să vîndă lucrurile lui Arnyalsa, un cunoscut preot misionar, într-o piață în Sumna. La ordinul lui Maithanet, Cavalerii Shriali le încercuiseră tabăra și îi ucisaseră pe toți.

Apoi mai era povestea lui Nrezza Barisullas, Regele Cironjului și probabil cel mai bogat om din cele Trei Mări. Cînd mai multe mii de tydonnieni care îi închiriaseră corăbule nu reușiră să plătească, îi trimisese pe insula Pharnxas, o veche cetate de pirați a Regelui Rauschang al Thunyerusului, cerîndu-le să atace insula ca să-și plătească datoria. O făcuseră, cu dăruire. Mii de nevinovați muriseră. Nevinovați *inrithi*.

Se spune că Maithanet plînsese la aflarea veștii. Puse lără întîrziere Casa Nrezza sub Ocara Shrială, ceea ce anula toate obligațiile, comerciale sau de altă natură, către Barisullas, fiii și agenții lui. Ocara fu ridicată repede, totuși, cînd deveni limpede că Războiului Sfînt îi va lua luni întregi în plus să se adune fără corăbiile cironje. Înainte ca acest fiasco să se încheie, Barisullas avea chiar să primească despăgubiri sub formă de concesiuni Shriale de negoț din partea celor O Mie de Temple. Se zvonea că Împăratul Nanturului trimisese personal felicitări vicleanului Rege cironji.

Dar nici unul dintre aceste incidente nu provocă nici pe departe atîta larmă ca pornirea la luptă a ceea ce ajunsese să fie cunoscut ca Războiul Sfînt cel Vulgar. Cînd ajunsese vestea că primele Nume Mari sosite capitulaseră în fața lui Ikurei Xerius al III-lea și îi semnaseră Înscrișul, stîrni multă îngrijorare că ceva de rău augur era pe cale să se petreacă. Dar fără luxul vrăjitorilor, jalbele lui Maithanet, care proslăveau virtuțile răbdării și făceau aluzii sumbre la consecințele sfidării, nu ajunseseră la Momenn decît după ce Calmemunis, Tharschilka, Kumrezzer și numeroasele gloate care îi urmau plecaseră de zile întregi.

Maithanet fu mînios. În porturi de pe tot cuprinsul celor Trei Mări, marile contingente sprijinite de state erau în

sfârșit gata de îmbarcare. Gothyelk, Conte de Agansanor, era deja pe mare cu sute de nobili tydonnieni și curțile lor — mai bine de cincizeci de mii de bărbați antrenați și disciplinați. Adunarea Războiului Sfînt avea să se încheie în doar cîteva luni, după cum estimau sfetnicii Shriahului. Cu toții, spuneau ei, Oamenii Colțului aveau să fie în număr de trei sute de mii, exact cît era nevoie pentru a asigura distrugerea păgînilor. Pornirea prematură la luptă al celor deja adunați era un dezastru total, chiar dacă erau în majoritate o gloată.

Mesaje frenetice fură trimise, implorîndu-i pe lorzi să-i aștepte pe ceilalți, dar Calmemunis, mai ales, era un om încăpățînat. Cînd Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali îl prinse din urmă la nord de Gielgath cu chemările lui Maithanet, se zice că Marele Demnitar al Kanampureei spusese: „E trist că însuși Shriahul se îndoiește.“

Plecarea Războiului Sfînt Vulgar din Momemn fu marcată de confuzie și tragedie mai degrabă decît de fanfare. Cum doar cîteva dintre cei adunați acolo erau afiliați unuia dintre Numele Mari, oastea nu avea un conducător clar — nici un fel de organizare, de fapt. Prin urmare, se dezlănțuiră cîteva răscoale cînd soldații nansuri începură să împartă proviziile și fură uciși între patru și cinci sute de credincioși.

Spre cîntea sa, Calmemunis acționă repede și, cu ajutorul galeothilor lui Tharschilka, conriyenii lui fură capabili să impună ordine gloatei. Ce alte conflicte mai rămăseseră, fuseseră rezolvate cu tăișul săbiei, iar în curînd Războiul Sfînt Vulgar fu gata să pornească la luptă.

Locuitorii Momemnului se înghesuiră pe zidurile orașului pentru a-i privi pe Oamenii Colțului plecînd. Mulți dintre ei își băteau joc de pelerini, care de multă vreme își cîștigaseră disprețul gazdelor lor. Cei mai mulți totuși rămaseră tăcuți, privind nesfîrșitele întinderi de oameni tîrîndu-se către orizontul de sud. Văzură nenumărate căruțe încărcate cu bunuri, femei și copii mergînd cu priviri tîmpe prin praf, cîini topăind în jurul a nenumărate picioare

o mii fără număr de bărbați din castele de jos, cu fețe aspre, dar purtînd doar ciocane, sape sau tîrnăcoape. Împăratul nesusi privi spectacolul de pe înălțimile smălțuite ale porților de sud. Conform zvonurilor, fu auzit observînd că atîția pustnici, cerșetori și tîrfe îi făceau greață, dar că „îi daduse deja mizeriei vulgare cina“.

Deși oastea nu putea parcurge mai mult de șaisprezece kilometri pe zi, Marile Nume erau în general mulțumite de progresul lor. Doar prin număr, Războiul Sfînt cel Vulgar cauză distrugerii în lungul coastelor. Sclavii de pe ogoare observau oameni ciudați înșiruîndu-se pe cîmpuri, o mîna de oameni nevinovați, urmați în curînd de mii. Recolte întregi erau călcate în picioare, livezi și dumbrăvi golite. Dar cu mîncarea Împăratului în burți, Oamenii Colțului erau atît de disciplinați pe cît se putea cere de la ei. Violurile, crimele și jafurile erau destul de rare ca Marile Nume să poată încă face dreptate — și, mai important, să pretindă că încă stăpînesc o armată.

Dar pînă să treacă hotarul provinciei Anserca pelerinii deveniră tîlhari pe față. Companii de fanatici străbăteau Anserca, în general limitîndu-și prădăciunile la recolte și vite, dar uneori ajungînd la jafuri și carnagii. Orașul Nabathra, cunoscut pentru piețele sale de lînă, fu devastat. Cînd unitățile nansure sub comanda Generalului Martemus care fuseseră instruite să urmărească Războiul Sfînt Vulgar încercară să-i strunească pe Oamenii Colțului, cîteva lupte aprige se dezlănțuiră. La început se părea că Generalul, deși nu avea decît două coloane la dispoziție, avea să aducă lucrurile sub control. Dar apăsarea numărului și ferocitatea galeothilor lui Tharschilka îl forțară să se retragă spre nord și în cele din urmă să se adăpostească după zidurile Gielgathului.

Calmemunis dădu o declarație prin care dădea vina pe Împărat, pretinzînd că Xerius al III-lea emisese edicte prin care refuza proviziile Oamenilor Colțului, contrazicînd pe fată jurămintele de la început. De fapt, aceste edicte fuseseră emise de Maithanet, care sperase că aceasta va întîrzia

marșul hoardei spre sud și va câștiga destul timp pentru a-i convinge să se întoarcă la Momemn.

Cu Oamenii Colțului încetiniți de lipsa de furaje, Maithanet emise alte edicte, unul care revoca Iertarea Shrială a Păcatelor mai devreme aplicată tuturor celor care se alăturau Colțului, altul pedepsindu-i pe Calmemunis, Tharschilka și Kumrezzer cu Ocara Shrială și al treilea amenințându-i cu același lucru pe toți cei care continuau să mărșăluiască sub aceste Mari Nume. Aceste vești, combinate cu reacția violentă la vărsare de sânge din ziua precedentă, opriră Războiul Sfânt Vulgar.

O vreme chiar și Tharschilka ezită în hotărîrea sa și era aproape sigur că măcar miezul Războiului Vulgar se va întoarce și va porni marșul spre Momemn. Dar apoi Calmemunis primi vestea că o caravană imperială cu provizii, care după toate aparențele se îndrepta către fortăreața Asgilioch, căzuse în mod miraculos în mâinile oamenilor săi. Convins că acesta era un semn divin, adună toți lorzii și toți conducătorii improvizați ai Războiului Vulgar și îi ralie cu vorbe atîțitoare. Le ceru să se oprească și să judece singuri justetea strădaniei lor. Le reaminti că Shriahul era un om, care ca orice alt om făcea greșeli din cînd în cînd.

— Ardoarea a fost stoarsă din inima Shriahului nostru binecuvîntat, spuse el. A uitat de gloria sacră a ceea ce facem noi. Dar țineți minte vorbele acestea, frații mei, cînd vom doborî porțile Shimehului, cînd îi vom trimite capul Padirajahului într-un sac, atunci își va aminti! Ne va slăvi pentru hotărîrea de care am dat dovadă atunci cînd inima sa a șovăit!

Deși cîteva mii dezertară și în cele din urmă se strecurară înapoi spre capitala imperiului, grosul Războiului Vulgar se îmbulzi înainte, acum cu totul imun la îndemnurile Shriahului lor. Cete de culegători se împrăștiară prin provincie, în timp ce corpul principal continuă spre sud, fragmentîndu-se din ce în ce mai mult. Vilele nobililor locali fură prădate. Numeroase sate fură trecute prin foc, bărbații măcelăriți, femeile violate. Orașe înconjurte de ziduri care refuzară să deschidă porțile fură luate cu asalt.

În cele din urmă, Oamenii Coltului ajunseră la piciorul Munților Unaras, care pînă acum fuseseră bastionul sudic pentru orașele din Cîmpia Kyranae. Cumva fură capabili să se regrupeze și să se reorganizeze sub zidurile Asgiliochului, străvechea fortăreață kyraneană pe care nansurii o numeau „Spărgătorul“ pentru că oprise trei invazii precedente ale fanimilor.

Împ de două zile, porțile rămaseră închise pentru ei. Apoi Prophilas, comandantul garizoanei imperiale, trimise o invitație la cină pentru Marile Nume și pentru alți nobili. Calmemunis ceru ostateci și cînd îi primi acceptă invitația. Intră în Asgilioch cu Tharschilka, Kumrezzer și cîțiva nobili de rang mai mic și fu luat prizonier pe loc. Prophilas scoase un Mandat Shrial și îi informă respectuos că vor fi ținuți acolo pe termen nedefinit dacă nu ordonă Războiului Vulgar să se dizolve și să se întoarcă la Momemn. Cînd refuzară, încercă să se înțeleagă cu ei, asigurîndu-i că nu au nici o speranță de a izbîndi împotriva kianinilor, care erau la fel de violenți și de nemiloși pe cîmpul de luptă ca și scylven-du, insistă el.

Chiar dacă ați mărșăluit la comanda unei armate adevărate, le spuse el, tot n-aș arunca bețele-numere pentru voi. După cum stau lucrurile, conduceți o migrație de femei, copii și bărbați ordinari. Vă implor, renunțați!

Cu toate acestea, Calmemunis răspunse rîzînd. Recunoscu că mușchi pentru mușchi și armă pentru armă, Războiul Vulgar nu prea era pe măsura armiiilor Padișahului. Dar asta, pretinse el, nu avea importanță, pentru că fără îndoială că Cel din Urmă Profet demonstrase că fragilitatea acoperită de dreptate era de necucerit.

— Am lăsat Sumna și pe Shriah în spate, spuse el. Cu fiecare pas ne apropiem de Sfîntul Shimeh. Cu fiecare pas ne apropiem de Rai! Continuă cu băgare de seamă, Prophilas, pentru că așa cum spune Inri Sejenus însuși: „Jale pe cel care se pune de-a curmezișul Căii!“

Prophilas îi eliberă pe Calmemunis și pe celelalte Nume Mari înainte de apus.

În ziua următoare mii după mii se adunară în valea de sub turnurile Asgiliochului. O ploaie blîndă curgea peste ei. Sute de focuri de sacrificiu fură aprinse și carcasele jertfelor formară grămezi înalte. Tremurătorii își acoperiră trupurile goale cu noroi și își urlară cîntecele de neînțeles. Femeile cîntau imnuri blînde în vreme ce soții lor își ascuteau ce arme — tîrnăcoape, seceri, săbii și macete vechi — reușiseră să adune. Mulți dintre războinicii dintre ei — conriyenii, galeothii și aionii care mărșăluiseră cu Marile Nume — priveau mîhnîți o ceată de leproși urcînd prin trecătorile de munte, intenționînd să fie primii care să pună piciorul pe pămînt păgîn. Munții Unaras nu erau impunători, mai mult o harababură de povîrnișuri și de coaste de piatră dezgolită decît un lanț muntos. Dar dincolo de ei tobele chemau oameni negricioși, cu ochi de leopard, să se închine lui Fane. Dincolo de ei inrithii erau spintecați și spînzurați de copaci. Pentru credincioși, Unarasii erau capătul lumii.

Ploaia încetă. Soarele străpunse norii cu lănci de lumină. Cîntînd imnuri și clipind din cauza lacrimilor de bucurie, Oamenii Colțului începură să năpădească munții. Li se părea că Sfîntul Shimeh e chiar dincolo de orizont. Mereu chiar dincolo.

Cînd vestea că Războiul Vulgar trecuse în ținuturile păgîne ajunse la Sumna, Maithanet își îndepărtă curtea și se retrase în odăile sale. Servitorii lui refuzară toți solicitanții, informîndu-i că Sfîntul Shriah se ruga și postea și avea să continue așa pînă avea să afle soarta primei jumătăți nestatornice a Războiului său Sfînt.

Înclinîndu-se atît de adînc pe cît prevedea jnanul, Skeaös spuse:

— Împăratul a cerut să te pun la curent pe drum spre Încăperea Personală, Lord Exalt-General. Au sosit aionii.

Conphas își ridică privirile de la ceea ce scria, își puse pana în cornul cu cerneală.

— Deja? Au zis că mîine.

Un vechi truc, Lordul meu. Turnurile Stacojii nu sînt mai presus de vechi trucuri.

Turnurile Stacojii. Conphas aproape fluieră la acest gînd. Cea mai puternică Școală din cele Trei Mări era pe punctul de a-și lua locul în Războiul Sfînt... Conphas avusese mereu o apreciere de cunoscător pentru nepotrivirile mai mari ale vieții. Asemenea absurdități erau delicatese pentru el.

În dimineața precedentă văzuse sute de galere și gali-one străine acostate la gura rîului Phayus. Turnurile Stacojii, curțile Regelui-Regent și mai bine de o duzină de Demnitari-Guvernatori, cît și legiuni de infanteriști din castelele de jos, continuau să debarce de atunci. Era de parcă întregul Aion de Sus venise să se alătore Războiului Sfînt.

Împăratul jubila. De la plecarea Războiului Sfînt cel Vulgar cu cîteva săptămîni în urmă sosiseră mai bine de zece mii de thunyeri sub comanda Prințului Skaiyelt, fiul infamului Rege Rauschang, și măcar de patru ori mai mulți tydonnieni sub comanda lui Gothyelk, belicosul Conte de Agansanor. Din nefericire, amîndoi se dovediseră imuni la farmecul unchiului său — violent de imuni chiar. Cînd i se prezentase Înscrișul, Prințul Skaiyelt scormonise curtea imperială cu ochii aceia descurajant de albaștri ai lui, apoi ieșise fără un cuvînt din palat. Bătrînul Gothyelk trăsese un șut în pupitru și îl numise pe unchiul său fie un „păgîn scopit“, fie un „poponar depravat“ — în funcție de traducătorul pe care îl întrebai. Aroganța barbarilor, și mai ales a barbarilor norsirai, era de necrezut.

Dar unchiul său se aștepta la mai mult de la ainoni. Erau ketyai, ca și nansurii, și erau un vechi popor de negustori, ca și nansurii. Ainonii erau civilizați, în ciuda devoțiunii arhaice pentru bărbile lor.

Conphas îl studie pe Skeaös.

— Crezi că fac asta înadins? Ca să ne ia pe nepregătite?

Își flutură pergamentul prin aer ca să-l usuce, apoi i-l trimîna mesagerului său — ordine pentru Martemus să reia patrulele la sud de Momemn.

— Eu așa aş face, răspunse Skeaös sincer. Dacă cineva adună destule mici avantaje...

Conphas încuviință. Primul Sfetnic parafrazase un pasaj din *Comerțul Suftetelor*, clasicul tratat de filozofie politică al lui Ajencis. O clipă i se păru ciudat că el și Skeaös se disprețuiau reciproc astfel. În absența unchiului său, împărtășeau un fel straniu de înțelegere, de parcă, la fel ca fiii competitivi ai unui tată abuziv, puteau din cînd în cînd să lase deoparte rivalitățile și să accepte prin simplă conversație ceea ce aveau în comun.

Se ridică și privi în jos spre bărbatul uscățiv.

— Condu-mă, bătrîn părinte.

Conphas se instalase, pe șine și centrul de comandă, la cele mai de jos nivele ale Înălțimilor Andiamine, deasupra Forumului și a Campusului Scuări, nepăsîndu-i nici cît negru sub unghie de subtilitățile prestigiului birocratic. Urcușul pînă în Odaia Personală din vîrf era unul lung și se întrebă într-o doară dacă bătrînul Sfetnic avea să facă față. De-a lungul anilor mai mulți funcționari imperiali muriseră de „încleștare“, după cum o numeau locuitorii palatului. Conform bunicii sale, unii împărați foloseau urcușul pentru a scăpa de funcționari bătrîni și cicălitori, dîndu-le mesaje presupuse prea importante pentru a fi încredințate sclavilor, apoi cerîndu-le să se întoarcă imediat. Înălțimile Andiamine nu erau pentru inimi slabe — literal sau nu.

Mînat mai mult de curiozitate decît de răutate, Conphas îl grăbi pe bătrîn în pas alert. Nu mai văzuse pe nimeni murind de încleștare. În mod remarcabil, Skeaös nu se plînsese, și în afară de faptul că își flutura brațele ca o maimuță bătrînă nu arătă nici un semn de efort. Cu răsufierea ușoară, începu să-l pună pe Conphas la curent cu particularitățile tratatului dintre Turnurile Stacojii și cele O Mie de Temple — atîta cît erau cunoscute. Cînd deveni limpede că Skeaös nu avea numai înfățișarea, ci și energia unei maimuțe bătrîne, Conphas se plictisi.

După ce urcară cîteva scări, trecură prin Grădinile Hapetine. Ca întotdeauna, Conphas aruncă o privire spre

locul în care stră-stră-străbunicul său, Ikurei Anphairas, fusese asasinat cu mai bine de un secol în urmă. Înălțimile Andiamine erau pline de asemenea grote, locuri unde potentăți de multă vreme morți comiseseră sau înduraseră lupte scandaloase. Conphas știa că unchiul său făcea tot posibilul să evite asemenea locuri — în afară de cazul în care era foarte beat. Pentru Xerius, palatul zumzăia de amintirile împăraților morți.

Dar pentru Conphas, Înălțimile Andiamine erau mai degrabă o scenă decît un mausoleu. Chiar și acum coruri ascunse umpleau galeriile cu imnuri. Cîteodată, nori de fum parfumat încetoșau coridoarele și atașau halouri felinarelor, astfel urcușul părea să ducă nu spre vîrfurile unui deal, ci spre înseși porțile raiului. Dacă ar fi fost un vizitator și nu un locuitor, Conphas știa că sclave cu pieptul dezgolit ar fi servit vinuri tari amestecate cu narcotice nilnameshe. Eunuci burtoși i-ar fi oferit daruri de uleiuri parfumate și arme ceremoniale. Totul ar fi fost calculat pentru a aduna mici avantaje, după cum ar fi spus Skeaös, pentru a distra, a intra pe sub piele și a inspira venerație.

Încă respirînd normal, Skeaös continuă să regurgiteze un sir aparent nesfîrșit de fapte și observații. Conphas asculta doar cu o ureche, așteptînd ca neghiobul bătrîn să-i spună ceva ce nu știa deja. Apoi Primul Sfetnic ajunsese la Eleazaras, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

Agentii noștri din Carythusal spun că formidabila lui reputație nici nu se compară cu realitatea. Era abia un Subdidact cînd profesorul său, Sasheoka, a murit din cauze necunoscute acum zece ani. În doi ani a devenit Mare Maestru al celei mai puternice Școli din cele Trei Mări. Asta sugerează inteligență și pricepere intimidante. Trebuie să...

Și foame, îl întrerupse Conphas. Nimeni nu obține atîtea într-un timp atît de scurt fără foame.

Presupun că tu ar trebui să știi.

Conphas chicoti.

— Asta e Skeaös pe care îl cunosc și-l iubesc! Posac. Pierbînd de mîndrie ilicită. Îmi făcusem griji, bătrîne.

Primul Sfetnic continuă de parcă nu auzise nimic.

— Trebuie să fii foarte precaut când vorbești cu el. Inițial, unchiul tău a vrut să te excludă din întâlnire — adică pînă ce Eleazaras a cerut personal prezența ta.

— Ce-a făcut unchiul meu?!

Chiar și plictisit, Conphas avea un fin simț al desconsiderării.

— Să te excludă. S-a temut că Marele Maestru se va folosi de lipsa ta de experiență în aceste probleme...

— Să mă excludă? Pe *mine*?

Conphas se uită chiorîș la bătrîn, dintr-un motiv sau altul nu prea trăgîndu-l inima să-l creadă. Făcea vreun fel de manevre? Atîta focurile resentimentelor?

Poate că era un alt test de-al unchiului său...

— Dar după cum ziceam, continuă Skeaös, situația s-a schimbat, de aceea te pun acum la curent.

— Înțeleg, răspunse Conphas sceptic.

Ce pune la cale neghiobul acela bătrîn?

— Spune-mi, Skeaös, care e sensul acestei întâlniri?

— Sensul? Mă tem că nu înțeleg, Lord Exalt-General.

— Scopul. Intenția. Ce speră unchiul meu să obțină de la Eleazaras și de la ainoi?

Skeaös se încruntă, de parcă răspunsul era atît de evident că întrebarea trebuia să fie un început de bătaie de joc.

— Scopul e să asigure sprijinul Aionului pentru Înscriș.

— Și dacă Eleazaras se dovedește la fel de refractar ca, să zicem, Conte de Agansanor, atunci ce urmează?

— Cu tot respectul, Lordul meu, mă îndoiesc sincer că...

— *Dacă*, Skeaös, atunci ce urmează?

Conphas fuscise ofițer de teren de la vîrsta de cincisprezece ani. Dacă voia, putea face oamenii să sară doar cu tonul vocii.

Bătrînul Sfetnic își dresese glasul. Conphas știa că Skeaös avea curaj administrativ în exces, dar nici un fel de cutezanță cînd era vorba de confruntări față în față.

Nu era de mirare că unchiul său îl iubea atît de mult.

Dacă Eleăzaras refuză Înscrișul? repetă bătrînul. Atunci împăratul nu îi asigură provizii, ca și celorlalți.

Și dacă Shriahul îi cere unchiului să-i aprovizioneze?

Pînă atunci Războiul Sfînt cel Vulgar va fi distrus sau așa... presupunem. Un conducător, nu proviziile, va fi grija principală a lui Maithanet.

Și cine va fi acel conducător?

Conphas scuiase fiecare întrebare imediat după fiecare răspuns, ca un interogator. Bătrînul începea să se pîrdă cu firea.

T-tu. L-leul din Kiyuth.

Și care va fi prețul meu?

În-înscrișul. J-jurămîntul semnat că toate provinciile vor fi înapoiate.

Deci sînt cuiul osiei planului unchiului meu, nu?

D-da, Lord Exalt-General.

Atunci spune-mi, dragă Skeaös, de ce m-ar *exclude* unchiul meu pe mine — *pe mine!* — din negocierile cu Turnurile Stacojii?

Pașii Primului Sfetnic șovăiră. Privi la cercurile înflorate brodate pe covoarele de sub picioarele lor. În loc să vorbească, își frămîntă mîinile.

Conphas rînji lupește.

Ai *mintit* mai devreme, nu, Skeaös? Nu s-a pus niciodată problema ca eu să nu iau parte la întîlnirea lui cu Eleăzaras, nu?

Cînd bărbatul nu răspunse, Conphas îl înșfăcă de umeri, și aruncă o privire fioroasă.

— E nevoie să-mi întreb unchiul?

Skeaös îi înfruntă privirea o clipă, apoi își coborî ochii.

— Nu, spuse el. Nu e nevoie.

Conphas îi dădu drumul din strînsoare. Cu palme umede, netezi roba de mătase a bărbatului.

— Ce fel de manevre faci, Skeaös? Ai crezut că rănindu-mi vanitatea mă vei face să mă întorc împotriva unchiului meu? Împotriva Împăratului meu? Încerci să mă incîți să mă răzvrătesc?

Bărbatul arăta pur și simplu panicat.

— Nu. Nu! Sînt un neghiob bătrîn, știu, dar zilele mele pe acest pămînt sînt numărate. Mă veselesc la gîndul vieții pe care mi-au oferit-o zeii. Mă veselesc la gîndul fructelor dulci din care am gustat, al marilor oameni pe care i-am cunoscut. Chiar — și știu că asta îți va părea greu de crezut — radiez pentru că am trăit destul ca să te văd pe *tine* obținînd atîta glorie! Dar acest plan al unchiului tău — de a trimite la pieire un Război Sfînt! Un *Război Sfînt!* Mă tem pentru sufletul meu, Ikurei Conphas. Pentru sufletul meu!

Conphas fu năucit, atît de mult că își uită cu totul de mînie. Presupusese că insinuările lui Skeaös fuseseră doar o altă încercare de-a unchiului său și reacționase în consecință. Posibilitatea că neghiobul bătrîn să acționeze pe cont propriu nu-i trecuse prin minte. Prea mulți ani Skeaös și unchiul său părușeră două încarnări diferite ale aceleiași voințe.

— Pe zei, Skeaös... Și pe tine te-a prins Maithanet? Primul Sfetnic clătină din cap.

— Nu. Nu îmi pasă deloc de Maithanet — sau de Shimeh, că veni vorba... Ești tînăr. N-ai avea cum să-mi înțelegi motivele. Tinerii nu văd niciodată viața așa cum este: tăișul unui cuțit, la fel de subțire ca răsuflările care îl măsoară. Nu amintirile îi dau profunzime. Am amintiri cît pentru zece oameni și totuși zilele îmi sînt la fel de subțiri și de neclare ca pînza unsă cu grăsime cu care săracii își acoperă ferestrele. Nu, ceea ce dă adîncime vieții e *viitorul*. Fără viitor, fără un orizont de promisiuni sau amenințări, viețile noastre nu au nici un sens. Doar *viitorul e real*, Conphas, și dacă nu fac pace cu zeii, nu am nici un viitor.

Conphas sforăi.

— Dar te înțeleg prea bine, Skeaös. Ai vorbit ca un adevărat Ikurei. Cum zice poetul Girgalla? „Toate iubirile încep cu propria-ți piele“ — sau *suflet*, cum e cazul aici. Dar mereu am considerat că cele două sînt interschimbabile.

Înțelegeți? *Poți?*

Înțelegea, și încă mai bine decît își imagina Skeaös. Bunica sa. Skeaös conspira cu bunica sa. Putea chiar să-i auda vocea: „Trebuie să-i momești pe amîndoi, Skeaös. Să-i întorci unul împotriva celuilalt. Pasiunea lui Conphas pentru nebunia fiului meu se va stinge cît de repede. Așteaptă doar și vei vedea. Va veni la noi alergînd și împreună el vom obliga pe Xerius să renunțe la planul său smintit.“

Se întrebă dacă zdreanța bătrînă îl luase pe Skeaös ca amant. Probabil, concluzionă el, și se strîmbă la imaginea care insuși acest gînd. Ca o prună uscată care și-o pune cu o smochină, se gîndi el.

Tu și bunica, spuse el, sperați să salvați Războiul Sfînt de unchiul meu. O încercare lăudabilă, doar că fricaza trădarea. Pe bunica o înțeleg — l-a vrăjit — dar tu, Skeaös? Tu știi, ca puțini alții, de ce e capabil Ikurei Xerius al III-lea o dată ce i se trezesc suspiciuni. Cam riscant, nu crezi, să încerci să mă pornești împotriva lui așa?

Dar pe tine te ascultă! Și ce-i mai important, are *nevoie* de tine!

Poate că are... Dar oricum e irelevant. Poate că stomacurile voastre străvechi găsesc mîncarea sa nu prea bine gătită, dar unchiul meu ne-a pus dinainte un ospăț, Skeaös, și eu unul nu intenționez să-l tăgăduiesc.

Oricît și-ar fi disprețuit unchiul, Conphas trebuia să recunoască: aprovizionarea lui Calmemunis și a gloatelor care îl urmau fusese o mișcare la fel de strălucită ca oricare altă făcută de el însuși pe cîmpul de luptă. Războiul Sfînt al Vulgar avea să fie anihilat de păgîni și dintr-o singură lovitură Imperiul avea să-l intimideze pe Shriah, poate chiar să-l silească să ceară Oamenilor Colțului care rămăseseră să semneze Înscrișul Imperial și să demonstreze tanumilor că Ikureii se tîrguiau cu bună credință. Înscrișul avea să asigure de asemenea legalitatea oricărei acțiuni pe care Imperiul ar fi putut s-o ia împotriva Oamenilor Colțului pentru a-și recupera provinciile pierdute, iar tîrgul cu păgînii avea să asigure că asemenea acțiuni militare vor

întîmpina prea puțină rezistență — cînd avea să vină vremea.

Ce plan! Și pus la cale nu de Skeaös, ci de *unchiul* său. Oricît îl rodea asta pe el, Conphas decise că îl rodea mult mai mult pe bătrînul Sfetnic.

— Nu ospățul se discută, răspunse Skeaös, ci *prețul* său! Desigur că înțelegi asta!

Conphas îl studie pe Primul Sfetnic cîteva clipe lungi. Se gîndi că era ceva curios de patetic în ideea că bărbatul acela urzea cu bunica sa, ca doi cerșetori rînjind disprețuitori la cei prea săraci pentru a le da mai mult decît cupru.

— Imperiul? Restaurat? spuse el cu răceală. Consider că prețul sufletului tău ar fi un chilipir, Skeaös.

Skeaös își deschise gura fără dinți să riposteze, dar apoi o închise.

Încăperea Personală era o cameră austeră, circulară, încercuită de coloane de marmură neagră, cu o galerie înconjurătoare pentru acele rare ocazii rituale cînd Casele Congregatului erau invitate să-l privească pe Împărat semnînd edicte de lege. O mică turmă de miniștri și sclavi se agitau prin inima încăperii, adunați în jurul capului unei mese de mahon. Conphas zări reflexia unchiului său în lustrul mesei, ca un cadavru în ape sălcii. Nu era nici urmă de Învățații Stacojii.

Exalt-Generalul zăbovi lîngă intrare cîteva clipe, studiînd plăcile de fildeș de pe pereți: redări ale marilor legiuitori ai antichității și ai Colțului, de la profetul Angeshraël la filozoful Poripharus. Se întrebă fără temei care dintre rudele sale moarte servise ca model artizanului pentru acele fețe. Sunetul chemărilor unchiului său îl făcură să tresară.

— Vino. Avem doar cîteva clipe, nepoate.

Ceilalți se retrăseseră, doar Skeaös și Cememketri rămînînd lîngă unchiul său. Conphas nu putut să nu observe că galeriile înconjurătoare erau pline de oameni din

Garda Eothică și din Saikul Imperial. Conphas luă loc acolo unde îi indică unchiul său.

Și Skeaös, și Cememketri sînt de acord, spunea Xerius, că Eleăzaras este un om diabolic de inteligent și de primejdios. Cum ai face să-l prinzi în capcană, nepoate?

Unchiul său încerca să pară amuzat, ceea ce însemna că nu era frică, și poate că așa și trebuia: nimeni nu știa de ce binevoiseră Turnurile Stacojii să se alăture Războiului Sfînt, iar asta însemna că nimeni nu cunoștea intențiile Școlii. Pentru oameni ca Skaiyelt sau Gothyelk, scopul era împede: mîntuire sau cuceriri. Dar pentru Eleăzaras? Cine ar fi putut spune ce anume le motiva pe oricare dintre Școli?

Conphas ridică din umeri.

Capcanele ies din discuție. Trebuie să cunoști mai mult decît adversarul tău ca să-l prinzi în capcană și, după cum stau lucrurile, noi nu știm nimic. Nu știm nimic despre înțelegerea lui cu Maithanet. Nu știm *de ce* s-a ostenit să facă o asemenea înțelegere — și să-și asume asemenea necuri! O Școală alăturîndu-se unui război sfînt din proprie voință... Unui *război sfînt*! Sincer, unchiule, nici măcar nu eant sigur că asigurarea sprijinului pentru Înscriș ar trebui să ne fie prioritatea în acest moment.

Deci ce spui? Că ar trebui doar să încercăm să obținem mai multe detalii? Îmi plătesc spionii cu aur greu pentru asemenea bagatele, nepoate.

Bagatele? Conphas se luptă să-și mențină calmul. Deși unchiul său avea o inimă prea destrăbălată pentru credințe religioase, era la fel de gelos pe ignorantă ca orice fanatic. Dacă faptele îi contraziceau aspirațiile, atunci faptele nu existau.

M-ai întrebat cîndva cum am biruit la Kiyuth, unchiule. Mai ții minte ce ți-am spus?

Ce mi-ai spus? aproape scui pă Împăratul. Mereu îmi „apui” lucruri, Conphas. Cum te aștepti să pot deosebi o impertinență de alta?

Acesta era probabil cea mai meschină și mai des folosită armă din arsenalul unchiului său: amenințarea de a inter-

preta sfaturile ca porunci. Amenințarea care atârna deasupra tuturor schimburilor de cuvinte: *Ai îndrăzni să-poruncești Împăratului?*

Conphas îi oferi unchiului său un zîmbet împăciuitoare — Din ce spune Skeaös, zise el liniștit, cred că ar trebui pur și simplu să ne tîrguim cu bună credință — pe cît posibil, măcar. Știm prea puține pentru a-l prinde în capcană

Pășea pînă la margine, apoi pășea înapoi, prefăcîndu-se că un asemenea pas nu fusese făcut — aceasta fusese metoda familiei lui, cel puțin pînă la bufoneriile recente ale bunicii sale.

— Exact asta mă gîndeam și eu, spuse Xerius.

Cel puțin își amintea regulile.

Chiar atunci un șambelan anunță iminenta sosire a lui Eleăzaras și a escortei sale. Xerius îi ceru lui Skeaös să-lege Choreea în jurul mîinii, iar bătrînul Sfetnic se supuse în timp ce Cememketri privea cu dezgust. Aceasta era urfel de tradiție a dinastiei, adoptată cu mai bine de un secol în urmă și respectată de cîte ori Familia Imperială delibera cu vrăjitori din afară.

Chepheramunni, Regele-Regent și conducătorul în titlu al Aionului de Sus fu anunțat primul, dar cînd micu anturaj aionii intră în încăpere, îl urma pe Eleăzaras ca un cîine. Intrarea Marelui Maestru fu vioaie și departe de intensitatea așteptată, consideră Conphas. Ținuta lui părea mai mult cea a unui bancher decît a unui vrăjitor: neliniștit înfometat după registre. Se înclină dinaintea lui Xerius dar nu mai mult decît ar fi făcut-o Shriahul. Un sclav îl trase scaunul și el luă loc fără efort, în ciuda robelor stacojii pe care le tîra după el. Cu obraji sulemenți și duhnind a parfum, Chepheramunni luă loc lîngă el, alb la față de frică și resentimente.

Schimbul obligatoriu de onoruri, prezentări și complimente fu respectat. Cînd Cememketri, echivalentul lui Eleăzaras din Saikul Imperial, fu prezentat, Marele Maestru zîmbi disprețuitor și ridică din umeri, parcă îndoindu-se de rangul bărbatului. Lui Conphas i se spusese că Învă-

țatru erau adesea insuportabil de trufași în compania altor invitați. Cememketri se înroși de mînie, dar spre cîntea lui nu reacționează la fel.

După aceste preliminarii jnanice, Marele Maestru se întoarce către Conphas.

În sfîrșit, spuse el în sheyică fluentă, îl întîlnesc pe renumitul Ikurei Conphas.

Conphas deschise gura ca să răspundă, dar unchiul său vorbi primul.

E o raritate, nu-i așa? Puțini conducători dețin un asemenea instrument care să le îndeplinească voința... Dar cu siguranță că nu ai făcut atîta drum doar pentru a-mi mulțumi nepotul?

Deși Conphas nu putea fi sigur, Eleăzaras păru să-i *facă din ochi* înainte de a se întoarce către unchiul său, parcă vînd să spună „*Trebuie să-i suportăm cu răbdare pe neophiobii ăștia, nu?*”

Bineînțeles că nu, răspunse Eleăzaras cu laconism afurisit.

Xerius păru să nu bage de seamă.

Atunci aș putea să întreb *de ce* s-au alăturat Turnurile Stacojii Războiului Sfînt?

Eleăzaras își studie unghiile nevopsite.

Răspunsul e foarte simplu, de fapt. Am fost cumpărați.

Cumpărați?

Întocmai.

O tranzacție extraordinară! Care sînt detaliile acestui aranjament?

Marele Maestru zîmbi.

Vai, mă tem că păstrarea secretului face parte din aranjament. Din nefericire nu pot divulga nici unul dintre aceste detalii.

Conphas considera această poveste puțin probabilă. Nici macar cele o Mie de Temple nu erau destul de avute pentru a „angaja” Turnurile Stacojii. Erau aici din motive dincolo de aur și concesiuni Shriale de negoț — era sigur de asta.

Schimbînd subiectul cu fluiditatea cu care un rechin își schimbă direcția în apă, Marele Maestru continuă:

— Îți faci griji, bineînțeles, în legătură cu potrivirea dintre scopurile noastre și Înscrisul tău.

Urmă o pauză acră. Apoi Xerius răspunse:

— Bineînțeles.

Pe unchiul său îl irita mai mult ca orice să i-o ia altul înainte.

— Turnurilor Stacojii, spuse Eleăzaras afectat, nu le pasă deloc ale cui vor fi pămînturile cucerite de Războiul Sfînt. În consecință, Chepheramunni îți va semna Înscrisul — cu dragă inimă. Nu-i așa, Chepheramunni?

Bărbatul sulemenit încuviință, dar nu spuse nimic. Cîinele fusese bine dresat.

— Dar, continuă Eleăzaras, există cîteva condiții care trebuie îndeplinite mai întîi.

Conphas anticipase asta. Oamenii civilizați se tîrguiesc. Xerius protestă:

-- Condiții? Dar timp de secole ținuturile de aici pînă la Nenciphon au fost...

— Am auzit toate argumentele, îl întrerupse Eleăzaras. Prostii. Adevărate prostii. Știm amîndoi ce e cu adevărat în joc aici, Împărate... Nu-i așa?

Xerius se holbă la el cu năucire timpă. Nu era obișnuit cu întreruperi, dar mai ales nu era obișnuit să negocieze cu oameni care îi erau mai mult decît egali. Aionul de Sus era o națiune bogată și foarte populată. Dintre toți conducătorii și despoții din cele Trei Mări, numai Padirajahul Kianului deținea mai multă putere comercială și militară decît Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

— Dacă nu, continuă Eleăzaras cînd Xerius nu răspunse, atunci sînt sigur că nepotul tău cel precoce știe. Hmm, tinere Conphas? Știi ce e în joc aici?

Conphas considera că era evident.

— Putere, spuse ridicînd din umeri.

O camaraderie ciudată, își dădu el seama, exista acum între el și vrăjitor. De la început, Marele Maestru îi acordase un statut de inteligență pe măsura sa.

Chiar și străinii știu că ești un neghiob, unchiule.

— Întocmai, Conphas. Întocmai! Istoria nu e decît un pretext pentru putere, nu? Ceea ce contează...

Vrăjitorul cu păr alb lăsă cuvintele în aer cu un mic mijet, da parcă dăduse peste un mod mai eficient pentru a și expune punctul de vedere.

— Spune-mi, îl întrebă el pe Xerius, de ce i-ai aprovizionat pe Calmemunis, pe Kumrezzer și pe ceilalți? De ce le-ai oferit mijloacele de a porni la luptă?

Unchiul său optă pentru răspunsul prestabilit.

— Pentru a pune capăt prădăciunilor, de ce altceva?

— Puțin probabil, se răsti Eleăzaras. Cred că ai aprovizionat Războiul Sfînt cel Vulgar ca să-l distrugi.

Urmă o pauză stingheritoare.

— Dar asta e o nebunie, răspunse într-un final Xerius. Lăsînd de-o parte damnarea, ce am fi avut de cîștigat?

— De cîștigat? repetă Eleăzaras cu un zîmbet pieziș. Pai, Războiul Sfînt, desigur... Tîrgul nostru cu Maithanet te a lipsit de influența pe care ar fi avut-o cu Saikul Imperial, așa că aveai nevoie de altceva în schimb. Dacă Războiul Sfînt cel Vulgar e distrus, atunci îți va fi mult mai ușor să-l convingi pe Maithanet că Războiul Sfînt are nevoie de tine — sau mai bine zis de deja legendara perspicacitate a nepotului tău aici de față. Înscrișul va fi prețul lui, iar Înscrișul îți cedează toate acțiunile Războiului Sfînt... Trebuie să recunosc că e un plan splendid.

Această mică lingușeală fu pierzania lui Xerius. Conphas descoperise că proștii tindeau să fie excesiv de mîndrii de puținele lor momente de geniu.

Eleăzaras zîmbi.

Te joacă pe degete, unchiule, și nici măcar nu-ți poți da seama de asta.

Marele Maestru se aplecă înainte, dîndu-și seama parcă de neliniștea stîrnită de apropiere. Eleăzaras, își dădu seama Conphas, era un practicant desăvîrșit al jnanului.

— Deocamdată, spuse el cu răceală, nu cunoaștem detaliile jocului tău, Împărate. Dar permite-mi să te asigur

că dacă implică trădarea Războiului Sfînt, atunci implică trădarea *Turnurilor Stacojii*. Înțelegi ce înseamnă asta? Ce atrage după sine? Dacă ne trădezi, Ikurei, atunci nimeni — aruncă o privire întunecată către Cememketri —, nici măcar Saikul tău Imperial nu va putea să te apere de furia noastră. Sîntem Turnurile Stacojii, Împărate... Gîndește-te la asta.

— Mă ameninți? icni Xerius.

— Asigurări, Împărate. Toate aranjamentele au nevoie de asigurări.

Xerius își îndepărtă cu o smucitură chipul, atent la Skeaös, care își șoptea frenetic în ureche. Dar Cememketri nu se mai putu abține.

— Întreci măsura, Eli. Te porți de parcă am ședea în Carythusal cînd de fapt tu ești cel care șade în Momemn. Două dintre cele Trei Mări se află între tine și căminul tău. Mult prea departe pentru a rosti amenințări!

Eleăzaras se încruntă, apoi pufni, întorcîndu-se către Conphas de parcă Marele Maestru al Saikului Imperial nici nu exista.

— În Carythusal ești numit Leul din Kiyuth, spuse el nonșalant.

Ochii îi erau mici, întunecați și vioi. Îl cercetau de sub sprîncene albe și stufoase.

— Chiar așa? întrebă Conphas, cu adevărat surprins că porecla bunicii sale călătorise atît de departe și atît de repede.

Surprins și mulțumit — foarte mulțumit.

— Arhiviștii mei îmi spun că ești primul care i-a înfrînt pe scylvendi în luptă deschisă. Spionii mei, pe de altă parte, îmi spun că soldații tăi te venerază ca pe un zeu. Așa este?

Conphas zîmbi, hotărînd că Marele Maestru l-ar linge în fund pînă l-ar curăța mai ceva ca o pisică dacă i s-ar oferi ocazia. În ciuda puterii sale de pătrundere, Eleăzaras îl judecase greșit.

Era momentul să-l pună pe drumul cel bun.

— Ceea ce tocmai a spus Cememketri e adevărat, să ştii. Indiferent ce tîrg ai încheiat cu Maithanet, ți-ai expus Școala celei mai mari primejdii de la Războaiele Scolastice meoace. Și nu doar din cauza Cishaurimilor. Veți fi o mică enclavă de hulitori în mijlocul unui mare trib de fanatici. Veți avea nevoie de toți prietenii pe care îi puteți obține.

Pentru prima oară ceva ce semăna a minie adevărată ieși la suprafață în ochii lui Eleăzaras, ca sclipirea cărbunilor prin fumul unui foc.

— Putem face lumea să ardă cu cîntecul nostru, tinere Conphas. Nu avem nevoie de nimeni.

În ciuda gafelor unchiului său, Conphas părăsi negocierile încredințat că Ikureii obținuseră mult mai mult decît cedaseră. Și era sigur că știa de ce acceptaseră Turnurile Stacojii oferta lui Maithanet de a se alătura Războiului Sfînt.

Putine lucruri dezvăluie lista rivalilor mai complet ca negocierea unei înțelegeri. În timpul tîrguielilor, deveni evident că Eleăzaras își făcea griji mai ales în legătură cu Cishaurimii. În schimbul semnăturii lui Chepheramunni pe Înscriș, acesta ceruse ca Cememketri și Saikul Imperial să i cedeze toate informațiile pe care le adunaseră în legătură cu preoții-vrăjitori ai fanimilor de-a lungul secolelor de război împotriva lor. Desigur, asta era de așteptat: Turnurile Stacojii își jucau propria existență pe capacitatea lor de a-i înfrînge pe Cishaurimi. Dar exista o intensitate de netăgăduit în felul în care Marele Maestru le rostea numele. Eleăzaras spunea „Cishaurimi“ la fel cum un nansur spunea „scylvendi“ — în felul în care cineva își numea un vechi și detestat dușman.

Pentru Conphas asta însemna un singur lucru: Turnurile Stacojii fuseseră în război cu Cishaurimii cu multa vreme înainte ca Maithanet să declare Războiul Sfînt. Ca și Casa Ikurei, Turnurile Stacojii se amestecaseră în Războiul Sfînt pentru a-l *folosi*. Pentru Turnurile Stacojii, Războiul Sfînt era un instrument al răzbunării.

Cînd Conphas își menționează suspiciunile, unchiul său rînji disprețuitor — cel puțin la început. Insistă că Eleăzaras avea interese prea mercantile pentru a risca atît de mult pentru un fleac ca răzbunarea. Dar cînd Cememketri și Skeaös sprijiniră de asemenea teoria aceasta, Împăratul își dădu seama că nutrise aceleași suspiciuni în tot acest timp. Era oficial: Turnurile Stacojii se alăturaseră Războiului Sfînt pentru a încheia un război pre-existent cu Cishaurimii.

În sine, această situație oferea consolare. Însemna că planurile Turnurilor Stacojii nu aveau să se intersecteze cu ale lor pînă la sfîrșit — cînd nu avea să mai conteze. Lui Eleăzaras avea să-i fie dificil să-și îndeplinească amenințările cînd el și Școala sa vor fi pierit. Dar ceea ce îl deranja pe Conphas erau motivele lui Maithanet de a chema Turnurile Stacojii. La prima vedere, lui Conphas nu-i venea în minte nici o Școală care să aibă mai puține motive să se alăture unui Război Sfînt. Din cîte știa Conphas, Shriahul nu abordase nici o altă Școală — nici măcar Saikul Imperial, care fusese bastionul tradițional împotriva Cishaurimilor în timpul Jihadurilor. Doar Turnurile Stacojii.

De ce?

Doar dacă Maithanet știuse cumva de războiul lor. Dar acest răspuns era mai îngrijorător decît întrebarea. Avînd în vedere că aproape toți spionii imperiali din Sumna erau morți, aveau din plin motive să fie precauți în ceea ce privea viclenia lui Maithanet și așa. Dar asta! Un Shriah care pătrunsese în Școli? Și în *Turnurile Stacojii*, nici mai mult, nici mai puțin.

Pentru prima dată, Conphas bănuia că Maithanet și nu Casa Ikurei se afla în centrul pînzei de păianjen a Războiului Sfînt. Dar nu îndrăzni să-și împărtășească presimțirile rele cu unchiul său, care tindea să fie și mai prost cînd se temea. În schimb, își exploră frica pe cont propriu. Încetă să viseze cu ochii deschiși la gloria viitoare în orele întunecate dinainte să adoarmă. În schimb, se frămînta

pentru implicații pe care nu le putea nici înghiți, nici verifica.

Maithanet. Ce joc juca? Și că veni vorba, cine era?

Veștile sosiră în ziua următoare. Războiul Sfânt cel Vulgar fusese nimicit.

Rapoartele erau vagi la început. Mesaje urgente de la Asgilioch relatînd poveștile înfiorătoare a unei duzini de galeothi care reușiseră să se salveze peste Pintenul Unaras. Războiul Sfânt cel Vulgar fusese cu totul copleșit pe Cîmpia Mengedda. La puțin vreme după aceea, doi curieri sosiră din Kian, unul purtînd capetele retezate ale lui Calmemunis, Tharschilka și al unui bărbat care putea fi sau nu Kumrezzer, celălalt purtînd un mesaj secret de la Skauras însuși și dat în primire, după instrucțiunile Padirajahului, fostului său ostatic și pupil, Ikurei Conphas. Spunea doar:

Nu putem număra leșurile neamului vostru de idolatri, atît de mulți au căzut sub dreapta furie a mîinii noastre. Laudat fie Zeul Solitar. Luați aminte, Casa Ikurei a fost auzită.

După ce îndepărtă curierul, Conphas petrecu cîteva ore meditănd la mesaj în apartamentele sale. Iar și iar, cuvintele îi veneau în minte din proprie voință.

...Atît de mulți au căzut... Nu putem număra...

Deși avea doar douăzeci și șapte de ani, Ikurei Conphas văzuse măcelul multor cîmpuri de luptă — destule ca aproape să-și poată imagina mulțimile de inrithi rășchirați și încilciți pe Cîmpia Mengedda, ochii lor ca de peste mort holbîndu-se în adîncul pămîntului sau înspre cerul nesfîrșit. Dar nu vina fu cea care îi împinse sufletul să cugete — chiar să jalească într-un fel straniu — ci simpla scară a acestui prim act înfăptuit. De parcă pînă acum dimensiunile planului unchiului său fuseseră prea abstracte ca el să poată înțelege cu adevărat. Ikurei Conphas era cuprins de venerație dinaintea a ceea ce el și unchiul său făcuseră.

... Casa Ikurei a fost auzită.

Sacrificarea unei întregi armate de oameni. Doar Zeii îndrăzneau asemenea fapte.

Am fost auziți.

Mulți, își dădu Conphas seama, vor bănuî că cea care a vorbit a fost Casa Ikurei, dar nimeni nu avea să știe. O mândrie ciudată se cuibări în el în acel moment, o mândrie secretă, ruptă de aprecierile altor oameni. În analele marilor evenimente, vor exista multe relatări ale acestui prim tragic eveniment al Războiului Sfînt. Responsabilitatea pentru dezastru avea să îi fie aruncată în spate lui Calmemunis și celorlalți Mari Nume. În lista strămoșilor urmașilor lor, acestea vor fi nume vrednice de dispreț.

Nu avea să fie nici o mențiune a lui Ikurei Conphas.

O clipă, Conphas se simți ca un hoț, autorul ascuns al unei mari pierderi. Iar înviorarea pe care o resimți avu o intensitate aproape sexuală. Văzu limpede acum de ce iubea atît de mult acest fel de război. Pe cîmpul de luptă, fiecare faptă a sa era deschisă cercetării celorlalți. Dar aici era ferit de priviri iscoditoare, punea în scenă destinul dintr-un loc dincolo de judecăți sau acuzări. Zăcea ascuns în pîntecele evenimentelor.

Ca un Zeu.

Partea a III-a

Tîrfa

Capitolul IX

Sumna

*Iar Regele neom strigă vorbe înțepătoare:
Răspuns drept să-mi dați pe față
Căci moarte asupră-vă plutește.
Trimisul mereu chibzuit răspunse:
A cărnii sîntem rasă,
O rasă ce iubește.*

— „BALADA INCHOROILOR,”
STRĂVECHI CÎNTEC POPULAR KÛNIÛRIC

Începutul iernii, 4110 Anul-Colțului, Sumna

— Vei veni săptămîna viitoare? îl întrebă Esmenet pe Psammatus, privindu-l cum își trăgea tunica de mătase albă peste cap, apoi în jos peste stomac și peste falusul încă lucios.

Sedea goală în pat, cu așternuturile adunate peste genunchi.

Psammatus se opri, netezind absent cute. O privi cu milă.

— Mă tem că asta e ultima mea vizită, Esmi.

Esmenet încuviință.

— Ai găsit pe altcineva. Cineva mai tînără.

— Îmi pare rău, Esmi.

— Nu. Să nu-ți pară rău. Tîrfele știu că nu e cazul să se bosumfleze ca nevestele.

Psammatus zîmbi, dar nu răspunse. Esmenet îl privi recuperîndu-și mantia și veșmintele generoase albe cu auriu. Era ceva mișcător și smerit în felul în care se îmbrăca. Se opri chiar ca să sărute colțul argintiu brodat pe fiecare dintre mînele curgătoare. Avea să-i fie dor de Psammatus, de părul său argintiu și suplu, de fața lui părintească. Avea să-i fie dor chiar și de felul blînd în care se împreuna. *Devin o tîrfă bătrînă*, se gîndi ea. *Încă un motiv ca Akka să mă părăsească.*

Inrau murise și Achamian părăsise Sumna un om distrus. După toate aceste zile, încă își mai ținea răsuflarea la amintirea plecării lui. Îl implorase să o ia cu el. Pînă la urmă plînsese chiar și căzuse în genunchi:

— Te rog, Akka! Am *nevoie* de tine!

Dar era o minciună, o știa, iar resentimentele năucite din ochii săi însemnau că și el știa. Era o prostituată, iar prostituatele se căleau împotriva bărbaților, a tuturor bărbaților, de nevoie. Nu. Oricît se temea să-l piardă pe Achamian, se temea mai mult de perspectiva de a se întoarce la vechea ei viață, la nesfîrșita înșiruire de priviri flămînde și chinuite și de sămîntă vărsată. Voia Școlile! Marile Facțiuni! Îl voia pe Achamian, dar voia mai mult *viața* lui.

Iar acesta era ironia care îi tăia răsuflarea. Că în timp ce se bucura de noua viață prin Achamian, nu putuse renunța la cea veche.

— Spui că mă iubești, strigase Achamian, dar continui să iei mușterii. Spune-mi de ce, Esmi! De ce?

Pentru că știam că mă vei părăsi. Cu toții mă părăsiți... toți cei pe care îi iubesc.

— Esmi, spunea Psammatus. Esmi. Te rog nu plînge, dulceața mea. Mă voi întoarce săptămîna viitoare, promit.

Își clătină capul și își șterse lacrimile din ochi. Nu spuse nimic.

Să plîng pentru un bărbat! Sînt mai tare de atît!

Psammatus se așeză lîngă ea ca să-și lege sandalele. Părea gînditor, chiar speriat. Știa că bărbații ca Psammatus

veneau la tîrfe ca să scape de pasiuni incomode, nu ca să le ghiftuiască.

— Ai auzit de un tînăr preot pe nume Inrau? întrebă ea, sperînd să-l facă să se simtă mai în largul lui și în același timp să continue cu o rămășiță jalnică din viața ei cu Achamian.

— Da, am auzit, răspuse Psammatus, profilul său fiind în același timp nedumerit și ușurat. Este acela de care se zice că s-a sinucis.

Același lucru pe care îl spuneau și ceilalți. Vestile despre moartea lui Inrau provocaseră mare scandal în Hagerna.

— S-a sinucis. Ești sigur de asta?

Și dacă e adevărat? Ce vei face atunci, Akka?

— Sînt sigur că asta se spune.

Se întoarce și o privi sumbru, trecîndu-și un deget pe obrazul ei. Apoi se ridică și își aruncă pelerina albastră — cea pe care o folosea pentru a-și ascunde hainele — pe braț.

— Lasă ușa deschisă, bine? îl rugă Esmenet.

Încuviință.

— Cu bine, Esmenet.

— Cu bine.

În umbrele care se îndeseau ale înserării, Esmenet se întinse goală peste așternuturi și moțai o scurtă vreme, cu regret după regret învîrtindu-i-se prin minte. Moartea lui Inrau. Fuga lui Achamian. Și ca întotdeauna, fiica ei... Cînd ochii i se deschiseră, o siluetă întuneca ușa. Cineva care aștepta.

— Cine ești? întrebă ea obosită.

Își dresе vocea. Fără un cuvînt, bărbatul păși către marginea patului. Era înalt, sculptural chiar, purtînd o haină de un negru cărbune peste o cămașă argintie de zale și o tunică neagră de damasc zdrobit. *Un client nou*, se gîndi ea, privindu-l în față cu inocența celor abia treziți din somn. *Unul frumos.*

— Doisprezece talanți, spuse ea, întinzîndu-se dintre pături. Sau jumătate de argint dacă...

O plesni — *tare*. Capul lui Esmenet fu aruncat pe spate și într-o parte. Căzu cu fața înainte din pat.

Bărbatul chicoti.

— Tu *nu* ești o tîrfă de doisprezece talanți. Cu siguranță nu.

Cu urechile țiuindu-i, Esmenet se chinui să se ridice în patru labe și se sprijini cu spatele de perete.

Bărbatul se așază la capătul patului ei grosolan și începu să își scoată mânușile deget cu deget.

— Eticheta spune să nu începi vreodată o relație cu minciuni, tîrfă. Se stabilește un precedent nefericit.

— Avem o relație? întrebă ea cu răsufierea tăiată.

Întreaga jumătate din stînga a feței îi era amortită.

— Printr-o cunoștință comună, da.

Ochii lui întîrziară pe sînii ei o clipă, înainte de a fugi între coapsele ei. Esmenet își lăsă genunchii să se îndepărteze puțin mai mult, ca din întîmplare din cauza extenuării.

— Și cine ar fi aceea? întrebă ea cu inima bubuindu-i în piept.

Bărbatul privi sub buricul ei la fel de lipsit de rușine ca un stăpîn de sclavi.

— Un anume Învățat al Mandatului — își ridică ochii ca dintr-o reverie — pe nume Drusas Achamian.

Akka. Ai știut că se va întîmpla asta.

— Îl cunosc, spuse ea precaută, rezistînd impulsului de a-l întreba din nou cine era.

Nu pune întrebări. Ignoranța înseamnă viață.

În schimb spuse:

— Ce vrei să știi?

Își lăsă genunchii să se îndepărteze și mai mult. *Fii tîrfă...*

— Totul, răspunse bărbatul cu un rînjet afectat și cu pleoapele pe jumătate lăsate. Vreau să știu tot ce știe el și toate persoanele pe care le-a cunoscut.

— Va costa, spuse ea, încercînd să-și păstreze vocea calmă. Amîndouă vor costa.

Trebuie să-l vinzi.

De ce nu mă miră. Ah, afacerile. Fac ca totul să fie atât de direct, nu?

Îredona încet în timp ce dibuia prin pungă.

— Ține... *Unsprezece* talanți de aramă. Șase ca să-ți trădezi trupul și cinci ca să-l trădezi pe Învățat.

Un rînjete crud.

— O estimare corectă a valorii lor, nu crezi?

— O jumătate de argint, cel puțin, spuse ea. Pentru fiecare.

Țîrguiește-te... Fii tîrfă.

— Asemenea vanitate! răspunse el, cu toate acestea aprofundînd două degete palide înapoi în pungă. Ce zici de unul dintre *aceștia*?

Privi aurul lucitor cu foame neprefăcută.

— E bun, spuse ea cu gura uscată.

Bărbatul rînji.

— Mă gîndeam eu.

Moneda dispăru și el începu să se dezbrace, privind-o cu franchețe brutală în timp ce ea se grăbea să aprindă lumînările ca să alunge întunericul înserării.

Cînd veni vremea, exista ceva animalic în apropierea lui, un miros sau o căldură care se adresa direct trupului ei. Îi cuprinse sînul stîng într-o mîină grea, bătătorită, și orice iluzie pe care și-o făcuse de a se folosi de dorința lui ca de o armă se evaporă. Prezența lui era copleșitoare. În timp ce o lăsa în jos pe pat, se temu să nu leșine.

Fii supusă...

Îngenunche dinaintea ei și, fără efort, îi trase șoldurile ridicate și îi depărtă picioarele peste coapsele lui. Se ea se trezi rîvnind după momentul de care se temuse. Apoi el fu înăuntru. Ea țipă. *Ce-mi face? Ce-mi...*

Începu să se miște. Felul în care îi stăpînea trupul era neomenesc. În curînd un suspin adînc se prelungi în altul. Cînd o mîngîia, pielea îi era vie de cutremurările care treceau peste ea, prin ea. Începu să se zvîrcolească, să se frece de el cu disperare, gemînd printre dinții încleștați, îmbătată de un extaz de coșmar. Prin ochii ei îndurerați el părea să fie centrul ei arzînd, contopindu-se cu ea, inun-

dînd-o de încîntare după încîntare, cu fiecare împingere. Iar și iar o aducea pe marginea clocotitoare a extazului doar pentru a se opri și a pune întrebări, întrebări nesfîrșite...

— Și ce a spus mai exact Inrau despre Maithanet?

— Nu te opri... *Te roog.*

— Ce-a spus?

Spune adevărul.

Își aminti că încercase să-i tragă fața în jos către a sa suspinînd:

— *Sărută-mă... Sărută-mă.*

Își aminti pieptul lui gros apăsîndu-i sînii, și că se cutremurâ, năruindu-se sub el de parcă era făcută din nisip.

Își aminti că zăcuse nemișcată și transpirată cu el, gîfînd după aer, simțindu-i bătăile puternice ale inimii prin membru, cea mai mică mișcare fiind ca un fulger între coapsele ei, o beatitudine agonizantă care o făcu să plîngă și să geamă cu uitare sălbatică de sine.

Și își aminti că îi răspunsese la întrebări cu graba buzelor zdrobite. *Orice! Ți-aș da orice!*

Cînd ajunse în punctul culminant pentru ultima dată, i se păru că fusese aruncată peste marginea unui abis și își auzi propriile țipete răgușite ca de la mare depărtare, stridente peste tunetul mugetului său de dragon.

Apoi el se retrase și ea se simți prădată, cu membrele tremurînd, cu pielea amorțită și rece de sudoare. Două lumînări erau terminate, dar în încăpere pătrundea lumină cenușie. *Cît timp?*

Stătea în picioare deasupra ei, silueta sa ca de zeu lucind în lumina ultimei lumînări.

— Vine dimineata, spuse el.

Moneda de aur flutură în mîna sa, vrăjind-o cu sclipirile ei. O ținu deasupra ei și o lăsă să-i alunece printre degete. Plescăi în băltoacele lipicioase de pe burta ei. Privi în jos și icni de groază.

Sămînța îi era neagră.

— Sșst, spuse el, adunîndu-și podoabele. Nu spune nici un cuvînt despre asta nimănui. Înțelegi, tîrfă?

— Înțeleg, reuși ea să spună, cu lacrimile acum șiroindu-i.
Ce-am făcut?

Fixă cu privirea moneda și profilul Împăratului de pe ea, singuratică și aurie pe părul pubian pufos și pielea dezgolită a soldurilor — piele vrîstată și mînjită de întuneric sclipitor. Fierea îi inundă fundul gîtului. Încăperea deveni mai luminată. *Deschide obloanele.* Dar cînd ridică privirea, dispăruse. Auzi bătaia seacă a aripilor îndepărtîndu-se în lumina zorilor.

Aerul răcoros al dimineții năvăli în cameră, curățînd duhoarea împerecherii neomeneste. *Dar mirosise a smirnă.*

Esmenet se rostogoli și vomită pe podea.

Trecu o vreme pînă reuși să se spele, să se îmbrace și să părăsească încăperea. Cînd se împletici în stradă, știu că nu se va mai putea întoarce niciodată. Înfruntă apăsarea duhnitoare a celorlalți oameni — zona mușteriilor se afla chiar lîngă mereu aglomerata Piață Ecosium — simțindu-se curios de vie la priveliștile și zgomotele orașului ei: loviturile de ciocan ale fierarilor, strigătele unui om cu un singur ochi proslăvind puterea vindecătoare a produselor sale din sulf; lătratul cîinilor, cerșitul insistent al unui om fără picioare, alt om strigînd numele cărnurilor lui, strigătele aspre ale stăpînilor de catîri care-și băteau atelajele pînă ce acestea țipau. Sunete nesfîrșite. Și o harababură de mirosuri: piatră uscată, fum parfumat, aroma atrăgătoare a cărnii la proțap, fecale și fum — peste tot mirosul fumului.

Piața era animată de o vigoare energică de dimineată, iar ea trecu prin mulțime ca o umbră ostenită. Trupul o durea pînă în măduva oaselor și mersul era dureros. Înceșta strîns moneda de aur, schimbînd periodic mîinile pentru a-și șterge palmele de sudoare. Privea indiferentă la oameni și lucruri: la o amforă crăpată sîngerînd ulei peste covorul unui vînzător, la tinere slave galeothe făcîndu-și drum prin mulțime cu ochii plecați, purtînd pe cap coșuri împletite cu grîne, la un cîine obosit, alert și cercetînd prin

desişuri de picioare, la silueta încetoşată a Junriümei ridicîndu-se în depărtare. Privea şi se gîndea: *Sumna*.

Îşi iubea oraşul, dar trebuia să evadeze.

Achamian îi spusese că era posibil să se întîmple aşa ceva, că dacă Inrau fusese de fapt ucis, atunci era posibil să vină oameni la ea, căutîndu-l pe el.

— Dacă se întîmplă asta, Esmi, atunci orice-ai face, nu pune întrebări. Nu vrei să ştii nimic despre ei, înţelegi? Ignoranţa înseamnă viaţă... Supune-te. Fii tîrfă pînă la capăt. Tîrguieşte-te cum se tîrguiesc tîrfele. Mai presus de toate, trebuie să mă vinzi, Esmi. Trebuie să le spui tot ce ştii. Şi spune-le adevărul, pentru că e foarte probabil să ştie deja mare parte din el. Fă asta şi vei supravieţui.

— Dar de ce?

— Pentru că spionii preţuiesc un suflet slab şi meschin mai presus de orice, Esmi. Or să te cruce în ideea că s-ar putea să te dovedeşti utilă. Ascunde-ţi puterea şi vei supravieţui.

— Dar cum rămîne cu tine, Akka? Dacă află ceva ce pot folosi ca să-ţi facă rău?

— Sînt un Învăţat, Esmi, răspunsese el. Un Învăţat al Mandatului.

În sfîrşit, printr-o perdea de trecători, zări o fetiţă stînd în picioarele goale în lumina prăfuită a soarelui. Era potrivită. Cu ochi mari, căprui, fetiţa o privi pe Esmenet apropiindu-se, prea ostenită pentru a-i întoarce zîmbetul. Încleştă un băţ la pieptul cămăşii ei jerpelite.

Am supravieţuit, Akka. Şi nu am supravieţuit.

Esmenet se opri dinaintea copilei şi o buimăci cu talantul de aur.

— Ține, spuse ea, apăsîndu-l în palmele mici.

Atît de asemenea fiicei mele.

Singur, pe spinarea catîrului, Achamian coborî în valea Sudica. Îşi alesese drumul spre sud de la Sumna la Momemn dintr-o toană, sau aşa crezuse, sperînd numai să evite terenurile puternic cultivate de lîngă coastă. Sudica

nu fusese populată de multă vreme. Era cămin doar păstorilor, turmelor lor de oi și ruinelor.

Ziua era senină și surprinzător de caldă. Nansurul nu era un ținut uscat, dar natura lui îi amintea lui Achamian de unul. Poporul lui era foarte adunat în jurul râurilor și coastelor, părăsind mari întinderi de pământ care erau neospitaliere doar din cauza vulnerabilității lor dinaintea scylvendilor.

Sudica era un asemenea loc. Achamian citise că în zilele Kyraneasului aceasta fusese una dintre marile provincii, dăduse naștere la generali și dinastii conducătoare. Acum nu mai erau decît oi și piatră pe jumătate îngropată. Achamian părea să caute locuri ca acesta indiferent în ce țară se găsea, locuri care dormeau, care visau la timpuri străvechi. Acesta era un obicei împărtășit de mulți dintre cei din Mandat, o obsesie adîncă pentru monumente ruinate, de piatră sau cuvînt — atît de adîncă încît se trezeau pășind prin temple ruinate sau rătăcind prin biblioteca vreunei gazde educate fără să-și amintească de ce. Făcuse din ei cronicarii celor Trei Mări. Pentru ei, rătăcitul printre jumătăți de ziduri sau coloane prăbușite sau printre cuvintele tratatelor străvechi însemna într-un fel să călătorească în pace, să fie un singur om în loc de doi.

Cel mai faimos reper al Sudicai erau ruinele templului-fortăreață Batathent. Lui Achamian îi luă ceva vreme să străbată dealurile și să traverseze tufărișurile înainte de a intra călare în umbra ei. Zidurile imense, ciuntite, se sfărîmau în pietriș. În mod limpede, locul fusese jefuit de-a lungul anilor de granit și de calcarul strălucitor. Tot ce mai rămăsese din templu erau șiruri de coloane masive, mult prea impozante, presupuse Achamian, pentru a fi doborîte și trase pe coastă. Batathent fusese una dintre puținele cetăți care supraviețuiseră prăbușirii Kyraneasului în timpul Primului Apocalips, un sanctuar pentru cei care fugeau dinaintea cetelor de scylvendi și sranci porniți la vînătoare. O mîină protectoare cuprinzînd lumina gingașă a civilizației. Achamian rătăci peste locurile acelea,

întîlnirea dintre piatra veche și cunoștințele lui inspirîndu-i venerație. Se întoarse la catîrul său doar atunci cînd întunericul care se adîncea îl îngrijoră că nu va mai găsi drumul.

În acea noapte își întinse covorul și dormi sub coloane, găsind o alinare tristă în felul în care căldura soarelui întîrzia în piatra rece ca iarna.

În somn, visă la acea zi în care fiecare copil se născuse mort, acea zi în care Sfatul, împins către meterezele negre ale Golgotterathului de către neoameni și străvechii norsirai, adusese întunericul, total și teribil, în lume: Mog-Pharau, Non-Zeul. În somn, Achamian privi glorie după glorie pîlpîind și stingîndu-se prin ochii lui Seswatha. Și se trezi cum se trezea mereu: un martor al sfîrșitului lumii.

Își spălă părul și barba într-un pîriu din apropiere, le unse cu ulei și apoi se întoarse la modesta lui tabără. Jelea, își dădu el seama, nu doar pentru Inrau, ci și pentru pierderea vechii lui încrederi. Numeroase anchete îl conduseseră prin labirintul de birouri ale celor O Mie de Temple — nicăieri. Discuțiile sale cu diferiți Funcționari ai Shriahului se conturau puternic în gîndurile sale, iar în acele amintiri preoții păreau și mai înalți, și slabi ca nuiiele de răchită. Mulți dintre ei fuseseră descumpănitor de ageri și, de asemenea, dedicați cu încăpăținare explicației oficiale a morții lui Inrau: sinucidere. Achamian știa că stupiditatea supremă fusese să le ofere aur în schimbul adevărului. Ce fusese în capul lui? Fusese mai mult aur în bolurile din care își sorbeau anpoiul decît ar fi putut el să adune vreodată. Era un cerșetor dinaintea averii celor O Mie de Temple. Dinaintea puterii lui Maithanet.

Încă întrebînd de moartea lui Inrau, Achamian se mișcase ca prin ceață, stăpînit de aceeași contractare interioară pe care o simțea în copilărie cînd tatăl lui îi cerea să caute frînghia veche pe care o folosea pentru biciuiri.

— *Găsește funia*, scrișnea vocea, iar ceremonia începea: buze tremurînde, mîini scuturîndu-se în timp ce se încleștau de cînepa nemiloasă...

Dacă Înrau se sinucisese cu adevărat, atunci Achamian era cel care îl ucisese.

Găsește funia, Akka. Găsește-o acum.

Fu ușurat cînd Mandatul îi ceru să călătorească spre Momemn și să se alătore Războiului Sfînt. O dată cu pierderea lui Înrau, Nautzera și ceilalți membrii ai Cvorumului renunțaseră la speranțele lor obscure de a pătrunde în cele 10 Mie de Temple. Acum voiau ca el să supravegheze Turnurile Stacojii — din nou. Oricît de mult îl înțepa ironia situației, nu se împotrivi. Venise vremea să meargă mai departe. Sumna nu făcea decît să confirme o concluzie pe care nu o putea îndura. Chiar și Esmenet începuse să-l enerveze. Ochi batjocoritori și cosmetice ieftine. Așteptarea fără sfîrșit în timp ce ea le făcea pe plac altor bărbați. Pe cît de ușor îi atîta carnea, limba ei îi lăsa gîndurile reci de scuipatul nesiguranței. Și totuși amintirea ei durea — gustul pielii ei, amărui de la parfum.

Vrăjitorii nu erau obișnuiți cu femeile. Misterele lor erau de natură inferioară, trebuiau disprețuite de bărbații învățați. Dar misterele acestei unice femei, ale acestei tîrfe sumne, atîțau mai degrabă frică decît dispreț în el. Frică și dor. Dar de ce? După moartea lui Înrau cea mai mare nevoie a sa fusese ceva care să-l distragă, iar ea refuzase cu încăpăținare să fie acel ceva. Ba din contră. Îl descosea de nuanțele zilei sale, dezbătînd — mai mult cu sine decît cu el — sensurile fiecărui lucru fără importanță pe care îl aflase. Conspirațiile ei erau atît de impertinente pe cît erau de absurde.

Într-o noapte i-o spusese, sperînd doar să o reducă la tăcere pentru scurtă vreme. Ea se opri, dar cînd vorbi, o făcu cu o oboseală care o depășea pe a sa, pe un ton de sinceritate rănită de meschinăria altuia:

— E doar un joc pentru mine, Achamian... Există adevăr într-un joc.

Zăcuse în întuneric, mistuit de chin interior, simțind că dacă și-ar fi putut lămuri rănile la fel ca ea, s-ar fi

fărîmat, s-ar fi făcut praf. *Ăsta nu-i un joc. Inrau e mort. Mort!*

De ce nu putea... să fie ce avea el nevoie să fie? De ce nu putea să înceteze să se culce cu alți bărbați? Nu avea el destul aur să o întrețină?

— Nu cu tine, Drusas Achamian, țipase ea odată cînd îi oferise bani. N-o să mă joc de-a tîrfa cu tine!

Cuvinte care îl fericiseră și în același timp îl pustiiseră.

Odată, cînd revenise la ea și n-o văzuse stînd în fe-reastră, îndrăznise să urce pînă la ușa ei, mînat de un fel de curiozitate rușinoasă. *Cum e cînd e cu ceilalți? E la fel ca atunci cînd e cu mine?* O auzise icnind sub un trup care mormăia, îi auzise patul scîrțîind în ritmul împingerilor din vîntre. Și i se păru că inima i se oprise în piept. Piele asudată și urechi țiuind.

Își puse degetele amorțite pe ușă. Acolo, de partea cealaltă... Era acolo, Esmi a lui, cu picioarele încolăcite în jurul altuia, cu sîinii lucind de sudoarea lui. Își aminti că tresărise cînd ea terminase și se gîndise: *Strigătul acela e al meu! Al meu!*

Dar nici o parte din ea nu era a lui. Poate pentru prima dată înțelesese asta. Și cu toate acestea se gîndise: *Inrau e mort, Esmi. Tu ești tot ce mi-a rămas.*

Îl auzi pe bărbat tîrîndu-se de pe ea.

— Mmmmm, gemu Esmenet. Ah, Callustras, ești groaznic de înzestrat pentru un soldat bătrîn. Ce m-aș face eu fără mădularul acela gros al tău?

O voce bărbătească îi răspunse:

— Sînt sigur că găsești destule cu care să-ți hrănești păsărica, dragă.

— Doar bucățele. Tu ești ospățul meu.

— Spune-mi, Esmi, cine era bărbatul acela care era aici data trecută cînd am intrat? O altă bucățică?

Achamian își lipi un obraz umed de ușă. Agonie rece, care-i tăia răsufierea.

Ea rîse.

— Aici cînd ai intrat? Pe Zei, sper că nu.

Achamian aproape că-l auzi pe bărbat zîbind și clătînd din cap.

— Tîrfă prostituță, spuse el. Vorbesc serios. La ce privire mi-a tras cînd a ieșit pe ușă... Pe jumătate mă așteptam să mă atace pe drum spre cazarmă.

— Voi vorbi cu el despre asta. E... gelos.

— Gelos pe o tîrfă?

— Callustras, punga aceea a ta e așa plină... Ești sigur că nu vrei să mai cheltuiești?

— Mă tem că în alt sens am cheltuit tot ce aveam... Dar dacă îmi zornăi puținel punga poate cade ceva.

O clipă de tăcere fără răsufare. Sunetul slab al plesniturilor ușoare.

Esmentet șopti ceva abia audibil, dar Achamian era sigur că auzise:

— Nu-ți fă griji pentru punga ta, Callustras. Doar *mai fă-mi o dată aia...*

Fugise în stradă atunci, fereastra ei goală apăsîndu-l de sus, cu gîndurile zumzăindu-i de imaginile de omoruri vrăjitoarești, de-ale lui Esmi zvîrcolindu-se în extaz sub pieptul unui soldat.

— *Mai fă-mi o dată aia...*

Se simțea murdărit, de parcă vederea unui lucru obscen îl făcuse obscen și pe el.

Își joacă rolul de tîrfă, încercase să-și reamintească, *la fel cum eu joc rolul spionului*. Singura diferență era că ea era mult mai pricepută. Umor timid, sinceritate venală, poftă dezgolită — toate acestea omorau rușinea unui bărbat de a vărsa sămînță pentru bani. Era talentată.

— Mă împreunez cu ei în toate felurile, recunoscuse ea odată. Îmbătrînesc, Akka, și nu există ceva mai jalnic decît o tîrfă bătrînă care moare de foame.

Existase groază adevărată în vocea ei.

Achamian se culcase cu multe tîrfe din multe orașe de-a lungul anilor, deci de ce era Esmentet atît de diferită? Venise prima dată la ea pentru frumoasele ei coapse băietеști și pentru pielea moale ca blana de focă. Revenise pentru că

era atît de bună, pentru că glumea și îl dorea așa cum făcuse și cu Callustras — oricine ar fi fost și el. Dar într-un anumit punct ajunsese să cunoască femeia de dincolo de picioarele desfăcute. Ce aflate? De cine se îndrăgostise? De Esmenet, Tîrfa din Sumna.

Adesea, în mintea sa, ea îi apărea inexplicabil de slabă și de sălbatică, bătută de ploi și vînturi, ascunsă de legănarea ramurilor pădurii. Această femeie care își ridicase odată mîna spre soare, ținînd-o în așa fel încît pentru ea lumina era cuprinsă în palma ei, și îi spusese că adevărul era aer, era vîzduh și putea fi doar afirmat, niciodată atins de membrele și de degetele oamenilor. Nu-i putuse spune cît de adînc îl tulburau meditațiile ei, că se luptau ca niște lucruri vii în puțurile sufletului său și trăgeau bolovani peste ele.

Dintr-un stejar bătrîn din apropiere țîșniră vrăbii, speiriindu-l.

Regretul, se gîndi el, amintindu-și un vechi proverb shiradi, *face din suflet un lepros*.

Cu un cuvînt vrăjit își aprinse focul și își pregăti apa pentru ceaiul de dimineată. În timp ce aștepta ca apa să fiarbă, studie împrejurimile: coloanele apropiate al Batathentului înălțîndu-se în soarele dimineții, copacii singuratici, întunecați deasupra tufișurilor cătărătoare și a ierburilor moarte. Ascultă șuieratul și pocniturile înfundate ale micului său foc.

Cînd se întinse după apa în clocot, observă ca mîinile îi tremurau ca ale unui bătrîn decrepit. Era din cauza frigului?

Circumstanțele, își spuse. Fusesse copleșit de circumstanțe. Cu o hotărîre neașteptată, puse apa deoparte și începu să dibuiască prin bagajul sărăcăcios. Scoase cerneala, pana și o singură foaie de pergament. Șezînd cu picioarele încrucișate, își muie pana în cerneală.

În centrul marginii din stînga scrijeli:

MAITHANET

Fără îndoială, inima misterului. Shriahul care îi putea vedea pe cei Puțini. Ucigașul lui Inrau — poate. La dreapta lui scrise:

RĂZBOIUL SFÎNT

Ciocanul lui Maithanet și următoarea lui destinație. Dedesubt, aproape de marginea de jos a paginii, scrise:

SHIMEH

Ținta Războiului Sfânt al lui Maithanet. Putea fi atât de simplu? Să elibereze orașul Celui din Urmă Profet din jugul fanimilor? Scopurile declarate ale oamenilor vicleni erau rar scopurile lor reale. Trase o linie spre dreapta de la „Shimeh“ și scrise:

CISHAURIMII

Victime nevinovate ale Războiului Sfânt al lui Maithanet? Sau erau implicați cumva?

Scrijeli o altă linie de aici către „Războiul Sfânt“ din mijloc, oprindu-se puțin pentru a scrie:

* TURNURILE STACOJII

Cel puțin motivele Școlii erau limpezi: distrugerea Cishaurimilor. Dar așa cum remarcase Esmenet, de unde știuse Maithanet de războiul lor secret cu Cishaurimii?

Își studie scrisul o clipă, privind cerneala netezindu-se în timp ce se usca. Pentru exactitate adăugă:

ÎMPĂRATUL

lingă „Războiul Sfânt“. Sumna era plină de zvonuri despre încercarea Împăratului de a compromite Războiul Sfânt, de a-l transforma într-un instrument al recuceririlor imperiale. Deși lui Achamian nu-i păsa aproape deloc dacă Dinastia Ikurei reușea sau dădea greș, avea să fie fără îndoială o variabilă importantă în algebra acestor evenimente.

Apoi, singur în colțul din dreapta sus, scrijeli:

SFATUL

Un nume ca un praf de sare în apă limpede. Însemna atât de multe lucruri: Apocalipsul, ilaritatea și disprețul cu care Marile Facțiuni priveau Mandatul. Unde erau? Își aveau măcar locul pe această pagină?

Studie harta o clipă, gustîndu-și ceaiul prin aburul rostogolitor. Îl simți cald în stomac, un sprijin împotriva răcorii din zori. Își dădu seama că îi scăpa ceva. Uita...

Mîna îi tremură cînd scrise:

INRAU

Dedesubtul lui „Maithanet“. *El te-a omorît, dragă băiete? Sau eu?*

Achamian se scutură de aceste gânduri. Nu-i arăta respect lui Inrau jelindu-l și chiar mai puțin tăvălindu-se în milă față de propria-i persoană. Nu răzbuna nimic astfel. Dacă exista vreun mod de a îndrepta ceva, atunci era aici, pe această pagină. *Nu sînt tatăl lui. Trebuie să fiu ceea ce sînt: un spion.*

Achamian făcea adesea asemenea hărți — nu pentru că se temea că ar putea uita ceva, ci pentru că se temea că ar fi putut trece cu vederea ceva. Găsea că vizualizarea legăturilor sugera mereu alte legături posibile. Mai mult, acest exercițiu simplu se dovedise un ghid valoros în anchete trecute. Cu toate acestea, diferența crucială de această dată era că în loc să numească indivizi și legăturile lor cu vreun plan mărunț, această hartă numea Marile Facțiuni și legăturile lor cu un Război Sfînt. Scara acestui mister, mizele, depășeau de departe tot ceea ce întîlnise înainte... cu excepția viselor.

I se tăie respirația.

Un preludiu al celui de-Al Doilea Apocalips? Era posibil?

Privirea lui Achamian reveni la „Sfatul“ izolat în colțul lui, dîndu-și seama că harta dăduse primul rezultat. Dacă Sfatul încă mai cutreiera cele Trei Mări, atunci *trebuia* să aibă vreo legătură. Nu era posibil să stea deoparte în asemenea vremuri epice. Atunci, unde s-ar fi putut ascunde?

Inexorabil, ochii îi fură atrași înapoi către

MAITHANET

Achamian sorbi din nou din ceai. *Cine ești tu, prietene? Cum pot afla cine ești?*

Poate ar fi trebuit să se întoarcă în Sumna. Poate ar fi putut repara lucrurile cu Esmenet, să vadă dacă ar fi putut ierta mândria frivolă a unui neghiob. Cel puțin se putea asigura că...

Achamian lăsă în grabă cana uzată, înșfăcă pana și mîzgăli

PROYAS

între „Maithanet“ și „Războiul Sfînt“. De ce nu se gîndise mai devreme la asta?

După ce-l înlîlnise pe Proyas pe treptele de sub Shriah, Achamian aflate că Prințul devenise unul dintre puținii confidenți ai lui Maithanet. Nu fusese o surpriză. În anii care urmară tutelajului lui Achamian, Proyas devenise obsedat de cucernicie. Spre deosebire de Inrau, care făcu un legămînt față de cele O Mie de Temple ca să poată servi mai bine, Proyas îmbrățișase Colțul și pe Cel din Urmă Profet pentru a putea judeca mai bine — sau așa credea Achamian. Amintirea ultimei scrisori a lui Proyas, cea care nimicise chiar și corespondența lor cea concisă, încă îl înțepa.

Știi ce mă îndurerează cel mai mult cînd mă gîndesc la tine, bătrîne profesor? Nu faptul că ești un hulitor, ci gîndul că am iubit cîndva un hulitor.

Cum se trece peste cuvinte atît de aspre? Dar Achamian știa că trebuia să o facă, și din motive care erau în același timp cele mai potrivite și cele mai nepotrivite. Trebuia să arunce un pod peste golul dintre ei, nu pentru că încă îl iubea pe Proyas — oamenii remarcabili impuneau adesea o asemenea iubire — ci pentru că avea nevoie de un drum către Maithanet. Avea nevoie de răspunsuri pentru a-și liniști inima și, poate, pentru a salva lumea.

Cum ar fi rîs Proyas dacă i-ar fi spus asta... Nu era de mirare că cele Trei Mări considerau că oamenii Mandatului erau nebuni!

Achamian se ridică și vărsă restul ceaiului peste focul șuierător. Aruncă o ultimă privire peste hartă și peste legături și se gîndi la spațiile largi și goale de pe pergament, întrebîndu-se într-o doară cum ar putea fi umplute.

Strînse tabăra, încărcă totul pe catîr și își continuă călătoria singuratică. Sudica se termină fără veste — alte dealuri, alte întinderi de pămînt pietros.

Esmentet pășea prin umbră împreună cu ceilalți, cu inima bubuindu-i în piept. Simțea clătinarea imensității Porții Pieilor deasupra ei, de parcă era un ciocan pe care Soarta îl ținuse ridicat de-o mie de ani, așteptîndu-i evadarea. Aruncă priviri către chipurile din jur, dar nu văzu decît oboseală și plictiseală. Pentru ei ieșirea din Sumna părea ceva obișnuit. Își imaginează că acești oameni evadau din Sumna în fiecare zi.

Timp de o clipă absurdă se temu pentru teama ei. Dacă evadarea din Sumna nu însemna nimic, oare întreaga lume era o închisoare?

Apoi, fără veste, se trezi clipind în lumina soarelui. Se opri, privind la turnurile înalte ridicîndu-se mătăhăloase deasupra. Apoi privi în jur, respirînd adînc, ignorînd înjurăturile celor dinapoia ei. De fiecare parte a gurii întunecate a porții trîndăveau soldați, studiîndu-i pe cei care intrau în oraș dar nepunîndu-le nici o întrebare. Oamenii pe jos, în căruțe sau călare forfoteau în jurul ei. De fiecare parte a drumului, o mică încolonare de negustori își lăudau mărfurile, sperînd să profite de pe urma pribegilor înfometați.

Apoi văzu ceea ce înainte fusese doar o dungă încetoșată la orizont, apărînd ici și colo din cercul aglomerat al zidurilor Sumnei: provincia, albă ca iarna și întinzîndu-se la nesfîrșit în depărtare. Și văzu soarele, soarele după-amiezii tîrzii, împrăștiat peste ținut de parcă era apă.

Un căruțaș plesni din bici chiar lîngă urechea ei și femeia se grăbi să se ferească din drum. O căruță scîrțîi pe lîngă ea, trasă de boi fără vlagă. Căruțașul îi aruncă un rînjit fără dinți.

Aruncă o privire la tatuajul verzui de pe dosul palmei. Însemnul tribului ei. Semnul lui Gierra, deși nu era preoteasă. Funcționarii Shriali cereau ca toate târfele să fie tatuate cu parodii ale tatuajelor sacre purtate de prostituatele templelor. Nimeni nu știa de ce. Pentru a se amăgi mai bine că îi amăgeau pe Zei, presupuse Esmenet. Părea cu totul altceva aici, fără ziduri, fără amenințarea Legii Shriale.

Se gândi să strige după căruțaș, dar în timp ce se îndepărta hurducându-se privirile îi fură atrase de drumul care tăia o linie perfectă peste peisajul accidentat, ca mortarul dintre cărămizile crăpate. *Iubite Gierra, ce fac eu aici?*

Drumul deschis, îi spusese cândva Achamian, era ca o frînghie legată de gîtul lui, sufocîndu-l dacă n-o urma. Aproape își dorea să se simtă astfel acum. Putea înțelege cum e să fii tîrît spre o anume destinație. În schimb acesta părea o cădere lungă, și încă una liberă. Ametea doar privind în lungul lui. *Ce neghioabă! E doar un drum!*

Își repetase planul de mii de ori. De ce să se teamă acum? Își purta punga între picioare. După cum ziceau soldații, aveau să vîndă piersici pe drum spre Momemn. Poate că bărbații se aflau la jumătatea distanței dintre femei și Zei, dar aveau poște de animale.

Drumul avea să fie blînd. În cele din urmă, avea să găsească Războiul Sfînt. Iar în Războiul Sfînt avea să-l găsească pe Achamian. Avea să-i strîngă obrajii în palme și să-l sărute, în sfîrșit un tovarăș de drum.

Apoi avea să-i spună ce se întîmplase, să-i spună de primejdie.

Răsuflare adîncă. Simți gustul prafului și al frigului.

Începu să meargă, cu membrele atît de ușoare că ar fi putut dansa. Avea să se întunece în curînd.

Capitolul X

Sumna

Cum ar putea fi descrisă teribila maiestuozitate a Războiului Sfînt? Chiar și atunci, încă nepătat de sînge, era înfricoșător și minunat la vedere, o imensă fiară ale cărei membre erau națiuni întregi — Galeoth, Thunyerus, Ce Tydonn, Conriya, Aionul de Sus și Nansuriumul — și chiar cu înseși Turnurile Stacojii drept gura dragonului. Lumea nu mai fusese martora unei asemenea adunări din zilele Imperiului Ceneian sau ale Străvechiului Nord. Chiar și îmbolnăvit de politică, inspira venerație.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Miezul iernii, 4111 Anul-Colțului, Sumna

Chiar și după căderea nopții, Esmenet continuă să meargă, îmbătătată de simpla imposibilitate a situației. De cîteva ori chiar alergase peste cîmpurile întunecate, cu picioarele săgetînd prin iarba înghețată, cu brațele desfăcute în timp ce se rotea sub Cuiul Raiului.

Frigul era tare ca fierul, spațiul nesfîrșit. Întunericul era proaspăt, ca răzuit de imagini și mirosuri de lama iernii. Atît de diferit de întunericul umed al Sumnei, unde senzații ca de smoală pătau totul. Aici, în frig și noapte, pergamentul lumii era gol. Părea că aici începuse totul.

Savură și în aceleași timp se cutremură la acest gând. Achamian îi spusese cîndva că Sfatul credea ceva asemănător.

În cele din urmă noaptea se stinse și ea se trezi din beție. Își aminti de zilele anevoioase ce aveau să urmeze, de scopul înfiorător care o mîna.

Achamian era urmărit.

Nu se putea gîndi la asta fără să-și amintească de noaptea cu necunoscutul. Uneori i se făcea greață, zărind întunericul care îi era sămînță de fiecare dată cînd clipea. Alteori devenea extrem de rece, revăzînd și analizînd fiecare cuvînt roștit, fiecare orgasm înțepător cu atitudinea unui arendaș. Îi era greu să creadă că acea femeie destrăbălată, trădătoare, adulteră fusese ea... Dar ea fusese.

Nu trădarea ei o rușina. Știa că Achamian nu avea să o învinovățească. Nu, ceea ce o rușina era ceea ce *simțise*, nu ceea ce făcuse.

Unele prostituate disprețuiau atît de mult ceea ce făceau încît căutau durere și pedeapsă de cîte ori se împreunau. Dar Esmenet se considera printre cele care puteau rîde, din cînd în cînd, despre faptul că erau plătite pentru că li se oferea plăcere. Plăcerea îi aparținea ei, indiferent cine o dezmierda.

Dar nu și în acea noapte. Plăcerea fusese mai intensă decît trăise vreodată. O simțise. Icnise din cauza ei. Se cutremurase din cauza ei. Dar nu îi aparținuse. Trupul îi fusese însemnat în acea noapte. Și o rușina pînă la furie.

Adesea se uda la gîndul abdomenului lui peste al ei. Uneori roșea și se încorda la amintirea orgasmelor. Oricine, orice ar fi fost el, îi luase trupul prizonier, capturase ceea ce era al ei și îl remodelase nu după chipul și asemănarea lui, ci după chipul și asemănarea a ceea ce avea nevoie ca ea să fie. Infinit de receptivă. Infinit de docilă. Infinit de recunoscătoare.

Dar acolo unde trupul bijbîia, mintea înțelegea. Își dădu seama repede că dacă necunoscutul știa de ea, știa și de Inrau.

Și dacă știa de Inrau, atunci nu exista nici o șansă ca moartea lui să fi fost sinucidere. De aceea trebuia să-l

găsească pe Achamian. Posibilitatea ca Inrau să se fi sinucis aproape îl frînse.

— Și dacă e adevărat, Esmi? Dacă într-adevăr s-a sinucis?

— Nu s-a sinucis. Ajunge, Akka. Te rog.

— A făcut-o!... Oh, iubiți Zei, o simt! L-am forțat pînă într-un punct de unde nu putea decît să trădeze. Pe mine sau pe Maithanet. Nu vezi, Esmi? L-am obligat să asmută o iubire împotriva altei iubiri!

— Ești beat, Akka. Ești mereu stăpînit de temerile tale cînd ești beat.

— Iubiți Zei... L-am omorît.

Cît de goale sunaseră încurajările ei: recitări țepene născute din răbdare amorțită născută din bănuiala inexplicabilă că se pedepsea doar pentru a-și asigura mila ei. De ce fusese atît de rece? Atît de egoistă? La un moment dat, chiar se trezise urîndu-l pe Inrau, învinovățindu-l pentru plecarea lui Achamian. Cum putuse să gîndească asemenea lucruri?

Dar asta avea să se schimbe. Multe aveau să se schimbe. Cumva, într-un fel imposibil, jucase un rol în ceea ce se petrecea. Avea să fie egala lui.

Nu l-ai omorît, iubirea mea. Știi asta!

Și mai știa și cine era ucigașul. Presupuse că necunoscutul putea aparține oricărei Școli, dar cumva știa că nu era așa. Ceea ce îndurase era dincolo de cele Trei Mări. Sfatul. Ei îl omorîseră pe Inrau și ei o violaseră.

Sfatul.

Oricît de îngrozitoare era această intuiție, era de asemenea înviorătoare. Nimeni, nici măcar Achamian, nu văzuse Sfatul de secole. Și cu toate acestea ea... Dar nu se gîdea prea mult la asta, pentru că atunci cînd o făcea începea să se simtă... norocoasă. Asta nu putea îndura.

Așa că își spunea că făcea călătoria pentru Achamian. Iar în momentele de neatenție, se vedea ca un personaj din *Saga*, ca Ginsil sau Ysilka, o soție prinsă fatal în capcana mașinațiunilor soțului ei. I se părea că drumul dinaintea

ei cînta cu un fel de farmec furiș, de parcă martori ascunși ai eroismului ei îi urmăreau fiecare pas.

Se înfioră în pelerina ei. Răsuflarea i se aduna dinaintea. Mergea, meditînd la senzația de așteptare rece care însoțea atîtea dimineți de iarnă. Lumina zorilor venea încet.

Pe la jumătatea dimineții dădu peste un han la marginea drumului, unde zăbovi în speranța de a se alătura unei cete de călători care se aduna în curtea lui. Doi bătrîni, cu spinările cocoșate sub oboroace imense de fructe uscate, așteptau cu ea. Din încruntările lor, Esmenet presupuse că-i zăriseră tatuajul de pe dosul palmei stîngi. Se părea că toată lumea știa că Sumna își însemna tîrfele.

Cînd ceata porni în sfîrșit la drum, o urmă cît de discret putu. Un mic nucleu de preoți cu pielea albastră, adepți ai lui Jukan, îi conduceau, cîntînd imnuri blînde și zornăind talgere de mînă. O mînă de oameni li se alăturară în cîntec, dar cei mai mulți rămaseră deoparte, tîrșîindu-și picioarele și murmurînd cu voci joase. Esmenet îl văzu pe unul dintre bătrîni vorbind cu vizitiul unei căruțe. Căruțașul se întoarce și o privi în felul acela alb în care era de multe ori privită: cu expresia cuiva care dorea ceea ce ar fi trebuit să deteste. Își feri privirea cînd ea îi zîmbi. Știa că mai devreme sau mai tîrziu avea să găsească vreun mod întîmplător de a vorbi cu ea.

Atunci va trebui să ia o hotărîre. Dar apoi o curelușă din sandala ei stîngă plesni. Reuși să-i înnoade capetele înapoi încît să o mai poată folosi, dar îi pișcau și îi frecau pielea de sub șosetele de lînă. Făcu bășici și în curînd schiopăta. Blestemă căruțașul pentru că nu se grăbea. Blestemă din toată inima canonul care interzicea femeilor să poarte cizme în Nansurium. Apoi nodul cedă și, oricît încercă, nu mai reuși să-l repare.

Grupul se îndepărtă din ce în ce mai mult în josul drumului.

Își aruncă sandala în tolă și începu să meargă fără ea. Piciorul îi amorti aproape imediat. După douăzeci de pași, îi apărură prima gaură în șosetă. La scurtă vreme după

aceea, șoseta era doar o fustă zdrențuită în jurul gleznei. Topăia la fel de mult pe cît pășea, oprindu-se des pentru a-și freca talpa piciorului. Nu mai vedea nici urmă de ceilalți. Dinapoia ei zări o gloată îndepărtată de bărbați. Păreau să mîne turme de animale... sau cai de război.

Se rugă să fie prima presupunere.

Drumul pe care îl urma era Calea Kariană — o relicvă a Imperiului Ceneian, dar menținută în stare bună de Împărat. Trecea direct prin provincia Massentia, pe care oamenii o numeau Auria în timpul verii din cauza nesfîrșitelor cîmpuri de grîne. Problema Căii Kariene era că se afunda adînc în Cîmpiile Kyranee în loc să se îndrepte direct spre Momemn. Cu mai bine de o mie de ani în urmă, legase Sfînta Sumna de străvechiul Cenei. Acum era întretînută numai cît servea Massentiei. Lui Esmenet i se spusese că se pierdea în pășuni după ce se intersecta cu mult mai importanta Cale Pon, care ducea direct la Momemn.

În ciuda ocolului prin interior, Esmenet alesese Calea Kariană după multă gîndire atentă. Deși nici nu-și permitea, nici nu știa să citească hărți și chiar dacă nu pusese niciodată piciorul în afara Sumnei, deținea cunoștințe detaliate despre acest drum și despre multe altele.

Toate prostituatele își clasau mușterii după gusturi. Unele preferau bărbații mari, altele pe cei mici. Unele preferau preoții, cu mîinile lor ezitante și fine, altele soldații și încrederea lor brutală. Dar Esmenet prețuisese mereu experiența. Cei care suferiseră, care depășiseră obstacole, care văzuseră lucruri îndepărtate sau uimitoare — aceștia erau bărbații pe care îi prețuia.

Cînd era mai tînără se împreuna cu asemenea bărbați și se gîndea: *Acum fac parte din lucrurile pe care le-au văzut. Sînt mai mult decît am fost.* Cînd îi bătea pe urmă la cap cu întrebări, o făcea atît pentru a afla detaliile îmbogățirii ei, cît și din curiozitate. Plecau ușurați și de argint și de sămîntă, dar ea se convinsese că plecau ducînd o parte din ea cu ei, că se mărise într-un fel, că ea, Esmenet, bîntuia ochii care priveau și înfruntau lumea.

Cîtiva oameni o vindecaseră de această credință. Bătrîna tîrîfă, Pirasha, care ar fi murit de foame dacă nu ar fi fost generozitatea lui Esmenet.

— Nu, dulceată, îi spusese ea odată. Cînd femeile își moaie cupele în bărbați, scot afară doar ceea ce a fost furat.

Apoi fusese arătosul cavalier kidruhil, cel pe care îl iubise, care venise la ea a doua oară fără să-și amintească de prima.

— Te înșeli, exclamase el. Mi-aș fi amintit de o frumusețe ca tine!

Apoi dăduse naștere fiicei sale. Își amintea că se gîndise, la puțin timp după aceea, că nașterea era semnul sfîrșitului amăgirilor ei. Dar acum știa că marcase trecea de la un set de amăgiri la altul. Moartea unui copil: asta marca sfîrșitul amăgirilor. Adunatul hăinuțelor într-o legătură, dînd-o mamei în devenire de la etajul de dedesubt, spunîndu-i cuvinte blînde pentru a-i ușura jena — jena *ei*!

Multă nebunie murise odată cu fiica ei, și multă amărăciune se născuse. Dar Esmenet nu era, ca unii, dispusă să poarte pică. Chiar dacă știa că o degrada, continuă să-și răsfețe foamea de povești despre lume și continuă să-i prețuiască pe cei mai buni povestitori. Își încolăcea picioarele în jurul lor — bucuroasă. Se prefăcea că se ridică la nivelul pasiunii lor, și uneori, datorită felului curios în care prefăcătorie se contopea în realitate, chiar se ridica. După aceea, în timp ce interesul lor se retrăgea înapoi în lumea întunecată din care veniseră, deveneau impenetrabili. Chiar și clienții ei mai blînzi păreau primejdioși. Găsise că atît de mulți bărbați adăposteau un fel de gol, un loc explicabil doar de alți bărbați.

Apoi începea adevărata seducție.

— Spune-mi, torcea ea uneori, ai văzut ceva care te face mai mult decît... alți bărbați?

Mulți găseau întrebarea amuzantă. Alții erau nedumeriți, enervați, indiferenți sau chiar ultragiați. Doar cîtiva, printre care și Achamian, o găseau fascinantă. Dar răspundeau cu toții. Bărbații aveau nevoie să fie mai mult. De

aceea, decisese ea, atîția dintre ei jucau jocuri de noroc: voiau bani, desigur, dar de asemenea doreau o demonstrație, un semn că lumea, Zeii, viitorul — *cineva* — îi scotea cumva în evidență.

Așa că îi spuneau povești — mii de povești de-a lungul anilor. Zîmbeau la relatările lor, crezînd că o făceau să freamete, ca atunci cînd era tînără, făcînd-o să înțeleagă cu cine tocmai *se culcase*. Și, cu o singură excepție, nici unul dintre ei nu-și dăduse seama că nu-i păsa deloc de poveștile despre ei, ci doar de cele despre lume.

Achamian înțelesese.

— Faci asta cu toți mușterii tăi? o întrebasese odată pe nepusă masă.

Nu fusese surprinsă. Și alții întrebaseră asta.

— Mă liniștește gîndul că bărbații sînt mai mult decît scule.

O jumătate de adevăr. Dar, așa cum se cuvenea, Achamian fu sceptic.

— Păcat.

Asta o înțepase, chiar dacă nu avea habar ce voia să spună.

— Ce e păcat?

— Că nu ești bărbat, răspunse el. Dacă ai fi fost bărbat n-ar fi trebuit să faci profesori din toți cei care se folosesc de tine.

Plînsese în brațele lui în acea noapte.

Dar își continuase studiile, ajungînd departe prin ochii altora.

Așa aflase că Massentia era sigură, că în ciuda distanței mai mari, Căile Kariane și Pon erau drumuri mult mai potrivite pentru o femeie care călătorea singură decît rutele mai directe de-a lungul coastelor. Și de aceea știa destul ca să meargă cu alții, astfel încît trecătorii să presupună pur și simplu că era cu ei.

Și de aceea sandala ruptă o îngrozea astfel. Mai devreme, îmbătată de deschideri și îndrăzneală pură, nu simțise apăsarea singurătății ei. Acum o zdrobea. Se simțea expusă,

de parcă dinapoia fiecărui pîlc de copaci erau ascunși arcași, așteptînd doar să-i zărească mîna tatuată, să audă un cuvînt șoptit sau vreun alt semn inevitabil.

Drumul urca, așa că șchiopătă cît putu de bine. O senzație adîncă de disperare nu făcu decît ca piciorul gol să pară și mai dureros. Cum să meargă pînă la Momemn așa? De cîte ori nu i se spusese că o călătorie sigură însemna mereu pregătire? Fiecare pas dureros părea o muștrare.

Calea Kariană coborî treptat dinaintea ei, nivelîndu-se pe o luncă, apoi traversînd ceea ce arăta ca un mic rîu înainte de a se avînta între dealurile întunecate care încercuiau zările. Tîșnind dintr-un desîș de copaci lipsiți de frunze, un apeduct cenaian ruinat parcurgea distanța nu departe, sfărîmîndu-se în mici cîmpuri de resturi acolo unde localnicii îl jefuiseră de pietre. Cărări noroioase zigzagau spre înălțimile mai îndepărtate, tivind cîmpuri destelenite, dispărînd în suprafețe cătărătoare de pădure. Dar ceea ce atrase speranța și atenția lui Esmenet fură clădirile rustice adunate în jurul podului: un fel de sat, trimițînd dîre subțiri de fum spre cerul cenușiu.

Avea niște bani. Mai mult decît suficienți pentru a-și repara sandala. Se dojeni pentru presimțirile negre care o încercară în timp ce se apropia de sat. Auzise că unul dintre lucrurile care caracterizau Massentia era că avea puține dintre marile plantații care dominau atît de mult din Imperiu. Massentia era un ținut al țăranilor liberi și al meșteșugarilor. Deschiși. Cinstiți. Mîndri. Sau așa auzise ea.

Dar își aminti de felul în care acești oameni se încruntau cînd o vedeau atîrnînd la fereastra ei din Sumna.

— Cei care muncesc pentru ei, îi spusese odată bătrîna Pirasha, cred că dețin Adevărul.

Iar Adevărul nu era blînd cu tîrfele.

Esmenet se blestemă pentru aceste griji. Toată lumea spunea că Massentia era sigură.

Șchiopătă pe pămîntul bătătorit a ceea ce trebuia să fie o piață modestă, căutînd un cizmar printre colibele și fațadele înconjurătoare. Cînd nu găsi unul, adulmecă după

mirosul de ulei de pește pe care vopsitorii îl foloseau pentru piei. Nu avea nevoie decît de o fișie de piele. Trecu pe lîngă grămezi dezghețate de lut, apoi pe lîngă patru ateliere interconectate de olari. Într-unul, un bărbat lucra la roată în ciuda frigului, desenînd curbe în lut cu degetele mari. Gura unui cuptor strălucea dinapoia lui. Tusea lui, care suna ca un gîlgiit în noroi, o făcu să tresară. Se întrebă într-o doară dacă satul era lovit de vărsat de vînt. Un grup de cinci băieți se învîrteau pe lîngă intrarea unui grajd, holbîndu-se. Cel mai în vîrstă, sau cel puțin cel mai înalt dintre ei, o privea cu admirație sinceră. Ar fi fost chipeș dacă ar fi avut ochii la fel de mari. Își aminti că unul dintre clienții ei îi spusese că nu se întîmpla des să se găsească vreun copil frumos în asemenea sate pentru că adesea erau vînduți călătorilor înstăriți. Esmenet se trezi întrebîndu-se dacă se făcuse vreodată o ofertă pentru acest băiat.

Zîmbi în timp ce el hoinări spre ea. *Poate că el...*

— Ești o *tîrfă*? întrebă el cu îndrăzneală.

Esmenet nu putu decît să se holbeze la el șocată și furioasă.

— Este! Este! strigă altul. Din Sumna! De aceea își ascunde mîna!

Îi trecură prin minte cîteva înjurături de soldați.

— Du-te și te scobește în fund, se răsti ea, pișorcos nenorocit.

Băiatul rînji, iar Esmenet își dădu imediat seama că era unui dintre ei: unul dintre bărbații care apreciau mai mult lătratul unui cîine decît cuvintele unei femei.

— Dă-mi să-ți văd mîna.

Ceva din vocea lui o neliniști.

— N-ai ceva grajduri de rînit?

Sclavule, rînjea disprețuitor tonul ei. Răutatea nepăsătoare din ochii lui se aspri, devenind altceva. Cînd îi apucă mîna îl plesni peste obraz. Se împletici înapoi șocat.

Adunîndu-se, se aplecă spre pămînt.

— E o *tîrfă*, le spuse compatrioților săi, pe un ton macabru, de parcă adevărurile nefericite aduceau după ele consecințe nefericite.

Se îndreptă învîrtind o piatră între degete.

— O tîrfă adulteră.

Trecu o clipă de neliniște. Cei patru ezitau. Erau în pragul a ceva și o știau, deși nu îi înțelegeau semnificația. În loc să îi adune în jurul său cu cuvinte, cel chipeș aruncă piatra.

Esmenet se aplecă, ferindu-se. Dar ceilalți se ghemuiau, adunînd și ei proiectile.

Începură să o bată cu pietre. Blestemă, ridicîndu-și brațele. Lîna groasă a pelerinei ei o feri de lovituri serioase.

— Nenorociților! strigă ea.

Se opriră, intimidați și în același timp amuzați de ferocitatea ei. Unul dintre băieți, cel gras, rîse în hohote cînd se aplecă și ea după o piatră. Îl lovi pe el primul, chiar deasupra sprîncenei stîngi, despicînd pielea și trimițîndu-l văitîndu-se în genunchi. Ceilalți nu făcură decît să se holbeze, năucii. Cursese sînge.

Ridică o altă piatră, sperînd că se vor ghemui și vor fugi. Copil fiind, înainte ca trupul ei să o îndemne spre alte vocații, lucrase pe cheiuri, cîștigînd pîine sau sferturi de aramă aruncînd cu pietre după pescărușii din gunoaie. Fusesse foarte pricepută.

Dar cel înalt lovi primul, aruncîndu-i un pumn de țărînă în față. Rată în mare parte — neghiobul arunca de parcă avea brațele din funie — dar niște pietriș o orbi pe moment. Își frecă ieșită din minți ochii. Apoi o explozie în ureche o făcu se să clatine. Ce se petrecea?

— Ajunge! Ajunge! bubui o voce aspră. Ce faceți voi, băieți?

Cel gras încă se văita. Esmenet clipi peste ochii care o întepau, văzu un bătrîn purtînd veșminte Shriale pătate în mijlocul băieților, fluturînd un pumn ca un capăt de os de picior.

— O omorîm cu pietre! strigă instigatorul cel aproape chipeș. E o tîrfă!

Ceilalți îl susținură cu entuziasm.

Bătrînul preot se încruntă la ei o clipă, apoi se întoarse spre ea. Acum îl vedea limpede, petele de la ficat, cocoșa

zgîrcită a cuiva care țișase în nenumărate fețe. Buzele îi erau vinete de la frig.

— E adevărat?

Îi înșfăcă mîna cu a sa, care era șocant de puternică, și îi studie tatuajul. Îi cercetă fața.

— Ești preoteasă? lătră el. O servitoare a lui Gierra?

Își putea da seama că știa deja răspunsul, că o întrebase doar dintr-un impuls pervers de a umili și de a instrui.

Dulce Sejenus...

— D-da, se bîlbîi ea.

— Mincinoaso! Țasta e însemnul unei tîrfe, strigă el, răsucindu-i mîna la față de parcă încerca să-i îndese mîncare în gură. Însemnul unei tîrfe!

— Nu mai sînt o tîrfă, protestă ea,

— Mincinoaso! Mincinoaso!

O răceală neașteptată coborî peste Esmenet. Îi oferî un zîmbet prefăcut, apoi își recuperă mîna cu o smucitură. Neghiobul bătrîn se împletici înapoi. Aruncă o privire scurtă către mulțimea care se adunase, îi privi nimicitor pe băieți, apoi se întoarse înapoi la drum.

— Nu-mi întoarce spatele! urlă bătrînul preot. Nu-mi întoarce spatele!

Continuă să meargă cu toată demnitatea pe care o putea aduna.

— Să nu lași vreo tîrfă în viață, recită bătrînul preot, căci își face un mormînt din pîntece!

Esmenet se opri.

— Să nu lași vreo tîrfă să răsufle, continuă preotul, acum pe un ton voios, căci își bate joc de sămînța celor drepti! Omoar-o cu pietre ca mîna ta să nu fie ispi...

Esmenet se răsuci.

— Destul! izbucni ea.

Tăcere năucită.

— Sînt blestemată! strigă ea. Nu vedeți? Sînt deja moartă! Nu ajunge asta?

Prea mulți ochi o priveau. Se întoarse, continuă să șchio-păteze către Calea Kariană.

— *Tîrfă!* strigă cineva.

Ceva o trosni în spatele capului. Căzu în genunchi. O altă piatră îi juli umărul. Ridică mîini protectoare, se împletici în picioare, încercă să meargă repede înainte. Dar tinerii săreau din nou în jurul ei, bombardînd-o cu pietre mici, rotunjite, de rîu. Apoi îl zări pe cel înalt în apropiere, ridicînd ceva mare cît mîna lui. Se ghemui. Lovitura o făcu să-și încleșteze dinții, o făcu să se clatine, să cadă. Se rostogoli în noroiul rece, se ridică în patru labe, ridică un genunchi de la pămînt. O piatră mică o lovi în obraz, umplîndu-i ochiul stîng de lacrimi înțepătoare, apoi fu în picioare, mergînd cît de bine reușea.

În tot acest timp, totul păruse coșmaresc de practic. Trebuia să plece cît de repede putea. Pietrele nu erau decît rafale de ploaie și de vînt, obstacole impersonale.

Acum plîngea nestăpînit.

— *Încetați!* țipă ea. Lăsați-mă în pace!

— *Tîrfă!* mugi preotul!

O mulțime mult mai numeroasă se adunase în jurul ei acum, bătîndu-și joc, aplecîndu-se către pămîntul cu pietriș de la picioare.

O lovitură în coloană o amorți. Umerii i se smunciră înapoi. O mînă i se întinse involuntar. O explozie în tîmplă. Apoi din nou pămîntul. Scuipă pietriș.

Încetați! Vă rooog!

Era aceea vocea ei?

Ceva mic, ascuțit o lovi în frunte. Își ridică brațele. Se răsuci ca un cîine. *Vă rog. Cineva.*

Un tunet. Apoi o umbră mare acoperind cerul. Printre lacrimi și degete, își ridică privirea, văzu burta vînoasă a unui cal și, deasupra, un călăreț cercetînd-o cu privirea. Un chip arătos, cu buze pline. Cu ochi mari, căprui, furioși și în același timp neliniștiți.

Un Cavaler Shrial.

Pietrele încetară. Esmenet se văita în mîinile ei pline de noroi.

— Cine a început asta? bubui o voce.

— Ia ascultă aici! mugi preotul. Aceste prob...

Cavalerul Shrial se aplecă în față și îl lovi cu un pumn implătoșat.

— Ridicați-! le ordonă el celorlalti. *Acum.*

Trei bărbați se grăbiră să-l tragă pe preot în picioare. Dintre buzele lui tremurătoare se scurgeau salivă și sânge. Scăpă un singur scîncet tușit, privi în jur cu groază amețită.

— N-nu ai autoritatea necesară! strigă el.

— Autoritate? rîse celălalt. Ai vrea să dezbatem probleme de autoritate?

În timp ce Cavalerul Shrial îl brutaliza pe preot, Esmenet se chinui să se ridice în picioare. Își șterse sângele și lacrimile de pe față, apoi își frecă noroiul întărit de pe roba de lînă. Inima îi bubuia în urechi și de două ori se temu că va leșina din lipsă de aer. Dorința de a țipa aproape o copleși, nu de groază sau de durere, ci de neîncredere și de ultragiu pur. Cum de se întîmplase una ca asta? Ce se întîmplase?

Îl zări pe Cavalerul Shrial lovindu-l din nou pe preot și se blestemă pentru că se crispase. De ce să-i fie milă de ingraturul acela obscen? Răsuflă adînc. Își șterse alte lacrimi fierbinți. Liniștită.

Cu mîinile împreunate dinaintea ei, se întoarse către tînărul care începuse totul. Îi aruncă cea mai plină de ură privire de care era capabilă, apoi își lăsă degetul mic să alunece de lîngă celelalte așa încît să atîrne ca un mic falus. Aruncă o privire în jos, asigurîndu-se că observase, apoi zîmbi spre el răutăcios. Băiatul păli.

Privi către Cavalerul Shrial, tot numai spaimă și pre-simțiri rele, apoi către prietenii săi, care observaseră la rîndul lor gestul batjocoritor al lui Esmenet. Doi dintre ei rînșiră fără să se poată abține, iar unul, posedat de acea abilitate neobișnuită și îngrijorătoare a tinerilor de a conspira cu cei pe care îi torturaseră cu doar cîteva clipe mai devreme, strigă:

— E adevărat!

— Vino, îi spuse Cavalerul Shrial, întinzîndu-i o mînă. Mi-e pînă în gît de neghiobii aceștia provinciali.

— Cine ești? murmură ea, din nou copleșită de lacrimi.

— Cutias Sarcellus, spuse bărbatul cu căldură. Primul Cavaler-Comandant al Cavalerilor Shriali.

Se întinse și el îi apucă mîna tatuată.

Oameni ai Colțului zoreau prin întuneric — siluete înalte, în mare parte umbrite, cu excepția ocazionalelor sclipiri ale fierului. Conducîndu-și catîrul, Achamian se grăbi printre ei. Ochii lor strălucitori nu-i acordau decît un interes trecător. Achamian presupuse că erau obișnuiți cu necunoscuții.

Călătoria îl tulbura pe Achamian. Nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea tabără. Fiecare foc pe lîngă care trecea părea o lume plină de propriile amuzamente sau disperări. Auzea fragmente rătăcite de conversație, zărea fețe bătăioase deasupra focurilor. Se mișca printre aceste insule, parte dintr-o procesiune umbrită. De două ori urcă dealuri destul de înalte pentru a dezvălui privirii riul Phayus și luncile sale aglomerate. De fiecare dată înțepeni în venerație. Focuri strălucitoare erau presărate pînă departe — cele din apropiere împungînd întunericul cu scipiri de pînză și bărbați războinici, cele îndepărtate formînd constelații care luceau peste povîrnișuri. Cu ani în urmă privise o dramă ainoni pusă în scenă într-un amfiteatru lîngă Carythusal și fusese izbit de contrastul dintre privitorii întunecați și actorii luminați de jos. Aici se părea că erau mii de astfel de drame. Atît de mulți oameni, atît de departe de casă. Aici putea măsura ade-vărata putere a lui Maithanet.

Atît de numeroși. Cum am putea da greș?

Medită o vreme la acest „noi“.

Spre vest, putea distinge circuitul sinuos al zidurilor Momemnului, cu turnurile lui monstruoase încununate de strălucirea torțelor. Coti spre ele în întuneric, pămîntul devenind mai pleșuv și mai aglomerat pe măsură ce se apropiau. Intrînd în lumina cîtorva focuri conriyene, întrebă unde ar fi putut găsi contingentul din Attrempus. Traversă

o punte scîrîitoare aruncată peste apele stătute ale unui canal. În cele din urmă găsi tabăra vechiului său prieten Krijates Xinemus, Mareşal al Attrempusului.

Deşi Achamian îl recunoscuse pe loc pe Xinemus, se opri în întunericul de dincolo de lumina focului, privindu-l. Proyas îi spusese cîndva că el şi Xinemus semănau extrem de tare cu doi fraţi „unul puternic şi unul slab“, după cum zicea el. Bineînţeles, lui Proyas nu-i dăduse prin cap că această comparaţie l-ar putea jigni pe bătrînul lui profesor. Ca mulţi oameni aroganţi, Proyas îşi considera insultele o prelungire a sincerităţii.

Ocrotind un bol de vin, Xinemus şedea dinaintea unui foc mic, discutînd ceva pe un ton coborît cu trei dintre ofiţerii lui mai vîrstnici. Chiar şi în lumina rumenă a focului arăta obosit, de parcă vorbea de nişte probleme mult dincolo de capacitatea lor de a le rezolva. Îşi scărpină absent pielea moartă despre care Achamian ştia că îi tortura mereu urechile, apoi, inexplicabil, se întoarse şi cercetă întunericul — în direcţia lui Achamian.

Mareşalul Attrempusului se încruntă.

— Arată-te, prietene, strigă el.

Dintr-un motiv sau altul, Achamian rămase fără cuvinte.

Acum şi ceilalţi se holbau la el. Îl auzi pe unul dintre ei, Dinchases, bodogănind ceva despre fantome. Bărbatul din dreapta sa, Zenkappa, făcu semnul Colţului.

— Nu-i nici o fantomă, spuse Xinemus, ridicîndu-se în picioare.

Îşi coborî capul de parcă încerca să vadă prin ceaţă.

— Achamian?

— Dacă n-ai fi aici, îi spuse lui Xinemus al treilea ofiţer, Iryssas, aş jura că tu eşti...

Aruncîndu-i o privire lui Iryssas, Xinemus porni pe neaşteptate cu paşi mari către Achamian, cu o expresie de bucurie dezorientată pe chip.

— Drusas Achamian? Akka?

Răsuflarea reveni în sfîrşit pe buzele lui Achamian.

— Salutare, Zin.

— Akka! strigă Mareşalul, luîndu-l în braţe ca pe un sac.

— Lord Mareşal.

— Miroşi ca un fund de măgar, prietene, rîse Xinemus, împingîndu-l înapoi. Ca duhoarea unei duhori.

— Zilele au fost grele, spuse vrăjitorul.

— Fii fără grijă. Vor fi şi mai grele.

Pretinzînd că îşi trimisese sclavii la culcare, Xinemus îl ajută cu bagajele, aranja să fie luat în grijă catîrul său, apoi îl ajută să-şi ridice cortul jerpelit. Trecuseră ani de cînd Achamian îl văzuse ultima dată pe Mareşalul Attrempusului, şi, deşi considera că prietenia lor nu putea fi atinsă de trecerea timpului, conversaţia lor fu stînjenitoare la început. Vorbiră în mare parte despre nimicuri: despre vreme, despre temperamentul catîrului său. De cîte ori unul dintre ei aducea vorba de ceva mai important, o timiditate inexplicabilă în forţa pe celălalt să dea un răspuns care îndepărta subiectul.

— Deci ce-ai mai făcut? întrebă Xinemus în cele din urmă.

— Cît de bine te poţi aştepta.

Pentru Achamian totul părea oribil de ireal, în asemenea măsură încît se aştepta pe jumătate ca Xinemus să-l numească Seswatha. Prietenia lui cu Xinemus se născuse la îndepărtata curte conriyană. Întîlnirea lor aici în timp ce era în misiune îl jena, nu în felul cuiva prins cu minciuna, ci în felul cuiva pus într-o situaţie în care, dacă i se acorda destul timp, garanta că va fi prins cu minciuna. Achamian se trezi muncindu-şi creierii, întrebîndu-se ce îi spusese lui Xinemus în misiunea precedentă. Fusesse cinstit? Sau cedase impulsului juvenil de a părea mai mult decît era în realitate? *I-am spus că sînt neghiob frînt?*

— Ah, cu tine, Akka, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

— Deci ceilalţi sînt cu tine? întrebă el, deşi cunoştea deja răspunsul. Zenkappa? Dinchases?

Fu atacat de o altă frică. Xinemus era un bărbat cucernic, unul dintre cei mai cucernici pe care îi cunoscuse Achamian vreodată. În Conriya, Achamian fusese un tutore care se întâmpla să fie și un Învățat. Dar aici era un Învățat și atît. Aici nu avea să i se treacă cu vederea sacrilegiul — mai ales în mijlocul Războiului Sfînt! Cît de multe putea tolera Xinemus? Poate, se gîndi Achamian, aceasta fusese o greșeală. Poate că ar fi trebuit să-și ridice tabăra altundeva — singur.

— Nu pentru multă vreme, răspunse Xinemus. O să-i trimit undeva.

— Nu-i nevoie să...

Xinemus ridică un ciot în lumina focului.

— Și Visele?

— Ce-i cu ele?

— Mi-ai spus cîndva că scad și cresc în intensitate, că uneori detaliile se schimbă și că te hotărîseși să le însemni în speranța de a le descifra.

Faptul că Xinemus își amintise asta îl neliniști.

— Spune-mi, zise el într-o încercare neîndemînică de a schimba subiectul, unde sînt Turnurile Stacojii?

Xinemus rînji.

— Mă tot întrebam cînd aveai de gînd să aduci vorba... Undeva la sud de aici, la una dintre vilele Împăratului — sau așa mi s-a spus.

Lovi cu putere un băț de lemn, înjură cînd își zdrobi degetul mare.

— Îți faci griji din cauza lor?

— Aș fi un neghiob dacă nu mi-aș face.

— Atît de mult rîvnesc cunoștințele voastre?

— Da. Gnoza este ca fierul pe lîngă bronzul lor... Deși mă îndoiesc că au să încerce ceva în mijlocul unui Război Sfînt.

Numai faptul că o Școală de hulitori se alăturase Războiului Sfînt depășea deja înțelegerea inrithilor. Dacă s-ar fi apucat să-și rostească blasfemiile în scopurile lor misterioase ar fi întrecut limitele oricărei toleranțe.

— De aceea... te-au trimis?

Xinemos rareori vorbea de Mandat spunându-i pe nume. Era mereu „ei“:

— Ca să supraveghez Turnurile Stacojii? În parte, presupun că da. Dar bineînțeles că — o imagine a lui Inrau îi fulgeră prin minte — e mai mult de atât... Întotdeauna e mai mult.

Cine te-a omorât?

Cumva, Xinemos îi întâlni privirea prin întuneric.

— Ce nu-i bine, Akka? Ce s-a întâmplat?

Achamian își privi mâinile. Voia să-i spună lui Xinemos, să-i povestească bănuielile lui absurde la adresa Shriahului, să-i explice împrejurările răvășitoare ale morții lui Inrau. Avea încredere în acel bărbat ca în nimeni altul, dinăuntrul sau din afara Mandatului. Dar povestea părea pur și simplu prea lungă, prea chinuitoare și prea murdărită de propriile sale sentimente și slăbiciuni pentru a fi împărtășită. Lui Esmenet i-o putuse spune, dar ea era o tîrfă. Era lipsită de rușine.

— Presupun că-i destul de bine, spuse Achamian vesel, trăgînd de funii. Măcar o să mă apere de ploaie.

Xinemos îl studie în tăcere o clipă. Din fericire, nu insistă.

Se alăturară celorlalți trei în jurul focului lui Xinemos. Doi dintre ei erau căpitani ai garnizoanei din Attrempus, contemporani cu fețe tăbăcite ai Mareșalului. Ofițerul mai în vîrstă, Dinchases — sau Dinch cel Sîngeros, după cum era numit — fusese cu Xinemos de cînd îl cunoscuse Achamian pe Mareșal. Cel mai tînăr, Zenkappa, era un sclav nilnameshi pe care Xerius îl moștenise de la tatăl său și pe care mai tîrziu îl eliberase pentru curajul său pe cîmpul de luptă. Din cîte își dădea seama Achamian, amîndoi erau oameni buni. Al treilea bărbat, Iryssas, era cel mai mic dintre fiii singurului unchi încă în viață al lui Xinemos și, dacă Achamian își amintea bine, Majordomul Casei Krijates.

Dar nici unul dintre bărbați nu băgă în seamă sosirea lor. Erau fie prea beți, fie prea adînciți în discuții. Se părea că Dinchases spunea o poveste.

— ... apoi cel mare, thunyeriul...

— Voi, idiști nenorociți, vi-l amintiți măcar pe Achamian? strigă Xinemus. Drusas Achamian?

Ștergându-se la ochi și înecându-și râsetele, cei trei bărbați se întoarseră să-l cîntărească din priviri. Zenkappa zîmbi și își ridică bolul. Dar Dinchases îl privi cu ochii mijiți, iar Iryssas cu ostilitate deschisă.

Dinchases aruncă o privire la încruntătura lui Xinemus, apoi ridică, împotriva voinței sale parcă, bolul. Și el și Zenkappa înclinară capetele și turnară o libație.

— Bun găsit, Achamian, spuse Zenkappa cu căldură sinceră.

Achamian își imaginează că fiind un sclav eliberat îi era mai ușor să accepte proscrisii. Pe de altă parte, Dinchases și Iryssas erau nobili de castă — Iryssas chiar de rang adevărat.

— Văd că ți-ai ridicat cortul, observă Iryssas ca din întâmplare.

Avea privirea precaută, cercetătoare a unui bețiv primejdios. Achamian nu spuse nimic.

— Deci presupun că ar trebui să mă resemnez cu prezența ta, eh, Achamian?

Achamian îl privi direct în ochi, se blestemă singur pentru că înghițise.

— Presupun că ar trebui.

Xinemus îi aruncă o căutătură feroasă vărului său.

— Turnurile Stacojii sînt parte a acestui Război Sfînt, Iryssas. Ar trebui să te bucuri și de sosirea lui Achamian. Știu că eu așa fac.

Achamian văzuse nenumărate astfel de schimburi de replici ca acestea. Credincioșii încercînd să raționalizeze fraternizarea cu vrăjitorii. Motivul era mereu același: *Sînt folositori...*

— Poate că ai dreptate, veré. Dușmanii dușmanilor noștri, eh?

Conriyenii țineau la vrăjmășiile lor. După secole de hărțuieli cu Aionul de Sus și Turnurile Stacojii, ajun-

seseră, cu toată ranchiuna, să aprecieze Mandatul. Chiar prea mult, ar fi spus preoții. Dar dintre toate Scolile, doar Mandatul, cufundat în Gnoza Străvechiului Nord, era pe măsura Turnurilor Stacojii.

Iryssas își ridică pocalul, apoi îl goli în praful de la picioarele sale.

— Fie ca Zeii să soarbă adînc, Drusas Achamian. Fie ca ei să-l serbeze pe cel blestemat...

Înjurînd, Xinemus trase un șut în foc. Iryssas fu înghițit de un nor de scînteii și cenușă. Căzu pe spate, strigînd, lovindu-și instinctiv părul și barba. Xinemus sări după el, mugind:

— *Ce-ai spus? Ce-ai spus?*

Deși mai puțin solid decît Iryssas, Xinemus îl trase în genunchi de parcă era un copil, muștrîndu-l cu înjurături și palme. Dinchases privi spre Achamian a scuză.

— Nu sîntem ca el, spuse el glumeț. Sîntem doar beți turtă.

Lui Zenkappa acesta i se păru prea amuzantă ca să rămînă tăcut. Se tăvălea pe pămînt în umbra de după bușteanul lui, urlînd de rîs.

Chiar și Iryssas rîdea, chiar dacă o făcea în felul unei neveste ținute sub papuc.

— Destul! îi strigă lui Xinemus. Îmi cer scuze! *Îmi cer scuze!*

Șocat și de insolența lui Iryssas și de violența reacției lui Xinemus, Achamian privea cu gura căscată. Apoi își dădu seama că nu-l mai văzuse pînă atunci pe Xinemus în compania soldaților săi.

Iryssas se tîrî înapoi la locul lui, cu părul zburlit și cu barba neagră vrîstată de cenușă. Zîbind și încruntîndu-se în același timp, se aplecă înainte pe taburetul său de campanie către Achamian. Făcea o plecăciune, își dădu Achamian seama, dar îi era prea lene să-și ridice fundul de pe scaun.

— Chiar îmi cer scuze, spuse el, privindu-l pe Achamian cu sinceritate amuzată. Și chiar îmi place de tine, Achamian,

chiar dacă ești — aruncă o privire ferită spre lordul și vărul său — un blestemat de vrăjitor.

Zenkappa începu din nou să urle. Fără să vrea, Achamian zîmbi și se înclină drept răspuns. Își dădu seama că Iryssas era unul dintre acei oameni ai căror vrăjmășii erau în prea mare parte toane pentru a deveni puncte fixe pentru o obsesie. Putea disprețui și îmbrățișa pe rînd, cu sinceritate. Achamian învățase că asemenea oameni oglindeau inevitabil integritatea sau depravarea lorzilor lor.

— Neghiob imbecil! strigă Xinemus către Iryssas. Ia uite la ochii tăi! Sînt mai mijiti decît gaura unui fund de maimuță!

Urmară alte rîsete nebune. De această dată Achamian găsi ilaritatea lor irezistibilă.

Dar rîse mult mai mult decît ceilalți, văitîndu-se parcă posedat de vreun demon. Lacrimi de ușurare i se prelingeau pe obraji. Cîtă vreme trecuse?

Ceilalți se liniștiră, îl prîviră chinuindu-se să se calmeze.

-- A trecut prea multă vreme, reuși să spună Achamian în cele din urmă.

Răsuflarea îi tremura în timp ce expira. Lacrimile deveniră dintr-o dată înțepătoare.

— Mult prea multă, Akka, spuse Xinemus, punîndu-i o mîină prietenească pe umăr. Dar te-ai întors și pentru o vreme ai scăpat de vicleniile urzitorilor. În noaptea asta poți bea în liniște.

Dormi cu întreruperi în acea noapte. Dintr-un oarecare motiv, băutul peste măsură îi intensifica și în același timp îi amorțea Visele. Felul în care erau mîzgălite unul peste altul le făcea să pară mai puțin urgente, să semene mai mult a vise obișnuite, dar pasiunile care le însoțeau... Erau de neîndurat în cel mai bun caz. Din cauza băuturii deveneau nebunesc de chinuitoare.

Era deja treaz cînd Paăta, unul dintre sclavii lui Xinemus, sosi cu un lavoar de apă proaspătă. În timp ce se spăla,

Xinemos își împinse fața pe care era întipărit un rînjat prin intrarea cortului și îl provocă la un joc de benjuka.

La puțină vreme după aceea, Achamian ședea cu picioarele încrucișate pe un covor în carouri, față în față cu Xinemos, studiind tabla poleită de benjuka dintre ei. Un baldachin lăsat în apăra de soare, care ardea atît de strălucitor că tabăra din jurul lor părea un bazar din deșert în ciuda răcorii. Tot ce mai lipsea, cugetă Achamian, erau cămilele. Deși majoritatea trecătorilor erau conriyeni de la curtea lui Xinemos, văzu tot felul de inrithi: galeothi, goi pînă la briu și pictați pentru un festival care aparent încurca iarna cu vara, thunyeri, afișîndu-și zalele din fier negru pe care nu păreau să le scoată vreodată, și chiar nobili ainoni, ale căror robe minuțios lucrate arătau de-a dreptul ridicole prin harababura de pînze unse, căruțe și grajduri ocazionale.

— E greu de crezut, nu? spuse Xinemos, aparent referindu-se la numărul remarcabil de inrithi.

Achamian ridică din umeri.

— Da și nu... Am fost la Hagera cînd Maithanet a declarat Războiul Sfînt. Uneori mă întreb dacă Maithanet a chemat cele Trei Mări sau cele Trei Mări l-au chemat pe Maithanet.

— Ai fost la *Hagera*? întrebă Xinemos.

Chipul i se întunecă.

— Da.

L-am întîlnit chiar și pe Shriahul tău...

Xinemos sforăi ca un taur, modul lui de a-și exprima adesea dezaprobarea.

— E rîndul tău, Akka.

Achamian cercetă fața lui Xinemos, dar Mareșalul părea absorbit cu totul de geometria pieselor și posibilităților de pe tabla de joc. Achamian acceptase invitația știind că astfel vor rămîne singuri și va avea ocazia de a-i povesti lui Xinemos ce se întîmplase în Sumna. Dar uitase că benjuka tindea să scoată ce era mai rău dintre ei. De cîte ori jucau se ciondăneau ca eunucii de harem.

Benjuka era o relicvă, un supraviețuitor al sfârșitului lumii. Fusesse jucat la curțile din Trysë, Atrithau și Mehtsonc înainte de Apocalips, aproape la fel cum era jucat acum în grădinile din Carythusai, Nenciphon și Momemn. Dar ceea ce scotea benjuka în evidență nu era vârsta lui. În general exista o asemănare tulburătoare între jocuri și viață și nicăieri această afinitate nu era mai izbitoare sau mai răscolitoare decît în benjuka.

Ca și viața, jocurile erau guvernate de reguli. Dar spre deosebire de viață, jocurile erau definite complet de reguli. Regulile *erau* jocul, iar dacă cineva juca după alte reguli, atunci pur și simplu juca un alt joc. Avînd în vedere că un cadru fixat de reguli definea fiecare mutare ca mutare, jocurile posedau o limpezime care făcea viața să pară o păruială între bețivi prin comparație. Însușirile erau clare, permutațiile erau sigure, doar deznodămîntul era ascuns.

Șmecheria la benjuka era lipsa acestui cadru fixat. În loc să ofere o temelie solidă, regulile benjukăi erau o altă mutare *din* joc, o altă piesă de jucat. Iar asta făcea din benjuka o adevărată imagine a vieții, un joc al complexităților năucitoare și al subtilităților aproape poetice. Alte jocuri puteau fi clasate ca modele schimbătoare sau rezultate din bețe-numere, dar benjuka dădea naștere unor întregi *istorii*, și ceva care avea istorie, deținea însăși structura lumii. Se spunea că unii se aplecaseră deasupra tablei de benjuka și se ridicaseră profeți. Achamian nu era unul dintre ei.

Studie tabla, frecîndu-și mîinile ca să le încălzească. Xinemus îl tachină cu un chicotit răutăcios.

— Mereu ești așa de sever cînd joci benjuka.

— E un joc nenorocit.

— Spui asta numai pentru că te străduiești prea tare.

— Nu. Spun asta pentru că pierd.

Dar Xinemus avea dreptate. *Abenjukala*, un text clasic despre benjuka din timpurile Ceneiului, începea: „Acolo unde alte jocuri măsoară limitele inteligenței, benjuka măsoară limitele sufletului.” Complexitățile benjukăi

erau atît de mari încît nimeni nu putea stăpîni tabla cu mintea şi astfel să-l *oblige* pe celălalt să se predea. Benjuka, după cum zicea autorul anonim, era ca dragostea. Nu puteai obliga pe cineva să iubească. Cu cît încercai mai mult, cu atît îţi scăpa mai mult. Astfel, benjuka pedepsea o inimă lacomă. Acolo unde alte jocuri cereau viclenie abilă, benjuka cerea mai mult de atît. Înţelepciune, poate.

Cu un aer întristat, Achamian mută singura piatră dintre piesele sale de argint — un înlocuitor pentru o piesă furată de unul dintre sclavii săi, sau aşa susţinuse Xinemus. Altă problemă. Deşi piesele nu însemnau mai mult decît felul în care erau folosite, piatra îi sărăcea cumva jocul, rupea vraja meschină a unui set complet.

De ce trebuia să primesc eu piatra?

— Dacă ai fi fost beat, spuse Xinemus, răspunzînd hotărît mutării lui, aş mai înţelege de ce-ai făcut aia.

Cum de putea glumi? Achamian privi modelele de pe tablă, dîndu-şi seama că regulile se schimbaseră din nou — de data asta în mod dezastruos. Căută opţiuni, dar nu văzu nici una.

Xinemus zîmbi victorios şi începu să-şi taie unghiile cu cuţitul.

— Proyas va fi de aceeaşi părere, spuse el, cînd va sosi în cele din urmă.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Achamian să ridice privirea.

— De ce anume?

— Ai auzit de recentul dezastru.

— Ce dezastru?

— Războiul Sfînt cel Vulgar a fost nimicit.

— Ce?

Achamian auzise vorbindu-se despre Războiul Sfînt cel Vulgar înainte de a părăsi Sumna. Cu săptămîni în urmă, înaintea de sosirea grosului Războiului Sfînt, cîtiva mari lorzi din Galeoth, Conriya şi Aionul de Sus se hotărîseră să mărşăluiască împotriva păgînilor pe cont propriu. Porecla de „vulgar“ le fusese dată din cauza gloatelor fără stăpin care îi urmaseră. Lui Achamian nu-i trecuse deloc

prin minte să întrebe ce se alesese de el. *A început. A început vărsarea de sânge.*

— Pe Cîmpia Mengedda, continuă Xinemus. Sapatişahul păgîn, Skauras, a trimis capetele smolite ale lui Tharschilka, Kumrezzer şi Calmemunis Împăratului ca avertisment.

— Calmemunis? Vărul lui Proyas?

— Un neghiob arogant şi tare de cap! L-am implorat să nu pornească marşul, Akka. Am încercat să mă înţeleg cu el, am strigat, m-am tîrît chiar — m-am *înjosit* ca un neghiob! — dar cîinele n-a vrut să asculte.

Achamian îl întîlnise pe Calmemunis o singură dată, la curtea tatălui lui Proyas. Îngîmfare neruşinată şi prostie — destul cît să-l facă pe Achamian să se crispeze.

— În afară de convingerea că Însuşi Dumnezeu îl mîna, de ce crezi că a pornit marşul?

— Pentru că ştia că o dată ce Proyas avea să sosească nu avea să fie decît un căţeluş dînd din coadă. Nu l-a iertat niciodată pe Proyas pentru întîmplarea de la Paremti.

— Bătălia de la Paremti? Ce s-a întîmplat?

— Nu ştii? Am uitat cîtă vreme a trecut, bătrîne prieten. Am multe bîrfe de împărtăşit.

— Mai tîrziu, spuse Achamian. Zi-mi ce s-a întîmplat la Paremti.

— Proyas a pus să fie biciuit Calmemunis.

— Biciuit?

Asta îl îngrijoră adînc pe Achamian. Se schimbase atît mult fostul său elev?

— Pentru laşitate?

Parcă împărtăşind îngrijorarea lui Achamian, chipul lui Xinemus se întunecă.

— Nu. Pentru lipsă de pietate.

— Glumeşti. Proyas a pus să fie biciuit un egal pentru lipsă de *pietate*? Cît de departe a ajuns fanatismul lui, Zin?

— Prea departe, spuse repede Xinemus, parcă fiindu-i ruşine pentru lordul său. Dar numai pentru scurtă vreme. M-a dezamăgit atît de crunt, Akka. Faptul că acel copil

divin pe care tu și cu mine l-am învățat a devenit un om al unor asemenea... extreme mi-a frînt inima.

Proyas fusese un copil divin. De-a lungul celor patru ani pe care îi petrecuse în Aöknysus, capitala Conriyei, Achamian ajunsese să-l iubească pe băiat — chiar mai mult decît pe legendara lui mamă. Ce amintiri dulci. Plimbările prin foaierele luminate de soare, discuțiile despre logică, matematică și istorie și răspunsurile la cascadele nesfîrșite de întrebări...

— Maestre Achamian? Unde s-au dus toți dragonii?

— Dragonii sînt în interiorul nostru, tinere Proyas. În *tine*.

Sprîncene încruntate. Mîini încheștate de frustrare. Încă un răspuns indirect din partea tutorelui său.

— Deci nu mai există dragoni în lume, Maestre Achamian?

— Tu ești în lume, nu-i așa, Proyas?

În același timp, Xinemus fusese instructorul de sabie al lui Proyas și datorită gîlcevilor lor periodice din cauza băiatului ajunseseră să se respecte unul pe altul. Oricît îl iubea Achamian pe Prinț, Xinemus — care nutrea devoțiunea de care avea să aibă nevoie pentru a-l servi pe copil cînd acesta avea să devină rege — îl iubea mai mult pe Proyas. Atît de mult că atunci cînd zărise puterea profesorului în elev, îl invitase pe Achamian la vila sa pe malul Mării Meneanor.

— Ai făcut copilul înțelept, îi spusese Xinemus încercînd să explice extraordinara propunere.

Foarte rar se întîmpla ca nobilii de castă să găzduiască vrăjitori.

— Iar tu l-ai făcut primejdios, răspunsese Achamian. Deveniseră prieteni, cîndva printre rîsetele care urmaseră.

— Fanatic pentru o vreme? întreba acum Achamian. Înseamnă asta că acum e în toate mințile?

Xinemus se strîmbă, scărpinîndu-și absent latura nasului.

— Oarecum. Războiul Sfînt și faptul că l-a cunoscut pe Maithanet i-au reaprinz ardoarea, dar e mai înțelept acum. Mai răbdător. Mai tolerant cu slăbiciunile.

— Lectiile tale, presupun. Ce-ai făcut?

— L-am bătut pînă l-am umplut de sînge.

Achamian rîse.

— Vorbesc foarte sîrios, Akka. După Paremti am părăsit dezgustat curtea. Am petrecut iarna în Attrempus. A venit la mine, singur...

— Să implore iertare?

Xinemos se strîmbă.

— Așa speram, dar nu. A făcut tot drumul acela ca să mă ocărască.

Mareșalul își clătină capul și zîmbi. Achamian știa de ce: chiar și în copilărie, Proyas fusese predispus exceselor dragi lui. O călătorie de sute de kilometri doar pentru o muștrare era ceva de care numai Proyas ar fi fost capabil.

— M-a acuzat că l-am părăsit în ceasul lui de restriște. Calmemunis și ai lui îl pîrșiseră și la curțile eclesiastice și la Rege, și o vreme lucrurile au mers prost, deși nu a fost vreodată în vreo primejdie reală.

— Știi, desigur, că nu urmărea decît aprobarea ta, Zin, spuse Achamian, înăbușind un junghi de invidie. Te-a venerat mereu, știi doar — în felul lui... Deci ce-ai făcut?

— I-am ascultat declamațiile cu toată răbdarea de care am fost în stare. Apoi l-am condus în curtea din spate și i-am aruncat o sabie de antrenament. „Vrei să mă pedepsești“, i-am spus, „decî *pedepsește-mă*.“

Xinemos zîmbi în timp ce Achamian se tăvălea de rîs.

— Era tenace ca un minz, Akka, dar acum e de-a dreptul neobosit. A refuzat să cedeze. Îl trînteam la pămînt și se trăgea înapoi în picioare, muiat de sînge și zăpadă. De fiecare dată îi spuneam: „Te-am instruit cît de bine am știut, Prințul meu. Și cu toate acestea pierzi.“ Apoi se năpustea din nou spre mine, urlînd ca un nebun.

— În dimineata următoare nu mi-a spus nimic, s-a ferit de mine ca de ciumă. Dar după-masă m-a căutat, cu fața julită ca un măr. „Înțeleg“, mi-a spus. L-am întrebat: „Ce înțelegi?“ „Lecția ta“, mi-a răspuns. Am spus: „Oh, și care ar fi această lecție?“ Și mi-a spus: „Că am uitat să învăț.

Că viața este lecția lui Dumnezeu și că deși încercăm să-i învățăm pe cei lipsiți de pietate, trebuie să fim pregătiți să învățăm de la ei de asemenea. “

Achamian se holba la prietenul său cu venerație sinceră.

— Asta intenționei să-l înveți?

Xinemos se încruntă și clătină din cap.

— Nu. Am vrut numai să-l bat pînă îi ieșea înfumurarea pe nas. Dar mie îmi suna bine așa că am spus doar: „Într-adevăr, Prințul meu, într-adevăr“ și am încuviințat în felul acela înțelept cum faci tu cînd ești de acord cu cineva pe care nu-l consideri la fel de isteț ca tine.

Achamian încuviință înțelept.

Xinemos se tăvăli de rîs.

— Oricum, Proyas s-a abținut să repete ce-a fost la Paremti. Și cînd s-a întors la Aöknyssus s-a oferit să-l despăgubească pe Calmemunis, lovitură de bici pentru lovitură de bici, la curtea tatălui său.

— Și Calmemunis a acceptat? Cu siguranță că nu-i așa de nesăbuit.

— Oh, nerodul a acceptat, l-a *biciuit* pe Nersei Proyas dinaintea ochilor Regelui și ai curții. Și acesta este *adevăratul* motiv pentru care Calmemunis nu l-a iertat niciodată pe Proyas. Și-a biciuit ultimele petece de onoare. Cînd și-a dat seama, a pretins că Proyas îl trăsese pe sfoară.

— Deci crezi că de asta a insistat Calmemunis să conducă Războiul Sfînt cel Vulgar?

Xinemos încuviință întristat.

— De asta el și alți o sută de mii sînt morți.

Marile catastrofe porneau adesea de la lucruri atît de mărunte. Intoleranța unui prinț și prostia unui lord îngîmfat. Dar unde erau aceste fapte? Zăceau pe undeva pe îndepărtatele cîmpuri de morți?

O sută de mii de morți...

Achamian aruncă o privire în jos către tabla de benjuka. Dintr-un motiv sau altul îi sări imediat în ochi mutarea sa. Parcă surprins că Achamian mai voia să joace, Xinemos îl privi mutînd o piesă aparent lipsită de importanță.

O sută de mii de morți — era asta un fel de mutare?

— Diavol viclean, șuieră Xinemus în timp ce studia tabla.

După o clipă de ezitare făcu mutarea de răspuns.

O greșeață, își dădu Achamian seama. Într-o clipă necugetată, Xinemus își desființase avantajul de mai devreme. *De ce văd atît de limpede acum?*

Benjuka. Doi oameni. Două scopuri diferite. Un singur deznodămînt. Cine hotăra acel deznodămînt? Învîingătorul? Dar învîingătorii adevărați erau atît de rari — atît pe tabla de benjuka, cît și în viață. De cele mai multe ori rezultatul era un compromis chinuit. Dar un compromis modelat de către cine? De nimeni?

Achamian își dădu seama că în curînd adevăratul Război Sfînt avea să pornească marșul din Momemn, peste fertila provincie Anserca și apoi va intra în ținuturi ostile. În tot acest timp, perspectiva campaniei părase o abstracție, o simplă mutare care nu putea fi contracarată încă. *Dar asta nu e un joc. Războiul Sfînt va porni marșul și, indiferent ce va urma, mii și mii își vor pierde viața.*

Atît de mulți oameni. Atîtea scopuri rivale. Și un singur deznodămînt. Care va fi acel deznodămînt? Și cine îl va modela? Nimeni?

Gîndul îl îngrozi pe Achamian. Dintr-o dată Războiul Sfînt păru un rămășag nebunesc, o aruncare de bețe-numere pentru un viitor complet întunecat. Viețile a nenumărate mii — inclusiv a lui Achamian — pentru îndepărtatul Shimeh. Exista vreun cîștig care să merite un asemenea rămășag?

— O sută de mii de morți, continuă Xinemus, pîrînd să nu-și dea seama de agravarea poziției sale pe tablă. Pe cîtiva dintre ei îi cunoșteam. Și ca să înrăutățească lucrurile, Împăratul s-a grăbit să ne exploateze mîhnirea. Ne cere să învățăm din greșeala Războiului Sfînt cel Vulgar.

— Care a fost? întrebă Achamian, încă distras de tabla de joc.

— Nebunia de a porni la luptă fără Ikurei Conphas.

Achamian își ridică privirea.

— Dar am crezut că Împăratul i-a aprovizionat pe Calmemunis și pe ceilalți, le-a dat posibilitatea de a porni la luptă în primul rînd.

— Într-adevăr. Dar a promis că-i va aproviziona pe toți cei care îi semnează Înscrișul.

— Deci Calmemunis și ceilalți *au semnat*...

În Sumna aceasta nu se știa sigur.

— De ce nu? Oamenilor de felul lui nu le pasă nici cît negru sub unghie de cuvîntul dat. De ce să nu promită că va înapoia toate ținuturile cucerite Împăratului cînd promisiunea lui nu însemna nimic?

— Dar, insistă Achamian, Calmemunis și ceilalți trebuie să fi înțeles planul Împăratului. Ikurei Xerius știe foarte bine că Marile Nume nu îi vor ceda nimic. Înscrișul e doar un pretext, ceva prin care să evite Ocara Shrială cînd îi va ordona lui Conphas să recupereze cuceririle Războiul Sfînt.

— Ah, dar uîți de ce a plecat Calmemunis la luptă de fapt, Akka. Nu a plecat la luptă pentru Iertarea Shrială sau pentru gloria Celui din Urmă Profet — nici măcar pentru a-și înjgheba un regat al lui. Nu. Calmemunis avea o inimă de hoț. A pornit la luptă pentru a-i fura toată gloria lui Proyas.

Lovit de un gînd neașteptat, Achamian se opri ca să-și studieze prietenul.

— Dar tu, Zin... Tu mergi la luptă pentru Cel din Urmă Profet. Cum te afectează toate aceste răzbunări și planuri personale?

O clipă Xinemus păru buimăcit.

— Ai dreptate, desigur. Ar *trebui* să fiu ultragiat. Dar bănuiesc că mă așteptam la asta. Sincer, îmi fac mai multe griji de ce va *crede* Proyas.

— De ce?

— În mod cert veștile despre dezastru îl vor îngrozi. Dar toate aceste reglări de conturi și toată politica...

Xinemus ezită, parcă repetînd în tăcere ceva la care se gîndise de multă vreme, dar pe care nu îl pusese niciodată în vorbe.

— Am fost printre primii care au sosit aici, Akka, trimis de Proyas pentru a-i organiza pe conriyenii care urmau să vină. Am făcut parte din Războiul Sfînt încă de cînd au fost ridicate primele corturi sub zidurile Momemnului. Știu că grosul celor care vuiesc în jurul nostru sînt oameni cu-cernici. Oameni buni — indiferent din ce națiune vin. Și cu toții au auzit de Nersei Proyas și de respectul pe care i-l poartă Maithanet. Cu toții, chiar și alte Mari Nume, ca Gothyelk sau Sauborn, sînt gata să-l urmeze. Atît de mult din cele ce se petrec în acest joc cu Împăratul vor depinde de cum va reacționa Proyas...

— Iar Proyas este adesea nerealist, conchise Achamian. Te temi că acest joc cu Împăratul îl va provoca pe Proyas Judecătorul în locul lui Proyas Tacticianul.

— Exact. După cum stau lucrurile, Împăratul ține Războiul Sfînt ostatic. Refuză să ne aprovizioneze dincolo de nevoile zilnice dacă nu consimțim să-i semnăm Înscrișul. Bineînțeles, Maithanet îi poate ordona să aprovizioneze Războiul Sfînt sub amenințarea Ocării Shriale, dar se pare că pînă și *el* șovăiește. Nimicirea Războiului Sfînt cel Vulgar l-a convins că sîntem pierduți dacă nu pornim la luptă cu Ikurei Conphas. Kianinii și-au arătat colții și se pare că nu ajunge numai credință pentru a-i învinge. Cine ar fi mai potrivit să ne ghideze printre acele pericole ascunse decît marele Exalt-General care i-a zdrobit pe *scylvendi*? Dar nici măcar un Shriah atît de puternic precum Maithanet nu poate obliga un Împărat să-și trimită unicul moștenitor împotriva păgînilor. Și bineînțeles că Împăratul nu-l va trimite pe Conphas decît dacă Marile Nume îi semnează Înscrișul.

— Adu-mi aminte, spuse Achamian strîmbîndu-se, să nu-i ies vreodată în cale Împăratului.

— E un diavol, scui-pă Xinemus. Un diavol viclean. Și dacă Proyas nu găsește vreun mod de a-i dejuca planurile, noi ne vom vărsa sîngele pentru Ikurei Xerius al III-lea în locul lui Inri Sejenus.

Dintr-un motiv sau altul, numele Celui din Urmă Profet îi aminti lui Achamian de frig. Privi indiferent la geometriile din argint și onix ale tablei de benjuka. Se aplecă înainte, luă piatra mică, rotunjită de mare, pe care o folosea pentru a înlocui piesa lipsă, apoi o aruncă în praful orbitor de dincolo de baldachinul lor. Jocul părea dintr-o dată copilăresc.

— Deci te dai bătut? întrebă Xinemus.

Părea dezamăgit, încă mai credea că putea învinge.

— N-am nici o speranță, răspunse Achamian, gândindu-se nu la benjuka, ci la Proyas.

Printul avea să sosească drept un om asediat, iar Achamian trebuia să-l hărțuiască mai mult, să-i spună că pînă și Shriahul său poleit juca vreun joc întunecat.

În ciuda întunericului iernii, în pavilion era cald. Esmenet ședea în capul oaselor, îmbrățișîndu-și genunchii. Cine ar fi crezut că picioarele puteau să doară atît de tare de la călărit?

— Te gîndești la altcineva, spuse Sarcellus.

Vocea îi era atît de diferită, se gîndi Esmenet. Atît de încrezătoare.

— La Învățatul Măndatului, presupun.

Soc. Dar apoi își aminti că îi povestise...

— Și ce-i cu asta? întrebă ea.

El zîmbi și ca întotdeauna ea se înfioră și se neliniște în același timp. Din cauza dinților lui, poate? Sau a buzelor?

— Exact, spuse el. Învățații Mandatului sînt niște neghiobi. Toți cei din cele Trei Mări știu asta... Știi ce spun nilnameshii despre femeile care iubesc neghiobi?

Își întoarse chipul spre el, îl fixă cu o privire lipsită de vlagă.

— Nu. Ce spun nilnameshii?

— Că atunci cînd dorm, nu visează.

O împinse blînd spre perna lui.

Capitolul XI

Momemn

Rațiunea, scrie Ajencis, este capacitatea de a depăși obstacole nemaiîntâlnite pentru satisfacerea dorinței. Ceea ce îl deosebește pe om de animale este capacitatea sa de a depăși un număr infinit de obstacole cu ajutorul rațiunii.

Dar Ajencis a încurcat accidentalul cu esențialul. Deasupra capacității de a depăși un număr infinit de obstacole este capacitatea de a le înfrunta. Nu rațiunea îl definește pe om, ci faptul că se roagă.

—EKYANNUS I, 44 DE EPISTOLE

Sfîrșitul iernii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Prințul Nersei Proyas se împletici, apoi își recăpătă echilibrul în timp ce oamenii săi vîsleau, purtînd barca printre valuri. Se hotărîse să sosească pe plaja Nansuriumului stînd în picioare, dar Meneanorul, care se hotărîse să bată coastele pînă ce întreaga lume avea să fie mare, îngreuna lucrurile. De două ori, ziduri de valuri înspumate aproape că-l aruncaseră peste bord și se trezi meditînd asupra înțelepciunii deciziei sale. Cercetă linia de nisip golaș a țărmului, văzu că doar stindardul Attrempusului ocupa partea apropiată a plajei și se hotărî că era de departe preferabil să sosească șezînd și uscat decît să sosească pe jumătate înecat.

Războiul Sfînt, În sfîrșit!

Dar oricît de adînc îl mișca, acest gînd era însoțit de o anume presimțire neplăcută. Fusese primul care îi sărutase genunchiul lui Maithanet în Sumna și acum, era convins, avea să fie ultimul dintre Marile Nume care se va alătura Războiului Sfînt.

Politica, se gîndi el cu amărăciune. Nu era așa cum scrisese filozoful Ajencis, negocierea avantajelor în comunitățile oamenilor. Era mai mult o licitație absurdă decît un exercițiu de oratorie. Se făcea troc cu principii și cucernicie pentru a îndeplini ceea ce cereau principiile și cucernicia. Te mînjeai ca să fii curățat.

Proyas îi sărutase genunchiul lui Maithanet, se dedicase căii pe care credința și principiile i-o arătau. Dumnezeu însuși consfîntîsese această cale! Dar încă de la început fusese împotmолită în politică: ciondănelile fără sfîrșit cu Regele, tatăl său, întîrzierile enervante în adunarea flotei, nenumăratele concesiuni, contracte, lovituri, reacții la lovituri, lîngușiri și amenințări. Se părea că un suflet trebuia vîndut pentru a fi mîntuit.

A fost acesta testul tău? M-ai găsit nepotrivit?

Chiar și călătoria pe mare fusese o încercare. Mereu capricioasă, Marea Meneanor era deosebit de furtunoasă în timpul iernii. Fură loviți de o furtună lîngă coasta Cironjului și scoși cu totul din Meneanor. Fură obligați de vînturi neprielnice să se aventureze primejdios de aproape de coastele păgîne — la un moment dat fuseseră la doar cîteva zile de *Shimeh* însuși, sau cel puțin așa îi spusese neghiobul de navigator, de parcă ironia avea să-l înveselească în loc să-l amărască. Apoi îi lovi a doua furtună în timp ce înaintau cu greu spre nord, cea care îi împrăștiase flota și jefuise mai bine de cinci sute de oameni de viețile lor. La fiecare cotitură se părea că ceva trebuie să conspire împotriva lui. Dacă nu oamenii, atunci elementele naturii, iar dacă nu elementele naturii, atunci oamenii. Pînă și visele îl chinuiseră: că Războiul Sfînt plecase deja la luptă, că avea să sosească, să bea un bol de vin cu Împăratul și apoi avea să i se spună să plece acasă.

Poate că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Poate că întâlnirea cu Achamian în Sumna — chiar în timp ce îngenunchea dinaintea lui Maithanet! — fusese mai mult decît o coincidență insultătoare. Poate fusese un semn care să-i aducă aminte că adesea zeii rîdeau cînd oamenii scrîșneau din dinți.

Chiar atunci un val imens înclină barca înainte și îi stropi pe ocupanții ei cu apă înspumată, sclipind în lumina soarelui. Ca o ghindă pe mătase, chila alunecă într-o parte, de-a lungul spinării unui val. Cîțiva dintre vîslași strigară. O clipă fu aproape sigur că se vor scufunda. Una dintre vîsle se pierduse. Apoi barca scrîșni pe nisipul neclintit și se treziră naufragiați în mijlocul a cîtorva băltoace lăsate de reflux. Proyas sări din barcă o dată cu oamenii săi și, în ciuda protestelor lor, îi ajută să tragă ambarcațiunea mai sus pe plaja albă ca osul. Își zări flota împrăștiată peste marea strălucitoare. Părea imposibil. Sosiseră.

În timp ce ceilalți începură să adune harnașamentul, Proyas merse cîțiva pași în interiorul țărmului și căzu în genunchi. Nisipul îi arse pielea. Vîntul îi împrăștia părul scurt, negru ca pana corbului. Aerul mirosea a sare, pește și piatră fierbinte — nu prea diferit de mirosul îndepărtatei coaste a Conriyei, se gîndi el.

A început, dulce Profet... Războiul Sfînt a început. Fie ca eu să fiu fața dreptei tale furii. Fie ca mîna mea să fie cea care îți va mîntui inima de ticăloșie. Fie ca eu să îți fiu ciocan!

Apărat de hubuitul înconjurător al valurilor, i se părea că poate plînge în siguranță. Clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi.

Cu coada ochiului, îi văzu pe cei care îl așteptaseră venind spre el peste povîrnișurile albe. Își dresе vocea, se ridică în timp ce se apropiau, curățîndu-și absent nisipul de pe tunică. Sub stindardul fluturînd al Attrempusului, căzură în genunchi și, cu palmele în jos pe coapse, își înclinară capetele dinaintea lui. Erau încadrați de o coastă

abruptă, iar dincolo de ea de o pată cenușie întinsă pe cer — Momemn, presupuse Proyas, și nenumăratele lui focuri.

— Chiar mi-a fost dor de tine, Xinemus, spuse Proyas. Ce părere ai de asta?

Bărbatul voinic, cu barbă deasă din față se ridică. Proyas fu izbit din nou de cât de mult semăna cu Achamian.

— Mă tem, Prințul meu, răspunse Xinemus, că bunele tale sentimente nu vor ține mult...

Ezită.

— Numai pînă ce vei auzi veștile pe care ți le aduc.

Deja începe.

Cu luni în urmă, înainte de a se întoarce în Conriya pentru a-și aduna armata, Maithanet îl avertizase că Ikureii vor aduce jale Războiului Sfînt. Dar purtarea lui Xinemus îi spunea că ceva mult mai dramatic decît simple mașinațiuni politice se petrecuse în lipsa lui.

— N-am dat niciodată vina pe mesager, Xinemus. Știi asta.

Studie o clipă chipurile escortei Mareșalului.

— Unde-i cătîrul de Calmemunis?

Groaza din ochii lui Xinemus abia de putea fi ascunsă.

— E mort, Prințul meu.

— Mort? întrebă el tăios.

Te rog, să nu înceapă așa!

Strînse din buze și întrebă din nou, mai stăpînit:

— Ce s-a întîmplat?

— Calmemunis a pornit la luptă...

— *A pornit la luptă!* Dar ultima dată am auzit că nu avea proviziile necesare. I-am trimis o scrisoare însuși Împăratului rugîndu-l să nu-i ofere lui Calmemunis nimic din ce avea nevoie pentru a porni la luptă.

Te rog! Nu așa!

— Cînd Împăratul le-a refuzat proviziile, Calmemunis și ceilalți s-au răsculat. chiar au prădat cîteva sate. Sperau să pornească singuri la luptă împotriva păgînilor ca să aibă

ei parte de toată gloria. Aproape m-am luat la pumni cu blestematul...

— Calmemunis a pornit la luptă?

Proyas simți că amortește.

— Împăratul l-a aprovizionat?

— După părerea mea, Prințul meu, Calmemunis nu i-a dat Împăratului de ales. A știut mereu cum să atîțe oamenii, Calmemunis asta. Împăratul fie îl aprovizionează și scăpa de el sau risca un război deschis.

— Sfîntul Shriah ar fi intervenit înainte de asta, se răsti Proyas, refuzînd să absolve pe cineva de această crimă. Calmemunis a pornit la luptă și acum e mort? Vrei să spui...

— Da, Prințul meu, spuse Xinemus solemn.

Digerase deja aceste fapte.

— Prima bătălie a Războiului Sfînt s-a sfîrșit cu o catastrofă. Sînt cu toții morți — Istratmenni, Gedapharus — toți baronii pelerini din Kanampureea, împreună cu nenumărate mii de alții, au fost nimiciți de păgîni într-un loc numit Cînpia Mengedda. Din cîte știi, doar vreo treizeci de galeothi din contingentul lui Tharshilka au supraviețuit.

Dar cum se putea una ca asta? Războiul Sfînt *înfrînt* în luptă?

— Doar treizeci? Cîți au pornit la luptă?

— Mai bine de o sută de mii — primii galeothi care au sosit și primii ainoși, împreună cu gloatele care au venit la Momemn la scurt timp după chemarea Shriahului.

Vuietul și șuieratul valurilor ca se spărgeau umplură tăcerea. Războiul Sfînt, sau o parte considerabilă a sa, fusese măcelărit. *Sîntem pierduți? Se poate ca păgînii să fie atît de puternici?*

— Shriahul ce spune? întrebă el, sperînd să reducă aceste premoniții de groază la tăcere.

— Shriahul tace. Gotian zice că jelește sufletele pierdute la Mengedda. Dar umblă zvonul că a început să se teamă că Războiul Sfînt nu va fi capabil să-i înfrîngă pe păgîni, că așteaptă un semn de la Dumnezeu și că semnul nu vine.

— Iar Împăratul? El ce spune?

— Împăratul a susținut mereu că Oamenii Colțului subestimează ferocitatea păgînilor. Jelește pierderea Războiului Sfînt cel Vulgar...

— Poftim?

— Așa a ajuns să fie numit... Din cauza gloatelor.

O ușurare rușinoasă însoți această explicație. Cînd devenise limpede că drojdia — bătrîni, femei, chiar și copii orfani — avea să răspundă chemării Shriahului, Proyas se temuse cu adevărat că această campanie avea să fie mai mult o migrație decît o armată.

— Împăratul jelește în public, continuă Xinemus, dar în particular insistă că nici un război împotriva păgînilor, sfînt sau nu, nu poate fi victorios fără conducerea nepotului său, Conphas. Împărat sau nu, omul e un ciine mercenar.

Proyas încuviință, înțelegînd în sfîrșit cum se îmbinau evenimentele cu care se confrunta.

— Și presupun că prețul pe care îl cere pentru Ikurei Conphas nu e altul decît Înscrișul său, hmm? Nemernicul de Calmemunis ne-a vîndut pe toți.

— Am încercat, Lordul meu... Am încercat să-l opresc pe Marele Demnitar. Dar n-am avut nici rangul, nici mintea ca să-l țin pe loc.

— Nici un om n-are destulă minte ca să se înțeleagă cu un neghiob, Zin. Și nu porți tu vina rangului tău. Calmemunis era arogant și pripit. În lipsa superiorilor săi, a devenit fără îndoială beat de îngîmfare. S-a dus singur la pieire, Zin. E cît se poate de simplu.

Dar Proyas știa că nu era chiar așa de simplu. Aici era și mîna Împăratului. Măcar de asta era sigur.

— Dar totuși, spuse Xinemus, nu pot să nu mă gîndesc că aș fi putut face mai mult.

Proyas ridică din umeri.

— A spune „aș fi putut face mai mult“, Zin, e ceea ce-l face pe om un om și nu un Zeu.

Pufni întristat.

— De fapt Achamian mi-a spus asta.

Xinemus zîmbi palid.

Și mie la fel... Un nebun tare înțelept, Achamian asta.
*Și un nelegiuit... un hulitor. Cît mi-aș dori să îți amin-
tești asta, Zin.*

— Un nebun tare înțelept într-adevăr.

Văzîndu-și prințul ajuns cu bine, restul contingentului conriyan începuse să debarce de pe corăbiile flotei. Privind către Meneanor, Proyas văzu alte bărci măturate spre țărm de valurile puternice. În curînd aceste plaje aveau să fie sufocate de oameni, de oamenii săi, și se putea foarte bine să fie pierduți. *De ce, Dumnezeule? De ce ne împresurezi cînd voia Ta e cea pe care căutăm s-o împlinim?*

Petrecu o vreme interogînd-l-l pe Xinemus cu privire la detaliile înfrîngerii lui Calmemunis. Da, Calmemunis era cu siguranță mort: fanimii îi trimiseseră capul retezat drept mesaj. Nu, nimeni nu știe sigur cum îi nimiciseră păgînii. Supraviețuitorii, spuse Xinemus, spuneau că păgînii erau cîtă frunză și iarbă. Dar era de așteptat ca supraviețuitorii unei mari înfrîngeri să spună așa ceva. Proyas se simțea asaltat de nenumărate întrebări, fiecare atît de disperată în a fi rostită încît adesea îl întrerupea pe Xinemus la jumătatea răspunsului. Și se mai simțea asaltat de o senzație cûrioasă că fusese tras pe sfoară, de parcă tot timpul pe care îl petrecuse în Conriya sau pe mare fusese rezultatul mașinațiunilor altuia.

Nu văzu alaiul imperial apropiindu-se decît atunci cînd aproape ajunsese lîngă el.

— Conphas însuși, spuse Xinemus sever, făcînd semn din cap către plajă, a venit să te pețască, Prințul meu.

Deși nu îl întîlnise niciodată, Proyas îl recunoscuse pe loc pe Ikurei Conphas. Purtarea bărbatului transmitea o senzație aproape palpabilă a tradiției imperiale nansure: indiferența divină a expresiei sale, siguranța marțială cu care își ținea coiful argintat sub brațul drept. Bărbatul putea chiar să pășească cu grație felină prin nisip.

Conphas zîmbi cînd privirile li se întîlniră: zîmbetul eroilor care pînă atunci se cunoscuseră doar după zvonuri și reputație. Apoi se opri dinaintea lor, omul aproape mitic care îi biruise pe scylvendi. Lui Proyas îi veni greu să nu fie impresionat, chiar puțin înfricoșat, în prezența lui.

Aplecîndu-se ușor din talie și întinzînd mîna pentru o strîngere soldătească, Conphas spuse:

— În numele lui Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul Nansurului, îți urez bun venit, Prințe Nersei Proyas, pe tărmurile noastre și în mijlocul Războiului Sfînt.

Tărmurile voastre... Ați vrea ca și Războiul Sfînt să fie tot al vostru. Proyas nu se înclină și nici nu luă mîna oferită. În loc să pară șocați sau jigniți, ochii lui Conphas deveniră ironici și în același timp cercetători.

— Mă tem, continuă el, liniștit, că evenimentele din ultima vreme nu ne ajută încrederea reciprocă.

-- Unde e Gotian? întrebă Proyas.

— Marele Maestru al Cavalerilor Shriali vă așteaptă pe coastă. Nu îi place să-i intre nisip în cizme.

— Și ție?

— Am fost destul de înțelept să încalț sandale.

Izbucniră rîsete — destule cît să-l facă pe Proyas să scrișnească din dinți.

Cînd Proyas nu spuse nimic, Conphas continuă:

— Calmemunis a fost omul tău, după cum am înțeles. Nu e o surpriză că încerci să dai vina pe alții, mai degrabă decît pe ai tăi. Dar dă-mi voie să te asigur, Marele Demnitar al Kanampureei a pierit din propria-i prostie.

— De asta, Exalt-General, nu mă îndoiesc nicidecum.

— Atunci vei accepta invitația Împăratului de a i te alătura pe Înălțimile Andiamine?

— Ca să vorbim de Înscrișul lui, fără îndoială.

— Printre altele.

— Voi vorbi întîi cu Gotian.

— Prea bine, Prințul meu. Dar poate că aș putea să îți scutesc niste timp pierdut și să-ți zic ce va spune Marele Maestru. Gotian îți va spune că Prea Sfîntul Shriah îl consideră pe omul tău, Calmemunis, unicul responsabil pentru dezastrul de pe Cîmpia Mengedda. Și îți va mai spune că Shriahul a fost adînc mișcat de acest dezastru și că acum meditează serios la unica și perfect justificata cerere a Împăratului. Și te asigur că este *justificată*. Pe lista strămo-

șilor fiecărei familii înstărite din Imperiu vei găsi zeci de nume ale celor care au murit luptînd pentru aceleași pămînturi pe care Războiul Sfînt vrea să le recucerească.

— Se poate, Ikurei, dar de data asta noi sîntem cei care ne dăm viețile.

— Împăratul înțelege și prețuiește asta, de aceea s-a oferit să acorde titluri în provinciile pierdute — sub auspiciile Imperiului, desigur.

— Nu e de ajuns.

— Nu, presupun că nu e niciodată de ajuns, nu-i așa? Recunosc, Prințul meu, că ne găsim într-o încurcătură tare curioasă. Spre deosebire de tine, Casa Ikurei nu e recunoscută pentru cucernicia ei, și acum că în sfîrșit apărăm o cauză dreaptă, ne trezim suspectați din cauza faptelor noastre trecute. Dar reputația celui care pledează nu are nimic de a face cu adevărul sau falsitatea argumentelor lui. Nu asta ne spune însuși Ajencis? Te îndemn, Prințe, să vezi dincolo de greșelile noastre trecute și să analizezi cu atenție cererea noastră în lumina limpede a rațiunii.

— Iar dacă rațiunea îmi spune altceva?

— Atunci îți rămîne să urmezi exemplul lui Calmemunis, nu-i așa? Oricît de mult te-ar dura să recunoști, Războiul Sfînt are *nevoie* de noi.

Încă o dată, Proyas nu răspunse.

Conphas continuă zîbind, cu ochii pe jumătate închiși:

— Deci vezi tu, Nersei Proyas, și rațiunea și împrejurările sînt de partea noastră.

Cînd Proyas continuă să refuze să răspundă, Exalt-Generalul se înclină, apoi se întoarse cu dispreț nepăsător. Urmat de alaiul său lucitor, se îndepărtă peste plajă. Valurile vociferară cu furie înnoită și vîntul îi biciui pe Proyas și pe oamenii săi cu o ploaie fină de stropi. Era frig.

Proyas făcu tot ce putu pentru a-și ascunde mîinile tremurînde. În lupta pentru Războiul Sfînt tocmai se dusese o hărțuială, iar Ikurei Conphas îl biruise dinaintea propriilor săi oameni — și încă fără greutate. Proyas știa că toate necazurile sale de pînă acum aveau să fie fleacuri

în comparație cu Exalt-Generalul și unchiul său de trei ori blestemat.

— Vino, Xinemus, spuse el absent, trebuie să ne asigurăm că flota debarcă în bună ordine.

— Mai e ceva, Prințul meu... Ceva ce am uitat să precizez.

Proyas oftă adânc, fu tulburat de fiorul audibil care îl străbătuse.

— Ce mai e, Zin?

— Drusas Ahamian e aici.

Achamian ședea singur lângă foc, așteptînd întoarcerea lui Xinemus. Cu excepția sclavilor și a Oamenilor Colțului în trecere, tabăra din jurul lui era abandonată. Achamian știa că oamenii Mareșalului erau încă pe plajă, ajutîndu-și Prințul și neamurile să debarce. Senzația golurilor de pînză din jur îl tulbura. Corturi goale și întunecoase. Vetre reci.

Așa avea să fie, își dădu el seama, dacă oamenii Mareșalului aveau să fie uciși pe cîmpul de luptă. Lucruri abandonate. Locuri unde cuvinte și priviri încălziseră cîndva aerul. Absență.

Achamian se cutremură.

În primele cîteva zile de după ce se alăturase Războiului Sfînt, Achamian se preocupase de chestiuni legate de Turnurile Stacojii. Pusese cîteva Paveze în jurul cortului său, discrete, ca să nu insulte sensibilitatea inrithilor. Găsise un localnic care îi arătase drumul către vila unde erau sechestrați Învățații Stacojii. Făcu hărți, liste de nume. Angajase chiar trei frați adolescenți, copiii unui sclav shigeki ne-ereditar al unui nobil tydonni, să supravegheze drumul care ducea la vilă și să raporteze venituri și plecări importante. Nu prea mai avea ce face. Unica sa încercare de a se băga pe sub pielea potentatului local pe care Turnurile îl angajaseră ca să le aprovizioneze fusese un dezastru. Cînd Achamian insistase, omul încercase la propriu să-l înjunghie cu o lingură — nu din loialitate pentru Turnuri, ci de groază.

Se părea că nansurii învățau repede: pentru Turnurile Stacojii, orice motiv de suspiciune, chiar și o urmă de familiaritate cu străinii, era echivalent cu trădarea. Și nimeni nu trăda Turnurile Stacojii.

Dar toate astea erau doar rutină. În tot acest timp Achamian se gîndea: *După asta, Inrau. O să mă ocup de tine după asta...*

Apoi veni „după”. Nu exista nimeni caruia să-i pună întrebări. Nimeni pe care să-l urmărească. Nimeni, mai puțin Maithanet, pe care să-l bănuiască.

Nu avea altceva de făcut decît să aștepte.

Desigur, în rapoartele pe care le trimitea superiorilor săi din Mandat din Atycersus, urmărea cu îndîrjire un indiciu sau o aluzie suspectă. Dar asta era doar parte din pantomina pe care o jucau cu toții, chiar și fanaticii ca Nautzera. Erau ca niște înfometați care se hrăneau cu iarbă. Cînd mureai de foame, de ce să nu îți faci iluzii despre digestie?

Dar de data asta iluzia îl îmbolnăvea mai degrabă decît să-l aline. Motivul părea destul de evident: Inrau. Căzînd în gaura numită Sfăt, Inrau o adîncise prea mult pentru a putea fi acoperită.

Deci Achamian începu să caute moduri de a-și amorti inima sau măcar să mai alunge din muștrările din minte. *Cînd vine Proyas*, îi spunea el elevului său mort. *O să mă ocup de tine cînd vine Proyas.*

Începu să bea serios: vin neîndoit în cea mai mare parte, anpoi cînd Xinemus era foarte bine dispus și *yursa*, un lichior groaznic pe care galeothii îl făceau din cartofi putrezi. Fuma ulei de mac și hașis, dar renunță la primul cînd hotarul dintre transe și Vise se sfărîmă.

Începu să-i citească pe cei cîțiva clasici pe care Xine-mus îi adusese cu el. Rîse citind al Treilea și al Patrulea dintre *Analiticele* lui Ajencis, dîndu-și pentru prima dată seama de subtilul simț al umorului pe care îl avea profetul. Se încruntă la versurile lui Protathis, găsindu-le prea fasonate, deși păruseră să vorbească pe limba sufletului său

cu douăzeci de ani în urmă. Și se apucase, ca de multe alte ori, de *Saga*, doar pentru a o lăsa din mînă după cîteva ore. Fie inexactitățile ei înflorite îl înfuriau pînă ajungea să gîfîie și să-i tremure mîinile, fie adevărurile ei îl făceau să plîngă. Era o lecție pe care se părea că trebuie să o re-învete la fiecare cîtiva ani: dacă vedeai Apocalipsul, nu mai puteai citi despre el.

În unele zile, cînd era prea agitat ca să citească, cutreiera tabăra, prin zonele cu vînat și pe drumuri lăturalnice, atît de rupt de marele Război Sfînt încît norsiraii îi numeau pe față „bătătura” din cauza pielii sale. O dată, cinci tydonnieni îl alungară de pe fieful lor neînsemnat cu cuțite, strigîndu-i insulte și învinuiri. În alte zile rătăcea prin canioanele din cărămizi de lut ale Momemnului, prin diferite piețe, prin străvechiul complex de temple ale Cmiralului și o dată, pe lîngă porțile Domeniilor Imperiale. Inevitabil se trezea în compania tîrfelor, deși nu își amintea să le fi căutat. Uita fețe, ignora nume. Se distra în apăsarea trupurilor care gemeau, în unsoarea pielii ștergîndu-se de piele nespălată. Apoi rătăcea spre casă, golit de tot în afară de sămînță.

Încerca din răspuțeri să nu se gîndească la Esmi. De obicei, Xinemus se întorcea pe seară și își făceau timp pentru cîteva mutări în jocul lor de benjuka. Apoi ședeau lîngă focul Mareșalului, sorbeau un bol de băutură iute pe care conriyenii o numeau *perrapta* și insistau că aceasta curăța cerul gurii înainte de cină, dar Achamian era de părere că făcea ca totul să aibă gust de pește. Mîncau orice reușeau să șterpelească sclavii lui Xinemus. În unele nopți li se alăturau ofițerii Mareșalului, de obicei Dinchases, Zenkappa și Iryssas, și își petreceau timpul cu glume nerușinate și bîrfe insultătoare. În alte nopți nu erau decît ei doi și vorbeau despre lucruri mai profunde și mai dureroase. Uneori, ca în această noapte, Achamian era singur.

Veștile despre flota conriyană sosiseră înaintea zorilor. Xinemus plecase la scurtă vreme după aceea pentru a pregăti sosirea Prințului Coroanei. Achamian era sigur că

fusese morocănos pentru că trebuia să-i spună lui Proyas despre Calmemunis și despre Războiul Sfînt cel Vulgar. Cînd Achamian îi sugeră că ar putea să-l însoțească pentru a-l întîlni pe Proyas, Xinemus doar se holbă la el nevenindu-i să creadă și lătră:

— O să mă spînzure și fără asta!

Dar, înainte să plece, veni călare la focul de dimineată și îi promise lui Achamian că avea să-i spună lui Proyas că e acolo și de ce anume are nevoie.

Ziua fusese lungă, plină de speranță și groază.

Proyas era prietenul și confidentul lui Maithanet. Dacă exista cineva care putea obține informația de la Sfîntul Shriah, el era acela. Și de ce n-ar fi făcut-o? Atît de mult din ceea ce era, din ceea ce îi făcea pe ceilalți să-l numească Prințul Soare, se datora fostului său tutore — lui Drusas Achamian.

Nu-ți face griji, Inrau... Îmi e dator.

Soarele coborî fără să primească vești de la Xinemus. Îndoiala îl cuprinse în timp ce bea. Frica îi rodea declarațiile nerostite, astfel încît le umplu cu mînie și dispreț.

Eu l-am făcut! L-am făcut ceea ce este! N-ar îndrăzni!

Se căi pentru aceste gînduri aspre și se lăsă copleșit de amintiri. Și-l aminti pe Proyas cînd era copil, plîngînd, strîngîndu-se singur în brațe, alergînd prin umbra dumbrăvii de nuci, prin lănci de lumină.

— Catără-te în cărți, neghiobule! strigase el. Ramurile lor nu se rup niciodată.

Își aminti cum îl luase pe Inrau prin surprindere în scriptoriu, cum îl privise desenînd, în felul acela plictisit al tinerilor, un rînd de falusuri pe o coală curată.

— Îți exersezi literele, hmm?

În cele din urmă auzi călăreți înșiruindu-se prin alei întunecate. Îl văzu pe Xinemus conducînd o mică ceată de cavaleri conriyeni. Mareșalul descălecă în umbră, apoi se îndreptă cu pași mari spre lumina focului, frecîndu-și ceafa. În ochi avea privirea aceea ostenită a unui om care are de îndeplinit o ultimă și dificilă sarcină.

— Nu vrea să te vadă.

— Trebuie să fie incredibil de obosit, îi scăpă lui Achamian, și epuizat! Ce neghiob am fost. Poate mâine...

Xinemus oftă adînc.

— Nu, Akka. Nu vrea să te vadă.

Aproape de inima faimoasei Piețe Kamposea din Momemn, Achamian se opri la o tejghea cu mărfuri din bronz. Ignorînd încruntătura proprietarului, ridică o tavă mare, lustruită, prefăcîndu-se că se uită după defecte. O întoarse dintr-o parte în alta, cercetînd reflexia mînjită a învîlmășelii din spatele lui. Apoi îl văzu din nou pe bărbat, care aparent se tîrguia cu un vînzător de cîrnați. Ras. Cu păr negru, tăiat în felul acela neîngrijit al sclavilor.

Purta o tunică din in dedesubtul unei robe dungate după moda nilnameshi. Achamian zări un schimb de bani de aramă în umbra tarabei. Reflexia bărbatului se întoarse la lumina soarelui, ducînd un cîrnat în pîine. Ochii lui plictisiți alunecară peste piața plină, oprindu-se pe una sau pe alta. Mușcă o înghițitură mică, apoi aruncă o privire către spatele lui Achamian.

Cine ești?

— Ce înseamnă asta? strigă comerciantul de bronz. Îți cauți piper printre dinți?

— Mă uit după vărsat, spuse Achamian întunecat. Mă tem că am vărsat.

Nu avu nevoie să se uite la bărbat pentru a ști ce groază aveau să evoce acele cuvinte. O femeie care întîrzia pe lîngă bolurile de vin se grăbi să se piardă în mulțime.

Achamian privi silueta reflectată îndepărtîndu-se de tarabă. Deși se îndoia că era în vreun pericol imediat, faptul că era urmărit nu putea fi ignorat. Probabil că omul ținea de Turnurile Stacojii, care ar fi fost interesate de el din motive evidente, sau poate era de-al Împăratului, care spiona pe toată lumea de dragul de a spiona pe toată lumea. Dar se mai putea ca omul să țină de Colegiul Luthimeei. Dacă cele O Mie de Temple îl uciseseră pe Inrau, atunci

probabil că știau că se află acolo. Și dacă așa stăteau lucrurile, Achamian trebuia să afle ce știa bărbatul respectiv.

Zîmbind, Achamian îi oferi tava comerciantului de bronz, care se crispă de parcă primise cărbuni încinși. Achamian o aruncă în schimb pe stivele lucitoare, atrăgînd privirile trecătorilor cu gălăgia. *Să creadă că mă cert.*

Dar dacă era să-l înfrunte pe bărbat, problema era mai mult unde decît cum. Kamposea cu siguranță nu era locul potrivit.

Într-o alee, poate.

Dincolo de piață, Achamian văzu un stol de păsări învîrtindu-se deasupra marilor domuri ale Templului Xothei, a cărui siluetă se contura deasupra clădirilor care se îndesau în capătul de nord al pieței. La est de templu se găsea o schelă înaltă legată de o rețea de funii de un obelisc înclinat — ultimul dar al Împăratului către complexul de temple al Cmiralului. Era ceva mai mic, remarcă Achamian, decît obeliscurile care se ridicau din fum dinapoia lui.

Împingîndu-se, își făcu drum către nord prin mulțimile vuitoare și printre vînzătorii care strigau, căutînd deschideri între clădiri care ar fi putut marca vreo ieșire rar folosită din piață. Era sigur că bărbatul continua să-l urmărească. Aproape se împiedică de un păun cu evantaiul lat de ochi roșii, furioși, complet desfăcut. Nansurii considerau că acele păsări erau sfînte și le lăsau să hoinărească libere prin orașe. Apoi zări o femeie stînd în fereastra uneia dintre clădirile din apropiere și o clipă își aminti de Esmenet.

Dacă știu de mine, știu și de ea... Cu atît mai multe motive de a pune mîna pe neghiobul care îl urmărea. În nordul pieței trecu pe lîngă padocuri în care se înghesuiau oi și porci. Văzu chiar și un imens taur sforăitor. Jertfe care urmau să fie vîndute preoților Cultici ai Cmiralului, presupuse Achamian. Apoi își găsi aleea: un loc îngust între pereți din cărămizi de lut. Trecu pe lîngă un orb care ședea dinaintea unui covor plin de fleacuri și se grăbi în întunericul umed.

Tînguiala muștelor îi umplu urechile. Văzu grămezi de cenușă și măruntaie unsuroase printre oase uscate și pești

morți. Duhoarea îi ardea gîtul de putreziciune, dar se retrase pînă într-un punct unde era sigur că bărbatul nu avea să-l vadă imediat. Și așteptă.

Mirosul îl făcu să tușească.

Se luptă să-și păstreze concentrarea, repetînd cuvintele contorsionate ale Cîntului pe care avea să-l folosească pentru a-și prinde vînătorul în capcană. Dificultatea gîndurilor dinapoia lîr îl descurajă, ca întotdeauna. Fusese mereu puțin neîncrezător în capacitatea lui de a făptui vrăjitoria, chiar mai mult cînd treceau zile întregi fără să rostească vreun Cînt important — ca în acest caz. Dar în cei treizeci și nouă de ani ca partea a Mandatului, capacitățile sale — cel puțin în acest sens — nu dăduseră niciodată greș.

Sînt un Învățat.

Privi siluetele luminate de soare trecînd încolo și-ncoace pe lîngă intrarea aleii. Nici urmă de bărbat încă.

Murdăria i se tîrîse peste sandală și acum îi aluneca între degetele de la picioare. Observă că peștele dintre tălpile lui tremura. Văzu un vierme rostogolindu-se dintr-o orbită goală.

Asta e nebunie! Nici un neghiob nu-i destul de neghiob pentru a urma pe cineva aici.

Năvăli afară din alee, își ridică mîna la ochi, ferindu-i de soarele încetoșat, pentru a cerceta colțul pieței.

Bărbatul nu era de găsit.

Neghiobul sînt eu... Mă urmărea măcar?

Fumegînd, Achamian abandonează căutarea și se grăbi să cumpere lucrurile după care venise de fapt în Momemn.

Nu aflase nimic despre Turnurile Stacojii, cu atît mai puțin despre Maithanet și despre cele O Mie de Temple, iar Proyas continua să refuze să se întîlnească cu el. Cîm nu reuși să găsească nici o carte nouă de citit și cum Xine-mus se apucase să-l ocărească pentru bețiile sale, Achamian se hotărîse să reînvie veche pasiune a sa. Avea să gătească. Toți vrăjitorii studiau alchimia, mai mult sau mai puțin, și toți alchimistii, sau cel puțin cei care își meritau numele, știau să gătească.

Xinemos credea că se înjosește, că gătitul era pentru femei și pentru sclavi, dar Achamian era de altă părere. Xinemos și ofițerii lui aveau să-l ia în rîs pînă ce aveau să guste și atunci aveau să-l onoreze în tăcere, cum ar fi făcut cu oricare alt practicant priceput al unei străvechi arte. În sfîrșit Achamian avea să fie ceva mai mult decît un cerșetor hulitor la masă lor. Poate că sufletele aveau să le fie puse în primejdie, dar măcar apetitul avea să le fie satisfăcut.

Dar uită pe loc de rață, praz, curry și arpagic cînd îl zări din nou pe bărbat, de această dată sub meterezele Porții Gilgallice în îmbulzeala care părăsea orașul. Îi zări doar o clipă profilul, dar era același bărbat. Același păr neîngrijit. Aceeași robă jerpelită.

Fără să stea pe gînduri, Achamian lăsă cumpărăturile să-i cadă.

Acum e rîndul meu să urmăresc.

Se gîndi la Esmi. Știa că locuise la ea în Sumna?

Nu pot risca să-l pierd, cu martori sau fără.

Acesta era felul de decizie grăbită pe care Achamian o disprețuia de obicei. Dar de-alungul anilor învăță că împrejurările nu erau de partea planurilor elaborate și că aproape totul degenera în asemenea decizii luate în grabă oricum.

— Tu! strigă el peste vuiet și apoi se blestemă pentru prostie.

Dacă fugea? Era evident că știa că Achamian îl descoperise. Altfel de ce să nu-l fi urmat în alee?

Dar, din fericire, bărbatul nu auzise. Achamian își făcu drum către el, ferind oamenii din cale, în tot acest timp privindu-i fix ceafa. Era înjurat, primi chiar două coate răutăcioase de două ori, în timp ce se împingea prin spațiile transpirate dintre oameni. Dar rămase atent la bărbat. Ceafa acestuia se apropia.

— Iubite Sejenus, omule! strigă un ainon parfumat pe care Achamian îl zări cu coada ochiului. Mai fă asta o dată și bag nenorocitul de cuțit în tine!

Mai aproape. Cînturile de Subjugare îi fierbeau în gînd. Știa că ceilalți aveau să audă. Aveau să știe. Blasfemie.

Ce-a fi, a fi. Trebuie să-l prind pe acest om! Mai aproape. Destul de aproape...

Se întinse, îl înșfăcă de umăr și-l întoarse cu o smucitură. Timp de o bătaie de inimă nu putu decît să se holbeze în tăcere. Străinul se încruntă, scutură mîna lui Achamian.

— Ce înseamnă asta? scui pă.

— Îmi... îmi cer scuze, spuse Achamian în grabă, neputînd să-și ia privirea de la chipul lui. Am crezut că ești altcineva.

Dar el era, nu-i așa?

Dacă ar fi văzut vînătaia vrăjitoriei s-ar fi gîndit că e un truc, dar nu era nimic, doar un chip pus pe ceartă. Pur și simplu greșise.

Dar cum?

Bărbatul îl cîntări din priviri obraznice o clipă, apoi clătină din cap.

— Neghiob bețiv.

Timp de un moment de coșmar, Achamian nu putu decît să se împleticească prin mulțime. Se blestemă pentru că lăsase să-i cadă mîncarea. Gătitul era pentru sclavi oricum.

Esmentet ședea singură lîngă focul lui Sarcellus, tremurînd.

Din nou se simțea de parcă fusese azvîrlită în afara cercului posibilului. Călătorise în căutarea unui vrăjitor ca să fie salvată de un cavaler. Iar acum se găsea privind peste nenumărate focuri de tabără ale unui război sfînt. Cînd mișea ochii, cercetînd pe deasupra Momemnului, putea chiar să vadă palatul Împăratului, Înălțimile Andiamine, ridicîndu-se pe fundalul mării întunecate. Priveliștea o făcu să plîngă, nu doar pentru că în sfîrșit vedea cu ochii ei lumea pe care tînjise s-o vadă de atîta vreme, ci și pentru că îi amintea de poveștile pe care obișnuia să i le spună fiicei ei, cele pe care Esmentet continua să le spună multă vreme după ce ea adormea.

Mereu fusese cea rea din cauza asta. Oferea daruri egoiste.

Tabăra Cavalerilor Shriali ocupa înălțimile din nordul Momemnului și de deasupra Războiului Sfânt, de-a lungul unor pante terasate care fuseseră cîndva cultivate. Pentru că Sarcellus era Cavaler-Comandant, al doilea după Incheiri Gotian, pavilionul său le copleșea pe cele ale oamenilor săi. Fusesse ridicat, la ordinele sale, la marginea terasei astfel încît Esmenet să se poată minuna de priveliștile pe care i le oferise.

Două sclave blonde ședeau pe un covor roșu în apropiere, mîncînd orez în tăcere și murmurînd una către cealaltă în limba lor. Esmenet le surprinsese deja aruncîndu-i căutături agitate, de parcă se temeau că ascunde vreun fel de foame pe care ele nu o satisfăcuseră încă. O îmbăiaseră, îi masaseră pielea cu uleiuri fine și o înveșmîntaseră în rochii de muselină albastră și mătase.

Se trezi că le urăște pentru că se temeau de ea, și că le iubește în același timp.

Încă mai simțea gustul fazanului cu piper pe care i-l pregătiseră la cină.

Visez?

Se simțea ca o impostoare, o tîrfă care era și o prefăcută, și deci de două ori blestemată, de două ori înjosită, dar simțea și o mîndrie copleșitoare, îngrozitoare din cauza vanității ei smintite. *Asta sînt eu!* strigă ceva dinlăuntrul ei. *Eu așa cum sînt cu adevărat!*

Sarcellus îi spusese că avea să fie așa. De cîte ori nu își ceruse scuze pentru lipsa de confort a drumului? Călătoreea modest, ducînd corespondență extrem de importantă pentru Incheiri Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali. Dar insistase că lucrurile aveau să se schimbe imediat ce ajungeau la Războiul Sfânt, unde îi promisese să o tină într-un mod potrivit frumuseții și agerimii ei.

— Va fi ca lumina după un întuneric prelungit, îi spusese el. Va lumina și va fi orbitoare.

Își trecu o mînă tremurătoare peste mătasea brodată care îi curgea în poală. În lumina focului, nu vedea nici un tatuaj pe dosul palmei stîngi.

Îmi place visul ăsta.

Cu răsuflarea tăiată, își aduse încheietura mîinii la buze, gustă amăreala uleiului parfumat.

Tîrfă flușturistică! Adu-ți aminte de ce ești aici!

Își întoarse mîna stîngă spre foc, încet, de parcă voia să o usuce de sudoare sau de rouă, și privi tatuajul apărînd din umbrele dintre tendoane.

Asta... asta sînt cu adevărat.

O tîrfă care îmbătrînește.

Și toată lumea știa ce se întîmpla cu tîrfele bătrîne.

Fără veste, Sarcellus păși din întuneric. Esmenet hotărîse că deținea o preferință tulburătoare pentru noapte, de parcă mergea *cu* ea, mai degrabă decît prin ea. Și asta în ciuda veșmintelor sale Shriale albe.

Se opri, privi la ea fără nici un cuvînt.

— Nu te iubește, să știi. Nu cu adevărat.

Îi susținu privirea prin lumina focului, respirînd greu.

— L-ai găsit?

— Da. Și-a făcut tabără cu conriyenii... după cum ai zis.

Parte din ea îi îndrăgi împotrivirea.

— Dar *unde*, Sarcellus?

— Lîngă Poarta Ançilină.

Ea încuviință, își feri privirea, agitată.

— Te-ai întrebat *de ce*, Esmi? Dacă îmi datorezi ceva, atunci îmi datorezi răspunsul la această întrebare...

De ce el? De ce Achamian?

Îi spusese multe despre Akka, își dădu ea seama. Prea multe.

Nici un bărbat pe care îl cunoscuse vreodată nu fusese atît de iscoditor ca Sarcellus — nici măcar Achamian. Interesul lui în ceea ce o privea era cu totul nesățios, de parcă viața ei țipătoare i se părea la fel de exotică pe cît i se părea ei viața lui. Și de ce nu? Casa Cutias era una dintre marile case din Casele Congregatului. Pentru cineva ca Sarcellus, crescut cu miere și carne, răsfățat de sclavi, experiențele ei trebuie să fi fost la fel de vagi ca îndepărtatul Zeum.

— Dintotdeauna, îi mărturisise el, am fost atras de oamenii de rînd, de cei săraci — de cei care oferă vieți blînde celor ca mine.

Chicoti.

— Tata mă bătea cu bastonul pentru că jucam bețe-nu-mere cu sclavii de pe cîmpuri sau pentru că mă ascundeam în bucătărie, încercînd să arunc priviri furișe pe sub fuste.

Ea îi trase o palmă în joacă.

— Bărbații sînt cîini. Singura diferență e că miros fundurile cu ochii.

El rîse, exclamînd:

— De asta! De asta prețuiesc astfel compania ta! Să trăiești o viață ca a ta e una, dar să poți *vorbi* de ea, să o împărtășești, e cu totul altceva. De asta îți sînt devotat, Esmi. Sînt elevul tău.

Cum să nu fie impresionată? Cînd privea în ochii aceia splendizi, cu irișii cafenii ca pămîntul roditor și albul ca perlele ude, se vedea oglindită într-un fel pe care nu îndrăznise să și-l imagineze vreodată. Vedea o persoană extraordinară, cineva exaltat în loc să fie înjosit de suferință.

Dar acum, privindu-l cum își încleșta pumnii în lumina focului, se văzu pe sine crudă.

— Ți-am spus, zise ea cu grijă. Îl iubesc.

Nu pe tine... Pe el.

Lui Esmenet nu-i veneau în minte doi oameni mai diferiți decît Achamian și Sarcellus. Unele diferențe erau evidente. Cavalerul-Comandant era nemilos, nerăbdător, intolerant. Judecățile lui erau imediate și irevocabile, de parcă putea pune lucrurile în ordine doar declarînd că sînt în ordine. Avea puține regrete și nici unul sinistru.

Dar alte diferențe erau mai subtile — și mai grăitoare.

În primele zile după ce o salvase, Sarcellus îi păruse cu totul de nepătruns. Deși furiile îi erau violente, exprimate cu ardoarea unui moft de copil și cu convingerea condamnării unui profet, nu ținea niciodată rîcă pe cei care îl înfuriau. Deși aborda orice obstacol ca pe ceva ce trebuia zdrobit, chiar și hopurile fără importanță care îi umpleau

zi de zi viața de administrator, metodele sale erau mai mult grațioase decît brutale. Deși era iresponsabil de arogant, nu se simțea niciodată amenințat de critici și era mai capabil decît mulți să rîdă de propriile neghiobii.

Bărbatul părăsise un paradox, condamnat și în același timp înșelător. Dar apoi își dădu seama: el era *kjineta*, un nobil de castă. Acolo unde *suthenti*, servitorii de castă ca ea și Achamian, se temeau de ceilalți, de ei înșiși, de anotimpuri, de foamete și așa mai departe, Sarcellus se temea doar de detalii: că unul sau altul ar putea spune așa și așa, că ploaia ar putea amîna vînătoarea. Și înțelese că asta schimba totul. Poate că Achamian era exact la fel de temperamental ca Sarcellus, dar frica îi amăra furia, predispusă la dispreț și resentimente. Putea să fie și arogant, dar din cauza fricii aroganța sa părea stridentă, nu domolită și în mod cert nu suferea contraziceri. Ocrotit de casta sa, Sarcellus nu făcuse din frică pivotul pasiunilor sale, așa cum trebuiau să facă toți cei săraci. Rezultatul era că poseda o încredere de nezdruncinat în sine. Simțea. Acționa. Judeca. Frica de a greși care îl caracteriza într-atît pe Achamian, pur și simplu nu exista pentru Cutias Sarcellus. Acolo unde Achamian nu cunoștea răspunsurile, Sarcellus nu cunoștea întrebările. Nu exista, se gîndi ea, o mai mare certitudine.

Dar Esmenet nu calculase urmările acestei examinări. O tulburătoare senzație de intimitate urmasse acestei înțelegeri. Cînd întrebările lui, zeflemelele lui, chiar și felul în care făcea dragoste o lămuriră că voia mai mult decît piersici care să-i îndulcească drumul spre Momemn, se trezi că-l urmărește în secret cînd era cu oamenii lui, visînd cu ochii deschiși, întrebîndu-se...

Bineînțeles, găsea multe lucruri de neîndurat la el. Felul în care îndepărta oamenii. Capacitatea lui de a fi crud. În ciuda galanteriei, adesea îi vorbea în felul în care un cioban își folosea ciomagul, corectînd-o mereu cînd gîndurile i-o luau razna. Dar o dată ce înțelese originea acestor tendințe, începu să le vadă ca pe trăsături ale neamului

său mai degrabă decît ca defecte. Se gîndi că atunci cînd un leu ucide, nu se numește crimă. Și cînd nobilii iau, nu se numește furt.

Începu să simtă ceva ce nu reușea să descrie — cel puțin nu la început. Ceva ce nu mai simțise vreodată. Și simțea acel ceva în brațele sale mai mult decît oriunde altundeva.

Trecură zile întregi pînă să înțeleagă.

Se simțea în siguranță.

Nu fusese o revelație mică. Înainte de a înțelege asta, se temuse că se îndrăgostea de Sarcellus. Și pentru scurt timp, dragostea pe care i-o purta lui Achamian chiar păruse o minciună, infatuarea unei fete închise într-o mănăstire pentru un bărbat de lume. În timp ce se minuna de confortul pe care îl simțea în brațele lui Sarcellus, medita la disperarea sentimentelor ei pentru Achamian. Una părea bună și una greșită. N-ar trebui ca dragostea să fie bună?

Nu, îi dădu ea seama. Zeii pedepseau asemenea iubiri cu grozăvii.

Cu fiice moarte.

Dar nu îi putea spune asta lui Sarcellus. N-ar fi înțeles niciodată — spre deosebire de Achamian.

— Îl iubești, repetă încet Cavalerul-Comandant. Asta cred, Esmi. Asta pot accepta... Dar el te iubește pe tine? Te poate iubi?

Ea se încruntă.

— De ce să nu poată?

— Pentru că e un *vrăjitor*. Un *Învățat*, pentru numele lui Sejenus!

— Crezi că îmi pasă că e blestemat?

— Nu. Sigur că nu, răspunse el domol, parcă încercînd să fie blînd cu adevăruri dure. Spun asta, Esmi, pentru că Învățații nu pot iubi — Învățații Mandatului cel mai puțin dintre toți.

— Destul Sarcellus. Nu știi ce vorbești.

— Chiar așa? spuse el, cu dispreț îndurerat în voce. Zi-mi, ce rol joci în amăgeala lui, hmm?

— Ce vrei să spui?

— Ești priponiul lui, Esmi. S-a legat de tine pentru că tu îl legi de ceea ce e real. Dar dacă te duci la el, renunți la viața ta ca să te duci la el, vei fi pur și simplu una din două corăbii pe mare. În curînd, foarte curînd, vei pierde țărmul din vedere. Nebunia lui te va cuprinde. Te vei trezi cu mîinile lui în jurul gîtului, cu numele vreunui mort de multă multă vreme țiindu-ți în...

— Am spus *destul*, Sarcellus!

El se holbă la el.

— Îl *crezi*, nu-i așa?

— Ce să cred?

— Toate nebuniile pe care le îndrugă despre Sfat, despre Al Doilea Apocalips.

Esmentet strînse din buze și nu spuse nimic. De unde apăruse rușinea asta?

El aprobă încet cu o înclinare a capului.

— Înțeleg... Nu contează. Nu consider că e vina ta. Ai petrecut mult timp cu el. Dar mai e un lucru la care aș vrea să te gîndești.

Ochii ei ardeau cînd clipi.

— Ce?

— Știi că soțiile, chiar și amantele le sînt interzise Învățaților Mandatului.

I se făcu frig, simți o durere de parcă cineva îi apăsase un fier înghețat de inimă. Își dresе vocea.

— Da.

— Deci știi — își linse buzele — știi că nu o să poți fi vreodată mai mult decît...

Îl privi cu ură.

— Vrei să spui tîrfa lui, Sarcellus?

Ce sînt pentru tine?

Îngenunche dinaintea ei, îi luă mîinile în ale sale. Trase de el ușurel.

— Mai devreme sau mai tîrziu *va fi* chemat înapoi, Esmi. Va fi obligat să te lase în urmă.

Ea privi în foc. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

— Știu.

În genunchi, Cavalerul-Comandant văzu o lacrimă năruind pe buza ei de sus. O replică miniaturală a focului lucea înăuntrul ei.

Clipi, imaginea lui trăgându-și-o cu gura capului ei retezat îi fulgeră prin minte.

Lucrul numit Sarcellus zîmbi.

— Dar te presez, spuse el. Îmi cer scuze, Esmi. Vreau doar să... înțelegi. Nu să suferi.

— Nu contează, spuse ea blînd, evitîndu-i privirea. Dar mîinile ei le strînseră pe ale lui.

Îi eliberă degetele și îi strînsese ușurel genunchii. Se gîndi la vulva ei, strînsă și unsuroasă între picioare, și se cutremură de poftă. Să fie unde fusese Arhitectul! Să împingă unde împinsese el! Îl umilea și îl devora în același timp. Să se afunde într-un cuptor alimentat de Bătrînul Tată!

Se apăsă de picioarele ei.

— Vino, îi spuse, întorcîndu-se către pavilion.

Văzu sînge și extaz mormăit.

— Nu, Sarcellus, spuse ea. Trebuie să mă gîndesc.

Ridică din umeri și zîmbi palid.

— Cînd poți, atunci.

Privi către Eritga și Hansa, cele două sclave, și cu un gest le ceru să stea de pază. Apoi o părăsi pe Esment și intră cu pași mari în pavilionul Cavalerului-Comandant. Chicoti abia auzit la gîndul a ceea ce avea să-i facă. Se întări în pantaloni, membrele feței sale se cutremurară de desfătare. Ce poezie avea să taie în ea!

Lămpile ardeau palid, aruncau o lumină portocalie prin camera de lucru a pavilionului. Se lăsă pe spate pe pernele așezate dinaintea unei mese joase acoperită de suluri. Își trecu încheietura în jos pe stomacul plat, încleștă lungimea dureroasă a membrului său... În curînd. În curînd.

— Ah, da, spuse o voce micuță. Promisiunea eliberării. O respirație ca dintr-un băț de trestie.

— Mă aflu printre voi, făuritorii, și totuși geniul facerii mă emoționează pînă la neîncredere.

— Arhitectule? icni lucrul numit Sarcellus. Tată? Ai riscat într-atît? Dacă îţi vede cineva însemnul?

— O vînătaie nu se vede între atîtea.

Urmă o fluturare de aripi şi un clinchet sec cînd o cioară ateriză pe masă. Un cap uman, chel, i se rîtea pe gît, de parcă se înnodea.

— Oricine m-ar vedea, explică faţa cît o palmă, va trece cu vederea peste însemnul meu. Turnurile Stacojii sînt peste tot.

— E timpul? întrebă lucrul numit Sarcellus. A venit vremea?

Un zîmbet, nu mai mare decît curba unei unghii.

— În curînd, Maengi. În curînd.

O aripă se desfăcu şi se întinse, desenînd o linie pe pieptul lui Sarcellus. Capul lui Sarcellus se smunci într-o parte, membrele îi înţepeniră. Din vîntre pînă la extremităţi, extazul îi galopa de-a lungul pielii. Extaz arzător.

-- Deci ea rămîne? întrebă Sinteza. Nu fuge la el?

Aripa îşi continuă mîngîierile leneşe.

Lucrul numit Sarcellus icni.

— Deocamdată...

— A pomenit de noaptea pe care a petrecut-o cu mine? Ţi-a spus ceva?

— Nu. Nimic.

— Şi totuşi se poartă... deschis, de parcă îţi împărtăşeşte totul?

— Daaaa, Bătrîne Tată.

— După cum bănuiam...

O mică încruntătură.

— E mult mai mult decît simpla tîrfă aşa cum am crezut-o, Maengi. Este un elev al jocului.

Mica încruntătură deveni zîmbet.

-- E o tîrfă de doisprezece talanţi pînă la urmă...

— Să o...

Maengi simţi o pulsaţie puternică între rect şi rădăcina falusului. Atît de aproape.

— Să o omor?

Se arcui sub vârful agonizant al aripiei. *Te rog! Te rog, Tata!*

— Nu. Nu fuge la Drusas Achamian, ceea ce înseamnă ceva... Viața i-a fost prea grea ca să nu pună în balanță loialitatea și avantajele. Poate că încă se va dovedi foloșitoare.

Vârful aripiei se retrase, fu împăturit în negrul lucios. Pleoape micuțe se închiseră, apoi se deschiseră peste ochi ca niște mărgele de sticlă.

Maëngi trase o răsuflare tremurătoare. Fără să gîndească, își prinse falusul în mîna dreaptă, începu să-l frece cu degetul mare.

— Și Atyersus? întrebă el cu răsuflarea tăiată. Bănuiesc ceva?

— Mandatul nu știe nimic. Au trimis un neghiob să vîneze cai verzi pe pereți.

Își slăbi încheștarea, înghiți.

— Nu mai sînt așa de sigur că Drusas Achamian e un neghiob, Bătrîne Tată.

— De ce?

— După ce am dat mesajul Shriahului lui Gotian, m-am întîlnit cu Gaörtha...

Fața micuță se strîmbă.

— Te-ai întîlnit cu el? Am aprobat eu asta?

— N-nu. Dar tîrfa m-a rugat să-l găsesc pe Achamian pentru ea și știam că Gaörtha era pus să-l urmărească.

Capul micuț se înclină într-o parte și în alta.

— Mă tem că nu am răbdare, Maëngi.

Lucrul numit Sarcellus își apăsă palmele asudate de veșminte.

— Drusas Achamian a descoperit că Gaörtha îl urmărește.

— Ce-a făcut?

— În piața Kamposea... Dar neghiobul nu știe nimic, Bătrîne Tată! Nimic. Gaörtha a reușit să-și schimbe pielea.

Sinteza țopăi pînă pe marginea de mahon a mesei. Deși părea ușoară ca oasele goale și papirusul făcut ghem,

transmitea senzația a ceva imens, ca și cum un leviatan s-ar fi rotit prin apă în unghiuri drepte în orice direcție. Din ochi îi sîngera lumină.

CÎT

Mugi prin ceea ce trecea drept sufletul lui Maengi.

URĂSC

Sfârîmînd orice gînd și orice pasiune se putea numi a sa.

LUMEA ASTA.

Zdrobind pînă și foamea nestinsă, durerea atotcuprinzătoare...

Ochi ca două Cuie ale Raiului gemene. Rîsete, sălbătice de o mie de ani de nebunie.

ARATĂ-MI, MAËNGI...

Aripi desfăcute dinaintea lui, acoperind lămpile, lăsînd doar o față mică și albă pe fundalul negru, o deschidere fragilă pentru ceva teribil, cît un munte.

ARATĂ-MI ADEVĂRATA FAȚĂ.

Lucrul numit Sarcellus simți pumnul figurii lui relaxîndu-se, apoi desfăcîndu-se... Ca picioarele lui Esmenet.

Era primăvară și din nou în rețeaua de cîmpuri și dumbrăvi din jurul Momemnului se înghesuiau inrithii, mult mai bine înarmați și mult mai primejdioși decît cei care pieriseră în Gedeaa. Vești despre masacrul de pe Cîmpia Mengedda atîrnaseră zile întregi ca un giulgiu peste Războiul Sfînt.

— Cum de se putea una ca asta? întrebau ei.

Dar neliniștea era repede sugrumată de zvonurile despre aroganța lui Calmemunis, de rapoarte despre refuzul lui de a se supune chemărilor lui Maithanet. Să-l sfideze pe Maithanet! Se mirau de așa neghiobie, iar preoții le reaminteau de greutățile căii, de încercările care aveau să-i frîngă dacă se abăteau de la ea.

Și se vorbea mult și despre competiția profană a Împăratului cu Marile Nume. Cu excepția ainonilor, toate Marile Nume refuzaseră să-i semneze Înscrișul și în jurul focurilor

de seară se duceau multe dezbateri de oameni beți despre ceea ce ar fi trebuit să facă liderii lor. De departe cei mai mulți îl blestemați pe Împărat și câțiva chiar sugeraseră că Războiul Sfânt ar trebui să atace Momemnul și să pună mâna pe proviziile de care era nevoie pentru a porni la luptă. Dar alții erau de partea Împăratului. Era Înscrișul altceva decât o bucată de hîrtie? Și iă uitați, spuneau ei, la darurile oferite pentru semnături. Nu numai că aveau să obțină fără strădanie proviziile, dar li se asigura și cîrmuirea lui Ikurei Conphas, cea mai mare minte militară de generații întregi. Și dacă nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar nu era destulă dovadă, ce părere aveau de Shriah, care nici nu-l forța pe Împărat să aprovizioneze Războiul Sfânt, nici pe Marile Nume să semneze Înscrișul? De ce ar ezita Maithanet astfel dacă nu s-ar teme de puterea păgînilor?

Dar cum se putea cineva frămînta cînd înseși cerurile tremurau la vederea puterii lor? O asemenea adunare! Cine și-ar fi imaginat că asemenea potentăți s-ar fi alăturat Colțului? Și chiar mai mult. Preoții, nu doar din cele O Mie de Temple, ci din fiecare Cult, reprezentînd fiecare Aspect al lui Dumnezeu, urcaseră de pe plaje sau coborîseră din munți pentru a-și lua locul în Războiul Sfânt, cîntînd imnuri, lovind cinele, făcînd aerul amar de fum parfumat și gălăgia adorării. Idolii erau unși cu uleiuri și esențe de trandafiri, iar preotesele lui Gierra făceau dragoste cu luptători aspri. Narcoticele erau date cu reverență din mînă în mînă și sorbite, iar Tremurătorii țipau extaziați din praf. Demonii erau alungați. Purificarea Războiului Sfânt începuse.

Oamenii Colțului se adunau după ceremonii, schimbau zvonuri delirante sau speculau despre degenerarea păgînilor. Glumeau că nevasta lui Skaiyelt trebuie să fi fost mai bărbătoasă decât Chepheramunni sau că nansurii obișnuiau să și-o ia în fund și de asta mărșăluiau în formații atît de strînse. Brutalizau sclavii care se prefăceau bolnavi sau urlau la femeile care aduceau coșuri de rufe spălate dinspre rîul Phayus. Și, din obișnuință, se încruntau la straniul grup de străini care umbla veșnic prin tabără.

Atît de mulți... Asemenea glorie.

Partea a IV-a

Războinicul

Capitolul XII

Jiünati

Am explicat cum a pus Maithanet mâna pe resursele celor O Mie de Temple pentru a asigura viabilitatea Războiului Sfânt. Am descris, în mare, primii pași făcuți de Împărat pentru a lega Războiul Sfânt de ambițiile sale imperiale. Am încercat să refac reacția inițială a Cishaurimilor din corespondența lor cu Padirajahul din Nenciphon. Și am menționat pînă și odiosul Sfat, de care pot în sfîrșit să vorbesc fără teama de a fi ridiculizat. Cu alte cuvinte, am vorbit aproape exclusiv despre facțiuni puternice și despre scopurile lor impersonale. Dar răzbunareă? Dar speranța? Pe fundalul națiunilor care se întreceau una cu alta și al credințelor care se răboiau între ele, cum au ajuns micile pasiuni să stăpînească Războiul Sfînt?

— DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

...deși se însoțește cu bărbat, femeie și copil, deși se culcă cu dobitoace și își bate joc de sămîmța sa, nu va fi niciodată la fel de imoral ca filozoful, care se culcă cu toate lucrurile imaginabile.

— INRI SEJENUS, ÎNVĂȚĂȚII, 36, 21, TRATATUL

Primăvara devreme, 4111 Anul-Colțului, nordul Stepei Jiünati

Părăsind tabăra utemoților, Cnaiür călări spre nord, peste pajiști sterpe. Trecu pe lîngă turmele de vite, flutu-

rîndu-și fără tragere de inimă mîna către călăreții îndepărtați — niște copii înarmați, doar — care le păzeau. Utemoții deveniseră un popor rărit, nu prea diferit de triburile rătăcitoare din nord-est pe care le alungau iar și iar. Dezastrul de la Kiyuth îi costase mai mult decît pe multe alte triburi și acum verii lor din sud, kuötii și ennutilii, făceau razii de voie pe pășunile lor. Deși Cnaiür realizase atît de mult cu atît de puțin în felul micilor războaie între triburi, știa că utemoții erau aproape exterminați. Un lucru simplu, ca o secetă de vară de exemplu, i-ar fi putut duce la pieire.

Ajunse pe vîrfurile colinelor pleșuve, își îndemnă calul prin tufișuri și pîrîuri umflate de primăvară. Soarele era alb și îndepărtat și nu păreau să existe umbre. Aerul mirosea a retragerea iernii, a țărînă udă sub peticele de iarbă. Stepă se întindea dianaintea lui, măturată de valuri argintii mîinate de vînt. La jumătatea distanței pînă la orizont, gorganele strămoșilor săi se umflau din țărînă. Tatăl lui Cnaiür era îngropat acolo, la fel ca toți tații liniei sale de sînge, pînă la începuturi.

De ce venise aici? Cărui scop putea servi un asemenea pelerinaj solitar? Nu era de mirare că tribul său îl credea nebun. Era un om care se sfătuia cu morții mai degrabă decît cu înțelepții.

Silueta ciufulită a unui vultur se ridică de pe movilele funerare, pluti ca un zmeu, apoi coborî dinapoia lor și se pierdu din vedere. Trecură cîteva clipe înainte ca ciudățenia aceasta să-l izbească pe Cnaiür. Ceva murise acolo — recent. Ceva neîngropat sau neincinerat.

Își îndemnă calul într-un trap precaut, cercetînd cu privirea printre gorgane. Vîntul îi amortește fața și-i împrăștia părul în șuvițe.

Găsi primul mort la mică depărtare de cel mai apropiat gorgan. Două săgeți negre, trase de la o distanță suficient de mică pentru a străpunge plăcile legate ale armurii sale, tișneau din spatele lui. Cnaiür descălecă și cercetă cu atenție terenul din jur, dînd ierburile de-o parte cu palmele și cu degetele. Găsi urme.

Sranci. Acest om fusese ucis de sranci. Studie din nou gorganele, căutînd prin ierburi. Ascultă. Nu auzi decît vîntul și din cînd în cînd ciondăneala vulturilor îndepărtată. Mortul nu era mutilat. Srancii nu terminaseră. Întoarse leșul cu cizma, săgețile se rupseră cu două trosnete seci. Fața cenușie se căsca spre cer, arcuită spre spate în întepeneala morții, dar ochii albaștri nu se scufundaseră în orbite. Bărbatul era norsirai — își dădu seama de atîta lucru după părul blond. Dar cine era? Făcuse parte dintr-o ceată de jefuitori, depășiți numeric și urmăriți spre sud de sranci? Se mai întîmplase.

Cnaiür apucă frîul calului, îl trase jos în ierburi. Își scoase sabia, apoi, mergînd aplecat, sprintă peste brazde. În curînd ajunse între gorgane...

Unde găsi un al doilea mort. Acesta murise înfruntîndu-și dușmanul. O săgeată frîntă ieșea prin spatelul coapsei sale. Rănit, obligat să abandoneze fuga, apoi ucis în felul scrancilor: burta îi fusese despîcată și apoi fusese strangulat cu propriile măruntaie. Dar în afara burții căscate, Cnaiür nu văzu alte răni. Îngenunche și înșfăcă una dintre mîinile reci ale leșului. Ciupi bătăturile. Prea moi. Deci pînă la urmă nu erau tîlhari. Cel puțin nu toți. Cine erau oamenii aceia? Ce străini nechibzuți — si încă din vreun oraș — ar risca întîlnirea cu srancii pentru a călători pînă în ținuturile *scylvendi*?

O schimbare a vîntului îi arătă cît de aproape ajunsese de vulturi. Se aruncă repede spre stînga ca să se poată apropia de ceea ce trebuie să fi fost cea mai mare concentrare de morți de dinapoia unui dintre gorganele mai mari. La jumătatea drumului către vîrf, dădu peste primul dintre cadavrele de sranci, cu gîtul pe jumătate retezat. Ca toți scrancii morți, era țeapăn ca piatra, cu pielea crăpată și de un negru-violet. Zăcea ghemuit ca un ciîne, încă încleștîndu-și arcul de os. După poziția lui și după ierburile zdrobite, Cnaiür știu că fusese lovit pe vîrful gorganului, destul de tare încît să se rostogolească aproape pînă jos.

Găsi arma care îl ucisese la mică depărtare deasupra. O bardă de fier, neagră, cu un inel de dinți umani fixat într-un mîner din piele umană tăbăcită. Un sranc ucis de o armă scrancă...

Ce se petrecuse acolo?

Cnaiür deveni dintr-odată extrem de conștient de faptul că ședea pe vine pe coasta unui *gorgan*, în mijlocul strămoșilor lui morți. În parte era insultat de acest sacrilegiu, dar era de departe mai înspăimîntat. Ce puteau însemna toate astea?

Se cățără spre vîrf, răsuflînd ascuțit.

Vulturii se adunaseră la poalele unui *gorgan* alăturat, aplecați peste prăzile lor, cu spinările ciufulite de vînt. O mîna de stîncuțe se ciorovăiau printre ei, trecînd de la o față la alta. Leșurile acopereau solul: srancii morți rășchirați sau îngrămădiți unii în alții, ca un covor peste circumferința gorganului, în unele locuri aruncați unii peste alții, cu capetele atîrnînd de pe gîturile frînte, cu fețele cuibărite în îndoiturile brațelor și picioarelor inerte. Atît de mulți. Doar culmea gorganului era curată.

Împotrivirea finală a unui singur om. O împotrivire imposibilă.

Supraviețuitorul ședea cu picioarele încrucișate pe vîrfurile gorganului, cu antebrățele odihnindu-i-se pe genunchi, cu capul aplecat sub discul strălucitor al soarelui. Era încadrat de liniile palide ale Stepei.

Nici un animal nu avea simțuri la fel de fine ca vulturii. În cateva clipe începură să cîrîie alarmați, adunînd vîntul în aripi mari, zdrențuite. Supraviețuitorul își ridică privirea, îi privi cum își iau zborul. Apoi, de parcă ar fi avut simțuri la fel de fine ca vulturii, se întoarse spre Cnaiür.

Cnaiür abia îi putea distinge chipul. Era lung, cu trăsături masive, dar acvilin. Probabil avea ochi albaștri, dar era doar o deducție pornind de la părul lui blond.

Și totuși Cnaiür se gîndi îngrozit: *Îl cunosc pe acest om...*

Se ridică, păși spre carnagiu, cu membrele plutindu-i de neîcredere. Silueta îl privea impasibil.

Îl cunosc pe acest om!

Își făcu drum printre srancii morți, dându-și seama amoroasă că fiecare dintre ei fusese ucis cu o singură lovitură precisă.

Nu... Nu se poate. Nu se poate așa ceva.

Panta gorganului părea mult mai abruptă decît era de fapt. Srancii de la picioarele sale păreau să-i strige urlete mute, avertizîndu-l, implorîndu-l, ca și cum groaza inspirată de bărbatul de pe vîrf de deasupra era destul pentru a trece abisul dintre rasele lor.

Se opri la cîțiva pași sub străin. Își ridică precaut sabia tatălui său dinainte, cu brațele vîrgate de cicatrice întinse. În sfîrșit, îndrăzni să-l privească drept în față pe bărbatul așezat, cu inima bubuindu-i de ceva dincolo de frică sau furie... El era.

Însîngerat, palid, dar *era* el. Un coșmar încarnat.

— *Tu... șopti Cnaiür.*

Bărbatul nu se mișcă, dar îl studie fără pasiune. Cnaiür văzu sînge izvorînd negru ca smoala, înnegriindu-i tunica cenușie.

Cu siguranța smintită a cuiva care a visat un anume moment de mii de ori, Cnaiür mai urcă cinci pași, apoi puse virful lustruit al lamei sub bărbia bărbatului. O folosi ca să ridice chipul înapoi spre soare. Buzele...

Nu e el! Aproape el...

— Ești dînyain, spuse el cu voce adîncă și rece.

Ochii strălucitori îl priviră, dar nu era absolut nimic din ei — nici frică, nici ușurare, nici recunoaștere și nici lipsa ei. Apoi, ca o floare căzînd de pe o tulpină zdrobită, bărbatul se prăvăli pe spate în țărîină.

Inima lui Cnaiür bubuia.

Ce înseamnă asta?

Uimit, căpetenia utemoților privi peste leșurile de sranci presărate peste tot la movilele funerare ale neamului său, străvechea însemnare în pămînt a liniei sale de sînge. Apoi, întorcîndu-și privirea la silueta inconstientă dinaintea lui, întui dintr-odată oasele din movila de sub picioarele sale — adunate în poziție fetală, îngropate adînc. Și își dădu seama...

Se afla pe vârful gorganului tatălui său.

Anissi. Prima nevestă a inimii lui. În întuneric era o umbră, mlădioasă și rece peste trupul lui ars de soare. Părul ei îi curgea pe piept în modele care îi aminteau de strania scriere pe care o văzuse de atâtea ori în Nansur. Prin pereții de piele ai yakshului, noaptea suna ca o răsuflare nesfârșită.

Ea se mișcă, își mută fața de pe umărul lui pe braț. Fu luat prin surprindere. Crezuse că adormise. *Anissi... Cît iubesc această pace dintre noi.*

Vocea ei era somnoroasă și adormită.

— L-am întrebat...

Pe el. Pe Cnaiür îl tulbura să-și audă nevestele referindu-se la străin în acest fel — în felul *lui* — de parcă îi străpunseseră cumva craniul și furaseră de acolo. El. Fiul lui Moënghus. Dûnyainul. Prin ploaie și pereții din piele, Cnaiür simțea mîncărimea prezenței bărbatului peste tabăra întunecată — o groază de dincolo de orizont.

— Și ce a spus?

— A spus că bărbații pe care i-ai găsit erau din Atrithau.

Cnaiür stabilise deja acest lucru. În afara lui Sakarpus, Atrithau era singurul oraș din nordul Stepei — singurul oraș al oamenilor, cel puțin.

— Da, dar cine erau? .

— I-a numit adepții lui.

Un junghi de înțelegere îi strînse inima. *E la fel... Stăpînește oamenii ca fel cum tatăl său a stăpînit cîndva...*

— De ce contează, întrebă Anissi, identitatea unor morți?

— Contează.

Totul conta cînd era vorba de un dûnyain.

De cînd îl găsisese pe Anasûrimbor Kellhus, un singur gînd tiraniza mișcările sufletului lui Cnaiür. *Folosește fiul pentru a găsi tatăl.* Dacă acest bărbat îl urma pe Moënghus, atunci știa unde să-l găsească.

Chiar și acum Cnaiür își vedea propriul tată, Skiötha, zbatîndu-se și lovind din picioare în noroiul înghețat de la

picioarele lui Moënghus. Cu gîtul zdrobit. O căpetenie ucisă de un sclav neînarmat. Anii transformaseră această imagine într-un narcotic, în ceva la care Cnaiür se întorcea obsesiv. Dar, dintr-un motiv oarecare, niciodată nu era chiar la fel. Detaliile se schimbau. Uneori, în loc să scuipe în fața care se înnegrea a tatălui său, Cnaiür o proteja. Uneori, în loc să moară Skiötha la picioarele lui Moënghus, Moënghus murea la picioarele lui Cnaiür, fiul lui Skiötha. Viață pentru viață. Tată pentru tată. Răzbunare. Nu era asta remediul pentru dezechibrul care îi zdruncinase inima?

Folosește fiul pentru a găsi tatăl. Dar putea să riște un asemenea lucru? Dacă se întîmpla din nou?

O clipă Cnaiür uită să respire. Numărase numai șaisprezece veri în anul cînd vărul său Okyati intrase călare în tabără cu Anasûrimbor Moënghus. Okyati și ceata lui de războinici îl luaseră pe bărbat de la un grup de sranci care călătoreau prin Suskara. Acest lucru era de ajuns pentru stîrni interesul pentru străin: puțini oameni supraviețuiau unei asemenea captivități. Okyati îl tîrîse pe bărbat pînă în yakshul lui Skiötha și, rîzînd aspru, spusese:

— A căzut în mîini mai blînde.

Skiötha îl pretinse pe Moënghus drept tribut și îl dăruie primei sale neveste, mama naturală a lui Cnaiür.

— Pentru fiii pe care mi i-ai născut, spuse Skiötha.

Și Cnaiür se gîndi: *Pentru mine.*

În timpul schimbului, Moënghus nu făcuse decît să privească, cu ochii albaștri lucind în lumina unui foc anemic. Cînd privirea i se opri pentru o clipă pe fiul lui Skiötha, Cnaiür rînji la el cu disprețul adolescenților. Bărbatul nu era mai mult de o grămadă de zdrențe, piele palidă și sînge închegat — încă un străin frînt, mai puțin decît un animal.

Dar acum Cnaiür știa că exact asta vrusese străinul să creadă cei care îl luaseră în captivitate. Pentru un dînyain, chiar și degradarea era o unealtă puternică — poate cea mai puternică.

După aceea, Cnaiür îl vedea pe noul sclav din cînd în cînd, făcînd corzi din tendoane răsucite, afumînd piei, cărînd

saci de balegă pentru focuri și așa mai departe. Cnaiūr îl remarcă doar din cauza provenienței sale. *Uite-l... uite-l pe cel care a supraviețuit srancilor*. Cnaiūr îl privea timp de o bătaie de inimă înainte de a trece mai departe. Dar câtă vreme îl studiaseră apoi ochii aceia întunecați?

Trecură câteva săptămîni înainte ca Moēnghus să îi vorbească. Bărbatul își alesese bine momentul: noaptea în care Cnaiūr se întorcea de la Ritul-Lupilor-de-Primăvară. Clătinîndu-se din cauza singelui pierdut, Cnaiūr se împleticise acasă prin întuneric, cu capul lupului legat la cingătoare. Se prăbușise dinaintea intrării yakshului mamei sale, scuișind pe pămîntul dezgolit. Moēnghus fusese primul care îl găsisese, primul care îi legase rănile pulsînde.

— Ai ucis lupul, spuse sclavul, ridicîndu-l din praf.

Tabăra fantomatică înota în jurul chipului lui Moēnghus și totuși ochii lui rămîneau la fel de fîcși și de neclintîți ca și Cuiul Raiului. În agonia sa, Cnaiūr găsi un răgaz rușinos în acei ochi străini — un sanctuar.

Murmură, aruncînd deoparte mîna bărbatului:

— Dar nu s-a petrecut așa cum ar fi trebuit.

Moēnghus încuviință.

— Ai ucis lupul.

Ai ucis lupul.

Cuvintele acelea. Cuvintele acelea acaparatoare! Moēnghus îi înțelesese chinul, rostise singurele cuvinte care i-ar fi alinat inima. Nimic nu se petrecuse așa cum ar fi trebuit, dar deznodămîntul fusese cel cuvenit. *Ucisesse* lupul.

În ziua următoare, în timp Cnaiūr se refăcea în întunericul pieii tăbăcite al yakshului mamei sale, Moēnghus îi aduse tocană de ceapă sălbatică și iepure. După ce bolul aburind schimbase mîinile, bărbatul frînt își ridicase capul dintre umerii cocoșați. Toate însemnele sclaviei sale — încovoierea timidă, respirația scurtă, ochii agitați de teamă — dispăruseră. Transformarea fu atît de bruscă încît timp de câteva clipe Cnaiūr nu putu decît să se holbeze la el cu uimire înfiorată.

Dar era o jignire ca un sclav să privească un luptător în ochi, astfel încît Cnaiür puse mîna pe o vargă pentru sclavi şi îl bîtu. Ochii albaştri nu fură suprinşi şi rămaseră fixaţi pe el în tot acel timp, privind într-ai săi cu un calm tulburător, de parcă îi iertau... ignoranţa. Cnaiür nu reuşi să-l pedepsească cu adevărat, aşa cum nu reuşi să-şi adune indignarea care ar fi trebuit să-i mîne varga.

A doua oară cînd Moënghus îndrăzni să-l privească, Cnaiür îl bîtu cu răutate — într-atît încît mama sa îl pedepsi aspru după aceea, îl acuză că vătămase cu bună ştiinţă ceea ce era al ei. Cnaiür îi spuse că bărbatul era obraznic, dar inima îi se încreţea de ruşine. Chiar şi atunci ştiusese că braţul îi fusese animat de disperare, mai degrabă decît de furie pioasă. Chiar şi atunci ştiusese că Moënghus îi furase inima.

Doar după ani buni avea să înţeleagă cum îl legaseră acele bătăi de străin. Violenţa între bărbaţi nutrea un întimitate inexplicabilă — Cnaiür supravieţuise pe destul timpuri de luptă ca să înţeleagă asta. Pedepsindu-l pe Moënghus din disperare, Cnaiür arătase nevoie. *Trebuie să îmi fii sclav! Trebuie să îmi aparţii!* Iar, arătînd nevoie, şi deschisese inima, permisesese şarpelui să intre.

A treia oară cînd Moënghus îi înfruntă privirea, Cnaiür nu se mai întinse după vargă. În loc de asta îl întrebă:

-- De ce? De ce mă provoci?

-- Pentru că tu, Cnaiür urs Skiötha, eşti mai mult decît neamurile tale. Pentru că numai tu poţi înţelege ce am de spus.

Numai tu.

Alte cuvinte acaparatoare. Ce tînăr nu se mînia în umbra celor mai în vîrstă decît el? Ce tînăr nu ascunde resentimente secrete, speranţe infatuate?

-- Vorbeşte.

Moënghus vorbi despre multe lucruri în timpul lunilor ce urmară, despre cum Oamenii dormeau şi despre cum Logosul, calea intelectului, era singurul lucru care i-ar fi putut trezi. Dar toate acestea erau acum încetoşate pentru

Cnaiür. Dintre toate schimburile lor, și-l amintea limpede doar pe primul. La urma urmei, primul păcat arde cel mai strălucitor. Ca un far.

— Când războinicii fac incursiuni în Imperiul de dincolo de munți, spuse Moënghus, folosec mereu aceleași drumuri, nu-i așa?

— Da. Bineînțeles.

— Dar de ce?

Cnaiür ridică din umeri.

— Pentru că drumurile sînt trecători de munte. Nu există alte căi de a ajunge în Imperiu.

— Iar cînd războinicii se adună pentru raiduri în pășunile vecinilor, folosesc mereu aceleași drumuri, nu?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că merg călare pe teren deschis. Căile de a străbate Stepă sînt nenumărate.

— Exact! exclamă Moënghus. Și nu e orice sarcină ca o călătorie? Fiecare realizare o destinație? Fiecare foame un punct de plecare?

— Așa cred... Amintitorii spun la fel.

— Amintitorii sînt înțelepți.

— Treci la subiect, sclavule.

Rîsete, perfecte în cadența lor aspră a unui scylvendi — rîsul unui mare războinic. Chiar și atunci Moënghus știuse ce atitudine să adopte.

— Vezi? Devii nerăbdător pentru că ai impresia că am ales o cale prea sinuoasă. Chiar și cuvintele sînt ca niște călătorii!

— Și?

— Și dacă oamenii nu fac decît să călătorească, te întreb, de ce sînt căile scylvendilor, obiceiurile care hotărăsc ce trebuie să facă oamenii, ca niște trecători de munte? De ce călăresc pe aceleași drumuri iar și iar cînd modurile de a ajunge la destinație sînt nenumărate?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea îl entuziasmă pe Cnaiür. Cuvintele erau atît de îndrăznețe că se simțea

cutezător doar pentru că le auzise, și atît de puternice încît se simți înviorat și în același timp înspăimîntat, de parcă atinseseră un loc care tînjea să fie atins, cu atît mai mult cu cît era interzis.

Căile Poporului, i se spusese, erau pe atît de neclintite și de sacre pe cît cele ale străinilor erau de capricioase și de degenerate. Dar de ce? Nu erau ele doar diferite moduri de a ajunge la o aceeași destinație? Și cum de se putea una ca asta cînd Stepa fără drumuri sălășluia, după cum spuneau amintitorii, în tot ce era scylvendi?

Pentru prima oară Cnaiūr își văzu poporul prin ochii unui străin. Cît de stranii păreau toate! Ilaritatea vopselelor de piele făcute din sînge menstrual. Inutila interdicție de a te culca cu o fecioară fără a avea martori, de a măcelări vitele cu mîna dreaptă, de a defeca în prezența cailor. Chiar și cicatricile rituale de pe brațelelor, swazondele, păreau frivole și ciudate, mai mult un fel de vanitate smintită decît un însemn sfînt.

Pentru prima oară întrebuse cu adevărat *de ce*. În copilărie era predispus întrebărilor, într-atît încît orice întrebare pe care-i-o puneă mamei sale, oricît de practică, dădea naștere la plîngerii și dojene — despre care știa că sînt expresii ale unei rîci materne împotriva unui copil exasperant de precoce. Dar întrebările unui copil sînt doar nelămuriri profunde. Copiii întrebau la fel de mult și pentru a fi respinși și pentru a primi un răspuns, așa cum trebuie să faci pentru a învăța care întrebări erau permise și care nu. Dar a întreba cu adevărat însemna a ieși în afară oricăror permisiuni.

A pune totul la îndoială. A călări peste Stepa fără drumuri.

— Acolo unde nu există nici o cale, continuă Moënghus, un om se abate doar cînd își ratează destinația. Nu există furădelege, greșeală sau păcat în afara neghiobieii sau a incompetenței, și nici o obscenitate, cu excepția opresiunii obiceiurilor. Dar știi deja asta... Ești altfel decît tribul tău.

Mîna lui Moënghus se întinse înainte pentru a o încleșta pe a sa. Exista ceva letargic, ceva îngroșat și umflat, în tonul său. Ochii îi erau blînzi, tînguitori, umezi ca niște buze.

— E un păcat să te ating astfel? De ce? De la ce trecătoare de munte ne-am îndepărtat?

— De la nici una...

Fără suflare.

— De ce?

— Pentru că ne mînam caii prin Stepă.

Și nu există ceva mai sfînt ca asta.

Un zîmbet, ca al unui tată sau al unui iubit izbit dintr-odată de violența adorației sale.

— Noi, dînyainii, Cnaiür, sîntem călăuze și urmăritori, studenți al Logosului, Calea cea mai Scurtă. Doar noi, din întreaga lume, ne-am trezit din îngrozitorul somn al obiceiului. Doar noi.

Trase mîna tînără a lui Cnaiür în poala sa. Degete mari încercară spațiile dintre bătăturei.

Cum putea fericirea să doară astfel?

— Spune-mi, fiu al Căpeteniei, ce îți dorești mai mult decît orice? Ce împrejurări? Spune-mi mie, unul dintre cei treji, și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi.

Cnaiür își umezi buzele și minți:

— Să devin o mare căpetenie a Poporului.

Acele cuvinte! Acele cuvinte care îi frîngeau inima!

Moënghus încuviințase în felul acela grav al unui amintitor mulțumit de semne puternice.

— Bine. Vom călări împreună, tu și cu mine, peste Stepă deschisă. Îți voi arăta un drum ca nici un altul.

Cîteva luni mai tîrziu, Skiötha era mort și Cnaiür devenise Căpetenia utemoților. Obținuse ceea ce pretinsese că rîvnea, Yakshul Alb — destinația sa.

Deși cei din tribul lui îi purtau pică pentru calea pe care o urmase, obiceiurile îi legau de el. Pășise pe drumuri interzise, iar neamurile lui, limitate de căile adînci ale prostiei și obiceiurilor oarbe, nu puteau decît să se încrunte și să bolborească pe la spatele lui. Cît de mîndru fusese!

Dar era o mîndrie ciudată, spălăcită, ca senzația singuratică de eliberare de constrîngerii și de pedeapsă pe care o încercase ca băiat privindu-și frații și surorile dormind în jurul focului, gîndindu-se: *Aș putea face orice.*

Orice. Iar ei nu ar ști.

Apoi, două anotimpuri mai tîrziu, celelalte femei o strânguseră pe mama sa pentru că născuse o fetiță blondă. În timp ce îi ridicau leșul pe prăjinile pentru vulturi, începu să înțeleagă ce se petrecuse de fapt.

Știu că moartea mamei sale fusese o destinație, deznoamîntul unei călătorii. Iar Moënghus fusese călătorul.

La început fusese derutat. Dînyainul îi sedusese și îi lăsase mama însărcinată, asta era limpede. Dar cu ce scop? Ce altă destinație mai îndepărtată urmărea?

Și apoi înțelese: pentru a-și asigura accesul la fiul ei Cnaiür urs Skiötha

Astfel începură repetițiile obsesive ale evenimentelor care îl aduseseră în Yakshul Alb. Pas cu pas, revăzu micile și tinereștile trădări alunecînd spre patricid. În curînd senzația subțire de satisfacție că își păcălise superiorii se evaporă. În curînd jubilaria cu fălcile încleștate de a fi umilit pe cineva neajutorat se schimbă în îndoială uimită, în refuzul pustiit de a crede. Fusese mîndru că își depășise neamurile, că fusese mai mult ca ele, și radiase că o dovedise. Găsise calea cea mai scurtă. Pusese mîna pe Yakshul Alb. Nu era asta dovada superiorității lui? Așa îi spusese Moënghus înainte de a părăsi tribul Utemot. Așa crezuse el.

Acum înțelese: nu făcuse decît să-și trădeze tatăl. Ca și mama sa, fusese sedus. *Tatăl meu e mort. Eu am fost pumnalul.* Iar Anasûrimbor Moënghus îl mînuise. Revelația netaie răsuflarea și îi frînse inima. Cîndva, cînd Cnaiür era copil, o tornadă mugise prin tabăra utemoților, cu umerii în nori și cu yakshuri, vite și vieți învîrtindu-se ca niște fuste în jurul picioarelor ei. Privise de la distanță, văitîndu-se, încleștat de talia țepănă a tatălui său. Apoi dispăruse, ca nisipul care se așează în apă. Și-l amintea pe tatăl

său alergînd prin grindină pentru a-și ajuta neamurile. Își amintea că începuse să-l urmeze, apoi că se poticnise, paralizat de priveliștea dinaintea lui, de parcă scara transformării coplesise capacitatea ochilor de a crede. Marea rețea încurcată de drumuri, țarcuri și yakshuri fusese rescrisă cu totul, de parcă un copil cît un munte desenase cercuri cu un băț. Groaza luase locul familiarității, dar ordinea luase locul ordinii.

Ca și tornada, revelațiile sale cu privire la Moënghus distruseseră o ordine diferită, mult mai îngrozitoare decît cea pe care o cunoscuse. Trimful deveni abjecție. Mîndria deveni remușcare. Moënghus nu mai era tatăl măreț al inimii sale. În schimb era un tiran imposibil, un stăpîn de sclavi care maimuțarea un sclav. Cuvintele care îl înălțaseră, care îi dezvăluiseră adevărul și extazul, deveniră cuvintele care îl injosiseră, care îi oferiseră avantaje obscene. Expresiile care îl alinaseră deveniră replici într-un joc smintit. Totul — privirea, atingerea, purtarea îndrăgită — fusese luat pe sus de tornadă și rescris cu violență.

O vreme chiar se crezuse treaz, singurul care nu se împleticea și nu bîjbîia printre visele băgate pe gîturile scylvendilor de obiceiurile strămoșilor lor. Pentru ei, Stepa nu era doar sprijin pentru picioare și burți, ci și pentru suflete. Și cu toate acestea, el, Cnaiür urs Skiötha, cunoștea și trăia adevărul Stepei. Numai el era *treaz*. Acolo unde ceilalți se înșiruiau prin canioane iluzorii, sufletul său cutreiera cîmpiile fără drumuri. Doar el aparținea cu adevărat ținutului.

Doar el. De ce exista o atît de teribilă putere nu în a te rupe, ci în a-ți *conduce* tribul?

Dar tornada luase și asta. Și-o amintea pe mama sa plîngînd după moartea tatălui său, dar plîngea ea după Skiötha pe care îl pierduse dincolo de moarte sau, așa cum făcuse și Cnaiür, după Moënghus, pe care îl pierduse dincolo de zare? Cnaiür știa că pentru Moënghus, seducerea primei neveste a lui Skiötha nu fusese decît o haltă, un punct de plecare pentru seducerea primului născut al lui

Skiötha. Ce minciuni îi şoptise în timp ce o străpungea în întuneric? Cnaiür nu avea nici o îndoială că minţise, avînd în vedere că nici nu îi vorbea, nici nu o iubea *pentru ea*. Iar dacă o minţise pe ea, atunci...

Tot ce se petrecea era o căutare, îi spusese Moënghus. Chiar şi mişcările sufletului — gînduri, dorinţe, iubiri — erau călătorii printr-un ţinut fără drumuri. Cnaiür se crezuse un punct de plecare, originea tuturor gîndurilor sale îndrăzneţe. Dar nu era cu nimic mai mult decît un drum nămolit, o potecă folosită de un altul ca să ajungă la destinaţie. Gîndurile pe care le crezuse ale sale îi aparţinuseră altuia. Trezia sa nu era decît un alt vis într-un somn mai adînc. Printr-o viclenie nepămînteană, fusese dus de nas din obscenitate în obscenitate, din degradare în degradare, *şi plînsese de recunoştinţă*.

Şi îşi dădu seama că cei din tribul lui ştiau asta, chiar dacă doar în felul acela vag al lupilor care miros becisnicia. Dispreţul şi rîsetele neghiobilor nu însemnau nimic cînd călăşluiai în adevăr. Dar cînd erai înşelat... *Plîngăciosule*. Asemenea chinuri!

Timp de treizeci de ani, Cnaiür trăise cu această tornadă, sporindu-i tunetele cu alte intuiţii şi recriminări fără sfîrşit. Anotimpuri întregi de chin fuseseră clădite peste ea.

Cînd era treaz, se mişca prin el fără suflare, cu aceea lucezeală curioasă a îndeplinirii unei sarcini cu plămîinii goşti. Dar cînd dormea... Îndurase multe vise. Chipul lui Moënghus se ridică din adîncurile unui iaz, palid prin apa verzuie. Prin întunericul din jur, se împletesc caverne, ca tunetele subţiri care se găsesc sub pietrele trase din iarbă. Chiar sub suprafaţă, dînyainul palid se opreşte, parcă tras de o strînsoare din adîncuri, zîmbeşte şi îşi ridică gura. Improzit, Cnaiür priveşte cum o rîmă se împinge printre buzele zîmbitoare şi străpunge apa. Pipăie aerul ca un deget orb. Apoasă şi obscenă, de rozul blînd al locurilor ascunse. Şi mereu, propria sa mîină lipsită de articulaţii se întinde peste iaz şi, într-un moment de nebunie tăcută, o atinge.

Dar acum Cnaiür era treaz iar chipul se întorsese. Îl găsisese în pelerinajul său la gorganele strămoşilor. Venise din pustiurile nordice, distrus de expunerea la elemente, ciuruit de răni scrance.

Anasûrimbor Kellhus, fiul lui Anasûrimbor Moënghus. Dar ce însemna această a doua venire? Avea să îi ofere un răspuns pentru tornadă sau nu avea să facă altceva decât să-i dubleze furia?

Să îndrăznească să-l folosească pentru a-l găsi pe tată? Să îndrăznească să traverseze Stepă fără drumuri?

Anissi îşi ridică obrazul de pe pieptul lui şi îi studie chipul. Sîinii ei plutiră peste golul din burta sa. Ochi ei sclipeau în întuneric. Cnaiür se gîndi că era mult prea frumoasă pentru a-i aparţine.

— Încă n-ai vorbit cu el, spuse ea, afundîndu-şi capul în cascada părului ei, apoi coborîndu-şi buzele pentru a-i săruta braţul. De ce?

— Ți-am spus... E foarte puternic.

O simţea cum gîndeşte. Poate din cauza apropierii buzelor ei de pielea lui.

— Îţi împărtăşesc... presimţirile rele, spuse ea. Dar uneori nu ştiu de cine mă tem mai mult: de tine sau de el?

În el fremătă mînia, mînia aceea greoaie şi primejdioasă a celui a cărui autoritate este dincolo de orice îndoială şi absolută.

— Te temi de mine? De ce?

— Mă tem de el pentru că deja ne vorbeşte limba la fel de bine ca oricine a fost sclav zeci ani. Mă tem de el din cauza ochilor... nu par să clipească. M-a făcut deja să rîd şi să plîng.

Tăcere. Prin gînduri îi fulgerară tablouri, un şir de imagini frînte şi care frîngeau. Întepeni pe covor, membre încordate lîngă moliciunea ei.

— Mă tem de tine, continuă ea, pentru că mi-ai spus că se va întîmpla asta. Ai ştiu că se vor întîmpla toate aceste lucruri. Îl cunoşti pe acest om şi totuşi n-ai vorbit niciodată cu el.

Îl dorea gîtul. *Ai plîns numai cînd te-am lovit.*

Îi sărută brațul și îi atinse buzele cu un deget.

— Ieri mi-a spus: „De ce așteaptă?”

De cînd îl găsisese pe bărbat, lucrurile se desfășuraseră cu o asemenea certitudine de parcă și cele mai mici fapte erau înmuiate în apele sortii și ale prevestirilor. Nu putea exista o mai mare intimitate între el și acest bărbat. Îl strînsese de gît cu propriile mîini în vis după vis.

— N-ai pomenit nicidată de mine? întrebă — și ordonă — el.

— Nu. N-am făcut-o. Din nou îl cunoști. Și el te cunoaște pe tine.

— Prin tine. Mă vede prin tine.

O clipă se întrebă ce vedea străinul, ce imagine a sa se surcea pe chipul frumos al Anissiei. În mare parte adevărată, decise el.

Dintre toate nevestele sale, numai Anissi avea curajul să-l țină în brațe cînd țipa în somn. Doar ea îi șoptea cînd se trezea plîngînd. Celelalte erau țepene, moarte în somnul lor prefăcut. Ceea ce era bine. Celelate ar fi fost bătute dacă ar fi îndrăznit să fie martore la asemenea slăbiciune.

În întuneric, Anissi îi prinse umărul și îl trase, parcă pentru a-l scoate dintr-o mare primejdie.

— Stăpîne, asta e un sacrilegiu. E un *descîntător*. Un vrăjitor.

— Nu. E mai puțin. Și e mai mult.

— Cum? Cum de știi asta?

Precauția îi dispăruse din voce. Era insistentă.

Închise ochii. Chipul cărunt al lui Bannut fulgeră din întuneric, înconjurat de furia Kiyuthului. *Poponar plîngucios...*

-- Dormi, Anissi.

Să îndrăznească să-l folosească pe fiu pentru a-l găsi pe tată?

Ziua era însorită, cu o căldură care vorbea despre apropierea iminentă a verii. Cnaiūr trecu dinaintea conului

larg al yakshului, urmînd modelele cusăturilor de pe fețele lui din piele. Aceasta era una dintre acele zile cînd ultimele urme ale iernii erau uscate din crăpăturile de piele și lemn ale yakshului, cînd mirosul de putreziciune era înlocuit cu cel de praf.

Se lăsă pe vine dinaintea intrării și atinse pămîntul cu două degete, aducîndu-le apoi la buze, așa cum cerea obiceiul. Găsi alinare în acest act, deși motivele lui erau de multă vreme moarte. Prinse pielea care atîrna peste intrare și se strecură în interiorul umbrit, unde el ședea cu picioarele încrucișate și cu spatele către deschidere.

Se chinui să distingă silueta în lanțuri prin întuneric. Inima îi bubuia.

— Nevestele mele îmi spun că ne-ai învățat limba cu o repezciune... nebunească.

De dinapoi lui venea o lumină palidă. Văzu membre dezgolite, cenușii ca niște ramuri. Mirosul de urină și măruntaie umplea aerul. Bărbatul arăta și emana becnicie și boală. Cnaiür știa că asta nu era o întîmplare.

— Da, învăț repede.

Capul fantomatic coborî, de parcă se afunda...

Cnaiür își înăbuși cutremurearea. Seamănă atît de mult.

— Nevestele mele îmi spun că ești un descîntător.

— Nu sînt.

Răsuflare lungă.

— Dar știi deja asta.

— Cred că știu.

Scoase Choreea dintr-un mic săculeț legat de cingătoare, apoi o aruncă într-un arc jos. Lanțurile zăngăniră. Străinul înșfăcase sfera din aer ca pe o muscă.

Nu se întîmplă nimic.

— Ce-i asta?

— Un dar pentru poporul meu din timpuri străvechi. Un dar de la Zeul nostru. Îi omoară pe descîntători.

— Și runele de pe ea?

— Nu înseamnă nimic. Nu acum.

— Nu ai încredere în mine. Te temi de mine.

— Nu mă tem de nimic.

Nici un răspuns. O pauză pentru a reveni asupra cuvintelor prost alese.

— Nu, spuse într-un târziu dînyainul. Te temi de multe lucruri.

Cnaiür își încleștă dinții. Din nou. Se întîmpla din nou! Cuvinte ca niște pîrghii, împingîndu-l pe spate, peste marginea unui abis. Furia sa i se înăbuși ca un foc într-o odaie lipsită de aer. O nenorocire.

— Tu, scrișni el, să știi că nu sînt ca ceilalți. Mi-ai intuit prezența prin nevestele mele datorită cunoașterii mele. Să știi că voi face acțiunea opusă a multe din ceea ce spui, pur și simplu pentru că tu ești cel care le spune. Să știi că în fiecare noapte voi folosi măruntaiele unui iepure pentru a decide dacă să te las să trăiești sau nu. Știu cine ești, Anasûrimbor. Știu că ești dînyain.

Dacă bărbatul fusese luat pe nepregătite de cuvintele lui, nu o arătă. Spuse doar:

— Îți voi răspunde la întrebări.

— Vei povesti tot ce ai aflat despre situația ta de acum. Vei explica scopul cu care ai venit aici. Dacă nu mă mulțumești, voi fi nevoit să te omor — pe loc.

Amenințarea era puternică, cuvintele îngroșate de certitudine. Alți bărbați ar fi meditat la ele, le-ar fi cîntărit în tăcere ca să-și măsoare răspunsul. Dar nu și dînyainul. Răspunse imediat, ca și cum nimic din ce făcea sau spunea Cnaiür nu l-ar fi putut surprinde.

— Sînt încă în viață pentru că tatăl meu a trecut prin timpul vostru și a comis o fărădelege pe care vrei să o îndrepti. Nu cred că mă poți ucide, deși asta e ceea ce îți dorești. Situația în care mă aflu este, deci, una și aceeași cu scopul tău.

O clipă de tăcere. Gîndurile lui Cnaiür se poticniră și locote, și dîndu-i dreptate, apoi se ferî în bănuială neașteptată. *Acest bărbat este intelect... Război.*

— Ești tulburat, spuse vocea. Ai anticipat această estimare, dar nu și că o voi rosti și pentru că am rostit-o te temi că nu fac decît să îmi alimentez așteptările pentru a te înșela într-un mod mai profund.

O pauză.

-- La fel ca tatăl meu, Moënghus.

Cnaiür scui pă:

— Pentru cei de felul tău cuvintele sînt pumnale! Dar nu taie mereu, nu-i așa? Traversarea Suskarei aproape te-a ucis. Poate ar trebui să gîndesc ca un sranc.

Străinul începu să răspundă, dar Cnaiür se rostogolise deja în picioare și ieșise în aerul curat al Stepei, strigînd după ajutor. Privi impasibil cum oamenii săi îl tirîră pe norsirai din yaksh, apoi cum îi legară silueta dezgolită de un stîlp din mijlocul taberei. Ore întregi omul plînsese și urlase, țipase după milă în timp ce îl lucrau în vechile chipuri. Pînă și măruntaiele i se relaxară, atît de mare era agonia.

Cnaiür o lovi pe Anissi cînd aceasta începu să plîngă. El nu credea nimic din toate astea.

Apoi Cnaiür se întoarse, știind, sau sperînd, că întunericul îl va proteja.

Aerul încă duhnea sub piei. Străinul era tăcut ca lumina lunii.

— Acum, spuse Cnaiür, scopul tău... Și să nu crezi că îmi fac iluzii că te-am frînt. Cei de felul tău nu sînt făcuți pentru așa ceva.

Se auzi un foșnet în întuneric.

— Ai dreptate.

În întuneric, vocea era caldă.

— Pentru cei de felul meu nu există decît misiunea. Am venit pentru tatăl meu, Anasûrimbor Moënghus. Am venit să-l ucid.

Tăcere, se auzea doar vîntul blînd de sud.

Străinul continuă:

— Acum dilema e numai a ta, scylvendi. Se pare că avem aceeași misiune. Știu unde și mai ales cum să-l gășesc pe Anasûrimbor Moënghus. Îți ofer chiar cupa pe care ți-o dorești. Este sau nu otravă?

Să îndrăznească să folosească fiul?

— Întotdeauna e otravă, scrișni Cnaiür, când ești însetat.

Nevestele căpeteniei îl acoperiră pe Kellhus de grija lor, îi curățară pielea plesnită cu unguente făcute de bătrânele tribului. Uneori le vorbea în timp ce făceau asta, le liniștea ochii speriați cu cuvinte tandre, le făcea să zîmbească.

Cînd veni vremea ca soțul lor și norsiraiul să plece, se adunară pe pămîntul rece dinaintea Yakshului Alb și îi priviră solemn în timp ce bărbații își pregăteau caii. Intuiră ura monolitică a unuia și indiferența ca de zeu a celuilalt. Și cînd cele două siluete fură înghițite de ierburile îndepărtate, nu știură pentru cine plîng — pentru cel care le apăsase sau pentru cel care le cunoscuse. Numai Anissi nu cunoștea sursa lacrimilor.

Cnaiür și Kellhus călăriră spre sud-est, trecînd din ținuturile utemoților în cele ale kuötilor. Aproape de hotarul de sud al pășunilor kuöti, fură ajunși din urmă de cîțiva călăreți cu capete lustruite de lupi în partea din față a șeilor și pene în partea din spate. Cnaiür schimbă cîteva vorbe cu ei, le aminti de Căi și ei se îndepărtară călare — dornici, și imaginea el, să îi spună căpeteniei lor că în sfîrșit Cnaiür urse Skiötha, cel-care-frînge-oameni-și-cai și cel mai violent dintre bărbați, nu mai era cu utemoții.

Cînd rămăseseră singuri, dînyainul încercă din nou să-l atragă în conversație.

- Nu poți păstra pe veci tăcerea, îi spuse el.

Cnaiür îl studie pe bărbat. Chipul său acoperit de o barbă blondă era cenușiu pe fundalul depărtării înnorate. Purta armura fără mîneci obișnuită printre scylvendi, iar brațele sale palide îi ieșeau din pelerina de piele care îi acoperea umerii. Cozile de marmotă care îi țineau pelerina

se legănau în ritmul calului. Ar fi putut fi luat drept un scylvendi dacă n-ar fi fost părul deschis la culoare și brațele lipsite de cicatrice — ambele îl făceau să arate ca o femeie.

— Ce vrei să știi? întrebă cu repulsie suspicioasă.

Se gândi că era un lucru bun că era tulburat de limba scylvendi fără cusur pe care o vorbea nordicul. Îl împiedica să uite. Știa că imediat ce nordicul avea să înceteze să-l mai tulbure, era pierdut. De asta refuzase atât de des să-i vorbească monstrului, de aceea călăriseră în tăcere în ultimele zile. Cnaiūr știa că obiceiul era la fel de primejdios aici ca și viclenia bărbatului. Imediat ce prezența lui avea să înceteze să-l înțepe, imediat ce avea să se simtă una cu împrejurările, acesta avea să treacă în fața lui cumva, să-l ghideze în moduri ce nu puteau fi văzute.

Înapoi în tabără, Cnaiūr își folosisse nevestele ca intermediari, ca să se izoleze de Kellhus. Așa era doar una dintre multele precauții pe care și le luase. Dormise chiar cu un pumnal în mână, știind că bărbatul nu trebuia să-și rupă lanțurile pentru a-i face o vizită. Putea veni în persoana altuia — chiar și a Anissiei — în felul în care Moenghus venise cu mulți ani în urmă la tatăl său, purtând chipul primului său fiu.

Dar acum Cnaiūr nu mai avea intermediari care să-l apere. Nu putea nici măcar să se bazeze pe tăcere, cum sperase inițial. În timp ce se apropiau de Nansurium, aveau să fie nevoiți să discute planuri. Chiar și lupii aveau nevoie de urzeli ca să reziste într-un ținut al cîinilor.

Acum era singur cu dînyainul și nu își putea imagina o primejdie mai mare.

— Bărbații aceia, spuse Kellhus. De ce te-au lăsat să treci?

Cnaiūr îi aruncă o privire precaută. *Începe cu lucruri mărunte ca să poate aluneca neobservat în inima mea.*

— E obiceiul nostru. Toate triburile fac raiduri sezoniere în Imperiu.

— De ce?

— Din multe motive. Pentru sclavi. Pentru pradă. Dar mai ales din venerație.

— Venerație?

— Sîntem Poporul Războinic. Zeul nostru e mort, ucis de popoarele din cele Trei Mări. Se cuvine să-l răzbunăm.

Cnaiür își regretă răspunsul. La suprafață părea destul de inofensiv, dar pentru prima oară își dădu seama cît de mult spunea acest fapt despre Popor, și prin extensie, despre el. *Nu există lucruri mărunte pentru acest om.* Fiecare detaliu, fiecare cuvînt era un pumnal în mîinile străinului.

— Dar cum, insisită dînyainul, poate fi venerat ceva mort?

Nu spune nimic, se gîndi el, dar deja începuse să vorbească.

— Moartea e mai mare ca omul. Ar trebui venerată.

— Dar moartea este...

— Eu pun întrebările, se răsti Cnaiür. De ce ai fost trimis să-ți ucizi tatăl?

— Asta, spuse Kellhus ironic, e ceva ce ar fi trebuit să întrebî înaintea să îmi accepți tîrgul.

Cnaiür își înăbuși impulsul de a zîmbi, știind că asta era reacția la care se aștepta dînyainul.

— De ce? pară el. Fără mine nu ai cum să traversezi Stepă și să rămîi în viață. Pînă la Munții Hethanta ești al meu. Am timp pînă atunci să iau o hotărîre.

— Dacă este imposibil pentru un străin să străbată Stepă, cum a reușit tatăl meu să evadeze?

Lui Cnaiür i se ridică părul pe brațe, dar se gîndi: *Bună întrebare. Una care îmi amintește de perfidia neamului tău.*

— Moënghus era viclean. Și-a făcut în secret cicatrice pe brațe și le-a ascuns. După ce mi-a ucis tatăl și utemoții se legaseră pe cuvînt de onoare că nu aveau să-i facă rău, și-a ras fața și și-a vopsit părul în negru. Avînd în vedere că vorbea de parcă era de-al Poporului, pur și simplu a traversat ținutul ca oricare din noi, ca un utemot care călărea ca să venereze. Ochii îi erau aproape destul de palizi.

Apoi Cnaiür adăugă:

— De ce crezi că am interzis să ți se dea haine în captivitate?

— Cine i-a dat vopseaua?

Inima lui Cnaiür aproape i se opri în piept.

— Eu.

Dûnyainul nu făcu decît să încuviințeze și apoi își întoarse privirea către zarea mohorîtă. Cnaiür se trezi urmărindu-i ochii.

— Am fost posedat! mîrîi ei. Posedat de un demon!

— Într-adevăr, răspunse Kellhus, întorcîndu-se înapoi spre el.

În ochi i se citea compasiune, dar vocea îi era aspră, ca a unui scylvendi.

— Tatăl meu a sălășluit în tine.

Iar Cnaiür se trezi dorindu-și să audă ce avea de spus. *Mă poți ajuta. Ești înțelept...*

Din nou! Descîntătorul o făcea din nou! Schimbînd direcția conversației. Cucerindu-i mișcările sufletului. Era ca un șarpe pipăind deschidere după deschidere. Slăbiciune după slăbiciune. *Piei din inima mea!*

— De ce ai fost trimis să-ți ucizi tatăl? întrebă Cnaiür pe un ton poruncitor, folosindu-se de această întrebare fără răspuns ca de o dovadă a adîncimii neomenesti ale acestei înfruntări.

Și era o înfruntare, își dădu Cnaiür seama. Nu vorbea cu acest bărbat, era în război cu el. *Voi schimba pumnale.*

Dûnyainul îl privi curios, sătul parcă de suspiciunile sale fără sens. Altă manevră.

— Pentru că tatăl meu m-a chemat, răspunse el criptic.

— Și asta e motiv de crimă?

— Dûnyainii s-au ascuns de lume timp de două mii de ani și vor să rămîna ascunși, dacă s-ar putea, întreaga eternitate. Dar cu treizeci de ani în urmă, cînd eram încă un copil, am fost descoperiți de o ceată de sranci. Srancii au fost nimiciți cu ușurință, dar ca măsură de prevedere, tata a fost trimis în sălbăticie pentru a constata cît mult fusesem expuși. Cînd s-a întors, cateva luni mai tîrziu, s-a hotărît că trebuie exilat. Fusesse contaminat, devenise o amenințare pentru misunea noastră. Au trecut trei decenii și s-a presupus că pierise.

Dûnyainul se încruntă.

— Dar apoi s-a întors la noi, s-a întors într-un fel ne-maiîntîlnit. Ne-a trimis vise.

— Vrajitorie, spuse Cnaiür.

Dûnyainul încuviință.

— Da. Deși la acea vreme nu știusem. Știam doar că puritatea izolării noastre fusese murdărită, că sursa trebuia găsită și eliminată.

Cnaiür studie profilul bărbatului, care se legăna ușurel în galopul mic al calului.

— Deci ești un asasin.

— Da.

Cînd Cnaiür nu spuse nimic, Kellhus continuă:

— Nu mă crezi.

Cum ar fi putut s-o facă? Cum să creadă pe cineva care nu *vorbea* nicicînd cu adevărat, ci ghida și manevra, manevra și ghida, la nesfîrșit?

— Nu te cred.

Kellhus se întoarse către întinderile înconjurătoare de cîmpie verde-cenușie. Trecuseră dincolo de pajiștile unduitoare ale kuștilor și intrau acum pe platourile întinse din inima Jiünatiului. În afară de un mic pîrău în față și palisada subțire de ploi de malurile sale scufundate, depărtările erau la fel de pleșuve ca cele ale unui ocean. Doar cerul, acoperit de nori ca niște munți plutitori, avea adîncime.

— Dûnyainii, spuse Kellhus după o vreme, s-au abandonat Logosului, aceluia lucru pe care tu îl denumești intelect și rațiune. Căutăm luciditatea absolută, gîndul care-se-mișcă-singur. Gîndurile tuturor oamenilor se ivesc din întuneric. Dacă tu *ești* mișcarea propriului tău suflet, iar cauza acelei mișcări a existat înaintea ta, atunci cum ai putea să spui vreodată că gîndurile tale îți aparțin? Cum ai putea să *fi*i vreodată altceva decît un sclav al întunericului de la începuturi? Numai Logosul permite slăbirea acestei sclavii. Doar cunoaștere sursei gîndurilor și faptelor noastre ne permite să posedăm propriile gînduri

și fapte, să ne scuturăm de jugul împrejurărilor. Și numai dînyainii dețin această cunoaștere, cîmpene. Lumea doarme, înrobită de propria-i ignoranță. Doar dînyainii sînt *treji*. Moënghus, tatăl meu, amenință să schimbe asta.

Gînduri ivindu-se din întuneric? Cnaiür știa că era adevărat, poate mai mult decît majoritatea. Era îmbolnăvit de gînduri care nu puteau să fie ale sale. De cîte ori, după ce își lovise una dintre neveste, nu își privise palma care îl înțepa și nu se gîndise: *Cine m-a împins să fac asta? Cine?*

Dar era irelevant.

— De asta nu te cred, spuse Cnaiür gîndindu-se: *Deja știe asta.*

Știa că dînyainul îl putea citi la fel de ușor cum citea un om din triburi dispoziția turmelor sale.

De parcă i-ar fi putut vedea gîndul, Kellhus spuse:

— Nu crezi că un fiu ar putea fi asasinul tatălui său.

— Da.

Bărbatul încuviință.

— Sentimentele, ca iubirea unui fiu pentru tatăl lui, nu fac decît să ne ducă *în* întuneric, ne fac sclavi ai obiceiurilor și poftelor...

Ochii albaștri, strălucitori, îi înfruntată pe ai lui Cnaiür, imposibil de calmi.

— Nu-mi iubesc tatăl, cîmpene. Nu iubesc. Dacă uciderea sa va permite fraților mei să-și urmeze misiunea, atunci *îl voi ucide*.

Cnaiür se holbă la bărbat, cu capul vuindu-i de epuizare. Să creadă asta? Ceea ce spusese avea fără îndoială sens, dar Cnaiür bănuia că putea face ca orice să pară credibil.

— În plus, continuă Anasûrimbor Kellhus, cu siguranță că știi cîte ceva despre aceste treburi.

— Ce treburi?

— Fii care își omoară tații.

În loc să răspundă, scylvendiul îi aruncă o privire rănită de-o clipă, apoi scuipă.

Păstrînd o expresie de expectativă amabilă, Kellhus îl cuprinse în palma simțurilor sale. Stepa, pîrîul care se apropia, tot ce se afla în periferia lui dispăru. Cnaiür urs Skiötha deveni totul. Ritmul rapid al respirației sale. Postura mușchilor din jurul ochilor. Pulsul său, ca o rîmă zvîcnind între tendoanele gîtului. Deveni un cor de semne, un text viu, iar Kellhus avea să-l citească. Dacă aceste împrejurări aveau să fie stăpînite, atunci totul trebuia măsurat.

De cînd îl abandonase pe vînător și fugise spre sud prin pustiurile nordului, Kellhus întîlnise mulți oameni, mai ales în orașul Atrithau. Acolo descoperise că Leweth, vînătorul care îl salvase, nu era o excepție. Oamenii născuți în lume erau la fel de naivi și de amăgiți ca și vînătorul. Kellhus nu trebuia decît să pronunțe cîteva adevăruri rudimentare și ei erau mișcați pînă la uimire. Nu trebuia decît să adune aceste adevăruri în slujbe grosolane și ei își abandonaseră posesiunile, iubitele, chiar și copiii. Patruzeci și șapte de bărbați îl însoțiseră cînd trecuse călare prin poarta de sud a Atrithaului, spunîndu-și *adûnyainii*, „micii dûnyaini“. Nici unul nu supraviețuise drumului prin Suskara. Sacrificaseră totul din iubire, cerînd în schimb doar cuvinte. Doar un simulacru de semnificație.

Dar acest scylvendi era altfel.

Kellhus se mai confruntase cu suspiciuni și lipsă de încredere înainte și aflase că puteau fi folosite în avantajul său. Aflase că oamenii bănuitori ofereau mai mult decît majoritatea cînd în cele din urmă acordau cuiva încrederea lor. La început nu credeau nimic, apoi brusc, credeau totul, fie pentru a-și ispăși presimțirile inițiale sau pur și simplu pentru a evita să mai facă aceeași „greșeală“. Mulți dintre cei mai fanatici adepți ai săi se îndoiseră — la început.

Dar lipsa de încredere care sălășluia în Cnaiür urs Skiötha era altfel decît tot ce întîlnise pînă acum, și ca proporție și ca fel. Spre deosebire de ceilalți, acest bărbat îl *cunoștea*.

Cînd scylvendiul, cu chipul amortit de șoc și în același timp încordat de ură, îl găsisese în vîrful gorganului, Kellhus se gîndise: *Tată... în sfîrșit te-am găsit...* Fiecare dintre ei îl vazuse pe Anasûrimbor Moënghus în chipul celuilalt. Nu se întîlniseră niciodată, dar se cunoșteau intim.

La început această legătură se dovedise remarcabil de avantajoasă pentru misiunea lui Kellhus. Îi protejase viața și promisese traversarea în siguranță a Stepei. Dar în același timp făcuse imposibil calculul împrejurărilor.

Scylvendiul continua să-i refuze toate încercările de a-l poseda. Nu era emoționat de discernămîntul lui Kellhus. Nu era nici alinat de raționalizările sale și nici flatat de laudele sale indirecte. Iar cînd gîndurile îi deveneau interesate de ceea ce spusese Kellhus, se retrăgea imediat, amintindu-și de întîmplări moarte de decade întregi. Pînă acum omul nu îi oferise decît cuvinte ranchiunoase și scuiplat.

Cumva, după treizeci de ani în care fusese obsedat de Moënghus, bărbatul dăduse peste cîteva adevăruri cheie privitoare la dînyaini. Știa de capacitatea lor de a citi gîndurile de pe chipuri. Știa despre intelectul lor. Știa despre angajamentul absolut față de misiune. Și știa că nu vorbeau pentru a împărtăși perspective sau pentru a comunica adevăruri, ci pentru a trece în față — pentru a domina suflete și împrejurări.

Știa prea multe.

Kellhus îl studie cu coada ochiului, îl privi lăsîndu-se pe spate în timp ce pămîntul se afunda spre pîrîu, cu umerii brăzdați de cicatrice nemișcați, cu șoldurile legănîndu-i-se în ritmul umbletului calului.

Asta ai intenționat, tată? Este el un obstacol ăe care mi l-ai pus în cale? Sau e doar o întîmplare?

Mai degrabă varianta din urmă, decise Kellhus. În ciuda cunoștințelor primitive ale poporului său, bărbatul era neobișnuit de inteligent. Gîndurile celor cu adevărat inteligenți arareori urmau aceleși cărări. Se bifurcau, iar gîndurile lui Cnaiür urs Skiötha se ramificaseră pînă departe,

urmărindu-l pe Moënghus în locuri unde nu se aventurase nici un om născut în lume.

Cumva a văzut prin tine, tată, iar acum vede prin mine. C'e greșeală ai făcut? Poate fi reparată?

Kellhus clipi și în acea clipă, plonjă departe de pante, cer și vînt, și visă o sută de vise paralele ale faptelor și consecințelor, urmărind firele probabilității. Apoi văzu.

Pînă acum încercase să înșele bănuielise scylvendiului, cînd tot ce trebuia să facă era să le facă să lucreze *pentru* el. Îl privi din nou pe cîmpean, văzu pe loc durerea și furia care îi alimentau lipsa neobosită de încredere, apoi alese o cale a cuvîntului, tonului și expresie care avea să-l împingă pe bărbat către un loc de unde nu putea scăpa, unde bănuielile lui aveau să-l oblige să înceapă să aibă încredere în el.

Kellhus văzu Cea-Mai-Scurtă-Cale. Logosul.

— Îmi cer scuze, spuse el ezitant. Am spus ceva nepotrivit.

Scylvendiul sforăi.

Știe că vorbesc neadevărat... Bine.

Cnaiür îl privi drept în față, cu ochii adînciți în orbite arzînd sfidători.

— Spune-mi, dînyainule, cum se mînă gîndurile altuia așa cum se mînă caii?

— Ce vrei să spui? răspunse Kellhus tăios, de parcă se hotăra dacă să fie sau nu insultat.

Indicațiile tonale ale limbii scylvendi erau numeroase, subtile și difereau drastic între bărbați și femei. Deși cîmpeanul nu își dăduse seama, îi refuzase lui Kellhus o unealtă importantă limitîndu-l la nevestele sale.

— Chiar și acum, lătră Cnaiür, încerci să-mi mîni mișcările sufletului!

Sunetul slab al bățăilor inimii sale. Densitatea sîngelui din pielea bătută de vînturi. *Încă e nesigur.*

— Crezi că asta ți-a făcut tatăl meu ție.

— Asta este ceea ce tatăl tău...

Cnaiür se opri cu ochii măriți de spaimă.

— Dar spui asta ca să mă distragi! Ca să-mi eviți întrebarea!

Pină acum Kellhus anticipase cu succes fiecare bifurcare a gândurilor scylvendiului. Răspunsurile lui Cnaiür urmau un model limpede: sărea înainte pe drumurile pe care i le deschidea Kellhus, apoi se retrăgea. Kellhus ştia că atîta timp cît conversațiile lor aveau să aproximeze acest model, scylvendiul avea să se simtă în siguranță.

Dar cum să continue?

Nimic nu amăgea atît de bine ca adevărul.

— Pe fiecare om pe care l-am întîlnit, spuse el în cele din urmă, l-am cunoscut mai bine decît se cunoştea el însuşi.

Privirea scurtă, speriată, confirmă.

— Dar cum e posibil?

— Pentru că am fost prăsit. Pentru că am fost instruit. Pentru că sînt unul dintre cei Condiționați. Sînt dînyain.

Caii trecură pîrăul pleoscăind. Cnaiür se înclină într-o parte și scuipă în apă.

— Încă un răspuns care nu e un răspuns, se răsti el.

Putea să-i spună adevărul? Nu tot, desigur.

Kellhus începu cu un simulacru de ezitare:

— Voi toți — neamurile tale, nevestele tale, copiii tăi, chiar și dușmanii tăi de dincolo de munți — nu pot vedea adevărata sursă a gândurilor și faptelor lor. Fie presupun că ei sînt originea, fie cred că aceasta se află undeva dincolo de această lume — în Exterior, cum am auzit că i se spune. Ceea ce a fost înaintea ta, ceea ce îți hotărăște cu adevărat gândurile și faptele, fie este cu totul greșit, fie este atribuit demonilor și zeilor.

Ochii goi și dinții încheștați ai amintirilor nedorite. *Tatăl meu i-a spus deja asta...*

— Ceea ce vine mai întîi hotărăște ceea ce vine mai apoi, continuă Kellhus. Pentru dînyaini nu există principiu mai înalt.

— Și ce vine mai întîi de fapt? întrebă Cnaiür, forțîndu-se să rînjească disprețuitor.

— Pentru Oameni? Istoria. Limba. Pasiunile. Obiceiurile. Toate acestea hotărâsc ce spun, gîndesc și fac oameni. Acestea sînt sforile de marionete de care atîrnă cu toții.

Respirație superficială. Un chip încărcat de intuiții nedorite.

— Și cînd aceste sfori sînt văzute...

— Pot fi apucate.

Singură, această recunoaștere era inofensivă: într-un fel sau altul, toți oamenii căutau să-și stăpînească semenii. Putea deveni amenințătoare doar cînd era combinată cu cunoașterea abilităților sale.

Dacă ar știi cît de adînc văd...

Cît de îngroziți ar fi oamenii născuți în lume dacă s-ar vedea prin ochii unui dînyain. Amăgirile și nebuniile. Diformitățile.

Kellhus nu vedea chipuri, vedea patruzeci și patru de mușchi peste oase și miile de permutații expresive care ar fi putut lua naștere din ei — o a doua gură la fel de vorbăreată ca și prima și mult mai demnă de încredere. Nu auzea oamenii vorbind, auzea urletul animalului dinăuntrul lor, scîncetul copilului bătut, corul generațiilor anterioare. Nu vedea oameni, vedea exemplu și efect, consecințele smintite ale taților, triburilor, civilizațiilor.

Nu vedea ce venea mai apoi. Vedea ce venea mai întîi.

Călăriră printre puieții de pe malul îndepărtat al pîrîului, ferindu-se de ramuri aburite de verdele crud al primăverii.

— Nebunie, spuse Cnaiür. Nu te cred...

Kellhus nu spuse nimic, își mîină calul printre copaci și ramuri plesnitoare. Cunoștea drumurile gîndurilor scylvendiului, deducțiile pe care avea să le facă — dacă și-ar fi putut uita furia.

— Dacă nici un om nu-și cunoaște originea gîndurilor... spuse Cnaiür.

Nerăbdători să iasă din deșis, caii galopară ultimele cîteva lungimi până la terenul deschis, nesfîrșit.

— Atunci toți oamenii sînt înșelați.

Kellhus îi prinse privirea timp de un moment crucial.

— Acționează din motive care nu le aparțin.

Va înțelege?

— Ca și sclavii... începu Cnaiür cu o încruntătură uimită pe chip.

Apoi îi aminti la cine se uita.

— Dar spui toate astea doar pentru a te dezvinovăți! Ceea ce contează e să înrobești sclavii, eh, dūnyainule?

— Atîta vreme cît ceea ce vine mai întîi rămîne ascuns, atîta vreme cît oamenii sînt amăgiți, ce contează?

— Pentru că e *înșelăciune*. Amăgeală muierească. O jîgnire la adresa onoarei!

— Și tu nu ți-ai amăgit niciodată dușmanii pe cîmpul de luptă? N-ai înrobit niciodată pe un altul?

Cnaiür scuipe.

— Pe dușmanii mei. Pe vrăjmașii mei. Pe cei care mi-ar face același lucru dacă ar putea. Țsta e tîrgul pe care îl fac toți războinicii, și este unul onorabil. Dar ceea ce faci tu, dūnyainule, face din toți oamenii dușmanii tăi.

Ce putere de pătrundere!

— Oare? Sau face din ei copiii mei? Care tată nu domnește peste yakshul său?

La început, Kellhus se temu că o luase prea pe ocolite, apoi Cnaiür spuse:

— Deci asta sîntem pentru voi? Copii?

— Nu te-a folosit tatăl meu ca pe o unealtă?

— Răspunde la întrebare!

— Copii pentru noi? Desigur că sînteți. Cum altfel ar fi reuși tatăl meu să te manevreze atît de ușor?

— Înșelăciune! Înșelăciune!

— De asta te temi de mine astfel, scylvendi?

— Destul!

— Ai fost un copil plătînd, nu-i așa? Plîngeai ușor. Tresăreai de cîte ori tatăl tău ridica mîna... Spune-mi, scylvendi, cum de știu toate astea?

— Pentru că așa sînt toți copiii.

— O prețuiești pe Anissi mai mult decît pe restul nevestelor, nu pentru că e mai frumoasă, ci pentru că doar ea îți înfruntă chinul și continuă să iubească. Pentru că numai ea...

— Ea ți-a spus asta! Tîrfa ți-a spus asta!

— Ești înfometat după adunări ilicite, după...

— Am spus *destul!*

Timp de mii de ani, dînyainii fusăseră prăsiți pentru simțurile lor, instruiți să descopere ceea ce venea mai întîi. În prezența lor nu existau secrete. Nu existau minciuni.

Cîte slabiciuni ale spiritului îndura acest scylvendi? Cîte păcate ale inimii și cărnii comisese? Toate de negrăit. Toate sufocate de furie și recriminări fără sfîrșit, ascunse chiar și de el însuși.

Dacă Cnaiür urs Skiötha îl bănuia pe Kellhus, atunci Kellhus avea să-i plătească răsplata bănuielilor. Adevărul. Adevărul de negrăit. Fie scylvendiul continua să se amăgească renunțînd la bănuieli, considerîndu-l pe Kellhus un șarlatan de care nu avea de ce să se teamă, sau îmbrățișa adevărul și împărtășea ceea ce era de negrăit cu fiul lui Möenghus. Oricare dintre variante servea misiunii lui Kellhus. În oricare dintre variante avea să-și asigure încrederea lui Cnaiür, fie că avea să fie încrederea datorată disprețului, fie cea datorată iubirii.

Scylvendiul aproape căscă gura la el, cu ochii măriți de groază uimită. Kellhus privi prin această expresie, văzu inflexiunile feței, timbrul și cuvintele care aveau să-l calmeze, să-l întoarcă la starea de inscrutabilitate sau care ar fi putut stinge orice control de sine mai avea.

— E la fel cu toți luptătorii prea-însîngerăți? Cu toții tresar dinaintea adevărului?

Dar ceva merse prost. Dintr-un motiv sau altul, cuvîntul „adevăr“ alungă violența din pasiunea lui Cnaiür, și acesta deveni calm ca un mînz care lăsa sînge.

— Adevăr? Nu trebuie decît să grăiești ceva pentru a o transforma în minciună, dînyainule. Nu grăiești cum grăiesc ceilalți oameni.

Din nou cunoașterea lui.. Dar nu era prea târziu.

— Și cum grăiesc ceilalți oameni?

— Cuvintele pe care le rostesc nu le... aparțin. Nu urmează drumuri făcute de ele.

Arată-i nebunia. Va înțelege.

— Terenul pe care vorbesc oamenii e lipsit de drumuri, scylvendi... Ca și Stepă.

Kellhus își dădu pe loc seama de greșală. În ochii bărbatului scînteie furia și sursa ei nu putea fi confundată.

— Stepă, scrișni Cnaiür, e lipsită de drumuri, eh, dînyainule?

Aceasta e calea pe care ai ales-o, tată?

Nu exista nici o îndoială. Moënghus se folosise de Stepă, de inima credințelor scylvendi, ca vehicul principal. Exploatînd inconsistențele metaforice dintre Stepă lipsită de drumuri și drumurile adînci ale obiceiurilor scylvendi, reușise să-l manevreze pe Cnaiür spre fapte care altfel ar fi fost inimaginabile pentru el. Pentru a fi credincios Stepei trebuia să renunțe la obiceiuri. Iar în absența interdicțiilor tradiționale, orice faptă, chiar și uciderea propriului tată, devenea imaginabilă.

O stratagemă simplă și eficientă. Dar în cele din urmă se dovedise prea simplă, prea ușor de descifrat în absența lui. Îi permisesese lui Cnaiür să înțeleagă mult prea multe despre dînyaini.

— Din nou tornada! strigă bărbatul inexplicabil.

E nebun.

— Toate astea! declamă el. Fiecare cuvînt e un bici!

Kellhus văzu doar moarte și revoltă pe chipul lui. Răzbunare sclipitoare în ochii săi.

Pînă la capătul Stepei. Am nevoie de el ca să traversez ținuturile scylvendi, nimic mai mult. Dacă nu a murit pînă ajungem în munți, îl voi ucide.

Noaptea adunară ierburi moarte și le împletiră în snopi grosolani. După ce adunaseră o mică stivă, Cnaiür le dădu

foc. Ședeau aproape de micul foc, mîncîndu-și proviziile în liniște.

— De ce crezi că te-a chemat Moënghus? întrebă Cnaiür, izbit de ciudățenia rostirii aceluia nume: *Moënghus...*

Dûnyainul mestecă, cu privirea pierdută în pliurile aurii ale focului.

— Nu știu.

— Trebuie să știi ceva. Ți-a trimis vise.

Lucind în lumina focului, ochii aceia implacabili, albaștri, îi căutară pe ai săi. *Începe cercetarea*, se gîndi Cnaiür, dar apoi își dădu seama că cercetarea începuse cu multă vreme înainte, cu nevestele sale din yaksh, și nu încetase nici o clipă.

Cîntărirea nu se încheie niciodată.

— Visele nu erau decît imagini, spuse Kellhus. Imagini ale Shimehului. Și a unei înfruntări violente între popoare. Vise din istorie — exact lucrul care este anatemă pentru dûnyaini.

Cnaiür înțelese că bărbatul făcea asta mereu, adăuga în toate răspunsurile sale un comentariu care implora un răspuns sau o întrebare. Istoria e anatemă pentru dûnyaini? Dar exact asta era scopul bărbatului: să devieze mișcările sufletului lui Cnaiür de la întrebările mai importante. Ce subtilitate înnebunitoare!

— Cu toate acestea te-a chemat, insistă Cnaiür. Cine îl cheamă pe altul fără a da motive?

În afara celui care știe că cel chemat va fi obligat să vină.

— Tatăl meu are nevoie de mine. Asta e tot ce știu.

— Are nevoie de tine? Pentru ce?

Asta. Asta e întrebarea.

— Tatăl meu e în război, cîmpene. Ce tată nu își cheamă fiul în vreme de război?

— Unul care își numără fiul printre dușmani.

Mai e ceva aici... ceva ce îmi scapă.

Îl privi pe norsirai peste foc și cumva știu că bărbatul văzuse această revelație din el. Cum să izbîndească într-un asemenea război? Cum să înfrîngă pe cineva care îi putea

adulmeca gîndurile prin subtilitățile expresiei? *Fața... Trebuie să-mi ascund fața.*

— În război cu cine? întrebă Cnaiür.

— Nu știu, răspunse Kellhus și o clipă arătă aproape părăsit, ca un om care mizase totul în umbra dezastrului.

Milă? Încearcă să obțină milă de la un scylvendi? Timp de o clipă lui Cnaiür aproape îi veni să rîdă. Poate că l-am supraestimat... Dar din nou instinctele sale îl salvară.

Cnaiür tăie cu pumnalul lui strălucitor o altă bucată de *amicut*, fișiile de carne uscată de vită cu ierburi sălbatice și fructe de pădure care erau grosul proviziilor lor. Îl privi impasibil pe dînyain în timp ce mesteca.

Vrea să cred că e slab.

Capitolul XIII

Munții Hethanta

Chiar și cei cu inimi tari se feresc de înflăcărarea celor disperați. Pentru că focurile celor slabi crapă cele mai multe pietre.

— PROVERB CONRIYAN

Deci cine au fost eroii și lașii Războiului Sfânt? Există deja destule cîntece care să răspundă la această întrebare. Evident, Războiul Sfânt a adus alte dovezi violente pentru vechiul proverb al lui Ajencis: „Deși toți oamenii sînt la fel de fragili dinaintea lumii, diferențele dintre ei sînt înfiorătoare.”

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Primăvară, 4111 Anul-Colțului, Stepa Jiünati centrală

Nicicînd nu mai îndurase Cnaiür o asemenea încercare.

Călătoreau spre sud-est, în mare parte nevăzuți și ne-atacați. Înainte de catastrofa de la Kiyuth, Cnaiür și neamurile lui nu puteau să călătorească mai mult de o zi fără să întâlnească cete de munuăți, akkunihuri sau alte triburi scylvendi. Acum treceau de obicei trei sau patru zile pînă ca el și Kellhus să fie văzuți de cineva. Traversară cîteva ținuturi tribale fără nici un fel de provocare.

La început lui Cnaiür îi fusese groază de călăreți în galop. Obiceiurile protejau orice războinic scylvendi în pelerinaj spre Imperiu, iar în vremuri mai bune aceste întâlniri erau ocazii de bîrfă, schimburi de informații și urări familiale. Vremuri în care se lăsa deoparte pumnalul. Dar era neobișnuit ca un războinic scylvendi singuratic să fie însoțit de un sclav, iar acestea nu erau vremurile bune. Cnaiür știa că în vremuri de disperare oamenii erau zgîrciți cu toleranța. Erau mai stricți în interpretarea tradițiilor și mai puțin iertători cu lucrurile neobișnuite.

Dar cele mai multe dintre cetele pe care le întîlniseră erau alcătuite din băieți cu chipuri feciorești și membre tinerești. Dacă vederea brațelor vîrgate de cicatrice ale lui Cnaiür nu le inspira venerație, făcîndu-i să dea înapoi într-o apărare bîlbîită, atunci pozau în felul tinerilor, maimuțărînd mîndri cuvintele și purtarea taților lor morți. Dădeau întclepțește din cap la explicațiile lui Cnaiür și se încruntau la cei care puneau întrebări copilărești. Puțini dintre ei văzuseră Imperiul, așa că această rămînea un loc de mirare. Cu toții îi ceruseră la un moment dat să le răzbune neamurile moarte.

În curînd Cnaiür se trezi că tînjește după aceste întîlniri — după evadarea pe care i-o ofereau.

Stepa se desfășura dinaintea lui Cnaiür și a lui Kellhus, în cea mai mare parte lipsită de trăsături. Indiferente la dezolarea dintre ele, pășunile deveniră mai dese și mai verzi. Flori purpurii, nu mai mari decît unghia lui Cnaiür, se legănau în vîntul care pieptăna ierburile în valuri ce alunecau peste depărtări. Cu ura domolită de plictiseală, Cnaiür privea umbrele norilor plutind greoaie spre orizont. Și deși știa că umblă prin inima Stepei Jiünati, i se părea că umblă printr-un ținut străin.

În a noua zi a călătoriei se treziză sub ceruri lînoase. Începu să plouă.

În Stepă ploaia părea fără sfîrșit. Cenușiul cuprinse toate depărtările pînă cînd li se păru că merg printr-un gol. Nordicul se întoarse către el, cu ochii pierduți în adînciturile

de sub frunte. Cozi de păr ud i se răsuceau în barbă, încadrându-i fața îngustă.

— Spune-mi, zise Kellhus, despre Shimeh.

Insistă, mereu insistă.

Shimeh... Acolo sălășluiește Moënghus!

— E sfânt pentru intirhi, răspunse Cnaiür, ținându-și capul aplecat din cauza ploii, dar e al fanimilor.

Nu se deranjă să ridice vocea peste vuietul sumbru: știa că bărbatul îl auzea.

— Cum s-a întâmplat asta?

Cnaiür cîntări cu grijă aceste cuvinte, parcă încercîndu-le cu limba de otravă. Se hotărîse să raționalizeze ceea ce avea și ceea ce nu avea să-i spună dînyainului despre cele Trei Mări. Cine știe ce arme își mai fabrica?

— Fanimii, răspunse el precaut, și-au luat misiunea de a distruge Colțul din Sumna. S-au războit timp de mulți ani împotriva Imperiului. Shimeh este doar unul dintre multele cîștiguri.

— Îi cunoști bine pe acești fanimi?

— Destul de bine. Acum opt ani i-am condus pe utemoți împotriva lor la Zirkirta, departe spre sud de aici.

Dînyainul încuviință.

— Nevestele tale mi-au spus că erai neînfrînt pe cîmpul de luptă.

Anissi? Tu i-ai spus asta? Și-o imaginea trădîndu-l în nenumărate feluri, crezînd că vorbește în favoarea lui. Cnaiür își întoarse chipul, privi ierburile conturîndu-se din întiderea cenușie. Știa că asemenea comentarii erau doar jocuri cu vanitatea sa. Nu mai reacționa la nimic cît de cît intim.

Kellhus reveni la prima lui strategie.

— Ai spus că fanimii caută să distrugă Colțul. Ce este Colțul?

Întrebarea îl șocă pe Cnaiür. Chiar și cel mai ignorant dintre verii lui știa despre Colț. Poate că doar verifica răspunsurile pe care le primise deja.

— Prima scriptură a Oamenilor, spuse el ploii. A fost o vreme, înainte de nașterea lui Lokung, cînd chiar și Poporul era legat de Colț.

— Zeul vostru a fost născut?

— Da. Cu multă vreme în urmă. Zeul nostru a fost cel care a pustiit ținuturile nordice și le-a dat srancilor.

Își lăsă capul pe spate și, timp de o clipă, savură picurii reci de apă pe față și frunte. Avea gust dulce. Îl simțea pe dînyain privindu-l, studiindu-i profilul. *Ce vezi?*

— Și fanimii?

— Ce-i cu ei?

— Ne vor împiedica să le traversăm ținuturile?

Cnaiür își înăbuși impulsul de a-l privi. Intenționat sau întîmplător, Kellhus atinsese o problemă care îl frămîntase încă de cînd se hotărîse să plece în această călătorie. În acea zi — care părea atît de îndepărtată — cînd se ascunsese printre morții de la Kiyuth, Cnaiür îl auzise pe Ikurei Conphas vorbind despre un Război Sfînt al inrithilor. Dar un război împotriva cui? A Școlilor sau a fanimilor?

Cnaiür își alesese cu grijă drumul. Intenționa să intre în Imperiu traversînd Munții Hethanta, deși un scylvendi singuratic nu se putea aștepta să supraviețuiască multă vreme printre nansurieni. Ar fi fost mai bine să ocolească Imperiul cu totul, să călătorească spre sud pînă la izvoarele riului Sempis, pe care l-ar fi putut urma direct spre Shigek, cel mai nordic guvernorat al Kianului. De acolo nu trebuiau decît să urmeze rutele traditionale de pelerinaj spre Shimeh. Se zvonea că fanimii erau suprinzător de toleranți cu pelerinii. Dar dacă inrithii chiar pregăteau un Război Sfînt împotriva Kianului, această rută avea să se dovedească dezastruoasă. Mai ales pentru Kellhus, cu părul lui blond și pielea palidă...

Nu. Trebuia cumva să afle mai multe despre acest Război Sfînt, înainte de a ajunge în sud, și cu cît se apropiau mai mult de Imperiu, cu atît creșteau șansele de a da peste aceste informații. Dacă inrithii nu erau în război cu fanimii, puteau să meargă pe lîngă hotarele Imperiului și să ajungă

teferi în ținuturile fanimilor. Dar dacă exista un Război Sfînt atunci probabil că aveau să fie nevoiți să traverseze Nansuriumul — perspectivă care îl îngrozea pe Cnaiür.

— Fanimii sînt un popor războinic, răspunse într-un tîrziu Cnaiür, folosindu-se de ploaie ca de o scuză palidă pentru a nu-l privi pe bărbat. Dar am auzit că sînt îngăduitori cu pelerinii.

Avu grijă să nu-i arunce privi sau să nu-i vorbească lui Kellhus o vreme după asta, deși ceva lăuntric se strîmbă în tot acest timp. Cu cît evita să-l privească pe bărbat, cu atît mai înspăimîntător părea să devină. Cu atît mai asemănător unui zeu. *Ce vezi?*

Cnaiür își apăsă două degete pe ochi pentru a aluga imaginile lui Bannut. Ploaia mai dură încă o zi înainte să se subțieze într-o burniță care învăluia povîrnișurile îndepărtate în ceață. Mai trecu o zi înainte ca hainele lor din lînă și piele să se usuce.

Nu la mult timp după aceea, Cnaiür deveni obsedat de uciderea dînyainului în somn. Discutaseră despre vrăjitorie, de departe cel mai frecvent subiect al rarelor lor conversații. Dînyainul se întorcea tot timpul la această temă, chiar povestindu-i lui Cnaiür despre o înfrîngere pe care o suferise în mîinile unui războinic-mag neom departe în nord. La început Cnaiür crezu că această preocupare izvora dintr-o teamă de-a bărbatului, de parcă vrăjitoria era acel unic lucru pe care dogma sa nu reușea să-l digere. Dar apoi îi trecu prin minte că Kellhus *știa* că el consideră vrăjitoria inofensivă și se folosea de ea pentru a rupe tăcerea în speranța de a-l manevra către subiecte mai folositoare. Chiar și povestea despre neom, își dădu Cnaiür seama, era probabil o altă minciună — o destăinuire falsă cu scopul de a-l atrage într-un schimb de destăinuiri.

După ce își dăduse seama de această ultimă trădare, se gîndi inexplicabil: *După ce adoarme... Îl omor în noaptea asta, după ce adoarme.*

Și continuă să gîndească astfel, deși știa că nu îl putea ucide pe bărbat. Știa numai că Moënghus îl chemase pe

Kellhus în Shimeh — nimic mai mult. Nu prea avea cum să-l găsească fără Kellhus.

Chiar și așa, în noaptea următoare se strecură din pături și se furișă peste brazdele reci cu sabia în mână. Se opri lângă lumina chihlimbarie a focului, privind la forma inertă a bărbatului. Respirații egale. Cu un chip la fel de calm noaptea pe cît era de impasibil era ziua. Era treaz?

Ce fel de om ești?

Ca un copil plictisit, Cnaiür pieptănă vîrfurile ierburilor din jur cu tăișul sabiei, privind tulpinile îndoindu-se, apoi arcuindu-se înapoi drepte în lumina lunii.

Dinaintea ochilor minții îi fulgerară diferite scenarii: lovitura lui oprită de palmele goale ale lui Kellhus, lovitura lui oprită de trădarea propriei lui mîini, ochii lui Kellhus deschizîndu-se brusc și o voce de nicăieri spunînd: *Te cunosc, scylvendi... mai bine ca orice iubită, ca orice Zeu.*

Se lăsă pe vine, atîrnînd deasupra bărbatului un timp care i se păru lung. Apoi, cuprins de paroxismele îndoielii de sine și ale furiei, se tîrî înapoi sub pături. Tremură multă vreme, de parcă îi era frig.

În următoarele două săptămîni, marile platouri ale Jiünatiului interior deveniră un amestec de povîrnișuri frînte. Pămîntul deveni argilos, iar ierburile țîșniră în sus pentru a mătura coastele cailor. În apropiere se agitau albine și nori mari de țîțari îi atacară cînd trecură pleoscăind prin ape stătătoare. Dar cu fiecare zi anotimpul părea să se retragă. Pămîntul deveni mai pietros, ierburile mai scunde și mai palide și insectele mai letargice.

— Urcăm, observă Kellhus.

Deși terenul îl avertizase pe Cnaiür că se apropiau, Kellhus fu primul care zări Munții Hethanta la orizont. Ca întotdeauna la vederea munților, Cnaiür simți prezența Imperiului de cealaltă parte, un labirint de grădini luxoase, cîmpuri întinse și orașe străvechi, cenușii. În trecut, Nansuriumul fusese destinația pelerinajului sezonier al tribului său, un loc al oamenilor care strigau, al vilelor care

ardeau și al femeilor care țipau. Un loc al răzbunării și al venerării. Dar Cnaiür își dădu seama că de această dată Imperiul avea să fie un obstacol — poate unul de netrecut. Nu întâlniseră pe nimeni care să știe despre Războiul Sfânt și se părea că aveau să fie nevoiți să traverseze munții și să pătrundă în Imperiu.

Cînd zări primul yaksh în depărtare se însufleți mult mai mult decît s-ar fi cuvenit pentru un bărbat. Din cîte își dădea seama, călăreau prin ținutul akkunihorilor. Dacă știa cineva cui declarase Imperiul război, atunci akkunihorii erau aceia, ei care erau sita prin care trecuseră multe pelerinaje. Fără nici un cuvînt, își îndemnă calul spre tabără.

Kellhus fu primul care văzu că ceva nu era în ordine.

— Tabăra aceasta, spuse el fără intonație, e moartă.

Cnaiür își dădu seama că dînyainul avea dreptate. Văzu cîteva duzini de yakshuri, dar nici un om și, mai important, nici un fel de vite. Pășunile peste care treceau erau necosite. Iar tabăra în sine avea aerul acela gol, secăt, al lucrurilor abandonate.

Elanul i se topi în dezgust. Nici un om obișnuit. Nici un fel de conversație obișnuită. Nici un fel de evadare.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Kellhus.

Cnaiür scuipe în ierburi. Știa ce se întîmplase. După dezastrul de la Kiyuth, nansurii cutreieraseră întregul ținut. Vreun datașament dăduse peste această tabără și-i măcelărise sau îi înrobise pe toți. Akkunihorii. Xunnurit fusese un akkunihor. Poate că întregul lui trib fusese șters de pe fața pămîntului.

— Ikurei Conphas, spuse Cnaiür, puțin șocat de cît de lipsit de importanță devenise acest nume pentru el. Nepotul Împăratului a făcut asta.

— Cum poți fi sigur? întrebă Kellhus. Poate că locuitorii nu au mai avut nevoie de acest loc.

Cnaiür ridică din umeri, știind că nu era cazul. Deși unele locuri din Stepă puteau fi abandonate, lucrurile nu — nu de către Popor, cel puțin. Toate erau trebuincioase.

Apoi cu o certitudine inexplicabilă, își dădu seama că Kellhus avea să-l omoare.

Munții se apropiau, iar Stepa se întindea dinapoia lor. *Dinapoia* lor. Fiul lui Moënghus nu mai avea nevoie de el.

Mă va ucide în somn.

Nu. Așa ceva nu se putea întâmpla. Nu după ce călătorise atât de departe, după ce îndurase atât de multe! Trebuia să folosească fiul pentru a-l găsi pe tată. Era singura cale!

— Trebuie să traversăm munții, spuse el, prefăcându-se că examinează yaksul părăsit.

— Par formidabili, răspunse Kellhus.

— Sînt... Dar cunosc calea cea mai scurtă.

În acea noapte făcură tabără printre yakshurile abandonate. Cnaiür respinse toate încercările lui Kellhus de a-l atrage într-o conversație, ascultînd în schimb urletele lupilor de munte purtate de vînt și tresărind la trosnetul și scîrțîitul yakshului gol de deasupra lor.

Făcuse un tîrg cu dînyainul: libertate și traversarea în siguranță a Stepei în schimbul vieții tatălui său. Acum, cînd Stepa era aproape cu totul în urma lor, i se părea că știuse mereu că acest tîrg fusese o înșelătorie. Cum să nu fi știut? Nu era Kellhus fiul lui Moënghus?

Și de ce se hotărîse să traverseze munții? Pentru a afla dacă Imperiul era amestecat într-un război sfînt sau pentru a scoate la lumină minciuna pe care o vîna?

Folosește fiul. Folosește un *dînyain*...

Ce neghiob!

Nu dormi în acea noapte. Nici lupii nu dormiră. Înainte de zori se furișă din întunericul smolit al yakshului și se ghemui printre ierburi. Găsi un craniu de nou-născut și plinse, țipă la legături, la lemn, la suprafetele din piele. Lovi cu pumnii pămîntul trădător de sub el.

Lupii rîdeau și jeleau nume mîrșave. Nume odioase.

După aceea, atinse pămîntul cu buzele și răsufală. Îl simțea pe *el* ascultînd de undeva din jur. Simțea că știe.

Ce vedea?

Nu conta. Focul ardea și trebuia alimentat.

Cu minciuni dacă era nevoie.

Pentru că flăcările focului era adevărate. Numai flăcările.

Atît de rece pe ochii umflați. Stepă. Stepă fără drumuri.

Părăsiră tabăra abandonată în zori, cu caii la trap prin ierburile împunse ici și colo de petice de piele putrezită și oase. Nici unul dintre ei nu vorbi.

Munții Hethanta se înălțau pe cerul de est. Povîrnișurile deveniră mai abrupte, iar ei urmară creste zigzagate ca să nu-și obosească prea tare caii. La amiază ajunseră adînc în interiorul delurilor. Ca întotdeauna, Cnaiür găsi schimbarea terenului neliniștitoare, de parcă anii tatuaseră orizonturile liniare și cerurile ca niște boluri imense în inima sa. Între dealuri, orice și orice putea fi ascuns. Între dealuri trebuia să găsești un vîrf ca să poți vedea.

Ținut pentru dînyaini, se gîndi el.

Ca pentru a confirma aceste reflecții, vîrfurile crestei următoare dădu la iveală vreo douăzeci de călăreți în depărtare, înșiruindu-se pe același drum pe care îi urmau și ei către munți.

— Alți scylvendi, observă Kellhus.

— Da. Se întorc din pelerinaj.

Oare știau despre Războiul Sfînt?

— Ce trib? întrebă Kellhus.

Întrebarea îi trezi bănuielei lui Cnaiür. Era prea... scylvendi pentru un străin.

— Vom vedea.

Oricine ar fi fost călăreții, erau la fel de preocupați ca și el de apariția bruscă a unor străini. Cîțiva porniră în galop către ei, în timp ce restul adunară la un loc ceea ce părea să fie un grup de prizonieri. Îi studie în timp ce se apropiau, căutînd semne grăitoare după care să le identifice tribul. Își dădu repede seama că erau mai degrabă bărbați decît băieți, dar nici unul dintre ei nu purta coifuri kianine, ceea ce însemna că erau prea tineri ca să fi luptat

cu fanimii la Zirkirta. Apoi văzu vopseaua albă care le stria părul. Erau munuăti.

Fu asaltat de imagini de la Kiyuth: mii de munuăti gonind peste câmpiile fumegînde în focurile vrăjitoarești ale Saikului Imperial. Cumva acești bărbați supraviețuiseră.

Cnaiür avu nevoie să arunce o singură privire conducătorului lor ca să-și dea seama că nu avea să-l placă pe bărbat. Chiar și de la depărtare emana o aroganță nărăvașă.

Bineînțeles, dînyainul văzu asta și multe altele.

— Cel care îi conduce, avertiză el, vede în noi o ocazie de a-și dovedi puterea.

— Știu. Nu spune nimic.

Străinii traseră de hățuri și opri brusc dinaintea lor. Cnaiür observă cîteva swazonde proaspăt tăiate pe brațele lor.

— Sînt Panteruth urs Mutkius din tribul Munuăti, declară conducătorul. Cine ești?

Cei șase însoțitori ai lui se înghesuiră în jurul lui, privindu-i cu un aer de banditism abia strunit.

— Cnaiür urs Skiötha...

— Din tribul Utemot?

Panteruth îi studie, privind șovăitor la swazondele care vărgau brațele lui Cnaiür, apoi aruncîndu-i o privire feroasă lui Kellhus. Scurpă în felul unui scylvendi.

— Cine-i ăsta? Sclavul tău?

— E sclavul meu, da.

— Îi dai voie să poarte arme?

— S-a născut în tribul meu. M-am gîndit că așa ar fi prudent. Stepă a devenit disperată.

— Așa este, se răsti Panteruth. Ce zici, sclavule? Te-ai născut în tribul Utemot?

Îngîmfarea aceasta îl năuci pe Cnaiür.

— Te îndoiești de cuvîntul meu?

— Stepă a devenit disperată, așa cum ai zis, utemotule.

Și umblă vorba despre *spioni*...

Cnaiür sforăi.

— Spioni?

— Cum altfel ne-ar fi putut înfrînge nansurii?

— Prin istețime. Prin forța armelor. Prin amăgiri. Am fost la Kiyuth, mucosule. Ce s-a întîmplat acolo n-a avut nimic de a face cu...

— Și eu am fost la Kiuyth! Ce-am văzut se poate explica numai prin trădare!

Tonul lui nu putea confundat: jignirea voită a cuiva care voia să verse sînge. Pe Cnaiür începură să-l furnice membrele. Îi aruncă o privire lui Kellhus, știind că dînyainul avea să ia tot ce-i trebuia din expresia lui. Apoi se întoarse înapoi spre munuăți.

— Știi cine sînt? spuse el, nu doar către Panteruth, ci și către oamenii lui.

Asta păru să-l șocheze pe tînărul războinic. Dar își reveni repede.

— Am auzit povești. Nu există nici un om în Stepă care să nu fi rîs de numele lui Cnaiür urs Skiötha.

Cnaiür îl palmui cu putere peste cap.

O clipă de furie, apoi încăierare violentă.

Cnaiür dădu pîteni calului către Panteruth, îl lovi a doua oară cu pumnul, trîntindu-l de pe cal. Apoi își smunci calul spre dreapta, depărtîndu-se de compatrioții uimiți ai bărbatului, trăgînd sabia. Cînd dădură pîteni pornind spre el, întinzîndu-se după propriile arme, își îndemnă calul înapoi în mijlocul lor și tăie doi dintre ei înainte să fi reușit să-și scoată tăișurile. Se feri de lovitura celui de-al treilea, apoi împunse, trecîndu-i lama prin armură, prin stern și îi despică inima.

Se răsuci, căutîndu-l pe dînyain. Kellhus se afla la mică distanță de el, cu un cal lovind din picioare dinapoia lui și trei forme inerte la picioare. Ochii li se întîlniră pentru o clipă.

— Vin ceilalți, spuse Kellhus.

Cnaiür se întoarse, văzu restul cetei lui Panteruth desfășurîndu-se de-a lungul povîrnișului, gonind către ei. Strigătele de luptă ale munuăților străpunseră aerul.

Băgîndu-și sabia în teacă și luînd arcul, Cnaiür descălecă. Adăpostindu-se dinapoia calului, puse o săgeată în arc, întinse coarda și îl trînti pe unul dintre călăreți pe spate cu o săgeată înfiptă în ochi. Încă o săgeată și un al doilea călăreț se mototoli în șa, încleștînd un braț însîngerat. Pe neașteptate calul său țipă, porni în galop mic lovind din picioare. Cnaiür se prăbuși pe spate peste cei căzuți. Apoi, printre picioarele calului său agitat, îl zări pe dînyain.

Dincolo de Kellhus, călăreții care se apropiau se desfăcuseră ca o mînă, opt dintre ei în palmă, într-o linie strînsă, intenționînd să-l calce în picioare pe dînyain, în timp ce alți cinci jucau rolul degetelor, galopînd pe flancuri și trăgînd săgeți de la mică distanță. Cele care își ratau ținta bufneau în țărînă, în timp ce celelalte erau pur și simplu deviate de pe traiectoriile lor — de către dînyain.

Kellhus se lăsă pe vine, luă o mică secure de la șaua unui cal mort, o aruncă într-un arc perfect peste costişă. Parcă trasă cu o sfoară, hăcui fața celui mai apropiat arcaș în galop. Bărbatul căzu, leșul lui rostogolindu-se ca o grămadă de funie grea printre picioarele calului arcașului ce venea din urmă. Al doilea cal se împiedică, răscoli țărîna și se prăbuși la pămînt.

Degetele se împrăștiară, dar palma urca bubuind pe povîrniș. O clipă, dînyainul stătu nemișcat, întinzînd sabia curbată, cu năvala cailor în galop din ce în ce mai aproape...

E mort, se gîndi Cnaiür, rostogolindu-se în picioare. Călăreții aproape îl ajunseseră și pe el.

Dînyainul dispăru, înghițit de golurile întunecate dintre călăreți. Cnaiür zări fulgerări de oțel.

Cei trei cai drept din fața lui Cnaiür se poticniră în mijlocul galopului și derapară în țărînă. Cnaiür sări, zări busturi răsucindu-se și bărbați zdrobiți. O copită îl lovi în coapsă și căzu cu capul înainte în ierburi. Se strîmbă, își încleștă piciorul învinețit în timp ce se întorcea pe o parte folosindu-se de celălalt. *Buf.* O săgeată se înfipse în pămînt lîngă el. *Buf.* Încă una.

Ceilalți atacatori munuăți trecură bubuind pe lângă el, virînd, îndepărtîndu-se de camarazii lor căzuți. Acum se întorceau pe povîrniș pentru un nou atac.

Înjurînd, Cnaiür se ridică împleticit în picioare — *buf* - înșfăcă un scut rotund de pe jos și o rupse la fugă spre arcașul munuăți. Sprintînd, își scoase sabia. O plesnitură. Un vîrf de săgeată din fier străpunse pielea întinsă a scutului. O a doua îl lovi în sold, zdrăngănind pe plăcile de fier ale cingătorii. Cnaiür se aruncă spre dreapta, folosindu-se de primul arcaș drept pavază pentru cel de-al doilea. Unde era al treilea? Auzi strigătele sălbătice ale atacatorilor munuăți din spatele său.

Simți salivă îngroșată și acră în gură. Picioarele îi pompau. Arcașul se apropia, smuncindu-și calul pentru a-l înfrunta, punînd o altă săgeată în arc, realizînd că era inutil, întinzîndu-se după sabia de pe umăr... Cnaiür sări, strigînd ca turbat, trecîndu-și sabia prin pata păroasă de la subțioara bărbatului. Munuătiul grohăi și căzu în față, îmbrățișîndu-se. Înșfăcîndu-l de părul încîlcit, Cnaiür îl smunci din șa. Celălalt arcaș călare gonea spre el, cu sabia încă în teacă.

Cnaiür puse un picior în scară, se împinse în sus, apoi sări din șa în aer. Se izbi de munuătiul năucit și-l trînti la pămînt. Deși i se tăiasse suflarea, bărbatul se încăieră cu el, bijbîind după pumnal. Cnaiür îi trase un cap în figură, simți pe scalp tăietura făcută de marginea coifului celui alt. Cumva își pierduse coiful. Îl mai lovi o dată cu capul, îi simți nasul trosnind sub fruntea lui. Munuătiul își eliberă pumnalul și Cnaiür îi prinse încheietura. Răsuflare șuierată. Ochi duri și dinți încheștați. Scîrțîitul pielii și al armurii.

— *Sînt mai puternic*, scrișni Cnaiür, lovindu-l din nou pe bărbat cu capul în figură.

Nu exista frică în ochii acestuia — doar ură încăpățînată.

— *Mai puternic!*

Împinse brațul tremurător în țărîină, strînse încheietura pînă cînd pumnalul alunecă dintre degetele amortite. Îi mai dădu un cap. Smuci un picior în sus.

Buf! Al treilea arcaș.

Munuătiul de sub el gîlgîi și rămase inert. O săgeată se înfipsese în pămînt, trecînd întîi prin gîtul lui. Cnaiür auzi copite în galop, zări o umbră înălțîndu-se deasupra sa.

Se feri, auzi șuieratul unei săbii.

Se rostogoli într-o poziție ghemuită, îl văzu pe munuăti trăgînd de hățuri și oprindu-și calul atît de brusc încît acesta scurmă pămîntul, apoi dîndu-i pîteni pentru încă o trecere. Clipind ca să-și curețe sîngele din ochi, Cnaiür cercetă în jurul lui. Unde îi era sabia? Calul și călărețul sărîră către el.

Fără să gîndească, Cnaiür prinse frîiele. Folosindu-și doar forța smulse calul din galop, apoi îl trînti la pămînt. Munuătiul năucit se rostogoli deoparte. Cnaiür lovi metodic iarba cu picioarele, găsindu-și în sfîrșit sabia într-un petic de buruieni. O culese de jos, pară prima lovitură a munuătiului cu un zdrăngănit.

Sabia bărbatului fulgera în arcuri lucitoare prin aer. Atacul era furios, dar, în cîteva bătăi de inimă, Cnaiür îl lovea înapoi, dezechilibrîndu-l prin ferocitate pură. Bărbatul se împiedică.

Și se terminase. Bărbatul se holbă prosteste la Cnaiür, se aplecă să-și culeagă brațul.

Și își pierdu și capul.

Sînt mai puternic.

Gîfîind, Cnaiür cercetă micul cîmp de luptă, cuprins de o îngrijorare subită că Kellhus murise. Dar îl găsi pe dînyain aproape imediat: stătea singur în mijlocul unui mănunchi de morți, cu sabia ridicată ca mai devreme, așteptînd năvala galopului ultimului lăncier munuăti.

Lăsîndu-se spre lance, călărețul urlă, dînd glas furiei Stepei prin bufnetul copitelor în galop. Știe, se gîndi Cnaiür. Știe că urmează să moară.

În timp ce privea, dînyainul *prinse* vîrful din fier al lăncii cu sabia, ghidîndu-l în țărînă. Lancea se frînse, smuncîndu-l pe munuăti spre spate în șaua înaltă și dînyainul făcu un salt imposibil, aruncîndu-și un picior

în sandală peste capul calului și lovindu-l pe călăreț drept în față. Bărbatul căzu la pământ printre ierburi, unde tumba lui fu oprită de sabia dînyainului.

Ce fel de om...

Anasûrimbor Kellhus se opri deasupra leșului, parcă încredințându-l amintirilor. Apoi se întoarse spre Cnaiür. Sub părul împrăștiat de vînt, dire de sînge îi mînjeau chipul, astfel încît, timp de o clipă, păru să aibă un simulacru de expresie. Dincolo de el, coastele abrupte ale Munților Hethanta se îngîrădeau spre cer.

Pășind cu pași mari prin măcel, Cnaiür reduse la tăcere răniții.

În cele din urmă ajunse și la Panteruth, care se tîrîse spre creastă. Trimise sabia disperată a bărbatului zdrăngănind prin ierburi, apoi o înfîpse pe a sa în țărînă. Îl lovi sălbatic cu piciorul, apoi îl trase în picioare de parcă era o păpușă. Scurpă în fața lui zdrobită, se holbă în ochii încetoșați și însîngerăți.

— Vezi, *mûnuăti*? strigă el. Vezi cît de ușor e să dezbinî Poporul? *Spioni!* sculpă el. O scuză de *muier*!

Cu palma deschisă îl plesni, trimițîndu-l la pământ. Îi mai trase un picior, îl băt看 din furia întunecată care îi asurzea inima. Îl băt看 pînă cînd bărbatul țipă și plîns.

— Ce? Plîngi? țipă Cnaiür. Tu care m-ai numit trădător al țînutului!

Închise o mînă puternică peste gîtul bărbatului.

— Sufocă-te! strigă el. *Sufocă-te!*

Bărbatul se înecă și se zbat看. Pămîntul însuși bubuia de furia lui Cnaiür. Cerurile înseși tresăreau.

Aruncă bărbatul frînt la pământ.

O moarte rușinoasă. O moarte potrivită. Panteruth urs Mutkîus nu avea să se întoarcă în țînut.

De la distanță, Kellhus îl privi pe Cnaiür recuperîndu-și sabia. Cîmpeanul păși către el, alegîndu-și curios de grijuliu

drumul printre cadavre. Ochii îi erau rătăciți, strălucitori sub cerul înnorat.

E nebun.

— Mai sînt alții, spuse Kellhus. Legați împreună în josul drumului. Femei.

— Răsplata noastră, spuse Cnaiür, ocolind privirea scrutătoare a călugărului.

Păși pe lîngă Kellhus spre vaiete.

În picioare cu încheieturile legate dinaintea ei, Serwë strigă în timp ce siluetele se apropiau.

— *Vă roog!*

Celelalte țipară cînd își dădură seama că cel care se îndrepta spre ele era un scylvendi, un *alt* scylvendi — mai brutal, arătînd întunecat prin ochii lor plini de lacrimi. Se ghemuiră în spatele lui Serwë, cît de departe le permiteau lanțurile.

— *Vă rooog!* strigă Serwë din nou, în timp ce silueta solidă și înaltă se apropia, udă de sîngele celor de-un neam cu el. *Trebuie să ne salvezi!*

Dar apoi zări ochii nemiloși ai bărbatului.

Scylvendiul îi trase o palmă, trîntind-o la pămînt.

— Ce-ai să faci cu ea? întrebă Kellhus, privind la femeia ghemuită de partea cealaltă a focului.

— Am s-o păstrez, spuse Cnaiür, smulgînd încă o îmbucătură de carne de cal de pe coasta pe care o ținea în mîna. Ne-am îndeletnicit cu treburi sîngeroase, continuă el mestecînd. Acum ea este răsplata mea.

Nu e numai atît. Se teme... Se teme să călătorească singur cu mine.

Pe neașteptate, cîmpeanul se ridică, aruncă coasta lucitoare în foc, apoi se lăsă pe vine lîngă femeie.

— Asemenea frumusețe, spuse el absent.

Femeia se strînse dinaintea mîinii lui întinse. Lanțurile îi zdrăngăniră. O prinse, mînjindu-i obrazul cu grăsime.

Îi amintește de cineva. De una dintre nevestele sale...

De Anissi, cea pe care îndrăznește s-o iubească.

Kellhus privi cum scylvendiul o posedă din nou. O dată cu scîncetele ei, cu țipetele ei sufocate, i se părea că brazdele de sub el se învîrt încet, de parcă stelele încetaseră să se miște pe cercurile lor și în schimb începuse pămîntul să se rotească. Exista ceva... ceva acolo, ceva ce putea simți. Ceva ultragiat.

Din ce întuneric venise asta?

Ceva se petrece cu mine, tată.

După aceea scylvendiul o trase în genunchi dinaintea lui. Îi cuprinse chipul încîntător cu palma, îl întoarse spre lumina focului. Își trecu degetele groase prin părul ei auriu. Bolborosi ceva într-o limbă de neînțeles. Kellhus îi privi ochii umflați ridicîndu-se către scylvendi, îngrozit că ea înțelesese. El mai mîrîi ceva, iar era tresări sub mîna care o ținea.

— *Kufa... Kufa, icni ea.*

Începu să plîngă din nou.

Alte întrebări aspre, la care răspundea cu timiditatea celui bătut, aruncînd priviri scurte în sus, către chipul crud, apoi coborîndu-le din nou. Kellhus privi prin expresia ei, în suflet.

Își dădu seama că suferise mult, atît de mult că învățase cu multă vreme în urmă să-și ascundă ura și hotărîrea sub groază abjectă. Ochii ei îi întîlniră o clipă pe ai lui, apoi fulgerară în întunericul din jurul lui. *Vrea să se asigure că sîntem numai doi.*

Scylvendiul îi prinse capul între mîinile acoperite de cicatrice. Alte cuvinte de neînțeles rostite cu o voce guturală, îngroșată de amenințare. Îi dădu drumul și ea încuviință. Ochii ei albaștri luceau în lumina strălucitoare a focului. Scylvendiul scoase un mic pumnal din cizmă și începu să forțeze fierul moale al cătușelor ei. După cîteva clipe, lanțurile căzură zdrăngănind la pămînt. Ea își frecă încheieturile julite. Îi aruncă o altă privire lui Kellhus.

Are curajul să facă asta?

Scylvendiul o părăsi și își reluă locul lîngă foc — lîngă Kellhus. Încetase să mai șadă dinaintea lui cu ceva vreme

în urmă. Kellhus știa că o făcuse pentru a-l împiedica să-i citească fața.

— Ai eliberat-o, deci? întrebă Kellhus, știind că nu era așa.

— Nu. Acum poartă alte lanțuri.

După o clipă adăugă:

— Femeile sînt ușor de frînt.

Nu crede asta.

— Ce limbă ai vorbit?

O întrebare adevărată.

— Sheyică. Limba Imperiului. A fost o concubină în Nansur pînă cînd au luat-o muniții.

— Ce ai întrebato?

Scylvendiul îi aruncă o privire tăioasă. Kellhus privi mica dramă de pe chipul lui — o rafală de înțeleșuri. Își amintise ura, dar își mai amintise și o hotărîre anterioară. Cnaiür decisese deja ce să facă în acest moment.

— Am întrebato despre Nansurium, spuse el într-un tîrziu. E mare agitație în Imperiu — în toate cele Trei Mări. Un nou Shriah domnește peste cele O Mie de Temple. Va fi un Război Sfînt.

Nu ea i-a spus asta, ea doar i-a confirmat. Știa asta dinainte.

— Un Război Sfînt... Împotriva cui?

Scylvendiul încercă să-l cîntărească, să sondeze masca ironică pe care o purta drept față. Kellhus devenise din ce în ce mai neliniștit de subtilitatea presupunerilor nerostite ale scylvendiului. Bărbatul știa și că intenționa să-l omoare...

Apoi ceva straniu trecu peste chipul lui Cnaiür. Un fel de revelație, urmată de o privire de groază supranaturală, a cărei sursă îi scăpa lui Kellhus.

— Inrithii se adună pentru a-i pedepsi pe fanimi, spuse Cnaiür. Pentru a-și recuceri pămînturile sfînte.

Tonul îi era colorat de un dezgust palid. De parcă un loc ar fi putut fi sfînt.

— Pentru a recuceri Shimehul.

Shimeh... Casa tatălui meu.

Alt făgaș. Alte potriviri ale cauzelor. Implicațiile legate de misiune lui înfloriră în intelectul său. *De asta m-ai chemat, tată? Pentru un război sfânt?*

Scylvendiul se răsucise, se răsucise să privească femeia de dincolo de foc.

— Cum o cheamă? întrebă Kellhus.

— N-am întrebat, răspunse Cnaiür, întinzându-se după o altă bucată de carne de cal.

Cu membrele schițate de un strat lucitor de cărbuni, Serwë încleștă pumnalul pe care bărbatul îl folosise pentru a măcelări calul. În tăcere, se ridică deasupra siluetei adormite a scylvendiului. Bărbatul dormea, respirînd egal. Ridică pumnalul spre lună, cu pumnii tremurînd. Ezită... amintindu-și strîngerea lui, privirea lui.

Ochii aceia smintiți priviseră prin ea de parcă era din sticlă, transparentă pentru foamea lui.

Și vocea lui! Scrișnind cuvinte elementare:

— *Dacă pleci, te voi vîna, fato. Pe cît de sigur e pămîntul, pe atît e de sigur că te voi găsi... Te voi face să suferi cum n-ai suferit vreodată.*

Serwë închise ochi strîns. *Lovește-lovește-lovește-lovește!*
Oțelul căzu...

Fu oprit de o mînă aspră.

O a doua mînă se închise peste gura ei, îi înăbuși țipătul.

Printre lacrimi văzu silueta celui de-al doilea bărbat, cel bărbos. Norsiraiul. Capul lui se clătină ușor dintr-o parte în alta.

Simți o pișcătură și pumnalul căzu din degetele ei amortite, fu prins înainte de a cădea pe scylvendi. Se simți ridicată, trasă înapoi de cealaltă parte a focului mocnit.

La lumină, reuși să-i distingă trăsăturile. Triste, chiar delicate. Scutură din nou din cap, cu ochii întunecați tivîți de îngrijorare... chiar vulnerabilitate. Își luă încet mîna de pe buzele ei, apoi o duse la pieptul lui.

— *Kellhus*, șopti el, apoi încuviință.

Ea își adună mîinile, se holbă la el fără să scoată un cuvînt.

— *Serwë*, răspunse ea în sfîrșit, pe o voce la fel de șoptită ca a lui.

Lacrimi fierbinți îi șiroiau pe obraji.

— *Serwë*, repetă el — cu bîndețe.

Întinse o mînă ca să o atingă, dar ezită, o trase înapoi în poală. Timp de o clipă bîjbîi prin întunericul dinapoia lui, în cele din urmă dînd la iveală o pătură de lînă caldă încă de la foc.

Uluită, o luă din mîinile lui, neputîndu-și lua privirea de la licărirea slabă a lunii din ochii lui. Kullhus se întoarse și se întinse cu spatele spre ea, pe covorul lui.

Ea adormi, plîngînd chinuit în tăcere.

Groază.

Asuprindu-i zilele. Urmărind-o în somn. Groaza îi făcea gîndurile să se agite, să zboare din teroare în teroare, făcîndu-i măruntaiele să tremure și mîinile să i se scuture permanent, amortîndu-i chipul cu totul de teamă că un mușchi crispat ar putea face întreaga lume să se prăbușească.

Întîi cu munuătii și acum cu acest scylvendi mult mai întunecat, mult mai amenințător, cu membre ca niște rădăcini încheștate de o stîncă, cu vorbe ca tunetul, cu ochi ca omorul înghețat. Supunere instantanee, chiar și acelor toane cărora nu le dădea glas. Pedepsă înțepătoare, chiar și pentru acele lucruri pe care nu le făcuse. O pedepsea pentru că respira, pentru sîngele ei, pentru frumusețea ei, pentru nimic.

Pedeapsă de dragul pedepsei.

Era neajutorată. Singură de tot. Chiar și Zeii o părăsiseră.

Groază.

Serwë stătea în răcoarea dimineții, amortită, extenuată în feluri pe care nu avea să le înțeleagă vreodată. Scylvendiul și ciudatul său însoțitor norsirai încărcaseră ultimele

provizii tilhărite pe calul munuăti care supraviețuise. Îl privi pe scylvendi îndreptându-se cu pași mari către locul unde le priponise pe celelalte doisprezece femei captive de la curtea Gaunum. Își încleștau lanțurile căutînd alinare și se îngrămădeau unele în altele de teroare abjectă. Le vedea, le cunoștea, dar le găsea de nerecunoscut.

Acolo, nevasta lui Barastas, care o ura aproape la fel de mult ca nevasta lui Peristus. Și acolo, Ysanna, care ajutase în grădini pînă cînd Patridomosul o declarase prea frumoasă. Serwë le cunoștea pe toate. Dar cine erau?

Le auzea plîngînd, implorînd, nu milă — trecuseră muntii și știau că trecuseră astfel mult dincolo de atingerea milei — ci sănătate mintală. Ce bărbat în toate mințile distrugea unelte folositoare? Una putea să gătească, alta să se împreuneze, iar cealaltă valora o răscumpărare de o mie de sclavi, de-ar fi lăsat-o numai în viață...

Tînăra Ysanna, cu ochiul stîng umflat și închis de la o lovitură primită de la un munuăti, striga către ea.

— Serwë, Serwë! Spune-i că nu așa arăt! Spune-i că sînt frumoasă! Serwë, te roooog!

Serwë își feri privirea. Se prefăcu că nu o aude.

Prea multă groază.

Nu-și putu aminti cînd încetase să-și simtă lacrimile. Acum, dintr-un motiv sau altul, trebuia să le simtă gustul ca să-și dea seama că plîngea.

Surd la țipetele lor, scylvendiul intră cu pași apăsăți între ele, le lovi pe cele care se încleștau de el, și desfăcu cele două furci ale țarușului ingenios pe care scylvendii îi foloseau pentru a-și priponii sclavii de pămînt. Trase primul țaruș, apoi pe cel de al doilea din țărînă, le lăsă să cadă cu un zăngănit. Femeile se văitau și se ploconeau în jurul lui. Cînd își scoase pumnalul, unele dintre ele începură să tipe.

Înșfăcă lanțul uneia dintre cele care țipau, Orra, o sclavă dolofană de la bucătărie, și o smunci către el. Țipetele încetară. Dar apoi, în loc să o omoare, el începu să forțeze

fierul moale al cătușelor ei, așa cum făcuse și pentru Serwë cu o noapte înainte.

Uimită, Serwë îi aruncă o privire norsiraiului — cum îl chema? Kellhus? El o privi grav o clipă, care totuși o însufleți cumva, apoi își feri privirea.

Orra era liberă, ședea doar, frecîndu-și încheiturile, uluită. Scylvendiul începu să o elibereze pe alta.

Fără veste, Orra începu să alerge în susul povîrnișului, o alergare absurdă din cauza grosimii ei tropăitoare și a disperării. Cînd nu o urmări nimeni, se opri, cu chipul înspăimîntat. Se lăsă pe vine, privind ferenetic în jur, iar Serwë își aminti de pisica Patridomosului, care era mereu prea fricoasă pentru a se îndepărta prea mult de bolul cu mîncare, oricît de mult ar fi chinuit-o copiii. Alte opt i se alăturara Orrei în veghea ei precaută, inclusiv Ysanna și nevasta lui Barastas. Doar patru dintre ele continuară să fugă.

Ceva din toate astea îi îngreuna răsufierea.

Scylvendiul lăsă lanțurile și țărșii acolo unde se găseau, se întoarse la Serwë și la Kellhus.

Norsiraiul îl întrebă ceva de neînțeles. Scylvendiul ridică din umeri și se uită la Serwë.

— Le vor găsi alții, le vor folosi, spuse el nepăsător.

Serwë știa că ei i se adresase pentru că cel numit Kellhus nu vorbea sheyica. Sări în spinarea calului și le studie pe cele opt femei rămase.

— Urmați-ne, spuse el pe un ton ce nu admitea replică, și o să vă scot ochii cu săgeți.

Apoi, nebunește, ele începură din nou să se vaite, implorîndu-l să *nu* plece. Nevasta lui Barastas chiar plîngea în hohote după lanțuri. Dar scylvendiul păru să nu le audă. Îi ceru lui Serwë să încalece.

Și ea se bucură. Se bucură din inimă! Iar celelalte erau invidioase.

— Aici, Serwë! o auzi pe nevasta lui Barastas țipînd. Vino înapoi aici, scroafă murdară în călduri ce ești! Ești a mea! A mea. Persicuță nenorocită! *Vino înapoi aici!*

Fiecare cuvînt o lovi pe Serwë ca un pumn și trecu direct prin ea, lăsînd-o neatinsă. O văzu pe nevasta lui Barastas pornind hotărîtă către alaiul lor de cai, fluturîndu-și mîinile în gesturi smintite. Scylvendiul își smunci calul într-o parte, trase o săgeată din tolbă. O puse în arc și o slobozi dintr-o singură mișcare fără efort.

Săgeata o lovi pe femeia de neam în gură, spărgîndu-i dinții și înfundîndu-se în golul umed al gîtului ei. Căzu în față ca o păpușă aruncată printre ierburi și smeaoaice. Scylvendiul mormăi aprobator, apoi continuă să îi conducă spre munți.

Serwë simți gustul lacrimilor..

Nimic din toate astea nu se întîmplă, se gîndi ea. Nimeni nu suferea astfel. Nu cu adevărat.

Se temu că va vomita de groază.

Munții Hethanta se îngrămădiră deasupra lor. Traversară coaste abrupte de granit, își căutară drumul prin rîpe înguste, sub costișe de rocă sedimentară împunsă de fosile ciudate. În cea mai mare parte, drumul urma un rîu subțire mărginit de molizi și pini piperniciți. Urcau din ce în ce mai sus, prin aer din ce în ce mai rece, pînă cînd lăsară în urmă pînă și mușchiul. Combustibilul pentru foc deveni greu de găsit. Noaptea deveniră hain de reci. De două ori se treziră acoperiți de zăpadă.

În timpul zile scylvendiul mergea în frunte cu calul lui mic, singur, vorbind numai din cînd în cînd. Kellhus venea în urma lui Serwë. Se trezi vorbindu-i, împinsă de ceva din purtarea lui. Era de parcă prezența bărbatului îndemna la intimitate, la încredere. Ochii lui o învăluiau, de parcă privirea lui îndrepta cumva pămîntul frînt de sub picioarele ei. Îi povesti despre viața ei de concubină în Nansur, despre tatăl ei, un nymbricani, care o vînduse Casei Gaunum cînd împlinise paisprezece ani. Îi descriu gelozia nevestelor Gaunum, cum mințiseră despre primul ei copil, spunînd că s-ar fi născut mort, cînd Griasa, o bătrînă sclavă shigeki, le văzuse strangulîndu-l în bucătărie.

— Bebeluși albaștri, îi șoptise bătrîna în ureche, cu vocea spartă de o indignare aproape prea trudită pentru a i se da glas. Asta e tot ce vei naște, copilă.

Asta, îi explică Serwë lui Kellhus, devenise o glumă morbidă împărtășită de toți cei de la curte, mai ales de acele concubine sau slave destul de norocoase pentru a fi vizitate de stăpînii lor. *Le naștem copii albaștri... Albaștri ca preoții lui Jukan.*

La început îi vorbise așa cum le vorbea cailor tatălui ei în copilărie — vorbăria fără griji a cuiua care era auzit, dar nu și înțeles. Dar în curînd descoperi că o *înțelegea*. După trei zile, începu să îi pună întrebări în sheyică — o limbă dificilă, una pe care ajunsese să o stăpînească numai după cîtiva ani de captivitate în Nansur. Întrebările o entuziasmară cumva, o umplură cu dorința de răspunde la ele așa cum trebuia. Și vocea lui! Adîncă, de culoarea vinului întunecat, ca și marea. Și felul în care îi rostea numele. De parcă era gelos pe felul în care suna. *Serwë* — ca o incantație. În cîteva zile, afecțiunea ei circumspectă deveni venerație.

Dar în timpul nopții îi aparținea scylvendiului.

Nu reușea să înțeleagă relația dintre acești doi bărbați, deși medita adesea la ea, știind că soarta ei atîrna undeva între ei. La început presupuse că Kellhus era sclavul scylvendiului, dar nu era așa. Își dădu seama în cele din urmă ca scylvendiul îl ura pe norsirai, chiar se *temea* de el. Se purta ca unul care încerca să se ferească de contaminare rituală.

Întîi, această intuiție o entuziasmă. *Te temi!* urla ea în tăcere către spinarea scylvendiului. *Ești la fel ca mine! Nu ești mai mult decît mine!*

Dar apoi începu să o tulbure — adînc. Temut de un scylvendi? Ce fel de om e temut de un scylvendi?

Îndrăzni să-l întrebe chiar pe el.

— Pentru că am venit, spuse el, pentru a duce la capăt o sarcină teribilă.

Îl crezu. Cum ar fi putut să nu creadă un asemenea om? Dar existau alte întrebări, mai dureroase. Întrebări pe care

nu îndrăznea să le rostească, dar pe care i le puneă din ochi în fiecare noapte.

De ce nu mă faci a ta? De ce nu faci din mine răsplata ta? Se teme de tine!

Dar ştia răspunsul. Ea era Serwë. Ea nu însemna nimic.

Faptul lipsei ei totale de însemnătate fusese o lecţie greu învăţată. Avusese o copilărie fericită — atît de fericită ca acum plîngea de cîte ori se gîndea la acele vremuri. Culegea flori sălbatice din preeria Cepalor. Se bălăcea ca o vidră în rîu cu fraţii ei. Zburda în miez de noapte în jurul focurilor. Tatăl ei fusese indulgent, chiar blînd, mama ei o copleşise cu adoraţia ei.

— Serchaa, dulce Serchaa, îi spunea ea, eşti frumosul meu talisman, eşti pavăza mea împotriva suferinţei.

Serwë crezuse pe atunci că însemna ceva. Era iubită. Era preţuită mai presus de fraţii ei. Era fericită în felul acela nemăsurat al copiilor care nu au nici un chin real pe care să-l arunce pe cîntar.

Auzise multe poveşti despre suferinţă, desigur, dar atunci greutăţile înnobilau întodeauna, erau învăluite în morală şi conţineau lecţii pe care ea le învăţase deja. În plus, chiar dacă soarta avea s-o trădeze, şi era sigură că nu avea să fie aşa, avea să fie dîrză şi vitează, o lumină călăuzitoare pentru acele suflete ce se sfîrşeau lîngă ea.

Apoi tatăl ei o vînduse Patridomosului casei Gaunum.

Prima ei noapte pe domeniul Casei Gaunum scosese multă prostie din ea. Înţelesese repede că nu exista nimic — nici o răutate, nici o depravare — ce nu ar face pentru a-i potoli pe bărbaţi şi mîinile lor grele. Ca o concubină Gaunum, trăia într-o nelinişte permanentă, prinsă între ura nevestelor Gaunum şi poftele capricioase ale bărbaţilor Gaunum. Ea nu însemna nimic, îi spuseseră. Nimic. Era doar o altă piersicuţă norsiraie netrebnică. Aproape îi crezuse.

În curînd începu să se roage ca unul sau altul dintre fii Patridomosului să o viziteze — chiar şi cei care erau cruzi. Flirta cu ei. Îi seducea. Era deliciul oaspetilor. În

afară de mîndria pentru ardoarea lor și de plăcerea mulțumirii lor, ce altceva îi rămînea?

În marea vilă a Casei Gaunum, existase un sanctuar cu mici idoli ai strămoșilor Casei. Îngenunchease și se rugase în acel sanctuar de mai multe ori decît putea număra și de fiecare dată implorase milă. Îi simțea pe Gaunumii morți în fiecare colțisor al acelui loc, șoptindu-i lucruri pline de ură, mișcînd-o cu premoniții îngrozitoare. Iar ea implorase și implorase milă.

Apoi, ca răspuns la rugăciunile ei, parcă, Patridomosul însuși, care părăsise mereu un zeu distant cu păr argintiu pentru ea, o opri în grădini. Îi prinse bărbia și exclamă:

— Pe Zei! Ești demnă de însuși Impăratul, fato... La noapte. Așteaptă-mă la noapte.

Cum îi dansase sufletul în acea zi! *Demnă de Împărat!* Cît de atent se epilase și amestecase cele mai fine parfumi în așteptarea vizitei lui. *Demnă de Împărat!* Cum plînsese cînd el nu venise.

— Nu plînge, Serchaa, îi spusese celelalte fete. Preferă băiețelii.

Cîteva zile după aceea disprețuiseră băiețelii.

Și continuă să se roage idolilor, chiar dacă fețișoarele lor îndesate păreau acum să rîde de ea. Ea, Serwë, trebuia să însemne ceva, nu-i așa? Tot ce dorea era un semn, ceva, orice... Se tîrî dinaintea lor.

Apoi, unul dintre fiii Patridomosului, Peristus, o luă în pat cu nevasta lui. La început lui Serwë îi fusese milă de nevastă, o fețișcană cu chip de bărbat care fusese măritată cu Gaunum Peristus pentru a pecetlui o alianță între Case. Dar în timp ce Peristus o folosea pentru a aduna sămînța pe care avea să o planteze în pîntecul nevestei sale, Serwë simți ura femeii, de parcă împărțeau patul cu un mic foc. Doar ca să-i facă în ciudă fudulei, țipase, ațîțase pofta lui Peristus cu cuvinte și fapte desfrîinate și îi furase sămînța pentru sine.

Nevestica cea urîită plînsese, delirase ca o nebună și oricît o lovise Peristus, nu încetase. Deși tulburată de

voioșia pe care toate acestea i-o aduseseră, Serwë se grăbise spre sanctuar pentru a mulțumi strămoșilor Gaunum. Iar la puțin timp după aceea, cînd își dădu seama că poartă copilul lui Peristus, fură unul dintre porumbeii grăjdarului și li-l sacrifică.

În timpul celei de-a șasea lună de naștere, nevasta lui Peristus îi șopti.

— Încă trei luni pînă la înmormîntare, hmm, Serchaa.

Îngrozită, Serwë se dusesse la Peristus însuși, doar pentru a fi palmuită și dată afară. Nu însemna nimic pentru el. Se întoarce la idolii Gaunum. Le oferi orice, totul. Dar copilul ei se născu albastru. Albastru ca preoții lui Jukan.

Chiar și așa, Serwë continuă să se roage — de această dată pentru răzbunare. Se rugă Gaunumilor pentru nimicirea Gaunumilor.

Un an mai tîrziu, Patridomosul părăsi călăare vila cu toți oamenii săi. Adunarea Războiului Sfînt devenise indisciplinată și Împăratul avea nevoie de generali săi. Apoi sosiră scylvendii. Panteruth și munuătii lui.

Barbarii o găsiră în sanctuar, țipînd, zdrobind idolii de pardoseală.

Vila arse și aproape toate urîtele de neveste Gaunum și urîții lor de copii Gaunum fură trecute prin sabie. Nevasta lui Barastas, concubinele mai tinere și sclavele mai frumoase fură adunate și scoase pe poartă. Serwë țipă ca celelalte, se văită pentru căminul ei pierdut. Căminul pe care îl urîse.

Chinuri de coșmar. Brutalitate. Ca nimic din ce îndurase pînă atunci. Fiecare dintre ele era legată de șaua unui războinic munuăti care o făcea să alerge și să alerge, tot drumul pînă la Munții Hethanta. Noaptea se îngrămădeau una în alta și plîngeau și țipau cînd munuătii veneau la ele, cu falusurile unse cu grăsime de animal. Iar Serwë se gîndea la un cuvînt, un cuvînt din limba sheyică, care nu exista în limba ei nativă, nymbricani... Un cuvînt de ultragiu.

Dreptate.

În ciuda tuturor ifoselor ei a păcatelor ei mofturoase, însemna ceva. Era ceva. Era Serwë, fiica lui Ingaera, și merita mult mai mult decît i se oferise. Avea să fie tratată cu demnitate sau avea să moară urînd.

Dar curajul îi venise într-un moment groaznic. Încercase să nu plîngă. Încercase să fie tare. Scuiase chiar în fața lui Panteruth, scylvendiul care o revendică drept răsplata sa. Dar scylvendii nu erau întru totul oameni. Îi priveau cu dispreț pe străini ca de pe vîrfurile unui munte fără zei, mai îndepărtați decît cel mai brutal dintre fiii Patrodomului. Erau scylvendi, cei-care-frîng-oameni-și-cai, iar ea era Serwë.

Dar se încleștase cumva de acel cuvînt. Și privindu-i pe muniții murind de mîinile acestor bărbați, se bucurase, îndrăznise să creadă că avea să fie mîntuită. În sfîrșit, *dreptate!*

— *Te rog! îi strigase siluetei lui Cnaiür care se apropia de ele. Trebuie să ne salvezi!*

Netrebnică, îi spusese Gaunumii. Doar o altă pier-sicuță neorsiraie netrebnică. Îi crezuse, dar continuase să se roage. Să imploră. *Arătați-le! Vă rog! Arătați-le că însemnă ceva...*

Și apoi, implorînd milă de la un scylvendi nebun. Cerînd dreptate.

Proastă netrebnică! De cînd Cnaiür își aruncase trupul stropit de sînge peste al ei, înțelesese. Existau numa toanele. Existau numai supunerea. Existau numai durerea, moartea și groaza.

Dreptatea nu era decît un alt idol Gaunum trădător.

Tatăl ei, trăgînd-o pe jumătate goală din așternuturi, aruncînd-o în brațele bătătorite ale unui străin.

— Acum apartîii acestor oameni, Serwë. Fie ca Zeii noștri să te aibă în pază.

Peristus, ridicîndu-și privirea din sulurile sale, încruntîndu-se cu neîncredere amuzată.

— Poate că ai uitat ce anume ești, Serwë. Dă-mi mîna, copilă.

Idolii Gaunumi strîmbîndu-se la ea cu fețe din piatră.
Tăcere disprețuitoare.

Pantheruth, ștergîndu-și scuipatul ei de pe față,
scotîndu-și pumnalul.

— Drumul pe care pășești e îngust, cătea, și nici nu o
știi... Ia să-ți arăt.

Cnaiür, încheștîndu-i încheieturile mai strîns decît orice
cătuse.

— Dă-te după voința mea, fato. Întru totul. Nu îți voi
spune a doua oară. Îi voi călca în picioare pe cei care nu
se supun.

De ce erau atît de cruzi cu ea? De ce o urau cu toții?
De ce o pedepseau? De ce o răneau? De ce?

Pentru că ea era Serwë și nu însemna nimic. Nu avea
să însemne nimic niciodată.

De asta o abandona Kellhus noapte de noapte.

La un moment dat trecură peste șira spinării munților
Hethanta și drumul începu să coboare. Scylvendiul le inter-
zise să aprindă focuri, dar nopțile începură să se încălzească.
Dinaintea lor se întindea Cîmpia Kyranae, întunecată în
depărtările ceroase, ca pielea unei prune prea coapte.

Kellhus se opri pe buza unui promontoriu și privi peste
învălmășeala de rîpe și păduri străvechi. Kûniûri arătase
cam la fel de pe acoperișul munților Demua, dar în timp
ce Kûniûri era mort, acest ținut era viu. Cele Trei Mări.
Ultima mare civilizație a Oamenilor. În sfîrșit ajunsese.

Mă apropii, tată.

— Nu putem continua așa, strigă scylvendiul din spatele
lui.

S-a hotărît că trebuie să fie acum. Kellhus anticipase
acest moment încă de cînd ridicaseră tabăra, cu cîteva ore
în urmă.

— Ce vrei să spui, scylvendi?

— În nici un caz doi oameni ca noi nu pot traversa
ținuturile fanimilor în timpul unui Război Sfînt. Vom fi
omorîți ca spioni cu mult înainte de a ajunge la Shimeh.

— Dar de asta am traversat munții, nu-i așa? Ca să traversăm Imperiul în loc...

— Nu, spuse scylvendiul posac. *Noi* nu putem traversa Imperiul... Te-am adus aici ca să te omor.

— Sau, răspunse Kellhus, încă vorbind către priveliștea dinaintea lui, ca să fii ucis de mine.

Kellhus întoarse spatele Imperiului, înfruntându-l pe Cnaiür. Suprafețe de stîncă, scăldate în soare și înalte, îl încadrau pe bărbat. Serwë se afla în apropiere. Observă ca avea sînge pe unghii.

— La asta te-ai tot gîndit, nu?

Scylvendiul își umezi buzele.

— Tu să-mi spui.

Kellhus îl cuprinse pe barbar în cercetarea sa atentă, așa cum un copil ar închide o pasăre între palme furnicătoare — vii la fiecare tremur, la pulsul inimii cît un bob de mazăre, la căldura slabă a respirației panicate.

Să-i ofere bărbatului o sclipire, să-i arate cît de transparent era de fapt? De zile întregi, de cînd aflase de Războiul Sfînt de la Serwë, Cnaiür refuzase să discute despre orice avea legătură cu planurile sale. Dar intențiile lui fuseseră limpezi: îi condusesese în Munții Hethanta pentru a cîștiga timp, așa cum Kellhus îi văzuse și pe alții făcînd cînd erau prea slabi pentru a renunța la obsesiile lor. Cnaiür avea nevoie să continue să-l vîneze pe Moënghus, chiar dacă știa că vînătoarea era o farsă.

Dar acum erau pe cale să intre în Împeriu, un ținut unde scylvendii erau jupuiți de vii. Înainte, în timp ce se apropiau de Hethanta, Cnaiür doar se temuse că Kellhus îl va ucide. Acum, știind că simpla sa prezență era pe cale să devină o amenințare mult mai mortală, era convins. Kellhus zărise hotărîrea în timpul dimineții, în cuvintele omului și în căutătura lui prudentă. Dacă nu putea să folosească fiul pentru a-l ucide pe tată, atunci Cnaiür urs Skiötha avea să-l ucidă pe fiu.

Chiar dacă știa că era imposibil.

Atita chin.

Ură, cît marea ca forță și mărimă, destulă cît să ucidă nenumărate mii, destulă cît să-și ucidă sinele sau chiar nevăzutul. O unealtă cît se poate de puternică.

— Ce vrei să spun? întrebă Kellhus. Că acum că am ajuns în Imperiu nu mai am nevoie de tine? Că acum că nu mai am nevoie de tine, intenționez să te ucid? La urma urmei, nu se intră în Imperiu în compania unui scylvendi.

— Chir tu ai spus-o, dînyainule. Atunci cînd erai în lanțuri, în yakshul meu. Pentru cei ca tine nu există decît misiunea.

Asemenea putere de pătrundere. Ură, dar dublată de o viclenie aproape supranaturală. Cnaiür urs Skiötha era periculos... De ce să-i îndure prezența?

Pentru că Cnaiür continua să cunoască această lume mai bine ca el. Și mai ales cunoștea *războiul*. Fusesse crescut pentru război.

Încă îmi mai e de folos.

Dacă rutele de pelerinaj către Shimeh erau închise, Kellhus nu avea de ales decît să se alătore Războiului Sfînt. Dar perspectiva războiului era o dilemă aproape insurmontabilă. Petrecuse ore în transa probabilităților, încercînd să schițeze modele de război, dar îi lipseau principiile de care avea nevoie. Variabilele erau prea multe și prea schimbătoare. Război... Existau împrejurări mai capricioase? Mai periculoase?

Ăsta e drumul pe care l-ai ales pentru mine, tată? Ăsta e testul tău?

— Și care e misiunea mea, scylvendi?

— Asasinat. Patricid.

— Și după treizeci de ani printre oameni născuți în lume, ce fel de putere crezi că mînuiește tatăl meu, un dînyain care posedă toate darurile pe care le posed eu?

Scylvendiul păru năucit.

— Nu m-am gîndit...

— Eu da. Crezi că nu am nevoie de tine? Că nu am nevoie de Cnaiür urs Skiötha cel prea-însîngerat? Cel-care-frînge-oameni-și-cai? Un bărbat care poate ucide trei în tot

atîtea bătăi de inimă? Un om care este imun la metodele mele și deci la cele ale tatălui meu? Oricine ar fi tatăl meu, scylvendi, va fi puternic. Mult prea puternic pentru a fi ucis de un singur om.

Kellhus auzea inima lui Cnaiür bubuindu-i în piept, îi vedea gândurile agitîndu-i-se și îi mirosea amorteala care i se întindea prin membre. În mod ciudat, bărbatul îi aruncă o privire imploratoare lui Serwë, care începuse să tremure de groază.

— Spui asta ca să mă amăgești, murmură Cnaiür. Ca să mă potolești...

Din nou zidul lui de neîncredere, obtuză și încăpățînată. *Trebuie să i se arate.*

Kellhus își scoase sabia și fandă înainte. Scylvendiul reacționează pe loc, deși o făcu în felul acela țeapăn al reflexelor tocite de refuzul de a crede. Pară prima lovitură cu ușurință, dar dădu înapoi dinaintea combinației răsunătoare care urmă. Cu fiecare impact, Kellhus îi vedea furia strălucind, o simțea trezindu-se și punîndu-i stăpînire pe brațe. În curînd, scylvendiul contra-ataca cu viteză orbitoare și putere care îi făcea dinții să se încleșteze. Kellhus îi văzuse doar o dată pe copiii scylvendii exersînd *bagaratta*, „felul măturător“ al scylvendilor de a lupta cu sabia. Atunci i se păruse excesiv de împodobit, încărcat de înflorituri necurate.

Nu era așa cînd era combinat cu forță fizică. De două ori, măturările mari ale lui Cnaiür aproape îl trîntiseră pe spate. Kellhus se retrase, prefăcîndu-se obosit, plantînd mirosul fals al uciderii iminente. O auzea pe Serwë tipînd:

— *Ucide-l, Kellhus! Ucide-l!*

Mormăind, barbarul își dublă furia. Kellhus împrăstie o ploaie zdrobitoare de lovituri, prefăcîndu-se disperat. Se întinse și înșfăcă încheietura dreaptă a lui Cnaiür, îl smuci în față. Cumva, imposibil, Cnaiür reuși să-și ridice mîna liberă, aparent prin brațul în care Kellhus ținea sabia. Îl lovi pe Kellhus peste față cu palma. Kellhus căzu pe spate, lovindu-l pe Cnaiür de două ori cu piciorul în coaste. Se

rostogoli ridicându-se fără efort în mâini, se arcui înapoi în poziție de luptă. Simți gustul propriului sînge. *Cum?* Scylvendiul se împletici, ținându-se de coaste. Kellhus își dădu seama că judecase greșit reflexele bărbatului, așa cum făcuse cu multe alte lucruri.

Kellhus își aruncă sabia și se îndreptă cu pași mari către bărbat. Cnaiür urlă, fandă, lovi. Kellhus privi vârful sabiei descriind un arc prin lumina scăpărătoare a soarelui, peste coastele abrupte care atîrnau deasupra lor și norii plutitori. Îl prinse în palmă, ca pe fața unei iubite sau ca pe o muscă. Răsuci lama, smulse mînerul din mîna lui Cnaiür. Păși în raza lui și îl lovi în față. În timp ce bărbatul se împleticea înapoi, făcu o săritură joasă și mătură picioarele de sub el.

În loc să se retragă în afara razei lui, Cnaiür se rostogoli în picioare și sări la el. Kellhus se lăsă pe spate, îl prinse pe scylvendi de partea din spate a centurii și de ceafă, apoi îl aruncă înapoi de unde venise, aproape de margine. Cînd Cnaiür încercă să se ridice, Kellhus îl lovi, făcîndu-l să dea și mai mult în spate.

Alte lovituri, pînă ce scylvendiul ajunsese mai mult fiară turbată decît om, răsufîind tremurat, fluturînd brațe care erau pedepsite cu amortirea. Kellhus îl lovi puternic, și el căzu moale, lovindu-și capul de marginea promontoriului.

Ridicîndu-l, Kellhus îi aruncă pe barbar peste margine și, cu un braț, îl ținu atîrnat desupra Imperiului îndepărtat. Vîntul îi flutura părul negru ca pana corbului peste abis.

— Fă-o, icni Cnaiür prin muci și salivă.

Picioarele i se legănav deasupra golului.

Atît de multă ură.

— Dar am grăit adevărul, Cnaiür. Am nevoie de tine.

Ochii scylvendiului se măriră de groază. *Dă-mi drumul,* spunea chipul lui. *Pentru că într-acolo se află pacea.*

Iar Kellhus își dădu seama că îl judecase din nou greșit pe scylvendi. Îl crezuse imun la traumele violenței fizice, cînd de fapt nu era. Kellhus îl bătuse în felul în care un bărbat își bate nevasta sau un tată copilul. Acest moment

avea să sălășluiească în pe vecie, atît sub forma amintirilor, cît și a tresăririlor involuntare. Altă umilire pe care să o arunce în foc.

Kellhus îi trase pe teren sigur și îl lăsă să cadă. Încă o fărâdelege.

Serwë se ghemui sub calul ei, plîngînd — nu pentru că îl salvase pe scylvendi, ci pentru că nu îl ucisese.

— *Igliatha sun tamatha!* se văita ea în limba tatălui ei. *Igliatha su tamathaaaa!*

Dacă mă iubeai.

— Mă crezi? îl întrebă pe scylvendi.

Scylvendiul se holbă la el cu zguduire timpă, parcă uluit de absența miniei sale. Se ridică pe picioare nesigure.

— Taci din gură, îi spuse lui Serwë, deși nu își putea lua privirea de la Kellhus.

Serwë continuă să se vaite, strigînd către Kellhus. Ochii lui Cnaiür trecură de la Kellhus la răsplata sa. Porni spre ea cu pași mari, o reduse la tăcere cu o lovitură de palmă.

— Am spus să *taci din gură!*

— Mă crezi? întrebă din nou Kellhus.

Serwë scîncea, se lupta să-și înghită hohotele de plîns. *Atît de multă suferință.*

— Te cred, spuse Cnaiür, pe moment neputînd să-i înfrunte privirea.

În schimb se zgîi la Serwë.

Kellhus știuse dinainte că acesta va fi răspunsul, dar exista o mare diferență între a ști ceva și a cere acel ceva.

Dar cînd scylvendiul se uită în cele din urmă la el, vechea furie îi anima ochii, arzînd cu o intensitate aproape carnală. Dacă Kellhus presupusese asta mult mai devreme, acum o știa fără urmă de îndoială: scylvendiul era nebun.

— Cred că ai *impresia* că ai nevoie de mine, dînyainule. Deocamdată.

— Ce vrei să spui? întrebă Kellhus, cu adevărat nedumerit.

Devine din ce în ce mai haotic.

— Ai de gînd să te alături Războilui Sfînt. Să-l folosești pentru a călători spre Shimeh.

— Nu vād nici o altă cale.

— Dar cu toată vorbăria ta despre nevoie, uiți că eu sînt un pāgîn pentru intrithi, spuse Cnaiūr, prea puțin diferit de fanimii pe care speră să-i măcelărească.

— Atunci nu mai ești un pāgîn.

— Un convertit? sforăi Cnaiūr nevenindu-i să creadă.

— Nu. Un om care s-a trezit din barbarismul său. Un supraviețuitor al Kiyuthului care și-a pierdut credința în căile neamului său. Adu-ți aminte, ca toate popoarele, intrithii cred că *ei* sînt cei aleși, culmea a ceea ce înseamnă să fii un om drept. Minciunile care flatează sînt aproape întotdeauna crezute.

Kellhus văzu că măsura cunoștințelor lui îl alarmă pe scylvendi. Bărbatul încercase să-și asigure poziția menținîndu-l ignorant în ceea ce privea cele Trei Mări. Kellhus urmări deducțiile care îi animau încruntătura, îl privi aruncîndu-i o privire scurtă lui Serwē... Dar existau probleme mai urgente.

— Nansurienilor n-o să le pese deloc de asemenea povești, spuse Cnaiūr. Vor vedea doar cicatricile de pe brațele mele.

Motivele împotrivirii sale îi scăpau lui Kellhus. Nu voia să-l găsească și să-l ucidă pe Moēnghus?

Cum se poate să fie încă un mister pentru mine?

Kellhus încuviință ridicînd din umeri, într-un fel care înlătura obiecțiile chiar în timp ce le accepta.

— Serwē spune că popoarele de pe întreg cuprinsul celor Trei Mări se adună în Imperiu. Ne vom alătura lor și vom evita nansurii.

— Poate... spuse Cnaiūr rar. Dacă reușim să ajungem la Momemn fără să fim provocați.

Dar apoi scutură din cap.

— Nu. Scylvendii nu hoinăresc. Apariția mea va stîrni prea multe întrebări, prea mult ultragiu. Habar n-ai cît de mult ne disprețuiesc, dūnyaine.

Disperarea nu putea fi confundată. Kellhus își dădu seama că o parte din bărbat abandonase speranța de a-l găsi pe Moënghus. Cum de-i scăpase asta?

Dar întrebare mai importantă era dacă scylvendiul spusese sau nu adevărul. Avea traversarea Imperiului să fie imposibilă dacă era însoțit de Cnaiür? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci avea să fie nevoie să...

Nu. Totul depindea de stăpânirea împrejurărilor. Nu avea să se alătore Războiului Sfânt, avea să pună mîna pe el, să-l mînuiască ca pe unealta sa. Dar așa cum se întîmpla cu orice armă nouă, avea nevoie de instruire, de antrenament. Iar șansele de a găsi un altul cu la fel de multă experiență și perspicacitate ca Cnaiür urs Skiötha erau neglijabile. *Îl numesc cel mai violent dintre oameni.*

Dacă bărbatul știa prea multe, Kellhus nu știa destule — cel puțin nu încă. Oricît de primejdioasă ar fi fost traversarea Imperiului, merita încercarea. Dacă obstacolele aveau să se dovedească insurmontabile, atunci avea să reevalueze planul.

— Cînd vor întreba, răspunse Kellhus, dezastrul de la Kiyuth va fi explicația ta. Acei cîțiva utemoți care au supraviețuit lui Ikurei Conphas au fost nimiciți de vecinii lor. Vei fi ultimul din tribul tău. Un bărbat lipsit de toate, mînat din ținutul lui de jale și nenorociri.

— Și tu cine vei fi, dînyaine?

Kellhus petrecuse multe ore luptîndu-se cu întrebarea aceasta.

— Eu voi fi motivul tău de a te alătura Războiului Sfânt. Voi fi un prinț pe care l-ai întîlnit în timp ce te întreptai spre sud prin ținuturile tale pierdute. Un prinț care a visat despre Shimeh din cealaltă parte de lume. Oamenii din cele Trei Mări știu puține despre Atrithau, doar că a supraviețuit miticei lor Apocalipse. Vom veni la ei din întuneric, scylvendi. Vom fi oricine spun eu că sîntem.

— Un prinț... repetă Cnaiür șovăitor. De unde?

— Un prinț din Atrithau, pe care l-ai găsit în timp ce călătoreai prin pustietățile nordului.

Deși Cnaiür înțelegea acum, chiar aprecia, calea pe care i-o așternuse dinainte, Kellhus știa că înăuntrul său disputa continua cu înverșunare. Cît de multe avea să îndure omul ca să-și vadă tatăl mort răzbunat?

Căpetenia utemoților își trecu un antebraț dezgolit peste gură și nas. Scurpă sânge.

— Un prinț al nimicului, spuse el.

În lumina dimineții, Kellhus îl privi pe scylvendi călărind pînă la prăjină. Înfîpt în vîrfurile ei se găsea un craniu, încă acoperit de piele și încadrat de o claie de păr lînos, întunecat. Păr de scylvendi. Ceva mai departe de-o parte și de alta se înălțau alte prăjini — alte capete de scylvendi, plantate la distanța recomandată de matematicienii lui Conphas. Atît de mulți kilometri, atît de multe capete de scylvendi.

Kellhus se răsuci în șa către Serwë, care îl privea cercetător.

— Îl vor ucide dacă sîntem descoperiți, spuse ea. Nu știe asta?

Tonul ei spunea: *Nu avem nevoie de el. Îl poți ucide.* Kellhus vedea scenariile derulîndu-se dinapoia ochilor ei. Tipătul ascuțit pe care și-l confecționase de-a lungul zilelor, pregătit pentru prima lor întîlnire cu paznicii nansuri.

— Trebuie să nu ne trădezi, Serwë, răspunse Kellhus sever, ca un tată nymbricani fiicei sale.

Fata frumoasă amorți, șocată.

— Nu te-aș trăda niciodată pe tine, Kellhus, îi scăpă ei. Trebuie să știi...

— Știu că te întreb ce mă leagă de scylvendi, Serwë. Nu e treaba ta să înțelegi asta. Înțelege doar că dacă îl trădezi pe el, mă trădezi pe mine.

— Kellhus, eu...

Șocul se transformase în durere, în lacrimi.

— Trebuie să-l rabzi, Serwë.

Își întoarse fața de la ochii aceia teribili, începu să plîngă.

— Pentru *tine*? scui pă ea cu amărăciune.

— Eu sînt doar promisiunea.

— Promisiunea? strigă ea. Promisiunea *cui*?

Dar Cnaiür se întorsese, călărind în jurul lor către micul lor alai de cal. Zîmbi ironic cînd observă că Serwë plîngea.

— Ține minte bine această clipă, femeie, spuse el în sheyică. Va singura ta măsură a acestui om.

Rîsul îi era aspru.

Se aplecă în șaua calului și începu să dubuiască printr-una dintre legături. Scoase o cămașă de lînă, pătată și ruptă pînă la brîu. Cămașa nu prea reușea să-i ascundă moștenirea brutală, dar măcar îi acoperea cicatricele. Nansurii nu aveau să privească cu ochi buni asemenea însemnări.

Cîmpeanul făcu un semn către șirul de prăjini. Urmau conturul pămîntului, unele înclinate, altele drepte, coborînd spre orizont, îndepărtîndu-se de Hethanta. Poverile lor macabre erau întoarse de la ei, către marea îndepărtată. Privirea scutătoare, fără de sfîrșit, a morților.

— Pe aici spre Momemn, spuse el și scui pă peste iarba călcată în picioare.

Capitolul XIV

Cîmpia Kyranae

Unii spun că oamenii se luptă mereu cu împrejurările, dar eu spun ca fug mereu de ele. Ce sînt lucrările oamenilor altceva decît un răgaz de moment, un ascunziș care urmează să fie în curînd descoperit de catastrofă? Viața este o fugă fără de sfîrșit dinaintea vînătorului pe care îl numim lume.

—EKYANNUS VIII, AFORISME

Primăvară, 4111 Anul-Colțului, Imperiul Nansur

Ciripitul unei ciocîrlii de pădure, ca o arie peste năvala vîntului prin baldachinul pădurii. *După-amiază*, se gîndi ea. *Păsările moțâie mereu după-amiaza.*

Pleoapele lui Serwë se deschiseră tremurînd și pentru prima dată după multă vreme se simți împăcată.

Sub obrazul ei, pieptul lui Kellhus se ridica și se cobora în ritmul somnului său. Încercase să i se alătore pe covorul lui și înainte, dar el se împotrivise mereu — pentru a-l liniști pe scylvendi, presupuse ea. Dar în dimineata aceasta, după o noapte întuneată de călătorie, se înduplecase. Și acum ea savura apăsarea trupului său puternic lîngă al ei, senzația³ adormitoare a unui sanctuar oferită de brațul său protector. *Kellhus, știi cît de mult te iubesc?*

Nu mai cunoscuse vreodată un asemenea bărbat. Un bărbat care o cunoștea și totuși continua să iubească.

Timp de o clipă, ochii ei urmăriră leneși grinzile salciei imense sub care dormeau. Crengile se arcuiău pe sub alte crengi, se desfăceau ca picioarele unei femei și se desfăceau din nou, șerpuind pînă se pierdeau în marile fuste de frunze care se ridicau și coborau în vîntul luminat de soare. Simțea sufletul marelui copac, visător, duios și infinit de înțelept, martorul înrădăcinat a nenumărați sori.

Serwë auzi un plescăit.

Dezbrăcat de cămașă, scylvendiul se lăsase pe vine la merginea rîului, strîngînd apă în pumnul stîng și clătindu-și cu grijă rana de pe antebraț. Îl privi prin ceața genelor, prefăcîndu-se că doarme. Spinarea îi era brăzdată de cicatrice, o a doua însemnare pe măsura celei care îi vîrgea brațele.

Parcă dîndu-și seama de privirile ei cercetătoare, pădurea tăcu, liniștea ei fiind colorată de grandoarea severă a copacilor. Chiar și pasărea solitară tăcu, predîndu-se dinaintea zgomotelor îmbăierii lui Cnaiür.

Poate pentru prima dată nu se temea de scylvendi. Se gîndi că părea singuratic, chiar blînd. Își coborî capul în apă și începu să-și clătească părul lung și negru. Suprafața lucioasă a rîului trecea încet dinaintea lui, cărînd vreascuri și fire de puf. Lîngă malul îndepărtat, zări încrețiturile stîrnite de un gîndac de apă alunecînd pe spinarea sticloasă a rîului.

Apoi îl văzu pe băiat pe malul celălalt.

La început îi zări doar chipul, pe jumătate ascuns de curbura un copac prăbușit și acoperit de mușchi. Apoi văzu brațe zvelte, la fel de nemișcate ca și ramurile după care se adăposteau.

Ai o mamă? se gîndi ea, dar cînd își dădu seama că băiatul îl privea pe scylvendi fu cuprinsă dintr-odată de groază.

Pleacă! Fugi!

— Cîmpene, spuse Kellhus blînd.

Surprins, scylvendiul privi spre el.

— *Tus'afaro to gringmut t'yagga*, spuse Kellhus.

Serwë îl simți făcînd un semn cu bărbia, ștergîndu-i vîrful capului.

Scyvendiul îi urmări privirea și cercetă cotloanele umbrite de pe malul îndepărtat. Timp de o clipă fără suflare, băiatul se holbă înapoi la cîmpean.

— Vino aici, copile, spuse Cnaiür peste apele șoptitoare. Vreau să-ți arăt ceva.

Băiatul ezită, precaut și curios în același timp.

Nu! Trebuie să fugi... Fugi!

— Vino, spuse Cnaiür ridicîndu-și mîna și făcîndu-i semn cu degetele. Ești în siguranță.

Băiatul se ridică dinapoi scutului de ramuri căzute, încordat, nesigur...

— Fugi! țipă Serwë.

Băiatul se pierdu în pădure, fulgerînd între lumina albă a soarelui și umbrele verzi.

— Zdreanță nenorocită! mîrii Cnaiür.

Țișni prin apă, cu pumnalul scos. În aceeași clipă, pornise și Kellhus, rostogolindu-se în picioare și brăzdînd apa în urma scylvendiului.

— Kellhus! țipă ea, privindu-l cum sprintează pe sub frunzișul de pe malul îndepărtat. Nu-l lăsa să-l ucidă!

Dar o groază neașteptată îi tăie răsufierea, o certitudine inexplicabilă că și Kellhus îi dorea răul copilului.

Trebuie să-l rabzi, Serwë.

Cu trupul încă moleșit, se împletici în picioare și se aruncă în apa întunecată. Picioarele ei goale patinară pe pietrele alunecoase, dar se hurducă înainte, împiedicîndu-se chiar înainte de a ajunge la celălalt mal. Apoi fu din nou în picioare, muiată în apa rece, alergînd peste pietriș, avîntîndu-se prin desîș în umbra împestrită de soare.

Alerga ca o sălbăticiune, gonind peste covorul de frunze, sărind peste ferigi și ramuri căzute, urmărindu-le umbrele care alunecau spre adîncul pădurii. Își simțea picioarele ușoare și plămînii fără fund. Era suflare și iuțea săltată — nimic mai mult.

— *Bas'tushri!* veni ecoul prin golurile pădurii. *Bas'tushri!*

Scylvendiul, strigînd către Kellhus. Dar de unde?

Se prinse de trunchiul unui frasin tânăr. Privi în jur, auzi trosnetul îndepărtat al cuiva gonind prin desiş, dar nu văzu nimic. Pentru prima dată de săptămîni întregi era singură.

Ştia că aveau să-l omoare pe băiat dacă aveau să-l găsească, pentru a-l împiedica să spună cuiva ce văzuse. Călătoreau în secret, transformaţi în fugari de cicatricele care vărgau braţele scylvendiului. Dar îşi dădu seama că ea nu era un fugar. Imperiul era ţinutul ei — sau măcar ţinutul căruia o vînduse tatăl ei...

Sînt acasă. Nu trebuie să-l rabd.

Împinse deoparte copacul şi, cu ochi goi şi furnicăture în inimă, începu să meargă în unghiuri drepte faţă de drumul ei iniţial. *Sînt acasă*, se gîndea ea. Dar apoi o asaltară gînduri despre Kellhus, mînjite în mod curios de imagini ale brutalităţii scylvendi. Ochii lui Kellhus în timp ce ea vorbea, îngustaţi de îngrijorare sau zîmbete reţinute. Emoţia mîinii lui acoperind-o pe a ei, de parcă această modestă intimitate trăda o promisiune imposibilă. Şi lucrurile pe care le spunea, cuvinte care răsunau în adîncurile ei, care făcuseră din viaţa ei mizeră un portret al unei frumuseţi ce frîngea inimi.

Kellhus mă iubeşte. E primul care mă iubeşte.

Apoi, cu o mîină tremurătoare, îşi pipăi burta prin cămaşa udă.

Începu să dîrdie. Se gîndi că celelalte — femeile pe care muniţii le luaseră de la început o dată cu ea — erau moarte. Nu le jelea. O mică şi acră parte din ea se bucura chiar de moartea nevestelor Gaunum, cele care îi strangulaseră copilul — copilul ei albastru. Dar ştia că oriunde s-ar fi dus în Imperiu, avea să întâlnească alte neveste Gaunum.

Serwë fusese mereu profund conştientă de frumuseţea ei şi o vreme, printre neamurile ei nymbricani, o considerase un mare dar al Zeilor, o asigurare că viitorul ei soţ avea să fie un bărbat cu multe vite. Dar aici, în Imperiu, era doar o asigurare că avea să fie o concubină răsfăţată, dispreţuită de unele de neveste de Patridomos şi sortită să dea naştere la copii albaştri.

Stomacul îi era plat, dar îl simțea. Simțea copilul.

Imagini ale furiei grabnice ale scylvendiului o asaltară, dar ea se gîndi: *Copilul lui Kellhus. Copilul nostru.*

Se întoarse și începu să meargă înapoi pe propriile urme.

În scurt timp, Serwë își dădu seama că se rătăcise și deveni din nou îngrozită. Privi către strălucirea albă a soarelui prin vâlul ramurilor arcuite și al frunzelor îndepărtate, încercînd să-și dea seama încotro era nordul. Dar nu-și mai amintea din ce direcție venise.

Unde ești? se gîndi ea, dar îi era prea frică să strige. *Kellhus... Găsește-mă, te rog.*

Un vaiet neașteptat trecu pe sub frunziș. Băiatul? Îl găsiseră pe băiat? Dar își dădu seama că nu putea fi băiatul: strigătul aparținuse unui bărbat.

Ce se petrece?

Bufnetul copitelor peste o mică ridicătură din dreapta ei o însufleți.

Vine! Cînd și-a dat seama că m-am rătăcit, s-a dus după cai ca să poată mai bine să...

Dar cînd cei doi călăreți ajunseră în vîrf, pielea i se strînse de grăoază. Galopară în josul pantei ușoare, scurmînd prin frunze și țărînă, și apoi, uluiți de apariția ei, traseră de frîiele cailor, făcîndu-i să se oprească revoltați.

Îi recunoscă imediat după armuri și însemne: ofițeri obișnuiți ai kidruhiliilor, elita cavaleriei Armatei Imperiale. Doi dintre fiii Gaunum făcuseră parte dintre kidruhili.

Cel mai tînăr și mai chipeș dintre ei arăta aproape la fel de speriat ca și ea. Schiță un semn de-al nevestelor bătrîne deasupra coamei calului, împotriva stafiiilor. Dar cel mai în vîrstă rînji ca un bețiv răutăcios. O cicatrice în formă de seceră i se încîrliga de pe frunte, în jurul unei orbite adînci, apoi îi traversa obrazul stîng.

Kidruhiliu aici? Înseamnă asta că sînt morți? Cu ochii minții, îl văzu pe băietel zgîndu-se de dinapoia ramurilor negre. A scăpat? A avertizat...? E vina mea?

Acest gînd, mai mult decît orice frică, o paraliză. Șuieră de teroare, bărbia ridicîndu-i-se din proprie voință, de parcă

își oferea gîtul dezgolit armelor lor încă în teci. Lacrimi îi brăzdau obajii. *Fugi!* se gîndi ea nebunește, dar nu se putea mișca.

— E cu ei, spuse cel cu cicatrice, încă luptîndu-se să-și stăpînească armăsarul în spume.

— Cine știe? răspunse celălalt agitat.

— E cu ei. Piersicuțele ca ea nu rătăcesc singure prin păduri. Nu-i de-a noastră și sigur nu-i fiică de păstor. Uită-te la ea!

Dar celălalt se holbase prosteste în tot acest timp. La picioarele ei goale, la umflătura sînilor sub cămașă, dar mai ales la fața ei, parcă temîndu-se că avea să dispară dacă își lua ochii de la ea fie și numai o clipă.

— Dar nu avem vreme, spuse el neconvingător.

— La dracu, scui pă primul. Mereu avem timp să călărim una ca ea.

Descălecă cu o grație stranie, zgîndu-se la tovarășul său de parcă îl provoca să facă o farsă răutăcioasă. Acesta încă se holba la Serwë, cu ochi timizi și în același timp depravați.

Dibuiiau maîndoi prin fustele de piele și fier, cel cu cicatricea apropiindu-se de ea, cel mai tînăr rămînînd în spate cu caii. Deja își freca disperat membrul moale.

— Poate, spuse el cu o voce curioasă, voi *privi* doar... *Sînt morți*, se gîndi ea. *I-am ucis*.

— Ai grijă numai unde împrști mucii, spuse celălalt rîzînd, cu ochii în același timp înfomețați și lipsiți de umor.

Meriți asta.

Cu o chibzuială negîndită, cel mai în vîrstă scoase pumnul, o înșfăcă de cămașa din lînă și i-o despică de la gît la talie. Evitîndu-i privirea, folosi vîrful pentru a da deoparte pînza, dînd la iveală sînul ei drept.

— Măi, spuse el, răsufînd greu.

Duhnea a ceapă, dinți putrezi și vin amar. În sfîrșit îi întilni privirea îngrozită. Ridică o mîină la obrazul ei. Unguia degetului său mare era învinetită.

— Dă-mi pace, șopti ea, cu vocea slăbită de ochii arzători și buzele tremurătoare.

Cererea neputincioasă a unui copil chinuit de alți copii.

— Șșș, spuse el blînd.

O împinse încet în genunchi.

— Nu fi crud, murmură ea printre lacrimi.

— Niciodată, spuse el, cu vocea chinuită, cuprins parcă de adorație.

Pielea îmbrăcăminții scîrții cînd se lăsă într-un genunchi și împlîntă pumnalul în pămînt. Răsufla greu.

— Iubite Sejenus, șuieră el.

Părea îngrozit.

Tresări, ferindu-se de mîna tremurătoare pe care el o lăsă să alunece sub sînul ei. Primele hohote de plîns o zguduiră.

Te-rog-te-rog-te-rog-te-rog...

Unul dintre cai necheză. Urmă un sunet ca de topor care lovește lemn ud. Îl zări pe călărețul mai tînăr, îi văzu capul atîrnînd de un gît subțire, bustul lui care cădea, improșcînd sînge. Apoi îl văzu pe scylvendi, gîfiind, cu brațele unsuroase de transpirație.

Bărbatul cu cicatrice strigă, sărind în picioare și trăgîndu-și sabia cu un scrișnet. Dar scylvendiul nu părea preocupat de el. Privirea lui ucigașă o căută în schimb pe ea.

— Ți-a făcut cîinele vreun rău? lătră el mai mult decît întrebă.

Serwë scutură din cap, îndreptîndu-și amortită hainele. Zări mînerul pumnalului înfipt într-un mic vîrtej de frunze.

— Ascultă-mă, barbarule, spuse kidruhilul repede.

Sabia îi tremura.

— N-am știut că e a *ta*... Habar n-am avut.

Cnaiür îl fixă cu ochi înghețați, cu un amuzanent straniu desenat pe falca sa groasă. Scurpă pe leșul tovarășului său, rînji lupește.

Ofițerul se îndepărtă de Serwë ca pentru a se desface de fărâdelege.

— H-hai, *amice*. Hmm? I-ia caii. Sînt n-numai ai tăi...

Lui Serwë i se păruse că ea *plutise* în picioare, că zburase către bărbatul cu cicatrice și că pumnalul apăruse pur

și simplu în gîtul acestuia. Doar lovitura lui furioasă cu dosul palmei o trîntise înapoi la pămînt.

Îl privi căzînd în genunchi, mîinile lui uluite bîjbîind pe gît. Trase un braț spre spate ca pentru a-și ușura cădere, dar se răsturnă, ridicîndu-și șoldurile și spatele de la pămînt, lovind frunzele cu unul dintre picioare. Se întoar-se către ea, scuipeînd sînge, cu ochii rotunjiți și lucitori. Implorînd-o...

— *Ghh... g-ghh...*

Scylvendiul se lăsă pe vine deasupra lui și-i smuci ne-păsător pumnalul din gît. Apoi se ridică, pârînd să nu observe sîngele care țîșnea — ca ultimii stropi ai pișatului unui copil, se gîndi ea fără sens — întîi peste stomac și talie, apoi peste genunchii și fluierile bronzate ale picioarelor. Printre picioarele scylvendiului, bărbatul continua s-o privească, muribundul continua s-o privească, cu ochi care deveneau sticloși de panică letargică.

Cnaiür se ivi deasupra ei. Umeri lați, șolduri înguste. Brațe lungi, dăltuite, dungate de vene și cicatrice. Piele de lup atîrnînd între coapsele sale transpirate. O clipă groaza și ura o părăsiră. O salvase de la înjosire, poate chiar de la moarte.

Dar amintirea brutalităților lui nu putea fi redusă la tăcere. Splendoarea sălbatică a siluetei lui deveni ceva înfometat, răvășit într-un fel nenatural.

Și el nu avea s-o lase să uite.

Închizîndu-și mîna stîngă peste gîtul ei, o smuci gîlgîind de la pămînt și o aruncă de un copac. Cu dreapta flutură un cuțit, ridicîndu-l amenințător dinaintea chipului ei, ținîndu-l nemișcat doar cît ea să-și poată zări reflexia distorsionată în lama mînjită de sînge. Apoi apăsă vîrfurile de tîmpla ei. Încă era cald. Se crispă la împunsătura lui, simți sînge adunîndu-i-se în ureche.

Îi aruncă o căutătură de o intensitate care o făcu să izbucnească în plîns. Ochii lui! Albastru lăptos în alb, reci în absența totală a milei, strălucind de ura străveche a rasei sale...

— T-te rog... Nu mă omorî, te rooog!

— Cățelandul ăla pe care l-ai avertizat era să ne coste viețile, zdreanță, mîrii ei. Mai fă așa ceva vreodată și *te voi omorî*. Încearcă să mai fugi vreodată și îți promit că voi uide întreaga lume ca să te găsesc!

Niciodată! Niciodată... Promit. O să te rabd! Așa voi face! Îi dădu drumul gîtului și îi prinse brațul drept, iar pentru o clipă se chirci în timp ce plîngea, așteptîndu-se să fie lovită. Cînd lovitura nu veni, se văită cu voce tare, încercîndu-se cu propria-i răsuflare cutremurată. Însăși pădurea, sulilele de lumină printre ramurile bifurcate, copacii ca niște coloane de templu, păreau să bubuie de mînia lui. *Promit.*

Scylvendiul se întoarse către bărbatul cu cicatrice, care încă se zvîrcolea ca un melc pe pămîntul pădurii.

— L-ai ucis, spuse el cu un accent pronunțat. Știi asta?

— D-da, spuse ea amorțită, încercînd să se adune.

Dumnezeule, ce mai urmează!

Cu cuțitul, tăie o linie laterală pe antebrațul ei. Durerea fu ascuțită și scurtă, dar își mușcă buza în loc să țipe.

— *Swazond*, spuse el cu intonația aspră a limbii scylvendi. Bărbatul pe care l-ai ucis s-a dus din lumea asta, Serwë. Există doar aici, o cicatrice pe brațul tău. Este însemnul *absenței* lui, a tuturor felurilor în care sufletul lui nu se va mișca și al tuturor faptelor pe care nu le va făptui. Un însemn al poverii pe care o porți acum.

Mînji rana cu palma sa, apoi îi prinse mîna.

— Nu înțeleg, scînci Serwë, pe cît de înspăimîntată, pe atît de uluită.

De ce făcea asta? Era asta pedeapsa lui? De ce îi spusese pe *nume*?

Trebuie să-l rabzi...

— Tu ești trofeul *meu*, Serwë. Tribul meu.

Cînd îl găsiră pe Kellhus în tabără, Serwë se aruncă de pe calul bărbatului cu cicatrice, care se învîrtea nevrînd să treacă riul, și săltă prin apă către el. Și apoi era în brațele lui, strîngîndu-l sălbatic.

Degete puternice îi pieptănară părul. Ciocanul inimii lui îi murmura în urechi. Mirosea a frunze uscate la soare și a pământ solid. Printre lacrimi, auzi:

— Taci, copilă. Ești în siguranță acum. Ești în siguranță cu mine.

Atît de asemănătoare cu vocea tatălui ei!

Scylvendiul traversă rîul călare, conducîndu-i calul. Pufni tare în timp ce se apropia de ei.

Serwë nu spuse nimic, dar se uită la el cu o privire lugubră. Kellhus era acolo. Putea să-l urască din nou în siguranță.

Kellhus spuse:

— *Breng'ato gingis, kutmulta tos phuira.*

Deși nu înțelegea deloc limba scylvendi, era sigură că spusese: „Nu mai e a ta, așa că las-o în pace“.

Cnaiür rîse doar, apoi răspunse în sheyică:

— Nu avem timp de asta. Patrulele kidruhile numără de obicei mai mult de cincizeci de oameni. Am omorît doar o duzină.

Kellhus o împinse pe Serwë deoparte și îi ținu strîns umerii. Pentru prima dată ea observă arcele de sînge care-i pătau tunica și barba.

— Are dreptate, Serwë. Sîntem în mare primejdie. Acum ne vor vîna.

Serwë încuviință, alte lacrimi inundîndu-i ochii.

— E numai vina mea, Kellhus! șuieră ea. Îmi pare așa de rău... Dar era doar un *copil*. Nu-l puteam lăsa să moară!

Cnaiür pufni din nou.

— Cățelandrul ăla n-a anunțat pe nimeni, fato. Ce amărit de copil ar putea să-i scape unui *dûnyain*?

Fu lovită de un fulger de teroare.

— Ce vrea să spună? îl întrebă pe Kellhus, dar acum ochii lui erau tiviți de lacrimi.

Nu! Cu ochii minții zări copilul, cu membrele mici strîmbe undeva în adîncul pădurii, cu ochii orbi privind spre cer. *Eu am făcut asta...* O altă absență acolo unde ar fi trebuit să se miște un suflet. Ce fapte ar fi făcut băiatul fără nume? Ce fel de erou ar fi devenit?

Kellhus îi întoarse spatele, copleșit de suferință. Parcă găsimdu-și alinare în acțiune imediată, începu să-și înfășoare covorul de dormit sub salcia imensă. Se opri și fără să o privească spuse cu o voce îndurerată:

— Trebuie să uiți toate astea, Serwë. Nu avem vreme.

Rușine, de parcă măruntaiele îi deveniseră apă rece.

L-am forțat să comită această crimă, se gândi ea, privindu-l pe Kellhus cum lega echipamentul de șa. Își atinse din nou burta. Primul meu păcat împotriva tatălui tău.

— Caii kidruhililor, spuse scylvendiul. Întîi vom călări pe ei pînă vor muri.

În primele zile își evitară urmăritorii destul de ușor, bazîndu-se pe pădurea virgină care se așternea ca un covor peste izvoarele rîului Phayus și pe perspicacitatea marțială a scylvendiului, care urmau să îi ascundă. Cu toate acestea, fuga își puse puternic amprenta asupra lui Serwë. Zi și noapte pe spinarea calului, croindu-și drum prin viroage abrupte, galopînd peste pante pietroase și aventurîndu-se peste nenumărații afluenți ai Phayusului, era aproape mai mult decît putea îndura. În prima noapte se legăna pe spinarea cîlului, luptîndu-se cu membrele amortite și cu ochii care refuzau să rămîină deschiși, în timp ce Cnaiür și Kellhus deschideau drumul pe jos. Păreau de neînvins și o faptă că era atît de slabă o amără.

La sfîrșitul celei de-a doua zile, Cnaiür le permise să ridice tabăra, sugerînd că pierduseră orice urmăritor ar fi avut. Două lucruri, le spuse el, erau în favoarea lor: faptul că mergeau spre est, cînd orice ceată de tîlhari scylvendi s-ar fi retras fără doar și poate către Hethanta după ce se întîlnise cu kidruhili, și faptul că Kellhus reușise să omoare atît de mulți dintre ei după ghinionul colosal de a-i întîlni il timp ce-l vînau pe băiat. Serwë era mult prea extenuată pentru a-l pomeni pe cel pe care îl ucisese ea, așa că în schimb își frecă sîngele închegat de pe antebraț, surprinsă de simțămîntul de mîndrie care ardea în ea.

— Kidruhili sînt niște neghiobi aroganți, continuă Cnaiür. Unsprezece morți îi vor convinge că ceata de tîlhari

trebuie să fie mare. Asta înseamnă că vor porni prudenți în urmărire și vor trimite după întăriri. Mai înseamnă și că dacă vor da de urma noastră spre est vor crede că e un șiretlic și o vor urma spre vest, către munți, sperînd să dea de urma grosului cetei.

În acea noapte mîncară pește crud pe care el îl prinsese cu sulita dintr-un pîriu din apropiere și, în ciuda urii ei, Serwë se trezi admirînd afinitatea dintre acest om și sălbăticiie. Pentru el aceasta părea un loc de nenumărate indicii și mici sarcini. Putea ghici ce fel de teren urmează după cîntecul și înfățișarea anumitor păsări și putea ușura efortul cailor hrănindu-i cu turte din ciuperci pe care le răzuia din țărîna. Era mult mai mult decît doar abuz și omor, își dădu ea seama.

În timp ce Serwë se minuna de propria-i capacitate de a savura mîncăruri care altă dată ar fi făcut-o să vomite, Cnaiür le povestea episoade din multele sale incursiuni în Imperiu. Provinciile din vestul Imperiului, le spuse el, erau singura lor șansă de a scăpa de urmăritori: fusese abandonate cu multă vreme în urmă din cauza prădăciunilor nemului său. Primejdia avea să fie cu mult mai mare o dată ce aveau să treacă în zonele intens cultivate aflate de-a lungul cursului inferior al râului Phayus.

Și, nu pentru prima oară, Serwë se întrebă de ce acești bărbați ar risca o asemenea călătorie.

Își reluară drumul la lumina zilei, intenționînd să călătorească și noaptea următoare. Dimineata devreme, Cnaiür doborî o căprioară tînără, iar Serwë luă asta drept un semn bun, deși perspectiva de a mînca vînat crud nu îi surîdea. Găsi că îi era mereu foame, dar încetase să mai vorbească de asta din cauza încruntăturii scylvendiului. Dar, la amiază, Kellhus își îndemnă calul lîngă al ei și spuse:

— Ți-e foame din nou, nu-i așa, Serwë?

— De unde știi lucrurile astea? întrebă ea.

Se emoționa de fiecare dată cînd Kellhus îi ghicea gîndurile și partea aceea din ea care îl venera găsea mereu confirmare.

— Cît timp a trecut, Serwë?

— Cît timp a trecut? întrebă ea, brusc temătoare.

— De cînd ești însărcinată.

Dar e copilul tău, Kellhus! Al tău!

— Dar nu ne-am împreunat încă, spuse el blînd.

Serwë se simți dintr-o dată uluită, nesigură de ce voia să spună și încă și mai nesigură dacă ea vorbise cu voce tare sau nu. Dar *desigur* că se împreunaseră. Era însărcinată, nu? Cine *altcineva* putea să fie tatăl?

Ochii i se umplură de lacrimi. *Kellhus... Încerci să mă rănești?*

— Nu, nu, răspunese el. Îmi pare rău, dulce Serwë. Ne vom opri în curînd să mîncăm.

Îi privi spatele lat în timp ce călărea înainte, pentru a i se alătura lui Cnaiür. Era obișnuită să le urmărească schimburile scurte de cuvinte și găsea satisfacții mărunte în momentele de ezitare, chiar de chin care se perindau pe chipul bătut de vînturi al lui Cnaiür.

Dar de data asta se simți obligată să-l urmărească pe Kellhus, să observe felul în care sorele scînteia prin părul lui blond, să-i studieze linia bogată a buzelor și lucirea ochilor atotcunoscători. Și îi păru aproape *dureros* de frumos, ca ceva prea strălucitor pentru rîuri reci, stîncă dezgolită și copaci noduroși. Părea...

Serwë își ținu răsufierea. O clipă se temu că va leșina. *Nu i-am vorbit și totuși a știut.*

— *Eu sînt promisiunea*, spusesese Kellhus desupra drumului de capete de scylvendi.

Promisiunea noastră, șopti ea către copilul dinăuntrul ei. *Zeul nostru.*

Dar era posibil? Serwë auzise nenumărate povești despre Zeii care comunicau cu Oamenii ca Oameni în zilele Colțului. Aceasta era scriptura. Era adevărat! Imposibil era ca un Zeu să păsească *acum* printre ei, ca un Zeu să se îndrăgostească de *ea*, de Serwë, fiica vîndută Casei Gaunum. Dar poate că asta era *înțelesul* frumuseții ei, motivul pentru care îndurase poftele corupte ale unui bărbat după altul.

Și ea era ceva prea frumos pentru această lume, ceva care aștepta venirea celui care îi era menit. Anasûrimbor Kellhus.

Zîmbi printre lacrimi de bucurie extaziată. Îl putea vedea acum așa cum era de fapt, radiind de lumină din altă lume, cu halouri ca niște discuri aurii lucindu-i în jurul miinilor. Îl putea vedea!

Mai târziu, în timp ce mestecau fișii de vînat crud într-un pîlc de ploi bătuti de vînt, el se întoarse către ea și îi spuse în limba sa maternă, nymbriani:

— Înțelegi.

Ea zîmbi, dar nu fu surprinsă că știa limba tatălui ei. O rugase să i-o vorbească de multe ori — acum știa că nu pentru a o învăța, ci pentru a asculta vocea ei secretă, cea pe care o adăpostea de mînia scylvendiului.

— Da... Înțeleg. Îți voi fi soție.

Clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi.

El zîmbi cu compasiune divină și îi mîngîie tandru obrazul.

— În curînd, Serwë. Foarte curînd.

În acea după-amiază traversară o vale largă și, cînd ajunseră pe vîrfurile povîrnișurilor îndepărtate, își zăriră pentru prima oară următorii. Serwë nu îi putu vedea la început, doar contururile exterioare ale copacilor luminați de soare. Apoi zări umbra cailor, în spate, cu picioarele forfecînd prin întuneric, cu călăreții cocoșați pentru a evita ramurile nevăzute. Pe nepregătite, unul dintre ei apărură pe margine, soarele mînjindu-i coiful și armura în alb strălucitor. Serwë se strînse în umbre.

— Par încurcați, spuse ea.

— Ne-au pierdut urma, spuse Cnaiür sumbru. Cauta drumul pe care am coborît.

După asta. Cnaiür iuți ritmul. Trăgînd după ei șirul de cai, bubuiră prin pădure, scylvendiul conducîndu-i în josul povîrnișurilor alunecoase pînă cînd ajunseră într-un pîrîu mic care curgea peste pietriș. Apoi schimbă direcția, călărînd în josul cursului de apă, de-a lungul malurilor noroioase, uneori pleoscăind chiar prin rîu, pînă cînd

întîlniră un rîu mult mai mare. Aerul începea să se răcească și umbrele cenușii ale înserării aproape înghițiseră terenurile deschise.

De cîteva ori Serwë crezu că îi aude pe kidruhili strigînd prin pădure, dar sunetul mereu prezent al apei curgătoare o împiedica să fie sigură. Dar în mod curios nu îi era frică. Deși exaltarea pe care o simțise în cea mai mare parte a zilei dispăruse, simțul iminenței nu. Kellhus călărea lîngă ea, ochii lui încurajatori găsind-o întotdeauna în clipa în care inima începea să se îndoiască.

Nu ai de ce să te temi, se gîndea ea. Tatăl tău călărește cu noi.

— Pădurile astea, spuse scylvendiul, ridicînd vocea ca să se facă auzit peste rîu, continuă încă scurtă vreme înainte de a se rări și de a deveni pășuni. Călărim cît putem prin întuneric fără să ne riscăm caii sau capetele. Cei care ne urmăresc acum nu sînt ca ceilalți. Sînt hotărîți. Își trăiesc viețile vîînd și luptînd cu poporul meu prin aceste păduri. Nu se vor opri pînă nu ne vor doborî. Dar cînd vom ieși din pădure avantajul nostru vor fi caii de rezervă. Îi vom alerga pînă îi vom omorî. Singura noastră speranță e să gonim de-a lungul Phayusului înaintea oricărei vești despre venirea noastră și să ajungem la Războiul Sfînt.

Cu el în frunte, călăriră de-a lungul rîului pînă ce lumina lunii fu transformată într-o panglică de argint viu printre spinări albastre de piatră și prin întunericul pădurii înconjurătoare. După o vreme luna coborî, iar caii începură să se poticnească și să se abată din drum. Înjurînd, scylvendiul le ceru să se oprească. Fără nici un cuvînt, începu să descarce caii de echipament și să-l arunce în rîu.

Prea obosită ca să vorbească, Serwë descălecă, se întinse în răcoarea serii și privi o clipă la Cuiul Raiului licărînd într-un nor de stele mai palide. Aruncă o privire în direcția din care veniseră și fu țintuită de o licărire diferită: șirul apos de lumini tîrîndu-se încet de-a lungul rîului.

— Kellhus? spuse ea, cu vocea scîrțîind din cauza tăcerii prelungite.

— I-am văzut deja, răspunse Cnaiür, aruncînd o sa, departe în năvala apelor. Avantajul următorului: torțe pe timp de noapte.

Exista ceva diferit în tonul lui, observă Serwë, o tihnă pe care nu o mai auzise pînă atunci. Tihna unui om la lucru în elementul lui.

— Au cîștigat teren, remarcă Kellhus, se mișcă prea repede pentru a ne lua urma. Nu fac decît să urmeze rîul. Poate că putem folosi asta în avantajul nostru.

— Nu ai experiență în asemenea lucruri, dînyaine.

— Ar trebui să-l ascuți, spuse Serwë, mai aprins decît intenționase.

Cnaiür se întoarse către ea și, deși chipul îi era pierdut în întuneric, îi simți jignirea. Scylvendii nu sufereau muierile afurisite.

— Singurul mod în care putem folosi asta în avantajul nostru, răspunse el, abia stăpînindu-și furia, este să o luăm prin pădure. Ei vor continua înainte, poate chiar ne vor pierde urma cu totul, dar la răsăritul soarelui își vor da seama de greșeală. Vor fi nevoiți să se întoarcă — dar nu *toți dintre ei* vor face asta. Știu că ne îndreptăm spre est și vor ști că ne-au luat-o înainte. Vor trimite vorbă înainte despre venirea noastră și am fi pierduți. Singura noastră speranță este să gonim mai repede ca ei, pricepi?

— Pricepe, cîmpene, răspunse Kellhus.

Continuară pe jos, ducîndu-și caii de dîrlogi. Kellhus îi conducea acum, profitînd fără greșeală de fiecare fișie de teren deschis, așa că uneori Serwë se trezea alergînd. De cîteva ori căzu, împiedicîndu-se de ceva nevăzut, dar de fiecare dată reuși să se ridice înainte ca scylvendiul să o pedepsească. Gîfîia tot timpul, plămîinii îi ardeau și o durere o tăia periodic într-o parte. Era învinețită, zgîriată și atît de extenuată că picioarele îi tremurau de fiecare dată cînd se oprea. Dar nu se punea problema unei opriri, nu atîta timp cît șirul de torțe scliffea în depărtare.

În cele din urmă rîul coti, căzînd în cascade peste o serie de polițe din piatră. La lumina stelelor, Serwë zări o apă mare direct în fața lor.

— Rîul Phayus, spuse Cnaiür. Foarte curînd vom călări, Serwë.

În loc să urmeze afluentul lui Phayus, cotiră la dreapta și se afundară în întunericul pădurii.

La început, Serwë nu putu să vadă mai nimic și i se părea că urma un șir de sunete printr-un tunel de coșmar de întuneric înghesuit în alt întuneric. Trosnetul vreascurilor. Sforăitul cailor. Bufniturile regulate ale copitelor. Dar, treptat, un crepuscul palid începu să graveze detalii din întunecime: trunchiuri suple, copaci căzuți, mozaicul frunzelor pe jos. Își dădu seama că scylvendiul spusese adevărul. Pădurea se rărea.

În timp ce zorii se adunau la orizontul de est, Cnaiür le strigă să se oprească. Încleștat de rădăcinile unui copac prăbușit, un mare disc de țărînă se înălța desupra lui.

— Acum vom călări spuse el. Vom călări îndîrjit.

În sfîrșit nu mai stătea în picioare, dar ușurarea fu de scurtă durată. Cu Cnaiür în față și Kellhus în spate, se năpustiră prin desiș. În timp ce pădurea se rărea, cînfuzia zăbreliță a frunzișului cobora, pînă ce păru că goneau prin el, biciuiți de nenumărate ramuri. Prin bufnetele copitelor, auzi cîntecele de dimineată ale păsărilor.

Țîșniră din desișul apăsător în galop peste pășuni. Serwë strigă și rîse tare, înviorată de năvala neașteptată pe teren deschis. Aerul răcoros îi amortește înțepăturile feței și îi pieptăna părul în șuvițe curgătoare. Dinaintea lor, discul roșu al soarelui se înălța la orizont, făcînd ca depărtările violete să lucească în portocaliu și purpuriu.

Pășunile făcură loc treptat terenurilor cultivate, pînă cînd depărtările fură năpădite de cîmpuri de grîu, orz și mei tînăr. Treceau pe lîngă mici sate agrare și plantații vaste care aparțineau Caselor Congregatului. Ca o concubină a Casei Gaunum, Serwë fusese sechestrată în vile asemănătoare, și în timp ce privea la amestecurile incoerente de clădiri cu acoperișuri de țiglă roșie și la rîndurile de ienuperi ca niște sulite era tulburată de felul în care

ceva atît de familiar odată putea deveni atît de straniu și de amenințător.

Sclavii își ridicau capetele de la munca cîmpului și îi priveau galopînd pe drumurile lăturalnice prăfoase. Căruțașii înjurau cînd treceau bubuind pe lîngă ei. Femeile lăsau să le cadă poverile și smulgeau copii uluiți din calea răului. Ce gîndeau acești oameni? se întrebă Serwë, cu gîndurile îmbătate de epuizare. Ce vedeau?

Fugari îndrăzneți, se hotîrî ea. Un bărbat al cărui chip aspru le amintea de groaza scylvendi. Un alt bărbat, ai cărui ochi albaştri îi cercetau în graba unei singure căutături. Și o femeie frumoasă, cu părul blond împrăștiat — trofeul pe care acești bărbați li-l refuzau urmăritorilor nevăzuți.

După-amiaza tîrziu își îndemnară caii înspumați către vîrfurile unui deal pietros, unde scylvendiul le permise un scurt răgaz. Serwë aproape se răsturnă din șa. Căzu la pămînt și se întinse prin ierburi, cu urechile țiuindu-i și cu pămîntul învîrtindu-se încet sub ea. O vreme nu putu decît să respire. Apoi îl auzi pe scylvendi înjurînd.

— Nenorociți tenace, scuipă el. Oricine i-ar conduce e la fel de viclean pe cît e de încăpățînat.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Kellhus, iar întrebarea o dezamăgi cumva.

Știi. Ai știut întotdeauna. De ce ai grija lui?

Se chinui să se ridice în picioare, uimită că membrele îi puteau înțepeni atît de repede și apoi le urmări privirile către orizont. Sub soarele trandafirii zări un mic vâl de praf tîrîndu-se către rîu, dar nimic mai mult.

— Cîți? îl întrebă Cnaiür pe Kellhus.

— Ca și înainte... șaizeci și opt. Deși acum au alți cai.

— Alți cai, repetă Cnaiür sec, parcă la fel de dezgustat de ceea ce însemna asta ca și de capacitatea lui Kellhus de a trage asemenea concluzii. Probabil că i-au confiscat de undeva din drum.

— Nu ai anticipat asta?

— Șaizeci și opt, spuse Cnaiür, ignorînd întrebarea. Prea mulți? întrebă, privindu-l intens pe Kellhus.

— Prea mulți.

— Chiar dacă atacăm noaptea?

Kellhus încuviință, cu privirea ciudat de rătăcită.

— Poate, răspunse în cele din urmă, dar doar dacă am epuizat toate celelalte alternative.

— Ce alternative? întrebă Cnaiür. Ce... ce-ar trebui să facem?

Serwë zări un chin curios pe chipul lui. *De ce îl tulbură astfel? Nu vede că am fost meniți să-l urmărim?*

— Am cîștigat ceva teren, spuse Kellhus hotărît. Continuăm să călărim.

Cu Kellhus în frunte, cotiră în umbra dealului, prinzînd treptat viteză. Împrăștiară o mică turmă de oi, împingîndu-și mai mult ca niciodată caii mult chinuiți.

Zguduindu-se peste pășune, Serwë simți durerea prelingîndu-i-se prin membrele scuturate. Depășiră umbra dealului și soarele înserării îi încălzea spinarea. Își îndemnă calul să alerge mai repede și ajunse în dreptul lui Kellhus, aruncîndu-i un rînjat feroce. El o făcu să rîdă cu o față comică: ochii șocați de îndrăzneala ei, sprîncenele împreunate de ultragiu indignat. Cu scylvendiul dinapoia lor, galopară unul lîngă altul, rîzînd de urmăritorii lor neajutorați, pînă cînd seara deveni amurg și cîmpurile îndepărtate fură spălate de orice culoare cu excepția cenușiului. Se gîndi că lăsaseră în urmă chiar și soarele.

Pe neașteptate calul ei — trofeul ei pentru uciderea bărbatului cu cicatrice — se clătină în galop, aruncîndu-și capul pe spate cu un țipăt plîngător. Aproape că îi simți inima plesnind... Apoi pămîntul explodînd, iarba și țărîna între dinți și tăcere pulsîndă. Sunetul copitelor care se apropiau.

— Las-o! îl auzi pe scylvendi lătrînd. Pe noi ne vor, nu pe ea. Pentru ei ea e proprietate furată, un nimic frumuseț.

— N-o s-o fac.

— Așa ceva nu-ți stă în fire, dînyaine... Nu-ți stă în fire deloc.

— Poate, îi auzi pe Kellhus spunînd, iar vocea îi era foarte aproape și foarte blindă. Îi prinse obrazii în căușul palmelor.

Kellhus... Gata cu copiii albaștri.

Gata cu copiii albaștri, Serwë. Copilul nostru va fi roz și viu.

— Dar ar fi mai în siguranță...

Întuneric și vise despre o lungă și neclară cursă prin ținuturi păgîne.

Plutire. *Unde-i cuțitul?*

Serwë se trezi icnind după aer, întreaga lume năvălind și gonind pe sub ea. Părul îi flutura și o biciuia peste față, întepîndu-i ochii. Simți miros de vomă.

— Pe aici! îl auzi pe scylvendi strigînd peste bufnetele copitelor, cu vocea nerăbdătoare, chiar imperioasă. Pe creasta dealului ăluia!

Spatele și umerii puternici ai unui bărbat îi zdrobeau pieptul și obrazul. Brațele îi erau înfășurate imposibil de strîns în jurul bustului și mîinile ei... Nu-și putea simți mîinile! Dar simțea funia care-i ardea încheieturile. Era legată! De spinarea unui bărbat. De Kellhus. Ce se petrecea?

Își ridică privirea, simți cuțite înfigîndu-i-se dinapoia ochilor. Coloane decapitate fulgerau pe laturi și linia tremurătoare a unui zid amputat. Un fel de ruine și, dincolo de ele, aleile largi ale unei livezi de măslini. Livezi de măslini? Deja ajunseseră atît de departe?

Privi în spate și fu surprinsă de absența cailor fără călăreți. Apoi, prin nori subțiri de praf, văzu o cohortă mare de călăreți întunecînd peisajul la mică distanță. Kidruhili, cu fețe dure concentrate pe urmărire, cu săbiile fluturînd și fulgerînd în lumina soarelui. Se scurseră prin și în jurul templului ruinat. Simți o senzație ametitoare de plutire, apoi se izbi de spatele lui Kellhus. Calul începu să urce o

pantă abruptă. Zări rămășițele calcaroase ale unui zid înapoia lor.

— La naiba! îl auzi pe scylvendi mugind.

Apoi:

— Kellhus! Îi vezi?

Kellhus nu spuse nimic, dar spatele i se arcui și brațul drept îi țîșni în sus în timp ce trăgea calul într-o altă direcție. Îi zări profilul bărbos când aruncă o privire spre stînga.

— Cine sînt? strigă el.

Și Serwë sări un alt val de călăreți, mai îndepărtați dar alunecînd către ei peste același povîrniș. Calul lui Kellhus îi smuci pe o direcție tangentă cu panta, ridicînd pietrișul și praful.

Privi în spate către kidruhili de dedesubt și-i văzu sărind peste zidul ruinat în rînduri zdrențuite. Apoi mai văzu o ceată, trei călăreți, țîșnind de dinapoia unui pîlc de copaci și apoi cotind pentru a-i intercepta pe deal.

— Kellhuuus! țipă ea, trăgînd de funii ca să-i atragă atenția.

— Liniștită, Serwë! Stai liniștită!

Unul dintre kidruhili se răsturnă de pe cal, încleștînd o săgeată care-i intrase în piept. Scylvendiul, își dădu Serwë seama, amintindu-și cum omorîse căprioara. Dar ceilalți galopară pe lîngă tovarășul lor căzut fără să se oprească.

Primul dintre ei trase frîiele aliniindu-și calul cu al lor, ridică o lance. Povîrnișul se nivelă și caii prinseră viteză. Kidruhilul aruncă lancea peste ceața pestriță a pămîntului și a ierburilor.

Serwë tresări.

Dar cumva Kellhus se întinse și o culese din aer — de parcă era o prună atîrnînd dintr-un copac. Dintr-o singură mișcare, răsuci lancea și o aruncă înapoi, unde străpunse fața uluită a bărbatului. Timp de o clipă îngrozitoare, Serwë îl privi pe bărbat clătinîndu-se în șa, apoi lovind pămîntul care curgea pe sub el.

Celălalt îi luă pur și simplu locul, mînîndu-și calul din ce în ce mai aproape, de parcă avea de gînd să dea peste

ei, cu sabia ridicată pentru lovitură. O clipă Serwë îl privi în ochi, strălucitori pe fața plină de praf, nebuni de hotărîre criminală. Dezgolindu-și dinții încleștați, lovi...

Lovitura lui Kellhus trecu prin trupul lui ca o coardă a unei mașinării de asediu. Sabia luci peste golul dintre ei. Scăpînd arma, kidruhilul privi în jos. Măruntaie și bălți de sînge îi împrôscau șaua și coapsele. Calul său se îndepărtă învîrtindu-se și se opri în galop mic.

Apoi goneau pe partea îndepărtată a vîrfului și pămîntul dispăru.

Calul lor țipă și se opri scurmînd pietrișul în spatele celui al lui Cnaiür. În fața lor se căsca o rîpă abruptă, de aproape trei ori mai adîncă decît copacii care se înghesuiau la baza ei. Nu perfect dreaptă, dar prea abruptă pentru cai. Petice de livezi întunecate și ogoare se întindeau în depărtările de dincolo de ea.

— De-a lungul crestei, scuipă scylvendiul, smucindu-și calul în lături.

Dar se opri cînd calul lui Kellhus necheză din nou. Înainte ca Serwë să-și dea seama ce se întîmplă, funia fusese tăiată, eliberîndu-i brațele, și Kellhus se aruncase de pe cal. O săltă din șa și o sprijini în timp ce ea încerca să-și găsească picioarele.

— O să alunecăm în jos, Serwë. Poți face asta?

Crezu că va voma.

— Dar nu-mi simt mîin...

Chiar atunci primul kidruhil sări pe creastă.

— Du-te! strigă Kellhus, aproape împingînd-o peste marginea rotunjită.

Pămîntul prăfos cedă sub picioarele ei și începu să alunece în jos, dar țipetele îi era acoperite de nechezături ascuțite. Un cal se rotogolea și se zbătea într-o avalanșă de praf lîngă ea. Încleștînd și zgîriind cu degete pe care abia și le simțea, reuși să-și oprească alunecare. Calul continuă să cadă.

— Mișcă, zdreantă, mișcă! strigă scylvendiul de undeva de deasupra.

Îl privi cum pe jumătate pedalează și pe jumătate alunecă pe lângă ea, ridicînd o dîră de praf în golul amețitor de dedesubt. Riscă un pas ezitant și apoi cădea din nou. Se zbătu, încercînd să-și păstreze picioarele proptite sub ea și spatele la povîrniș, dar lovi ceva *tare* și sări în afară într-o explozie de nisip, fluturînd din brațe prin aer. Cumva reuși să aterizeze pe mîini și pe genunchi, și o clipă i se păru că e posibil să-și oprească coborîrea, dar o altă piatră îi agăță piciorul stîng, aruncîndu-i genunchiul la piept și se prăbuși, lovită și zgîriată, rostogolindu-se cu capul înainte printr-un nor.

Se opri în mijlocul pîrîitului pietrelor care cădeau și scylvendiul îi proteja capul. Îngrijorarea din ochii lui o uimi.

— Poți sta în picioare? o întrebă el.

— Nu știu, icni ea.

Unde-i Kellhus?

O ridică în capul oaselor, dar grija lui era deja altundeva.

— Stai, spuse el brusc. Nu te mișca.

Își trase sabia chiar în timp ce se ridică.

Privi în sușul povîrnișului și ameți imediat. Văzu un nor de praf venind în jos și își dădu imediat seama că era Kellhus grăbindu-și coborîrea făcînd o săritură alunecoasă după alta. Apoi fu lovită de durere într-o parte, ceva *ascuțit* făcînd din fiecare suflare o agonie.

— Cîți? îl întrebă Cnaiür pe Kellhus cînd acesta se opri derapînd.

— Destui, spuse el, aparent fără să gîfîie. N-or să ne urmeze pe aici. Vor ocoli.

— Ca ceilalți.

— Care ceilalți?

— Cîinii care ne-au luat prin surprindere cînd am ajuns prima dată pe culme. Trebuie să o fi luat în jos în clipa în care ne-am îndepărtat de ei, pentru că i-am zărit numai pe cei rătăciți — acolo, spre dreapta...

Chiar în timp ce Cnaiür spunea asta, Serwë auzi vuiet de copite prin paravanul pădurii.

Dar nu am avem cai! Nu avem cum fugi!

— Ce-i asta? țipă ea, icnind din cauza durererii arzătoare care o pedepsea.

Kellhus îngenunche dinaintea ei, chipul lui angelic acoperind soarele. Din nou îi văzu haloul, auriul scăpărător care îl însemna ca fiind altfel de cât ceilalți oameni. *Ne va salva! Nu te teme, iubire, știi. Așa va face!*

Dar el spuse:

— Serwë, când vor veni, vreau să-ți acoperi ochii.

— Dar tu ești *promisiunea*, spuse ea hohotind de plîns.

Kellhus îi mîngîie obrazul, apoi fără nici un cuvînt se retrase și își luă locul alături de scylvendi. Sări mișcare dincolo de ei, auzi nechezatul și sforăitul cailor aprigi de luptă.

Apoi primii armăsari, acoperiți de zale, pășiră apăsător din umbră în lumina soarelui, purtînd călăreți în tunici albe cu albastru peste platoșe grele. În timp ce călăreții se adunau într-un semicerc zdrențuit, Serwë își dădu seama că aveau chipuri de argint, la fel de lipsite de pasiune ca cele ale Zeilor. Și știa că fuseseră trimiși — trimiși ca să-l apere! Ca să adăpostească promisiunea.

Unul dintre ei se apropie mai mult decît ceilalți și își scoase coiful de pe o căpiță de păr negru. Trase de două curelușe, apoi își trase masca argintie de război de pe fața îndesată. Era surprinzător de tînăr și purta barba tăiată drept atît de obișnuită printre bărbații din Estul celor Trei Mări. Era aninoni, sau poate conriyan.

— Sînt Krijates Iryssas, spuse tînărul într-o sheyică cu accent puternic. Acești pioși dar aspri flăcăi sînt Cavalerii ai Attrempusului și Oamenii ai Colțului... Ați văzut niște criminali fugari pe aici?

Tăcere uluită. În cele din urmă Cnaiür spuse:

— De ce întrebi?

— Pentru că m-am săturat de atîta conversație cumsecade.

Scylvendiul zîmbi.

Partea a V-a

Războiul Sfînt

Capitolul XV

Momemn

Mulți i-au condamnat pe cei care s-au alăturat Războiului Sfânt din motive de mercenari, și fără îndoială că dacă această umilă istorisire și-ar găsi drum spre bibliotecile lor fără importanță, m-ar blestema și pe mine. Recunosc, m-am alăturat Războiului Sfânt din motive de „mercenar“, dacă prin asta se înțelege că m-am alăturat lui și în alte scopuri pe lângă nimicirea păgînilor și recucerirea Shimehului. Dar au existat mulți mercenari asemeni mie și, ca și mine, au ajutat Războiul Sfânt fără să își dea seama prin faptul că au omorât la rîndul lor destui păgîni. Eșecul Războiului Sfânt nu a avut nimic de a face cu noi.

Am spus eșec? Poate că „transformare“ ar fi un cuvînt mai potrivit.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Credința este adevărul pasiunii. Cum nici o pasiune nu e mai adevărată ca alta, credința e adevărul nimicului.

—AJENCIS, AL PATRULEA ANALITIC AL OAMENILOR

Primăvara, 4111 Anul-Colțului, Momemn

—Ține minte ce ți-am spus, murmură Xinemus către Achamian în timp ce un sclav bătrîn îi conducea în pavi-

lionul imens al lui Proyas. Fii formal. Fii cu bagare de seama... Se întâlnește cu tine numai ca să mă facă să tac din gură.

Achamian se încruntă.

— Cum s-au schimbat vremurile, eh, Zin?

— Ai avut prea multă influență asupra lui în copilărie, Akka, ai lăsat un semn prea adânc. Fanaticii confundă adesea puritatea cu lipsa de toleranță, mai ales în tinerețe.

Deși Achamian bănuia că treburile erau cu mult mai complicate de atât, spuse doar:

— Te-ai apucat iar de citit, nu?

Îl urmară pe sclav printr-o înșiruire de paravane brodate, făcînd la stînga, apoi la dreapta, apoi din nou la stînga. Deși Proyas sosise de cîteva săptămîni, odăile administrative prin care trecură păreau aranjate la întîmplare și, în unele cazuri, lucrurile erau doar pe jumătate despachetate. Achamian fu tulburat de aceasta. De obicei Proyas era extrem de cusurgiu.

— Zarvă și situație de criză, spuse Xinemus fără explicație. Încă de la sosire... Mai mult de jumătate dintre ajutoarele lui sînt pe teren la numărat găini.

Achamian își aminti că a număra găini era o expresie conriyană pentru strădanii zadarnice.

— Așa de rău stau lucrurile?

— Mai rău. Pierde jocul pe care îl joacă Împăratul, Akka. Ai face bine să ții minte și asta.

— Poate că ar trebui să aștept pînă cînd... începu Achamian, dar era prea tîrziu.

Bătrînul sclav se opri dinaintea unei intrări într-o încăpere mult mai mare, își flutură mîna într-un fel complicat care dădu la vedere o subțioară întunecată. Întrați pe propriul risc, spunea chipul lui.

Încăperea era mai răcoroasă, mai umbrită. Cădelnițe încetoșau interiorul cu miros de lemn parfumat. În jurul focului din mijloc erau împrăștiate covoare, făcînd din pămînt un amestec confortabil de pictograme ainoni și scene stilizate din legendele conriyene. Lăsat pe spate

printre perne, Prințul privea din partea cealaltă a vetrei strălucitoare. Achamian căzu imediat în genunchi, făcînd o plecăciune. Zări un firicel de fum ridicîndu-se în spirală dintr-un mic cărbune aruncat lîngă foc.

— Ridică-te, Învățatul, spuse Proyas. Ia loc pe o pernă lîngă vatra mea. Nu-ți voi cere să-mi săruți genunchiul.

Prințul Încoronat al Conriyei purta doar un kilt de în pe care erau brodate însemnele dinastiei și națiunii sale. O barbă tăiată scurt, noua modă a tinerilor nobili din Conriya, îi contura fața. Chipul îi era lipsit de expresie, de parcă încerca să-și oprească gîndirea. Ochii lui mari erau dușmănoși, dar nu plini de ură.

Nu-ți voi cere să-mi săruți genunchiul... Nu era un început prea promițător. Achamian trase aer adînc în piept.

— M-ai onorat dincolo de așteptări, Prințul meu, oferindu-mi această audiență.

— Poate chiar mai mult decît îți dai seama, Achamian. Niciodată de cînd mă știu nu au fost atît de mulți oameni care să vocifereze după atenția mea.

— Cu privire la Războiul Sfînt?

— Ce altceva?

Achamian se crispă în sinea lui. O clipă se trezi că nu are cuvinte.

— E adevărat că faci raiduri în vale?

— Și mai departe... Dacă te gîndești să-mi ocărăști tacticile, Achamian, mai gîndește-te.

— Ce știu vrăjitorii despre tactică, Prințul meu?

— Mult prea multe, dacă vrei părerea mea. Dar la urma urmei fiecare și cu văr-su sînt experți în tactică în ultima vreme, eh, Mareșale?

Xinemus îi aruncă lui Achamian o privire prin care își cerea scuze.

— Tactica ta este impecabilă, Proyas. Buna-cuviință mă îngrijorează.

— Și ce ai vrea să mîncăm? Rogojinile de rugăciune?

— Împăratul și-a închis hambarele numai cînd tu și celelalte Mari Nume ați început jafurile.

— Dar ne dădea o nimica toată, Zin! Destul ca să prevină răscoalele. Destul ca să ne controleze! Nici un bob în plus.

— Chiar și așa, raiduri împotriva *inrithilor*...

Proyas se încruntă și flutură din mâini.

— Destul! Tu spui una, eu spun alta, iar și iar. Măcar o dată vreau să-l aud pe Achamian vorbind! M-ai auzit, Zin? Așa de tare m-ai enervat...

După privirea mohorâtă a lui Xinemus, Achamian înțelese că Proyas nu glumea.

Atît de schimbat... Ce s-a întîmplat cu el? Dar chiar în timp ce se întreba, Achamian găsi răspunsul. Proyas suferea, așa cum trebuie să sufere toți oamenii cu țeluri înalte, din cauza eternului schimb de principii pentru avantaje. Nici un triumf fără remușcări. Nici un răgaz fără asediu. Un compromis zbuciumat după altul, pînă ce întreaga viața părea o înfrîngere. Era o boală pe care Învățații Mandatului o cunoșteau prea bine.

— Achamian... spuse Proyas cînd acesta nu vorbea imediat, am o nație de nomazi de hrănit, o armată de bandiți de stăpînit și un Împărat de păcălit. Așa că hai să sărim peste politețurile jnanului. Spune-mi ce vrei și gata.

Pe chipul lui Proyas se luptau expectativa și nerăbdarea. *Voia să-și revadă fostul tutore, ghici Achamian, dar nu voia să vrea asta. Asta a fost o greșeală.*

Trase aer în piept fără să vrea.

— Mă întreb dacă Prințul meu își mai amintește ce l-am învățat cu mulți ani în urmă.

— Mă tem că acele amintiri sînt singurul motiv pentru care te afli aici.

Achamian încuviință.

— Își amintește ce înseamnă a gîndi în termeni de posibilități?

Nerăbdarea cuceri teren pe chipul lui Proyas.

— Vrei să spui să te gîndești „ce-ar fi dacă“?

— Da, Prințul meu.

— Când eram copil mă săturam de jocurile tale, Achamian. Ca bărbat pur și simplu nu am vreme de ele.

— Nu-i un joc.

— Nu e? Atunci de ce ești *aici*, dintre toate locurile, Achamian? Ce treabă ar putea avea Mandatul cu Războiul Sfînt?

Asta era întrebarea. Când te războiai cu intangibilul, trebuia să te aștepti la o abundență de sinuozități. Orice misiune fără scop, sau cu un scop care se topea în abstracții, își confunda inevitabil mijloacele cu țelurile, își lua strădaniile drept lucrul pentru care se străduia. Achamian își dădu seama că Mandatul era aici pentru a hotărî dacă *ar trebui* să fie aici. Iar asta era o misiune pe cît de importantă putea fi, avînd în vedere că așa erau toate misiunile Mandatului. Dar nu îi putea spune asta lui Proyas. Nu, trebuia să facă ce făcea orice agent al Mandatului: să umple necunoscutul de amenințări străvechi și să însămînteze viitorul cu catastrofele trecutului. Într-o lume care era deja înfiorătoare, Mandatul trebuia să devină o Școală de vînzători de frică.

— Treaba noastră? Să descoperim adevărul.

— Deci ai de gînd să îmi ții o predică despre adevăruri în loc de posibilități... Mă tem că acele zile s-au dus, Achamian.

Cîndva îmi ziceai Akka.

— Nu. S-au terminat zilele în care țineam predici. Se pare că tot ce pot face acum e să le amintesc oamenilor ceea ce știau cîndva.

— Sînt multe lucruri pe care am cerut să le știu cîndva și de care nu îmi mai pasă acum. Trebuie să fi mai exact.

— Vreau doar să-ți amintesc, Prințul meu, că atunci cînd sîntem cel mai siguri, sîntem cu siguranță amăgiți.

Proyas zîmbi amenințător.

— Ah... vrei să-mi pui la încercare credința.

— Nu să o pun la încercare — doar să o temperez.

— Să o temperezi atunci. Vrei să mă faci să-mi pun noi întrebări, să iau în considerare „posibilități” tulburătoare. Și care, mă rog, sînt aceste posibilități tulburătoare?

Sarcasmul era deschis acum și înțepa.

— Spune-mi, Achamian, cît de neghiob am ajuns?

În acea clipă, Achamian înțelese cît de mult fusese schilodit Mandatul. Nu numai că deveniseră ridicoli, deveniseră învechiți, o problemă de repetiție. Cum se poate recupera credibilitatea dintr-un asemenea abis?

— Războiul Sfînt, spuse Achamian, s-ar putea să nu fie ceea ce crezi.

— Să nu fie ceea ce cred? strigă Proyas prefăcîndu-se uimit — o dojană pentru un profesor care poticnise în mod fatal. Pentru Împărat, Războiul Sfînt este un mod imoral de a-și restaura Imperiul. Pentru atît de mulți dintr egalii mei, este doar o unealtă coruptă pentru cucerire și glorie. Pentru Eleăzaras și Turnurile Stacojii este o modalitate de pentru cine-știe-ce scop misterios. Și pentru atîția alții este doar o cale ieftină de a răscumpăra o viață irosită. Războiul Sfînt nu e ceea ce pare? N-a trecut o noapte, Achamian, în care să nu mă rog să ai dreptate.

Prințul Încoronat se aplecă înainte și își turnă un bol de vin. Nu le oferi nimic nici lui Xinemus, nici lui Achamian.

— Dar rugăciunile, continuă Proyas, nu sînt niciodată de ajuns, nu-i așa? Ceva se va întîmpla, vreo trădare sau vreo mică atrocitate, și inima mea va striga: „Rușine! Blestemați să fie cu toții!” Și știi ce, Achamian? Există o *posibilitate* care mă salvează, care mă împinge să continui. Ce-ar fi dacă? Mă întreb. Ce-ar fi *dacă* acest Război Sfînt ar fi de fapt divin, un bine *în și prin sine*?

Răsuflarea lui atîrnă de aceste ultime cuvinte, de parcă nici o altă răsuflare nu le putea urma.

Ce-ar fi dacă...

— E așa greu de crezut? E așa de imposibil — că în ciuda oamenilor și a ambițiilor lor desfrîinate, acest unic lucru, acest Război Sfînt, ar putea să fie bun doar de dragul

lui? Dacă e imposibil, Achamian, atunci viața mea are la fel de puțin sens ca a ta...

— Nu, spuse Achamian, neputîndu-și stăpîni mînia, nu e imposibil.

Furia tînguitoare din ochii lui Proyas slăbi, se înmuie de regret.

— Îmi cer iertare, vechi tutore. N-am vrut...

Se întrerupse cu o altă sorbitură de vin.

— Poate că acum nu e un moment foarte potrivit pentru posibilitățile tale, Achamian. Mă tem că Dumnezeu mă încearcă.

— De ce? Ce s-a întîmplat?

Proyas îi aruncă o privire lui Xinemus. O privire îngrijorată.

— A fost un masacru de inocenți, spuse el. Trupe galeothe sub comanda lui Coithus Saubon au ucis toți locuitorii unui sat de lîngă Pasma.

Pasma, își aminti Achamian, era un oraș la vreo șaiszeci și cinci de kilometri în susul rîului Phayus, recunoscut pentru livezile lui de măsline.

— Maithanet știe?

Proyas se strîmbă.

— Va ști.

Dintr-o dată Achamian înțelese.

— Îl sfidezi, spuse el. Maithanet a interzis aceste raiduri!

Achamian abia își putea ascunde veselia. Dacă Proyas își sfida Shriahul...

— Nu-mi place purtarea ta, se răsti Proyas. Ce-ți pasă ție...

Se opri, parcă lovit la rîndul lui de înțelegere.

— Asta e posibilitatea la care vrei să mă gîndesc? Întrebă el, pe un ton de mirare și furie. Că Maithanet...

Risete neașteptate.

— Că Maithanet conspiră cu *Sfatul*?

— După cum am spus, răspunse Achamian pe un ton egal, o posibilitate.

— Achamian, nu o să te jignesc. Cunosc misiunea Mandatului. Cunosc teroarea singuratică a nopților tale. Tu și cei ca tine *trăiți* miturile pe care noi le lăsăm deoparte pentru copilărie. Cum să nu respecti așa ceva? Dar nu confunda neînțelegerile pe care le am cu Maithanet cu venerația și devoțiunea pe care le port Sfântului Shriah. Ceea ce zici tu — „posibilitatea“ cu care îmi ceri să mă delectez — e blasfemie. Înțelegi?

— Da. Mult prea bine.

— Ai ceva mai *mult*, atunci? Mai mult decît coșmarele tale?

Achamian avea mai mult, mai mult pentru ca avea atît de puțin. Îl avea pe Inrau. Își umezi buzele.

— În Sumna, un agent de-al nostru — înghiți —, de-al meu, a fost ucis.

— Un agent însărcinat, fără îndoială, să-l spioneze pe Maithanet...

Proyas oftă, apoi clătină trist din cap, parcă dîndu-se bătut dinaintea cuvintelor dure și poate dureroase.

— Spune-mi, Achamian, care este pedeapsa pentru spionaj în cele O Mie de Temple?

Vrăjitorul clipi.

— Moartea.

— *Asta?* explodează Proyas. *Asta e ceea ce-mi aduci? Unul dintre spionii voștri e executat — pentru spionaj! — și tu îl bănuiești pe Maithanet — cel mai mare Shriah de generații! — de conspirație cu Sfatul? Astea sînt temeiurile tale? Crede-mă, Învățatul, cînd nenorocul dă peste un agent al Mandatului, nu-i nevoie ca...*

— Mai e ceva! protestă Achamian.

— Oh, trebuie să aud asta! Ce e? Vreun bețiv ți-a șoptit vreo poveste prevestitoare de rău?

— În acea zi în Sumna, cînd te-am văzut sărutîndu-i genunchiul lui Maithanet...

— Oh, da, te rog, hai să vorbin despre *asta!* Înțelegi *jugnirea...*

— M-a *văzut*, Proyas! A știut că sînt un vrăjitor!

Asta îl obligă să tacă o clipă, dar nimic mai mult.

— Și crezi că nu știu asta? Am fost *acolo*, Akka! Deci el, ca și alți mari Shriahi înaintea lui, are darul de a-i vedea pe cei Puțini. Ce-i cu asta?

Achamian era uluit.

— Ce-i cu asta? repetă Proyas. Ce înseamnă asta altceva decît că el, spre deosebire de *tine*, a ales calea cea dreaptă?

— Dar...

— Dar *ce*?

— Visele... Au fost atît de intense în ultima vreme.

— Ah, înapoi la coșmaruri...

— Se petrece ceva, Proyas. O știu. O *simt*!

Proyas pufni.

— Și asta ne aduce la hop, nu-i așa, Achamian?

Achamian nu putu decît să se holbeze uluit. Mai era ceva, ceva ce uitase... Cînd ajunsese un asemenea neghiob?

— Hop? reuși el să întrebe. Ce hop?

— Diferența dintre a ști și a crede. Dintre cunoaștere și credință.

Proyas luă bolul și-l dădu pe gît, parcă pedepsind vinul.

— Știi, îmi amintesc că te-am întrebat despre Dumnezeu odată, cu mulți ani în urmă. Îți amintești ce mi-ai spus?

Achamian scutură din cap.

— „Am auzit multe zvonuri, dar nu l-am întîlnit pînă acum“ ai spus. Îți amintești? Îți amintești cum am sărit și am rîs?

Achamian încuviință, zîmbi palid.

— Ai repetat asta fără încetare săptămîni întregi. Mama ta era furioasă. Aș fi fost concediat dacă Zin n-ar fi...

— Mereu blestematul tău de apărător, acest Xinemus, spuse Proyas, rînjind la Mareșal. Știi că n-ai avea nici un prieten fără el, nu?

Un junghi neașteptat în gîtlejul lui Achamian îl împiedică să răspundă. Clipi peste ochii care îl ardeau.

Nu... Te rog, nu aici.

Mareșalul și Prințul se zgîiau amîndoi la el, cu chipuri în același timp stingherite și îngrijorate.

— Oricum, continuă Proyas șovăitor, ceea ce vreau să spun este că ce ai spus despre Dumnezeuul meu, trebuie să spui și despre Sfatul tău. Nu ai decît zvonuri, Achamian. Credință. Nu știi despre ce vorbești.

— Ce vrei să spui?

Vocea i se înăspri.

— Credința este adevărul pasiunii, Achamian, și nici o pasiune nu e mai adevărată decît alta. Și asta înseamnă că nu există nici o posibilitate pe care tu să mi-o spui și eu să o iau în considerare, nici o frică pe care ai putea-o invoca și care să fie mai adevărată decît venerația mea. Noi doi nu putem discuta.

— Atunci îmi cer iertare... Nu vom mai vorbi de asta! N-am vrut să jignesc...

— Știam că asta te va îndurera, îl întrerupse Proyas, dar trebuia spusă. Ești un *hulitor*, Achamian. Necurat. Simpla ta prezență este o fărădelege împotriva Lui. O jignire. Și oricît te-aș fi iubit cîndva, îmi iubesc mai mult Dumnezeuul. Mult mai mult.

Xinemos nu mai putu îndura.

— Dar cu siguranță că...

Proyas îl reduse pe Mareșal la tăcere ridicînd o mîină. Ochii lui reflectau fervoarea și focul.

— Sufletul lui Zin e al lui. Poate face ce vrea cu el. Dar, Achamian, trebuie să-mi respecti această dorință: nu vreau să te mai văd. Niciodată. Înțelegeți?

Nu.

Achamian privi întîi către Xinemos, apoi înapoi la Nersei Proyas.

— Așa să fie, spuse el.

Se ridică brusc, luptîndu-se să-și înăbușe durerea de pe chip. Faldurile încălzite de foc ale robei sale îl ardeau acolo unde îi atingeau pielea.

— Îți cer un singur lucru, spuse el pe neașteptate. Îl cunoști pe Maithanet. Poate că ești singurul în care are

încredere. Întreabă-l doar despre un tânăr preot, Paro Inrau, care a murit după o prăbușire în Hagerna acum câteva săptămîni. Întreabă-l dacă oamenii lui l-au ucis. Întreabă-l dacă știa că băiatul e un spion.

Proyas se uită la el cu privirea goală a cuiva care se pregătea să urască.

— De ce aș face un asemenea lucru, Achamian?

— Pentru că m-ai iubit cîndva.

Fără nici un cuvînt, Drusas Achamian se întoarce și-i lăasă pe cei doi nobili inrithi șezînd amuțiți lîngă foc.

Afară, aerul nopții era umed de la miile de oameni nespălați. Războiul Sfînt.

Morți, se gîndi Achamian. Elevii mei sînt morți cu toții.

— Nu ești de acord, îi spuse Proyas Mareșalului. Ce mai e de data asta? Tactica sau buna-cuviință?

— Amîndouă, răspunse Xinemus rece.

— Înțeleg.

— Întreabă-te, Proyas — lasă măcar o dată scriptura deoparte și *întreabă-te* cu adevărat — dacă senzația din pieptul tău — acum, în clipa asta — este păcătoasă sau dreaptă.

Pauză sinceră.

— Dar nu simt nimic.

În acea noapte, Achamian o visă pe Esmenet, sălbatică și mlădioasă deasupra lui, și apoi pe Inrau strigînd din Marele Întuneric: „*Sînt aici, bătrîne profesor! În feluri pe care nu le vezi!*”

Dar inevitabil, celelalte vise se stîrniră dedesubt, coșmarul străvechi care își arăta mereu imaginile groaznice, scuturînd țesătura dorurilor mai slabe, mai recente. Și apoi Achamian se trezi pe Cîmpia Eleneöt, tîrînd trupul frînt al Înaltului Rege din zarva războiului.

Ochii albaștri ai lui Celmomas îl implorară.

— Lasă-mă, icni regele cu barbă căruntă.

— Nu... Dacă mori, Celmomas, totul e pierdut.

Dar Înaltul Rege surîse cu buzele sfărîmate.

— Vezi soarele? Îi vezi flacăra, Seswatha?

— Soarele apune, răspunse Achamian, cu obrajii brăzdați acum de lacrimi.

— Da! Da... Întunericul Non-Zeului nu este atotcuprinzător. Zeii încă ne mai văd, drag prieten. Sînt îndepărtați, dar îi aud galopînd de-a lungul cerurilor. Îi aud chemîndu-mă.

— Nu poți muri, Celmomas! Trebuie să nu mori!

Înaltul Rege clătină din cap, cu lacrimi șiroindu-i din ochi curios de blînzi.

— Mă cheamă. Îmi spun că sfîrșitul meu nu e sfîrșitul lumii. Spun că această povară e a ta... A ta, Seswatha.

— Nu, șopti Achamian.

— Soarele! Vezi soarele? Îl simți pe obraz? Asemenea revelații sînt ascunse în lucruri atît de simple. Văd! Văd atît de limpede ce nesăbuit amarnic și îndărătnic am fost... Și cu tine, cu tine mai mult decît cu oricine altcineva, am fost nedrept. Poți ierta un bătrîn? Poți ierta un bătrîn necugetat?

— Nu e nimic de iertat, Celmomas. Ai pierdut multe, ai suferit mult.

— Fiul meu... crezi că va fi acolo, Seswatha? Crezi că mă va întîmpina ca pe tatăl său?

— Da. Ca pe tatăl și ca pe regele său.

— Ți-am spus vreodată, zise Celmomas, cu vocea spartă de mîndrie deșartă, că fiul meu s-a furișat cîndva în cele mai adînci abisuri ale Golgotterahului?

— Da, surîse Achamian printre lacrimi. De multe ori, bătrîn prieten.

— Cît îmi e de dor de el, Seswatha! Cît îmi doresc să-i stau din nou alături.

Bătrînul rege lăcrimă o clipă. Apoi ochii i se măriră.

— Îl văd atît de limpede. A luat soarele drept armăsar și galopează printre noi. Îl văd! Galopează prin inimile poporului meu, le tulbură cu încîntare și furie!

— Şşş... Păstrează-ţi forţele, Măria Ta. Chirurгии sînt pe drum.

— Spune... spune cuvinte atît de dulci ca să mă liniştească... Spune că un copil din sămînţa mea se va întoarce, Seswatha. Un *Anasûrimbor* se va întoarce...

Înaltul Rege fu scuturat de un fior. Şuieră printre dinţii încleştato, scuipînd salivă.

— ...la sfîrşitul lumii.

Ochii strălucitori ai lui *Anasûrimbor* *Celmomas II*, Lord Alb de Trysë, Înalt Rege din Kûniûri, amortiră şi se stinseră. Soarele înserării se stinse apoi pîlpîind şi bronzul licăritor al armurilor ostii *norsiraie* păli în amurgul *Non-Zeului*.

— Regele nostru! strigă *Achamian* către cavalerii aprigi din jurul lui. Regele nostru a murit!

Se trezi întrebîndu-se dacă aceste jocuri erau obişnuite în Piaţa *Kamposea*.

Esmenet era cu spatele la el, dar îl simţea cîntărind-o din priviri. Îşi trecu degetele peste un snop de *oregano* atîrnat, ca pentru a se asigura că fusese bine uscat. Se aplecă înainte, ştiind că toga ei din in alb, un *hasas* tradiţional, se va despica de-a lungul feselor, oferindu-i străinului o scurtă privire asupra şoldului ei gol şi a sînului ei drept. Un *hasas* era doar o bucată lungă de in tăiată cu un guler bogat brodat şi unită de o cingătoare de piele în talie. Deşi era veşîntul preferat de nevestele libere în zilele fierbiniţi, era de asemenea popular printre prostituate — din motive evidente.

Dar nu mai era o prostituată. Era...

Nu mai ştia ce era.

Slavele cepalorane ale lui *Sarcellus*, *Eritga* şi *Hansa*, îl observaseră de asemenea pe bărbat. Chicoteau deasupra scortişoarei, prefăcîndu-se că se vînzolesc cu lungimea beţelor. Nu pentru prima oară în acea zi, *Esmenet* se trezi că le dispreţuieşte, aşa cum le dispreţuise adesea pe veci-

nele care îi făceau concurență în Sumna — mai ales pe cele tinere.

Pe mine mă privește! Pe mine!

Era un bărbat extraordinar de frumos: blond, dar bărbierit, cu pieptul pătrat și îmbrăcat doar cu un kilt din in albastru cu canafuri aurii care se lipeau de coapsele lui transpirate. Rețeaua de tatuaje albastre de pe brațe însemnau că era un fel de ofițer din Garda Eothică a Împăratului. În afară de asta, Esmenet nu știa nimic despre el.

Se întâlniseră cu puțină vreme în urmă — ea cu Eritga și cu Hansa, el cu trei tovarăși. Înghesuiala o împinsese în el. Mirosea a coajă de portocale și a piele sărată. Era înalt: ochii ei abia îi ajungeau la clavicule. Ceva din înfățișarea lui o duse cu gândul la sănătate viguroasă. Își ridicase privirea și, fără să știe de ce, îi zîmbi în felul acela timid, dar cunoscător, care se împotrivea și în același timp promitea abandon.

După aceea, amețită, încântată și buimăcită, le trase pe Eritga și pe Hansa în josul unei alei lăturalnice liniștite populată de plimbăreți care frunzăreau tarabele de mirodenii care se aliniau de-a lungul ei cu coșurile lor plate înghesuite și perdelele de ierburi puse la uscat. În comparație cu duhoarea mulțimii, parfumurile ar fi trebuit să se dovedească o ușurare binevenită, dar Esmenet se trezi jelind după mirosul străinului.

Acum că prietenii lui dispăruseră în mod misterios, zăbovea în soare la mică distanță de ele, privindu-le cu o candoare tulburătoare.

Ignoră-l, se gândi ea, incapabilă să se scuture de imaginea abdomenului său dur apăsându-l pe al ei.

— Ce faceți? se răsti ea la cele două fete.

— Nimic, spuse Eritga bosumflată, într-o sheyică cu accent puternic.

Sunetul unei vergi lovind un butuc le făcu pe toate trei să tresară. Bătrînul negustor de mirodenii, a cărui piele părea pătată de culorile mărfurilor sale, se zgîi la Eritga

cu priviri ultragiante. Își flutură varga, ridicînd-o către apărătoarea moale de soare.

— Ea e străpîna voastră! strigă el.

Fata arsă de soare se crispă. Hansa îi strînse umerii.

Negustorul de mirodenii se întoarse către Esmenet, ridică o palmă la gît și își coborî obrazul drept — un gest de respect al negustorilor de castă. Îi zîmbi aprobator.

Nu fusese niciodată în viață atît de curată, atît de bine hrănită sau atît de bine îmbrăcată. Cu excepția ochilor și a mîinilor, Esmenet știa că arăta ca nevasta unui modest nobil de castă. Sarcellus îi făcuse nenumărate daruri: haine, creme, parfumuri — dar nici o bijuterie.

Evitîndu-i ochii, Eritga se îndepărtă de apărătoarea de soare bătînd din picior, confirmînd ceea ce Esmenet știuse mereu: fata nu se considera deloc servitoarea lui Esmenet. Și nici Hansa. La început Esmenet o considerase simplă gelozie: presupusese că fetele îl iubeau pe Sarcellus și visau, așa cum fac sclavele, să facă mai mult decît să se culce cu stăpînul lor. Dar Esmenet începuse să suspecteze că Sarcellus însuși avea ceva de a face cu atitudinea lor. Orice îndoieli ar fi avut, îi fuseseră risipite în acea dimineață, cînd cele două fete refuzaseră să-i permită să părăsească tabăra neînsoțită.

— Eritga! strigă Esmenet. Eritga!

Fata se uită urît la ea, dîndu-și ura pe față. Era atît de blondă că la lumina soarelui părea să nu aibă sprîncene.

— Mergeți acasă! le porunci Esmenet. Amîndouă!

Fata rînji disprețuitor, apoi scuipă pe praful bătătorit. Esmenet făcu un pas amenințător înainte.

— Du-ți fundul pistruiat acasă, *sclavo*, înainte să...

Încă un plesnet de vargă peste un butuc. Negustorul de mirodenii se grăbi de dinapoia tarabei și o lovi pe Eritga peste față. Fata căzu, țipînd, în timp ce negustorul o lovea iar și iar, strigîndu-i blesteme într-o limbă necunoscută. Hansa o trase pe Eritga de-o parte, apoi cu negustorul de mirodenii încă strigînd și fluturîndu-și varga, fugiră pe alee.

— Ele dus acum acasă, îi spuse bărbatul lui Esmenet, radiind de mîndrie și apăsîndu-și cu limba roz un gol dintre dinți. Sclave afurisite, adăugă el, scuipește peste umărul stîng.

Dar Esmenet nu se putea gîndi decît: *Sînt singură*.
Clipi către ochii amenințători.

— Mulțumesc, îi spuse ea bătrînului.

Fața noduroasă se îmblînzi.

— Cumperi ce? întrebă el blajin. Piper? Usturoi? Am usturoi foarte bun. Îl conserv foarte special peste iarnă.

De cînd nu mai fusese singură? Din acel sat, cu luni în urmă, își dădu ea seama, de unde Sarcellus o salvase de la a fi omorîta cu pietre. Se cutremură, dintr-o dată simțindu-se cumplit că era pe cont propriu. Își ascunse tatuajul în palma mîinii drepte.

Din ziua în care o salvase Sarcellus, nu mai fusese singură nici măcar o dată. Nu cu adevărat. De cînd ajunsese la Războiul Sfînt, Eritga și Hansa fuseseră mereu prezente. Iar Sarcellus însuși făcuse cumva ca să petreacă foarte mult timp cu ea. De fapt, fusese remarcabil de grijuliu, avînd în vedere egoismul care părea să-l caracterizeze în restul timpului. Îi făcuse pe plac în multe ocazii, aducînd-o aici, în Piața Kamposea, de cîteva ori, ducînd-o să se închine în Cmiral, petrecînd o întreagă după-amiază cu ea în Templul Xothei, rîzînd în timp ce ea se minuna la vederea domului lui imens și ascultînd-o în timp ce îi explica cum ceneienii îl construiseră în antichitatea recentă.

Facuse chiar un tur al Domeniilor Imperiale cu ea, tachinînd-o pentru că se împleticea în timp ce păseau prin umbra Înălțimilor Andiamine.

Dar nu o lăsase niciodată singură. De ce?

Îi era teamă că se va duce să-l caute pe Achamian? I se păru o frică prostească.

I se făcu frig.

Îl urmăreau pe Akka. *Ei!* Trebuia să-i spună cineva!

Dar atunci de ce se ascundea de el? De ce se îngrozea de fiecare dată cînd părăsea tabăra la gîndul că ar putea

da peste el? Ori de cîte ori zărea pe cineva care îi semăna, privea pe loc în altă parte, temîndu-se că altfel l-ar fi putut *face* pe acela, oricine ar fi fost el, să devină Achamian. Că avea să o vadă, să o pedepsească cu o încruntătură întrebătoare. Să-i oprească inima în loc cu o privire chinuită...

— Cumperi ce? întrebă din nou negustorul de mirodenii, cu chipul tulburat acum.

Se uită la el cu o privire goală, gîndindu-se: *Nu am bani*. Dar atunci de ce vanise în piață?

Își aminti de bărbat, de cel din Garda Eothică, privind-o. Atuncă o privire peste alee și îl văzu așteptînd, privind-o intens. *Atît de frumos...*

Respirația i se gîtui. Își simți coapsele inundate de căldură.

De data asta nu-și feri privirea.

Ce vrei?

O privi încordat, zăbovind timp de o bătaie de inimă care sigilă toate intențiile nerostite. Își înclină ușor capul, privi către capătul îndepărtat al pieței.

Ea își feri privirea, agitată, simțind o fluturare în piept.

— Mulțumesc, bolborosi către negustorul de mirodenii.

Acesta își flutură dezgustat brațele în timp ce ea îi întorcea spatele. Amorțită, începă să meargă în direcția pe care i-o indicase necunoscutul.

Îl putea vedea cu coada ochiului, urmînd-o printr-o perdea neclară de oameni. Păstra distanța, dar ei i se părea că deja își apăsă pieptul asudat de spatele ei și coapsele înguste de fesele ei, mișcîndu-se, șoptindu-i în ureche. Se chinui să respire, merse mai repede, de parcă era urmărită.

Vreau asta!

Se găsiră printre padocurile golite, înconjurați de mirosul animalelor de jertfă. Clădirile de la marginea complexului de temple se conturau deasupra lor. Cumva, fără să-și vorbească, se apropiară unul de altul în umbra unei alei învecinate.

De această dată el mirosea a piele arsă de soare. Sărutul lui fu zdrobitor, chiar depravat. Ea suspină, își împinse limba adânc în gura lui, simți tăișul dinților săi.

— Ah, da, aproape strigă el. Atît de dulce!

Îi cuprinse sînul stîng. Cealaltă mînă îi împinse toga, alunecă în sus pe interiorul coapselor ei.

— Nu! exclamă ea, împingîndu-l în spate.

— Ce?

Se împinse în coatele ei, căutîndu-i gura.

Ea își întoarse fața.

— Bani, respiră ea.

Rîsete false.

— Nimeni nu mănîncă pe gratis.

— Ah, Sejenus! Cît?

— Doisprezece talanți, icni ea. Talanți de *argint*.

— O tîrfă, șuieră el. Ești o *tîrfă*!

— Sînt doisprezece talanți de argint...

Bărbatul ezită.

— S-a făcul.

Începu să caute prin pungă, îi aruncă o privire în timp ce ea își aranja nervoasă toga.

— Ce-i asta? întrebă el tăios.

Ea îi urmări privirea către dosul palmei ei stîngi.

— Nimic.

— Zău? Mă tem că am mai văzut acest „nimic“ înainte. Este o parodie a tatuajelor purtate de preotesele gierrice, nu? E folosit în Sumna pentru însemnarea tîrfelor.

— Și ce dacă?

Bărbatul rînji.

— Îți dau doisprezece talanți. De aramă.

— De argint, spuse ea.

Vocea îi era șovăitoare.

— O piersicuță lovită e o piersicuță lovită indiferent cum o îmbraci.

— Da, șopti ea, simțind lacrimi tivindu-i ochii.

— Ce-ai spus?

— Da! Grăbeste-te numai!

Dibui prin monezile din punga lui. Esmenet zări o jumătate de argint alunecându-i printre degete. Înșfăcă monezile asudate din aramă. El îi ridică partea din față a hasasului și se înfipse în ea. Ea termină aproape imediat, suflând aerul printre dinții încheștați. Îi lovea fără vlagă umerii cu pumnii în care ținea banii. El continuă să împingă, încet, dar puternic. Iar și iar, gemînd din ce în ce mai tare de fiecare dată.

— Iubite Sejenus! îi șuieră în ureche cu răsufierea fierbinte.

Ea termină din nou, de data asta strigînd. Îl simți cutremurîndu-se, simți împingerea grăitoare, adîncă, de parcă îi căuta însuși centrul.

— Pe Dumnezeu, icni el.

Se retrase, împingîndu-se în brațele ei. Părea să privească prin ea.

— Pe Dumnezeu... repetă, de data asta pe un alt ton. Ce-am făcut?

Gîfîind, ridică o mînă la obrazul lui, dar el se împletici înapoi, încercînd să-și netezească kiltul. Ea zări o dîră de pete ude, umbra falusului înmuindu-se.

Nu putu s-o privească, astfel încît privi în altă parte, către intrarea strălucitoare a aleii. Începu să pășească spre ea, șocat parcă.

Sprijinindu-se cu spatele de perete, îl privi cum se regăsește, sau cel puțin cum își golește chipul de orice emoție, în lumina soarelui. Dispăru și ea își lăsă capul pe spate, respirînd greu, îndreptînsu-și hasasul cu mîini neîndemînatice. Înghiți. Îl simțea curgîndu-i pe interiorul coapsei, la început fierbinte, apoi rece, ca o lacrimă care curge pe un obraz.

Pentru prima oară păru să simtă duhoarea aleii. Văzu sclipirea jumătății lui de argint printre pești ofiliți, lipsiți de ochi.

Se răsuci cu umărul lipit de perete, privi către piața strălucitoare. Lăsă să-i scape moenzile de aramă.

Închise ochii strîns, văzu sămîntă neagră mînjindu-i burta.

Apoi fugi, cu adevărat singură.

Hansa, îşi dădu Esmenet seama, plînsese. Ochiul ei stîng era aproape închis de umflat ce era. Eritga îşi ridică privirea de la foc. O urmă îi păta faţa — de la negustorul de mirodenii, îşi imaginea Esmenet — dar altfel părea teafără. Rînji ca un şacal pistruiat, ridicîndu-şi sprîncenele invizibile şi privind către pavilion.

Sarcellus o aştepta înăuntru, şezînd în umbră.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Sarcellus.

În ciuda tonului său ciudat, Esmenet zîmbi.

— Şi mie de tine.

— Unde ai fost?

— M-am plimbat.

— Te-ai plimbat...

Pufni pe nas.

— Pe unde te-ai plimbat?

— Prin oraş. Prin pieţe. Ce contează?

O privi într-un mod curios. Părea să o... adulmece.

Sări, o prinse de încheietură şi o smuci spre el — atît de repede că Esmenet icni tare.

Fixînd-o cu privirea, se întinse şi înşfăcă tivul robei ei, începu să-l tragă în sus. Îl opri chiar deasupra genunchiului.

— Ce faci, Sarcellus?

— Mi-a fost dor de tine. După cum am zis.

— Nu. Nu acum. Duhnesc a...

— Ba da, spuse el, îndepătrîndu-i mîinile cu forţa.

Acum.

Ridică pliurile de pînză, ca pe o apărătoare de soare. Se lăsă pe vine cu genunchii în afară ca o maimuţă.

Fu scuturată de un fior, dar nu ştia dacă de groază sau de furie. El îi coborî hasasul. Se ridică. O privi cu chipul golit de expresie. Apoi zîmbi.

Cumva, ceva din înfățișarea lui îi aminti de o seceră, de parcă zîmbetul lui ar fi putut tăia grîu.

— Cine? întrebă el.

— Cine ce?

O pălmui. Nu tare, dar tocmai de asta păru să înțepe mai mult.

— *Cine?*

Ea nu răspunse, se întoarse către dormitor.

O prinse de braț, o smuci violent înapoi, își ridică mîna pentru încă o lovitură...

Ezită.

— A fost Achamian? întrebă el.

Lui Esmenet i se părea că nu urise vreun chip mai mult vreodată. Simți scuipatul adunîndu-i-se între buze și dinți.

— *Da!* șuieră ea.

Sarcellus își coborî mîna, îi dădu drumul. O clipă păru frînt.

— Iartă-mă, Esmi, spuse el gros.

Dar pentru ce, Sarcellus? Pentru ce?

O îmbrățișă — cu disperare. La început rămase încordată, dar cînd el începu să suspine, ceva se rupse în ea. Se înmuie, se relaxă în apăsarea brațelor lui, trase adînc în piept mirosul lui — smirnă, sudoare și piele. Cum putea acest bărbat, atît de sever, mai de sigur de sine decît oricare altul pe care îl cunoscuse, să plîngă pentru că lovise pe cineva ca ea? Trădătoare. Adulteră. Cum putea...

— Știu că-l iubești, îl auzi șoptind, Știu...

Dar Esmenet nu era chiar așa de sigură.

Vrăjitorul i se alătură lui Proyas la ora hotărîită pe un vîrf de deal deasupra întinderii vaste, sordide a Războiului Sfînt. Către est, cuprins de zidurile îndepărtate ale Momemnului, soarele mocnea ca un cărbune imens, răsărind.

Proyas închise ochii, savură căldura slabă a soarelui dimineții. *În această zi*, se gîndi el și în același timp se rugă, *totul se schimbă*. Dacă veștile erau adevărate, atunci în

sfârșit discuțiile interminabile dintre cîini și ciori, ciori și cîini avea să se încheie. Va avea leul său.

Se întoarse către Achamian.

— Remarcabil, nu-i așa?

— Ce? Războiul Sfînt? Sau această chemare?

Proyas se simți muștră de tonul său și enervat de lipsa lui de respect. Își dăduse seama că avea nevoie de Achamian în timp ce se zvîrcolea în pat cu ore în urmă. La început, mîndria lui obiectase: cuvîntul dat cu o săptămîină n-ar fi putut fi mai definitiv — „*Nu vreau să te mai văd. Niciodată.*“. Să se căiască acum pentru că avea nevoie de omul respectiv părea josnic, mercenar. Dar trebuia să se căiască pentru a-și lua cuvîntul înapoi?

— Păi Războiul Sfînt, bineînțeles, răspunse el nonșalant. Scribii mei îmi spun că mai bine de...

— Am o armată de zvonuri de vînat, Proyas, spuse Învățăatul. Așa că te rog să sari peste politețurile jnanului și să-mi spui direct ce vrei.

Achamian era de obicei concis dimineă. Proyas presupuse mereu că era o urmare a Viselor. Dar mai era ceva în tonul lui, ceva mult prea apropiat de ură.

— Amărăciunea o înțeleg, Akka, dar *vei ține cont* de rangul meu. Școala Mandatului este legată de Casa Nersei printr-un pact și, dacă e nevoie, îl voi invoca.

Achamian îl privi cercetător.

— De ce, Prosha? Întrebă el, folosind diminutivul numelui său, așa cum făcuse cînd îi era tutore. De ce faci asta?

Ce-ar fi putut să-i spună de care să nu știe deja sau pe care să nu poată îndura să-l audă?

— Nu-i treaba ta să mă iei la întrebări, Învățătule.

— Toți oamenii, chiar și prinții, trebuie să se supună rațiunii. Într-o noapte îmi interzici să te mai văd vreodată, și la nici o săptămîină după asta mă chemi, și eu n-ar trebui să pun întrebări?

— Nu te-am chemat pe *tine*! strigă Proyas. Am chemat un Învățat al Mandatului conform tratatului pe care tatăl

meu l-a semnat cu superiorii tăi. Ori te supui tratatului, ori îl încalci. Alegerea îți aparține, Drusas Achamian.

Nu azi. Nu avea să fie pus în vreo încurcătură azi. Nu când totul era pe care să se schimbe... Poate.

Dar, evident. Achamian avea propriile planuri.

— Știi, spuse el, M-am gândit la ce ai spus în noaptea aceea. Am făcut aproape numai asta.

— Și?

Te rog, bătrîne tutor, lasă asta pe altă zi.

— Există credință care se recunoaște pe sine ca credință, Proyas, și există credință care se ia drept cunoaștere. Prima îmbrățișează nesiguranța, recunoaște misterul lui Dumnezeu. Naște compasiune și toleranță. Cine poate condamna cu adevărat când nu e cu adevărat sigur că are dreptate? Dar a doua, Proyas, a doua îmbrățișează certitudinea și recunoaște misterul lui Dumnezeu doar cu vorba. Naște intoleranță, ură, violență...

Proyas se încruntă. De ce nu abandona?

— Și mai naște, îmi imaginez, elevi care își resping vechii profesori, hmm, Achamian?

Vrăjitorul încuviință.

— Și Războaie Sfinte...

Ceva din răspunsul lui îl neliniști pe Proyas, amenință să stîrnească vechi și neobosite temeri. Doar anii de studiu îl salvară de la a rămîne fără cuvinte.

— Sălășluiește în mine, cită el, și vei găsi adăpost împotriva nesiguranței.

Îl fixă pe Achamian cu o privire disprețuitoare.

— Supune-te, așa cum un copil se supune tatălui și toate îndoielile fi-vor înfrînte.

Învățatul îi înfruntă privirea timp de o clipă amară. Apoi încuviință cu dezgustul ironic al cuiva care cunoscuse dintotdeauna gustul fad al pierzaniei. Chiar și Proyas o simți: senzația că, citînd din scriptură, nu făcuse decît să se folosească de un vechi truc. Dar de ce? Cum putea însăși vocea Celui din Urmă Profet, Primul și Ultimul Cuvînt, să sune atît de... de...

Găsi mila din ochii vechiului său profesor de neîndurat.

— Să nu îndrăznești să mă judeci, scrișni Proyas.

— De ce m-ai chemat, Proyas? întrebă Achamian ostenit. Ce vrei?

Printul conriyan își adună gândurile trăgînd aer adînc în piept. În ciuda eforturilor sale, îi permisesese lui Achamian să-l distragă cu probleme neînsemnate. Gata.

Astăzi avea să fie ziua. Trebuia să fie.

— Noaptea trecută am primit o veste de la nepotul lui Zin, Iryssas. A găsit pe cineva care prezintă interes.

— Pe cine?

— Un scylvendi.

Iată un nume care rodea inimile copiilor.

Achamian îl privi mijind ochii, dar altfel păru neimpresionat.

— Iryssas a plecat doar de o săptămînă sau cam așa. Cum de-a găsit un scylvendi atît de aproape de Momemn?

— Se pare că scylvendiul venea să se alătore Războiului Sfînt.

Achamian păru dezorientat. Proyas își aminti de prima dată cînd văzuse această privire: în tinerețe, jucînd benjuka cu el sub ulmii templului, în grădina tatălui său. Cît se mai bucurase.

De această dată expresia fu trecătoare.

— Vreun fel de înșelăciune? întrebă Achamian.

— Nu știu ce să cred, bătrîne tutor, de asta te-am chemat.

— Trebuie să fie o minciună, spuse Achamian. Scylvendii nu se alătură Războaielor Sfinte ale inrithilor. Sîntem doar puțin mai mult decît...

Se opri.

— Dar de ce m-ai chemat *aici*? întrebă el parcă gîndind cu voce tare. Doar dacă...

Proyas zîmbi.

— Iryssas trebuie să sosească în curînd. Curierul lui a spus că nu poate fi cu mai mult de cîteva ore înaintea cetei Majordomului. L-am trimis pe Xinemus să-i aducă aici.

Învăţatul aruncă priviri în jos şi în jurul lor — o mare sclerotică purpurie peste un iris auriu.

— Călătoreşte noaptea?

— Când i-au găsit pe bărbat şi pe însoţitorii lui, aceştia erau urmăriţi de kidruhiliu Împăratului. Se pare că Iryssas a considerat că ar fi prudent să se întoarcă cât mai repede. Se pare că scylvendiul a făcut nişte afirmaţii destul de provocatoare.

Achamian întinse mîna, ca pentru a se apăra de excesul de detalii.

— Însoţitori?

— Un bărbat şi o femeie. Nu ştiu nimic altceva, numai că nici unul nu e scylvendi, iar bărbatul spune că e un prinţ.

— Şi ce afirmaţii a făcut scylvendiul?

Proyas făcu o pauză pentru a-şi înghiţi fiorii care îi ameninţau vocea.

— Pretinde că ştie felul de a lupta al fanimilor. Pretinde că i-a înfrînt pe cîmpul de luptă. Şi îşi oferă cunoaşterea Războiului Sfînt.

În sfîrşit Achamian înţelese. Agitaţia. Lipsa de răbdare pentru îngrijorările lui. Proyas văzuse ceea ce jucătorii de benjuka numeau *kut'ma*, sau „mutarea ascunsă”. Spera să-l folosească pe acest scylvendi, oricine ar fi fost el, pentru a-l uza şi pentru a-l înfrînge pe Împărat. Achamian zîmbi fără să vrea. Chiar şi după atîtea cuvinte grele, nu se putea abţine să nu împărtăşească ceva din entuziasmul fostului său elev.

— Deci pretinde că e *kut'ma* ta, spuse el.

— E posibil ca ceea ce spune să fie adevărat, Akka? S-au luptat scylvendii cu fanimii?

— Triburile din sud fac tot timpul incursiuni în Gede şi Shigek. Când am fost plasat în Shimeh exista...

— Ai fost în *Shimeh*! îi scăpă lui Proyas.

Achamian se încruntă. La fel ca cei mai mulţi profesori, ura întreruperile.

— Am fost în multe locuri, Proyas.

Din cauza Sfatului. Cînd nu știai unde să cauți, trebuia să cauți peste tot.

— Îmi cer scuze, Akka. Doar că...

Proyas lăsă cuvintele să se piardă, părăind intrigat.

Achamian știa că Prințul transformase Shimehul în vârful unui munte, o destinație unde se ajungea numai după ce luptai cu mii. Ideea că un hulitor ar putea doar să coboare de pe o corabie...

— În acea vreme, continuă Achamian, se făcea mare zarvă în legătură cu scylvendii. Cishaurimii au trimis douăzeci dintre ei la Shigek pentru a se alătura unei expediții punitive pe care Padirajahul o pregătea pentru a o trimite în Stepă. Nu s-a mai știut nimic nici despre armata Padirajahului, nici despre Cishaurimi.

— Scylvendii i-au masacrat.

Achamian încuviință.

— Deci, da, e posibil ca scylvendiul tău să se fi luptat cu fanimii și să-i fi învins. E chiar posibil să aibă informații de împărtășit. Dar de ce le-ar împărtăși cu noi? Cu inrithii? Asta e întrebarea.

— Atît de adînc ne urăsc?

Achamian zări imaginea unei năvale de lăncieri scylvendi, urlînd, galopînd în focul și tunetul vocii lui Seswatha. O imagine din Vise.

Clipi.

— Urăște un preot momic taurul al cărui gît îl taie? Nu. Ține minte că, pentru scylvendi, întreaga lume e un altar de sacrificiu, iar noi sîntem doar jertfele rituale. Nu merităm nici măcar disprețul lor, de aceea acest lucru e atît de extraordinar. Un *scylvendi* alăturîndu-se unui Război Sfînt? E ca și cum... ca și cum...

— Ca și cum noi am intra în țarcurile cu jertfe, termină Proyas pe un ton mîhnit, și am face un tîrg cu animalele.

— Exact.

Prințul Încoronat strînse din buze, privi peste tabără, căutînd un semn al speranțelor lui năruite, presupuse

Achamian. Nu-l văzuse niciodată pe Proyas astfel — nici măcar în copilărie. Părea atît de... fragil.

Atît de disperată e situația? Ce anume îți este teamă că vei pierde?

— Dar bineînțeles, adăugă Achamian pe un ton împăciuitor, după victoria lui Conphas la Kiyuth, e posibil ca lucrurile să se fi schimbat drastic.

De ce trebuia mereu să-i poarte astfel de grijă?

Proyas îi aruncă o privire cu coada ochiului, își curbă buzele într-un rînjat sardonice. Își întoarse privirea către întinderea încîlcită de corturi, pavilioane și alei de dinaintea lor, apoi spuse:

— Nu sînt încă atît de prăpădit, bătrîne...

Se opri mijind ochii.

— Acolo! exclamă el, arătînd către ceva care nu îi sărea lui Achamian în ochi. Vine Zin. Cît de curînd vom afla dacă acest scylvendi este kut'ma mea sau nu.

De la disperare la nerăbdare într-o clipire. *Va fi un rege primejdios*, se gîndi Achamian fără să vrea. Asta dacă supraviețuia Războiului Sfînt.

Achamian înghiți, simți gust de praf pe dinți. Obişnuința, mai ales cînd era combinată cu groază, făcea viitorul ușor de ignorat. Dar nu putea face asta. Cu atîția bărbați cu înfățișare războinică adunați într-un singur loc, ceva catastrofal pur și simplu trebuia să urmeze. Era o lege la fel de inexorabilă ca oricare dintre cele ale logicii lui Ajencis. Cu cît își amintea asta mai des, cu atît avea să fie mai pregătit cînd avea să vină vremea. *Undeva, cîndva, mii dintre miile din jurul meu vor zăcea morți.*

Întrebarea sîcîitoare, cea pe care o găsea atît de morbidă încît părea smintită, dar pe care se simțea obligat să o pună, era: *Cine? Cine va muri? Cineva trebuie să o facă.*

Eu?

În sfîrșit privirea lui îi găsi pe Xinemus și pe ceata lui călare prin încîlceala taberei. Bărbatul arăta tras la față, așa cum era și de așteptat, avînd în vedere că Prințul său îl trimisese călare în miezul nopții. Fața lui cu barba tăiată

drept era întoarsă către ei. Achamian era sigur că se uita la el mai degrabă decît la Proyas.

Vei muri, bătrîne prieten?

— Îl vezi? întrebă Proyas.

La început Achamian crezu că se referă la Xinemus, dar apoi îl văzu pe scylvendi, călare și el, vorbind cu un Iryssas cu părul vîlvoi. Priveliștea îi dădu fiori.

Proyas îl privea, dornic parcă să-i măsoare reacția.

— Ce nu-i bine? întrebă el.

— Doar că a trecut...

Achamian își trase răsuflarea.

— Ce-a trecut?

Atît de multă vreme... Două mii de ani mai exact, de cînd văzuse ultima dată un scylvendi.

— În timpul Apocalipsului... începu el, apoi vocea i se pierdu, ezitantă.

De ce devenea mereu așa sfîos cînd vorbea de aceste lucruri, de aceste lucruri *reale*?

— În timpul Apocalipsului, scylvendii au trecut de partea Non-Zeului. Au măcelărit Kyraneasul, au jefuit Mehtsoncul și au asediat Sumna la puțină vreme după ce Seswath s-a refugiat acolo...

— Vrei să spui „aici“, zise Proyas.

Achamian îl privi întrebător.

— După ce Seswatha s-a refugiat *aici*, explică Proyas, unde se afla cîndva străvechiul Kyraneas.

— D-da... Aici.

Aici, unde stătea el, *era* locul străvechiului Kyraneas. Aici — doar parcă îngropat sub straturi. Seswatha trecuse chiar prin Momemn o dată, deși atunci se numea Mone-mora și era doar ceva mai mare decît un orașel. Iar asta, își dădu Achamian seama, era sursa neliniștii sale. De obicei, nu avea probleme în a ține cele două ere, cea prezentă și cea apocaliptică, despărțite. Dar acest scylvendi... Părea că poartă străvechi nenorociri în frunte.

Achamian studie silueta care se apropia, brațele groase, vîrgate de cicatrice, chipul brutal cu ochi care nu vedeau

decît duşmani morţi. Un alt bărbat, la fel de murdar şi de ponosit după călătorie ca şi scylvendiul, dar blond şi purtînd o barbă de norsirai, călărea nu departe în spatele său. Vorbea cu o femeie, de asemenea blondă, care se legăna precar în şa. Achamian medită la ei o clipă — femeia părea rănită — dar se trezi că atenţia îi era atrasă inexorabil înapoi la scylvendi.

Un scylvendi. Părea prea bizar pentru a putea fi crezut. Exista un înţeles mai mare dincolo de asta? Îndurase atît de multe vise despre Anasûrimbor Celmomas în ultima vreme şi acum asta, o viziune în carne şi oase a străvechiului sfîrşit al lumii. Un scylvendi!

— Să nu ai încredere în el, Proyas. Sînt cruzi, cu totul lipsiţi de milă. La fel de sălbatici ca srancii şi cu mult mai vicleni.

Proyas rîse.

— Ştii că nansurii încep fiecare toast şi fiecare rugăciune cu un blestem împotriva scylvendilor?

— Am auzit.

— Ei bine, acolo unde tu vezi o stafie din coşmarurile tale, Învăţatul, eu văd un duşman al duşmanului meu.

Achamian îşi dădu seama că speranţa lui Proyas fusese reaprinsă la vederea barbarului.

— Nu. Vezi un duşman şi atît. E un păgîn, Proyas. Anatemă.

Printul Încoronat îl privitaios.

— Ca şi tine.

Asemenea greşală! Cum să-l facă să înţeleagă?

— Proyas, trebuie...

— Nu, Achamian! strigă Printul. Eu nu „trebuie“ nimic! Măcar de data asta scuteşte-mă de presimţirile tale întunecate! Te rog!

— M-ai chemat ca să îţi dau sfaturi, se răsti Achamian. Proyas se răsuci.

— Insolenţa nu-ţi vine bine, bătrîne profesor. Ce-i cu tine? Te-am chemat ca să-mi dai sfaturi, da, dar în schimb îmi oferi pălăvrăgeală. Un sfetnic, după cum se pare că ai

uitat, îi oferă Prințului său informațiile necesare pentru o judecată cumpătată. Nu trage propriile concluzii și apoi își muștră Prințul pentru că nu le împărtășește.

Se întoarse rînjind disprețuitor.

— Acum știu de ce Mareșalul își face atîta sînge rău din cauza ta.

Cuvintele îl usturară. Achamian putea vedea pe chipul lui că Proyas intenționase să-l rănească, să îi dea o lovitură cît de mortală cu putință. Nersei Proyas era un comandant, unul care se lupta cu un împărat pentru sufletul unui război sfînt. Avea nevoie de hotărîre, de unanimitate și, mai ales, de ascultare. Scylvendiul aproape ajunsese lîngă ei.

Achamian știa toate acestea și totuși cuvintele îl usturau.

Ce-i cu mine?

Xinemos trase de frîie, oprindu-și murgul la poalele dealului. Îi salută în timp ce descăleca. Pe Achamian nu îl îndemnă inima să îi răspundă la fel. *Ce vorbești despre mine, Zin? Ce vezi?*

Primindu-și semnalul de la Xinemos, ceata se învîrți în jurul lui o clipă. Achamian îl auzi pe Iryssas dojenindu-l pe norsirai pentru înfățișarea lui, de parcă bărbatul era un frate prin alianță, nu un străin pe cale să îi întîlnească prințul. Murmurînd și pășind osteniți, începură să urce coasta dealului. Descălecat, scylvendiul se înălța deasupra lui Xinemos — deasupra tuturor, de fapt, cu excepția norsiraiului. Avea talia îngustă, iar umerii lui lați erau foarte puțin aplecați. Părea înfometat, nu ca un cerșetor, ci ca un lup.

Proyas îi aruncă lui Achamian o ultimă privire înainte de a-și întîmpina oaspeții. *Fii ceea ce trebuie să fii*, îl avertizară ochii lui.

— Prea rar înfățișarea unui om este pe măsura zvonurilor, spuse Prințul în sheyică.

Ochii lui întîrziară asupra mușchilor care se împleteau pe brațele barbarului.

— Dar tu arăți la fel de feroce pe cît afirmă reputația poporului tău, scylvendi.

Achamian se trezi că îi lua lui Proyas în nume de rău tonul prietenos. Capacitatea sa de a înlocui fără efort certurile cu salutările, de a fi acru într-o clipă și amabil în următoarea, îl tulburase mereu pe Achamian. Considerase mereu că o asemenea mobilitate a emoțiilor dovedea o capacitate îngrijorătoare de amăgire.

Scylvendiul îl privi amenințător pe Proyas, nu spuse nimic. Lui Achamian i se făcu pielea de găină. Își dădu seama că bărbatul purta o Choree vîrîtă în cingătoare. Îi auzea șoapta abisală.

Proyas se încruntă.

— Știu că vorbești sheyica, prietene.

— Dacă îmi amintesc bine, spuse Achamian în con-rivană, scylvendii nu prea au răbdare cu complimentele piezișe, Prințul meu. Le consideră nedemne pentru un bărbat.

Ochii albaștri înghețați ai barbarului fulgerară spre el. Ceva din interiorul lui Achamian, ceva care știa să aprecieze amenințările fizice, începu să tremure.

— Cine e acesta? întrebă bărbatul cu accent pronunțat.

— Drusăs Achamian, spuse Proyas pe un ton mult mai țeapăn acum. Un vrăjitor.

Scylvendiul scuipă, dar Achamian nu-și dădu seama dacă în semn de dispreț sau ca apărare superstițioasă împotriva vrăjitoriei.

— Dar nu e treaba ta să pui întrebări, continuă Proyas. Oamenii mei v-au salvat, pe tine și pe însoțitorii tăi, de nansuri și pot foarte ușor să le poruncesc să vă ducă înapoi. Înțelegi?

Barbarul ridică din umeri.

— Întreabă ce vrei.

— Cine ești?

— Sînt Cnaiür urs Skiötha, Căpetenia utemoților.

Oricît de limitate erau cunoștințele sale despre scylvendi, Achamian auzise de utemoți, la fel ca orice alt învățat al Mandatului. Conform Viselor, Sathgai, Rege-

le-Triburilor care îi condusesese pe scylvendi sub comanda Non-Zeului, fusese utemot. Putea să fie o coincidență?

— Utemoții, Prințul meu, îi murmură Achamian lui Proyas, sînt un trib din nordul îndepărtat al Stepei.

Din nou, barbarul îl străpunsese cu o privire de gheață. Proyas încuviință.

— Deci spune-mi, Cnaiür urs Skiötha, de ce ar face un lup scylvendi o călătorie atît de lungă pentru a ține sfat cu cîinii inrithi?

Scylvendiul pe jumătate zîmbi, pe jumătate rînji disprețuitor. Achamian își dădu seama că deținea aroganța aceea specifică barbarilor, certitudinea necugetată că viața dură din ținutul lui îl făcea mult mai dur decît oricare bărbat civilizat. *Sîntem cu toții niște muieri neputincioase pentru el*, se gîndi Achamian.

— Am venit, spuse el răs-picat, pentru a-mi vinde înțelepciunea și sabia.

— Ca mercenar? întrebă Proyas. Nu cred, prietene. Achamian îmi spune că nu există mercenari scylvendi.

Achamian încercă să înfrunte privirea lui Cnaiür. Nu reuși.

— Lucrurile au mers prost pentru tribul meu la Kiyuth, explică barbarul. Și încă și mai prost cînd ne-am întors pe pășunile noastre. Cei cîțiva din neamul meu care au supraviețuit luptei cu nansurii au fost nimiciți de vecinii noștrii din sud. Turmele ne-au fost furate. Nevestele și copiii ne-au fost luați prizonieri. Utemoții nu mai sînt.

— Și ce? se răsti Proyas. Speri să faci din inrithi tribul tău? Te aștepți să cred asta?

Tăcere. O clipă de înfruntare între doi bărbați neîmblînziți.

— Ținutul meu m-a respins. Mi-a răpit vatra și turma. Așa că eu m-am lepădat de ținut la rîndul meu. E așa greu de crezut?

— Dar atunci de ce... începu Achamian în conriyană, doar pentru a fi redus la tăcere de mîna lui Proyas.

Prințul conriyan îl studie pe barbar în tăcere, cîntărindu-l în felul acela descurajant pe care îl văzuse folosindu-l pentru a-i cîntări și pe alții: de parcă el era centrul absolut al judecății. Dar dacă Cnaiür urs Skiötha se simțea încurcat, nu o arătă.

Proyas răsufală adînc, de parcă luase o hotărîre riscantă și deci importantă.

— Spune-mi, scylvendi, ce știi despre Kian?

Achamian deschise gura pentru a protesta, dar ezită cînd văzu încruntătura lui Xinemus. *Nu-ți uita locul!* striga chipul Mareșalului.

— Multe și puține, răspunse Cnaiür.

Acesta era genul de răspuns pe care Proyas nu îl putea suferi. Dar, la urma urmei, scylvendiul nu făcea decît să joace același joc ca și Prințul. Proyas voia să afle ce știa scylvendiul despre fanimi înainte de a da pe față cît anume avea *nevoie* ca el să știe. Altfel bărbatul ar fi putut să-i spună ceea ce voia să audă. Dar răspunsul evaziv însemna că scylvendiul simțise asta. Iar asta însemna că era neobișnuit de perspicace. Achamian își ridică ochii de-a lungul brațelor cu cicatrice ale bărbatului, încercînd să-i numere swazondele dintr-o privire. Nu putu.

Foarte mulți, se gândi el, l-au subestimat pe acest bărbat.

— Dar despre război? întrebă Proyas. Ce știi despre felul de a lupta al kianinilor?

— Multe.

— Cum așa?

— Acum opt ani, kianinii au invadat Stepa la fel cum au făcut nansurii, sperînd să pună capăt incursiunilor noastre în Gedeia. I-am înfruntat într-un loc numit Zirkirta. I-am zdrobit. Astea de aici — își trecu un deget gros peste cîteva cicatrice de jos, de lîngă încheietura mîinii drepte — sînt acea bătălie. Asta e generalul lor, Hasjinnet, fiul lui Skauras, Sapatișahul Shigekului.

În vocea lui nu se simțea mîndrie. Nu făcea decît să descrie un fapt — cam la fel cum ar fi descris nașterea unui mînz pe pășunile sale, își imaginează Achamian.

— L-ai ucis pe fiul Sapatişahului?

— În cele din urmă, da, spuse scylvendiul. Întîi l-am făcut să cînte.

Cîtiva dintre privitorii conriyenii rîseră tare, şi, deşi Proyas nu îi acordă decît un zîmbet distant, Achamian îşi dădea seama că exulta. În ciuda purtării lui necioplite, scylvendiul spunea exact ceea ce Proyas sperase să audă.

Dar Achamian nu era convins încă. Cum puteau afla dacă utemoşii fuseseră nimiciţi? Şi, mai important, ce avea asta de a face cu faptul că îşi riscase viaţa traversînd Nansuriumul pentru a se alătura Războiului Sfînt? Achamian se trezi privind peste umărul stîng al scylvendiului la norsiraiul care îl însoţise. Privirile li se întîlniră o clipă şi Achamian fu izbit de puterea cu care sugerau înţelepciune şi mîhnire. Inexplicabil, se gîndi: *El... El are răspunsul.*

Dar avea Proyas să-şi dea seama de asta înainte de a-l lua sub protecţia lui? Conriyenii luau ospitalitatea absurd de în serios.

— Deci cunoşti tacticile kianinilor? întreba Proyas.

— Le cunosc. Chiar şi atunci, fusesem căpetenie de mulţi ani. I-am fost sfetnic Regelui-Triburilor.

— Mi le-ai putea descrie?

— Aş putea...

Prinţul Încoronat rînji, de parcă în sfîrşit recunoscuse o scînteie de asemănare cu acest om. Achamian nu putu decît să privească cu îngrijorare amortită. Ştia că orice întrerupere avea să fie înlăturată cu o fluturare de mîna.

— Eşti precaut, spuse Proyas, ceea ce e bine. Un păgîn într-un Război Sfînt ar trebui să fie precaut. Dar nu trebuie să îţi faci griji în privinţa mea, prietene.

Scylvendiul pufni.

— De ce anume?

Proyas îşi deschise braţele, făcînd semn către vîrtejurile şi dezordinea de corturi care se întindeau spre depărtări.

— Ai mai văzut vreodată o asemenea adunare? Gloria inrithilor s-a reunit pe aceste cîmpuri, scylvendi. Cele Trei Mări nu au fost nicicînd atît de paşnice. Întreaga lor vio-

lentă este adunată *aici*. Iar cînd va porni la luptă împotriva fanimilor, te asigur, lupta ta de la Kiyuth va părea doar o încăierare prin comparație.

— Și cînd va porni la luptă?

Proyas făcu o pauză.

— Asta ar putea foarte bine să depindă de tine.

Barbarul se holbă la el, năucit.

— Războiul Sfînt e paralizat, scylvendi. O oaste, mai ales una atît de mare, mărșăluiește cu stomacul. Dar Ikurei Xerius al III-lea, în ciuda înțelegerilor făcute acum mai bine de un an, refuză să ne dea proviziile de care avem nevoie. Shriahul îi poate ordona Împăratului prin lege ecleziastică să ne aprovizioneze, dar nu poate cere ca nansurii să pornească la luptă *cu noi*.

— Porniți fără ei dară.

— Așa am face, dar Shriahul șovăiește. Acum cîteva luni, cîteva Oameni ai Colțului au primit proviziile de care aveau nevoie supunîndu-se cererilor Împăratului...

— Iar acestea sînt...?

— Să semnăm un Înscriș prin care cedăm Imperiului toate pămînturile cucerite.

— Inacceptabil.

— Nu și pentru Marile Nume de care vorbeam. Au crezut că sînt invincibili, că dacă așteptau ca restul să se adune avea să li se fure gloria. Ce înseamnă o semnătură pe o bucată de hîrtie în comparație cu gloria? Așa că au pornit la luptă, au intrat în ținuturile fanimilor și au fost nimiciți pe de-a-ntregul.

Scylvendiul ridică gînditor o mîină la bărbie — un gest straniu de dezarmant pentru un bărbat cu o înfățișare atît de sălbatică, se gîndi Achamian.

— Ikurei Conphas, spuse el hotărît.

Proyas ridică admirativ din sprîncene. Chiar și Achamian fu impresionat.

— Continuă, spuse Prințul.

— Shriahul vostru se teme că fără Conphas Războiul Sfînt va fi nimicit cu totul. Așa că refuză să-i ceară Împă-

ratului să vă aprovizioneze, îngrozit că ceea ce s-a petrecut înainte s-ar putea repeta.

Proyas zîmbi amar.

— Într-adevăr. Iar Împăratul, desigur, a făcut din Înscriș prețul lui Conphas. Se pare că singurul mod în care Maithanet își poate mînuie unealta este s-o vîndă.

— Să te vîndă pe tine.

Proyas trase adînc aer în piept.

— Să nu te îndoiești că sînt un om cucernic, scylvendi. Nu mă îndoiesc de Shriahul meu, doar de judecata lui în ceea ce privește întîmplările recente. Sînt convins că Împăratul încearcă o cacealma, că îl va trimite pe Conphas și Coloanele sale chiar dacă nu îi vom semna blestematul de Înscriș, pentru a trage orice foloase poate de pe urma Războiului Sfînt...

Achamian își dădu pentru prima dată seama că Proyas chiar se temea că Maithanet ar putea capitula. Și de ce nu? Dacă Sfîntul Shriah putea înghiți Turnurile Stacojii, nu putea el să înghită și Înscrișul Împăratului?

— Speranța mea, continuă Proyas, și e doar o speranță, este că Maithanet te-ar putea accepta ca un înlocuitor pentru Conphas. Cu tine ca sfătuitor, Împăratul nu mai poate afirma că ignoranța noastră ne va duce la pieire.

— Înlocuitorul Exalt-Generalului? repetă căpetenia scylvendi.

Se cutremură de ceea ce Achamian recunoscuse drept rîs.

— Ți se pare amuzant, scylvendi? întrebă Proyas, derutat.

Achamian prinse ocazia.

— Din cauza a ceea ce s-a petrecut la Kiyuth, murmură el repede în conriyană. Gîndește-te ce ură trebuie să îi poarte lui Conphas din cauza a ceea ce s-a petrecut la Kiyuth.

— Răzbunare? se răsti Proyas înapoi, tot în conriyană. Crezi că ăsta e motivul pentru care a venit aici? Ca să se răzbune pe Ikurei Conphas?

— Întreabă-l! De ce a venit aici și *cine sînt ceilalți?*

Proyas îi aruncă lui Achamian o privire în care întristarea fu înfrîntă de încuviințare. Aproape că fusese amăgit de înflăcărare. Aproape că adusese un scylvendi la vatra sa — un scylvendi! — fără să pună nici o întrebare serioasă.

— Nu-i cunoști pe nansuri, spunea barbarul. Marele Ikurei Conphas înlocuit de un scylvendi? O să facă mai mult decît să se vaite și să scrișnească din dinți.

Proyas ignoră remarca.

— Un lucru continuă să ma tulbure, scylvendi... Înțeleg că tribul tău a fost nimicit, că ținutul tău s-a întors împotriva ta, dar de ce ai venit *aici*? De ce, dintre toate locurile, ar alege un scylvendi să traverseze Imperiul? De ce s-ar alătura un păgîn unui Război Sfînt?

Aceste cuvinte șterseră amuzamentul de pe chipul lui Cnaiür urs Skiötha, lăsînd doar prudența. Achamian îl privi cum se încordează. Părea o ușă care dădea spre ceva prea îngrozitor pentru a fi deschisă.

Apoi, de dinapoia barbarului, o voce răsunătoare spuse:

— Eu sînt motivul pentru care Cnaiür a venit aici.

Toți ochii se întoarseră către norsiraiul fără nume. Purtarea bărbatului era poruncitoare în ciuda zdrențelor în care era îmbrăcat, ținuta cuiva care trăise o viață de autoritatea absolută. Dar era cumva reținută, parcă înmuiată de greutate și necazuri. Femeia care îi înțeșta talia aruncă priviri fioroase fiecărei fețe în parte, aparent ultragiată și în același timp derutată de privirile lor scrutătoare. *Cum se poate să nu știți?* strigau ochii ei.

— Și tu cine ești? îl întrebă Proyas pe bărbat.

Ochii limpezi, albaștri, clipiră. Chipul senin se înclină doar atît cît trebuia dinaintea unui egal.

— Sînt Anasûrimbor Kellhus, fiul lui Moënghus, spuse bărbatul în sheyică, cu accent puternic. Un prinț al nordului. Din Atrithau.

Achamian căscă gura fără să înțeleagă. Apoi numele, Anasûrimbor, îl izbi ca o lovitură neașteptată în stomac. Îi tăie răsufarea. Se trezi întinzînd o mînă, înșfăcînd brațul lui Proyas.

Nu se poate.

Proyas îi aruncă o privire tăioasă, avertizându-l să-și țină gura. *Va fi vreme mai încolo pentru întrebările tale, Învățatule.* Ochii lui se întoarseră la străin.

— Un nume puternic.

— Nu pot spune nimic despre sîngele meu, răspunse norsiraiul.

— *Un copil din sămînța mea se va întoarce, Seswatha...*

— Nu arăți ca un Prinț. Să cred că îmi ești egal?

— Nu pot nici să-ți spun ce să crezi. În ceea ce privește înfățișarea mea, tot ce pot spune e că pelerinajul a fost aspru.

— *Un Anasûrimbor se va întoarce...*

— Pelerinaj?

— Da. Spre Shimeh... Am venit să murim pentru Colț.

— ... *la sfîrșitul lumii.*

— Dar Atrithau e dincolo de hotarul celor Trei Mări. Cum ai știut de Războiul Sfînt?

O ezitare, de parcă era speriat și nu foarte convins de ceea ce urma să spună.

— Vise. Cineva mi-a trimis vise.

Nu se poate!

— Cineva? Cine?

Bărbatul nu-i putu răspunde.

Capitolul XVI

Momemn

Aceia dintre noi care au supraviețuit vor fi mereu năuciți când își vor aminti de sosirea lui. Și nu doar pentru că era atît de diferit atunci. Într-un fel straniu nici nu s-a schimbat vreodată. Noi ne-am schimbat. Dacă pare atît de diferit acum, e pentru că el a fost cel care a transformat temeliile.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Sfîrșitul primăverii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Soarele tocmai apusese. Bărbatul care își spunea Ana-sûrimbor Kellhus ședea cu picioarele încrucișate în lumina focului său, dinaintea unui pavilion ale cărui pante din pînză fuseseră brodate cu vulturi negri — un dar de la Proyas, presupuse Achamian. Ca înfățișare bărbatul nu avea nimic care să impresioneze pe loc, poate doar părul lung, de culoarea paiului, la fel de moale ca blana de hermină și curios de nelalocul lui în lumina focului. Păr merit pentru soare, se gîndi Achamian. Tînăra femeie rănită care se încheștase atît de sălbatic de el cu o zi înainte ședea lîngă el, îmbrăcată cu o rochie simplă, dar elegantă. Cei doi se îmbăiaseră și își schimbaseră zdrențele cu haine alese chiar dintre găteliile Prințului.

În timp ce se apropia, Achamian fu izbit de frumusețea femeii. Arătase ca o orfană bătută mai devreme.

Îi urmăriră amîndoi apropierea, cu fețele animate de lumina focului.

— Tu trebuie să fii Drusas Achamian, spuse Prințul din Atrithau.

— Văd că Proyas te-a avertizat în privința mea.

Bărbatul zîmbi înțelegător — mult mai mult decît înțelegător. Achamian nu mai văzuse niciodată un asemenea zîmbet. Părea să îl înțeleagă mult mai mult decît voia să fie înțeles.

Apoi îl lovi revelația.

Îl cunosc pe bărbatul acesta.

Dar cum puteai recunoaște pe cineva pe care nu l-ai întîlnit niciodată? Doar printr-un fiu sau printr-un alt neam... Imagini din visele recente, despre cum ținea chipul mort al lui Anasûrimbor Celmomas în poală, îi fluturară dinaintea ochilor minții. Asemănarea era izbitoare: ridul dintre sprîncene, golul prelung al obrazilor, ochii înfundați în orbite.

E un Anasûrimbor! Dar e imposibil...

Dar vremurile păreau pline de lucruri imposibile.

Adunat în jurul zidurilor macabre ale Momemnului, Războiul Sfînt era o priveliște la fel de uluitoare ca oricare alta din coșmarurile lui Achamian despre Vechile Războaie — poate doar cu excepția sfișietoarelor Bătălii din Agongorea și Asediul lipsit de speranță al Golgoterrathului. Sosirea scylvendiului și a Prințului din Atrithau nu făcuse decît să confirme scara absurdă a Războiului Sfînt, de parcă înseși străvechile povești veniseră să-l comenteze.

Un copil din sămînța mea se va întoarce, Seswatha — un Anasûrimbor se va întoarce...

Oricît de remarcabilă ar fi fost sosirea scylvendiului, mirosea a întîmplare. Dar Prințul Anasûrimbor Kellhus din Atrithau era o altă poveste. Anasûrimbor! Țsta era un nume. Dinastia Anasûrimbor fusese a treia și cea mai magnifică dintre dinastiile care domniseră peste Kûniûri

— linia de sînge pe care Mandatul o crezuse retezată de mii de ani, dacă nu prin moartea lui Celmomas al II-lea pe Cîmpiile Eleneöt, atunci cu siguranță prin devastarea marelui Trysë la puțină vreme după aceea. Dar nu era așa. Sîngele celui mai mare dintre rivalii Non-Zeului fusese păstrat cumva. Imposibil.

... la sfîrșitul lumii.

— Proyas m-a avertizat, spuse Kellhus. Mi-a spus că cei ca tine îndură coșmaruri despre strămoșii mei.

Achamian se simți trădat de aceste vorbe. Aproape că-l putea auzi pe Prinț: „*Va bănuî că ești un agent al Sfatului... Și dacă trece peste asta, va spera că Atrithau încă se luptă cu Sfatul și că îi aduci vești despre dușmanul său evaziv. Fă-i pe plac dacă vrei. Dar nu încerca să-l convingi că Sfatul nu există. Nu va asculta niciodată.*”

— Dar am considerat mereu, continuă Kellhus, că trebuie să călărești o zi pe calul altuia înainte să îl critici.

— Ca să-l înțelegi mai bine?

— Nu, răspunse bărbatul cu un licăr în priviri și ridicînd din umeri. Pentru că atunci ești deja la o zi distanță și ai calul lui...

Achamian scutură jalnic din cap și rînji, iar după o clipă izbucniră toți trei în rîs.

Îmi place acest om. Dacă e cine pretinde a fi?

În timp ce rîsul lor se pierdea, Kellhus îi făcu cunoștință cu femeia, Serwë, și îi ură bun venit. Achamian se așeză cu picioarele încrucișate de partea cealaltă a focului.

Achamian rar aborda o situație ca aceea cu un plan bine conturat. De obicei venea cu cîteva curiozități și nimic mai mult. În timp ce își exprima acele curiozități avea să pună întrebări, iar apoi avea să caute indicații în răspunsurile primite, anume semne grăitoare în cuvinte sau pe chipuri. Avea încredere că atunci cînd avea să găsească ceea ce căuta avea să își dea seama. Un spion știa întotdeauna.

Dar chiar de la început această metodă se dovedi nepotrivită. Nu mai întîlnise niciodată pe cineva ca Ana-sûrimbor Kellhus.

Exista vocea lui, care părea mereu acordată pe tonul unei promisiuni. Uneori, Achamian chiar se trezea chinându-se să asculte, nu pentru că bărbatul murmură sau pentru că accentul lui îi făcea cuvintele greu de înțeles — vorbea remarcabil de fluent avînd în vedere sosirea lui recentă — ci pentru că vocea lui avea dimensiune. Părea să șoptească: *Există ceva mai mult decît îți spun... Ascultă doar și vei vedea.*

Și exista chipul lui, drama sinceră a expresiei sale. Avea un fel de inocență, o concizie a manifestării pe care o aveau doar tinerii — deși în nici un caz nu îi păru naiv lui Achamian. Bărbatul părea pe rînd înțelept, amuzat și întristat fără să se prefacă, de parcă simțea propriile emoții și emoțiile altora cu o promptitudine surprinzătoare.

Și existau ochii lui, lucind blînd în lumina focului, albaștri ca apa care te însetează. Erau ochi ce urmăreau fiecare cuvînt de-al lui Achamian, de parcă, oricît de atent ar fi fost, nu era de ajuns pentru cît de important era ceea spunea. Și, cu toate acestea, păreau bîntuiți de o reținere stranie — nu reținerea celor care trag concluzii și nu îndrăznesc să le rostească, ca Proyas, ci reținerea cuiva care trăia cu certitudinea că nu e treaba lui să judece.

Dar, mai mult ca orice, ceea ce spunea bărbatul îi inspira venerație lui Achamian.

— Și de ce te-ai alăturat Războiului Sfînt? întrebă Achamian, încercînd să se convingă că încă bănuia că răspunsul pe care i-l dăduse lui Proyas nu era adevărat.

— Te referi la vise, răspunse Kellhus.

— Presupun că da.

O scurtă clipă, Prințul din Atrithau îi aruncă o privire paternă, aproape mîhnită, de parcă Achamian încă nu înțelesese regulile acestei întîlniri neprevăzute.

— Viața a fost o reverie fără sfîrșit pentru mine înaintea viselor, explică el. Ea însăși un vis, poate... Visul de care întrebă — visul despre Războiul Sfînt — a fost un vis care *trezește*. Un vis care *transformă* într-un vis viața de dinain-

tea lui. Ce faci cînd ai un astfel de vis? întrebă el. Te culci înapoi?

Achamian îi întoarse zîmbetul.

— Ai putea?

— Să adormi înapoi? Nu. Niciodată. Nici măcar dacă ai vrea. Somnul nu se obține prin voință. Nu poate fi apucat ca un măr pentru a potoli foamea. Somnul e ca ignoranța sau uitarea... Cu cît te străduiești mai tare să obții asemenea lucruri, cu atît mai mult acestea se îndepărtează de tine.

— Ca dragostea, adăugă Achamian.

— Da, ca dragostea, spuse Kellhus domol, aruncînd o scurtă privire către Serwë. Și de ce te-ai alăturat tu, un vrăjitor, Războiului Sfînt?

Întrebarea îl luă pe Achamian pe nepregătite. Se trezi răspunzînd mai deschis decît intenționase.

— Nu știu de ce... Pentru că acestea sînt instrucțiunile pe care le-am primit de la Școala mea, presupun.

Kellhus zîmbi blînd, parcă recunoscînd o durere împărtășită.

— Dar care este scopul tău aici?

Achamian își mușcă buza, dar altfel nu se clinti dinaintea umilinței.

— Căutăm un rău străvechi și neîmpăcat, spuse el rar, cu necazul celor obișnuiți să fie luați adesea în rîs. Un rău pe care nu l-am mai putut găsi de mai bine de trei sute de ani. Și totuși noapte după noapte sîntem îndurerați de vise despre groaza pe care acest rău a adus-o cîndva.

Kellhus încuviință, ca și cum chiar și această mărturisire nebunească își găsea un corespondent în viața sa.

— E greu, nu-i așa, să cauți lucruri pe care nu poți vedea?

Aceste cuvinte îl umplură pe Achamian de o întristare inexplicabilă.

— Da... Foarte greu.

— Poate că tu și cu mine nu sîntem atît de diferiți, Achamian.

— Ce vrei să spui?

Dar Kellhus nu răspunse. Nu era nevoie. Achamian își dădu seama că bărbatul îi simțise lipsa de încredere de mai devreme și îi răspunsese arătându-i ironia unui om chinuit de vise refuzându-i altuia extazul viselor sale. Dintr-odată, Achamian se trezi crezînd povestea bărbatului. Altfel cum ar mai fi putut să creadă în el însuși?

Achamian își dădu seama că, în ciuda acestor momente de învățătură subtilă, felul de a vorbi și de a se purta al bărbatului nu avea nimic poruncitor.

Conversația lor era golită de rivalitățile intangibile care atîrnau ca un miros, uneori dulce, dar de cele mai multe ori acru, deasupra schimburilor de vorbe dintre alți bărbați. Din această cauză, conversația lor părea o călătorie. Uneori rîdeau, alteori tăceau, potoliți de seriozitatea temelor de discuție. Iar aceste momente erau ca niște popasuri, mici sanctuare care îndrumau un pelerinaj.

Achamian își dădu seama că acest bărbat nu era interesat să-l convingă de nimic. Erau lucruri pe care voia să i le arate, desigur, lucruri pe care spera să le împărtășească, dar fiecare îi era oferit într-un cadru de înțelegere mutuală: *Să ne lăsam mișcați, tu și cu mine, de înseși lucrurile acestea. Să ne descoperim unul pe altul.*

Înainte de a veni la focul lor, Achamian se pregătise să fie foarte suspicios, chiar să critice amar tot ce urma să spună acest bărbat. Străvechiul Nord era căminul a ne-numărate triburi de sranci, marile lui orașe — Trysë, Sauglish, Myclai, Kelmeöl și celelalte — erau cu toatele ruine sfîrtecate, moarte de două mii de ani. Iar unde hălăduiau srancii, oamenii nu puteau merge. Străvechiul Nord era întunecat pentru Mandat. Inscrutabil. Iar Atrithau era o făclie singuratică în acel întuneric, fragilă dinaintea străvechii umbre lungi a Golgoterathului. O singură lumină împotriva beznei din inima Sfatului.

Cu secole în urmă, cînd Sfatul încă se mai hărțuia deschis cu Mandatul, Atyersusul menținuse o misiune în Atrithau. Dar misiunea tăcuse cu secole în urmă, cu puțină

vreme înainte ca însuși Sfatul să se retragă în umbră. Trimiseseră periodic expediții în nord pentru a investiga, dar eșuaseră fără excepție: fie erau întoarse din drum de galeothi, care erau extrem de protectori cu ruta caravanei de nord, fie dispăreau în întinsa Cîmpie Istyuli și nu se mai întorceau vreodată.

Prin urmare, Mandatul știa foarte puține despre Atrithau, doar ceea ce putea fi adunat de la negustorii care reușeau să supraviețuiască marii călătorii de la Atrithau la Galeoth. Și Achamian știa deci că va fi cu totul limitat la faptele pe care i le va descrie Kellhus. Nu avea nici un mod de a ști dacă îi spunea adevărul — nici un fel de a ști dacă era măcar un prinț.

Și, cu toate acestea, Anasûrimbor Kellhus era un om care mișca sufletele celor din jurul lui. Vorbind cu el, Achamian se trezi că înțelege lucruri pe care cu greu le-ar fi înțeles altfel, că găsește răspunsuri la curiozități pe care nu îndrăznise să le recunoască — de parcă propriul suflet îi fusese în același timp stîrnit și deschis. Conform comentariilor, filozoful Ajencis fusese un astfel de om. Și cum ar fi putut să mintă un om ca Ajencis? Era de parcă Kellhus însuși era o revelație. Un model al Adevărului.

Achamian se trezi că are încredere în el — încredere în ciuda unei mii de ani de bănuieli.

Noaptea se adînci și focul ardea primejdios de slab. Serwë, care spusese foarte puține, zăcea adormită cu capul în poala lui Kellhus. Chipul ei adormit stîrni o singurătate palidă în sufletul lui Achamian.

— O iubești? întrebă Achamian.

Kellhus zîmbi trist.

— Da... Am nevoie de ea.

— Te venerează, să știi. Îmi dau seama din felul în care te privește.

Dar asta păru să-l întristeze pe Kellhus. Chipul i se întunecă.

— Știu, spuse el în cele din urmă. Dintr-un motiv sau altul, mă vede drept mai mult decît sînt de fapt... Și alții fac asta.

— Poate, spuse Achamian cu un zîmbet pe care îl simțea curios de fals, știu ceva ce tu nu știi.

Kellhus ridică din umeri.

— Poate.

Îl privi deschis pe Achamian. Apoi, cu o voce îndurerată, adăugă:

— Ironic, nu-i așa?

— Ce anume?

— Tu deții mai multă cunoaștere și nimeni nu te crede, în timp ce eu nu am nimic și cu toții insistă că dețin cunoaștere privilegiată.

Și Achamian nu se putea gândi decît: *Dar tu mă crezi?*

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Kellhus îl privi gînditor.

— În după-amiaza asta un bărbat a căzut în genunchi dinaintea mea și mi-a *sărutat* tivul robei.

Apoi rîse, pîrînd încă uluit de absurditatea tristă a acestor fapte.

— Visul tău, spuse Achamian simplu. Crede că Zeii îți vorbesc.

— Te asigur că altfel nu mi-au vorbit.

Achamian se îndoii de asta și pentru o clipă fu speriat. *Cine este acest bărbat?*

Șezură în tăcere o vreme. De undeva din întinderea taberei răsunau strigăte. Bețivi.

— Cîine! mugi cineva. *Cîine!*

-- Te cred, să știi, spuse Kellhus în cele din urmă.

Achamian simți că-i sare inima din piept, dar nu spuse nimic.

— Cred în misiunea Școlii tale.

Fu rîndul lui Achamian să ridice din umeri.

— Atunci sînteți doi.

Kellhus chicoti.

— Și cine este tovarășul meu cel naiv, dacă pot întreba?

— O femeie. Esmenet. O prostituată pe care am întîlnit-o din cînd în cînd.

Achamian nu se putu abține să nu-i arunce o privire lui Serwë în timp ce spunea asta. *Nu la fel de frumoasă ca această femeie, dar totuși frumoasă.*

Kellhus îl urmărise cu atenție.

— Îmi imaginez că e o femeie frumoasă.

— E o prostituată, răspunse Achamian, din nou descurajat de capacitatea bărbatului de a-i rosti gândurile.

Achamian dădu vina pentru tăcerea care urmă pe aceste cuvinte amare. Se căi pentru ele, dar nu le putu lua înapoi. Îl privi pe Kellhus, cerîndu-și scuze din priviri.

Dar chestiunea fusese deja iertată și uitată. Tăcerile dintre oameni erau mereu pline de înțelesuri incomode — acuzații, ezitări, judecăți despre cine e slab și cine e puternic — dar tăcerile cu acest om desfăceau în loc să sigileze lucrurile. Tăcerea lui Anasûrimbor Kellhus spunea: *Să trecem mai departe, tu și cu mine, și să ne amintim de aceste lucruri într-un moment mai potrivit.*

— E ceva, spuse Kellhus în cele din urmă, ce aș vrea să îți cer, Achamian, dar mă tem că nu ne cunoaștem încă destul de bine.

Asemenea sinceritate. De-aș putea ține pasul.

— Nu poți decît să ceri, Kellhus.

Bărbatul zîmbi și încuviință din cap.

— Ești un profesor și eu sînt un străin ignorant într-un ținut năucitor... Ai fi de acord să mă înveți?

O dată cu acest răspuns, sute de întrebări îl asaltară pe Achamian, dar se trezi spunînd:

— M-aș simți onorat să am un Anasûrimbor printre elevi.

Kellhus rînji.

— Atunci ne-am înțeles. Mă bazez pe tine. Drusas Achamian, primul meu prieten în sînul acestei minunății.

Aceste cuvinte stîrniră o veche timiditate în sufletul lui Achamian și fu ușurat cînd Kellhus o trezi pe Serwë și îi spuse că erau pe care să se retragă.

După aceea, căutîndu-și drumul prin aleile de pînză întunecată către propriul cort, Achamian simți o euforie

stranie. Deși câștigurile unor asemenea lucruri nu pot fi măsurate, se simțea transformat în mod subtil de întâlnirea sa cu Kellhus, de parcă îi fusese arătat un exemplu foarte necesar de ceva profund uman. Un exemplu al atitudinii cuvenite a înseși vieții.

Zăcînd treaz în cortul său modest, îi er groază de somn. Perspectiva de a fi din nou chinuit de coșmaruri părea de neîndurat. Știa că înțelegerea era la fel de des retezată pe cît de des era stîrnită de traume.

Cînd fu în cele din urmă doborît de somn, visă din nou dezastrul de pe Cîmpia Eleneöt, moartea lui Anasûrimbor Celmomas al II-lea sub ciocanele srance. Și cînd se trezi icnind după aer, vocea Înaltului Rege muribund — atît de asemănătoare cu cea a lui Kellhus! — răsună prin sufletul lui, copleșindu-i ritmul inimii cu cadența ei profetică:

Un copil din sămînța mea se va întoarce, Seswatha — un Anasûrimbor se va întoarce...

... la sfîrșitul lumii.

Dar ce însemna asta? Era Anasûrimbor Kellhus cu adevărat un *semn*, așa cum spera Proyas? Nu un semn al consfîțirii divine a Războiului Sfînt, așa cum presupunea Proyas, ci un semn al întoarcerii iminente a Non-Zeului?

...sfîrșitul lumii.

Achamian începu să tremure, să se scuture de o groază pe care nu o mai simțise niciodată cînd era treaz.

Întoarcerea Non-Zeului? Te rog, iubite Sejenus, lasă-mă să mor înainte...

Era de necrezut! Își îmbrățișă umerii și se legănă în bezna cortului său, șoptind:

— Nu!

Iar și iar:

— Nu!

Te rog... Nu se poate întîmpla așa ceva — nu mie! Sint prea slab. Sint doar un neghiob...

Dincolo de pînza cortului său, totul părea să fie tăcere vapoasă. Nenumărați oameni dormeau, visînd la groaza și gloria războiului împotriva păgînilor și neavînd habar

de temerile lui Achamian. Erau nevinovați, ca Proyas, plini de elanul nepăsător al credinței lor, crezînd că un loc, un oraș numit Shimeh, era axul în jurul căruia se învîrtea soarta lumii. Dar Achamian știa că acel ax se găsea într-un loc mult mai întunecat, un loc departe spre nord unde pămîntul plîngea smoală. Un loc numit Golgoterrath.

Pentru prima dată de mulți, mulți ani, Achamian se rugă.

Apoi îi reveni rațiunea și se simți ușor ridicol. Oricît de extraordinar era Kellhus, nimic altceva în afara vise-lor despre Celmomas și coincidența numelor nu sprijinea o asemenea concluzie înfiorătoare. Achamian era un sceptic și era mîndru de asta. Era un elev al anticilor, al lui Ajencis, și un practicant al logicii. Al Doilea Apocalips era doar cea mai dramatică dintre o sută de concluzii banale. Iar dacă exista ceva care definea starea de veghe, atunci acel ceva era banalitatea.

Cu toate acestea, își aprinse lumînarea cu un cuvînt vrăjitoresc și scotoci prin desagă, scoțînd harta pe care o făcuse la puțin timp după ce se alăturase Războiului Sfînt. Aruncă o privire asupra numelor împrăștiate pe pergament, oprindu-se la

MAITHANET

Își dădu seama că, atîta timp cît continua conflictul dintre el și Proyas, nu prea avea speranțe să afle mai multe despre Maithanet sau să progreseze în ancheta sa despre moartea lui Inrau.

Îmi pare rău, Inrau, se gîndi el, forțîndu-se să-și înde-părteze privirile de elevul lui drag. Apoi studie

SFATUL

mîzgălit — acum i se părea că mult prea în grabă — singur de tot în colțul din dreapta sus, încă izolat de rețeaua subțire de legături care le unea pe celelalte. La lumina lumînării, părea să unduiască pe foaia palidă, pestriță, de parcă era ceva prea smintit pentru a fi prins în cerneală.

Își muie pana în cornul cu cerneală, apoi scrise cu grijă

ANASŪRIMBOR KELLHUS

dedesubtul numelui detestat.

Cu pasul nehotărît al celui nesigur unde se duce, Cnaiür mergea prin tabără. Alea pe care o urma șerpuia printr-un amestec de corturi adormite. Ici și colo mai ardea cîte un foc, de care se îngrijeau bărbați care murmurau, cei mai mulți dintre ei beți. Fu asaltat de mirosuri ascuțite în aerul rece și uscat: vite, carne rîncedă și fum uleios — vreun neghiob ardea lemn ud.

Gîndurile îi erau dominate de amintirea ultimei sale întîlniri cu Proyas. Pentru a-și cimenta planul de a-l păcăli pe Împărat, Prințul conriyan ceruse sfatul celor cinci Mari Demnitari conriyeni care se alăturaseră Colțului. Bărbați mîndri care rosteau vorbe mîndre. Chiar și cei mai belicoși dintre Marii Demnitari, ca Gaidekki sau Ingiaban, vorbeau mai mult ca să se audă vorbind decît ca să rezolve ceva. Privindu-i, Cnaiür își dădu seama că jucau cu toții o versiune copilărească a jocului pe care îl juca dînyainul. Moenghus și Kellhus îl învățaseră că vorbele puteau fi folosite ca palme deschise sau pumni strînși — pentru a îmbrățișa sau pentru a înrobi. Dintr-un motiv sau altul, acești inrithi, care nu aveau nimic tangibil de cîștigat sau de pierdut unul de la altul, vorbeau cu toții cu pumnii strînși — afirmații pline de sine, compromisuri false, laude în batjocură, insulte lingușitoare și un șir nesfîrșit de aluzii satirice.

Numeau asta jnan. Un semn al castei și al cultivării.

Cnaiür le înfruntase această farsă cum putuse mai bine, dar acum părea inevitabil că în curînd aveau să-l prindă și pe el în plasa lor.

— Spune-mi, scylvendi, îl întrebă Lordul Gaidekki, îmbujorat de băutură și îndrăzneală, cicatricele alea ale tale, reflectă omul sau măsura lui?

— Ce vrei să spui?

Marele Demnitar al Anpleiului rînji:

— Păi, mă gîndesc că dacă îl omori pe Lordul Ganyama aici de față, ar merita cel mult două cicatrice. Dar dacă m-ai omorî pe *mine*?

Îi privi pe ceilalți, cu sprîncenele ridicate și cu buzele trase în jos, parcă vorbind cu considerație pentru părerile lor.

— Cît? Douăzeci de cicatrice? Treizeci?

— Bănuiesc, spuse Proyas, că săbiile scylvendi nivelează totul.

Lordul Imrothas rîse prea tare la asta.

— Swazondele, îi spuse Cnaiür lui Gaidekki, măsoară dușmanii, nu neghiobii.

Îl fixă nepăsător cu privirea pe Marele Demnitar surprins, apoi scuiă în foc.

Dar Gaidekki nu era ușor de intimidat.

— Deci eu ce sînt? întrebă el amenințător. Neghiob sau dușman?

În clipa aceea Cnaiür își dădu seama de o altă greutate pe care avea să fie nevoit să o îndure în lunile ce aveau să vină. Primejdiile și lipsurile războiului nu însemnau nimic, le cărase în spate toată viața. Rușinea faptului că se însoțea cu Kellhus era o greutate de altă natură, dar era una pe care o putea îndura în numele urii. Dar înjosirea de a lua parte zi de zi la obiceiurile mofturoase și nebărbătești ale inrithilor era ceva la care nu se gîndise. Cît trebuia să îndure ca să își ducă răzbunarea la capăt?

Din fericire, Proyas îl opri cu dibăcie să-i răspundă lui Gaidekki, declarînd sfatul terminat. Prea scîrbit pentru a le suporta duelul de rămas bun, Cnaiür se îndepărtă pur și simplu în noapte.

Își lăsă privirea să hoinărească în timp ce mergea. Luna era plină și strălucitoare, mînjind cu argint spinările norilor care dădeau năvală. Mișcat de o melancolie ciudată, privi către stele. Copiilor scylvendi li se spunea că cerul era un yaksh, imposibil de întins și ciuruit de nenumărate găuri. Și-l aminti pe tatăl său arătînd către cer odată:

— Vezi, Nayu? îi spusese el. Vezi miile de luminițe care sclipesc pe pielea nopții? Așa știm că un soare mai mare arde dincolo de această lume. Așa știm că atunci când e noapte, e de fapt zi și când e zi, e de fapt noapte. Așa știm, Nayu, că Lumea e o minciună.

Pentru scylvendi stelele erau cele care le aminteau că doar Poporul era real.

Cnaiür se opri. Nisipul de sub sandalele sale încă radia căldura soarelui. Prin întunericul apropiat, tăcerea părea să suiere.

Ce căuta el aici? Printre câini inrithi. Printre oameni care scrijeleau răsuflarea pe pergamente și scurmau după hrană în noroi. Printre oameni care își vînduseră sufletele în robie.

Printre vite.

Ce căuta aici?

Își ridică mâinile la frunte, își trecu degetele mari peste ochi. Apăsă.

Apoi auzi vocea dînyainului plutind prin întuneric.

Cu ochii strîns închiși, se simți din nou tînăr, în inima taberei utemoților, auzindu-l din întîmplare pe Moënghus vorbind cu mama sa.

Văzu chipul însîngerat al lui Bannut, rînjind în loc să se strîmbe în timp ce îl strîngea de gît.

Plîngăciosule.

Trecîndu-și unghiile peste pielea capului, continuă să meargă. Prin perdeaua de corturi întunecate zări lumina focului dînyainului. Îl văzu pe Învățatul bărbos, Drusas Achamian, șezînd, aplecîndu-se înainte, străduindu-se parcă să asculte. Apoi îi văzu pe Kellhus și pe Serwë, luminați de foc pe fondul noroiului din jur. Serwë dormea cu capul în poala dînyainului.

Găsi un loc lîngă o căruță de unde putea privi. Se lăsă pe vine.

Cnaiür avusese de gînd să urmărească ceea ce spunea dînyainul, sperînd să confirme oricare dintre nenumăratele lui suspiciuni. Dar și dădu repede seama că Kellhus se juca

cu vrăjitorul așa cum se juca cu toți ceilalți, lovindu-l cu pumnii strînși, mîinîndu-i sufletul pe cărările pe care i le pregătea el. Desigur, nu așa părea. În comparație cu persiflările lui Proyas și ale Marilor săi Demnitari, ceea ce Kellhus îi spunea Învățatului avea o gravitate care frîngea inimi. Dar nu era decît un joc, unul în care adevărurile deveniseră notițe, în care orice palmă deschisă ascundea un pumn.

Cum să afle adevăratele intenții ale unui astfel de om?

Cnaiür fu izbit de gîndul că poate călugării dînyaini erau și mai puțin umani decît crezuse. Dacă lucruri precum adevărul nu însemnau nimic pentru ei? Dacă nu făceau decît să se miște și iar să se miște, ca un fel de reptile, șerpuind de la o împrejurare la alta, consumînd suflet după suflet doar de dragul de a le consuma? Gîndul îi încreți pielea capului.

Își spuneau cei care studiază Logosul, Calea cea mai Scurtă. Dar calea cea mai scurtă către ce?

Lui Cnaiür nu-i păsa deloc de Învățat, dar la vederea lui Serwë adormită cu capul pe coapsele lui Kellhus fu inundat de o frică neobișnuită, de parcă dormea în inelele unui șarpe malefic. Prin minte îi fulgerară tot felul de scenarii: să fugă cu ea în miez de noapte, să o înșface, privind-o atît de intens în ochi încît avea să-i atingă adîncurile sufletului, apoi să-i spună adevărul despre Kellhus...

Dar aceste licăriri lăsară loc furiei.

Ce fel de gînduri de laș erau astea? Mereu se îndepărtau, mereu hoinăreau prin locuri neumblate, prin locuri pentru cei slabi. Mereu trădătoare!

Serwë se încruntă și se agită, parcă tulburată de un vis. Kellhus îi mîngîie absent obrazul. Incapabil să-și ferească privirea, Cnaiür lovi cu pumnii în praf.

Ea nu înseamnă nimic.

Învățatul plecă la scurt timp după aceea. Cnaiür îl privi pe Kellhus ghidînd-o pe Serwë către pavilionul lor. Semăna atît de mult cu o fetiță trezită din somn: trupul i se legăna,

capul îi era aplecat, privindu-și picioarele printre gene strînse. Atît de inocentă.

Și însărcinată, bănuia acum Cnaiür.

Trecură cîteva clipe înainte ca dînyainul să se întoarcă. Merse spre foc, începu să-l stingă lovindu-l cu un băț. Ultimele limbi de flăcări clipiră și se stinseră, iar Kellhus deveni o arătare stranie schițată de groapa de cărbuni aprinși de la picioarele sale. Fără veste, își ridică privirile.

— Cîtă vreme aveai de gînd să aștepți? îl întrebă el pe scylvendi.

Cnaiür se ridică în picioare, își scutură praful de pe pantaloni.

— Pînă ce vrăjitorul avea să plece.

Kellhus încuviință.

— Da. Poporul îi disprețuiește pe farmazoni.

În ciuda apropierii dînyainului, Cnaiür stătea chiar în vecinătatea cărbunilor, simțindu-le căldura aridă. De cînd Kellhus îi făcuse vînt peste marginea prăpastiei în acea zi în munți, se trezea luptîndu-se cu o anume timiditate a trupului ori de cîte ori bărbatul se afla lîngă el.

Nimeni nu mă intimidează pe mine.

— Ce vrei de la el? întrebă scuișînd peste cărbuni.

— Ai auzit. Instruire.

— Am auzit. Ce vrei de la el?

Kellhus ridică din umeri.

— Te-ai întrebat vreodată de ce m-a chemat tatăl meu la Shimeh?

— Ai spus că nu știi.

Așa ai spus.

— Dar la *Shimeh*...

Kellhus îi aruncă o privire ascuțită.

— De ce la Shimeh?

— Pentru că acolo locuiește.

Dînyainul încuviință.

— Într-adevăr.

Cnaiür nu putu decît să-l fixeze cu privirea. Era ceva ce îi spusese Proyas mai devreme în acea noapte... Îl

întrebasese pe bărbat despre Turnurile Stacojii, despre motivele Școlii de a se alătura Războiului Sfînt, iar Proyas îi răspunsese parcă surprins de ignoranța lui. Îi spusese că Shimeh era casa Cishaurimilor.

Cuvintele îi erau vîscoase în gură:

— Crezi că Moënghus e un Cishaurim?

— M-a chemat trimițîndu-mi vise...

Bineînțeles. Moënghus îl chemase folosindu-se de vrăjitorie. Vräjitorie! Asta spusese și el cînd Kellhus pomenise prima oară de vise. Dar atunci cum de îi scăpase legătura? Doar Cishaurimii practicaau vrăjitoria printre fanimi. Moënghus pur și simplu *trebuia* să fie un Cishaurim. Știa asta, dar...

Cnaiür se încruntă.

— Nu mi-ai spus nimic! De ce?

— N-ai vrut să știi.

Asta era? Se ascunsese de propriile lui cunoștințe? În tot acest timp Moënghus nu fusese decît o destinație încețoșată, care îl chema și îi scăpa în același timp, ca obiectul unei pofte trupești obscene. Și cu toate acestea niciodată nu-l întrebasese nimic cu adevărat pe Kellhus. De ce?

Aveam nevoie să știu doar locul.

Dar asemenea gînduri erau nechibzuite. Tinerești. Foaimea mare nu aducea nici un ospăt. Așa îi certau amintitorii pe tinerii scylvendi încăpățînați. Așa îi certase și Cnaiür pe Xunnurit și pe celelalte căpetenii înainte de Kiyuth. Și cu toate acestea, acum, în cel mai mortal pelerinaj al vieții sale...

Dûnyainul îl privea, cu o expresie de expectativă, chiar întristată, pe chip. Dar Cnaiür știa că ceva nu întru totul uman îl studia de sub fața mult prea umană.

Cercetare, atît de limpede, atît de precisă, că era palpabilă.

Mă poți vedea, nu-i așa? Mă vezi cum mă uit la tine...

Apoi înțelese: nu îl întrebasese pe Kellhus despre Moënghus pentru că întrebările însemnau ignoranță și nevoie. Mai degrabă își dezgolea gîtul dinaintea unui lup decît să arate

asemenea lipsuri unui dînyain. Știa că nu întrebasese despre Moënghus pentru că Moënghus era *aici*, în fiul său.

Desigur, nu putea să spună asta.

Cnaiür scui pă.

— Știu puține despre Școli, spuse el, dar știu asta: Învățații Mandatului nu își dezvăluie secretele vrăjitoriei lor — nimănui. Dacă vrei să înveți vrăjitorie, îți pierzi vremea cu vrăjitorul ăla.

Vorbise de parcă Moënghus nu fusese pomenit. Dar dînyainul nu se deranjă să se prefacă nedumerit. Își dădu seama că amîndoi se găseau în același loc întunecat, în același nicăieri sumbru dincolo de tabla de benjuka.

— Știu, răspunse Kellhus. Mi-a spus despre Gnoză.

Cnaiür lovi praful cu piciorul, aruncîndu-l peste cărbuni, studie negreala împrăștiată peste strălucirea pitită. Începu să pășească spre pavilion.

— Treizeci de ani, strigă Kellhus de dinapoia lui. Moënghus a locuit printre acești oameni timp de treizeci de ani. Va deține multă putere — mai multă decît poate spera oricare dintre noi să înfrîngă. Am nevoie de mai mult decît de vrăjitorie, Cnaiür. Am nevoie de o nație. O nație.

Cnaiür se opri, își ridică din nou privirea către cer.

— Și va fi acest Război Sfînt, deci, nu-i așa?

— Cu ajutorul tău, scylvendi. Cu ajutorul tău.

Ziua e noapte. Noaptea e zi. Minciuni. Numai minciuni.

Cnaiür continuă să meargă cu pași mari printre frînghii abia vizibile către intrarea din pînză.

Către Serwë.

Timp de cîteva clipe, Împăratul se holbă la bătrînul său Sfetnic în tăcere năucită. În ciuda orei tîrzii, bărbatul încă era îmbrăcat în roba de mătase de culoarea cărbunelui a postului său. Intrase ținîndu-și răsufarea în încăperile personale ale lui Xerius doar cu cîteva clipe mai devreme, în timp ce sclavii săi îl pregăteau de culcare.

— Ai putea fi atît de amabil încît să repeți ceea ce tocmai ai spus, dragă Skeaös? Mă tem că am auzit greșit.

Cu ochii plecați, bătrînul spuse:

— Se pare că Proyas a găsit un scylvendi care s-a mai războit cu păgînii — le-a provocat o înfrîngere zdrobitoare, de fapt — și acum i-a sugerat lui Maithanet că acesta ar fi un înlocuitor potrivit pentru Conphas.

— Ultragiu! Cîine conriyan impertinent și înfumurat!

Xerius își flutură palmele prin mulțimea grăbită de sclavi prepubescenți. Un băiat tînăr alunecă aruncat la pămînt pe pardoseala de marmură, văitîndu-se și apărîndu-și fața cu mîinile. Se auzi zăngănit de carafe vărsate. Xerius păși peste el, înfruntîndu-l pe bătrînul Skeaös.

— Proyas! Există oare vreun om mai hrăpăreț în viață? Hoțul netrebnic cu inimă neagră!

Skeaös bîlbîi un răspuns în grabă.

— Nu, Zeu-al-Oamenilor. D-dar e puțin probabil ca asta să amestece în scopul nostru divin.

Bătrînul Sfetnic avea grijă să-și țină privirea ferm pironită în podea. Nimeni nu-l privea pe Împărat în ochi. Xerius se gîndi că asta îl făcea să pară cu adevărat un Zeu pentru acești nerozi. Ce era un Zeu altceva decît o umbră asupritoare chiar la marginea cîmpului vizual, vocea pe care nu o puteai vedea vreodată? O voce de nicăieri.

— Scopul *nostru*, Skeaös?

Tăcere îngrozitoare, spartă doar de scîncetele copilului.

— D-da, Zeu-al-Oamenilor. Bărbatul e un *scylvendi*... Un scylvendi la comanda Războiului Sfînt? Desigur că asta nu poate fi decît o glumă.

Xerius trase aer adînc în piept. Omul avea dreptate, nu-i așa? Țsta nu era decît un alt mod de-al Prințului conriyan de a-l sîcii — ca și raidurile din josul rîului Phayus. Și, cu toate acestea, era tulburat... De ceva ciudat din purtarea Primului său Sfetnic.

Xerius îl prețuia pe Skeaös mai mult decît pe oricare altul dintre sfătuitoarii săi fandosii și lingăi. În Skeaös găsea îmbinarea perfectă dintre utilitate și intelect, dintre respect și putere de pătrundere. Dar în ultima vreme percepușe un soi de mîndrie, o contopire nepermisă dintre sfat și edict.

Studiind silueta fragilă, Xerius se simți calm — calmul suspiciunii.

— Ai auzit zicala, Skeaös? „Pisicile îl privesc pe om de sus, cîinii de jos, dar numai porcii îndrăznesc să-l privească în ochi.“

— D-da, Zeu-al-Oamenilor.

— Pretinde că ești un porc, Skeaös.

Ce-ar fi pe chipul unui om cînd acesta privea în față un Zeu? Sfidare? Groază? Ce-ar *trebui* să fie pe chipul unui om? Fața îmbătrînită, rasă, se întoarse încet și se ridică, aruncă o scurtă privire în ochii Împăratului înainte de a se întoarce către podea.

— Tremuri, Skeaös, murmură Xerius. *Asta e bine.*

Achamian ședea răbdător dinaintea unui mic foc de dimineată, sorbindu-și ce mai rămăsese din ceai, ascultînd absent în timp ce Xinemus îi pune pe Iryssas și pe Din-chases la curent cu agenda dimineții. Cuvintele nu însemnau nimic pentru el.

De cînd îl întîlnise pe Anasûrimbor Kellhus, Achamian era stăpînit de o spaimă provocată de gînduri obsesive. Oricît de mult se străduise, nu reușise să-l lege pe Prințul de Atrithau de nimic care să aducă a rațiune. De nu mai puțin de șapte ori pregătise Cînturile de Chemare pentru a-i informa pe cei din Atyersus de „descoperirea“ sa. De nu mai puțin de șapte ori vocea îi șovăise la jumătatea versetelor, scăzînd pînă la un murmur.

Desigur, Mandatul trebuia anunțat. Vestea despre sosirea unui Anasûrimbor avea să stîrnească mare zarvă printre Nautzera, Simas și ceilalți. Achamian știa că Nautzera mai ales avea să fie convins că Kellhus era dovada că Profetia Celmomiană se împlinise — că cel de-Al Doilea Apocalips era pe cale să înceapă. Deși fiecare om ocupa centrul locului pe care și-l găsea în lume, oamenii de felul lui Nautzera credeau că ocupă și centrul vremurilor în care trăiau. *Trăiesc acum*, se gîndeau ei fără să gîndească, *deci trebuie să se petreacă ceva deosebit de important.*

Dar Achamian nu era un astfel de om. Era rațional și deci obligat să fie sceptic. Bibliotecile din Atyersus erau pline de proclamații ale pierzaniei iminente, fiecare generație fiind la fel de convinsă ca cea dinaintea ei că sfârșitul era aproape. Lui Achamian nu-i venea în minte vreo amăgeală mai stăruitoare sau vreo îngîmfare mai demnă de dispreț.

Sosirea lui Anasûrimbor Kellhus pur și simplu *trebuia* să fie o coincidență. Decise că, în lipsa vreunei dovezi, rațiunea îl obliga să adopte această concluzie.

Degetul care lipsea din această problemă, după cum spuneau aionii, era că nu putea avea încredere că Mandatul avea să judece la fel ca el. Achamian știa că după secole de înfometare aveau să se arunce ca turbați pe această bucățică. Deci întrebarea îi dădea tîrcoale prin suflet și începu să se teamă din ce în ce mai mult de răspunsuri. Cum aveau să interpreteze Nautzera și ceilalți veștile? Ce aveau să facă? Cît de nemiloși aveau să fie în urmărirea spaimelor lor?

Li l-am dat pe Inrau... Trebuie să li-l dau și pe Kellhus?

Nu. Le spusese ce avea să se întîmple cu Inrau. Le spusese și ei refuzaseră să-l asculte. Chiar și bătrînul său profesor, Simas, îl trădase. Achamian era un Învățat al Mandatului ca și ei. Visa Visul lui Seswatha ca și ei. Dar spre deosebire de Nautzera și de Simas, nu fusese golit de compasiune. Știa mai bine. Și ceea ce era mai important, îl cunoștea pe Anasûrimbor Kellhus.

Sau cel puțin o parte a lui. Suficient, poate.

Achamian puse jos bolul de ceai apoi se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

— Ce părere ai de noul venit, Zin?

— De scylvendi? E istet. Însetat de sînge. Și dezastruos de necioplit. Nici o bagatelă nu trece nepedepsită din partea lui, chiar și numai pentru că se zburlește din orice...

Își săltă capul și adăugă:

— Nu-i spune că am zis asta.

Achamian rînji.

— Am vrut să spun celălalt. Prințul din Atrithau. Mareșalul deveni neobișnuit de serios.

— Sincer? întrebă după o clipă de ezitare.

Achamian se încruntă.

— Bineînțeles.

— Cred că e ceva, ridică el din umeri, e ceva cu el.

— Cum așa?

— Păi, e numele lui, care m-a făcut bănuitor la început.

De fapt, am vrut să te întreb...

Achamian ridică o mână.

— După.

Xinemos trase aer adânc în piept, clătină din cap. Ceva din înfățișarea lui îl făcu pe Achamian să-l furnice pielea.

— Nu știu ce să cred, zise el într-un târziu.

— Sau ți-e frică să spui ce crezi.

Xinemos îi aruncă o privire fioroasă.

— Ai petrecut o seară întreagă cu el. Spune-mi: ai mai întâlnit un om ca el?

— Nu, recunosc Achamian.

— Deci ce îl face diferit?

— E... superior. Superior majorității oamenilor.

— Majorității oamenilor? Sau *tuturor* oamenilor?

Achamian îl privi pe Xinemos îngustînd ochii.

— Te sperie.

— Sigur. Și scylvendiul la fel, că veni vorba.

— Dar în alt fel... Spune-mi, Zin, ce crezi tu că e Ana-sûrimbor Kellhus?

Profet sau profetie?

— E mai mult, spuse Xinemos hotărît. Mai mult decît un om.

Urmă o tăcere lungă, ruptă doar de strigătele unei agitații îndepărtate.

— De fapt, se aventurează într-un final Achamian, nici unul dintre noi nu știe nimic...

— Ce mai e și asta? exclamă Xinemos, holbîndu-se peste umărul lui Achamian.

Învățatul își lungi gîtul.

— Ce să fie?

La prima privire se părea că se apropia o gloată. Printr-o alee îngustă se înghiontea o mulțime, în timp ce alte cete de oameni se strecurau prin tabăra dimprejur. Oamenii își țirau picioarele prin vetre de foc, trăgeau la pământ funiile de rufe, măturau deoparte scaunele și grătarele înjghebate pe loc. Achamian văzu chiar și un pavilion prăbușindu-se pe jumătate în timp ce oamenii care curgeau în jurul lui dădeau buzna prin funiile cu care era ancorat.

Dar apoi zări o formație disciplinată de soldați înveșmînțați în purpuriu înșirându-se prin inima mulțimii, iar în mijlocul lor un dreptunghi de sclavi cu spinările goale purtînd o lectică de mahon.

— Un fel de procesiune, spuse Xinemus. Dar cine ar...

Vocea i se pierdu. Îl văzuseră amîndoi în același timp: un stindard lung, purpuriu, încununat de pictograma aionii pentru Adevăr și purtînd un șarpe cu trei capete, încolăcit. Simbolul Turnurilor Stacojii.

Broderia aurie sclipea în soare.

— De ce și-ar afișa astfel stindardul? întrebă Xinemus.

Bună întrebare. Pentru mulți dintre Oamenii Colțului, singura deosebire dintre vrăjitori și păgîni era că vrăjitorii meritau și mai mult să ardă. Faptul că-și afișau însemnul în inima taberei era pură nesăbuintă.

Doar dacă...

— Ai Choreea la tine? întrebă Achamian.

— Știi că nu o port cînd...

— O ai?

— E la un loc cu lucrurile mele.

— Du-te după ea... Repede!

Achamian își dădu seama că își afișau stindardul pentru binele *lui*. Aveau de ales: riscau fie să stîrnească gloata, fie să ia un Învățat al Mandatului prin surprindere. Faptul că cea din urmă li se păruse o amenințare mai mare era dovada relațiilor nefericite dintre cele două Școli.

Fără îndoială. Turnurile Stacojii voiau să-l cunoască. Dar de ce?

Îmbulzeala răzvrătită se apropia din ce în ce mai mult, în timp ce procesiunea se lupta cu îndîrjire să înainteze. Achamian văzu bulgări de pămînt lovind lectica. Strigăte de „*Gurwikka!*“, un nume peiorativ pentru „vrăjitor“ obișnuit printre norsirai, săgetară în curînd prin văzduh.

Xinemos se grăbi dinspre pavilionul său, zbierînd ordine către sclavii săi. Armura i se legăna pe umeri, nelegată, și își încheștase mîna stîngă pe teacă. Mulți dintre oamenii săi se adunau deja în jurul lui. Achamian văzu alte zeci venind în grabă din toate colțurile din imediata lor vecinătate, dar numărul lor nu părea să fie pe măsura sutelor, poate chiar miilor, care se apropiau făcînd tărăboi.

Cu bruschetea caracteristică, Xinemos își făcu drum printre oamenii săi pînă ajunse lîngă Achamian.

— Ești sigur că vin pentru tine? strigă el ca să acopere mugetul crescînd.

— Ce alt motiv ar fi avut să-și afișeze Însemnul? Făcînd din asta o întîlnire publică, își asigură martori. Oricît de ciudat ar suna, cred fac asta ca să mă liniștească.

Xinemos încuviință gînditor.

— Uită cît de mult îi urăște lumea.

— Nu facem cu toții la fel?

Mareșalul îi aruncă o privire ciudată, apoi se întoarse către gloata care se apropia, scărpinîndu-și barba.

— Voi stabili un perimetru. Sau voi încerca, măcar. Tu rămii aici. Stai la vedere. Cînd te întîlnești cu neghiobul, oricine ar fi el, îi spui să-și coboare Însemnul și să se furișeze de aici imediat. *Imediat*. Înțelege?

Cuvintele îl întepară. În toți acești ani de cînd Achamian îl cunoștea pe Krijates Xinemos, bărbatul nu lătrase vreodată comenzi la el. Mereu amabilul Xinemos devenise dintr-odată Mareșalul Attrempusului, un bărbat cu o sarcină și numeroși oameni la dispoziția sa. Dar Achamian își dădu seama că nu asta îl durea de fapt. La urma urmei, situația cerea hotărîre. Ceea ce ustura era tonul de minie, impresia că prietenul său dădea cumva vina pe el pentru toate acestea.

Achamian privi cum Xinemus își zori oamenii să formeze o linie, apoi, cu ajutorul lui Dinchases, îi dispuse într-un semicerc subțire prin tabăra dimprejur, folosindu-se de canalul stătut care se răsucea dinapoia lor pentru a-și apăra flancurile. Urmă o clipă de zarvă când sclavii se grăbiră să stingă focul pe care îl ațîțaseră puțin mai devreme. Alții alergară prin spațiile dintre corturi pentru a sufoca toate flăcările deschise pe care le puteau găsi.

Gloata, și Turnurile Stacojii, era aproape acolo.

Soldatii lui Xinemus își înlănțuiseră brațele și primii răsculați începură să se adune dinaintea lor, roșii la față și deloc dispuși să fie opriți. La început nu făcură decît să se îngrămădească dezorientați, strigînd insulte într-o varietate de limbi. Dar, pe măsură ce procesiunea se apropia, numărul lor crescuse. Deveniră mai îndrăzneți. Achamian văzu un thunyeri cu părul vîlvoi lovind cu pumnii, apoi fiind tîrît de acolo de tovarășii lui. Alte cete își înlănțuiră de asemenea brațele și încercară să-și facă drum cu forța prin șirul de soldați. Xinemus își trimise puținii oameni de rezervă împotriva acestora și, deocamdată cel puțin, reuși să-i împiedice să rupă perimetrul.

Stindardul Turnurilor Stacojii se apropie tîrîndu-se, oprindu-se, apoi avansînd, apoi oprindu-se din nou. Deasupra capetelor, Achamian zări bastoane negre, lustruite, ridicîndu-se și coborînd, de parcă un miriapod imens fusese îndors cu burta în sus. Apoi îi zări pe javrehi, sclavii-războinici ai Turnurilor Stacojii, lovind în stînga și îndreapta, croindu-și drum cu o hotărîre necrutătoare. Lectica misterioasă înainta o dată cu ei.

Cine putea fi? Cine putea fi atît de nesăbuit...

Pe neașteptate un grup de javrehi se eliberă și ajunse față în față cu oamenii lui Xinemus. Urmă o clipă de confuzie. Xinemus se grăbi să lămurească lucrurile, intrînd în raza de acțiune pentru a face asta. Dinapoia lor, lectica se legăna în timp ce purtătorii ei se luptau cu împingerea grămezilor de trupuri. Șarpele cu Trei Capete se înclină în briză, dar altfel rămase nemîșcat. Apoi javrehiile extenuate

curgeau prin perimetru, zgîriați și însîngerăți. Unii dintre ei trebuiră chiar duși pe brațe. Urmă lectica, țîșnind ca o barcă printr-un dig spart. Xinemus privea ca trăsnit.

Apoi li se păru că toate începură să plouă peste ei: farfurii furate, boluri de vin, oase de pui, pietre și chiar leșul unei pisici de care Achamian fu nevoit să se ferească.

Aparent neafecțați, sclavii își coborîră cu grijă povara, îngenunchind pînă cînd atinseră praful cu frunțile și lectica se odihnea pe spinările lor bronzate.

Potopul încetă, iar strigătele se răriră. Achamian se trezi că își ține răsufarea. Un Căpitan Javreh trase deoparte un paravan de răchită, apoi căzu pe loc în genunchi. Se ivi un picior încălțat cu un papuc purpuriu, urmat de faldurile brodate ale unei robe magnifice.

Urmă un moment de tăcere deplină.

Era Eleăzaras însuși. Marele Maestru al Turnurilor Stacojii și conducătorul de facto al Aionului de Sus.

Achamian se trezi năucit, neputînd să creadă. Marele Maestru? Aici?

Se părea că în gloată se găseau cîțiva care știau cum arăta. Un murmur adînc trecu printre ei, umflîndu-se timp de cîteva clipe, apoi stingîndu-se de parcă fuseseră izbiți de importanța a ceea ce văzuseră. Se aflau în prezența unuia dintre cei mai puternici oameni din cele Trei Mări. Doar Shriahul sau Padirajahul puteau afirma că dețin mai multă putere decît Marele Maestru al Turnurilor Stacojii. Hulitor sau nu, un bărbat cu o asemenea putere impunea respect, iar respectul impunea tăcere.

Eleăzaras își scormoni spectatorii cu ochi amuzați, apoi se întoarse către Achamian. Era înalt, sculptural în felul bărbaților zvelți și eleganți. Pășea ca de-a lungul unei cum-pene, punînd un picior dinaintea altuia. Își păstra mîinile împreunate în mîneci, după obiceiul ceremonial al magilor din răsărit. Oprindu-se la distanța prevăzută de jnan, îl cinsti pe Achamian cu o ușoară înclinare. Achamian zări pielea bronzată a capului sub părul rar, cîrunt, împletit într-un inel complicat la ceafă.

— Trebuie să îmi ierți însoțitorii pe care se întâmplă să îi am, spuse el, fluturînd arogant o mîină cu degete lungi către gloatele de prostime. Mă tem că spectacolul va fi mereu un narcotic.

— La fel și contradicțiile, răspuse Achamian sec.

Oricît de uimitoare era această surpriză, Turnurile Sta-cojii nu erau prietenii Învățaților Mandatului. Nu vedea nici un motiv de a se preface că lucrurile ar sta altfel.

— Într-adevăr. Mi s-a spus că ai studiat logica lui Ajencis. Sînteți niște bucățele irezistibile, voi, Învățații Mandatului, știați?

Aionii, se gîndi Achamian acru.

— Mereu alungăm hoitarii din preajma noastră, dacă asta vrei să spui.

Eleăzaras clătină din cap.

— Nu te linguși singur. Trufiei nu-i stă bine împreună cu martiriul. Nu i-a stat niciodată și nici nu-i va sta vreodată.

— Asta a fost mereu și părerea mea.

Gloata din jurul lor devenise mai gălăgioasă, obligîndu-l să ridice vocea.

Buzelê Marelui Maestru se trînseră într-o linie acră.

— Ce om isteț. Ce omuleț isteț. Spune-mi, Drusas Achamian, cum se face că după atîția ani ești tot pe teren, hmm? Ai jignit pe cineva? Pe Nautzera, poate? Sau l-ai sodomizat pe Proyas în copilărie? De asta te-a trimis Casa Nersei învîrtindu-te cu atîția ani în urmă?

Achamian rămase fără cuvinte. Îl studiaseră, se înarmaseră cu toate faptele dureroase și cu toate aluziile răutăcioase pe care le putuseră găsi. Și el care crezuse că el era cel care îi supraveghea pe ei!

— Ah... spuse Eleăzaras. Nu te așteptai să fii chiar atît de lipsit de tact, nu-i așa? Cuțitul bont, te asigur, are și el...

— *Netrebnici necurați!* urlă cineva cu o ferocitate alarmantă.

Urmară alte strigăte. Achamian aruncă priviri împrejur, văzu că oamenii lui Xinemus se încleștaseră din nou

pentru a-și menține poziția. Mulți dintre inrithi se aplecaseră peste brațele lor înlănțuite, țipînd obscenități.

— Poate că ar trebui să ne retragem în pavilionul Mareșalului, spuse Eleăzaras.

Achamian zări chipul furios al lui Xinemus dinapoia Marelui Maestru.

— Asta nu se poate.

— Înțeleg.

— Ce vrei, Eleăzaras?

Xinemus îi ceruse lui Achamian să încheie această întâlnire înainte de a începe, dar nu putea face asta. Nu numai că vorbea cu Eleăzaras, cel mai puternic Vrăjitor Anagogic din cele Trei Mări, dar vorbea și cu cel care negociase tratatul pe care Școala lui îl încheiase cu Maithanet. Poate că Eleăzaras știa de unde aflate Maithanet de războiul lor cu Cishaurimii. Poate că avea să schimbe această informație pe orice ar fi fost ceea ce voia de la el.

— Ce? repetă Marele Maestru. Păi, doar să te cunosc. Dacă nu ai observat, cei Puțini sînt cumva — ochii lui săgetară spre și dinspre mulțimea vuitoare de inrithii — *nelalocul lor* aici... Jnanul cere să ne afiliem.

— Mai cere și un anonim incomod, se pare.

Marele Maestru zîmbi.

— Dar nu și bătaie de joc. Bătaie de joc niciodată. Asta e o greșală pe care doar infatuații doar pe jumătate școliți o fac. Adevăratul practicant al jnanului nu rîde niciodată de altul mai mult decît rîde de sine.

Nenorocit de aironi.

— Ce vrei, Eleăzaras?

— Să te cunosc, după cum am spus. Trebuia să-l întîlnesc pe cel care mi-a schimbat cu totul părerea despre Mandat... Și cînd mă gîndesc că odată vă consideram cea mai blîndă dintre Școli!

Acuma Achamian era cu adevărat nedumerit.

— Despre ce vorbești?

— Mi s-a spus că ai locuit în Carythusal pînă nu de mult.

Geshrunni. Îl descoperiseră pe Geshrunni.

Te-am omorât și pe tine?

Achamian ridică din umeri.

— Deci secretul vostru a ieșit la lumină. Războiul vostru împotriva Cishaurimilor.

Cum puteau să-i poarte pică pentru asta când chiar ei dăduseră totul în vileag când se alăturaseră Războiului Sfânt? Trebuia să mai fie ceva.

Gnoza? Nu făcea Eleăzaras decît să-l distragă în timp ce ceilalți îi încercau Pavezele? Era asta doar un preludiu îndrăzneț pentru o răpire? Se mai întîmplase.

— Secretul nostru a ieșit la lumină, fu de acord Eleăzaras. Dar și al vostru la fel.

Achamian îl fixă cu o privire întrebătoare. Bărbatul vorbea ca pentru a-l înțepa cu cunoașterea unui secret obscen, unul atît de rușinos încît orice aluzie, indiferent cît de indirectă, pur și simplu nu putea să *nu* fie înțeleasă. Și cu toate acestea habar nu avea despre ce vorbea omul.

— A fost pură coincidență, continuă Eleăzaras, că i-am găsit cadavrul. Ne-a fost adus de un pescar care muncește la gura riului Sayut. Dar nu faptul că l-ai omorât ne-a tulburat. La urma urmei, în marele joc de benjuka, se cîștigă adesea piese prin eliminarea lor. Nu, ceea ce ne-a tulburat a fost *modul*.

— Eu?

Rîse nevenindu-i să creadă.

— Credeți că eu l-am omorât pe Geshrunni?

Șocul fusese atît de total încît cuvintele îi țîșniseră pur și simplu pe gură. Acum Eleăzaras era cel surprins.

— Te pricepi să minți, spuse Marele Maestru după o clipă.

— Și tu să te amăgești! Geshrunni era cel mai bine plasat informator pe care Mandatul l-a avut de generații întregi. De ce să-l omorîm?

Vacarmul crescuse. Achamian vedea cu coda ochiului siluete răzvrătite împingîndu-se, fluturînd pumni, mugind insulte și acuzații. Dar păreau curios de triviale, transfor-

mate parcă în fum de absurditatea acestei primei întâlniri cu Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

Eleăzaras îl studie gînditor o clipă, apoi clătină cu tristețe din cap, parcă mîhnit de insistența mincinoșilor înrăiți.

— De ce este ucis orice informator, hmmm? În atîtea feluri, atît de mulți oameni sînt mult mai folositori morți. Dar, după cum am mai spus, modul a fost cel care mi-a aprins curiozitatea morbidă.

Încruntîndu-se, Achamian își lăsă umerii să cadă, nevenindu-i să creadă.

— Cineva te ia de prost, Mare Maestru.

Cineva ne ia pe amîndoi de proști... Dar cine?

Eleăzaras îi aruncă o privire cruntă, strîngîndu-și buzele de parcă avea o bucată amară de lămîie între dinți.

— Maestrul meu al Spionilor m-a avertizat de asta, spuse el încordat. Am presupus că ai vreun motiv ascuns pentru care ai făcut-o, ceva legat de blestemata voastră de Gnoză. Dar el a insistat că ești pur și simplu nebun. Și mi-a mai spus că voi ști din felul în care mă vei minți. Numai nebunii și istoricii, mi-a spus el, cred în propriile lor minciuni.

— Întîi sînt un ucigaș, iar acum sînt un nebun?

— Într-adevăr, scuipe Eleăzaras pe un ton acuzator și dezgustat. Cine altcineva ar colecționa fețe omenești?

Chiar atunci, alte pietre zburară peste capetele lor.

Înăbușindu-și nevoia de a-și frînge mîinile, Eleăzaras clipi ca să alunge imaginile recente și aproape dezastruoasei întâlniri cu Învățatul Mandatului din ziua precedentă. Îl bîntuia mai ales chipul unui bărbat fără nume: un nobil voinic, cu ochiul stîng de un alb-albăstrui în brazda unei vechi cicatrice. Unele chipuri erau mai potrivite ca altele pentru a exprima răutate, desigur. Dar acest bărbat... În acele momente păruse însăși încarnarea urii, o zeităte infernală deghezată în carne bătătorită și sînge înfierbîntat.

Ne disprețuiesc într-atît. Și așa și trebuie.

În loc să îndure ofensa de a-și ridica tabăra în afara zidurilor Momemnului, Turnurile Stacojii închiriaseră, pentru un preț exorbitant, o vilă din apropiere de la una din Casele Nansure. După standardele ainoni era mai degrabă austeră, dar Eleăzaras presupuse că la urma urmei ainonii nu trebuiseră să construiască cu grija scylvendilor. Măcar într-o anumită măsură îi oferea un lux liniștit. Tabăra Războiului Sfânt devenise o mahala de neîndurat, după cum îi reamintise recenta sa expediție pentru a-l întâlni pe prea blestematul de Învățat al Mandatului.

Eleăzaras își îndepărtase sclavii și acum ședea singur într-un portic umbrat care dădea către singura curte a vilei. Îl studie pe Iyokus, Maestrul său al Spionilor, în timp ce acesta se apropia palid prin grădinile luminate de soare. Bărbatul se grăbea de parcă era fugărit de strălucirea din jur. Privindu-l cum se mișca din soare în umbră era ca și cum ar fi privit praful licărind în piatră. Iyokus înclină din cap în timp ce se apropia de scaunul său. Simpla lui prezență îi dădea adesea lui Eleăzaras o senzație de amenințare — ceva asemănător cu zărirea primele semne de ciumă pe chipul cuiva. Cu toate acestea, mirosul parfurilor lui demodate îi dădea o senzație ciudată de alinare.

— Am vești din Sumna, spuse Iyokus, turnându-și vin într-un bol argintiu de pe masă, despre Kuthiga.

Până de curînd, Kuthiga fusese ultimul lor spion supraviețuitor în cele O Mie de Temple — toți ceilalți fuseseră executați. Nu mai auziseră nimic de la superiorul lui de săptămîni întregi.

— Deci crezi că e mort? întrebă Eleăzaras acru.

— Da, răspunse Iyokus.

După toți acești ani, Eleăzaras se obișnuise cu Iyokus, dar undeva în propriul trup încă mai pîndea o mică amintire a repulsiei sale inițiale. Iyokus era dependent de *chanv*, drogul care ținea mare parte din clasa conducătoare din ainoni în încheștarea sa — cu excepția, și acest gînd i se părea adesea surprinzător lui Eleăzaras, lui Chepheramunni, ultima marionetă pe care o instalaseră pe tronul

Ainonului. Celor care își permiteau mușcătura lui dulce, chanvul le ascutea mintea și le prelungea viața pe perioade mai mari de o sută de ani, dar de asemenea le storcea trupul de pigmenti și, spuneau unii, sufletul de voință. Iyokus arăta acum la fel ca în ziua în care Eleăzaras se alăturase Școlii ca băiat, cu mulți, mulți ani în urmă. Spre deosebire de alți dependenți, Iyokus refuza să compenseze lipsurile pielii sale folosind cosmetice și aceasta era mai translucidă decît pînza unsă pe care sāraccii o puneau în ferestrele lor. De-a lungul trăsăturilor sale se întretăiau vene ca niște viermi artritici întunecați. Chiar și negrul din centrul ochilor era vizibil cînd clipea. Unghiile îi erau de un negru cerat de la vînătăi.

În timp ce Iyokus își trăgea scaunul la masă, Eleăzaras fu atins de o bură de transpirație și se trezi privindu-și brațele bronzate. Așa subțiri cum arătau, erau vînjoase și pline de viață. În ciuda esteticii tulburătoare a dependenței, chiar și Eleăzaras ar fi cedat ispitei drogului, mai ales din cauza felului renumit în care ascutea mintea. Poate că singurul lucru referitor la chanv care îl împiedicase să alunece în acea poveste de amor ciudat de narcisistă — dependenții arar se căsătoreau sau aveau copii vii — era faptul neliniștitor că nimeni nu îi cunoștea sursa. Pentru Eleăzaras, aceasta era intolerabil. În timpul urcării lui abrupte și pervertite către vîrful pe care se afla acum, refuzase mereu să acționeze dacă nu cunoștea faptele de importanță crucială.

Pînă în această zi.

— Deci nu mai avem surse în cele O Mie de Temple? întrebă Eleăzaras, deși știa deja răspunsul.

— Nici una care să merite ascultată... Peste Sumna a căzut un vâl.

Eleăzaras aruncă o privire peste parcul strălucitor — alei pietruite de-a lungul cărora se aliniau ienuperi ca niște sulite, o salcie uriașă drapînd un iaz de un verde sticlos, gărzi cu chipuri ca de șoim.

— Ce înseamnă asta, Iyokus? întrebă el.

Am pus cea mai mare dintre Școlile din cele Trei Mări în cea mai mare primejdie.

— Înseamnă că trebuie să ne *încredem*, spuse Iyokus cu un aer de ridicat din umeri fatalist. Să ne *încredem* în acest Maithanet.

— Să ne *încredem*? În cineva despre care nu știm nimic?

— De aceea e credință.

Hotărîrea de a se alătura Războiului Sfînt fusese cea mai dificilă din viața lui Eleăzaras. La început, cînd primise invitația lui Maithanet, îi venise să rîdă. Turnurile Stacojii? Să se alătore unui Război Sfînt? Perspectiva era prea absurdă pentru a merita să fie luată în considerare fie și doar o clipă. Poate de aceea Maithanet inclusera un dar de șase Jucărele în invitația sa. Jucărelele erau singurul lucru de care un vrăjitor nu putea rîde. *Oferta acesta*, spuneau Jucărelele, *cere să fie cîntărită în mod serios.*

Apoi Eleăzaras își dăduse seama ce le oferea de fapt Maithanet.

Răzbunare.

— Atunci trebuie să ne dublăm cheltuielile în Sumna, Iyokus. Așa ceva e intolerabil.

— Sînt de acord. Credința *este* intolerabilă.

O imagine veche de zece ani îl asaltă pe Eleăzaras, trimițîndu-i fiori ușori prin vîrfurile degetelor: Iyokus cîzînd peste el după asasinat, cu pielea bășicată, brăzdată de sînge, cu gura croncănind cuvintele care îi biciuseră de atunci sufletul lui Eleăzaras: *Cum de-au putut face asta?*

Era bizar felul în care unele zile sfidau trecerea timpului, deveneau virulente și ciumau prezentul precum un ieri care refuza să moară. Chiar și aici, departe de Turnurile Stacojii și zece ani mai tîrziu, Eleăzaras încă putea simți mirosul dulce de carne friptă — atît de asemănător cu cel de porc lăsat prea mult în spuză. Cîtă vreme trecuse de cînd fusese în stare să sufere carnea de porc? De cîte ori visase acea zi?

Sasheoka fusese Marele Maestru atunci. Țineau o întîlnire în încăperile de sfat, adînc în galeriile de sub Turnurile

Stacojii, discutînd posibila dezertare a unuia dintre ei la Școala Mysunsai. Cele mai sacrosancte încăperi ale Turnurilor Stacojii erau adăpostite în Paveze. Nu puteai să pășești sau să te sprijini de piatra goală fără să simți inscripția dantelată sau aura incantațiilor. Și cu toate aceste asasinii apăruseră pur și simplu pîlpîind.

Un zgomot ciudat, ca filfiitul zumzăitor al aripilor unor păsări prinse în plasă, și o lumină, de parcă se deschisese o ușă către suprafața soarelui, încadrînd trei siluete. Trei siluete din iad.

Șoc, fiori prin oase și gînduri paralizate, și apoi mobila și trupurile fură suflate de pereți. Fișii orbitoare din cea mai pură lumină biciură prin colțurile încăperii. Țipete. Ghearele groazei înțeleștate în măruntaiele sale.

Adăpostit de un gol dintre perete și o masă răsturnată, Eleăzaras se tîrîse prin propriul sînge către moarte — sau așa crezuse. Unii dintre egalii lui erau încă în viață. Zări clipa în care Sashoka, predecesorul și profesorul său, se sfărîmă sub atingerea orbitoare a asasinilor. Și Iyokus, în genunchi, cu capul palid înnegrit de sînge, legănîndu-se dinapoia Pavezelor lui, luptîndu-se să le întărească. Fu ascuns de cascade de lumină și Eleăzaras, cumva neobservat de intruși, simți cuvintele fierbîndu-i pe buze. *Îi* putea vedea — trei bărbați în robe de culoarea șofranului, doi pe vine, unul în picioare, scăldați în incandescența sfortărilor lor. Văzu fețe senine cu orbitele adînci ale orbilor și energii rostogolindu-se dinspre frunțile lor ca printr-o fereastă spre Exterior. O nălucă aurie se desprinsese din mîinile întinse ale lui Eleăzaras — un gît acoperit de solzi, o creastă grandioasă, fălci deschizîndu-se ca lamele de foarfece. Cu grația studiată a unei regine, capul dragonului se înclină și îi biciui pe Cishaurimi cu foc. Eleăzaras plînsese de furie. Pavezele lor cedară. Piatra trosni. Carnea le fu măturată de pe oase. Agonia lor fusese prea scurtă.

Apoi tăcere. Trupuri împrăștiate. Sasheoka o ruină sfîrîitoare. Iyokus icnind pe podea. Nimic. Nu simțiseră nimic. Onta fusese zgîriată doar de propriile lor vrăjitorii.

Era de parcă Cishaurimii nu existaseră niciodată. Iyokus împleticindu-se către el... *Cum de-au putut face asta?*

Cishaurimii începuseră lungul lor război secret. Eleăzaras avea să-i pună capăt.

Răzbunare. Acesta era darul pe care Shriahul celor o Mie de Temple li-i oferise. Le oferise în dar străvechiul lor dușman. Le oferise un Război Sfânt.

Un dar primejdios. Eleăzaras se gândise că Războiul Sfânt era de fapt ceea ce simbolizau Jucărelele. A da Choree unui vrăjitor însemna să-i oferi ceva ce nu putea fi luat, de face un dar din moarte și neputință. Acceptînd răzbu-narea oferită de Maithanet, Eleăzaras și Turnurile Stacojii se oferiseră Războiului Sfânt. Eleăzaras își dădu seama că, luînd, cedase. Și acum Turnurile Stacojii, pentru prima oară în glorioasa lor istorie, depindeau de toanele altora.

— Și spionii de pe Domeniile Imperiale? întrebă Eleăzaras.

Îi era silă de frică, așa că avea de gînd să evite să discute despre Maithanet dacă putea.

— Au mai descoperit ceva despre planul Împăratului?

— Nimic... pînă acum, răspunse Iyokus sec. Dar există un zvon că Ikurei Conphas ar fi primit un mesaj de la fanimi la puțin timp după nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar.

— Un mesaj? Cu privire la ce?

— La Războiul Sfânt cel Vulgar, probabil.

— Dar care îi este însemnătatea? Era o recunoaștere, o chitanță pentru o tranzacție dinainte hotărîtă? Era o pre-venire, o avertizare cu privire la alte acțiuni ale Războiului Sfânt? Sau o deschidere prematură a negocierilor de pace? *Ce era?*

— Oricare din toate acestea, răspunse Iyokus, sau poate toate la un loc. Nu avem de unde ști.

— De ce să-l trimită lui Ikurei Conphas?

— Din nenumărate motive... Adu-ți aminte că a fost ostaticul Sapatishahului o vreme.

— Băiatul acela, Conphas, în legătură cu el trebuie să ne facem griji.

Ikurei Conphas era inteligent, excesiv de inteligent, ceea ce inevitabil însemna ca era și lipsit de scrupule. Încă un gând înfricoșător: *El ne va fi general.*

Ținând bolul de argint cu degete prelungi, Iyokus păru să privească la vinul rămas pe fundul lui.

— Pot vorbi deschis, Mare Maestru? întrebă el în cele din urmă.

— Bineînțeles.

Emoția se aduna pe chipul lui Iyokus la fel de ușor ca apa în pînza de sac, dar teama lui era acum limpede.

— Turnurile Stacojii sînt degradate de toate acestea... începu el stînjedit. Am devenit subordonați cînd destinul nostru este să conducem. Abandonează acest Război Sfînt, Eli. Există prea multă nesiguranță. Prea multe necunoscuturi. Jucăm bețe-numere cu înseși viețile noastre.

Și tu, Iyokus?

Eleăzaras simți furia încolăcindu-i-se în jurul inimii. Cishaurimii băgaseră un șarpe în el cu zece ani în urmă și acesta se îngrășase cu frică. Îl putea simți zvîrcolindu-se în el, animîndu-i mîinile cu dorința muierească de a zgîria ochii descumpănitori ai lui Iyokus.

Dar spuse doar:

— Răbdare, Iyokus. Cunoașterea e mereu o problemă de răbdare.

— Ieri, Mare Maestru, ai fost aproape ucis chiar de oamenii cu care urmează să pornim la luptă... Dacă nici asta nu dovedește absurditatea poziției noastre, atunci nimic nu o face.

Se referea la răscoală. Cît de neghiob fusese să se intereseze de Dusas Achamian într-un asemenea loc! Totul s-ar fi putut termina acolo — sute de pelerini uciși de mîna Marelui Maestru, Turnurile Stacojii în război deschis cu Oamenii Coltului — dacă n-ar fi fost Învățatul Mandatului.

— Nu o face, Eleăzaras! strigase bărbatul în timp ce mulțimile tălăzuiau către ei. Gîndește-te la războiul vostru cu Cishaurimii!

Dar existase și o amenințare în vocea acelui bărbat domol: *N-o să te las să o faci. O să te opresc și știi că pot s-o fac...*

Ce ironie perversă! Amenințarea — și nu rațiunea — îi opriseră mîna. Amenințarea Gnozei! Planurile îi fuseseră salvate chiar de lucrul la care Școala sa jînduise de generații întregi.

Cum mai disprețuia Mandatul! Toate Școlile, chiar și Saikul Imperial, recunoșteau influența Turnurilor Stacojii — mai puțin Mandatul. Și de ce ar fi făcut-o cînd un simplu spion de teren îl putea intimida pe Marele lor Maestru?

— Acest incident, răspunse Eleăzaras, nu face decît să dovedească ceea ce am știut dintotdeauna, Iyokus. Poziția noastră în Războiul Sfînt este precară, într-adevăr, dar toate marile planuri cer mari sacrificii. Cînd toate acestea vor fi fost duse la îndeplinire, cînd Shimeh va fi o ruină fumegîndă și Cishaurimii vor fi exterminați, Mandatul va fi singura Școală rămasă care ne va putea umili.

Un imperiu ezoteric — aceasta va fi miza străduinței sale disperate.

— Ceea ce-mi amintește de ceva, spuse Iyokus. Am primit o misivă de la Ministrul Însemnărilor din Carythusal. A trecut peste toate rapoartele, așa cum l-ai instruit. *A existat altul, în urmă cu cîțiva ani.*

Un alt leș fără chip.

— Știm cine era? Care au fost împrejurările?

— Pe jumătate putrezit. Găsit în deltă. Bărbatul era necunoscut. Avînd în vedere că au trecut cinci ani, avem puține speranțe să aflăm cine era.

Madatul. Cine ar fi ghicit că jucau un joc atît de întunecat? Dar ce joc? Încă o necunoscută.

— Poate, continuă Iyokus, Mandatul a lăsat în sfîrșit deoparte toate prostiile acelea despre Sfat și Non-Zeu. Eleăzaras încuviință.

— Sînt de acord. Mandatul joacă acum după regulile după care jucăm și noi. Bărbatul acela, Drusas Achamian, nu prea a lăsat loc de îndoială...

Un mincinos atît de talentat! Eleăzaras aproape că-l crezuse că nu ştia nimic despre moartea lui Geshrunni.

— Dacă Mandatul face acum parte din joc, spuse Iyokus, se schimbă totul. Îţi dai seama de asta? Nu ne mai putem considera prima Şcoală din cele Trei Mări.

— Întîi îi zdrobim pe Cishaurimi, Iyokus. Între timp, asigură-te că Drusas Achamian e urmărit.

Capitolul XVII

Înălțimile Andiamine

Evenimentul în sine era fără precedent: de la căderea Ceneiului sub hoardele scylvendi nu se mai adunaseră atîția potentăți într-un loc. Dar puțini știau ca omenirea însăși era în cumpănă. Și cine ar fi putut ghici că un simplu schimb de priviri, nu edictul Shriahului, avea să răstoarne acea cumpănă?

Dar nu este aceasta de fapt enigma istoriei? Cînd cauți destul de adînc, întotdeauna vei vedea că triumful și catastrofa, obiectele examinării istoricului, se întorc inevitabil spre micul, trivialul, coșmarescul întîmplător. Cînd reflectez prea mult asupra acestui lucru, mă tem nu că sîntem „bețivi la dansul sacru“, cum scrie Protathis, ci că nu este nici un dans.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Sfîrșitul primăverii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Împreună cu Cnaiür, Xinemus și cei cinci Mari Demnitari conriyeni care se alăturaseră Colțului, Kellhus îl urmă pe Nersei Proyas prin galeriile Înălțimilor Andiamine. Erau conduși de către unul dintre eunucii Împăratului, împrăștiind parfum uleios de mosc și balsam.

Întorcîndu-se de la o discuție cu Xinemus, Proyas îl chemă pe Cnaiür lîngă el. Kellhus urmărise îndeaproape oscilarea capricioasă a toanelor lui Proyas în timpul călătoriei lor spre Domeniile Imperiale. Omul fusese, pe rînd,

entuziasmat și nerăbdător. Acum era limpede entuziasmat. Gîndul aproape sări de pe chipul bărbatului: *Va funcționa!*

— Deși ne amărăște pe toți, spuse Proyas, încercînd să pară nonșalant, în multe feluri nansurii sînt cel mai vechi popor ale celor Trei Mări, descendenți ai ceneienilor antichității apropiate și ai kyrameenilor antichității îndepărtate. Își trăiesc viețile în umbra unor lucrări monumentale și se simt obligați să ridice monumente — își deschise mîinile spre bolțile înalte din marmură — cum ar fi acesta.

Explică puterea casei dușmanului ca să o minimalizeze, își dădu seama Kellhus. Îi este teamă că acest loc ar putea să îl îngrozească pe scylvendi.

Cnaiür se strîmbă și scuipă pe scenele idilice peste care păseau. Eunucul îl privi fioros peste umărul său gras, apoi grăbi îngrijorat pasul.

Proyas aruncă o privire spre scylvendi, cu ochii dezapro-batori contraziși de un rînjit.

— În mod obișnuit, Cnaiür, nu mi-aș permite să-ți îmbunătățesc manierele, dar lucrurile ar putea merge mai bine pentru noi dacă ai evita să mai scuipi.

În acel moment, unul dintre Marii Demnitari mai cu simțul umorului, Lordul Ingiaban, rîse puternic. Scylvendiul își încheștă fălcile, dar nu spuse nimic.

Trecuse o săptămînă de cînd se alăturaseră Războiului Sfînt și beneficiau de ospitalitatea lui Nersei Proyas. În acel timp, Kellhus petrecuse ceasuri lungi în transă probabilistică, examinînd, extrapolînd și reevaluînd această extraordinară răsturnare de situație. Dar Războiul Sfînt se dovedise imposibil de calculat. Nimic din ceea ce întîlnise pînă atunci nu se putea compara cu numărul imens de variabile pe care le oferea. Desigur, miile de necunoscuți care alcătuiau majoritatea sa erau irelevante, semnificative numai ca număr, dar mîna de bărbați care contau, care aveau să hotărască în cele din urmă destinul Războiului Sfînt, îi rămîneau inaccesibili.

Asta avea să se schimbe în cîteva momente.

Marea competiție între Împărat și Marile Nume ale Războiului Sfânt ajunsese într-un moment critic. Oferindu-l pe Cnaiür ca înlocuitor al lui Ikurei Conphas, Proyas îi ceruse lui Maithanet să rezolve disputa pricinuită de Înscrisul Împăratului, iar prin urmare Ikurei Xerius al III-lea invitasese toate Marile Nume să-și susțină cauza și să audă judecata Shriahului. Urmau să se întâlnească în Grădinile sale Personale, izolate undeva între complexe aurite ale Înălțimilor Andiamine.

Într-un mod sau altul, Războiul Sfânt era pe cale să pornească spre Shimehul îndepărtat.

Dacă Shriahul era de partea Marilor Nume și ordona Împăratului să aprovizioneze Războiul Sfânt sau de partea Dinastiei Ikurei și ordona Marilor Nume să semneze Înscrisul Imperial, avea puțină importanță pentru Kellhus. În ambele cazuri, se părea că liderii Războiului Sfânt aveau să aibă parte de sfătuitori potriviți. Strălucirea lui Ikurei Conphas, Exalt-General al Nansurului, era recunoscută cu invidie chiar și de Proyas. Iar inteligența lui Cnaiür, așa cum Kellhus știa din proprie experiență, era incontestabilă. Ceea ce conta era ca Războiul Sfânt să îi înfrângă pe fani și să-l poarte către Shimeh.

Către tatăl său. Misiunea sa.

Asta este ceea ce vrei, tată? Este acest război lecția mea?

— Mă întreb, spuse Xinemus cu un zîmbet pocit, ce părere va avea Împăratul de un scylvendi care îi bea vinul și îi ciupește servitoarele de fund?

Printul și potențaii care îl întovărășeau începură să rîdă.

— Va fi prea ocupat să scrișnească din dinți de furie, răspunse Proyas.

— N-am răbdare pentru jocurile astea, spuse Cnaiür și, cu toate că ceilalți înțeleseseră asta ca pe o mărturisire curioasă, Kellhus știa că este o avertizare. *Acesta va fi încercarea sa, iar eu voi fi încercat prin el.*

— Jocurile, spuse alt Mare Demnitar, Lordul Gaidekki, sînt pe cale să înceteze, prietene.

Ca întotdeauna, Cnaiür se zbîrli la auzul tonului superior. Nările i se umflară.

Cîtă degradare va îndura ca să îl vadă pe tata mort?

— Jocul nu se termină niciodată, afirmă Proyas. Jocul nu are început sau sfîrșit.

Fără început sau sfîrșit...

Kellhus fusese un băiat de 11 ani cînd auzise prima dată această frază. Fusese chemat de la instrucție într-un mic altar pe prima terasă, unde urma să îl cunoască pe Kessriga Jeükal. Deși Kellhus petrecuse deja cîțiva ani în care își minimizase pasiunile, perspectiva întîlnirii cu Jeükal îl înspăimînta: era unul dintre Pragma, unul dintre dînyainii bătrîni, și întîlniri între asemenea oameni și băieți tineri se sfîrșeau de obicei în chinuri pentru cei din urmă. Chinul încercării și al revelației.

Lumina soarelui cădea în coloane pe altar, făcînd piatra plăcut de caldă sub picioarele lui. Afară, sub meterezele primei terase, plopii erau pieptănați de vîntul de munte. Kellhus întîrzie în lumină, simțind căldura blîndă a soarelui scaldîndu-i mantia și capul ras.

— Ai băut cu îndestulare, așa cum te-au îndrumat? întrebă Pragma.

Era un om bătrîn, cu fața la fel de lipsită de expresie pe cît arhitectura altarului era lipsită de înflorituri. Ai fi putut crede că se uita mai degrabă la o piatră decît la un băiat, atît de goală era expresia sa.

— Da, Pragma.

— Logosul este fără început sau sfîrșit, tinere Kellhus. Înțelegești asta?

Începuse instruirea.

— Nu, Pragma, răspunse Kellhus.

Deși încă mai simțea spaimă și speranță, depășise demult nevoia de a denatura limitele cunoștințelor lui. Un copil nu prea avea de ales cînd profesorii săi puteau vedea prin chipuri.

— Cu mii de ani în urmă, cînd dînyainii au găsit pentru prima dată...

— După străvechile războaie? întrerupse nerăbdător Kellhus. Cînd încă eram refugiați?

Pragma îl lovi, destul de tare cît să-l trimită rostogolindu-se pe piatra dură. Kellhus se ridică înapoi și șterse sîngele care îi curgea din nas. Dar simți puțină frică și chiar mai puțin regret. Lovitura era o lecție, nimic mai mult. Între dînyaini, totul era o lecție.

Pragma îl privi cu un calm absolut.

— Întreruperea înseamnă slăbiciune, tinere Kellhus. Pornește din mînie și nu din inteligență. Din întunericul care vine mai întîi.

— Înțeleg, Pragma.

Ochii reci văzură prin el că era adevărat.

— Cînd dînyainii au găsit pentru prima dată Ishuälul în acești munți, cunoșteau numai principiul Logosului. Care era acel principiu, tinere Kellhus?

— Că ceea ce este mai întîi hotărăște ce este mai apoi.

Pragma încuviință.

— Au trecut două mii de ani, tinere Kellhus, și principiul este încă adevărat. Asta înseamnă că principiul cauzei și efectului a devenit vechi?

— Nu, Pragma.

— De ce nu? Oamenii nu îmbătrînesc și mor? Chiar și munții, nu îmbătrînesc ei și se prăbușesc cu timpul?

— Ba da, Pragma.

— Atunci cum poate acest principiu să nu fie vechi?

— Pentru că, răspunse Kellhus, luptîndu-se să sufocă o pîlpîire de mîndrie, principiul nu poate fi găsit nicăieri în circuitul cauzei și efectului. Pe *baza* lui se stabilește ce este „nou“ și ce este „vechi“, deci nu poate fi el însuși nou sau vechi.

— Da. Logosul este fără început sau sfîrșit. Și totuși Omul, tinere Kellhus, are un început și un sfîrșit — precum toate animalele. De ce este Omul diferit față de alte animale?

— Deoarece, ca și animalele, Omul este în circuitul cauzei și efectului, și totuși înțelege Logosul. Posedă intelect.

— Într-adevăr. Și de ce, Kellhus, dînyainii se prăsesc pentru intelect? De ce îi antrenăm atât de asiduu pe copiii ca tine în modurile de gîndire, gestică și expresie?

— Din cauza Îndoiei Omului.

— Și ce este Îndoiala Omului?

O albină pătrunsese bîziiînd în altar și acum zbura somnoroasă, schițînd la întîmplare cercuri sub bolte.

— Că este un animal, că poftele sale se nasc din întunericul sufletului său, că lumea aceasta îl asaltează cu situații întîmplătoare, și totuși el înțelege Logosul.

— Exact. Și care este soluția pentru Îndoiala Omului?

— Să se elibereze cu totul de poftele animalice. Să stăpînească complet desfășurarea întîmplărilor. Să fie instrumentul perfect al Logosului și astfel să atingă Absolutul.

— Da, tinere Kellhus. Și tu ești un instrument perfect al Logosului?

— Nu, Pragma.

— De ce?

— Pentru că sînt chinuit de patimi. Eu sînt gîndurile mele, dar sursele gîndurilor mele mă depășesc. Nu sînt stăpînul meu, deoarece întunericul a fost înaintea mea.

— A fost într-adevăr, copile. Care este numele pe care îl dăm noi acestor surse întunecate de gînduri?

— Legiunea. Le numim legiunea.

Pragma ridică o mîină paralică, ca și cum ar fi marcat o oprire crucială în pelerinajul lor.

— Da, ești pe punctul de a ajunge, tinere Kellhus, la cel mai dificil nivel al Condiționării tale: stăpînirea legiunii interioare. Numai făcînd asta vei putea supraviețui Labirintului.

— Asta va răspunde întrebării Miilor de Mii de Încăperi?

— Nu. Dar te va învăța să întrebi cum trebuie.

Undeva aproape de vârful Înălțimilor Andiamine, trecură printr-un coridor placat cu fildeș, apoi se treziră clipind în Grădinile Personale ale Împăratului.

Între poteci pavate, iarba era moale și imaculată, întunecată sub umbra diferiților copaci, care formau spițe în jurul unui iaz rotund în inima grădinii: o versiune cu apă a Soarelui Imperial. Hibiscus, lotuși și arbuști aromatici se îngrămădeau în parcelele alăturate potecilor. Kellhus întrezări păsări colibri săgetînd de la o floare la alta în lumina soarelui.

Kellhus înțelese că, în timp ce zonele publice ale Domeniilor Imperiale fuseseră construite pentru a copleși oaspeții prin dimensiune și ostentație, Grădinile Personale fuseseră concepute pentru a emana o senzație de intimitate, pentru a-i impresiona pe demnitarii în vizită cu darul încrederii Împăratului. Acesta era un loc al simplității și eleganței, modestul suflet al Împăratului transformat în pămînt și piatră.

Adunați sub chiparoși și arbuști de cătină, lorzii inrithi — galeothi, tydonni, ainoni, thunyeri și chiar cîțiva nansuri — stăteau în grupuri în jurul a ceea ce trebuia să fi fost banca Împăratului. Deși împodobiti cu zorzoane și fără arme, arătau mai mult a soldați decît a curteni. Sclave adolescente pluteau printre ei, cu sînii umflați și dezgoliți și picioare tinerești lucind de uleiuri, legănînd pe șolduri tăvi cu vin și diferite delicatese. Cupele erau date pe spate, degetele unsuroase erau șterse pe muselină fină și mătăsuri. Lorzii Războiului Sfînt. Toți adunați în același loc. *Studiul se adîncește, tată.*

Fetele se întoarseră și vocile tăcură cînd ei se apropiară. Cîțiva îl salutară pe Proyas, dar mulți se zgîiau la Cnaiür, prinzînd curaj din faptul că erau atît de mulți care îl studiau pe față.

Kellhus știa că Proyas se îngrijise intenționat ca nici unul dintre Marile Nume să nu-l întâlnească pe Cnaiür, pentru a controla mai bine acest moment. Chipurile lor demonstau înțelepciunea deciziei sale. Chiar îmbrăcat ca

un inrithi — o tunică albă de in sub o haină de mătase cenușie lungă pînă la genunchi — Cnaiür radia putere sălbatică. Fața sa bătătorită. Silueta sa puternică, brațe de fier, și mîini care frîngeau gîturi. Swazondele sale. Ochii precum topazul rece. Întreaga sa înfățișare fie vorbea despre fapte criminale, fie sugera intenții criminale.

Majoritatea inrithilor erau impresionați. Kellhus observă venerație, invidie, chiar dorință. Iată în sfîrșit un *scylvendi*, aici, și se părea că înfățișarea bărbatului era cu totul pe măsura zvonurilor pe care le auziseră.

Cnaiür le înfruntă examinarea cu dispreț, uitîndu-se de la unul la altul, cîntărind parcă vite. Proyas îi murmură cîteva cuvinte lui Xinemus, apoi se grăbi să îi tragă deo parte pe Cnaiür și pe Kellhus.

Dintr-o dată, lorzii începură solicitările. Xinemus strigă:
— Veți auzi cît de curînd ce are omul de spus.

Proyas se strîmbă și mormăi,

— Asta a mers pe cît de bine era de așteptat, presupun.

Kellhus descoperise că Prințul conriyan era un om cucernic, dar impetuos. Avea o forță, o siguranță morală care îi silea cumva pe ceilalți să îi caute aprobarea. Dar era de asemenea pornit să dea la iveală hulitori, îndoindu-se chiar de cei atrași de certitudinile sale.

Kellhus fusese nedumerit la început de această combinație de dubiu și de certitudine. Dar după seara petrecută cu Drusas Achamian, își dăduse seama că Prințul Încoronat fusese instruit pentru a fi suspicios. Proyas era neobișnuit de precaut. Ca și în cazul *scylvendiului*, Kellhus fusese nevoit să o ia pe ocolite cînd se ocupa de el. Chiar și după cîteva zile de discuții și întrebări examinatoire, omul încă păstra rezerve.

— Par îngrijorați, spuse Kellhus.

— Și de ce nu? răspunse Proyas. Le aduc un Prinț care pretinde că visează despre Shimeh și un *scylvendi* păgîn care ar putea să le fie general.

Privi gînditor către Oamenii Colțului, camarazii săi.

— Acești oameni vă vor fi tovarăși, spuse el. Urmăriți-i atent. Învățați-i. Sînt exagerat de mîndri, și am descoperit că oamenii mîndri nu prea tind să ia decizii înțelepte...

Sugestia era clară: în curînd viețile lor vor depinde de deciziile înțelepte ale acestor oameni.

Prințul făcu un semn spre un galeoth înalt ce stătea sub rozul și verdele suspendat al cătinei.

— Acela e Prințul Coithus Saubon, al șaptelea fiu al Regelui Eryeat și conducător al contingentului galeoth. Omul cu care se ceartă este nepotul său, Athjeări, Conte de Gaenri. Coithus Saubon are o adevărată reputație în aceste părți: a condus armata pe care tatăl său a trimis-o împotriva Nansuriumului acum cîțiva ani. A avut parte de multe succese, sau cel puțin așa mi se spune, dar a fost umilit de Conphas după ce Împăratul l-a făcut Exalt-General. Poate ca nici un om nu-i urăște așa de mult pe Ikurei la fel de mult pe cît îi urăște el. Dar lui nu-i pasă deloc de Colț sau de Cel din Urmă Profet.

Din nou, Proyas lăsă implicațiile nespuse. Prințul galeoth era un mercenar care avea să-i sprijine numai acolo unde scopurile lor coincideau cu ale lui.

Kellhus evaluează chipul bărbatului, cu maxilare puternice și chipeș ca un poet sub o claie de păr blond-roșcat. Ochii lor se întîlniră. Saubon înclină din cap cu amabilitate prudentă.

O iuțire abia perceptibilă a ritmului inimii sale. O roșeață slabă pătîndu-i obrazii. Ochii îngustîndu-se vag, închiși pe jumătate, de parcă se ferea de o lovitură nevăzută.

Nimic nu-l sperie mai mult decît aprecierea altor oameni. Kellhus înclină capul, cu chipul sincer, inocent. Saubon fusese crescut, își dădu el seama, sub privirile aspre ale altuia — un tată crud, poate, sau o mamă.

Își va transforma viața într-o demonstrație, va face de rușine ochii care-l măsoară.

— Nimic nu sărăcește, îi spuse Kellhus lui Proyas, mai mult decît ambiția.

— Într-adevăr, răspunse Proyas înclinînd de asemenea capul către Prințul galeoth.

— Bărbatul acela de acolo, continuă Prințul, făcînd un gest către un tydonni cu talie groasă, de dinapoia galeothului, e Hoga Gothyelk, Conte de Agansanor și conducător ales al contingentului din Ce Tydonn. Înainte să mă nasc, tatăl meu a fost biruit de el în Bătălia de la Maän. Își numește șchiopătatul „darul lui Gothyelk“.

Proyas zîmbi, un fiu devotat care fusese prea afectat de umorul tatălui său.

— După zvonuri, Hoga Gothyelk e la fel de cucernic în templu pe cît e de neîmblînzit pe cîmpul de luptă.

Și din nou implicația: *Este unul de-al nostru.*

Spre deosebire de Saubon, Contele de Agansanor nu era conștient de examinarea lor de o clipă: era ocupat cu ocărîtul a trei tineri în ceea ce trebuie să fi fost limba lui natală. Barba lui, lungă și neîngrijită, de un cenușiu ca fierul, se legăna și tremura în timp ce striga. Nasul lat îi fremăta. Ochii îi fulgerau sub sprîncenele stufoase.

— Aceia pe care îi ceartă? întrebă Kellhus.

— Fiii săi — trei dintre ei, în orice caz. În Conriya îi numim Neamul Hoga. Îi ceartă pentru că au băut prea mult. Împăratul, spune el, îi vrea beți.

Dar Kellhus știa că nu doar băutura stîrnise furia contelui. Ceva ostenit îi bîntuia chipul, ceva al cărui avînt se înmuiase de-a lungul unei vieți lungi și zbuciumate. Hoga Gothyelk nu mai simțea minie, nu cu adevărat — numai varietăți de mîhnire. Dar din ce motiv?

A făcut ceva... Se consideră blestemat.

Da, asta era: hotărîrea ascunsă, ca niște fire slabe creștîndu-i prelung chipul, în jurul ochilor.

A venit să moară. Să moară purificat.

— Și bărbatul acela, continuă Proyas, îndrăznind să arate cu degetul, în centrul grupului celor care poartă măști... Îl vezi?

Proyas le făcuse semn către stînga lor, unde, departe de tot, se adunase cel mai mare grup: Marii Demnitari

Guvernatori din Aionul de Sus. Erau îmbrăcați cu robe impunătoare. Sub perucile lor împletite, purtau măști de porțelan alb peste ochi și obraji. Arătau ca niște statui cu barbă.

— Cel al cărui păr este legat ca un evantai pe spate? întrebă Kellhus.

Proyas îi oferi un zîmbet acru.

— Într-adevăr. Acela nu-i altul decît însuși Chep-ramunni, Regentul Aionului de Sus și ciinele de salon al Turnurilor Stacojii... Vezi cum refuză cu dispreț toate ofertele de băutură și mîncare? Se teme că Împăratul va încerca să-l drogheze.

— De ce poartă măști?

— Aionii sînt un popor desfrînat, răspunse Proyas, aruncînd o privire circumspectă în imediata lor vecinătate. O rasă de comedianți. Le pasă doar de subtilitățile relațiilor umane. Consideră că o față ascunsă e o posibilă armă pentru toate problemele legate de jnan.

— Jnanul, murmură Cnaiür, este o boală de care suferiți cu *toții*.

Proyaș zîmbi, amuzat de disprețul neobosit al cîmpeanului.

— Fără îndoială că suferim. Dar pentru Aionii este mortală.

— Iartă-mă, spuse Kellhus, dar ce este „jnanul“?

Proyas îi aruncă o privire încurcată.

— Nu m-am gîndit prea mult la asta, recunosc el. Îmi amintesc că Byantas îl definește ca „războiul cuvintelor și al sentimentelor“. Dar înseamnă mult mai mult. Subtilitățile care ghidează conduita oamenilor, ai putea spune. Este — ridică din umeri — ceva ce facem.

Kellhus încuviință. *Știu așa puțin despre ei înșiși, tată.*

Tulburat de insuficiența răspunsului său, Proyas le atrase atenția asupra unui mic grup de oameni de lîngă iazul grădinii, toți îmbrăcați cu aceleași veste cu blazoane din fildeș alb pe deasupra tunicilor.

— Acolo. Cel cu păr auriu. Acela e Incheiri Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali. Este un om bun — trimisul Shriahului. Maithanet i-a cerut să judece cauza noastră împotriva Împăratului.

Gotian îl aștepta pe Împărat în liniște, strângînd în mîini o cutiută de fildeș — o depeșă, presupuse Kellhus, de la însuși Maithanet. Deși Gotian afișa un aer de siguranță de sine, Kellhus văzu pe loc că era nerăbdător: pulsul rapid al jugularei sub pielea întunecată de pe gît, încovoierea tendoanelor de-a lungul mîinii, poziția întinsă a musculaturii în jurul buzelor...

Nu se simte pe măsura poverii sale.

Dar sub chipul său nu mocnea doar îngrijorare: ochii săi trădau de asemenea așteptarea aceea curioasă pe care Kellhus o văzuse de multe ori pe multe fețe.

Tînjește să fie mișcat... Mișcat de cineva mai sfînt decît el.

— Un om bun, repetă Kellhus.

Trebuie doar să-l conving că sînt mai sfînt...

— Și cel de acolo, spuse Proyas, arătînd spre dreapta, este Prințul Skaiyelt din Thunyerus, stînd în umbra gigantului acela — pe care ei îl numesc Yalgrota.

Prin organizare sau prin altceva poate, micul contingent thunyeri ocupa periferia adunării lorzilor inrithi. Din toată nobilimea adunată în grădină, doar ei erau echipați pentru bătălie, purtînd platoșe de zale negre sub robe cu mînele brodate cu animale stilizate. Cu toții afișau bărbi crețe și păr lung, ca mătasea de porumb. Fața lui Skaiyelt era plină de cicatrice, ca de varicelă, și bombănea sumbru către Yalgrota, care se înălța deasupra lui, privind peste capete la Cnaiür.

— Ai văzut vreodată un astfel de om? șuieră Proyas, uitîndu-se fix către gigant, cu admirație sinceră. Să ne rugăm ca interesul lui în privința ta este doar academic, scylvendi.

Cnaiür înfruntă privirea lui Yalgrota fără să clipească.

— Da, spuse el liniștit, pentru binele lui. Un om se măsoară prin mai mult decît felul în care e clădit.

Proyas își arcui sprîncenele și rînji într-o parte spre Kellhus.

— Crezi, îl întrebă Kellhus pe scylvendi, că nu este la fel de lung pe cît este de înalt?

Proyas rîse tare, dar ochii feroce ai lui Cnaiür îl fulgerară pe Kellhus. *Joacă-te cu acești proști, dacă trebuie, dînyainule, dar nu cu mine!*

— Începi, spuse Proyas, să-mi amintești de Xinemus, Prințul meu.

De omul pe care îl prețuiește mai mult decît pe toți ceilalți.

Un strigăt mînios se ridică peste forfota vocilor din fundal:

— *Gi'rga fi hierst! Gi'rga fi hierstas da moia!*

Gothyelk, încă o dată certîndu-l aspru pe unul dintre fiii săi, de data aceasta din partea cealaltă a grădinii.

— Ce sînt acele pandantive pe care thunyerii le poartă între coapse? îl întrebă Kellhus pe Proyas. Arată ca niște mere zbîrcite.

— Capete micșorate de sranci... Fac talismane din dușmanii lor, și ne putem aștepta — chipul i se acri într-o strîmbătură de dezgust — că vor purta capete *umane* destul de curînd, de îndată ce Războiul Sfînt va începe. După cum voiam să spun, thunyerii sînt noi în cele Trei Mări. Au adoptat cele O Mie de Temple și pe Cel din Urmă Profet numai în vremea bunicului meu, deci sînt zeloși în felul popoarelor convertite. Dar războiul interminabil cu srancii i-a făcut morbizii, melancolci... smintiți chiar. Skaiyelt nu este o excepție din punctul acesta de vedere, din cîte pot să-mi dau seama — omul nu e în stare să spună un cuvînt în sheyică. Va trebui să ne... descurcăm cu el, îmi imaginez, dar altfel nu trebuie luat prea tare în serios.

E un joc important aici, se gîndi Kellhus, și nu este loc pentru cei care nu știu regulile. Cu toate acestea, întrebă,

— De ce?

— Pentru că este un barbar analfabet și necivilizat.

Răspunsul pe care îl așteptase: cel care cu siguranță urma să îl înstrăineze pe scylvendi.

Ca la un semnal, Cnaiür pufni.

— Și ce, întrebă el aspru, crezi tu că spun ceilalți despre mine?

Printul dădu din umeri.

— Cam același lucru, îmi imaginez. Dar asta se va schimba repede, scylvendi. Am...

Proyas se opri la jumătatea frazei, atenția fiindu-i atrasă de o tăcere neașteptată ce căzuse peste nobilii inrithi. Trei siluete se apropiau prin umbra coloanelor înconjurătoare. Doi bărbați, Gărzi Eothice după armura și însemnele lor, tirind un al treilea între ei. Omul era gol, vlăguit, și prins cu cătușe grele în jurul gâtului, încheieturilor și gleznelor. După cicatricile de pe mâini, era evident că era scylvendi.

— Vicleni diavoli, bombăni Proyas în șoaptă.

Gărzile îl smunciră pe bărbat în soare. Acesta se clătina ca un bețiv, neatent la mădularul său expus. Își ridică chipul jalnic spre căldura soarelui. Ochii îi fuseseră scoși.

— El cine este? întrebă Kellhus.

Cnaiür scupă, privi gărzile înlănțuindu-l pe bărbat de partea de jos a băncii Împăratului.

— Xunnurit, spuse el după o clipă. Regele nostru al Triburilor în bătălia de la Kiyuth.

— O dovadă a slăbiciunii scylvendilor, fără îndoială, spuse Proyas ferm. A slăbiciunii lui Cnaiür urs Skiötha... Dovadă în ceea ce va fi procesul tău.

— Vei sta aici nemișcat, spuse Pragma nici aspru, nici blînd, și vei repeta această propoziție: „El, Logosul, este fără început sau sfîrsit.“ Vei repeta asta neîncetat, pînă ce ți se va spune să faci altceva. Ai înțeles?

— Da, Pragma, răspunse Kellhus.

Se lăsă jos pe o rogojină de trestie în mijlocul altarului. Pragma stătea în fața lui, pe o rogojină asemănătoare, cu

spatele spre plopri însoriți și prăpastiile amenințătoare ale munților din spate.

— Începe, spuse Pragma, devenind nemișcat.

— El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

La început fu nedumerit de ușurința exercițiului. Dar cuvintele își pierdură repede sensul și deveniră un șir repetitiv de sunete nefamiliare, mai mult un exercițiu cleios pentru limbă, dinți și buze, decît vorbire.

— Încetează să mai spui asta cu voce tare, spuse Pragma. Vorbește-o în gînd.

El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

Asta era cu totul diferit și, după cum descoperi repede, mult mai dificil. Rostirea cu voce tare a propoziției sprijinise cumva repetiția, ca și cum ar fi sprijinit un gînd de organele vorbirii. Acum era singur, suspendat în nicăieriul sufletului său, repetat iar și iar și iar, contrar tuturor obiceiurilor de raționament și asociere.

El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

Primul lucru pe care îl observă era relaxarea curioasă a feței sale, ca și cum exercițiul retezase cumva legăturile care înlănțuiau expresia de pasiune. Corpul său deveni foarte nemișcat, mult mai mult decît mai simțise vreodată. Dar, în aceeași timp, valuri curioase de tensiune îl asaltară din interior, ca și cum ceva din adînc se opunea, refuzînd respirația interioară a vocii sale interioare. Și repetiția fu redusă la o șoaptă, deveni un fir subțire ondulîndu-se prin vîrtejurile violente de gînduri nearticulate, neformate.

El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără început sau sfârșit. El, Logosul, este fără...

Soarele creștea peste crestele ciufulite ale munților, pătînd împrejurimile cu contrastul dintre prăpăstiile întunecate și chipurile rase strălucitoare. Kellhus se trezi că duce un război. Îndemnuri rudimentare creșteau din nimic.

cerînd gîndire. Voci neexprimate se desfăceau din întuneric, cerînd gîndire. Imagini şuiertoare ocărîră, stăruiră, ameninţară — toate cerînd gîndire. Şi prin toate acestea:

El, Logosul, este fără început sau sfîrşit. El, Logosul, este fără început sau sfîrşit. El, Logosul, este fără...

La multă vreme după aceea avea să-şi dea seama că acest exerciţiu îi delimitase sufletul. Această repetiţie neîncetată a propoziţiei lui Pragma îl pusese faţă în faţă cu el însuşi, îi arătase în ce măsură nu era el însuşi. Pentru prima dată putuse cu adevărat să vadă întunericul care îl precedase şi ştiu că înainte de ziua aceea nu fusese niciodată cu adevărat treaz.

Cînd apuse soarele, Pragma rupse liniştea sa.

— Ți-ai terminat prima zi, tinere Kellhus, şi acum vei continua în timpul nopţii. Cînd soarele din zori va lumina gheţarul de răsărit, vei înceta să mai repeţi *ultimul* cuvînt al propoziţiei, dar în rest vei continua. De fiecare dată cînd soarele se va ridica din gheţar, vei înceta să mai repeţi ultimul cuvînt. Ai înţeles?

— Da, Pragma.

I se păru că acele cuvinte fuseseră rostite de altcineva.

— Atunci continuă.

În timp ce întunericul acoperi altarul, lupta se intensifică. Pe rînd, trupul său deveni îndepărtat, aproape de ameteală, şi apoi sufocant de apropiat. Într-o clipă era o nălucă, un accident al fumului încolăcit, atît de lipsit de substanţă încît părea că briza nopţii ar putea să-l mîzgălească în nimic. În alta, era un mănunchi de carne îngheţată, orice senzaţie atît de ascuţită încît chiar şi briza rece a nopţii clănţanea ca nişte cuţite pe pielea lui. Şi propoziţia deveni ceva beat, ceva care se poticnea şi se clătina printr-un cor de agitaţie, distrageri şi pasiuni furioase. Răcneau în el — precum ceva pe moarte.

Apoi soarele se ridică din gheţar, iar el fu năucit de frumuseţea acestuia. Portocaliu mocnit creştînd cîmpurile reci de zăpadă şi gheaţă strălucitoare. Şi, preţ de o bătaie de inimă, propoziţia îi scăpă, iar el se gîndi doar la felul

în care ghetarul creștea, se încovoia precum spinarea unei femei frumoase...

Pragma sări înainte și îl lovi, cu chipul schimonosit într-o falsă strîmbătură de furie.

— Repetă propoziția! urlă el.

Pentru Kellhus, fiecare dintre Marile Nume reprezenta o întrebare, un punct de legătură între permutări nenumărate. Pe chipurile lor vedea frînturi ale altor fețe apărînd la suprafață, ca și cum toți oamenii nu erau decît momente ale unui singur om. O clipă din Leweth trecînd ca o rafală prin încruntătura lui Athjeări în timp ce se certa cu Saubon. O licărire din Serwë în felul în care Gothyelk îl privea pe fiul său cel mai tînăr. Aceleași pasiuni, dar fiecare în proporții drastic diferite. Oricare dintre acești oameni, concluzionă el, ar putea fi la fel de ușor de posedat precum fusese Leweth — în ciuda mîndriei lor îndîrjite. Dar ca sumă, erau incalculabili.

Erau un labirint, o mie de mii de săli, iar el trebuia să treacă prin ele. Trebuiau să fie ai lui.

Dacă acest Război Sfînt îmi depășește abilitățile? Ce se întîmplă atunci, tată?

— Te ospătezi, dînyainule? îl întrebă Cnaiür în limba amară a scylvendilor. Te îngrași cu chipuri?

Proyas îi lăsase ca să se sfătuiască cu Gotian, și, pentru moment, cei doi erau singuri.

— Avem aceeași misiune, scylvendi.

Pînă acum, evenimentele depășiseră cele mai optimiste așteptări. Pretenția sa de sînge regal îi asigurase, aproape fără efort, o poziție între castele conducătoare ale inrithilor. Proyas nu numai că îi oferise „necesitățile rangului de prinț”, dar îi acordase un loc de onoare la focul sfatului său. Kellhus descoperi că atîta vreme cît se purta ca un prinț, era tratat ca un prinț. Jocul devenea ființă.

Dar cealaltă afirmație — de a fi visat despre Shimeh și Războiul Sfînt — îi asigurase o cu totul altă poziție, una încărcată de primejdii și posibilități. Unii îl luau în rîs fără

să se ascundă la auzul acestei afirmații. Alții, precum Proyas și Achamian, o vedeau ca pe o posibilă avertizare, ca pe primele semne de boală. Mulți, căutînd orice fărîmă de sprinjin divin pe care îl puteau găsi, o acceptaseră pur și simplu. Dar cu toții îi recunoscuseră lui Kellhus aceeași poziție.

Pentru popoarele celor Trei Mări, visele, oricît de banale, erau o problemă serioasă. Visele nu erau, așa cum crezuse dînyainul înainte de chemările lui Moënghus, simple repetiții, moduri în care sufletul se antrena pentru diferite eventualități. Visele erau portalul, locul unde Exteriorul se infiltra în Lume, unde ceea ce era dincolo de om — fie că era viitorul, îndepărtatul, demonicul sau divinul — găsea o expresie imperfectă în aici și acum.

Dar nu era destul numai să afirmi ceea ce ai visat. Dacă visele aveau putere, erau de asemenea ieftine. Toată lumea visa. După ce ascultase cu răbdare descrierile viziunilor sale, Proyas îi explicase lui Kellhus că de fapt mii de oameni pretinseseră că au visat Războiul Sfînt, unii trumful său, alții distrugerea sa. Nu puteai merge trei metri de-a lungul Phayusului, spusese el, fără să vezi vreun pustnic țipînd și gesticulînd despre visele sale.

— De ce, întrebă acesta cu o sinceritate caracteristică, ar trebui să privesc visele tale ca fiind diferite de celelalte?

Visele erau o problemă serioasă, iar problemele serioase cereau întrebări grele.

— Poate ca nu ar trebui, răspunse Kellhus. Nu sînt sigur nici măcar că eu ar trebui.

Și asta, ezitarea lui de a crede în propriile sale pretenții profetice, fusese cea care îi asigurase poziția primejdioasă. Cînd inrithii anonimi, auzind zvonuri despre el, cădeau în genunchi dinaintea lui, se supăra cum s-ar fi supărat un tată înțeleghător. Cînd implorau să fie atinși, ca și cum iertarea ar fi putut fi transmisă prin piele, îi atingeau, dar numai pentru a-i ridica, pentru a-i dojeni că se umileau dinaintea altuia. Pretinzînd că era mai puțin decît ceea ce părea a fi, îi mișca pe oameni, chiar și pe cei învățați ca

Proyas și Achamian, îi făcea să spere sau să se teamă că s-ar putea să fie *mai mult*.

Nu avea să o rostească vreodată, să o afirme vreodată, dar avea să fabrice situații care să o facă să pară adevărată. Atunci, toți cei care considerau că veghează în secret, toți cei care întrebau cu răsuflarea tăiată „*Cine este acest om?*” urmau să fie răsplătiți cum nu fuseseră vreodată. El va fi înțelegerea *lor*.

Atunci nu vor mai putea să se îndoiască de el. Asta ar fi însemnat să creadă că înțelegerea lor ar fi goală. Să-l renege ar fi însemnat să se renege pe ei înșiși.

Kellhus urma să călce pe teren condiționat.

Atît de multe permutări... Dar văd calea, tată.

Din partea cealaltă a grădinii răsunară rîsete. Un tînăr nobil galeoth, sătul de stat în picioare, găsi banca Împăratului drept un loc potrivit pentru a se odihni. Șezu cîteva clipe, uitînd de voioșia înconjurătoare, studiind pe rînd carnea lucioasă de porc *jumyan* pe care o furase de la o sclavă și bărbatul gol încătușat la picioarele lui. Cînd își dădu într-un tîrziu seama că toți rîdeau de el, decise că îi cam plăcea atenția și începu să maimuțărească niște poziții imperiale. Oamenii Colțului rîdeau în hohote. În cele din urmă, Saubon îl adună pe tînăr și îl conduse spre neamurile lui care aplaudau.

Cîteva clipe după aceea, un șir de Funcționari Imperiali, toți îmbrăcați în robele voluminoase ale rangului lor, anunțară sosirea Împăratului. Alături de Conphas, Ikurei Xerius al III-lea își făcu apariția chiar în vreme ce veselie se potolea, afișînd o expresie în care se amestecau bunăvoință și dezgust. Se așeză pe scăunel și reaprinse veselie oaspeților săi cînd luă chiar poziția — palma stîngă în sus în poală, dreapta răsucită în jos în fața lui — pe care tînărul galeoth o maimuțărise cu cîteva clipe mai devreme. Kellhus îi privi chipul pălînd de minie cînd unul dintre eunuci îi explică motivul rîsetelor. Era crimă în ochii lui cînd îl alungă pe bărbat, și timp de o clipă se luptă să se regăsească. Știa că a fi premeditat era una dintre cele mai mari

insulte. În acest mod, chiar și un Împărat putea fi făcut sclav — deși Kellhus înțelese că nu știa de ce. În sfârșit Xerius se așază în poziția norsiraie: cu mâinile sprijinite pe genunchi.

Trecură câteva momente lungi de tăcere în timp ce își stăpînea furia. În acest timp, Kellhus studia chipurile suitei imperiale: aroganța fără margini a nepotului Împăratului, Conphas; panica sclaviilor, atît de acordați cu patimile tumultoase ale stăpînului lor; buzele strînse dezaprobator ale Sfetnicilor Imperiali, desfășurați în semicerc dinapoia Împăratului lor — centrul lor. Și... un chip *diferit* printre Sfetnici... un chip neliniștitor. O nepotrivire abia vizibilă, o greșeală vagă, era cea care îi atrăsese atenția la început. Un bătrîn, îmbrăcat în robă de mătase de culoarea cărbunelui, un bărbat pe care era evident că ceilalți îl respectau și de a cărui părere se ținea cont. Unul dintre însoțitorii săi se înclină spre el și murmură ceva nedeslușit prin vuietul vocilor. Dar Kellhus putu să-i citească de pe buze: *Skeaös* ...

Numele Sfetnicului.

Trăgînd aer adînc în piept, Kellhus lăsă impulsul propriilor gînduri să încetinească și să încremenească. Ceea ce era în conjunctura zilnică cu ceilalți oameni încetă să existe, jupuindu-se precum petalele florilor. Ritmul evenimentelor scăzu. Deveni un *loc*, un cîmp gol pentru o singură figură: peisajul ofilit al chipului unui bătrîn.

Nici un reflex perceptibil de înroșire. Deconectare între bătaia inimii și expresia aparentă...

Dar bîzîitul vocilor din jur se stinse și el se retrase, recules. Împăratul era pe punctul de a vorbi. Cuvinte care puteau pecetlui soarta Războiului Sfînt.

Trecuseră cinci bătăi de inimă.

Ce putea să însemne asta? Un singur chip indescifrabil într-o harababură de expresii transparente. *Skeaös*... *Ești lucrarea tatălui meu?*

El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul este fără...

Timp de o clipă, simți gustul sîngelui pe buzele sale întredeschise, dar senzația se clăti încet de litania nemiioasă. Cacofonia interioară șovăi, se pierdu într-o tăcere de mormînt. Corpul său îi deveni cu totul străin, un cadru ne-esențial. Și mișcarea timpului însuși, ritmul lui de înainte și după, fu transformat.

Umbrele coloanelor alarului măturară podeaua goală. Lumina soarelui căzu peste, apoi pîlpîi de pe chipul lui. Transpirase și se murdărise, dar nu exista nici un discomfort, nici un miros. Și cînd bătrînul Pragma se ridică și turnă apă peste buzele lui, el era doar o piatră șlefuită prinsă în mușchi și pietriș sub o cascadă.

Soarele ocoli coloanele din fața lui și coborî dinapoia lui, desenîndu-i umbra peste poalele lui Pragma și apoi printre copacii lucioși, unde se uni cu alte umbre și se umflă în noapte. Iar și iar, văzu soarele răsărind și apunînd, răgazul trecător al nopții, și în fiecare dimineată, propoziția era mutilată din ce în ce mai mult. În timp ce lumea se grăbea, mișcarea sufletului său încetinea. Pînă cînd șopti numai: *El, Logosul. El, Logosul. El, Logosul...*

Era un un gol plin de ecouri lipsite de orice voce creatoare, fiecare frază era o repetare perfectă a celei dinainte. Era un drumet prin galeria abisală a oglinzilor dinaintea altor oglinzi, fiecare pas fiindu-i la fel de iluzoriu precum cel dinainte. Numai soarele și noaptea îi marcau trecerea, și numai prin îngustarea golului dintre oglinzi spre acel loc imposibil unde punctul de dispariție amenința să sărute punctul de dispariție — spre locul unde sufletul devenea complet nemișcat.

Cînd soarele răsări din nou, gîndurile lui se reduseră la un singur cuvînt:

El. El. El. El...

Și părea în același timp o bîlbîire absurdă și cel mai profund dintre gînduri, ca și cum doar în absența „Lo-

gosului“ se putea așeza în ritmul inimii sale încordându-se de la o clipă la alta. Gîndul se subție și ziua trecu peste și dinapoia altarului, pînă ce noaptea străpunse giulgiul cerului, pînă cînd bolțile se învîrtiră precum o roată infinită de șaretă. *El. El...*

Un suflet mișcător, înlănțuit de margine, de un moment desăvîrșit înainte de *ceva*, orice. *El*, copacul, *el*, cordul, *el*, totul transformat în nimic prin repetiție, de către acumularea nesfîrșită al aceleiași refuz de a *numi*.

O coroană de aur peste pantele înalte ale ghețarului... și apoi nimic.

Nici un gînd.

— Imperiul îți urează bun venit, anunță Xerius, străduindu-se să păstreze un ton blînd.

Își aruncă privirea asupra Marilor Nume ale Oamenilor Colțului, întîrziind o clipă asupra scylvendiului de lîngă Kellhus. Zîmbi.

— Ah, da, spuse el, extraordinarul nostru nou venit. Scylvendiul. Mi se spune că ești o Căpetenie a utemoților. Așa este, scylvendi?

— Așa este, răspunse Cnaiür.

Împăratul cîntări acest răspuns. Nu avea nici un chef, observase Kellhus, de amabilitățile jnanului.

— Și eu am un scylvendi, spuse el.

Își dezgoli antebratul din mînele complicate și apucă lanțul dintre picioarele sale. Îl smunci cu sălbăticie, iar Xunnurit, ghemuit, își ridică fața orbită și stîlcită către privitori. Corpul său gol era scheletic, subnutrit, iar membrele păreau să atîrne de diferite balamale, care se închideau cu toatele, departe de lume. Swazondele lungi de-a lungul brațelor sale păreau acum să măsoare mai mult oasele de dedesubt decît trecutul sîngeros.

— Spune-mi, zise Împăratul, găsind alinare în această mică brutalitate. Din ce trib este acesta?

Cnaiür părea neafectat.

— Acesta era unul dintre akkuniatori.

— „Era“, spui? Pentru tine e mort, presupun.

— Nu. Nu mort. El nu înseamnă nimic pentru mine.

Împăratul zîmbi de parcă se încălzea pentru un mic mister, o distragere potrivită de la probleme mai serioase. Dar Kellhus putea vedea mașinațiunile de dedesubt, încrederea că îi va arăta că acest sălbatic nu este decît un neghiob ignorant. Nevoia.

— Fiindcă l-am înfrînt? Hmm? insistă Împăratul.

— Pe cine ai înfrînt?

Ikurei Xerius se opri.

— Pe cîinele acesta de *aici*. Xunnurit, Regele-Triburilor. Regele *tău*...

Cnaiür dădu din umeri, parcă încurcat de un capriciu neînsemnat al unui copil.

— Nu ai înfrînt nimic.

La auzul acestor cuvinte se auziră cîteva rîsete.

Împăratul se acri. Kellhus putu vedea o apreciere a intelectului lui Cnaiür poticnindu-se în prim-planul gîndurilor sale. Se făcu o reevaluare, o recapitulare a strategiilor.

Este obișnuit să se refacă din greșeli, gîndi Kellhus.

— Da, spuse Xerius. Înfrîngerea un om nu înseamnă nimic, presupun. E ușor să înfrîngi un om. Dar să înfrîngi un *popor*... Cu siguranță asta e *ceva*, nu?

Expresia imperială deveni jubilantă cînd Cnaiür nu reuși să răspundă.

Xerius continuă:

— Nepotul meu aici de față, Conphas, a înfrînt un popor. Poate ai auzit de ei. Poporul Războinic.

Din nou, Cnaiür refuză să răspundă. Dar privirea sa era ucigașă.

— Poporul *tău*, scylvendi. Înfrînt la Kiyuth. Ai fost la Kiyuth, mă întreb?

— Am fost la Kiyuth, scrișni Cnaiür.

— Ai fost înfrînt?

Liniște.

— Ai fost *înfrînt*?

Toți ochii erau acum ațintiți asupra scylvendiului.

— Am fost — căută cuvîntul sheyic potrivit — am fost *școlit* la Kiyuth.

— Chiar așa? strigă Împăratul. Îmi imaginez. Conphas este un instructor dintre cei mai exigenți. Spune-mi, ce lecție ai învățat?

— Conphas a fost lecția mea.

— Conphas? repetă Împăratul. Trebuie să mă ierți, scylvendi, dar sînt încurcat.

Cnaiür continuă, pe un ton chibzuit.

— La Kiyuth, am învățat ce a învățat Conphas. El este un general educat pe multe cîmpuri de luptă. De la galeothi a învățat eficiența formațiilor disciplinate de sulițași împotriva atacurilor călare. De la kianini a învățat eficiența călăuzirii adversarului, a retragerilor false, și înțelepciunea de a-și strînge călăreții în rezervă. Iar de la scylvendi a învățat importanța *gobozkoy*-ului, „clipei“ — că trebuie să-ți citești inamicul de la depărtare și să-l lovești exact în clipa dezechilibrului său.

— La Kiyuth am învățat, continuă el, întorcîndu-și privirile aspre către Conphas, că războiul este *inteligentă*.

Șocul de pe chipul Nepotului Imperial era limpede, iar Kellhus se miră de forța acestor cuvinte. Dar se întîmplau prea multe ca să se poată concentra asupra acestei probleme. Atmosfera era încordată de această înfruntare dintre Împărat și barbar...

Acum era rîndul Împăratului să rămînă tăcut.

Kellhus înțelese miza acestui schimb. Împăratul trebuia să arate incompetența scylvendiului. Xerius făcuse din Înscrișul său prețul lui Ikurei Conphas. Ca orice negustor, Xerius putea justifica acest preț numai prin calomnierea mărfurilor adversarilor.

— Ajunge cu această sporovăială! strigă Coithus Saubon. Marile Nume au auzit destul...

— Dar nu Marile Nume hotărăsc! se răsti Împăratul.

— Nici Ikurei Xerius, adăugă Proyas, cu ochii strălucind de zel.

Căruntul Gothyelk strigă:

— Gotian! Ce spune Shriahul? Ce spune *Maithanet* despre Înscrișul Împăratului nostru?

— Dar este *prea devreme!* bolborosi Împăratul. Nu l-am cercetat pe acest bărbat — pe acest *păgîn!*

Dar alții vociferau:

— Gotian!

— Deci ce spui *tu*, Gotian? strigă Împăratul. Ai accepta un *păgîn* să te conducă împotriva păgînilor? Ai accepta să fii pedepsit precum a fost pedepsit Războiul Sfînt cel Vulgar pe Cîmpia Mengedda? Cîți morți? Cîți au fost robiți de toanele nesăbuite al lui Calmemunis?

— *Marile Nume* conduc! strigă Proyas. Scylvendiul ne va fi sfătuitor...

— *Tot insultător rămîne!* mugi Împăratul. O armată cu zece generali? Cînd vă veți împotmoli, și așa se va întîmpla, pentru că nu cunoașteți șiretenia kianinilor, atunci *cui* veți cere ajutor? Unui scylvendi? Într-un moment de criză? Dintre toate absurditățile! *Va fi* un Război Sfînt al păgînilor atunci! Iubite Sejenus, bărbatul acesta e un *scylvendi*, se jeli el ca unei persoane dragi care își pierduse mințile. Asta nu înseamnă nimic pentru voi, nebunilor? Este o năpastă a pămîntului! Chiar și numele lui este o blasfemie! O monstruozitate dinaintea lui Dumnezeu!

— Nouă ne vorbești despre *insulte?* răspunse Proyas strigînd. Dai lecții de pioșenie celor care și-ar sacrifica propria viață pentru Colt? Cum rămîne cu fărădelegile tale, Ikurei? Cum rămîne cu tine, tu, care vrei să faci din Războiul Sfînt o unealtă?

— Vreau să *apăr* Războiul Sfînt, Proyas! Să salvez unealta lui Dumnezeu de ignoranța voastră!

— Dar nu mai sîntem ignoranți, Ikurei, răspunse Saubon. L-ai auzit pe scylvendi vorbind. *Noi* l-am auzit vorbind.

— Dar acest om v-ar trăda! Este un *scylvendi!* Nu m-ați auzit?

— Cum să nu? scuipă Saubon. Tipi mai tare ca nevastă-mea.

Rîsete hodorogite.

— Unchiul meu spune adevărul, zise Conphas, și asupra nobililor se lăsă tăcerea.

Marele Conphas vorbise în sfîrșit. El avea să fie vocea mai cumpătată.

— Nu știți nimic despre scylvendi, continuă el sec. Nu sînt păgîni precum fanimii. Ticăloșia lor nu este aceea că strîmbă credința dreaptă în ceva spurcat. Ei sînt un popor *fără zei*.

Conphas se îndreptă cu pași mari către Regele-Triburilor de la picioarele Împăratului, smunci fața orbită spre spate pentru ca toți să o vadă. Însfăcă unul dintre brațele scheletice.

— Ei numesc aceste cicatrice swazonde, spuse el ca un profesor răbdător, un cuvînt ce înseamnă „morți”. Pentru noi, ele sînt doar trofee sălbătice, la fel ca și capetele micșorate de sranci pe care thunyerii le cos pe scuturile lor. Dar ele reprezintă mult mai mult pentru scylvendii. Acele morți sînt *singurul lor scop*. Însăși sensul vieții lor este scris în aceste cicatrice. Morțile *noastre*... Înțelegeți asta?

Privi chipurile inrithilor adunați, fu mulțumit de înțelegerea pe care o văzu acolo. Era una să primească un păgîn în mijlocul lor, era alta să audă detaliile ticăloșiei sale enumerate.

— Ceea ce a spus sălbaticul mai devreme nu este adevărat, reluă Conphas. Acest om nu este „nimic”. Este mai mult, mult mai mult. Este o dovadă a umilirii lor. Umilirea scylvendilor.

Se uită la chipul nepăsător al lui Xunnurit, la orbitele adîncite, plîngătoare. Apoi îl privi pe Cnaiür unde stătea, alături de Proyas.

— Priviți-l, spuse el cu nonșalanță. Priviți-l pe cel pe care îl veți face generalul vostru. Nu credeți că însetează după război? Nu credeți că în acest moment se luptă să învingă furia din inima sa? Sînteți atît de naivi să credeți că nu plănuiește distrugerea noastră? Că în sufletul său nu

se răsucesc, ca în sufletul oricărui om, scenarii, imagini — ale răzbunării împlinite și ale distrugerii noastre complete?

Conphas îl privi pe Proyas.

— Întreabă-l, Proyas. Întreabă-l ce îi mișcă sufletul.

Urmă o pauză umplută de murmurul nobililor. Kellhus se întoarse spre fața enigmatică care plutea deasupra Împăratului.

În copilărie văzuse expresiile ca oamenii născuți în lume, ca pe ceva înțeles fără să înțeleagă. Dar acum putea vedea grinzile de dincolo de scîndurile expresiei unui om, și așa putea calcula, cu o exactitate terifiantă, distribuția forțelor pînă la fundația unui om.

Dar acest Skeaös îl deruta. În timp ce prin alții vedea, în cazul bătrînului nu vedea decît mimica feței. Musculatura nuanțată care îi produce expresia era de nerecunoscut — parcă ancorată pe altfel de oase.

Acest om nu fusese instruit în felul dînyainilor. Mai degrabă, fața lui nu era față.

Trecură clipe, nepotrivirile se adunară, fuseră clasificate, aranjate în alternative ipotetice...

Membre. Membre fragile îndoite și strînse într-o imitație de față.

Kellhus clipi, și simțurile sale se retraseră în proporțiile normale. Cum era posibil? Vrăjitorie? Dacă da, nu avea nimic din strania răsucire pe care o experimentase cu neomul cu care se luptase acum mult timp. Vrăjitoria, realizase Kellhus, era inexplicabil de grotescă — precum mîzgăliturile unui copil peste o operă de artă — deși nu știa de ce. Tot ce știa era că putea distinge vrăjitoria de lume și vrăjitorii de oameni comuni. Acesta era printre numeroasele mistere care îl motivaseră să-l studieze pe Drusas Achamian.

Această față, era aproape sigur, nu avea nici o legătură cu vrăjitoria. Dar atunci cum?

Ce este omul acesta?

Brusc, ochii lui Skeaös străluciră spre ai lui. Sprîncenele brăzdate se strînseră într-o încruntare falsă.

Kellhus dădu din cap într-un mod prietenesc și jenat al cuiva prins că se holbează la altul. Dar cu coada ochiului aruncă o privire spre Împărat, care se uită la el alarmat, apoi se răsuci ca să-și cerceteze Sfetnicul.

Kellhus înțelese că Ikurei Xerius nu știa că această față era diferită. Nici unul dintre ei nu știa.

Studiul se adîncește, tată. Se adîncește mereu.

— În tinerețe, spunea Proyas, am fost educat de un Învățat al Mandatului, Conphas. El ar spune că ești mai degrabă optimist în ceea ce îi privește pe scylvendi.

Mai mulți rîseră deschis auzind asta — ușurați.

— Povestile Mandatului, spuse Conphas, n-au nici o valoare.

— Poate, răspunse Proyas, dar sînt la egalitate cu povestirile *nansurilor*.

— Dar nu asta este problema, Proyas, spuse bătrînul Gothyelk, cu un accent atît de pronunțat, încît sheyica sa era aproape de neînțeles. Problema este cum am putea să avem încredere în acest păgîn?

Proyas se întoarse spre scylvendiul de lîngă el, dintr-o dată șovăielnic.

— Ce zici, Cnaiür? întrebă el.

În timpul schimbului de replici, Cnaiür rămăsese tăcut, neîncercînd ca să-și ascundă disprețul. Acum scui pă în direcția lui Conphas.

Nici un gînd.

Băiatul se stinse. *Doar un loc. Acest loc.*

Nemișcat, Pragma ședea cu fața spre el, cu tălpile goale lipite una de alta, cu sutana neagră brăzdată de umbrele cutelor adînci, cu ochii la fel de goi precum copilul pe care îl priveau.

Un loc fără suflare sau sunet. Un loc doar al privirii. Un loc fără înainte sau după... aproape.

Primele raze de soare alergară peste ghetar, aidoma unor crengi greoaie în vînt. Umbrele împietriră și lumina licări pe țeasta străveche a lui Pragma.

Mîna stîngă a bătrînului părăsi mîneca dreaptă, ținînd un cuțit. Și, precum o frînghie în apă, brațul se arcui în afară, cu degetele tîrîndu-i-se pe lamă în timp ce cuțitul se răsucea moale prin aer, cu soarele alunecînd iar altarul întunecos plonjînd de-a lungul lamei lucioase...

Și locul în care cîndva existase Kellhus întinse o mînă deschisă — firele de păr blond precum niște filamente luminoase pe pielea bronzată — și prinse cuțitul din intervalul încremenit.

Lovitura mînerului în palmă declanșă prăbușirea locului înapoi în băiat. Duhoarea slabă a trupului său. Răsuflare, sunet și gînduri la pîndă.

Am fost legiune...

Cu coada ochiului, putea vedea sulița soarelui ridicîndu-se de pe munte. Se simțea beat de oboseală. În ieșirea din transă, i se părea că nu auzea decît rămurelele arcuindu-se și săltînd în vînt, trase de frunze ca de un milion de pînze, nu mai mari decît mîna sa. Peste tot cauze, dar în mijlocul a nenumărate întîmplări de-o clipă — împrăștiate, nefolositoare.

Acum înțeleg.

— Vreți să mă cercetații, spuse Chaiür în cele din urmă. Să lămuriți ghicitoarea inimii de scylvendi. Dar vă folosiți de propriile voastre inimi pentru a o schița pe a mea. Vedeți un om înjosit dinaintea voastră, Xunnurit. Un om legat de mine prin rudenie de sînge. Ce insultă trebuie să fie asta, ziceți voi. Inima lui *trebuie* să strige după răzbunare. Și spuneți asta pentru că inimile *voastre* ar striga astfel. Dar inima mea nu este inima voastră. De aceea pentru voi e o ghicitoare. Xunnurit nu este un nume rușinos pentru Popor. Nu este nici măcar un nume. Cine nu călărește cu noi, nu este de-al nostru. Este de-al altora. Dar voi, care luați inima mea drept a voastră — care vedeți doar doi scylvendi, unul înfrînt, altul în picioare — credeți că el trebuie încă să-mi aparțină. Crezi că degradarea lui este a mea, și că aș răzbuna-o. Asta vrea Conphas să credeți. Alfel de ce ar fi

Xunnurit printre noi? Ce altă metodă mai bună de a discredita un om decît făcînd dintr-un om înfrînt perechea sa? Poate că ar trebui să cercetați inima nansurilor.

— Dar inima *noastră* este inrithi, spuse Conphas aspru. Este deja cunoscută.

— Da, este, spuse Saubon înverșunat. Vrea să înhațe Războiul Sfînt de la Dumnezeu și să-l facă al ei.

— Nu! scui pă Conphas. Inima mea vrea să salveze Războiul Sfînt *pentru* Zeu. Să-l salveze de acest cîine ticălos, și să vă salveze pe voi de propria voastră nebunie. Scylvendii sînt anatemizați!

— Ca și Turnurile Stacojii! ripostă Saubon, înaintînd spre Conphas. Vrei să îi alungăm și pe ei?

— Asta e altceva, se răsti Conphas. Oamenii Colțului au nevoie de Turnurile Stacojii... Fără ele, Cishaurimii ne-ar distruge.

Saubon se opri la cîțiva pași de Înaltul General. Arăta zvelt, ca un lup.

— Inrithii *au* nevoie și ei de acest scylvendi. Asta ne spui tu, Conphas. Trebuie să fim salvați de propria nebunie pe cîmpul de luptă.

— *Calmemunis* și rubedenia voastră, Tharschilka, ți-au spus asta, nesăbuitule. Prin moartea lor pe Cîmpia Mengendda.

— Calmemunis, scui pă Saubon. Tharschilka... Gloată mărșăluind cu gloata.

— Spune-mi, Conphas, întrebă Proyas. Nu știai de Calmemunis că era dinainte blestemat? Atunci de ce l-a aprovizionat Împăratul?

— Nimic din astea nu este la obiect! strigă Conphas.

Minte, își dădu Kellhus seama. Știau că Războiul Sfînt cel Vulgar va fi nimicit. Voiau să fie nimicit... Dintr-o dată Kellhus înțelese că rezultatul acestei dezbateri era de fapt hotărîtor pentru misiunea lui. Ikureii sacrificaseră o întreagă oaste pentru a-și întări pretențiile asupra Războiului Sfînt. Ce alt dezastru aveau să mai inventeze cînd avea să devină o piedică?

— Întrebarea, continuă Conphas pătimaș, este dacă puteți avea încredere ca un *scylvendi* să vă conducă împotriva kianinilor!

— Dar nu asta este întrebarea, se împotrivi Proyas. Întrebarea este dacă putem avea mai multă încredere într-un *scylvendi* decît în *tine*.

— Dar cum poate asta să intre măcar în discuție? imploră Conphas. Să aveți mai multă încredere într-un *scylvendi* decît în *mine*?

Rise sălbatic.

— Asta este nebunie!

— Nebunia *ta*, Conphas, scrișni Saubon, și a unchiului tău... Dacă nu erau nenorocitele voastre de profeții ale pierzaniei și prea blestematul vostru Înscriș, nimic din toate astea n-ar intra în discuție!

— Dar al *nostru* este pămîntul pe care îl veți cuceri! Sîngele strămoșilor *noștri* a pătat fiecare cîmpie, fiecare deal, iar voi ne *disprețuiți* cererea?

— Este pămîntul lui *Dumnezeu*, Ikurei, spuse Proyas tăios. Ținuturile Celui din Urmă Profet. Sau ai vrea să pui analele jalnice ale Nansurului înaintea *Tratatului*? Înaintea Domnului nostru, Inri Sejenus?

Conphas rămase tăcut pentru o clipă, măsurînd aceste cuvinte. Kellhus își dădu seama că nu se intra cu ușurință într-o întrecere de pietate cu Nersei Proyas.

— Și cine ești *tu*, Proyas, să pui această întrebare? se întoarse Conphas, adunîndu-și calmul de mai devreme. Hmm? Tu care ai pune un păgîn — și încă un *scylvendi*! — înaintea lui Sejenus.

— Sîntem cu toții unelte ale Zeilor, Ikurei. Chiar și un păgîn — chiar și un *scylvendi* — poate fi o unealtă, dacă asta este voința lui Dumnezeu.

— Deci ne apucăm să ghicim care e voința lui Dumnezeu? Eh, Proyas?

— Asta, Ikurei, este sarcina lui Maithanet.

Proyas se întoarse spre Gotian, care îi urmărise cu atenție în tot acest timp.

— Ce spune Maithanet, Gotian? Spune-ne. Ce spune Shriahul?

Mîinile Marelui Maestru erau încleștate în jurul cutiei de fildes. Ținea răspunsul, toată lumea o știa, în mîinile sale încordate. Expresia lui era ezitantă. *Rămîne nehotărît. Îl disprețuiește pe Împărat, nu are încredere în el, dar îi este teamă că soluția lui Proyas este prea radicală.* Kellhus își dădu seama că în curînd va fi forțat să intervină.

— Eu l-aș întreba pe scylvendi, spuse Gotian, limpezindu-și vocea, de ce a venit.

Cnaiür se uită aspru la Cavalerul Shrial, la Colțul brodat în aur peste veșmintele albe. *Cuvintele sînt în tine, scylvendi. Rostește-le.*

— Am venit, spuse Cnaiür în cele din urmă, pentru promisiunea războiului.

— Dar asta e ceva ce scylvendii pur și simplu nu fac, răspunse Gotian, cu bănuielile domolite de speranță. Nu există mercenari scylvendi. Cel puțin nici unul de care să fi auzit eu.

— Nu mă vînd, dacă asta vrei să spui. Poporul nu vinde — nimic. Capturăm ceea ce ne trebuie.

— Da. Ne-ar *captura* pe noi, se băgă Conphas.

— Lasă omul să vorbească! strigă Gothyelk, pierzîndu-și răbdarea.

— După Kiyuth, continuă Cnaiür, utemoții au fost nimiciți. Stepa nu este cum credeți. Oamenii Poporului se războiesc mereu, dacă nu cu srancii, nansurii sau kianinii, atunci între ei. Pășunile noastre au fost călcate de rivalii noștri din vechime. Turmele ne-au fost măcelărite. Tabelele ne-au fost arse. Am ajuns o căpetenie a nimicului.

Cnaiür privi la chipurile lor absorbite. Kellhus învățase că poveștile, dacă erau potrivite, impuneau respect.

— De la acest om, continuă el, făcînd un gest spre Kellhus, am aflat că străinii pot da dovadă de onoare. Ca sclav, a luptat alături de noi împotriva kuötilor. Prin el, prin visele sale de la Dumnezeu, am aflat despre războiul vostru. Eram fără de trib, așa că am acceptat rămășagul.

Kellhus observă că mulți ochi erau acum ațintiți spre el. Să folosească acest moment? Sau să-l lase pe scylvendi să continue?

— Rămășag? întrebă Gotian, în același timp încurcat și puțin îngrozit.

— Că acest război va fi ca nici un altul. Că va fi o revelație...

— Înțeleg, răspunse Gotian, cu ochii strălucind dintr-o dată de credință reamintită.

— Înțelegi? întrebă Cnaiür. Eu nu cred. *Rămîn* un scylvendi.

Cîmpeanul se uită spre Proyas, apoi mătură cu privirea ilustra adunare.

— Nu mă lua drept ceea ce nu sînt, inrithi. Aici Conphas are dreptate. Pentru mine, *toți* sînteți niște bețivi care se împleticesc. Băieți care vor să se joace de-a războiul cînd ar trebui să vă cuibăriți lîngă mamele voastre. Nu știți nimic despre război. Războiul este întunecat. Negru ca smoala. Nu este un Zeu. Nu rîde sau plînge. Nu răsplătește nici îndemînarea, nici vitejia. Nu este o încercare a sufletelor, nici o măsură a voințelor. Și mai puțin este o unealtă, un mijloc pentru atingerea vreunui scop muieresc. Este numai locul unde oasele de fier ale pămîntului întîlnesc oasele goale ale oamenilor și le frîng.

— Mi-ați oferit război, și am acceptat. Nimic mai mult. Nu voi regreta pierderile voastre. Nu-mi voi pleca fruntea dinaintea rugurilor voastre funerare. Triumfurile voastre nu mă vor înveseli. Dar *am primit* rămășagul. *Voi suferi* cu voi. Îi voi trece pe fanimi prin sabie și le voi măcelări nevestele și copiii. Și în somn le voi visa tînguirile și inima mea se va bucura.

Urmă un moment de tăcere uluită. Apoi Gothyelk, bătrînul Conte de Agansanor, spuse:

— Am călărit în multe campanii. Oasele mele sînt bătrîne, dar încă sînt ale mele, nu ale focului. Și am învățat să mă încred în omul care urăște pe față, și să mă tem

numai de cei care urăsc în secret. Sînt mulțumit de răspunsul acestui om — deși nu prea îmi place.

Se întoarse spre Conphas, cu ochii îngustați de neîncredere.

— E trist cînd un păgîn ne de dă lecții de onestitate. Încet, ceilalți încuviințară.

— Există înțelepciune în cuvintele păgînului, strigă Saubon peste vuietul vocilor. Am face bine să ascultăm!

Dar Gotian rămînea tulburat. Spre deosebire de alții, el era un nansur, iar Kellhus vedea că împărtășea multe din prejudecățile Împăratului și ale Exalt-Generalului. Vești despre atrocitățile scylvendilor erau la ordinea zilei pentru nansuri.

Fără veste, Marele Maestru îi căută privirea. Kellhus vedea scenariile catastrofice răsucindu-se în sufletul omului: Războiul Sfînt nimicit, și totul din cauza unei decizii luate de *el* în numele lui Maithanet.

— Am *visat* despre acest război, spuse brusc Kellhus.

În timp ce inrithii cedau vocii sale încă neauzite, îi cuprindea cu privirea sa umedă.

— Nu mă voi prefăca că vă spun înțelesul acelor vise, deoarece nu-l cunosc.

Se afla în sfîntul cerc al Dumnezeuului lor, dar nu era îngîmfat. Se îndoia precum se îndoiau oamenii dreți și nu avea nici o pretenție asupra adevărului.

— Dar știu asta: e limpede ce hotărîre aveți dinainte.

O declarație de certitudine întărită de admiterea nesigurății care o precedase. *Acele puține lucruri pe care le știu*, spusese el, *le știu*.

— Doi oameni v-au cerut să faceți o concesie. Prințul Nersei Proyas v-a cerut să acceptați serviciile unui păgîn scylvendi, în timp ce Ikurei Xerius v-a cerut să vă legați de interesele Imperiului. Întrebarea este simplă. Care concesie este mai mare?

Demonstrarea înțelepciunii și discernămîntului prin clarificare. Recunoașterea acestui lucru avea să le întărească respectul, să îi pregătească pentru alte recunoașteri

și îi va convinge că vocea lui aparținea *rațiunii* și nu propriilor sale interese mercenare.

— Pe de o parte, avem un Împărat care a aprovizionat de bună voie Războiul Sfânt cel Vulgar, deși știa că aproape sigur va fi nimicit. Pe de altă parte, avem o Căpetenie care și-a petrecut întreaga viață jefuindu-i și omorându-i pe credincioși.

Se opri, zîmbind trist.

— În patria mea, numim asta o dilemă.

Prin grădină răsunară risete calde. Numai Xerius și Conphas nu zîmbiră. Kellhus ocolise prestigiul Exalt-Generalului agățîndu-se de Împărat, și zugrăvisese problema credibilității Împăratului egală cu cea a scylvendiului — așa cum numai un om drept și echitabil ar face. Apoi sigilase această ecuație cu o mică glumă, asigurîndu-și mai departe stima lor și amestecînd puțin haz în cunoașterea adevărului.

— Acum, eu pot garanta pentru onoarea lui Cnaiür urs Skiötha, dar atunci cine ar garanta pentru mine? Să presupunem deci că ambii, Împăratul și Căpetenia, sînt la fel de puțin demni de încredere. Aceatea fiind date, răspunsul stă în ceva ce deja cunoașteți: ne asumăm lucrarea lui Dumezeu, dar este totuși o *lucrare* întunecată și sîngeroasă. Nu există muncă mai cumplită decît războiul.

Le studie chipurile, privindu-i pe fiecare ca și cum ar fi stat singur cu el. Vedeă că erau pe punctul de a trage concluzia pe care însăși rațiunea o impunea. Chiar și Xerius.

— Fie că acceptăm serviciile Împăratului sau ale Căpeteniei, continuă el, oferim aceeași încredere și oferim aceeași muncă...

Kellhus se opri, îl privi pe Gotian. Putea vedeă deducțiile mișcîndu-se din proprie voință prin sufletul omului.

— Dar cu Împăratul, spuse Gotian, dînd ușor din cap, oferim și *răsplata* muncii noastre.

Un murmur de adîncă aprobare trecu printre Oamenii Colțului.

— Ce spui, Mare Maestru? strigă Prințul Saubon. Este mulțumit *Shriahul*?

— Dar asta e și mai lipsit de sens! strigă Ikurei Conphas. Cum ar putea Împăratul unei națiuni înrithi să fie la fel de puțin demn de încredere ca și un păgîn sălbatic?!

Exalt-Generalul prinsese imediat pivotul argumentului lui Kellhus. Dar protestul său venea prea târziu.

Fără nici o vorbă, Gotian deschise cutia, dînd la iveală două mici suluri în interior. Ezită, cu chipul sever palid. Ținea viitorul celor Trei Mări în mîinile sale, și știa asta. Ușor, ca și cum ar fi umblat cu niște relicve sfinte, deschise sulul cu sigiliul de ceară neagră.

Întorcîndu-se spre Împăratul tăcut, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali începu să citească, cu vocea răsunătoare ca a unui preot.

— Ikurei Xerius al III-lea, Împărat al Nansurului, prin autoritatea Colțului și a *Tratatului*, și în conformitate cu vechea constituție a Templului și Statului, ți se ordonă să aprovizionezi unealta marelui nostru...

Mugetul adunării răsună prin grădina Împăratului. Vocea lui Gotian hurui în continuare, despre Inri Sejenus, despre credință, despre intenții pervertite, dar deja voioșii Oamenii ai Colțului începuseră să abandoneze grădina, atît de nerăbdători erau să se pregătească de marș. Conphas stătea șocat pe treapta din fața scăunelului Împăratului, uitîndu-se la Regele scylvendi al Triburilor de la picioarele sale. În apropiere, Proyas accepta felicitările tovarășilor săi cu vorbe demne și priviri triumfătoare.

Dar Kellhus îl studia pe Împărat printre iureșul siluetelor. Dicta ordine unuia dintre gardienii lui strălucitori, ordine care, Kellhus știa, nu aveau nici o legătură cu Războiul Sfînt.

— Ia-l pe Skeaös, șuierară buzele sale, și apoi adună-i pe ceilalți. Mizerabilul acela bătrîn ascunde vreo *trădare*!

Kellhus îl privi pe Gardianul Eothic mișcîndu-se spre tovarășii săi, apoi încolțindu-l pe Sfetnicul fără chip. Îl conduseră cu brutalitate de acolo.

Ce aveau să descopere?

Fuseseră două întreceri în grădina Împăratului.

Fața chipeșă a lui Ikurei Xerius al III-lea se întoarse apoi spre el, la fel de îngrozită pe cât era de înfuriată.

Crede că sînt părtaș la trădarea Sfătuitorului. Vrea să mă prindă, dar nu-i vine în minte nici un pretext.

Kellhus se întoarse spre Cnaiür, care stătea stoic, analizînd silueta goală a rubedeniei sale înlănțuită dinapoia picioarelor Împăratului.

— Trebuie să plecăm repede, zise Kellhus. S-a spus prea mult adevăr aici.

Capitolul XVIII

Înălțimile Andiamine

... și acea revelație a ucis tot ceea ce știam odată. Cîndva îl întrebam pe Dumnezeu „Cine ești?“, acum întreb „Cine sînt?“

—ANKHARLUS, SCRISOARE CĂTRE TEMPLUL ALB

Ikurei Xerius al III-lea, pare să fie consensul, era un om excesiv de suspicios. Teama are multe forme, dar niciodată nu e atît de primejdiosă ca atunci cînd este combinată cu putere și nesiguranță continuă.

—DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Primăvară tîrzie, 4111 Anul Colțului, Momemn

Împăratul Ikurei Xerius al III-lea pășea înainte și înapoi, frîngîndu-și mîinile. După dezastrul din grădină începuse să tremure necontrolat. Nu putu să meargă mai departe de încăperile sale imperiale. Conphas și Gaenkelti, Căpitanul Gărzii Eothice, stăteau tăcuți în mijlocul camerei, privindu-l. Xerius se opri lîngă o masă lăcuită, trase o înghițitură mare de anpoi. Plescăi din buze și icni.

— Îl aveți?

— Da, răspunse Gaenkelti. A fost dus la galerii.

— Trebuie să-l văd.

— Te sfătuiesc să n-o faci, Zeu-al-Oamenilor, răspunse precaut Gaenkelti.

Xerius se opri, privi insistent spre masivul căpitan Norsinai.

— Să nu o faci? E vrăjitorie aici?

— Saikul Imperial spune că nu. Dar acest om a fost... instruit.

— Cum adică „instruit”? Scutește-mă de ghicitori, Gaenkelti! Imperiul a fost umilit în această zi. *Eu* am fost umilit!

— A fost... greu de prins. Trei dintre oamenii mei sînt morți. Alți patru au membrele rupte...

— Cu siguranță glumești! strigă Conphas. Era înarmat?

— Nu. Nu am văzut niciodată nimic asemănător. Dacă nu aveam mai multe gărzi desemnate pentru audiență... După cum spuneam, a fost instruit.

-Vrei să spui, spuse Xerius, cu chipul cuprins de groază, că în tot acest timp, în toți acești ani, putea să *omoare...* sa *mă* omoare?

— Dar *cîți ani* are Skeaös, unchiule? întrebă Conphas. Cum se poate una ca asta? *Trebuie* să fie vrăjitorie.

— Saikul jură că nu este, repetă Gaenkelti.

— *Saikul!* scuipe Xerius, răsucindu-se după mai mult anpoi. Șobolani hulitori. Alergînd prin palat. Complotînd, mereu complotînd împotriva mea. Ne trebuie confirmare independentă.

Luă încă o înghițitură, tuși.

— Trimite după una dintre celelalte Școli... Mysunsaii, continuă el, cu vocea pițigăiată.

— Am făcut deja asta, Zeu-al-Oamenilor. Dar în cazul acesta cred ce spune Saikul.

Gaenkelti apucă sfera mică, acoperită cu inscripții antice, care se odihnea pe pieptarul său — o Choree, o nenorocire a vrăjitorilor.

— Am atîrnat asta în fața lui după ce a fost supus. Nu era nici o teamă. Nu era nimic pe fața aceea.

— *Skeaös!* Xerius strigă spre tavanele gravate, căutînd din nou anpoiul. Servilul, blestematul, înşelătorul *Skeaös!* Un spion? Un asasin instruit? Tremura ori de cîte ori mă adresam direct lui — ştiai asta? Tremura ca un ied. Şi îmi spuneam: „Ceilalţi mă numesc un Zeu, dar *Skeaös*, ah, *bunul Skeaös*, el *ştie* că sînt divin. *Skeaös* singur s-a supus...” Şi în tot timpul ăsta a picurat otravă în urechea mea. Mi-a atîţat poftetele cu limba lui. *Pe Zeii blestemelor!* Îl vreau jupuit! Voi smulge adevărul din forma sa distrusă! Îl voi nimici prin agonie!

Cu un muget, Xerius ridică şi apoi răsturnă masa. Sticlă şi aur se zdrobiră şi zăngăniră pe marmură.

Stătea tăcut, gîfîind. Lumea bîzîia în jurul lui, impene-trabiilă, batjocoritoare. Peste tot, umbrele vociferau. Mari planuri se puneau în mişcare. Zeii înşişi se mişcau — *împotriva lui*.

— Dar celălalt, Zeu-al-Oamenilor? îndrăzni Gaenkelti să întrebe. Prinţul Atrithau care v-a făcut să-l suspectaţi pe *Skeaös*?

Xerius se întoarse spre Căpitanul său, cu ochii încă sălbatici.

— Prinţul Atrithau, repetă el, înfiorîndu-se la amintirea expresiei liniştită a bărbatului.

Un spion... şi cu o faţă care trăda uşurinţă absolută. Atîta încredere! Şi de ce nu, cînd însuşi Primul Sfetnic al Împăratului era unul dintre ai lui? Dar gata. Va trimite groaza să-l viziteze în curînd.

— Urmăreşte-l. Cercetează-l ca pe nici un altul.

Se întoarse spre Conphas, îl studie scurt. Pentru prima dată părea că divinul său nepot era tulburat. Micile satisfacţii — de acestea trebuia să se agaţe în noaptea ce avea să urmeze.

— Lasă-ne acum, Căpitane, spuse el, revenindu-şi. Sînt mulţumit de purtarea ta. Asigură-te că Marele Maestru Cememketri şi Tokush sînt chemaţi la mine imediat. Voi vorbi cu vrăjitorii şi cu spionii mei. Şi cu augurii mei... Trimite-l şi pe Arithmeas.

Gaenkelti îngenunche, atinse cu fruntea podeaua acoperită cu covor și se retrase.

Singur cu nepotul său, Xerius îi întoarse spatele și păși spre porticul deschis din partea îndepărtată a camerei. Era în amurg și Marea Meneanor se ridica întunecoasă peste orizontul gri.

— Știu ce vrei să întrebi, spuse către silueta din spatele lui. Te întrebi cât de mult i-am spus lui Skeaös. Te întrebi dacă știe tot ce știi *tu*.

— Era cu tine întotdeauna, unchiule. Nu-i așa?

— Poate că pot fi prostit, nepoate, dar nu sînt prost... Dar asta este discutabil. Vom ști în curînd tot ce știe Skeaös. Vom ști pe cine să pedepsim.

— Și Războiul Sfînt? întrebă Conphas precaut. Ce va fi cu Înscrișul nostru?

— Casa noastră, nepoate. Prima dată, casa noastră... *Sau așa ar spune bunica ta.*

Xerius se întoarse din profil spre Conphas, tăcu gînditor.

— Cememketri mi-a spus că un vrăjitor al Mandatului s-a alăturat Războiului Sfînt. Cheamă-l... tu însuși.

— De ce? Învățații Mandatului sînt nebuni.

— Te poți încrede în nebuni tocmai pentru că *sînt* nebuni.. Planurile lor rareori se intersectează cu ale tale. Acestea sînt probleme importante, Conphas. Trebuie să fim siguri.

Conphas îl lăsă singur cu marea întunecată. Puteai vedea pînă departe de pe culmile Înălțimilor Andiamine, dar niciodată nu părea destul de departe. Îi va întîlni pe Cememketri, Marele Maestru al Saikului Imperial, și pe Tokush, Maestrul Spionilor. Îi va asculta ciondănindu-se unul cu celălalt, nu va afla nimic de la ei. Iar apoi va merge jos la galerii. Să îl vadă el însuși pe „bunul” Skeaös. Să împartă primele răsplăți pentru păcatele lui.

Călătoria de la tabără la Înălțimile Andiamine fu ceva ca de coșmar pentru Achamian. Dar așa era Momemn după lăsarea întunericului — ca de coșmar. Aerul duhnea atît

de tare încît avea gust. De cîteva ori zări un deget înalt de piatră — Turnul Ziek, presupuse el — și, pentru scurt timp, în timp ce treceau pe lîngă complexul de temple al Cmiralului, putu să vadă marile cupole ale Xotheiului arcuite precum niște dansatoare negre. Dar altfel se găsi cufundat într-un labirint haotic de alei mărginite de locuințe antice și punctate de bazaruri abandonate, canale și lăcașe de cult. Complex în timpul zilei, Momemn era un labirint în timpul nopții.

Trupa de kidruhili cu torțe forma un șir strălucitor în întuneric. Copite potcovite cu fier zăngăneau pe piatră și noroi, atrăgînd fețe speriate și bolnăvicioase la ferestrele din apropiere. Îmbrăcat în armura completă de ceremonie, Ikurei Conphas însuși călărea alături de el — la distanță.

Achamian se trezi privind din cînd în cînd spre Exalt-General. Era ceva deprimant legat de perfecțiunea fizică a bărbatului, ceva ce îl făcea pe Achamian profund conștient de înfățișarea sa îndesată, aproape ca și cum prin Conphas Zeii dezvăluiseră umorul crud din spatele defectelor adunate ale oamenilor obișnuiți. Dar nu doar înfățișarea sa îl tulbura. Era atmosfera din jurul bărbatului — o siguranță de sine prea puternică pentru a fi arogantă. Ikurei Conphas, decise Achamian, era posedat fie de o putere teribilă, fie de un neajuns înfiorător.

Conphas! Încă nu-i venea să creadă. Ce puteau Ikureii să vrea de la el? Achamian renunțase să îl întrebe pe Nepotul Imperial.

— Am fost trimis să te aduc, spusese inexpresiv omul, nu să fac haz.

Oricare ar fi fost dorința Împăratului, era destul de importantă ca să facă din Nepotul Imperial un comisionar.

De la început, chemarea îi dăduse lui Achamian o pre-simțire rea care îl facuse să strîngă din buze. Kidruhili în armuri grele se scurseseră pe străzile taberei conriyane de parcă executau un atac. Trecură cîteva clipe de înghiontiri și cuvinte mînioase la lumina focurilor pînă să devină evident că nansurii veniseră după el.

— De ce să mă cheme un Împărat? îl întrebasese el pe Conphas.

— De ce să cheme orice vrăjitor? răspunsese bărbatul nerăbdător.

Acest răspuns îl mîniase, îi amintise de funcționarii de la cele o Mie de Temple cărora le ceruse detalii despre moartea lui Inrau. Și, pentru o clipă, Achamian înțelese cît de nesemnificativ devenise Mandatul în marele plan al celor Trei Mări. Dintre Școli, Mandatul era nătărăul beat ale cărui afirmații umflate devin din ce în ce mai disperate pe măsură ce noaptea se adîncește. Iar cei puternici evitau cu religiozitate disperarea, ca pe orice altă stînghereală.

De aceea această cerere era tulburătoare. Ce putea un Împărat să vrea de la un nebun disperat ca Drusas Achamian?

Din cîte își putea da seama, numai unul din două lucruri putea face o Mare Facțiune cum erau Ikureii să-l cheme. Fie întâlнисeră ceva ce propria lor Școală, Saikul Imperial, sau mercenarii Mysunsai nu puteau să rezolve, ori doreau să vorbească despre Sfat. Din moment ce nimeni în afara Mandatului nu mai credea în Sfat, trebuia să fie primul dintre motive. Și poate nu era atît de puțin probabil precum părea. Chiar dacă Marile Facțiuni de obicei rîdeau de misiunea lor, totuși le respectau abilitățile. Gnoza îi făcea niște nebuni bogați.

În cele din urmă, trecură pe sub o poartă, treversară călare grădinile exterioare ale Domenilor Imperiale și ajunseră la poalele Înălțimilor Andiamine. Dar ușurarea pe care o anticipase Achamian nu era nicăieri de găsit.

— Am ajuns, vrăjitorule, spuse Ikurei Conphas scurt, descălecînd cu ușurința unui om care crescuse în preajma cailor. Urmează-mă.

Conphas îl conduse spre un grup de uși legate în fier, care păreau auxiliare restului structurii imediate. Palatul, cu coloanele sale de marmură licărind în lumina nenumăratelor torțe care îi încercuiau perimetrul, se ridica în

înălțimile agățate deasupra lor. Conphas bătu cu putere în uși și acestea fură deschise de două Gărzi Eothice, dezvăluind un pasaj lung luminat de lumînări. Dar, în loc să urce Înălțimile, conducea către inima lor îngropată.

Conphas păși înăuntru, dar se opri când Achamian ezită.

— Dacă te întrebi, spuse el cu un zîmbet mic și răutăcios, dacă acest pasaj duce la închisoarea Împăratului, într-adevăr duce...

Lumina lumînărilor lucea pe reliefurile întortocheate de pe platoșa sa — sorii cei mulți ai Nansurului. Sub platoșă, Achamian știa, se găsea o Choree. Cei mai mulți nobili de rang le purtau, talismanele lor împotriva vrăjitoriei. Dar Achamian nu trebuia să deducă prezența sa — putea s-o simtă.

— Atîta lucru am presupus și eu, răspunse el, stînd în prag. A venit timpul, cred, să-mi explici scopul prezenței mele aici.

— Vrăjitorii Mandatului, spuse cu tristețe Conphas. Ca toți zgîrciții, presupuneți că toată lumea e pe urma averilor voastre. Ce crezi, vrăjitorule? Că sînt atît de prost încît să năvălesc în văzul lumii prin tabăra lui Proyas doar ca să te răpesc?

— Apartții Casei Ikurei. Asta este destul ca să-mi stîrnească presimțiri rele, nu crezi?

Conphas îl studie un moment — cu privirea unui arendaș — și aparent, înțelese că Achamian nu putea fi intimidat de batjocură sau rang.

— Așa să fie, atunci, spuse el pe neașteptate. Am descoperit un spion în mijlocul nostru. Împăratul trebuie să verifice dacă este vrăjitorie la mijloc.

— Nu ai încredere în Saikul Imperial?

— *Nimeni* nu are încredere în Saikul Imperial.

— Înțeleg. Și mercenarii — Mysunsaii — de ce nu-i folosiți pe ei?

Din nou omul zîmbi condescendent — mult mai mult decît condescendent. Achamian mai văzuse înainte multe alte zîmbete ca acesta, dar întotdeauna păreau oarecum

stridente, murdărite de mici disperări. Nu era nimic strident la zîmbetul acesta. Dinții lui perfecți străluciră în lumina lumînărilor. Dinți de prădător.

— Acest spion, vrăjitorule, este foarte neobișnuit. Poate dincolo de talentele lor limitate.

Achamian încuviință. Mysunsaii erau „limitați”. Sufletele mercenare erau rareori talentate. Dar ca Împăratul să trimită după un vrăjitor al *Mandatului*, să nu aibă încredere nu doar în proprii să magi dar nici în mercenarii... *Sînt speriați*, înțelese Achamian. *Ikureii sînt speriați*. Achamian îl analiză pe Nepotul Imperial, căutînd vreun semn de înșelăciune. Satisfăcut, trecu pragul. Tresări cînd auzi grilajele ușilor închizîndu-se în urma lui.

Pasajul năvăli pe lîngă ei, înghițit de pașii lungi, marțialii ai lui Conphas. Achamian aproape putea simți Înălțimile Andiamine îngrămădindu-se deasupra lor. Cîți oameni, se întrebă el, au pășit prin acest coridor fără să se mai întoarcă?

Pe neașteptate, Conphas vorbi:

— Ești prieten cu Nersei Proyas, nu? Spune-mi: ce știi despre Anașûrimbor Kellhus? Cel care pretinde să fie Prinț de Atrithau.

O zdruncinătură fizică însoți această întrebare, iar pentru o clipă Achamian trebui să lupte ca să mențină pasul iute. *Este Kellhus implicat cumva în asta?*

Ce să-i spună? Că se temea că omul puea fi un prevestitor al celui de-al Doilea Apocalips? *Nu-i spune nimic.*

— De ce întrebî?

— Fără îndoială ai auzit rezultatul întîlnirii Împăratului cu Marile Nume. În mare măsură, a fost rezultatul violenței aceluia om.

— Înțelepciunii lui, vrei să spui.

Chipul Exalt-Generalului fu desfigurat pe moment de mînie. Lovi ușor platoșa sa de două ori, mai jos de gît, exact unde Achamian știa că era ascunsă Choreea. Gestul îl calmă oarecum, ca și cum i-ar fi amintit de toate modurile în care Achamian putea muri.

— Ți-am pus o întrebare simplă.

Întrebarea numai simplă nu era, se gândi Achamian. Ce știa despre Kellhus? Extrem de puține, cu excepția faptului că probabil omul îi inspira venerație la fel de mult cât îl înspăimînta. Un Anasûrimbor se întorsese.

— Are asta, întrebă Achamian, vreo legătură cu „misteriosul spion“?

Conphas se opri brusc și îl privi atent. Fie era uluit de vreo idioțenie ascunsă în această întrebare, ori lua o decizie.

Sînt cu adevărat îngroziți.

Înaltul General pufni, ca și cum ar fi fost uimit că se putea îngrijora de ceea ce ar fi putut face un Învățat al Mandatului cu secretele Imperiului.

— Absolut nimic.

Surîse afectat.

— Ar trebui să-ți piepteni barba, vrăjitorule, adăugă el în timp ce își continuau drumul prin pasaj. Ești pe cale să-l întilnești pe însuși Împăratul.

Xerius plecă de lângă Cememketri și-l privi drept în față pe Skeaös. Una dintre urechi îi era înfundată de sînge. Smocuri lungi de păr alb îi încadrau fruntea brăzdată de vene și obrajii supti, dîndu-i o înfățișare sălbatică.

Bătrînul era despuiat și legat în lanțuri, cu trupul arcuit în afară de-a lungul unei mese de lemn curbate ca o jumătate de roată frîntă. Lemnul era neted — lustruit de multe asemenea înlănțuiri — și întunecat în comparație cu pielea palidă a Sfetnicului. Încăperea avea un tavan jos și boltit și era iluminată de vase strălucitoare de cărbuni împrăștiate la întîmplare prin cotloane. Se aflau în inima Înălțimilor Andiamine, în ceea ce ajunsese de-a lungul veacurilor să se numească Încăperea Adevărului. De-a lungul peretilor, pe polițe de fier, se găseau instrumentele Adevărului.

Skeaös îl privi fără frică, clipi ca un copil trezit în miez de noapte. Ochii îi licăreau pe chipul sfrijit, se întoarseră către siluetele care îl însoțeau pe Împăratul său: Cememketri și alți doi magi în vîrstă, îmbrăcați în robele

negre cu auriu ale Saikului Imperial, Vrăjitorii Soarelui; Gaenkelti și Tokush, încă îmbrăcați în armura de ceremonie, cu chipurile țepene de teamă că Împăratul lor avea să dea inevitabil vina pe ei pentru această trădare insultătoare; Kimish, Interogatorul, care vedea puncte dureroase în loc de oameni; Skaleteas, Mysunsaiul în robă albastră chemat de Gaenkelti, pe chipul căruia se citea o nedumerire pe care nu încerca să o ascundă; și bineînțeles, doi arcași cu tatuaje albastre din Garda Eothică, cu Choreele ațintite către pieptul supt al Primului Sfetnic.

— Un Skeaös atât de diferit, șopti Împăratul, încleștându-și mâinile tremurătoare.

Primului Sfetnic îi scăpă un chicotit ușor.

Xerius se luptă cu groaza care îl scutura, simți cum i se împietrește inima. Furie. Avea să aibă nevoie de furie aici.

— Ce zici, Kimish? întrebă el.

— Deja a fost lucrat, sumar, Zeu-al-Oamenilor, răspunse simplu Kimish. Conform protocolului.

Era cumva entuziasm în tonul său? Dintre cei de față, doar lui Kimish nu-i păsa deloc de faptul că pe masă se găsea un Sfetnic Imperial. Nu-i păsa decît de meșteșugul lui. Xerius era sigur că politica acestei insulte, implicațiile amețitoare, nu însemnau nimic pentru el. Îi plăcea asta la Kimish, chiar dacă uneori îl irita. Era o trăsătură potrivită pentru un Interogator.

— Și? întrebă Xerius, cu vocea aproape spartă.

Fiecare pasiune a sa părea amplificată, agățată de posibilitatea unor transformări abrupte. De la supărare la furie. De la o ușoară durere la agonie.

— Nu e ca nici un alt om pe care l-am văzut vreodată, Zeu-al-Oamenilor.

Xerius decisese că ceea ce nu-i stătea bine lui Kimish era înclinația lui spre dramatism. Ca un povestitor, nu spunea totul, ca și cum lumea îi era cor. Kimish păzea cu gelozie esența problemei și o dezvăluia după regulile suspansului, nu ale necesității.

— Meșteșugul tău este să găsești *răspunsuri*, Kimish, se răsti Xerius. De ce trebuie să-l interoghez pe Interogator?

Kimish ridică din umeri.

— Uneori e mai bine să arăți decât să spui, zise el, înșfăcînd un mic set de pensete de pe o poliță de instrumente de lîngă Sfetnic. Priviți.

Îngenunche și prinse unul dintre picioarele Sfetnicului cu mîna stîngă. Încet, cu plictiseala unui meșteșugar, îi smulse o unghie.

Nimic. Nici un țipăt. Silueta bătrîna nici măcar nu se cutremură.

— *Inuman*, icni Xerius, îndepărtîndu-se.

Ceilalți erau uluiți. Xerius se întoarse către Cememketri, care clătină din cap, apoi către Skaleteas care spuse alb:

— Nu există vrăjitorie aici, Zeu-al-Oamenilor.

Xerius se răsuci către Sfetnicul său.

— *Ce ești tu?* strigă el.

Chipul bătrîn rînji.

— *Sînt mai mult, Xerius. Sînt mai mult.*

Nu era vocea lui Skeaös ci ceva frînt, ca mai multe voci.

Lui Xerius îi fugi pămîntul de sub picioare. Se sprijini de Cememketri, care se strînse involuntar, ferindu-se de Choreca de la gîtul lui. Xerius privi în fața disprețuitoare a vrăjitorului. *Saikul Imperial!* Gîndurile îi urlau. Se răsuceau. Cu fapte și dorințe misterioase. Doar *ei* aveau resursele necesare. Doar *ei* aveau *mijloacele...*

— Minți! îi strigă Marelui Maestru. Asta trebuie să fie vrăjitorie! O simt! Îi simt otrava în aer! Încăperea asta *duhnește!*

Îi aruncă pe bărbatul îngrozit la pămînt.

— Tu l-ai cumpărat pe acest sclav! țipă el, făcînd un semn către Skaleteas, a cărui față devenise cenușie. Eh, Cememketri? Jigodie necurată și hulitoare! E asta lucrarea *ta?* Saikul are de gînd să devină Turnurile Stacojii ale Apusului, nu? Să facă o marionetă din Împăratul lor!

Xerius se opri brusc, smuls din acuzațiile sale la vederea lui Conphas la intrare. Vrajitorul Mandatului se afla lângă el. Însoțitorii lui Cememketri îl traseră grăbiți în picioare pe Marele Maestru.

— Aceste acuzații, unchiule, spuse Conphas precaut. Poate că sînt pripite.

— Poate, scuipă Xerius, netezindu-și roba. Dar așa cum ar zice bunica ta, Conphas, teme-te mai întâi de cuțitul cel mai apropiat.

Apoi, aruncînd o privire bărbatului îndesat, cu barba tăiată drept, de lângă Conphas, întrebă:

— Acesta este Învățatul Mandatului?

— Da. Drusas Achamian.

Bărbatul îngenunche fără ceremonie, atinse pămîntul cu fruntea și murmură:

— Zeu-al-Oamenilor.

— Sînt nepotrivite, nu-i așa, Mandati — aceste întîlniri dintre magi și regi?

Stinghereala pronunțată de mai devreme era uitată. Poate că era bine, se gîndi Xerius, că bărbatul înțelegea miza acestor fapte. Dintr-un motiv sau altul fu mișcat să se arate binevoitor.

Vrajitorul îl privi întrebător, apoi își aminti locul lui și își coborî ochii.

— Sînt sclavul tău, Zeu-al-Oamenilor, bolborosi el. Ce vrei să fac?

Xerius îl înșfăcă de braț — era un gest cît se poate de dezarmant, se gîndi el, ca un Împărat să țină un braț al cuiva dintr-o castă inferioară — și îl conduse printre ceilalți către Skeaös cel întins pe masă.

— Vezi, Skeaös, spuse Xerius, ce eforturi am făcut pentru a-ți asigura confortul.

Chipul bătrîn rămase inexpresiv, dar ochii îi luceau cu o intensitate stranie.

— *Un Mandati*, spuse el.

Xerius îl privi pe Achamian. Chipul bărbatului era lipsit de expresie. Și apoi Xerius o simți, simți ura care emana

dinspre silueta palidă a lui Skeaös, de parcă bătrînul îl *recunoscuse* pe vrăjitorul Mandatului. Trupul dislocat se încordă. Lanțurile se întinseră, zalele mușcînd din alte zale. Masa de lemn trosni.

Vrăjitorul Mandatului se dădu doi pași înapoi.

— Ce vezi? șuieră Xerius. Este vrăjitorie? *Este?*

— Cine e acest bărbat? întrebă Drusas Achamian, cu o voce pur și simplu îngrozită.

— Primul meu Sfetnic... vreme de treizeci de ani.

— A fost... interogat? Ce-a spus?

Bărbatul aproape striga. Exista cumva panică în ochii săi?

— Răspunde-mi, Mandati! strigă Xerius. Este *vrăjitorie* aici?!

— Nu.

— *Minți*, Mandati. O văd! O văd în ochii tăi.

Bărbatul îl privi drept în față, privirea focalizîndu-i-se de parcă se chinuia să înțeleagă vorbele Împăratului, să se concentreze dintr-o dată pe ceva trivial.

— N-nu, se bîlbîi el. *Frică* vezi... Nu este vrăjitorie aici. Asta sau e vrăjitorie de un alt fel. Una pe care cei Puțini nu o pot vedea...

— După cum ți-am spus, Zeu-al-Oamenilor, întrerupse Skaleteas din spate. Mysunsaii au fost mereu credincioși. N-am face nimic ca să...

— *Tăcere!* urlă Xerius.

Ceea ce fusese cîndva Skeaös începu să mîrîie...

— *Meta ka peruptis sun rangashra, Chigra, Mandati* — *Chigraa*, scui pă bătrînul Sfetnic cu o voce de-acum cu totul inumană.

Se zvîrcoli în legături, pe trupul bătrîn încrețindu-se mușchi subțiri și unsuroși. Un piron plesni din perete.

Xerius se îndepărtă o dată cu vrăjitorul.

— Ce spune? icni el.

Dar vrăjitorul era năucit.

— Lanțurile! strigă cineva — Kimish.

— Gaenkelti... *Conphas!* chemă el amortit, continuînd să se împletească în spate.

Trupul bătrîn se lovea de lemnul curbat ca niște țipari hămesiți cusuți în piele de om. Încă un piron plesni din perete...

Gaenkelti fu primul care muri, cu gîtul frînt, astfel încît Xerius îi putu vedea chipul moale atîrnîndu-i pe spate în timp ce trupul i se prăbușea înainte. Un lanț îl lovi pe Conphas în obraz, aruncîndu-l în peretele îndepărtat. Tokush fu frînt ca o păpușă. *Skeaös?*

Dar apoi se auziră *cuvinte!* Cuvinte arzătoare și camera fu spălată de focuri orbitoare. Xerius țipă și se împiedică. Un val de căldură se rostogoli peste el. Piatra trosni. Aerul se cutremură.

Și îl putea auzi pe Mandati mugind:

— Nu, blestemați să fiți! *NUUU!*

Și apoi un vaier, ca nimic din ce auzise vreodată, ca o mie de lupi arzînd de vii. Sunetul cărnii lovite de piatră.

Xerius se ridică în grabă, sprijinindu-se de perete, dar nu reuși să vadă nimic dincolo de Gărzile Eothice care îl apăraseră. Luminile păliră și păru că se face întuneric, foarte întuneric. Vrăjitorul Mandatului încă striga și blestema.

— *Ajunge, Mandati!* mugi Cememketri.

— Nenorocit de ingrat plin de sine! Habar n-ai ce-ai făcut!

— L-am *salvat* pe Împărat!

Și Xerius se gîndi: *Sînt salvat...* Își făcu drum cu ghearele printre Gărzi, se împletici în mijlocul încăperii. Fum. Miros de carne de porc la grătar.

Vrăjitorul Mandatului îngenunche deasupra trupului carbonizat al lui Skeaös, înșfăcă umerii arși, scutură capul fără vlagă.

— Ce ești? spuse el. *Răspunde-mi!*

Ochii lui Skeaös licăriră albi din pielea înnegrită și bășicată. Și rîseră, rîseră de vrăjitorul înfuriat.

— Tu ești primul, Chigra, hîrîi Skeaös — o șoaptă ambientală îngrozitoare. Și vei fi ultimul...

Ceea ce urmă avea să bîntuie visele lui Xerius pentru tot restul zilelor lui. Ca și cum ar fi icnit după o răsufare mai adîncă, fața lui Skeaös se *despături* ca niște picioare de păianjen încleștate strîns de un bust rece. Douăsprezece membre, terminate cu gheare mici și negre, se descleștară și se deschiseră, dînd la iveală dinți dezgoliți de buze și ochi fără pleoape acolo unde ar fi trebuit să se afle o față. Ca degetele lungi ale unei femei, îl cuprinseseră pe vrăjitorul năucit al Mandatului în jurul capului și începură să strîngă. Bărbatul țipă în agonie. Xerius stătea nejutorat, paralizat.

Dar apoi capul de iad dispăruse, rostogolindu-se ca un pepene pe podelele de piatră, cu membrele fluturînd. Conphas se împletici după el, cu sabia însîngerată. Se opri deasupra lui cu sabia alături și își privi unchiul cu ochi sticloși.

— O monstruozitate, spuse el, ștegîndu-și sîngele de pe față.

Între timp, vrăjitorul Mandatului mormăi și se ridică în picioare. Privi în jur la fețele uluite. Fără nici un cuvînt, pași încet spre intrare. Cememketri i se puse în cale.

Drusas Achamian se întoarse să-l privească pe Xerius, acea intensitate ciudată revenindu-i în ochi. Pe obraji i se prelingea sînge.

— Eu plec, spuse el răspicat.

— Pleacă deci, spuse Xerius și încuviință din cap către Marele Maestru.

În vreme ce bărbatul părăsea încăperea, Conphas îl privi întrebător pe Xerius. *Este asta o mișcare înțeleaptă?* întreba expresia lui.

— Ne-ar fi ținut predici despre mituri, Conphas. Despre Străvechiul Nord și despre întoarcerea lui Mog. Așa fac mereu cei ca el.

— După toate astea, răspunse Conphas, poate că ar trebui să ascultăm.

— Întîmplările nebunești arareori dau dreptate ne-
bunilor, Conphas.

Privi spre Cememketri și știu după expresia bătrînului
că și el ajunsese la aceeași concluzie. *Existase* Adevăr în
această încăpere. Groaza lăsă locul înviorării. *Am supra-
viețuit!* Intrigă. Marele Joc — benjuka inimilor pulsînde
și al sufletelor în mișcare. Șmecheria era să forțezi toate
mîinile. Existase vreun moment în care nu jucase? De-a
lungul anilor învățase că nu era posibil să joci multă vreme
fără să cunoști mașinațiunile adversarului. Șmecheria era
să forțezi toate mîinile. Mai drevreme sau mai tîrziu avea
să vină momentul potrivit și dacă i-ai forțat mîna adver-
sarului destul de devreme, aveai să supraviețuiești, să
încetezi să mai fii ignorant. Momentul venise. Supra-
viețuise. Și nu mai era ignorant.

Mandatiul însuși o spusese: un altfel de vrăjitorie. Una
pe care cei Puțini nu o puteau vedea. Xerius își primise
răspunsul. Cunoștea sursa acestei trădări nebunești.

Preoții-vrăjitori ai fanimilor. Cishaurimii.

Un vechi dușman. Și în această lume întunecată, vechii
dușmani erau bineveniți. Dar nu-i spuse nimic din toate
astea nepotului său, atît de mult savura aceste rare mo-
mente în care intuiția bărbatului rămînea în urma intui-
ției sale.

Xerius păși către scena masacrului, privi în jos către
silueta ridicolă a lui Geankelti. Era mort.

— Prețul cunoașterii a fost plătit, spuse el fără patimă,
și nu am fost sărăciți.

— Poate, răspunse Conphas încruntat, dar încă sîntem
datori.

Exact ca mama, se gîndi Xerius.

Pe drumurile și aleile dosnice ale Războiului Sfînt
treceau valuri de strigăte, lumină de foc și veselie sălba-
tică a celor ce sărbătoreau. Încleștînd baierile tolbei, Esme-
net își făcu drum împingînd cu umerii printre războinici
înalți și întunecați. Văzu efigiile Împăratului arzînd. Văzu

doi bărbați bătîndu-l pe un al treilea neajutorat între cor-turi. Mulți îngenuncheau, singuri sau în grup, plîngînd sau cîntînd sau psalmodiind. Alții dansau pe chemarea răgu-șită a oboaielor duble sau pe zbîrniitul plîngător al harpelor nilnameshe. Cu toții beau. Privi cum un thunyeri puternic hăcui un taur cu toporul lui de luptă, apoi cum îi aruncă țeasta retezată în focul unui altar improvizat. Dintr-un motiv sau altul, ochii animalului îi amintiră de cei ai lui Sarcellus — întunecați, cu gene lungi și curios de ireali, de parcă erau făcuți din sticlă.

Sarcellus se retrăsese devreme, pretinzînd că au nevoie de odihnă înainte de desfacerea taberei în dimineata urmă-toare. Se întinsese lîngă el, simțind căldura spatelui său lat, așteptînd ca respirația să îi capete ritmul superficial care îi caracteriza somnul. O dată convinsă că dormea adînc, se strecură afară din pat cît de tăcut putu și își adună o mînă de lucruri.

Noaptea era sufocantă, aerul umed fiind cutremurat și de mirosul, și de sunetele festivităților din apropiere. Zîm-bind către enormitatea care i se întindea dinainte, își ridicase lucrurile și coborîse în noapte.

Acum se găsea în inima taberei, ferindu-se prin mulțimi, oprindu-se din cînd în cînd pentru a căuta din priviri Poarta Ancillină a Momemnului.

Străbaterea grosului sărbătorii se dovedi dificilă. Cîți-va bărbați o înșfăcară fără avertisment. Cei mai mulți pur și simplu o învîrteau prin aer, rîzînd, uitînd-o în clipa în care o lăsau jos, dar cei mai îndrăzneți, în majoritate nor-sirai, fie o pipăiau, fie îi învinețeau buzele cu sărutări sălbatice. Unul dintre ei, un tydonni cu față de copil, mai înalt cu o palmă chiar decît Sarcellus, se dovedi deosebit de iubăreț. O ridică fără efort strigînd „*Tusfera! Tusfera!*” iar și iar. Ea se zbātu și se uită urît la el, dar el rîse doar și o zdrobi de platoșa sa. Ea se strîmbă, încercată de groaza de a privi în ochi care priveau drept într-ai ei și cu toate acestea erau cu totul nepăsători la furia sau la frica ei. Se

împinse în pieptul lui și el rîse ca un părinte jucîndu-se cu o fiică guralivă.

— Nu, scuipă ea, simțind o mîină neîndemînatică bîjbîind printre coapsele ei.

— *Tusfera!* mugi bărbatul triumfător.

Cînd îi simți degetele frămîntîndu-i pielea dezgolită îl lovi așa cum o învățase un vechi client, acolo unde mustața îi atingea nasul.

Strigînd, o scăpă. Se împletici înapoi, cu ochii măriți de groază și confuzie, de parcă fusese lovit de un cal în care avea încredere. La lumina focului, sîngele îi înnegrea degetele palide. Auzi urale și fugi în întunericul auriu.

Trecu ceva vreme înainte să se poată opri din tremurat. Găsi o oază de solitudine și întuneric în spatele unui pavilion pe care erau brodate nenumărate pictograme ainoni. Își cuprinse genunchii și se legănă, privind vârful unui foc de tabără din apropiere peste corturile din jur. Scînteile dansau ca țîntarii în noapte.

Plînse puțin.

Vin, Akka.

Își reluă călătoria, ferindu-se de grupurile în care nu se vedeau femei sau unde părea să fie prea multă băutură. În curînd Poarta Ancillină, cu turnurile încununate de torțe, se contură în apropiere. Îndrăzni să se apropie de un grup mai așezat de petrecăreți și întrebă unde ar putea găsi pavilionul Mareșalului de Attrempus. Avu grijă să-și ascundă mîna tatuată. Cu politetea elaborată a celor beți morți, îi îndicară aproape o duzină de moduri diferite de a ajunge la destinație. În cele din urmă, exasperată, le ceru să-i indice doar direcția.

— Încolo, spuse unul dintre bărbați, într-o sheyică cu accent puternic, peste canalul mort.

Înțelese de ce canalul era numit „mort” înainte de a-l vedea. Aerul umed deveni rece și umed din cauza mirosului de vegetație intrată în putrefacție, de resturi de carne și de apă stătută. Copleșită de o ceată de cavaleri conriyeni, se furisă peste un pod îngust din lemn. Dedesubt, canalul

era negru și nemișcat în lumina tortelor. Unul dintre bărbați se aplecă peste balustradă ca să-și privească scuipatul pleoscăind în apă. Rînji timid spre ea.

— *Yashari a'summa poro*, spuse el, în conriyană poate. Esmenet îl ignoră.

Descurajată mai degrabă de statura decît de purtarea tinerilor nobili, se retrase de pe drumul principal, cu haitele sale dubioase de cheflii, și își căută drumul în întunericul mai adînc. Cei mai mulți credeau că statura mai mare a nobililor de castă era o consecință a singelui mai bun, dar Achamian îi spusese cîndva că era mai mult o problemă de dietă. De aceea, insistase el, norsiraii păreau înalți indiferent de castă: mîncau mai multă carne roșie. De obicei era atrasă de bărbații sculpturali, de „copacii de mușchi“, cum îi numeau în glumă ea și prietenele ei tîrfe, dar nu și în această seară, nu după întîlnirea cu tydonniul cel puțin. Noaptea aceasta o făcea să se simtă mică, împruțată, ca o jucărie — ușor de frînt, ușor de aruncat.

Aproape se furișa printre corturi cînd dădu peste pavilionul lui Xinemus. Tăind-o prin tabere tăcute, urmasse canalul mort către nord. Văzu un foc de tabără și cîtiva cheflii în față. În timp ce se gîndea cum ar fi fost mai bine să-i evite, zări stindardul Attrempusului atîrnînd moale în fum și lumină: un turn alungit, flancat de lei stilizați.

O vreme nu putu decît să-l privească fix. Deși nu-i putea vedea deloc pe cei adunați dedesubt, și-l imagină pe Achamian șezînd cu picioarele încrucișate pe un preș, cu chipul animat de băutură și de faimoasa lui expresie de dispreț prefăcut. Din cînd în cînd avea să își treacă degetele prin barba vîrstată cu cenușiu — un gest meditativ sau unul nervos. Ea avea să păsească în lumină, afișînd zîmbetul ei viclean la fel de faimos și el avea să scape bolul de vin din mîini de uimire. Avea să îi vadă buzele rostindu-i numele, ochii lucind de lacrimi...

Singură în întuneric, Esmenet zîmbi.

Ce bine ar fi fost să-i simtă barba gîdilîndu-i urechea, să-i simtă mirosul uscat de scortîșoară, să o zdrobească de pieptul lui ca un butoi...

Să-l audă rostindu-i numele.

— *Esmi. Esmenet. Un nume așa de demodat.*

— *Din Colt. Esmenet era nevasta Profetului Angeshraël.*

— *Ah... un nume de tîrfă.*

Își șterse ochii. Nu se îndoia că el avea să se bucure la vederea ei. Dar nu avea să înțeleagă timpul pe care îl petrecuse cu Sarcellus — mai ales o dată ce îi va spune de acea noapte în Sumna și de ceea ce însemna pentru Inrau. Avea să fie tăios, ultragiatic chiar. Poate că avea chiar s-o lovească.

Dar nu avea să o alunge. Avea să aștepte, ca întotdeauna, să fie chemat de Mandat.

Și avea să ierte. Ca întotdeauna.

Atît de netrebnică! De jalnică!

Își pieptănă părul cu degetele, își netezi hasasul cu palmele asudate. Blestemă întunericul pentru că o împiedica să-și folosească fardurile. Îi mai erau ochii umflați? Oare de asta o trataseră conriyenii atît de blînd? *Jalnic!*

Dădu tîrcoale pe malul canalului, fără să se oprescă să se întrebe de ce făcea asta. Dintr-un motiv sau altul, discreția părea crucială. Întunericul și acoperirea esențiale. Zări focul de tabără sub unghiuri curioase printre corturi, văzu siluete strălucitoare stînd în picioare, bînd, rîzînd. Un pavilion mare se afla între festivități și canal, flancat de mai multe corturi mai mici — locuințele sclavilor și altele asemenea, își imaginează Esmenet. Cu răsuflarea tăiată, se furișă în spatele unui adăpost uzat, lipt de pavilion. Se opri în întuneric, simțindu-se ca o creatură nelegitimă ieșită din vreo poveste pentru copii, una care trebuie să se ascundă de lumina mortală.

Apoi îndrăzni să arunce o privire după colț. Doar alți cheflii în jurul unui alt foc auriu. Îl căută pe Achamian, dar nu îl putu vedea nicăieri. Își dădu seama că acela, bărbatul îndesat îmbrăcat într-o tunică din mătase cenușie cu mîneci despicate, trebuia să fie însuși Xinemus. Făcea

pe gazda, lătrînd porunci către sclavi și semăna foarte bine cu Achamian, de parcă îi era frate mai mare. Achamian se plînsese cîndva că Proyas îl tachina pentru că arăta de parcă era geamănul mai slab al lui Xinemus.

Deci îi ești prieten, se gîndi ea, privindu-l și mulțumindu-i în același timp.

Nu cunoștea aproape pe nimeni din jurul focului, dar bărbatul ale cărui brațe ca niște frînghii împletite erau vîrgate de cicatrice trebuia să fie scylvendiul de care vorbea toată lumea, își dădu ea seama. Însemna asta că bărbatul cu barbă blondă, care ședea lîngă superba fată norsiraie, era însoțitorul lui? Prințul de Atrithau care pretindea că visase Războiul Sfînt? Esmenet se întrebă pe cine altcineva mai vedea acolo. Se afla oare și Prințul Proyas printre ei?

Privea cu ochi mari, un fior de venerație storcîndu-i tot aerul din plămîni. Se afla, își dădu ea seama, chiar în inima Războiului Sfînt, arzînd de pasiune, promisiuni și țeluri sacre. Acești oameni erau mai mult decît oameni, erau *Kahiht*, Suflete ale Lumii, prinși în marea roată a marilor evenimente. Gîndul de a păși în mijlocul lor îi aduse lacrimi fierbinți în ochi. Cum să îndrăznească una ca asta? Ascunzîndu-și jenată dosul palmei, fiind instantaneu însemnată drept ceea ce era de ochii lor pătrunzători...

Ce înseamnă asta? O tîrfă? Aici? Trebuie că glumești... Ce fusese în capul ei? Chiar dacă Achamian ar fi fost acolo, l-ar fi făcut de rîs doar. *Unde ești?*

— Lume! strigă un bărbat brunet, făcînd-o pe Esmenet să tresară.

Purta o barbă tunsă scurt și o robă somptuoasă brodată cu un model floral complicat. Cînd ultima voce se stinse își ridică bolul către cerul nopții.

— Mîine, spuse el, pornim marșul!

Cu ochii arzînd de zel, continuă să vorbească despre încercările îndurate și despre națiunile cucerite, despre păgînii înfrînți și despre nedreptățile îndreptate. Apoi vorbi despre Sfîntul Shimeh, inima sacră a tuturor locurilor.

— Luptăm pentru pământ, spuse el, dar nu luptăm pentru praf sau țărână. Luptăm pentru *acel* pământ. Pământul tuturor speranțelor noastre, al tuturor convingerilor noastre...

Vocea i se frânse de înflăcărare.

— Luptăm pentru *Shimeh*.

Trecu un moment de tăcere, apoi Xinemus intonă Rugăciunea Înaltului Templu:

*Iubite Zeu al Zeilor,
care pășești printre noi,
nenumărate sînt numele tale sfinte.
Fie ca pîinea ta să ne liniștească foamea zilnică,
fie ca ploile tale să ne însuflețească pămînturile
nemuritoare,
fie ca plecăciunii noastre să i se răspundă cu stăpînire,
ca să putem prospera în numele tău.
Nu ne judeca după păcatele noastre,
ci după ispitele noastre,
și dă-le celorlați
ce ne-au dat și ei nouă,
căci numele tău e Putere,
și numele tău e Glorie,
căci numele tău e Adevăr,
ce răzbate și răzbate,
în vecii vecilor.*

— Slavă Dumnezeuului, vuiră o duzină de voci, răsunînd precum o congregație în templu.

Atmosfera sumbră mai zăbovi timp de-o bătaie de inimă, apoi vocile crescură din nou. Alte toasturi fură închinete. Alte porții aburinde fură tăiate din frigare. Esmenet privea, abia respirînd, cu sîngele amortit în vene. Ceea ce tocmai văzuse părea imposibil de frumos. Strălucitor. Îndrăzneț. Magnific. Sfînt chiar. O parte a ei era chinuită de bănuiala că, dacă i-ar fi strigat și le-ar fi dezvăluit secretul prezenței ei, aveau să fie măturați de acolo și ea

avea să rămînă dinaintea unei vetre reci, jelindu-și impertinența.

Aceasta era *lumea*, își dădu ea seama. *Aici*. Dinaintea ei.

Îl privi pe Prințul de Atrithau spunîndu-i ceva lui Xinemus la ureche, îl văzu pe Xinemus zîmbind, apoi făcînd un semn în direcția ei. Se strînse în întuneric dinapoia cortului mic, ghemuindu-se de parcă îi era frig. Le zări umbrele, una lîngă alta, ca niște fantome pe pămîntul și iarba bătătorite, apoi cei doi bărbați trecură pe lîngă ea, urmînd o potecă șerpuitoare de lumină către canalul stătut. Își ținu răsufierea.

— Întunericul de dincolo de foc, observă Prințul cel înalt, e mereu atît de liniștit.

Cei doi bărbați se opriră la marginea canalului, își ridicară tunicile, apoi bîjbîiră cu pînzele de pe șolduri. În curînd două arce gîlgîiau pe suprafața lucioasă.

— Hmm, spuse Xinemus. Apa e caldă.

Chiar îngrozită cum era, Esmenet dădu ochii peste cap, zîmbi.

— Și adîncă, răspunse Prințul.

Xinemus chicoti într-un fel care era în același timp răutăcios și amabil. După ce se sprijini, îl lovi pe celălat peste spate.

— O să folosesc asta, spuse el vesel, data viitoare cînd mă piș aici cu Akka. După cum îl cunosc, apoape o sa cadă în apă.

— Cel puțin ai o funie pe care să i-o arunci, răspunse bărbatul mai înalt.

Alte rîsete, în același timp puternice și calde. Esmenet își dădu seama că tocmai se pecetluisese o prietenie.

Își trase răsufierea în timp ce ei se întorceau pe același drum. I se părea că Prințul de Atrithau se uită direct la ea.

Dar dacă văzu ceva, nu se dădu de gol. Cei doi bărbați li se alăturară celorlalți lîngă foc.

Cu inima bătîndu-i cu putere și cu sufletul zumzăind de acuzații, se furișă de-a lungul laturii îndepărtate a pavi-

lionului către un loc în care nu trebuia să se teamă că va fi descoperită de bărbați care se pișau. Se sprijini de ciotul unui copac, își lăsă capul pe umăr și închise ochii, lăsându-se purtată de vocile din jurul focului din apropiere.

— M-ai speriat, scylvendi. Eram sigur că...

— Serwë, nu-i așa? Ah, trebuia să-mi fi dat seama că frumusețea numelui tău...

Păreau oameni buni, se gândi Esmenet, genul de oameni pe care Akka i-ar fi prețuit ca prieteni. Exista... *loc* între acești oameni, decise ea. Loc pentru eșec. Loc pentru a suferi.

Singură pe întuneric, se simți dintr-o dată în siguranță, așa cum se simțise cu Sarcellus. Aceștia erau prietenii lui Achamian și, deși ea nu exista pentru ei, cumva aveau s-o apere. O cuprinse o senzație de somnolență. Vocile huruiau ritmat, strălucind de o sinceră bună dispoziție. *Doar un pui de somn*, se gândi ea. Apoi auzi pe cineva pomenindu-l pe Akka.

— ...deci Conphas *însuși* a venit după Achamian? Conphas?

— Și nū era mulțumit deloc. Slinos nenorocit.

— Dar ce-ar putea vrea Împăratul de la Achamian?

— Chiar pari îngrijorat pentru el.

— Pentru cine? Pentru Împărat sau pentru Achamian?

Dar acest fragment fu scufundat în valurile celorlalte voci. Esmenet simți că plutește.

Visă că ciotul de care se sprijinea în somn era un copac, dar mort, despuiat de frunze, de ramuri, coajă și crengi, cu un trunchi ca un stîlp falic, încercuit de crengi șerpuite care șuierau în vînt ca niște bice. Visă că nu se putea trezi, că fusese cumva înrădăcinată de copac de pămîntul sufocant. *Esmi...*

Tresări. Simți că ceva îi gîdilă obrazul.

— Esmi.

O voce caldă. O voce cunoscută.

— Esmi, ce faci?

Ochii i se deschiseră cu o fluturare. O clipă fu prea îngrozită ca să țipe.

Apoi mîna lui îi acoperi gura.

— Șșș, o certă Sarcellus. Asta ar putea fi greu de explicat, adăugă el, încuviințînd din cap în direcția focului de tabără a lui Xinemus.

Sau ce mai rămăsese din el. Nu mai existau decît cîteva limbi micuțe de flacără. Cu excepția unei siluete singuratice ghemuite pe preșurile din apropierea focului, plecaseră cu toții. Peste depărtări se lăsase un giulgiu la fel de rece și de pustiu ca și cerul nopții.

Esmentet trase aer pe nas. Sarcellus își ridică mîna de pe gura ei, apoi o trase în picioare ca să o poată tîrî dinapoia pavilionului. Era întuneric.

— M-ai urmărit? întrebă ea, trăgîndu-și antebrațul din strînsoarea lui.

Era încă prea dezorientată ca să se înfurie.

— M-am trezit și tu dispăruseși. Am știut că te voi găsi aici.

Ea înghiți. Își simțea mîinile ușoare, de parcă se pregăteau din proprie voință să-i apere fața.

— Nu mă întorc cu tine, Sarcellus.

Ceva ce Esmentet nu putu descifra fulgeră în ochii lui. Triumf? Apoi el ridică din umeri. Ușurința gestului o îngrozi.

— E bine, spuse el absent. M-am săturat de tine, Esmi.

Ea se holbă la el. Lacrimile desenau linii fierbinți pe obraji ei. De ce plîngea? Nu-l iubea... Nu-i așa?

Dar *el* o iubise. Era sigură de asta... Nu-i așa?

El făcu semn din cap către tabăra părăsită.

— Du-te la el. Nu-mi mai pasă.

Simți disperarea strîngîndu-i-se în fundul gîtului. Ce putea să se fi întîmplat? Poate că Gotian îi ordonase în cele din urmă să o alunge. Cavalerilor-Comandanți, îi spusese cîndva Sarcellus, li se iertau multe indulgențe cum era ea. Dar cu siguranță că a ține o tîrfă în mijlocul unui Război Sfînt făcuse gurile rele să vorbească. Ea îndurase mai mult

decît destule priviri ascunse și rîsete crude. Și egalii și subordonații lui știau ce era. Și dacă învățase ceva despre lumea nobililor de castă, atunci aceea era că rangul și prestigiul nu puteau duce pe cineva oricît de departe. Asta era. Nu-i așa?

Se gîndi la străinul din Piața Kamposea, la alee, la sudoare...

Ce făceam?

Se gîndi la sărutul răcoros al mătăsii pe pielea ei, la carnea friptă, aburindă și pipărată, servită cu vinuri catifelate. Se gîndi la acea iarnă în Sumna, cu patru ani în urmă, cea care urmasse secetelor din vară, cînd nu-și putuse permite nici făina înjumătățită cu cretă. Slăbise atît de mult că nimeni nu voia să o cumpere... Fusesse aproape. Foarte aproape.

O șoaptă interioară, mică, smiorcăită și infinit de rezonabilă: *Imploră-i iertarea. Nu fi proastă! Imploră... Imploră!*

Dar nu putu decît să se holbeze. Sarcellus părea o arătare, ceva dincolo de orice scuză, orice chemare. Bărbat pe de-a-ntregul. Cînd ea nu spusese nimic, pufni nerăbdător, apoi se întoarse pe călcîie. Femeia privi pînă ce întunericul îi înghiți silueta ce se îndepărta cu pași mari.

Sarcellus?

Aproape că strigase asta cu voce tare, dar ceva crud o opri.

Tu ai vrut asta, scrișni o voce care nu era chiar a ei.

Către est, cerul se lumina dincolo de silueta îndepărtată a Înălțimilor Andiamine. Împăratul avea să se trezească în curînd, se gîndi ea fără sens. Îl studie pe bărbatul singuratic care zăcea lîngă vatră. Nu se mișca. Nepăsătoare, rătăci pe pămîntul bătătorit gîndindu-se unde îl văzuse pe scylvendi și unde îl văzuse pe Prințul de Atrithau. Își turnă vin într-un bol lipicios, sorbi. Mestecă o coajă aruncată. Se simțea ca un copil care se trezise cu mult înaintea părinților sau ca un hoitar adulmecînd pe furiș în lipsa pașilor apăsăți ai oamenilor. Stătu o vreme deasupra siluetei adormite.

Era Xinemus. Zîmbi amintindu-și gluma pe care o făcuse mai devreme în acea noapte, în vreme ce se pișa cu Prințul norsirai. Cărbunii zornăiau și pocneau, portocaliul lor lugrubru scufundîndu-se din ce în ce mai adînc în spuză pe măsură ce zorii se adunau cenușii la orizont.

Unde ești, Akka?

Începu să se îndepărteze, de parcă era în căutarea a ceva prea mare pentru a putea fi văzut dintr-o singură privire.

Tresări la auzul unor pași. Se răsuci...

Și îl văzu pe Achamian tîrîndu-și picioarele către ea.

Nu-i putea vedea chipul, dar știa că el era. De cîte ori nu-i zărise silueta îndesată de la fereastra ei din Sumna? O zărise și zîmbise.

În timp ce el se apropia, ea zări cele cinci dungi din barba sa, apoi primele contururi ale chipului său, cadaveric în întuneric. Se postă dinaintea lui, zîmbind, plîngînd, cu brațele întinse.

Eu sînt.

El privi prin ea, dincolo de ea, și continuă să meargă.

Întîi, ea rămase pur și simplu acolo, un stîlp de sare. Nu-și dăduse seama cît timp petrecuse temîndu-se și dorindu-și această clipă. Acum păreau zile nenumărate. Cum avea să arate el? Ce avea să spună? Avea să fie mîndru de descoperirea ei? Avea să plîngă cînd avea să-i povestească de Inrau? Avea să vorbească cu emfază cînd avea să-i spună despre străin? Avea să o ierte pentru abaterile ei? Pentru că se ascunsese în patul lui Sarcellus?

Atîtea griji. Atîtea speranțe. Și acum?

Ce se întîmplase?

Se cutremură. Duse o mînă la gură.

Apoi fugi, o umbră printre umbre, săltînd prin aerul umed, săgetînd prin taberele adormite, împiedicîndu-se de funii de ancorare, căzînd...

Gîfîind, se ridică în genunchi cu greu. Adună praf în palme, începu să-și smulgă părul. Fu copleșită de hohote de plîns. De furie.

— De ce, Akka? *De ce?* Am v-venit să te s-s-salvez, să-ți s-spun...

Te urăște! Nu ești decît o tîrfă murdară! O pată pe pantalonii săi!

— Nu! Mă iubește! E-el e s-singurul care m-a iubit vreodată cu a-adevărat!

Nimeni nu te iubește. Nimeni.

— F-fiica m-mea... E-ea m-a iubit!

Mai degrabă te-ar fi urît!... Te-ar fi urît și ar f trăit!

— Taci! Taci!

Chinuitorul deveni cel chinuit și ea se strînse ca o minge, prea îndurerată ca să gîndească, ca să respire, ca să țipe. Își rostogoli chipul și gura pe pămînt. Un vaiер slab, ascuțit, tremură în aerul nopții...

Apoi începu să tușească incontrollabil, zbatîndu-se în praf. Scurpă.

Multă vreme rămase nemișcată.

Lacrimile i se uscară. Arsura deveni o usturime înconjurată de durere, de parcă întreaga față îi fusese zgîriată. *Akka...*

Pluti printre multe gînduri, toate curios de rupte de mugetul din urechile ei. Își aminti de Pirasha, tîrfa bătrînă care îi fusese prietenă cu mulți ani în urmă. Pirasha obișnuia să spună că dintre tirania celor mulți și tirania unuia singur, tîrfele îi alegeau pe cei mulți.

— De asta sîntem mai mult, scurpă ea. Mai mult decît concubinele, mai mult decît preotesele, mai mult decît nevestele, mai mult chiar decît unele regine. Poate că sîntem asuprite, Esmi, dar ține minte, ține minte mereu, dulce fată, că nu *aparținem* nimănui.

Ochii ei încetoșați se ascuteau de o sălbăticie care părea prea violentă pentru silueta ei străveche.

— Le scurpăm sămînta înapoi! Niciodată, *niciodată* nu îi îndurăm greutatea!

Esment se rostogoli pe spate, își trase un braț peste ochi. În colțurile lor încă mai ardeau lacrimi.

Nu aparțin nimănui. Nici lui Sarcellus, nici lui Ahamian.

Ca și cum și-ar fi revenit dintr-o amorteala, se ridică de jos. Țeapăn. Încet.

Oh, Esmi, îmbătrânești.

Nu era bine pentru o tîrfă.

Începu să meargă.

Capitolul XIX

Momemn

...chiar dacă spionii-piele au fost descoperiți relativ devreme la începutul Războiului Sfînt, cei mai mulți îi considerau creația Cishaurimilor mai degrabă decît a Sfatului. Aceasta este problema tuturor marilor revelații: importanța lor depășește adeseori puterea noastră de înțelegere. Înțelegem doar după, mereu după. Nu doar cînd este prea tîrziu, ci tocmai pentru că este prea tîrziu.

— DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÎNT

Sfîrșitul primăverii, 4111 Anul-Colțului, Momemn

Scylvendiul o nimici cu foamea sa, cu înfățișarea feroce și hămesită. Serwë îl simți cutremurîndu-se, ca prin piatră, apoi privi amortită cum îi piere pofta și se rostogolește înapoi în întunericul cortului.

Se întoarse către partea îndepărtată a cortului cavernos primit în dar de la Proyas. Purtînd o bluză simplă cenușie, Kellhus ședea cu picioarele încrucișate lîngă o lumînare, cocoșat deasupra unui mare volum — de asemenea, primit de la Proyas.

De ce îl lași să mă folosească astfel? Eu îți aparțin ție!

Își dorea să plîngă, dar nu putea. Simțea pe spinare privirea scylvendiului, și era sigură că, dacă s-ar întoarce,

i-ar vedea ochii strălucind asemenea ochilor de lup în lumina torței.

Serwë își revenise în ultimele două săptămîni. Țiuitul neîncetat din urechile ei dispăruse, iar vînatăile păliseră într-un verde-galben. Încă avea dureri atunci cînd respira adînc și putea merge doar șchiopătînd, dar acestea deveniseră mai mult o inconveniență decît o slăbiciune.

Și încă purta copilul lui... copilul lui Kellhus. Asta era cel mai important.

Doctorul lui Proyas, un preot tatuat din Akkeägni, se mirase de aceasta și îi dăruise un clopoțel mic pentru rugăciuni cu care sa îi mulțumească lui Dumnezeu.

— Ca să îți arăți recunoștința, spusese el, pentru puterea pîntecelui tău.

Dar ea știa că nu are nevoie de clopoțele pentru a fi auzită în Exterior. Ceea ce era Exterior intrase în lume, o acaparase, pe ea, Serwë, drept iubita lui.

Cu o zi în urmă se simțise destul de bine încît să ducă rufele la rîu. Își puse coșul împletit pe cap, ca pe vremea cînd aparținea tatălui ei, și traversă pur și simplu tabăra, șchiopătînd pînă cînd găsi pe cineva pe care să îl urmeze pînă la cel mai apropiat loc de lîngă rîu. Oriunde mergea, o urmăreau ochii îndrăzneți ai Oamenilor Colțului. Cu toate că era obișnuită cu asemenea priviri, se trezi că este în același timp emoționată, furioasă și înfricoșată. Atîția bărbați războinici! Unii chiar îndrăzneau să o strige, uneori în limbi pe care nu le înțelegea, dar mereu cu cuvinte grosolane care provocau rîsete răsunătoare din partea celorlalți.

— Ți se pare că acum șchiopătezi, eh, fetișcano?

Atunci îndrăznea să se uite în ochii lor, și își spunea: *Sînt corabia altuia, unul mult mai mareț și mai sfînt decît voi!* Cei mai mulți dintre ei se calmau vîzîndu-i privirea sălbatică, ca și cînd ar fi simțit că are dreptate în ceea ce gîndește, dar cîțiva se uitau la ea fioros pînă cînd își îndepărta privirea, cu o dorință mai degrabă atîțată decît înăbușită de sfidarea ei — la fel ca și scylvendiul. Totuși,

nici unul nu îndrăznise să o necăjească. Era prea frumoasă, își dăduse ea seama, ca să nu aparțină cuiva important. Dacă ar ști ei!

Mărimea taberei o impresionase de la bun început, dar numai atunci cînd se alătură oamenilor adunați pe malurile bolovănoase ale rîului Phayus înțelese adevărata imensitate a Războiului Sfînt. Cete de femei și sclavi, cu miile, se pierdeau în depărtările încetoșate, clătind, frecînd, amplificînd țacănitul neîncetat al pînzei ude izbindu-se de stînci. Neveste burtoase se avîntau în rîul cafeniu, luînd apă în căușul palmei ca să se spele la subsuoară. Grupuri mici de femei și bărbați rîdeau, bărfeau sau cîntau imnuri simple. Copii dezbrăcați se agitau în confuzia din jurul ei, plîngînd:

— Nu, tu! *Tu!*

Aici e locul meu, se gîndi ea.

Și acum, mîine, aveau să pornească marșul către pămînturile fanimilor. Serwë, fiica unei căpetenii tributare nymbriani, avea să ia parte la un Război Sfînt împotriva kianinilor!

Pentru Serwë, kianinii fuseseră mereu unul dintre cele mai misterioase și mai amenințătoare nume, spre deosebire de scylvendi. Pe vremea cînd era concubină, îi auzise uneori pe frații Gaunum vorbim despre ei, cu voci mustind de dispreț, dar din care răzbătea și o anume admirație. Discuțau despre soliile către Padirajahul din Nenciphon care eșuaseră, despre fente diplomatice, victorii triviale sau eșecuri tulburătoare. Se plîngeau de „politica păgînilor“ defectuoasă a Împăratului. Iar oamenii și locurile despre care vorbeau păreau curios de ireale pentru ea, precum prelungirea pervertită și scrișnită a unei povești pentru copii. Bîrfele cu sclavii și celelalte concubine — acestea erau reale. Faptul că bătrîna Griasa fusese întemnițată cu o zi înainte pentru că vărsase zeamă de lămîie în poala Patri-domosului. Că Eppaltros, chipeșul grăjdar, se furișase în dormitor și făcuse dragoste cu Aălsa, ca apoi să fie trădat de cineva necunoscut și condamnat la moarte.

Dar această lume dispăruse, sufocată pe vecie de Panteruth și munuătii săi. Oamenii și locurile ireale curseseră în cascade prin cercul îngust al vieții sale, iar acum pășea alături de bărbați care se sfătuiau cu Prinți, Împărați — chiar și cu Zei. Curînd, foarte curînd, ea avea să-i vadă pe magnificii Nobili ai Kianului aliniați pentru luptă, avea să privească stindardele fluturînde ale Oamenilor Colțului luînd cu atac cîmpia. Aproape că îl putea vedea pe Kellhus în mijlocul larmei, glorios și de necucerit, doborîndu-l pe sumbrul Padirajah.

Kellhus avea să fie eroul sălbatic al acestei scripturi nescrise. Știa asta. Cu o certitudine inexplicabilă, dar știa.

Dar acum arăta atît de pașnic, aplecat asupra unui text vechi la lumina unei lumînări.

Cu inima bătîndu-i puternic, se ghemui lîngă el, adunîndu-și pătura strîns în jurul umerilor și sînilor.

— Ce citești? întrebă ea răgușit.

Apoi începu să plîngă, amintirea scylvendiului fiind încă puternică între picioarele ei.

Sînt prea slabă! Prea slabă ca să-l îndur...

Fața blîndă își ridică privirea din manuscris, oarecum rece în lumina palidă.

— Îmi pare rău că te-am întreupt, șuieră ea printre lacrimi, cu chipul strîns de un chin copilăresc, de o supunere groaznică și incapabilă să înțeleagă.

Unde mă voi duce?

Dar Kellhus îi spuse:

— Serwë, nu fugi.

Îi vorbise în nymbricani, limba tatălui ei. Aceasta făcea parte din adăpostul întunecat clădit între ei — locul unde ochii furioși ai scylvendiului nu puteau vedea. Dar la auzul limbii sale natale fu scuturată de hohote de plans.

— Adeseori, continuă el, atingîndu-i obrazul și ștergîndu-i lacrimile cu părul, atunci cînd lumea ne reneagă iar și iar, cînd ne pedepsește cum te-a pedepsit pe tine, Serwë, ne este greu să înțelegem sensul. Toate rugile noastre rămîn fără răspuns. Orice urmă de încredere ne este

trădată. Speranțele noastre sînt toate zdrobite. Avem sentimentul că nu însemnăm nimic pentru lume. Și credem că nu valorăm nimic, începem să credem că nu *sîntem* nimic.

Ei îi scăpă un vaier slab. Voia să se apropie, să se ghemuiască mai mult și mai mult pînă nu avea să mai rămînă nimic...

Dar nu înțeleg.

— Absența înțelegerii, răspunse Kellhus, nu este același lucru cu absența. Tu *însemni* ceva, Serwë. Tu *ești* cineva. Toată această lume este îmbibată de înțelesuri. Totul, chiar și suferința ta, are o însemnătate sacră. Chiar și suferința ta are un rol important.

Ea își atinse gîtul ușor cu degetele. Chipul i se încruntă.

Eu însemn ceva?

— Mai mult decît îți poți închipui, îi șopti el.

Ea se prăbuși la pieptul lui și el o strînse așa cum ceruse țipătul ei mut. Apoi își plînse chinul, răcni ca atunci cînd era copil, cu corpul tremurînd, cu mîinile lovindu-i-se una de cealaltă. El o legănă în brațe. Își mîngîie obrazul de capul ei.

După un timp el o împinse în spate, iar ea lăsă capul în jos rușinată. Atît de slabă! Atît de jalnică!

Cu mișcări ușoare, îi șterse lacrimile din ochi și se uită la ea o vreme. Ea se liniști abia cînd văzu lacrimi curgînd din ochii lui. *Plînge pentru mine... pentru mine...*

— Îi aparții lui, spuse el în cele din urmă. Ești trofeul său.

— Nu, murmură ea sfidător. Corpul meu e trofeul lui. *Inima* mea îți aparține ție.

Cum se ajunsese aici? Cînd fusese ea sfîșiată în două? Îndurase atît de multe. De ce această agonie acum? Acum cînd iubea? Dar pentru un moment aproape că se simți împlinită, vorbind în limba lor secretă, spunîndu-și lucruri duioase...

Eu însemn ceva.

Lacrimile lui se opreau în barba tăiată scurt, se adunau și apoi cădeau greoi pe cartea deschisă — pătînd cerneala străveche.

— *Cartea ta!* icni ea, găsind alinare într-un sentiment de vinovăție față de un obiect care îl interesa pe el.

Se aplecă din pătură, goală, cu pielea ca fildeşul în lumină, și își trecu degetele peste paginile deschise.

— S-a stricat?

— Mulți au plîns deasupra acestei scrieri, răspunse Kellhus blînd.

Distanța dintre fețele lor era mică, umedă — deodată încordată.

Ea îi luă mîna dreaptă și o conduse spre sîinii ei perfecti.

— Kellhus, șopti ea cu o voce tremurîndă. Aș vrea să termini în... în mine.

Și, în sfîrșit, el se îmblînzi.

Gîfîind sub el, privi către colțul întunecat unde era întins scylvendiul, știind că el poate vedea extazul de pe chipul ei... de pe chipurile *lor*.

Și țipă cînd ajunse la orgasm — un țipăt de ură.

Cnaiür stătea întins, nemișcat, respirînd șuierat printre dinții încheștați. Imaginea chipului ei perfect, întorcîndu-se spre el într-un extaz chinuitor, adună lumina ce se unduia pe pliurile pînzei din tavan.

Serwë chicoti ca o fetiță, iar Kellhus murmură cîteva lucruri în limba aceea blestemată a ei. În și lînă ștergînd piele moale, apoi lumînarea fu stinsă. Întuneric beznă. Ieșiră din cort și mireasma de aer proaspăt undui prin interiorul pavilionului.

— *Jiruschi dan klepet sa gesaubu dana*, spuse ea, cu vocea subțiată de spațiul deschis și înabușită de pînză.

Cărbunele scrișni cînd cineva aruncă lemne pe foc.

— *Ejiruschina? Baussa kalwë*, răspunse Kellhus.

Serwë rîse, dar într-un mod răgușit și ciudat de matur, așa cum el nu mai auzise.

Încă un lucru pe care căteaua mi-l ascunde...

Bijbî prin întuneric; cu vîrfurile degetelor atinse pielea mînerului de la sabia sa. Era atît rece, cît și caldă, asemeni pielii omenеști în rîcoarea nopții.

Mai rămase întins cîteva momente, ascultînd contrapunctul vocilor lor venind prin pocnetele și agitația flăcărilor crescînde. Acum putea vedea lumina focului, ca pe o pată de un portocaliu slab prin pînza neagră. O umbră mlădioasă trecu peste ea. Serwë.

Ridică sabia. Scrișni cînd o trase din teacă. Luci într-un portocaliu slab.

Avînd doar o bucată de pînză înfășurată în jurul șalelor, se rostogoli din pături și lipăi printre preșuri pînă la intrarea pavilionului. Respira greu.

Prin gîndurile sale zburau imagini din după-amiaza zilei precedente: dînyainul și cercetarea sa neîncetată a nobililor inrithi.

Gîndul de a-i conduce pe Oamenii Colțului în luptă stîrnea ceva înăuntrul său — mîndrie poate — dar nu își făcea iluzii în ceea ce privea adevăratul său statut. Pentru acești oameni, chiar și pentru Nersei Proyas, era un păgîn. Și cu trecerea timpului aveau să își dea seama de asta. Nu avea să le fie general. Poate un sfetnic în legătură cu metodele viclene ale kianinilor, dar nimic mai mult.

Războiul Sfînt. Gîndul acesta încă îl făcea să pufnească pe nas. De parcă nu toate războaiele erau sfînte.

Dar întrebarea pe care și-o punea acum nu era ce avea el să fie, ci ce avea să fie *dînyainul*. Ce teroare le adusese acestor prinți de pe aceste meleaguri străine?

Ce va face din Războiul Sfînt?

Îl va face tîrfa sa? Așa cum făcuse cu Serwë?

Dar acesta era planul.

— Treizeci de ani, spusese Kellhus la scurt timp după venirea lor. Moënghus a locuit printre acești oameni timp de treizeci de ani. Va deține multă putere — mai multă decît poate spera oricare dintre noi să înfrîngă. Am nevoie de mai mult decît de vrăjitorie, Cnaiür. Am nevoie de o nație. O nație.

Cumva, aveau să exploateze împrejurările, să înnoade hamuri în jurul Razboiul Sfînt și să îl folosească pentru a-l distruge pe Anasûrimbor Moënghus. Cum să se teamă

pentru inrithi, să se căiască pentru că îl adusese pe dînyain la ei, cînd acesta le era planul?

Dar era acesta planul? Sau era pur și simplu o altă minciună de-a dînyainului, o altă cale de a liniști, de a înșela, de a înrobi?

Și dacă Kellhus nu era un asasin trimis să își ucidă tatăl, așa cum pretindea, ci un spion trimis să facă voia tatălui său? Era doar o simplă coincidență că Kellhus se îndrepta spre Shimeh exact cînd Războiul Sfînt pornise o campanie de a-l cuceri?

Cnaiür nu era prost. Dacă Moënghus era un Cishaurim, atunci i-ar fi fost frică de Războiul Sfînt și ar fi căutat metode de a-l distruge. Acesta să fie oare motivul pentru care își chemase fiul? Originile necunoscute ale lui Kellhus îi permiteau să îl infiltreze, așa cum făcuse deja, în vreme ce educația sa sau instruirea sa sau vrăjitoria sau ce era, îi permiteau să îl acapareze, să îl răstoarne sau poate chiar să îl întoarcă împotriva creatorului său. Împotriva lui Maithanet.

Dar dacă Kellhus îl ajuta pe tatăl său, și nu îl vîna, atunci de ce îl cruțase în munți? Cnaiür încă mai simțea mîna de fier în jurul gîtului său și adîncimile întunecate de sub picioarele sale.

— *Dar ți-am spus adevărul, Cnaiür. Am nevoie de tine.*

Ar fi putut ști, chiar și atunci, de înfruntarea dintre Proyas și Împărat? Sau întîmplarea făcuse ca inrithii să aibă nevoie de ajutorul unui scylvendi?

Era foarte puțin probabil. Dar totuși, cum ar fi putut Kellhus să știe?

Cnaiür înghiți, simți gustul lui Serwë.

Se putea oare ca Moënghus încă să mai comunice cu el?

Acest gînd îi supse tot aerul din plămîni. Îl văzu pe Xunnurit, orbit, înlănțuit la picioarele Împăratului...

Sînt și cu la fel?

Încă vorbind în acea limbă blestemată, Kellhus o mai tachină puțin pe Serwë. Cnaiür își dădu seama după rîsul

lui Serwë, un sunet asemenea unui rîu şiroind printre cuvintele ca nişte pietre şlefuite ale dînyainului.

În întuneric, Cnaiür îşi scoase sabia, îi împinse vîrful prin intrarea de piele a cortului, pe care o dădu deoparte de o palmă. Privi ţinîndu-şi răsufierea.

Cu feţele luminate de portocaliul focului, cu spinările în umbră, cei doi şedeau sprijinindu-se unul de altul pe trunchiul de măslin decojit pe care îl foloseau drept scaun. Aidoma iubiţilor. Cnaiür le studie reflexiile în luciul pătat al săbiei sale.

În numele Zeului-Mort, era frumoasă. Semăna cu...

Dînyainul se întoarse şi îl privi cu ochi strălucitori. Clipi.

Cnaiür simţi cum buzele i se încreţesc involuntar, şi o bătaie grăbită i se urcă în piept, în gît şi în urechi.

Ea e trofeul meu! fu strigătul său mut.

Kellhus îşi mută privirea în foc. Auzise. Cumva.

Cnaiür lăsa intrarea de piele să se închidă, transformînd lumina aurie în întuneric. Întuneric pustiu. *Trofeul meu...*

Achamian nu avea să îşi amintească vreodată la ce se gîndise sau călea pe care o urmase în lunga sa plimbare de la Domeniile Imperiale pînă în tabăra Războiului Sfînt. Pe neaşteptate se trezi așezat pe nisip, în mijlocul mizeriei lăsate în urmă de vreo sărbătorire. Îşi zări cortul, mic şi singuratic, pestriţ şi ros de multe anotimpuri, multe călătorii şi aruncat în umbra tăcută a pavilionului lui Xinemus. Războiul Sfînt se întindea în jurul lui, un mare oraş din pînză, încetoşînd îndepărtările cu dezordinea pînzelor răsfrînte, funiilor de ancorare, flamurilor şi apărătorilor de soare.

Îl văzu pe Xinemus dormind lîngă focul plăpînd, cu silueta îndesată încovrigată pentru a se apăra de frig. Presupuse că Mareşalul fusese îngrijorat din cauza convocărilor poruncitoare ale Împăratului şi aşteptase toată noaptea lîngă foc — aşteptase ca Achamian să se întoarcă acasă.

Acasă.

La acest gând i se umplură ochii de lacrimi. Nu avusese niciodată un cămin, un loc pe care să îl numească „al meu“. Pentru un om ca el nu exista nici un refugiu, nici un sanctuar. Doar prieteni, împrăştiaţi ici şi colo, care din motive inexplicabile îl iubeau şi îi purtau de grijă.

Îl lăsa pe Xinemus să doarmă — urma o zi grea. Marea tabără a Războiului Sfînt avea să se demonteze singură, din interior, corturile aveau să fie doborîte şi rulate strîns pe pari, caravane de bagaje aveau să fie adunate şi încărcate cu echipamente şi provizii, apoi avea să înceapă anevoiosul, dar triumfătorul marş spre sud, spre tărîmurile păgînilor, spre disperare şi vărsare de sînge — şi poate chiar spre adevăr.

În întunericul cortului său, scoase încă o dată harta sa din pergament, ignorînd lacrimile care picurau pe aşternut. Privi la

SFATUL

o vreme, încercînd parcă să îşi amintească ce însemna numele, ce prevestea. Apoi, înmuind condeiul, trasă o linie diagonală tremurată pînă la

ÎMPĂRATUL

În sfîrşit, legat de ceva. Atît de mult timp pur şi simplu plutise în colţul său, mai mult o pată de cerneală decît un nume, neatingînd nimic, însemnînd nimic, asemenea ameninţărilor bolborosite de un laş după plecarea celui care îl chinuse. Pînă acum. Apariţia amară îşi dezgolise carnea înnodată şi groaza trecutului sau a unui posibil viitor devenise groaza *prezentului*.

Această groază. Groaza lui.

De ce? De ce îi oferise Soarta lui această revelaţie? Era neroadă? Nu ştia cît de slab, cît de pustiu devenise el?

De ce eu?

O întrebare egoistă. Poate cea mai egoistă. Toate poverile, chiar și cele atât de nebunești ca Apocalipsul, trebuiau să cadă pe umerii cuiva. De ce nu ai lui?

Deoarece sînt un om distrus. Pentru că tînjesc după o iubire pe care nu o pot avea. Pentru că...

Dar drumul era mult prea ușor. Să fii firav, să fii îndurerat de o dorință neîmpărtășită, însemna pur și simplu să fii om. Cînd dobîndise această înclinație spre autocompatimire? Cînd, în trecerea înceată a vieții, ajunsese să se considere o victimă a lumii? Cum devenise atât de nerod?

După trei sute de ani, el, *Drusas Achamian*, redescoperise Sfatul. După două mii de ani, el, *Drusas Achamian*, fusese martor la întoarcerea unui Anasûrimbor. Anagkê, Tîrfa Destinului, îl alesese pe *el* pentru aceste poveri! Nu avea dreptul să întrebe de ce. Oricum, aceste întrebări nu-i puteau ușura povara.

Trebuia să *acționeze*, să își aleagă momentul potrivit și să învingă — să *copleșească*. El era Drusas Achamian! Cîntecul lui putea face scrum legiuni întregi, putea despărți pămîntul, putea trage dragonii țipînd din cer.

Dar chiar în timp ce își întorcea atenția înapoi la pergament, un mare gol se deschise în inima hotărîrii sale trecătoare, asemenea nemișcării care urmărește undele pe suprafața iazului, făcîndu-le din ce în ce mai subțiri. Și în urma acestui gol, voci din visele sale, cicălindu-l cu temeri pe jumătate uitate, în ceața unui regret nedeslușit...

Redescoperise Sfatul, dar nu știa nimic din planurile lor, și nici vreo cale de a-i găsi din nou. Nu știa nici măcar cum fuseseră descoperiți de Împărat în primul rînd. Se ascunseseră în așa fel încît nu puteau fi *văzuți*. Singura linie tremurătoare care unea „Sfatul” și „Împăratul” era lipsită de orice importanță, mai puțin faptul că erau, cumva, conectați. Și dacă Sfatul se infiltrasese în Curtea Imperială cu acest... acest *spion-piele* putea doar să presupună că infiltraseră toate Marile Facțiuni, întreg teritoriul celor Trei Mări — poate chiar și Mandatul.

O față desfăcîndu-se ca niște degete paralizate dintr-o mîină fără piele. *Cîți* erau?

Deodată, numele „Sfatul“, care fusese atît de izolat de celelalte, părea înădîit cu acestea într-o intimitate înspăimîntătoare. Sfatul nu infiltrase doar facțiuni, își dădu seama Achamian, infiltrase *oameni*, pînă cînd devenise una cu aceștia. Cum poate cineva să se lupte cu un asemenea dușman fără să se lupte cu ceea ce deveniseră? Fără să se lupte cu toate Marile Facțiuni? Din cîte știa Achamian, Sfatul putea să *domnească deja* peste cele Trei Mări și doar tolera Mandatul ca pe un dușman neputincios, o bătaie de joc, menită să întărească zidurile de ignoranță care îl protejau.

De cît timp rîdeau? Pînă unde se întindea corupția lor?

Să fi ajuns oare pînă la Shriah? Putea Războiul Sfînt să fie, în esența lui, opera Sfatului?

O succesiune de implicații îi străbătu mintea și îi făcu inima să bată puternic, picurîndu-i pielea cu stropii reci ai fricii. Evenimente fără legătură fură țesute într-o povestire mult mai întunecată decît ignoranța, așa cum niște ruine dezarticulate ar fi putut fi unite prin intuiție într-un bastion sau templu pierdut. Fața lipsă a lui Geshrunni. Îl omorîse Sfatul? Îi luaseră fața pentru a săvîrși niște ritualuri obscene de înlocuire, doar pentru a fi zădărnicate cînd Turnurile Stacojii îi găsiseră cadavrul la scurtă vreme după aceea? Și dacă Sfatul știa de Geshrunni, nu însemna asta că știau și de războiul secret dintre Turnurile Stacojii și Cishaurimi? Și nu s-ar explica astfel cum de știa și Maithanet de război? Nu explica moartea lui Inrau? Dacă Shriahul celor O Mie de Temple era un spion al Sfatului... Dacă profeția lui Anasûrimbor...

Se uită încă o dată la pergament, la

ANASÛRIMBOR KELLHUS

încă izolat, dar neliniștitor de aproape de „Sfat“. Își ridică pana, se pregăti să scrijelească o linie între cele două nume, dar ezită. Lăsă pana jos.

Kellhus, bărbatul care voia să îi fie elev și prieten, era atît de... diferit de ceilalți oameni.

Întoarcerea lui Anasûrimbor era o vestire a Celui De-al Doilea Apocalips — acest adevăr îl durea pe Achamian pînă în măduva oaselor. Iar primul Război Sfînt nu avea să fie decît prima mare vărsare de sînge.

Cu mintea plutind, Achamian își dădu buimac cu mîna pe față, apoi prin păr. Imagini din viața lui anterioară — predîndu-i algebra lui Proyas zgîriind figuri în praful unei poteci de grădină, citind dimineata din Ajencis în lumina tulbure din porticul lui Zin — se amestecau în gîndurile sale, inocente și fără speranță, întepător de palide și naive și cu totul nimicite.

Cel De-al Doilea Apocalips e aici. Deja a început...

Stătea exact în mijlocul furtunii. Războiul Sfînt.

Umbre smintite zburdau și țopăiau peste pereții de pînză ai cortului său, iar Achamian știa cu o certitudine înfricoșătoare că întunecau zarea, că un cadru nemărginit se așezase pe nepregătite peste lume și îi țintuise drumul îngrozitor.

Alt Apocalips... Și se întîmplă chiar acum.

Dar era o nebunie. Nu se putea!

Se poate.

Inspiră. Acum expiră — încet. Vei face față, Akka.

Trebuie să îi faci față!

Înghiți.

Întreabă-te, care este întrebarea?

De ce ar vrea Sfatul acest Război Sfînt? De ce ar vrea să-i distrugă pe fanimi? Are vreo legătura cu Cishaurimii?

Dar, în ușurarea adusă de punerea aceastei întrebări, o altă i se furișă în gînduri, una al cărei final era prea dureros pentru a-l putea ignora. Un gînd ca un cuțit înghețat.

L-au omorît pe Geshrunni imediat după ce am plecat din Carythusal. Se gîndi la bărbatul din Piața Kamposea, acela despre care crezuse că îl urmărește. Cel care părăsise să își schimbe fața.

Asta înseamnă că mă urmăresc? Îi condusesese oare la Inrau?

Achamian se opri cu răsuflarea tăiată în lumina difuză, cu pergamentul nepăsător gîdilindu-i mîna stîngă. Îi condusesese și la...

Duse două degete la gură și le plimbă încet pe buza de jos.

— *Esmi... șopti.*

Legate unele de altele, galerele de agrement se legău ușor pe Meneanor în afara portului fortificat al Momemnului. Era o tradiție, veche de secole, să se țină o astfel de adunare la Sărbătoarea Kussapokari, care marca solstițiul de vară. Cei mai mulți de pe acele galere făceau parte din cele două caste superioare: kjineta Caselor Congregatului și nahatul preotesc. Bărbații din Casa Gaunum, Casa Daskas, Casa Ligesseras și multe altele se măsurau reciproc și își croiau bîrfa conform rețelelor de nepătruns ale loialității și ale dușmăniei care uneau casele. Chiar și între caste existau sute de trepte în rang și reputație. Criteriile după care se stabileau aceste ranguri erau mai mult sau mai puțin clare — apropierea de Împărat, care era ușor măsurată după ierarhia posturilor din interiorul ministerelor încurcate, sau, la polul opus, legăturile cu Casa Biaksi, rivalul tradițional al Casei Ikurei. Dar înseși Casele aveau istorii străvechi, iar rangurile dintre bărbați erau iremediabil legate de istorie. Astfel încît concubinelor și copiilor li se spunea: „Omul acela, Trimus Charcharius, ține cont de părerea lui, copile. Străbunii lui au fost cîndva Împărați“, deși Casa Trimus nu fusese plăcută de Împărat și fusese disprețuită de Casa Biaksi încă din vremuri imemorabile. La asta se adăuga măsurarea averilor, a cunoașterii, a inteligenței și codurile jnanice care întăreau legăturile dintre ei deveneau atît de indescifrabile din exterior pe cît erau de derutante din interior — o mocirlă învăluită care îi devora repede pe cei proști.

Dar această confuzie de preocupări ascunse și calcule imediate nu îi limita. Pur și simplu așa stăteau lucrurile, la fel de natural ca și succesiunea constelațiilor. Lucrurile trecătoare din viață nu erau mai puțin necesare pentru că erau trecătoare. Astfel încît petrecăreții rîdeau și vorbeau fără griji, rezemîndu-se de bare lustruite, scăldați în lumina perfectă a soarelui de după-amiază tîrzie, tremurînd atunci cînd intrau în umbră. Se auzeau vase ciocnite. Vinul era turnat în pahare și apoi vărsat, făcînd degetele lipicioase și mai lipicioase. Prima gură de vin era scuipată în mare — ofrandă pentru Momas, Zeul care le oferise locurile acestor sărbătoriri. Conversațiile erau o amestecătură de umor și seriozitate, ca o promenadă de voci, fiecare cerînd atenție, fiecare agățîndu-se de ocazia de a impresiona, de a informa, de a distra. Concubinele, îmbrăcate în *culati* de mătase, fuseseră îndepărtate de discuțiile dure ale bărbaților, așa cum se și cuvenea, și se bălăceau în discuții despre acele subiecte pe care le găseau nesfîrșit de amuzante: modă, soții geloase și sclavi îndărătnici. Bărbații, purtîndu-și cu atenție mînele aironi astfel încît să reflecte soarele, vorbeau despre lucruri serioase, și priveau cu un dispreț amuzat orice nu era legat de război, de prețuri sau de politică. Cele cîteva încalcări ale jnanului erau tolerate, chiar încurajate, depinzînd de cine le făcea. Era parte din jnan să știi exact cînd să-l încalci. Bărbații rîdeau puternic la exclamațiile șocate ale femeilor care auzeau discuțiile lor.

În jurul lor, apele golfului erau line și de un albastru închis. Părînd jucării în depărtare, navele cu grîne galeothe, imensele galeoane cironji și altele ancorau la gura rîului Phayus. Cerul de după furtună era lipede și adînc. Spre tîrm, dealurile puțin înalte care înconjurau Momemnul erau cafenii, și orașul însuși părea vechi, asemenea cenușii unui foc. Prin nelipsita perdea de fum, se puteau distinge minunatele monumente ale orașului, ca umbre mai întunecate cocoșate peste pata cenușie a caselor arendate și a aleilor haotice. Ca întotdeauna, Turnul din Ziek

asupra nord-estul. Iar în inima oraşului, măreţele Domuri Xothei se ridicau deasupra complicatului complex de temple al Cmiralului. Cei cu privirea ascuţită din facţiunea Biaksi jurau că în mijlocul templelor puteau zări Scula Împăratului, aşa cum fusese numit ultimul monument ridicat de Xerius. Urmără disputele. Unii, cei mai religioşi dintre ei, se eschivau la glume obsecene. Dar erau convinşi de argumente şi vin. Erau forţaţi să admită că obeliscul avea, pînă la urma, un „cap“ încreţit. Unul dintre beţivi îşi scoase cuţitul chiar — prima încălcare reală a etichetei — cînd i se reaminti că sărutase obeliscul cu săptămînă în urmă.

În afara zidurilor Momemnului se schimbaseră lucrurile. Cîmpiile din jur erau praf, călcate de nenumărate picioare şi brăzdate de făgaşe arse de soare. Pămîntul cedase sub greutatea Războiului Sfînt. Crîngurile erau moarte. Haznalele putrezeau. Muştele zburaseră, iar bărbaţii din Case discutau despre asta la nesfârşit, amintind de umilirea Împăratului — ba nu, de umilirea *Imperiului* — la picioarele lui Proyas şi ale mercenarului său scylvendi. Un scylvendi! Oare diavoliu aveau să-i vîneze de-acum şi în politică? Marile Nume demascaseră cacealmaua Împăratului şi, cu toate că Ikurei Xerius ameninţase să nu mărşăluiască cu Războiul Sfînt, îşi recunoscuse, în cele din urmă, înfrîngerea şi îl trimise pe Conphas cu ei. Încercarea de a pleca Războiul Sfînt către interesele Nansurului fusese o mişcare îndrăzneată, erau cu toţii de acord, dar atîta timp cît marele Conphas mărşăluia cu ei exista şansa ca Împăratul să triumfe. Conphas. Un bărbat asemeni unui Zeu. Un adevărat urmaş al Kyraneasului sau chiar al Ceneiului — de viţă veche. Cum de eşuase în a-şi însuşi Războiul Sfînt?

— Gîndiţi-vă la asta! strigau ei. Vechiul Imperiu restaurat!

Şi închinau încă un toast cinstea străvechiului lor neam.

Cei mai mulţi petrecuseră lunile pestilenţiale de primăvară şi vară la moşiile lor din provincie şi nu văzuseră mulţi Oameni ai Colţului. Unii se îmbogăţiseră aprovizionînd

Războiul Sfînt și și mai mulți aveau fii preaiubiți sub comanda lui Conphas. Aceștia aveau puține motive pentru a sărbători marșul Războiului Sfînt spre sud. Cînd coborau lăcustele, se îmbogățeau golindu-și grîinarele, dar tot ardeau ofrande atunci cînd foametea se termina. Zeii nu detestau nimic mai mult decît aroganța. Lumea era ca sticla pictată — umbre străvechi, puteri inimaginabile se mișcau dedesubt.

Undeva departe, Războiul Sfînt călătorea pe dumul dintre capitale antice, o mare migrație de bărbați dîrji și arme strălucind în soare. Chiar și acum, unii pretindeau că îi pot auzi coarnele pierdute printre rîsete și sunetul mării liniștite, așa cum sunetul trompetelor dăinuie în urechi. Alții se opreau și ascultau, și cu toate că nu auzeau nimic se cutremurau și își măsurau cu atenție cuvintele. Dacă vederea victoriilor inspira venerație, gloria reven- dicată, dar încă nevăzută le inspira evlavie.

Și judecată.

R. Scott Bakker

La început a fost întunericul

Primul volum al trilogiei *Prințul Nimicului*

„Aceasta este povestea unui măreț și tragic război sfânt, a marilor facțiuni care au urmărit să-l ia în stăpînire și să-l pervertească, și a unui fiu aflat în căutarea tatălui. Și, cum se întîmplă cu toate poveștile, noi, supraviețuitorii, îi vom scrie finalul”, spune un personaj în prologul acestui prim volum al trilogiei *Prințul Nimicului*.

La două mii de ani după Apocalipsă, Shriahul celor O Mie de Temple a declarat Războiul Sfânt pentru a smulge Orașul Sfânt al Ultimului Profet din mîinile locuitorilor infideli. Spioni, vrăjitori, războinici își unesc destinele în peste patru mii de ani de istorie. A doua Apocalipsă este aproape. Și „nu poți încorîjura cu ziduri ceea ce a fost uitat”

În trilogia *Prințul Nimicului* urmează:

R. Scott Bakker
Profetul războinic

R. Scott Bakker
Gîndul cu o mie de fete

ISBN 978-973-733-155-7

t...